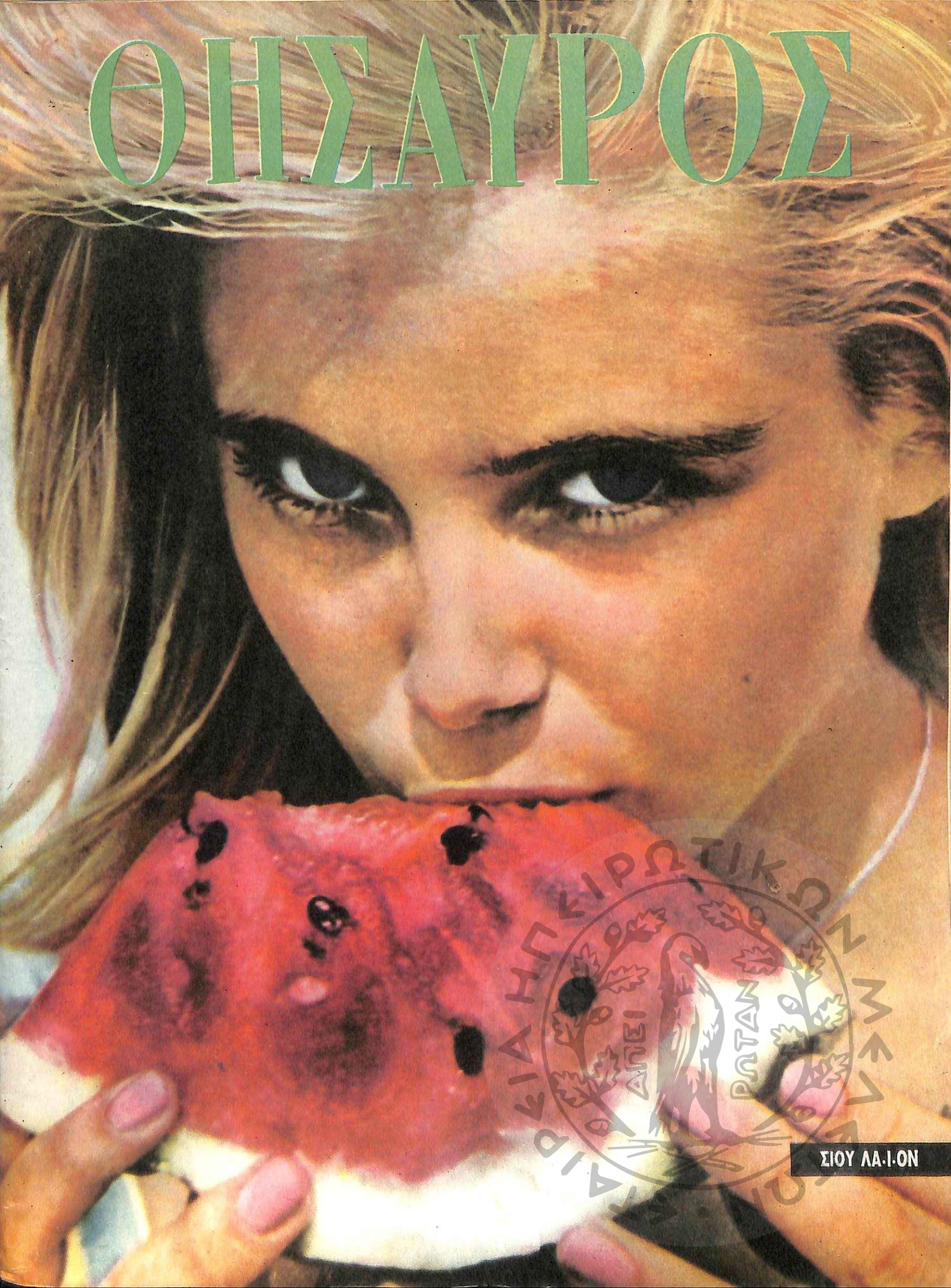
ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΣΙΟΥ ΛΑ·Ι·ΟΝ

Γιὰ τὸν ἥλιο
Γιὰ τὸ μαύρισμα

SUNOIL: προστατεύει ἀπὸ τὸν καυτερὸ ἥλιο, δίνει στὸ δέρμα ὡραῖο μελαχροινὸ χρῶμα.
Πωλεῖται καὶ σὲ πρακτικὴ συσκευασία SPRAY

SUNBATH: πρωτότυπο ἀνθηλιακὸ γιὰ ἕνα βαθὺ μαύρισμα.
Ἀπορροφᾶται ἀμέσως ἀπὸ τοὺς πόρους.
Προστατεύει ἀσφαλῶς ἀπὸ τὰ ἐγκαύματα, δὲν ἀφίνει γιαλάδα στὸ δέρμα.

BEIERSDORF - HAMBURG

ΑΘΗΝΑΙ 29 ΙΟΥΛΙΟΥ 1965 — ΕΤΟΣ ΚΗ' ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 1392 ΔΡΧ. 3

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ἱδρυτής: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ—Δραγατσανίου 4 — Τηλ. 236-781

Θέματα τῆς ἐποχῆς

ΝΕΑ ΝΟΘΕΙΑ

ΟΛΕΣ οἱ μόδες ἔρχονται καὶ παρέρχονται. Μιὰ μόνο διατηρεῖται, πεισματικὰ ἀκλόνητη, ἀνεπηρέαστη ἀπ' ὅλες τὶς ἀλλαγὲς ποὺ γίνονται γύρω της: Ἡ μόδα, ποὺ ἐπιβάλλει στὶς γυναῖκες νὰ εἶναι ἡλιοψημένες τὸ καλοκαίρι.

Ἄλλοτε, σὲ καιροὺς πολὺ μακρυνούς, ὅταν ἤθελε νὰ ἐξάρῃ κανεὶς τὰ θέλγητρα μιᾶς γυναίκας, φρόντιζε νὰ τονίσῃ: «Καὶ ἀσπρη εἶναι καὶ παχειὰ εἶναι!» Ὅταν εἶχε τὶς δυὸ αὐτὲς ἀσύγκριτες χάρες, ὅλα τ' ἄλλα περίσσευαν.

Ἀντίθετα, ἡ σύγχρονη αἰσθητική, ὅπως ξέρομε, ἀποκρούει κατηγορηματικὰ τὶς παχειές. Παρουσιάζονται, βέβαια, κάθε τόσο κάποιες μικρομεταβολὲς στὶς ἀπαιτήσεις τῆς μόδας κι' ἄλλοτε ἔχουν μεγαλύτερη πέραση οἱ «σανίδες», ἐνῶ ἄλλοτε ἐπιβάλλεται στὴ γυναῖκα νὰ διαθέτῃ κάποιες σχετικὲς καμπυλότητες. Ἡ μόδα, ὅμως, τῆς ἀληθινὰ «παχειᾶς», τῆς γυναίκας ποὺ ἔχει «πλούσια τὰ ἐλέη», ἀνήκει στὸ μακρυνὸ παρελθόν.

Ὅπως ἔχει περάσει ἀνεπιστρεπτὶ ἡ μόδα τῆς παχειᾶς, ἀνεπιστρεπτὶ ἔχει περάσει καὶ ἡ μόδα τῆς ἀσπρης. Βέβαια, ἡ λευκὴ ἐπιδερμίδα δὲν προκαλεῖ τὴν ἴδια ἀπώθησι, ποὺ προκαλεῖ ἡ σαρκικὴ ὑπερφθονία. Χτυπέει, ὅμως, σὰν ἀνορθογραφία στὸ μάτι καὶ δημιουργεῖ στοὺς περισσότερους, — γιατὶ ὑπάρχουν καὶ κάποιες, ἀλλὰ μετρημένες στὰ δάχτυλα, ἐξαιρέσεις «νοσταλγῶν τοῦ λευκοῦ» — ἕνα δυσάρεστο ξάφνιασμα. Ἕνας κατάλευκος λαιμὸς ἢ δυὸ κατάλευκα πόδια, ὅσο ὡραῖα κι' ἂν εἶναι, προξενοῦν τὴν ἴδια ἐντύπωσι, ποὺ θὰ προξενοῦσε μιὰ κόμμωσι μὲ «φάρελειες», σὲ στὺλ ἐποχῆς 1930: Τὴν ἐντύπωσι ἑνὸς ἀναχρονισμοῦ. Κι' ὅπως ξέρομε, τίποτα δὲν πανικοβάλλει μιὰ σύγχρονη γυναῖκα, ὅσο ὁ κίνδυνος νὰ φανῇ, στὰ μάτια τῶν ἄλλων, «ἀναχρονιστική». Ἔτσι, μὲ ὅσο ζῆλο φροντίζει γιὰ τὴ διατήρησι τῆς σιλουέττας της, μὲ ἄλλο τόσο ἀγωνίζεται, μόλις πιάσῃ τὸ καλοκαίρι, νὰ δώσῃ στὴν ἐπιδερμίδα της τὸ χρῶμα ποὺ ἀνταποκρίνεται στὶς σημερινὲς ἀντιλήψεις περὶ ὀμορφιᾶς.

Συχνά, καὶ γιὰ τὰ δυὸ αὐτά, ἀπαιτοῦνται θυσίες — καὶ θυσίες σκληρές. Δίαιτα ἐξαντλητική, γιὰ νὰ πέσουν τὸ ἕνα ἢ τὰ δυὸ κιλά, ποὺ ξεφεύγουν ἀπὸ τὸ ἐπιβαλλόμενο ὅριο. Καὶ ἡλιοθεραπεία ὄχι λιγώτερο κουραστικὴ κι' ἐξαντλητική, γιὰ ν' ἀποχτηθῇ τὸ περιπόθητο «χρῶμα». Ὑπάρχουν, βλέπετε, γυναῖκες, ποὺ εἶναι ἀπὸ φυσικοῦ τους ἄσπρες, ἢ ἀπὸ φυσικοῦ τους παχειές, ἔτσι ὅπως θὰ τὶς ἤθελε ἡ μόδα τῶν ἀρχῶν τοῦ αἰῶνος. Καὶ γι' αὐτές, εἶναι πολὺ κοπιαστικώτερη ἡ διαδικασία, ποὺ ἀπαιτεῖται, γιὰ νὰ πάψουν νὰ εἶναι «καὶ ἄσπρες καὶ παχειές».

Μιὰ ἀληθινὰ φιλάρεσκη γυναῖκα, ἄλλωστε, δὲν περιμένει νὰ φτάσῃ τὸ καλοκαίρι στὴν ἀκμή του, νάρθῃ ὁ Αὔγουστος, γιὰ ν' ἀποχτήσῃ, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ σειρὰ θαλάσσια μπάνια, τὸ ἰδανικὸ χρῶμα. Φροντίζει νὰ μαυρίσῃ, πρὶν ἀκόμη μπῇ τὸ καλοκαίρι κι ἀρχίσουν τὰ μπάνια. Τρέμει στὴ σκέψι μὴ ποῦν, ὅταν θὰ κάνῃ τὴν πρώτη ἐμφάνισί της στὴν πλάζ: «— Πῶ! πῶ! ἄσπρη ποὺ εἶναι!» Γιὰ νὰ μὴ τῆς δώσουν τὸν φόβερό, τὸν καταδικαστικὸ αὐτὸ χαρακτηρισμὸ — «ἄσπρη»! — προετοιμάζεται μὲ συστηματικὰ ἡλιόλουτρα στὴν ταράτσα ἢ στὴν βεράντα τοῦ σπιτιοῦ της. Καὶ τότε μόνο ἀπαφασίζει νὰ κάνῃ τὸ πρῶτο μπάνιο της, ὅταν κρίνῃ ὅτι τὸ χρῶμα της ἔγινε, τοὐλάχιστον, ὑποφερτό.

Ἐννοεῖται, ἡ προετοιμασία αὐτὴ κάθε ἄλλο παρὰ εὐχαρίστησι καὶ τέρψι ἀποτελεῖ. Οἱ θωπεῖες τοῦ ἡλίου εἶναι εὐπρόσδεκτες στὴ χρυσὴ ἀμμουδιά, ὅταν ἐναλλάσσωνται μὲ δροσιστικὲς βουτιὲς στὴ θάλασσα. Ἀλλ' ἰσοδυναμοῦν μὲ καταναγκαστικὰ ἔργα, ὅταν τῆς δέχεται μιὰ γυναίκα, ξαπλωμένη στὴν ταράτσα μιᾶς πολυκατοικίας, ἀπὸ ὑποχρέωσι μόνο καὶ μόνο νὰ δώσῃ στὴν ἐπιδερμίδα της τὸ «σωστὸ» χρῶμα.

Οἱ περισσότεροι ἄντρες δὲν ὑποψιάζονται κἂν πόση ὑπομονή, πόσο κουράγιο, πόσος ἡρωϊσμὸς χρειάζονται γιὰ ὅλ' αὐτά. Μονάχα γιὰ λίγα λεπτὰ ἡ φιλάρεσκη, ποὺ μοχθεῖ ν' ἀποχτήσῃ κι' ἔπειτα νὰ διατηρήσῃ τὸ χρῶμα της, ἐπιτρέπει στὸν ἑαυτό της ν' ἀπολαύσῃ τὶς χαρὲς τοῦ ὑγροῦ στοιχείου. Τὴν ὑπόλοιπη ὥρα — τὶς ὑπόλοιπες ὧρες, γιὰ τὴν ἀκρίβεια — μένει ξαπλωμένη στὴν ἄμμο, ἄλλοτε μπρούμυτα, ἄλλοτε ἀνάσκελα, ἄλλοτε γερμένη λίγο στὸ πλάϊ, ὥστε νὰ μὴ μείνῃ οὔτε ἕνα τετραγωνικὸ ἑκατοστόμετρο γυμνῆς ἐπιδερμίδας ἀπυρπόλητο ἀπὸ τὶς ὑπεριώδεις ἀκτῖνες. Παραδίδει στὸν ἥλιο τὸ σῶμα της, ὅπως παραδίδει στὸν κομμωτὴ τὸ κεφάλι της καὶ στὶς περιπτώσεις τῆς αἰσθητικοῦ τὸ πρόσωπό της. Ἀργυφήνεται, σὰν τὸ πασχαλινὸ ἀρνὶ στὴ σούβλα, ἀλλὰ δὲν ὑποχωρεῖ, δὲν ἐνδίδει στὸν πειρασμὸ νὰ βουτήξῃ στὴ θάλασσα ἢ νὰ κρυφτῇ κάτω ἀπὸ τὴ σκιὰ μιᾶς ὀμπρέλλας, γιὰ νὰ συνέλθῃ. Ἀντέχει, ὑπομένει, μὲ τὴν ἀξιοθαύμαστη ἀντοχὴ καὶ ὑπομονή, ποὺ διακρίνει τὴ μεγάλη πλειοψηφία τῶν γυναικῶν, ὅταν πρόκειται νὰ ὑποβληθοῦν σὲ θυσίες γιὰ τὴν ὁμορφιά τους. Τὸ χρῶμα, ποὺ χαρίζει στὴν ἐπιδερμίδα ἡ πολύωρη παραμονὴ στὸν ἥλιο, εἶναι κι' αὐτό, κατὰ τὶς σύγχρονες ἀντιλήψεις, ἕνα στοιχεῖο ὁμορφιᾶς. Ἄρα, ἀξίζει κάθε θυσία!

Εὐτυχῶς, ὅμως, ἔφτασε, καθὼς φαίνεται ἡ ὥρα, ποὺ τὸ πολύτιμο αὐτὸ ἔπαθλο θὰ μπορῇ ν' ἀποκτηθῇ χωρὶς θυσίες. Ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ ἀναγγέλθηκε, ἐδῶ καὶ λίγο καιρό, μιὰ νέα ἐφεύρεσι, ἀπὸ τὶς πιὸ ἐργετικὲς ποὺ ἔγιναν ποτὲ γιὰ τὸ ὡραῖο φῦλο: Μιὰ θαυματουργὴ ἁλοιφή, ποὺ δὲ χρειάζεται τὴ βοήθεια τοῦ ἡλίου γιὰ νὰ μαυρίσῃ τὸ σῶμα, μὰ τὸ μαυρίζει ἐκεῖνη, μόνη της, μέσα σὲ πέντε μόλις ὧρες. Δὲν θάχουν πιὰ οἱ γυναῖκες, παρὰ τὸ βράδυ, πρὶν κοιμηθοῦν, ν' ἀλείφωνται μὲ τὴ θαυματουργὴ αὐτὴ ἁλοιφή. Καὶ τὸ πρωὶ θὰ ξυπνοῦν ἡλιοψημένες, μπρούντζινες, χωρὶς κἂν νάχῃ ἀντικρύσει ὁ ἥλιος τὸ σῶμα τους!

«Νοθεία!», θὰ διαμαρτυρηθοῦν μερικοὶ Ἀλλ' ἀφοῦ κυριάρχησε παντοῦ ἄλλοῦ ἡ νοθεία, ἀπὸ τὸ χρῶμα τῶν μαλλιῶν ὡς τὶς ψεύτικες βλεφαρίδες, γιατί νὰ μὴν ἐπικρατῇ καὶ στὸ χρῶμα τῆς ἐπιδερμίδας; Ἀφοῦ τεχνητὰ ἔχει γίνει μιὰ κατεμέλεα χρονίγυναίκα ξανθή, ἀφοῦ τεχνητὰ ἔχει ἀποχτήσει μακρυὰ ματοτσόνορα, ἐκεῖ ποὺ τὰ δικά της ἦταν περίπου ἀνύπαρκτα, γιατί νὰ μὴ γίνεται καὶ τεχνητὰ ἡλιοψημένη, χωρὶς νὰ χρειάζεται νὰ κατεβαίνῃ στὴν πλάζ καὶ νὰ ὑποβάλλεται στὸ μαρτύριο τῆς πολύωρης ἡλιοθεραπείας;

Ἕνας εἶναι μονάχα ὁ κίνδυνος: Τώρα, ποὺ βρέθηκε ὁ τρόπος γιὰ ν' ἀποχτοῦν οἱ γυναῖκες τὸ περιπόθητο «χρῶμα» ἀπὸ τὴ μιὰ μέρα στὴν ἄλλη, χωρὶς κόπο καὶ χωρίς... ἥλιο, νὰ ξαναγυρίσῃ ξαφνικὰ ἡ μόδα τῆς κύκνειας ἐπιδερμίδας!

Ἀπίθανο, βέβαια. Ἀλλὰ καὶ ἀπίθανα εἶναι, πρὸ παντός, ἐκεῖνα ποὺ δὲν ἀποκλείονται, ὅταν πρόκειται γιὰ ζητήματα μόδας!

ΦΑΙΔΡΟΣ ΜΠΑΡΛΑΣ

Ἡ ΤΙΟΥΣΝΤΑΙΗ ΓΟΥΕΛΝΤ εἶναι γιὰ τὸ Χόλλυγουντ ἡ προσωποποίησι τῆς ὁμορφιᾶς καὶ τῆς ἀθωότητος. Στὰ 17 της χρόνια, ἦταν ἤδη διάσημη καὶ εἶχε γυρίσει τρία φίλμ.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΡΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΜΜΑΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ
ΗΜΕΡΟΜ.
ΑΡΙΘ.

ΓΙΑ ΝΑ ΓΝΩΡΙΣΕΤΕ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Ποῦ θὰ παραθερίσετε τὸ καλοκαίρι;

ΒΟΡΕΙΕΣ ΣΠΟΡΑΔΕΣ

Σκίαθος, Σκόπελος, Σκῦρος, Θάσος

Οἱ Βόρειες Σποράδες, ἤγουν τὰ 4 νησιὰ τοῦ Βορείου Αἰγαίου, Σκόπελος, Σκίαθος, Σκῦρος, Ἀλόννησος, ἐξακολουθοῦν νὰ εἶναι ἀφανῆ καὶ σχεδὸν ἄγνωστα γιὰ τὸ ἀθηναϊκὸ παραθεριστικὸ κοινό. Κι' ὅμως τὰ εἰδυλλιακὰ αὐτὰ νησιὰ εἶναι προικισμένα μὲ φυσιολατρικὲς ὁμορφιές, παμπάλαια γραφικὰ μοναστήρια, δαντελλωτὲς παραλίες μὲ πεύκα, ἐλαιῶνες καὶ σχοῖνα καὶ ξεχωριστὰ μὲ πλουσιώτατο πράσινο καὶ ποτιστικὰ νερά, πλεονεκτήματα ποὺ μήτε νὰ ὀνειρευθοῦνε τολμοῦν οἱ ἄνδρες, διψασμένες Κυκλάδες.

Σ' ἐπίμετρο, προβάλλουν γοητευτικὲς ἰδιοτυπίες καὶ χαρακτηριστικὰ θέλγητρα σὲ φορεσιές, λαϊκοὺς χορούς, ἤθη κι' ἔθιμα, ποὺ συναρπάζουνε κυριολεκτικὰ τοὺς ξένους, ἐκδρομεῖς κι' ἐπισκέπτες. Ἡ Σκῦρος λ.χ., μὲ τὸν ἀνεπτυγμένο λαϊκὸ καλλιτεχνικὸ πολιτισμό της καὶ τὴν χειροτεχνική της παράδοσι, σὲ ξυλογλυπτικὴ, ὑφαντά, ζωγραφιστὰ πιάτα καὶ λογῆς-λογῆς ὁμορφα κεντήματα, παρουσιάζει καὶ τὴν μοναδικὴ σ' ὅλο τὸν κόσμο ράτσα τῶν μικροσκοπικῶν ἀλόγων «πόνυ», μὲ τὴν καστανὴ κυματιστὴ χαίτη, ποὺ μοιάζουν μὲ ζωντανὰ ἀγιοβαγιαλίστικα παιγνίδια. Ἡ Σκίαθος φημίζεται γιὰ τὰ μυριστικὰ καὶ τὰ περιβόλια της, τὰ ζυξαντινὰ μοναστήρια της καὶ τὴν ξακουστὴ σ' ὅλη τὴν Μεσόγειο παραλία της, τὴν μοναδικὴ σὲ χρυσὴ ἀμμουδιὰ καὶ ριτιδωτὸ σχῆμα Κουκουναριά της. Ἡ Σκόπελος πνίγεται στὸ δροσερὸ, ἀνακουφιστικὸ πράσινο τῶν περιβολιῶν μὲ τὰ καρπερὰ δένδρα. Συκιές, ἀχλαδιές, ἀφροσηλιές, ζουμερὰ δαμάσκηνα. Τέλος, ἡ Ἀλόννησος παρουσιάζει ἀπὸ τὴν μιὰ μεριὰ τὴν ἄγρια ὁμορφιὰ τοῦ βρυμοῦ κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη τὴν παρθενικὴ ὡραιότητα τοῦ ἀγρίου θαλασσινοῦ τοπίου, μὲ θαλασσοπηγὲς ὅπου μοιρολογάνε οἱ φώκιες, μὲ γυμνοὺς κάβους ὅπου βράζουν τὰ κύματα, μὲ σκοπέλους, ὅπου μονομαχοῦνε νύχτα καὶ μέρα οἱ δεκάξη ἀνεμοι. Μέχρι τὸ 1960, πολὺ λίγοι Ἀθηναῖοι ἀποφασίζανε νὰ παραβρεθοῦν γιὰ ἐβδομάδα σὲ αὐτὰ νησιά, μὲ τὰ ἐλέη τοῦ Μεγάλου Θεοῦ σὲ γῆ καὶ σὲ θάλασσα. Ὑστερολέξανε τὸ ἐγκώμιό τους σ' εὐρωδικοί μας κι' ἀρχίσανε νὰ τὰ παιναίρι τὰ τέσσερα νησιὰ τῶν Βορείων Σποράδων, παρουσιάζουν ἐντονώτατη παραθεριστικὴ κίνησι. Τὶς ἄλλες ἐποχὲς, κοιμοῦνται μὲ τὸν ἀπόνο, ἤρεμα, φιλήσυχα καὶ λησμονημένα στὴν κυανόδοξη ἀπλοχωριὰ τοῦ Βορείου Αἰγαίου.

ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΣ ΠΟΥΛΜΑΝ, ΤΡΑΙΝΟΥ, ΠΛΟΙΟΥ, ΚΑΠ.

Γιὰ νὰ πᾶτε στὰ νησιὰ αὐτὰ τῶν Βορείων Σποράδων, θὰ ταξιδέψετε μὲ τραῖνο ἢ πούλμαν σὲ συνδυασμὸ μὲ θαλασσινὸ ταξίδι. Δηλαδὴ θὰ πᾶτε μὲ τὸν σιδηρόδρομο μέχρι Χαλκίδα κι' ἀπὸ ἐκεῖ θὰ πάρετε τὸ «Κύκνος» ἢ τὸ «Β. Σποράδες», ποὺ ἀναχωρεῖ κάθε Δευτέρα, Τετάρτη, Παρασκευὴ, στὶς 10.45' π.μ. γιὰ Λίμνη, Αἰδηψό, Ἅγιον Κων)ντίνον (Λαμίας), Σκίαθον, Σκόπελον, Ἀλόννησον, (τιμαὶ εἰσιτηρίου — γιὰ Σκίαθον α' θέσι 276 δρχ., β' θέσι 140, γιὰ Σκόπελο, α' θέσι 313, β' θέσι 154, γιὰ Ἀλόννησον α' θέσι 318, β' θέσι 160. Διάρκεια ταξιδιοῦ 10 ὧρες. Δεύτερος τρόπος, εἶναι νὰ φύγετε ἀπὸ τὴν Ἀθήνα μὲ πούλμαν, νὰ πᾶτε στὸν Ἅγ. Κωνσταντῖνο (Λαμίας) κι' ἀπὸ ἐκεῖ, μὲ τὸ βαποράκι «Κύκνος» ἢ «Β. Σποράδες», νὰ πᾶτε Σκίαθο, Σκόπελο, Ἀλόννησο. Τὰ πούλμαν ἀναχωροῦν ἀπὸ τὴν Ἀθήνα Δευτέρα, Τετάρτη, Παρασκευὴ, Σάββατον, Κυριακὴ γιὰ τὸν Ἅγιον Κωνσταντῖνο. Τιμαὶ εἰσιτηρίου (πούλμαν καὶ πλοίου) α' θέσι 298 δρχ., β' 144 δρχ. γιὰ Σκίαθο. Γιὰ τὴν Σκόπελο, οἱ συνδυασμένες τιμὲς εἰσιτηρίου εἶναι α' θέσι δρχ. 341, β' θέσι 154, καὶ γιὰ τὴν Ἀλόννησο α' θέσι 349 δρχ. β' θέσι 160 δρχ.

Γιὰ νὰ πᾶτε στὴν Σκύρο, θὰ ταξιδέψετε μὲ πούλμαν ὡς τὴν Κύμη κι' ἀπὸ ἐκεῖ θὰ πάρετε τὸ βαποράκι «Κύκνος» ἢ «Β. Σποράδες» (τὰ δυὸ βαποράκια ἐναλλάσσονται στὸ ταξίδι τους) γιὰ τὴν Σκύρο, Ἀλόννησο, Σκόπελο, Γλώσσα, Σκίαθο, Βόλο. Ἀναχώρησις ἀπὸ Κύμη Τρίτη, Πέμπτη, Σάββατο, 11 π.μ. Διάρκεια ταξιδιοῦ ἀπὸ Ἀθήνα μὲ πούλμαν μέχρι τὴν Κύμη 3½ ὧρες. κι' ἀπὸ Κύμη μέχρι τὴν Σκύρο 2. 15' ὧρες. Τιμαὶ εἰσιτηρίου, πούλμαν καὶ βαποριοῦ α' θέσι 148 δρχ. καὶ β' θέσι 108 δρχ., γιὰ τὴν Σκῦρο, γιὰ τὴν Ἀλόννησο 206 δρχ. καὶ 160 δρχ., γιὰ τὴν Σκόπελο 206 καὶ 160 δρχ., γιὰ τὴν Σκίαθο 221 καὶ 176 δρχ. Παράλληλα, κάθε Κυριακὴ τὰ πρακτορεῖα «Σαρωνικὸς» (Κοραῆ 1, τηλ. 229-012 καὶ «Ἀλκυών» (Ἀκαδημίας 98, τηλ. 622-097 ἢ 623-228) διοργανώνουν συνδυασμένη κρουαζιέρα μὲ πούλμαν καὶ τὸ βαποράκι «Β. Σποράδες» γιὰ τὴν μοναδικὴ σὲ ὁμορφιὰ καὶ θέλγητρο ξακουστὴ ἀμμουδιὰ τῆς Σκιάθου «Κουκουναριές», μὲ ἐπιστροφὴ τὴν ἴδια ἡμέρα.

Τὸ πούλμαν ἀναχωρεῖ στὶς 5. 45' ἀπὸ τὴν ὁδὸν Ὀδυσσέως 5, (μπροστὰ στὸ θέατρο «Περροκὲ») καὶ φθάνει στὸ λιμάνι τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου. (Καμένα Βοῦρλα) στὶς 8 π.μ. Ἀπὸ ἐκεῖ ἀναχωρεῖ τὸ βαποράκι «Βόρειες Σποράδες» στὶς 8.30' π.μ. γιὰ τὶς «Κουκουναριὲς» (Σκιάθου) καὶ φθάνει στὶς 12 τὸ μεσημέρι. Οἱ ἐκδρομεῖς κάνουν τὸ μπάνιο τους κι' ἀπολαβαίνουν τὴν γοητευτικὴ ὁμορφιὰ τοῦ τοπίου μέχρι τὶς 17.30', ὁπότε μπορκάρουν πάλι στὸ βαποράκι στὶς 17.30' φθάνουν στὸν Ἅγιον Κωνσταντῖνο στὴν 21 νύχτα κι' ἀπὸ ἐκεῖ μὲ τὸ πούλμαν βρίσκονται στὴν Ἀθήνα στὶς 23 καὶ 45'. Ἀπὸ τὶς Κουκουναριές, ὅσοι θέλουνε μποροῦν νὰ ἐπισκεφθοῦν τὴν πόλι, (μὲ τοπικὰ λεωφορεῖα ἢ μὲ καΐκια). Κατὰ τὴν διάρκεια τῆς θαλασσινῆς ἐκδρομῆς, μουσικὴ καὶ χορός.

Πληροφορίες γιὰ τὸ ταξίδι σας στὶς Βόρειες Σποράδες, γιὰ τὴν Κυριακάτικη κρουαζιέρα στὴν Κουκουναριὰ κλπ., θὰ πάρετε ἀπὸ τὸ πρακτορεῖον «Σαρωνικὸς» (Κοραῆ 1, τηλ. 229-012) ἢ «Ἀλκυὼν» (Ἀκαδημίας 98 τηλ. 622-093.

Η ΣΚΙΑΘΟΣ ΤΟΥ ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗ

Στὴν Σκίαθο, ποὺ εἶναι παράδεισος δροσιᾶς καὶ πρασίνου, λειτουργοῦνε τὰ μικρὰ ξενοδοχεῖα «Ἀκτή», μὲ τιμὲς μονοκλίνου δρχ. 35 καὶ δικλίνου 54 δρχ., «Αὔρα» μονόκλινο 30, δίκλινο 44, καὶ «Σκίαθος» δίκλινο 45—61 δρχ.

Ἐνοικιάζονται δωμάτια σὲ σπίτια πρὸς 25 δρχ. τὸ κρεβάτι. Στὸ νησὶ λειτουργεῖ καὶ ξενόνας, στὸ Μοναστήρι τῆς Εὐαγγελιστρίας, ἀποκλειστικὰ γιὰ γυναῖκες. Κατάλληλες τοποθεσίες γιὰ κατασκήνωσι εἶναι ἡ παραλία τῆς Κουκουναριᾶς, ποὺ ἀξιοποιήθηκε τουριστικὰ ἀπὸ τὸν ΕΟΤ, μὲ καμπάνες, ἀποδρόμες, κλπ., οἱ Ἀχλαδιές, ἡ Μεγάλη Ἄμμο κι' ὁ Τσουγγριάς. Τὶς τοποθεσίες αὐτὲς περιγράφει στὰ ἠθογραφικά, χριστιανικὰ του διηγήματα, ὁ ἅγιος τῆς ἑλληνικῆς λογοτεχνίας Ἀλέξανδρος Παπαδιαμάντης, ποὺ ἔζησε, ὅπως εἶναι γνωστό, στὴν Ἀθήνα μέχρι τὸ 1909. Τὸν ἑπόμενο χρόνο, ὁ μυστικοπαθὴς συγγραφέας, ποὺ θεωρεῖται ὁ δημιουργὸς τοῦ ἑλληνικοῦ διηγήματος, πῆγε στὴν ἁγιασμένη πατρίδα του, ὅπου καὶ πέθανε τὸν Γενάρη τοῦ 1911. Ὁ Παπαδιαμάντης περιγράφει μὲ λυρικὸ οἶστρο καὶ ποιητικὸ ὕφος τὰ τοπία τῆς Σκιάθου, τὰ μοναστήρια, τὶς ρεματιές, τὶς πηγοῦλες, τὰ βραχιασμένα παράλια.

Γιὰ τὴν «Κουκουναριὰ» ποὺ εἶναι πέταλο ἀσημένιας ἀμμουδιᾶς, μὲ κορνίζα τὶς πανύψηλες λαμπαδωτὲς κουκουναριές, ἐξαντλεῖ τὰ λυρικά του χρώματα καὶ τὴν δοξολογεῖ μὲ ὅλους τοὺς ἤχους τοῦ ψαλτικοῦ του ὕφους.

Ὁ ἀείμνηστος Βασιλιᾶς Παῦλος, ποὺ κολύμπησε στὴν ξακουστὴ αὐτὴ ἀμμουδιά, ὁμολόγησε πὼς εἶναι ἡ ὁμορφότερη παραλία τοῦ κόσμου, ὄνειρο τοῦ Βορείου Αἰγαίου καὶ ζωγραφιὰ τῶν Σποράδων.

Ξεχωριστὰ μὲ τὴν φεγγαριά, ἡ παραλία παίρνει μεταφυσικὸ χαρακτῆρα καὶ σκηνοθετεῖ μιὰ σελίδα νυκτερινοῦ παραδείσου (ἂν νυχτώνῃ ποτὲ ἐκεῖ πάνω, ὅπου ἀναπαύονται οἱ μακάριες ψυχές). Τὸ θαλασσινὸ ἀγεράκι, ποὺ μπαλσαμώνει τ' ἁγιασμένο νησί, φυσάει μελωδικὰ καὶ τὸ κυματάκι τοῦ κόρφου ψιθυρίζει τὰ μυστικὰ τοῦ Αἰγαίου στὴν χρυσὴ ἀμμουδιὰ μὲ τὰ χρωματιστὰ πεταλίδια.

ΤΟ ΚΑΣΤΡΟ, ΠΑΛΑΤΙ ΕΡΗΜΙΑΣ

Τὸ δειλινό, ὅταν ὁ ἥλιος βασιλεύῃ, βάφει τὰ παραλιακὰ νερὰ τοῦ νησιοῦ μὲ χρῶμα βυσσινὶ πρὸς τὸ χουσοκόκκινο. Εἶναι τὰ «Ρόδινα Ἀκρογιάλια» ποὺ ἐγκωμίασε στὸ διηγήματά του καὶ στὴν «Φόνισσα» ὁ Σκιαθίτης Κοσμοκολεγέρος. Ἡ Σκίαθος τίμησε τὸν συγγραφέα μ' ἐπιτύμβια στήλη καὶ ἀνάγλυφο μὲ τὴν μορφή του, καὶ τὸ πατρογονικό του σπίτι στὴν πολιτεία πρόκειται νὰ ὀργανωθῇ σὲ Μουσεῖο, μὲ τὰ θυμητικὰ καὶ κατάλοιπα τοῦ συγγραφέα. Οἱ τοποθεσίες Μανδράκι, Παναγιὰ Κουνίστρα, Μακρὺς Γιαλός, Ρέμα τῆς Κεχρεᾶς, πνίγονται στὸ πράσινο. Οἱ πευκιάδες κατεβαίνουν μέχρι τὰ παράλια καὶ τὰ καρπερά, μηλιές, ἀχλαδιές, συκιές, προικίζουν τὸ νησὶ μὲ δροσερὴν ὁμορφιά, κι' εὐλογία.

Πίσω ἀπὸ τὶς Κουκουναριές, εἶναι ἡ Λίμνη τοῦ Ἄχολου, μὲ γλυκὸ νερό, καὶ στὰ δυτικὰ παράλια δεκάδες ξωκκλήσια βιγλίζουν τὸ πέλαγος. Ὁ ἀλησμόνητος Πορφύρας στὸ περίφημο ποίημά του «Δέησι γιὰ τὴν ψυχὴ τοῦ Παπαδιαμάντη», γράφει πὼς τὶς καμπάνες τῶν ἐξωκκλησιῶν αὐτῶν τὶς κτυπάνε οἱ ἄγγελοι. Ἀκοῦστε ὅμως πῶς περιγράφει ὁ Παπαδιαμάντης τὸν Μακρὺ Γιαλό: «Ἡ θέα ἁπλοῦται ἀχανὴς εἰς τὸ κυανοῦν, μαρμαῖρον πέλαγος, ἀνοίγεται πρὸς τὴν ἀκτὴν τῆς Μακεδονίας, τὴν Χαλκιδικήν, τὸν Μέγα Ἄθωνα. Μικρὰ θαλάσσια ἄντρα σχηματίζονται, στρωμένα μὲ λευκὰ κρυσταλλοειδῆ κοχύλια καὶ λαμπρὰ ποικιλόχρωμα χαλίκια, ποὺ φαίνονται σὰν νὰ ἔχουν εὐπρεπιστῆ καὶ στολισθῆ ἀπὸ τὰς νύμφας τῶν θαλασσῶν. Ἡ διαδρομὴ πρὸς τὴν θέσιν «Χριστὸς στὸ Κάστρο» εἶναι ὡραιοτάτη καὶ ἀπὸ στεριᾶς καὶ ἀπὸ θαλάσσης». Στὸ σταθμὸ «Κρύο Πηγάδι» ἕνα κεφαλόβρυσο τινάζει τ' ἀφρισμένα νερά του σὲ πολυτρίχια καὶ νερολούλουδα. Πλατάνια καὶ λεύκες σκεπάζουν τὸ τοπίο. Τὸ παλιὸ Μεσαιωνικὸ Κάστρο τῆς Σκιάθου, μισοερειπωμένο, πρὸς τὰ Β.Α. τοῦ νησιοῦ, εἶναι «Παλάτιον ἐρημίας καὶ σιγῆς καὶ θρόνος βαθείας μελαγχολίας». Ὁ βοριὰς συρίζει ἀνηλεῶς εἰς τὰ μαυρισμένα ἐρείπια» γράφει γιὰ τὸ παλαιϊκὸ αὐτὸ μνημεῖο ὁ συγγραφέας τῆς «Φόνισσας».

ΣΚΟΠΕΛΟΣ ΚΑΙ ΣΤΑΦΥΛΟΣ

Στὴν Σκόπελο λειτουργοῦνε τὰ μικρὰ ξενοδοχεῖα «Σκόπελος» μὲ τιμὲς 20 τὸ μονόκλινο καὶ 45 τὸ δίκλινο, καὶ «Μέγας Ἀλέξανδρος» μὲ τὶς ἴδιες περίπου τιμές. Ἀπὸ πέρυσι λειτουργεῖ στὸ νησὶ τουριστικὸ συγκρότημα μὲ 6 καμπάνες, λουτρικὲς ἐγκαταστάσεις κλπ. μὲ τιμὲς 150 δρχ. ἡμερησίως γιὰ τὰ παραθεριστικὰ περίπτερα στὸ «Μόναστρι μπὴς» ὅπως ἀποκολεῖ ἐπὶ τὸ... ἀγγλοσαξωνικότερον ὁ ἐπιχειρηματίας τὴν παραλία κάτω ἀπὸ τὸ μοναστήρι.

Ἡ πολιτεία τῆς Σκοπέλου εἶναι κτισμένη· ἀμφιθεατρικὰ σὲ τρεῖς λόφους, ποὺ ὑψώνονται σὲ ἡμικύκλιο ἐπάνω ἀπὸ τὸ κλειστὸ λιμάνι της.

Ἀνάμεσα στὰ βράχια τῶν αἰγιαλῶν, ξεβιπλώνονται χαριτωμένοι κι' ἐράσμιοι κόρφοι, ὅπου γλουγλουκίζει σὰν περιστέρι ἡ θάλασσα. Τὸ μπάνιο ἐδῶ πέρα εἶναι ἀπόλαυσι γιὰ τοὺς κουρασμένους καὶ χαρὰ γιὰ τὰ παιδιά, ποὺ μποροῦν νὰ μαζέψουν στὰ παράλια πεταλίδες, χρωματιστὰ κοχύλια σὰν μαργαρίτες, μικρὰ λεισαμένα ἀπὸ τὸ νερὸ βοτσαλίδια. Χαρὰ κι' εὐλογία..

Ἡ Σκόπελος, ποὺ θ' ἀξιοποιηθῇ τουριστικὰ στὰ προσεχῆ δυὸ χρόνια ἀπὸ τὴν γερμανικὴ ἑταιρία «Ράλφ Μουλέϊτζερ καὶ Ἅρμιν Γκέρτεν», φημίζεται, ὅπως σημειώσαμε, γιὰ τὰ καρπερὰ περιβόλια της, τὴν ξακουστὴ μυζήθρα της καὶ τὸ περίφημο μπρούσκο κρασί της. Τὸ ὡραιότατο αὐτὸ νησί, μὲ τὶς ἀχλαδιές, ἀμυγδαλιές, συκιές, ροδιὲς καὶ τὰ πολυστάφυλα ἀμπέλια, δένεται μὲ τὴν προϊστορικὴ Μινωϊκὴ μνήμη καὶ τὰ πεπρωμένα της. Ὁ ἀοχαῖος μύθος διηγεῖται ὅτι ἀποικιστὴς ἦταν ὁ Μινωϊκὸς στρατηγὸς καὶ ἥρωας Στάφυλος, ποὺ πέθανε στὸ νησί. Ὁ Στάφυλος δίδαξε στοὺς Σκοπελίτες τὴν καλλιέργεια τ' ἀμπελιοῦ καὶ τὴν παραγωγὴ τοῦ κρασιοῦ. Ἀρχαῖοι συγγραφεῖς, ὅπως ὁ Σοφοκλῆς, ὁ Ἀριστοτέλης, ὁ μεταχριστιανικὸς Ἀθήναιος στοὺς «Δειπνοσοφιστές» του, πλέκουνε τὸ ἐγκώμιο τοῦ σκοπελίτικου κρασιοῦ. Οἱ νησιῶτες τιμῆς ἕνεκεν πρὸς τὸν Μινωϊκὸ ἀποικιστή, ἀπετύπωσαν τὴν μορφή του στὰ νομίσματά τους, στεφανωμένη μὲ βότρυ ἀμπέλου.

Η «ΠΑΝΑΓΙΑ ΠΟΛΕΜΙΣΤΡΑ»

Ὅστόσο, γιὰ λογαριασμὸ τοῦ ἀρχαιότατου αὐτοῦ μύθου, ὁ ἀρχαιολόγος Πλάτωνας, ἔφορος τοῦ Μουσείου Ἀκροπόλεως, σὲ σχετικὲς ἀνασκαφὲς του στὸ νησί, ἀνεκάλυψε τὸν τάφο τοῦ προϊστορικοῦ σταφυλιοῦ, μὲ ἀσύλητα πλουσιώτατα κτερίσματα σὲ ὅπλα, σφραγιδολίθους, διπλὰ μινωϊκὰ πελέκια, ἀγγεῖα καὶ λοιπὰ μικροαντικείμενα ἀπὸ κορνελλίτη, ἐλεφαντόδοντο, φλεβωτὸ μάρμαρο.

Τὸ νησὶ αὐτὸ τῶν Βορείων Σποράδων φημίζεται γιὰ τὴν κατανυκτικὴ Θεοσέβεια τῶν ἀγροτῶν καὶ τῶν ψαράδων του. Παμπάλαια μοναστήρια κι' ἐρειπωμένα ξωκκλήσια μαρτυροῦν τὴν θρησκοληψία τῶν νησιωτῶν, ποὺ ἀποθέτουν τὰ πρῶτα τσαμπιὰ τοῦ τρυγητοῦ, μὲ τὰ μαῦρα σὰν γιούρουρο φιλέρια, στὸ εἰκονοστάσι γιὰ νὰ δλογηθοῦνε ἀπὸ τὴν Παναγιὰ καὶ τοὺς δυὸ Ἀρχαγγέλους. Ὁ κόρφος τοῦ Σταφύλου εἶναι σωστὴ ζωγραφιά, μὲ τὰ πρασινογάλανα νερά του καὶ τὰ γλειμμένα ἀπὸ τὸν ἀφρὸ καὶ τὴν ὄστρια βότσαλα. Τρία χιλιόμετρα δεξιὰ εἶναι ὁ κόρφος τοῦ Ἀγνώντα, μὲ καρνάγιο καὶ ψαρόκαλα. Ἐδῶ πέρα μπονατάρουν οἱ θάλασσες καὶ δένουν πριμάτσες τὰ καΐκια. Ἀπ' ἔξω βογγάει μανιασμένο τὸ πέλαγο. Παρακάτω, πεντέξη ὁμορφιὲς σὲ τοπία μὲ πρασινάδες, νερὰ καὶ μουσικές. Κι' εἶναι αὐτὰ τὸ Λιμνόρι, τὸ Δρακοντοσχίσμα, ἡ Παναγιὰ Πολεμίστρα, τὸ ἀνδρικὸ μοναστήρι τοῦ Τιμίου Προδρόμου, τῆς Ἁγίας Βαρβάρας καὶ τῆς Μεταμορφώσεως.

Ἀνάμεσα στὴν Σκόπελο κι' Ἀλόννησο, πεντέξη γλαρονήσια μὲ τὰ μουσικὰ ὀνόματα Γιούρα, Ψεθούρα, Πελαγονῆσι, Κυρὰ Παναγιά, Περιστέρι, προκαλοῦν τὸ ἐνδιαφέρον τῶν κυνηγῶν καὶ τῶν ψαροντουφεκάδων, μὲ τὸ ἄφθονο κυνήγι τους (ἀγριοπερίστερια, θαλασσοπάπιες, ἄφθονο ψάρι κλπ.). Τὰ κύματα βράζουνε μὲ φοβερὴ χλαπαταγὴ καὶ κανίζουν στὰ βράχια, οἱ ἀγέροδες φυσοῦνε καὶ ἀνεμοταράζουν τὰ θερειμένα ἀγκάθια σὰν δαιμονικά.

ΟΙ ΑΙΓΑΓΡΟΙ ΤΗΣ ΑΛΟΝΝΗΣΟΥ

Τ' ἀγριώτερο νησὶ τῶν Βορείων Σποράδων εἶναι ἡ Ἀλόννησος, ποὺ εἶναι ἤμερη ἀπὸ τὴν δυτικὴ μεριὰ μὲ καρπερὰ περιβόλια κι' ἀμπέλια καὶ ἐλοσυρὴ κι' ἄγρια ἀπὸ τὴν ἀνατολικὴ μὲ θαλασσοσπηλιὲς καὶ γκρεμούς. Στὴν Ἀλόννησο, ὅπως σημειώσαμε, θὰ πᾶτε μέσαν Χαλκίδας, μὲ τὸ βαποράκι «Κύκνος» ἢ «Βόρειες Σποράδες» (Δευτέρα, Τετάρτη, Παρασκευὴ) ἢ μὲ συνδυασμὸ πούλμαν—βαποριοῦ, μέσον Ἀκ. Κωνσταντίνου (Καμένων Βούρλων). μὴ μὲ πούλμαν κι' ἀπὸ ἐκεῖ μὲ τὸ βαποράκι «Κύκνος» γιὰ τὴν Σκύρο, Ἀλόννησο, Σκόπελο, Γλῶσσα κλπ. Πληροφορίες πρακτορεῖον «Σαρωνικὸς» (Κοραῆ 1, τηλ. 229012) ἢ «Ἀλκυὼν» (Ἀκαδημίας 98, τηλ. 662ί093 ἢ 623-228).

Στὴν Ἀλόννησο λειτουργεῖ τὸ μικρὸ ξενοδοχεῖο «Ἄρτεμις», μὲ ἐνοίκιον δωματίου, (μονοκλίνου) δρ. 20, καὶ δυὸ ξενῶνες. Λειτουργεῖ ἐδῶ ὁ θεσμὸς τοῦ ξενοδοχείου τοῦ χωριοῦ, μὲ τὰ καθιερωμένα ἐπιπλωμένα δωμάτια (20—25 δρ. ἡμερησίως). Ζητῆστε γι' αὐτὰ πληροφορίες ἀπὸ τὴν Ὁμοσπονδία Ἐκδρομικῶν Σωματείων (Δραγατσανίου 4, τηλ. 234-107 ἢ 237-590). Καταλληλοι τόποι γιὰ κατασκηνώσεις εἶναι τὸ Κοκκινόκαστρο, ὁ Ἅη Δημήτρης, ἡ Στενὴ Βάλα, ἡ παραλία τοῦ Ἅη-Νικόλα.

Στὰ τοπία αὐτὰ καρπίζουν συκιὲς καὶ ἀμυγδαλιές. Ψηλότερα σμαραγδίζουν τ' ἀμπέλια. Στὴν Ἀλόννησο βρίσκονται σὲ ἀγρία κατάστασι κομμιὰ πεντακοσαρια ἀγριοκάτσικα (νοθο γένος κρι-κρί), ποὺ σαλταίρνουν ἀπὸ ὀράχο σὲ ὀράχο μ' ἐκπληκτικὴ εὐκινησία, σὰν μαϊμοὺδια. Στὴν παραλία, γραφικὲς ταβερνοῦλες προσφέρουν χταποδάκι, ψαρακια της ὥρας, φρέσκο τυρί, αὐγά, μπρούσκο καὶ ἡμίγλυκο κρασί, οὐζο.

Η ΣΚΥΡΟΣ ΚΑΙ Ο ΠΟΙΗΤΗΣ ΜΠΡΟΥΚ

Τὸ βορεινὸ τμῆμα τῆς Σκύρου, ὁ κάμπος, εἶναι καρπερό, κι' ἀντίθετα τὸ νότιο, γιομάτο μυτερὰ βράχια κι' ἀγκαθιά, βραχοστηλίες καὶ λαγούμια, προϊστορικὰ καταφύγια τῶν πειρατῶν Δολόπων ποὺ κουρσεύανε τὶς ἀρχαίες θάλασσες. Ὁ μῦθος λέει ὅτι ὁ ἡμίθεος Θησέας, γιὰ νὰ ξεκαθαρίσῃ τὸ ληστοπειρατικὸν ἄγος ἀπὸ τὶς θάλασσες, ὡραγάνωσε τὸ ἀμείλικτο κυνήγι τους. Στὴν θαλασσινὴ αὐτὴ περιπέτεια σκοτώθηκε. Ὁ τάφος του, μὲ τὸν σκελετὸ καὶ τὸ σπαθί του, βρεθήκανε, ὅπως ἀφηγεῖται ὁ Πλούταρχος, στὸν λόφο Φούρκα, δίπλα στὸ Κάστρο.

Τὸ μισοτελειωμένο ἔργο τοῦ Θησέα ἐτερμάτισε μὲ ὁλοκληρωτικὸν ἀφανισμὸ τῶν κουρσάρων ὁ θαλασσομάχος Κίμωνας, τὸ 468 π.Χ., κι ἔφερε στὴν Σκύρο γι' ἀποικισμὸ Ἀθηναίους κληρούχους. Τὸ νησὶ δὲν διαθέτει πιὰ πολιτικὰ καὶ στὴν ὑπαιθρο μαζεύουνε τὴν οὐράνια βροχούλα σὲ στέρνες κι' ἔτσι πορεύονται τὸ καλοκαίρι, ὅπως στὴν Ὕδρα, Μύκονο, Φολέγανδρο.

300 ΤΟΣΕΣ ΕΚΚΛΗΣΙΕΣ

Στὴν Σκύρο, ποὺ τὴν πλαισιώνουν ἀπὸ τὴν τρεμουντάνα τὰ γλαρονήσια Σκαντζούρα, Πιπέρι, Γιούρα, Κυρὰ Παναγιά, λατρεύονται 300 τόσοι μεγάλοι καὶ μικροὶ ναοί, στ' ὄνομα μαρτύρων, ἀσκητῶν καὶ ἁγίων, Ταξιαρχῶν, κλπ. παρ' ὅλον ὅτι στὸ νησὶ δὲν μένουν περισσότεροι ἀπὸ 3000 ἀγρότες, γιδοβοσκοί, ἁλογατάρηδες καὶ ψαράδες.

Στὴν Σκύρο λειτουργεῖ μεγάλο τουριστικὸ ξενοδοχεῖο τοῦ ΕΟΤ τύπου «Ξενίας», μὲ ὅλες τὶς σύγχρονες ἀνέσεις, μὲ τιμὲς 65 δρ. τὸ μονόκλινο καὶ 95—110 δρ. τὸ δίκλινο δωμάτιο, καὶ 3—4 μικρὰ ἰδιωτικὰ ξενοδοχεῖα, τὸ «Αἰγαῖον», ὁ «Ἀχιλλέας» κ.ἄ. ἡ «Εὐβοία» μὲ τιμὲς μονοκλίνου δωματίου δρ. 35 καὶ δικλίνου 55—60 δρ. Ἐπίσης κι' στὴν Λιναριά, λειτουργεῖ μικρὸ ξενοδοχεῖο. Οἱ ἰδιοτυπίες τῆς Σκύρου θέλγουν κι' ἐντυπωσιάζουν τοὺς ξένους, ποὺ κατακλύζουν κάθε καλο καϊρι τὸ νησί. Καὶ πρῶτα-πρῶτα τὰ λιλιπούτεια ἁλογατάκια τοῦ νησιοῦ, τὰ Σκυριανὰ πόνυ, μὲ τὶς μακρίες, κυματιστὲς χαίτες, βγαλμένα ἀπὸ τὶς ἱστορίες τῶν γοητευτικῶν παραμυθιῶν καὶ τοῦ θρύλου. Τὸν χειμῶνα τ' ἁλογατάκια αὐτὰ ζοῦνε ἐλεύθερα στὶς βραχοτοπιὲς καὶ στὰ κρακοῦρα τῶν νοτίων γιαλῶν καὶ τρῶνε ἀπὸ τὸ χορτάρι καὶ τὴν ἁρμυρήθρα ποὺ πρασινίζει στὰ ἐρημικὰ τοπία.

Μόλις μπῇ ὁ Ἀπρίλης, οἱ ἀγρότες ἰδιοκτῆτες τῶν τὲ παγιδεύουν μὲ λάσο καὶ τὰ ζεύουν στὸν ζυγό, νὰ καλλιεργήσουν τὴν γῆ κι' ἀργότερα νὰ σύρουν τὴν «Βουκάνη», (ἐπίκατω μεριὰ μὲ μυτερὲς τσακμακόπετρες) στ' ἀλώνι μὲ τὰ γεννήματα, γιὰ νὰ ἀλωνίσουνε. Τὸ θέαμα εἶναι γραφικό, καθὼς γυροφερνοῦν, μὲ τὶς γυναῖκες ὀρθὲς στὸ ἰδιότυπο ἅρμα.

Κάθε χρόνο, ἐπειδὴ ἡ ράτσα τῶν μικροσκοπικῶν ἀλόγων κινδυνεύει κι' ἐκθεσις καὶ μοιράζονται ἀπὸ τὸ ὑπουργεῖον Γεωργίας χρηματικὰ βραβεῖα, γιὰ νὰ παρακινηθῇ ὁ κτηνοτροφικὸς ζῆλος τῶν Σκυριανῶν χωρικῶν νὰ διατηρήσουν κατ' διαιώνισουν τὴν σπανιωτάτη ράτσα. Χα-

Ἡ εἰδυλλιακὴ λίμνη τοῦ Ἄχολου, πίσω ἀκριβῶς ἀπὸ τὴν ὀνειρώδη ἀκρογιαλιὰ τῆς Κουκουναριᾶς. Ὁ Παπαδιαμάντης τὴν ἀποκαλεῖ «σμαραγδίνην ἀγκάλην νεροῦ ἡ ὁποία καθρεπτίζει τὴν φωτεινὴν μακαριότητα τοῦ τρισαγίου θεοῦ».

Ἡ παραλιακὴ περιοχὴ τῆς Σκοπέλου, μὲ τὸ ἐπιβλητικὸ τουριστικὸ ξενοδοχεῖο «Ξενία» στὴν ἄκρη τοῦ Μακρὺ Γιαλοῦ, ποὺ σχηματίζει ἀμμουδερὸ πέταλο.

Μιὰ πανοραματικὴ ἄποψι τῆς Σκοπέλου, μὲ τὰ περιποιημένα διώροφα σπίτια της, ποὺ πλαισιώνουν τὸν γαλανὸ καθρέφτη τοῦ λιμανιοῦ της.

ρακτηριστικὸ δεῖγμα τοῦ αἰσθητικοῦ λαϊκοῦ πολιτισμοῦ τῶν νησιωτῶν εἶναι ἡ ἐσωτερικὴ διακόσμησι τῶν μονοδωματίων σπιτιῶν μὲ ζωγραφισμένα πιάτα καὶ χαλκώματα, ξυλοσκάλιστες σεντοῦκες, μὲ τὰ προικιὰ τῶν κοριτσιῶν καὶ πήλινες στάμνες στοὺς ξύλινους σταμνοστάτες.

Ἐπειδὴ ἡ γεωλογικὴ διαμόρφωσι τοῦ ἐδάφους δὲν ἐπιτρέπει τὸ ἁπλωμα τῶν ἀγροτικῶν σπιτιῶν, οἱ Σκυριανοὶ βρήκανε τὸν τρόπο νὰ ἐξοικονομοῦνε τὸν χῶρο μὲ σοφήν, ὠργανωμένη διάταξι. Στὴν ἀνατολικὴ μεριὰ τοῦ μεγάλου μονοδωματίου, δυὸ μέτρα ψηλότερα ἀπὸ τὸ δάπεδο, στήνουν τὸ πατάρι, ὅπου κοιμοῦνται «στρωματσάδα» καὶ τοποθετοῦνε σὲ μπόγους τὶς ἀντρομίδες, τὶς μπατανίες καὶ τὶς βελέντζες τους. Στενόμακρα ράφια στοὺς τοίχους, διευκολύνουν τὴν τοποθέτησι τῶν ζωγραφισμένων πιάτων καὶ τῶν χαλκωμάτων (οἰκιακῶν σκευῶν) ποὺ λαμποκοποῦνε σὰν μαστιτοῦ, τραπεζάκια, καρέκλες, εἰγατάκια. Τὰ σκαλιστὰ σκυριανὰ ἔπιπλα, εἶναι ξακουστὰ σ' ὅλον τὸν κόσμο καὶ πολλὰ μεγαλοαστικὰ ἀθηναϊκὰ σπίτια διατηροῦνε σκυριανὸ σαλόνι, μὲ τὰ ἐξαίσια ἔπιπλα ἀπὸ ξύλο φλαμουριᾶς ἢ ἐλιᾶς. Οἱ εἰδικευμένοι μαστόροι τοῦ νησιοῦ σκαλίζουν στὰ ἐοεσείγωτα τῶν καρεκλῶν καὶ στὴν ἐπιφάνεια τῶν τραπεζιῶν, δικεφάλους ἀετούς, γοργόνες, συμπλεκόμενα φύλλα, ὁμοκέντρους κύκλους, παγώνια, ὑδρίες, σὲ ἁρμονικὴ καλλιτεχνικὴ διάταξι. Ἰδιαιτέρως σκυριανὰ ἔπιπλα φιλοτεχνοῦνε καὶ στὴν Ἀθήνα, μὰ εἶναι ὅπως τὸ νάϊλον σὲ σύγκρισι μὲ τὸ ἀληθινὸ κρουστὸ μετάξι.

ΟΙ ΣΚΥΡΙΑΝΟΙ ΜΙΛΑΝΕ ΑΡΧΑΙΑ!

Ἡ σκυριανὴ γλῶσσα διατηρεῖ ἀρχαίους δωρικοὺς τύπους καὶ λέξεις, ἀκόμα καὶ ὁμηρικὰ ἐπίθετα. Λένε λ.χ. τὸ ροῦχο εἱμάτιον» καὶ κατσίκα «αἴγα», τὴν ἀγκαθι «ἀγράφιξι», τὴν πέτρα «λίθο», τὸ «πόντο», τὸ μπράτσο «ὠλένη» (Ὁ Ὅμηρος λέει τὴν "Ηρα «λευκώλενος "Ηρη», τὴν ἀμηφοριὰ «ἀνάντη» «Πάλλα δ' ἀνάντα, παράντα, καράντα», δὲν λέει ἡ ὁμηρικὴ ραψωδία;

Κι' ἔτσι ἡ σκυριανὴ γλῶσσα, ὅπως ἡ ποντιακὴ κι' ἡ κυπριακή, ποὺ διατηροῦνε τύπους, ρίζες καὶ λέξεις ἀπὸ τὴν ἀρχαία γραφή, παραμφιάζει ποιητικὸ θέλγητρο ποὺ ἐνθουσιάζει τὴν λαογραφία.

Οἱ ἐπιβάτες ποὺ προέρχονται ἀπὸ τὴν Κύμη, ξεμπαρκάρουν στὸ γραφικὸ λιμανάκι, τὴν Λιναριά, κι' ἀπὸ ἐκεῖ μὲ λεωφορεῖο βρίσκονται σὲ 15 λεπτὰ στὴν πολιτεία, μὲ τὰ σπίτια ποὺ σμίγουνε τὸ ἕνα μὲ τ' ἄλλο, στοὺς στενοὺς πλακοστρωμένους δρόμους. Στὶς ἐπίπεδες ταράτσες μαζεύεται τὸ βρόχινο νερό, ποὺ διοχετεύεται σὲ στέρνες γιὰ τὴν λάτρα τοῦ σπιτιοῦ. Ἀνατολικὰ τῆς χώρας, ὑψώνεται τὸ ἐπιβλητικὸ ἀρχαῖο κάστρο, ποὺ ὁ μύθος ἐπιμένει νὰ λέη ὅτι τὸ θεμελιώσανε οἱ Κρητικοὶ τοῦ Μίνωα. Ἐδῶ πέρα, στὸ καστροπαλάτι αὐτὸ τοῦ Λυκομήδη, ἔφερεν ἡ θεὰ ἡ νεραϊδα τῶν κυμάτων Θέτιδα τὸν πεντάμορφο γιό της Ἀχιλλέα, ποὺ φόρεσε γυναικεῖα ροῦχα, γιὰ νὰ τὸν κρύψη ἀπὸ τὶς ἀναζητήσεις τοῦ πανούργου βασιλιᾶ τῆς Ἰθάκης Ὀδυσσέα ποὺ ἐπιστράτευε, γυρνώντας τὴν ἠπειρωτικὴ καὶ νησιωτικὴ Ἑλλάδα, παλληκάρια γιὰ τὴν τρωαδικὴν ἐκστρατεία.

ΟΙ ΕΞΟΧΕΣ ΤΗΣ ΣΚΥΡΟΥ

Μιὰ ὡραία τοποθεσία τοῦ νησιοῦ, ποὺ ξεδιπλώνει στρωτὲς ἀμμουδιές, εἶναι ἡ Πηγὴ τοῦ "Αη Μάμα, στὸ βορεινὸ τμῆμα. Σερπετὰ νερὰ ἀναβλύζουν καὶ ἀηδονοκυλᾶνε ἀπὸ βράχο σὲ βράχο. Τὸ νερὸ αὐτὸ ἀναστατώνει περιβολάκια μὲ λεμονιές, ροδιὲς καὶ κυδωνιές. Μικρὲς πηγὲς βρίσκονται καὶ στὶς θέσεις Πλατάνια, Λουτρό, Νύφη, κλπ. Ἂν οἱ Σκυριανοὶ διαθέτανε τὰ οἰκονομικὰ μέσα, θὰ διοχετεύανε μὲ τεχνικὰ ἔργα τὴν ὑγρὰν εὐλογία στὴν χώρα, ποὺ διψᾶ, ὅπως σημειώσαμε, μὲ τὸ βρόχινο νερό. Νοτιοδυτικά, ἔξω ἀπὸ τὴν Χώρα, στὴ θέσι Ἀλώνια, ὑψώνεται σὲ γκρίζο μαρμάρινο βάθρο, τὸ Χάλκινον· ἄγαλμα τοῦ νέου Ἐγγλέζου ποιητῆ Ρόμπερτ Μπρούκ (Ἔργον τοῦ Μιχάλη Τόμπρου), ποὺ σκοτώθηκε τὸ 1917 στὴν ἐκστρατεία τῶν Δαρδανελλίων. Καμάρι τῶν Σκυριανῶν εἶναι τὸ μοναστήρι τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, ποὺ κτίσθηκε τὸν 10ον αἰῶνα μ.Χ. ἀπὸ τὸν Ἅγιον Ἀθανάσιον τὸν Ἀθωνίτη, μὲ 500 χρυσὰ βυζαντινὰ ὑπέρπυρα, ποὺ τοῦ δώρησεν ὁ φίλος καὶ μαθητής του Βυζαντινὸς ναύαρχος καὶ μετέπειτα αὐτοκράτορας Νικηφόρος Φωκᾶς, ὅταν καβάρισε τὸ Αἰγαῖον ἀπὸ τοὺς Σαρακηνοὺς λῃστοπειρατὲς καὶ πάτησε τὴν Κρήτη. Ἀπὸ τὴν ὡρεὰ τοῦ Νιση φόρου φωκᾶ, ὁ Ἀθωνίτης ἔκτισε καὶ τὸ μοναστήρι τῆς Μεγίστης Λαύρας στὸν Ἄθω (962 μ.Χ.).

Η ΖΟΥΓΚΛΑ ΤΗΣ ΘΑΣΟΥ

Ἡ Θάσος, στὸ Βόρειον Αἰγαῖον, εἶναι μοναδικὴ γιὰ παραθερισμό, μὲ ὅλες τὶς καλωσύνες τοῦ Θεοῦ σὲ νερὸ καὶ σὲ πράσινο. Λογαριάζεται τὸ νησὶ αὐτό, ποὺ βρίσκεται εἴκοσι μίλια ἀντικρὺ στὴν Καβάλλα, σὰν ζούγκλα. Δὲν ὑπάρχει ἐδῶ πέρα μήτε σπιθαμὴ γυμνὸ τοπίο. Καὶ τί δὲν βρίσκεται στὸ πυκνοφουντωμένο, κατάφυτο καὶ καταπράσινο αὐτὸ νησί. Πεῦκα, ροδακινιές, ἀχλαδιές, μηλιές, ἀμπελάκια, μποστανικά, σχοῖνα. Τὸ λιμάνι τῆς Θάσου, εἶναι μοναδικὸ στὸν κόσμο, γιατὶ σὲ βάθος 7 ἢ 8 μέτρα φαίνεται στρῶμα μὲ πλάκες μαρμάρου, ποὺ σκέπαζε ὅλον τὸν βυθό, σὰν νὰ ἦτανε αὐλὴ παλατιοῦ. Κι' αὐτὸ ἐξηγεῖται ἀπὸ δυὸ λόγους. Πρῶτα γιατὶ τὸ νησὶ ἔβγαζε περίφημο μάρμαρο, ἐφάμιλλο μὲ τὸ Πεντελικὸ (τὸ μεταχειρίστηκε ὁ Ἰουστιανὸς γιὰ τὴν Ἁγία Σοφία) καὶ δεύτερο γιατὶ ἡ Θάσος ἦτανε τὸ πλουσιώτερο νησὶ τῆς ἀρχαιότητας, μὲ παραγωγὴ χρυσοῦ. Ὁ Ὅμηρος τὴν ὀνομάζει «Χρυσὴ» καὶ ὁ Ἡρόδοτος ἀναφέρει μὲ θαυμασμὸ μεταλλεῖα χρυσοῦ καὶ ἀργύρου στὴν θέσι Κοίνυρα. Σύμφωνα μὲ τὴν γραπτὴ μαρτυρία, ἡ Θάσος ἔβγαζε χρόνο μὲ χρόνο ὀκτὼ τόννους χρυσάφι, κι' ἀπὸ αὐτὸ ὅσο περίσσευε ἀπ' τὰ ἔξοδα τοῦ Δήμου, μοιραζόταν στὸν πληθυσμό.

Τὸ κρασὶ τῆς Θάσου ἐθεωρεῖτο νέκταρ, κάτι καλλίτερο ἀπὸ τὴν σημερινὴ σαμπάνια. Τὸ βγάζανε στὸ ἐξωτερικὸ μὲ ἀμφορεῖς. Ξακουστὴ ἀκόμα ἦτανε κι' ἡ ἐυλεία τοῦ νησιοῦ. Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος διέταξε τὸν Θάσιο ναύαρχο Ἀνδροσθένη νὰ τοῦ ναυπηγήση ἐδῶ τὰ πολεμικὰ του «μακρὰ πλοῖα» γιὰ τὴν θαλασσινὴ κυριαρχία του. Τὸ κλῖμα τοῦ νησιοῦ εἶναι θαυμάσιο. Ξηρὸ καὶ εὔκρατο. Στὴν ἀγορὰ τῆς Θάσου περισώθηκαν πολλὰ μνημεῖα, τρεῖς στοὲς μὲ διπλὴ σειρὰ ἀπὸ δωρικὲς κολῶνες καὶ ἀετώματα, ὁ κεντρικὸς μαρμάρινος δρόμος ποὺ ὡδηγοῦσε ἀπὸ τὸ Βουλευτήριο στὸ Πρυτανεῖο, τὸ Ἡρῶον τοῦ Τελεσικλῆ καὶ ὁ ναὸς τοῦ Ἀγοραίου Διός. Στὴν εἴσοδο τῆς πόλεως βρέθηκε τὸ ἄγαλμα τοῦ «Ἀποτροπαίου Διός». Μὲ τὰ ἀγάλματα αὐτά, οἱ ἀρχαῖοι βορκίζανε τὶς ἀρῶσιες, νὰ μὴ μποῦνε στὰ σπίτια. Ἡ ἐπιγραφὴ στὸ «ταμποὺ» ἦτανε «Ζεὺς ἀποτρόπαιος ἐνθάδε κατοικεῖ».

ΜΥΓΔΑΛΙΕΣ ΚΑΙ ΜΕΛΙ

Ἡ Θάσος ἦτανε γεμάτη στ' ἀρχαῖα χρόνια μὲ μυγδαλιές, π' ἀραιώσανε ὑστερώτερα, μὲ τὴν ἀδιαφορία τῶν χωρικῶν νὰ τὶς περιποιοῦνται, νὰ τὶς μπολιάζουν, νὰ τὶς ἀνανεώνουν. Ἦτανε τόση καὶ τέτοια ἡ εὐφορία τοῦ νησιοῦ σὲ καρπερὰ καὶ σὲ δάση, κοντὰ στὸ μέρισμα τοῦ χρυσοῦ ποὺ μοίραζε ἡ πολιτεία, ὥστε οἱ Θάσιοι τὸ ρίξανε στὸ τεμπελιό.

Στὸ λιμάνι τῆς Θάσου, καθημερινὰ δυὸ τρία αἰγυπτιακὰ καράβια φορτώναινε κρασί, ροδάκινα, ἀφρᾶτα μύγδαλα, μέλι. Τὸ μέλι τῆς Θάσου εἶναι κρουστὸ καὶ μεθυστικὸ σὰν κρασί). Στὴν «Κάθοδο τῶν Μυρίων» οἱ στρατιῶτες τοῦ Ξενοφῶντα ριχτήκανε μὲ τὰ μοῦτρα στ' ἀγριόμελο τῆς Θάσου καὶ «πάντες ἄφρονες ἐγένοντο καὶ ὀρθὸς οὐδεὶς ἠδύνατο ἵστασθαι».

Ὁ Ρωμαῖος συγγραφέας Πλίνιος ἐξήγησε τὸ φαινόμενον μὲ τὸ ὅτι οἱ μέλισσες τῆς Θάσου τρυγᾶνε λουλούδια πικροδάφνης, ποὺ ἔχει «δριμὺ τὸ στοιχεῖον». Τὰ χωριὰ τῆς Θάσου, διὰ τὸν φόβον τῶν... ληστοπειρατῶν, εἶναι ἀκόμα κρυμμένα στὸ ἐσωτερικό. Ἡ Ποταμιὰ λ.χ. κι' ὁ Θεολόγος, δυὸ εἰδυλλιακὰ χωριά, δὲν φαίνονται ἀπὸ τὸν δρόμο καὶ πρέπει νὰ ζυγώσης πολὺ γιὰ νὰ διακρίνης τὶς πέτρινες στέγες.

Στὴν Θάσο γεννήθηκε κι' ὁ μεγαλύτερος ἀθλητὴς ὅλων τῶν αἰώνων κι' ὅλων τῶν ἐποχῶν, ὁ Θεαγένης. Ἐννιὰ χρονῶν ἀγόρι, σήκωσε στοὺς ὤμους χάλκινο ἄγαλμα κι' ἀπὸ ἔφηβος μέχρι ἑξήντα χρονῶν νικοῦσεν ἀπαντοῦτὰ στοὺς Ὀλυμπιακούς, Πυθικοὺς καὶ Ἰσθμιακοὺς ἀγῶνες. Ὀκτὼ φορὲς στεφανώθηκε στὴν Ἱερὴ "Αλτι τῆς Ὀλυμπίας Ὀλυμπιονίκης στὴν πυγμή, πάλη, παγκράτιον (μποξ καὶ πάλη). Ὁ Παυσανίας εἶδε πολλὰ ἀγάλματα τοῦ περιφήμου αὐτοῦ ἀθλητῆ μὲ τὴν ὑπεράνθρωπη δύναμι. Τὸ μουσεῖο τῆς Θάσου ἐκθέτει δυὸ μοναδικὰ ἀγάλματα, τὸν Θεώρατο Ἀρχαϊκὸ Ταῦρο, κι' ἕνα κεφάλι Διονύσου. Ὁ Κοῦρος (Κριαφόρος Ἀπόλλωνας), ὕψος 3½ μέτρα, θυμίζει τὰ κολοσσιαῖα Αἰγυπτιακὰ ἀγάλματα καὶ τοῦ Κούρου τῆς Νάξου. Ἀξιόλογα εἶναι τὰ ἀνάγλυφα μὲ σκηνὲς ἐπίσης τὸν ἀγῶνα τοῦ Ἡρακλέους μὲ τὸν Ἀχελῶο καὶ τὸν Ἀθάνατο Ἀγῶνα τοῦ Βορρᾶ.

ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΕΣ Κ.Α.Π.

Στὴν Θάσο παραθερίζουνε κάθε καλοκαίρι οἱ Μακεδόνες κι' οἱ Θεσσαλοκαῖροι τῆς Ἀθηναϊοὶ θέλουνε νὰ ἔρθουν τὸ πυκνότερο σὲ ἐπίσκεψή τους στὴν Ἑλλάδος, θὰ πάνε στὴν νησὶ τῆς Θάσου μὲ ἀεροπλάνο ἢ σιδηροδρομικῶς στὴν Καβάλλα κι' ἀπὸ ἐκεῖ μὲ βενζινόπλοιο στὴν Θάσο. Τὰ ἀεροπλάνα τῆς Ὀλυμπιακῆς πραγματοποιοῦνε καθημερινὰ δρομολόγια Ἀθῆναι — Καβάλλα, (ἁπλῆ μετάβασι 427 δρ., μὲ ἐπιστροφὴ 769 δρ.) σὲ 65 λεπτά. Στὴν Θάσο λειτουργοῦνε τὰ ξενοδοχεῖα «Ξενία» (ΕΟΤ) μὲ τιμὲς μονοκλίνου 80—90 δρ., δικλίνου 180—210 δρ., «Ἀμφίπολις», «Παλλάδιον» «Θεανώ». (Γ' κατηγορίας) τιμὴ μονοκλίνου 35, δικλίνου 62—67 δρ., «Ἀκρόπολις», «Δράμα», «Ἀστὴρ» (Δ' κατηγορίας), μονόκλινο δρ. 25, δίκλινον 42 δρ. καὶ «Ἀπόλλων» (Ε' κατηγορίας) μονόκλινο δρ. 18, δίκλινον 35 δρ. Ἡ Θάσος ἀπέχει ἀπὸ τὴν Καβάλλα 18 ναυτικὰ μίλια.

ΠΑΥΛΟΣ ΚΡΙΝΑΙΟΣ

— Τί ἔπαθες, ἔτσι ξαφνικὰ καὶ ζητᾶς τὴ φωτογραφικὴ μηχανή;

ΟΥΡΣΟΥΛΑ ΑΝΤΡΕΣ:

Ἡ Οὔρσουλα Ἄντρες ἔγινε διάσημη, μὲ τὸ φίλμ ποὺ γύρισε κοντὰ στὸν Σὴν Κόννερυ «Πράκτωρ 007 ἐναντίον δόκτορος Νο». Τώρα, ποὺ εἶναι μιὰ στὰρ μὲ ἐκθαμβωτικὴ διεθνῆ λάμψι, ξαναγύρισε στὴ Ρώμη, ἐκεῖ ποὺ πρὶν ἀπὸ δέκα χρόνια οἱ παραγωγοὶ δὲν θέλησαν νὰ τὴν δεχτοῦν οὔτε σὰν κομπάρσα. Νωχελική, ἔξυπνη, ἀμείλικτη, δὲν διστάζει νὰ πληγώνη μὲ τὰ χρυσὰ νύχια της ὅσους τὴν εἶχαν ἄλλοτε περιφρονήσει. Γιὰ τὴν Οὔρσουλα Ἄντρες, αὐτὴ ἡ ἐπιστροφὴ εἶναι μιὰ θριαμβευτικὴ ρεβάνς.

Ἡ Οὔρσουλα Ἄντρες καὶ ὁ Μαρτσέλλο Μαστρογιάννι, σ' ἕνα διάλειμμα τοῦ φίλμ «Τὸ δέκατο θῦμα», ποὺ γυρίζουν μαζὶ στὴ Ρώμη.

Η ΟΥΡΣΟΥΛΑ ΑΝΤΡΕΣ περπατεῖ στοὺς δρόμους τῆς Ρώμης μὲ τὸ κεφάλι ψηλά, ἀρνεῖται σχεδὸν ὅλες τὶς προσκλήσεις, ἐκτὸς ἂν προέρχωνται ἀπὸ τὸν σκηνοθέτη Χάστον, ἀπὸ τὸν Μαστρογιάννι ἢ ἀπὸ κανένα σημαντικὸ παραγωγό. Τῆς προτείνουν φίλμ ἀμέτρητα, τῆς προσφέρουν ἀμοιβὲς ποὺ ξεπερνοῦν κατὰ πολὺ τὶς ἑκατὸ χιλιάδες δολλάρια, τὴν περιποιοῦνται, τὴν προσέχουν, τῆς συγχωροῦν τὸ κάθε τί. Τῆς ἐπέτρεψαν ἀκόμα καὶ νὰ διακόψη τὸ γύρισμα τοῦ φίλμ, ποὺ γυρίζει στὴ Ρώμη μὲ συμπρωταγωνιστὴ τὸν Μαρτσέλλο Μαστρογιάννι, γιὰ νὰ περάση μερικὲς ἡμέρες στὴ Νίκαια.

Ὅπως θὰ δοῦμε, δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἡ Οὔρσουλα Ἄντρες πηγαίνει στὴ Ρώμη, μὰ ἄλλοτε εἶχε φτάσει ἐκεῖ ὅπως χιλιάδες ἄλλες κοπέλλες, ποὺ πάνε στὴν Τσινετσιτὰ φορτωμένες μὲ ὄνειρα, ἀλλὰ μὲ ἐλάχιστες πιθανότητες νὰ τὰ πραγματοποιήσουν.

Τότε τὴ συνώδευε ὁ Ντανιὲλ Ζελέν, ἕνας ἠθοποιὸς ἀρκετὰ ὡραῖος, ποὺ πρὶν ἀπὸ δέκα χρόνια εἶχε ἀποκτήσει φήμη Δὸν Ζουὰν καὶ ἐθεωρεῖτο ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ λαμπρὰ ἀστέρια τοῦ γαλλικοῦ κινηματογράφου.

Οἱ δυό τους εἶχαν γνωριστῆ στὸ Παρίσι, ὅπου ἡ Οὔρσουλα εἶχε φτάσει ἀπὸ τὴν πατρίδα της, τὴν Ἑλβετία. Καὶ ὁ Ζελέν, λίγες ἑβδομάδες μετὰ τὴ γνωριμία τους, τὴν εἶχε προβιβάσει σὲ ἐπίσημη ἀρραβωνιαστικιά του.

Ἐπρόκειτο γιὰ ἕναν τίτλο ἀρκετὰ ζηλευτὸ γιὰ ἐκείνη τὴν ἐποχή, καὶ ἔτσι οἱ ἐφημερίδες ἀσχολήθηκαν μερικὲς φορὲς μαζί της.

Ὕστερα, κάποια μέρα, ἡ Οὔρσουλα μαζὶ μὲ τὸν Ντανιὲλ ἔφτασε στὴ Ρώμη. Μόνον ποιός, ἀμέσως μετὰ τὴν ἄφιξή τους στὴν Τσινετσιτά, ὁ τρελλὸς καὶ «αἰώνιος» ἔρωτας τοῦ Ζελὲν γιὰ τὴ νεαρὴ Ἑλβετίδα μεταμορφώθηκε σὲ ἀδιαφορία καὶ ὁ Γάλλος ἠθοποιὸς ξαναγύρισε στὸ Παρίσι μὲ μιὰ καινούργια του κατάκτηση...

Ἡ Οὔρσουλα ἔμεινε στὴ Ρώμη, σὲ κατάστασι πολὺ δύσκολη: μόνη καὶ χωρὶς χρήματα. Γιὰ καλή της τύχη, εἶχε γνωριστῆ στὸ μεταξὺ μὲ τὴ ζωγράφο Νοβέλλα Παριτζίνι, ποὺ τὴν δέχτηκε καὶ τὴν φιλοξένησε στὸ σπίτι της ἢ μᾶλλον στὴν περίφημη σοφίτα της. Μὲ ἡ κινηματογραφικὴ δόξα, ποὺ τόσο εἶχε ὀνειρευτῆ, τῆς φαινόταν πιὰ ἕνα ὄνειρο μακρυνὸ καὶ ἀπραγματοποίητο. Στὴν Τσινετσιτὰ κατώρθωσε νὰ μπῆ πολὺ λίγες φορές, καὶ πάντα ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς ὑπηρεσίας.

Ἀπὸ τότε, πέρασαν δέκα χρόνια. Σήμερα ἡ Οὔρσουλα Ἄντρες εἶναι μιὰ στάρ, ἡ «στὰρ τῆς ἡμέρας», ποὺ ὅλοι ἐνδιαφέρονται νὰ μάθουν τὸ κάθε τί γι' αὐτήν, ἀπὸ τοὺς ἔρωτές της μέχρι τὰ πιὸ ἁπλὰ γούστα της.

Ἐδῶ καὶ δέκα χρόνια, ὅταν εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ ψέματα γιὰ νὰ ξεφύγη ἀπὸ τὴν ἀφάνεια, ἔλεγε πὼς ὁ πατέρας της ἦταν διπλωματικὸς καὶ ἡ οἰκογένειά της ἀριστοκρατική, νορβηγικῆς καταγωγῆς. Σήμερα δὲν ντρέπεται πιὰ γιὰ τὴν ἀλήθεια καὶ δὲν κρύβει πὼς οἱ δικοί της ἔχουν ἕνα ἀγρόκτημα, ὅπου καλλιεργοῦν λουλούδια, στὸ Ὀστερμούνδινγκεν. Ἐκεῖ γεννήθηκε κι' αὐτή, πέμπτη, ὕστερ' ἀπὸ τέσσερις ἄλλες ἀδελφές. Περνοῦσε, ὅταν ἡ Οὔρσουλα κατώρθωσε νὰ πάη νὰ δῆ τοὺς δικούς της, ἔπειτα ἀπὸ ὀχτὼ ὁλόκληρα χρόνια, ἡ μητέρα της τὴν ἀνάγκασε νὰ ζήση καὶ νὰ ἐργαστῆ, στὸ λίγο διάστημα ποὺ ἔμεινε στὸ ἀγρόκτημα, ὅπως ζοῦσε καὶ ἐργαζόταν ἄλλοτε.

— Μόνον ἔτσι θὰ καταλάβης πὼς βρίσκεσαι καὶ πάλι κοντά μας, τῆς εἶπε.

Ἔτσι ἡ Οὔρσουλα ἀκολούθησε τὸ καθημερινὸ πρόγραμμα τῆς οἰκογενείας: Ξύπνησε στὶς ἕξη, ἀπὸ τὶς ἑνιὰ δουλειά, τρία διαλείμματα γιὰ φαγητὸ καὶ στὶς ὀκτὼ τὸ βράδυ ὅλοι στὸ κρεβάτι. Δυὸ φορὲς τὴν ἑβδομάδα, τὸ πρόγραμμα ἄλλαζε λίγο: Ἔπρεπε νὰ πηγαίνουν στὴ Βέρνη, στὴν ἀγορὰ τῶν λουλουδιῶν. Καὶ πήγαινε καὶ ἡ Οὔρσουλα, μ' ἕνα ἐφαρμοστὸ μπλοὺ — τζὴν, ἕνα γαλάζιο πουκάμισο, ἕνα μαντήλι στὸ κεφάλι καὶ χωρὶς καθόλου μακιγιάζ. Στοὺς κεντρικοὺς δρόμους τῆς Βέρνης, ἀπ' ὅπου περνοῦσαν, οἱ τοῖχοι ἦταν γεμάτοι ἀπὸ ἀφίσες τοῦ φίλμ «Πράκτωρ 007 ἐναντίον δόκτορος Νο», μὲ τὴν Οὔρσουλα ποὺ ἔβγαινε ἀπὸ τὴ θάλασσα φορῶντας τὸ πιὸ μικροσκοπικὸ μπικίνι τῆς ἱστορίας τοῦ κινηματογράφου, καὶ μ' ἕνα μεγάλο μαχαίρι περασμένο στὴ ζώνη.

Ἀπὸ τὴν Ἑλβετία, ἡ Οὔρσουλα ἔφυγε ὅταν τελείωσε τὸ Γυμνάσιο. Ἦταν μιὰ ὄμορφη κοπέλλα δεκαεφτὰ χρόνων, μὲ τὸ ξανθὸ κεφαλάκι της γεμάτο ὄνειρα. Φεύγοντας, ὑποσχέθηκε στοὺς γονεῖς της πὼς θὰ φοιτοῦσε στὸ καλλιτεχνικὸ λύκε.ο. Μὰ ἀντὶ νὰ ἀσχοληθῆ μὲ τὶς καλὲς τέχνες καὶ τὰ μουσεῖα, ἄρχισε νὰ συχνάζη στὰ νυχτερινὰ κέντρα καὶ στὸ περιθάλλον τοῦ κινηματογραφικοῦ κόσμου. Ἔτσι γνωρίστηκε μὲ τὸν Ζελέν, τὸν ἄνθρωπο ποὺ τὴν «ξεφορτώθηκε» ὕστερα, μὲ τόσο ἀσχημο τρόπο, ἀφήνοντάς την μόνη στὴ Ρώμη.

Στὴν ἰταλικὴ πρωτεύουσα, ἀφοῦ μπῆκε στὸν κύκλο τῆς Νοβέλλα Παριτζίνι, ἡ Οὔρσουλα ἔκανε δυὸ ἀσήμαντες κινηματογραφικὲς ἐμφανίσεις στὰ φίλμ «Ἕνας Ἀμερικανὸς στὴ Ρώμη» καὶ «Οἱ περιπέτειες τοῦ Καζανόβα».

— Δέχτηκα ἐκείνους τοὺς μικροὺς ρόλους, γ.ατὶ εἶχα ἀνάγκη ἀπὸ χρήματα, ἐξηγεῖ τώρα.

Στὴν πραγματικότητα, οἱ μῆνες ποὺ ἔζησε στὴ Ρώμη, δὲν τὴν ὠφέλησαν σὲ τίποτα. Ἀντίθετα, μάλιστα, εἶχε ἀφήσει τὴν ἀπογοήτευσι νὰ τὴν κυριεύση, βλέποντας πὼς ὅλα τὰ ὀνειρά της ναυαγοῦσαν. Μὲ ἡ Νοβέλλα Παριτζίνι, ἡ μεγάλη φίλη της, κατώρθωσε, νὰ τῆς δώση κουράγιο.

— Πρέπει νὰ ἔχης πεποίθησι στὸν ἑαυτό σου καὶ στὴν ὁμορφιά σου, τῆς ἔλεγε. Πήγαινε στὸ Χόλλυγουντ. Ἐκεῖ, ὁ τύπος σου ἐχει περισσότερη πέρασι.

ΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ ΔΕΝ ΗΤΑΝ Γ' ΑΥΤΗΝ

Ἡ Οὔρσουλα ἄκουσε τὴ συμβουλὴ τῆς φίλης της καὶ πῆγε στὸ Χόλλυγουντ. Κι' ἐκεῖ βρῆκε πρῶτα ἕνα σύζυγο καὶ ὕστερα τὴν ἀληθινὴ κινηματογραφικὴ δόξα. Ἡ ἑταιρία «Παραμάουντ», ὕστερ' ἀπὸ ἕνα δοκιμαστικό, τῆς προσέφερε συμβόλαιο γιὰ πέντε χρόνια.

Μὰ ἡ ζωὴ τοῦ Χόλλυγουντ δὲν θρέφτε στὴν ὁμορφη Ἑλβετίδα. Παρ' ὅλη τὴν ψυχρὴ καὶ βόρεια ἐμφάνισί της, ἡ Οὔρσουλα ἔχει ἕνα τσαμπεραμέντο πραγματικὰ ἡφαιστειῶδες. Κι' ἔπειτα, εἶναι ἀκατάστατη, νωχελική, ἀπεχθάνεται τὰ ὡράρια τῆς ἐργασίας. Οἱ ἄνθρωποι τοῦ Χόλλυγουντ, οἱ βιομήχανοι τῶν «στάρ», ἤθελαν νὰ μάθη καλὰ τὰ ἀγγλικά, νὰ ντυθῆ μὲ ὡρισμένο τρόπο, νὰ ἀκολουθῆ τυφλὰ τὶς συμβουλὲς τοῦ διαφημιστοῦ της. Καὶ ὅλα αὐτὰ δὲν συμφωνοῦσαν καθόλου μὲ τὸν χαρακτήρα της...

Ἡ Οὔρσουλα ἤθελε νὰ συνεχίση καὶ στὸ Χόλλυγουντ τὴν εὐχάριστη ζωὴ ποὺ εἶχε συνηθίσει νὰ ζῆ στὴ Ρώμη. Ἔτσι, ὅταν συνάντησε τὸν Μάρλον Μπράντο, ποὺ τὸν εἶχε γνωρίσει στὴ Ρώμη, νόμισε πὼς θὰ μποροῦσε νὰ ξαναζήση λίγη «γλυκειὰ ζωή».

Μετὰ τὸν Μπράντο, γνώρισε τὸν Τζέημς Ντήν, τὸ νεαρὸ ἐπαναστάτη τοῦ ἀμερικανικοῦ κινηματογράφου, τὸν ἠθοποιὸ πάνω στὸν ὁποῖο τὸ Χόλλυγουντ βάσιζε τὶς μεγαλύτερες ἐλπίδες του.

Οἱ δυό τους διασκέδαζαν τρελλά, παίζοντας τὸ ρόλο τῶν ὠργισμένων νέων, μὰ ἐνῶ ἡ Οὔρσουλα τὸ ἔκανε αὐτὸ ἐπειδὴ τῆς ἄρεσε, ὁ Ντὴν ἀναγκαζόταν νὰ παίζη «ἕναν ρόλο» γ.ὰ διαφημιστικοὺς λόγους. Στὴν πραγματικότητα, ὁ Τζέημς ἦταν ἕνας νεαρὸς ἄτολμος.

— Ἦταν ἕνα εἶδος ἐπαναστατικοῦ διανουμένου, ποὺ δὲν κατώρθωνε νὰ πατήση γερὰ στὴ γῆ — διηγεῖται ἡ Οὔρσουλα ὅταν μιλᾶ γι' αὐτόν. Στὴν συντροφιά της γυναίκας, ζητοῦσε περισσότερο τὴν προστασία, παρὰ τὸν ἔρωτα. Ἀπογοητευμένος ἀπὸ τὴν Πιεράντζελι, ποὺ εἶχε προτιμήσει τὸν Βὶκ Νταμόνε, ζητοῦσε κάποια ποὺ νὰ τὸν παρηγορήση. γι' αὐτὴ τὴν ἀπογοήτευσή του.

Ἡ Οὔρσουλα καὶ ὁ Ντὴν εἶχαν γνωριστῆ τὸν Ἰούνιο τοῦ 1955 καὶ εἶχαν γίνει ἀχώριστοι φίλοι. Ἴσως γιὰ τὸν Ντὴν ἦταν ἕνας κεραυνοβόλος ἔρωτας, ἀπὸ ἐκείνους ποὺ γεννιοῦνται στὰ ἄτομα καὶ γι' αὐτὸ εἶναι ἀκόμα πιὸ βίαιοι. Ἕνας ἔρωτας χωρὶς ἀνταπόκρισι καὶ χωρὶς παραχωρήσεις ἐκ μέρους τῆς Οὔρσουλας — πρᾶγμα ποὺ ἔκανε πολλοὺς νὰ ὑποψιαστοῦν ὅτι ὁ πρώορος θάνατος τοῦ Ντὴν ὀφείλόταν ἀκριβῶς σ' αὐτὸ τὸ ἀνικα-

Ἡ τίγρις μὲ τὰ χρυσὰ νύχια

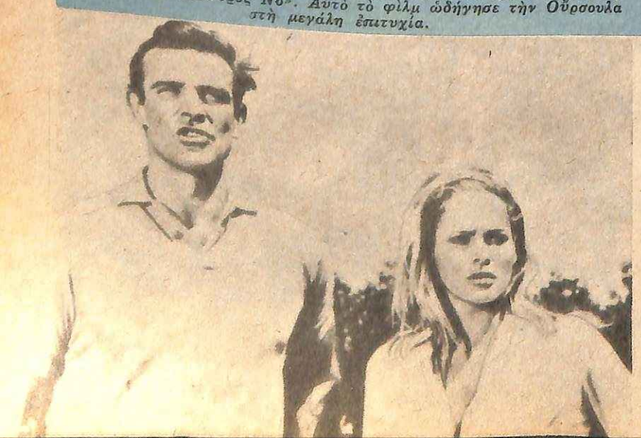

Τὸ σῶμα τῆς Οὔρσουλας μοιάζει μὲ ἕνα τέλειο ἄγαλμα.

Μόλις ἔφτασε στὸ Χόλλυγουντ, πρὶν ἀπὸ δέκα χρόνια, ἡ Οὔρσουλα συνδέθηκε μὲ μιὰ αἰσθηματικὴ φιλία μὲ τὸν Τζέημς Ντήν, τὸν ἠθοποιὸ ποὺ σκοτώθηκε τὸ 1955.

Ἡ Οὔρσουλα καὶ ὁ Σὴν Κόννερυ, σὲ μιὰ σκηνὴ τοῦ φίλμ «Πράκτωρ 007 ἐναντίον Δόκτορος Νο». Αὐτὸ τὸ φίλμ ὡδήγησε τὴν Οὔρσουλα στὴ μεγάλη ἐπιτυχία.

Ἡ Οὔρσουλα Ἄντρες μὲ τὸ σύζυγό της Τζὼν Ντέρεκ. Παντρεύτηκαν τὸ 1957, μὰ τώρα ζοῦν σὺσιαστικὰ χωρισμένοι.

Ἡ Οὔρσουλα Ἄντρες καὶ ὁ Πῆτερ Ο'Τοὺλ, σὲ μιὰ σκηνὴ τοῦ φίλμ «Τί νεώτερα, γατάκι;». Στὸ φίλμ αὐτὸ παίρνει μέρος καὶ ὁ Πῆτερ Σέλλερς.

νοποίητο πάθος του, καὶ ὄχ. στὴν αἰσθηματική του ἀπογοήτευση γιὰ τὴν Πιεράντζελι.

«Φιλονεικούσαμε συχνά, γιατὶ εἴχαμε διαφορετικὲς ἰδέες γιὰ τὸν ἔρωτα», λέει μόνον ἡ Οὔρσουλα. «Φιλονεικήσαμε κι' ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ποὺ ὁ Τζέημς σκοτώθηκε».

Ποιά ἦταν ἡ αἰτία ἐκείνη τῆς φιλονεικίας; 'Η Οὔρσουλα λέει πὼς δὲν θυμᾶται... 'Αναφέρει μόνο πὼς, τὸ βράδυ, αὐτό, ἐπρόκειτο νὰ πάη σ' ἕνα κοκτέιηλ — πάρτυ. Καί, τὴν στιγμὴ ποὺ αὐτὴ φοροῦσε τὸ καλύτερο φόρεμά της, ὁ Τζέημς Ντὴν, τρέχοντας μὲ διακόσια χιλιόμετρα τὴν ὥρα, ἔρριξε τὸ αὐτοκίνητό του ἔξω ἀπὸ τὸ δρόμο καὶ σκοτώθηκε. Ἦταν ἡ νύχτα τῆς 29ης Σεπτεμβρίου τοῦ 1955.

Δυὸ χρόνια ἀργότερα, ἡ Οὔρσουλα παντρεύτηκε τὸν ἠθοποιὸ Τζὼν Ντέρεκ, πού, σύμφωνα μὲ τὴ γνώμη τῶν δημοσιογράφων τοῦ Χόλλυγουντ, εἶναι ὁ ὡραιότερος ἠθοποιὸς τοῦ κόσμου».

Γιὰ τὰ χρόνια τοῦ γάμου της μὲ τὸν Τζών, ἡ Οὔρσουλα λέει πὼς ἦταν τὰ πιὸ εὐτυχισμένα τῆς ζωῆς της. Μὰ ἀκόμα κι' ἂν αὐτὸ δὲν ἀληθεύη, τὸ βέβαιο εἶναι πὼς τὰ χρόνια ἐκεῖνα ἦταν τὰ πιὸ γόνιμα γιὰ τὴν καρριέρα τῆς 'Ελδεπάρ στάρ.

"Οσο γιὰ τὸν Τζών, δὲν ξέρουμε τί σκέπτεται γι' αὐτὰ τὰ χρόνια τοῦ γάμου του, μὰ τὸ γεγονὸς εἶναι πὼς σ' αὐτὸ τὸ διάστημα, ἀπὸ διάσημος ἠθοποιὸς ποὺ ἦταν, κατέληξε νὰ γίνη ἕνας ἁπλὸς φωτογράφος. Καὶ μολονότι γνώρισε ἀρκετὲς ἐπιτυχίες σ' αὐτὴ τὴ νέα ἐργασία του, μένει πάντα γεγονὸς γνωστὸ ὅτι ἀναγκάστηκε ν' ἀλλάξη ἐπάγγελμα, ἐπειδὴ ἡ καριέρα του σὰν ἠθοποιοῦ εἶχε τελειώσει.

'Ο Τζὼν Ντέρεκ τράβηξε τὶς φωτογραφίες ποὺ ἔστειλε ἡ Οὔρσουλα στὸ σκηνοθέτη Τέρενς Γιάνγκ. 'Ο τελευταῖος ζητοῦσε ἀπὸ μήνες μιὰ κοπέλλα, γιὰ νὰ παίξη μαζὶ μὲ τὸ Σὴν Κόννερυ, σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς περιπέτειες τοῦ «007». 'Εφτασε δὲ νὰ ρίξη μόνον μιὰ ματιὰ σ' ἐκεῖνες τὶς φωτογραφίες, γιὰ νὰ καταλάβη πὼς εἶχε βρῆ ἐπὶ τέλους ὅ,τι ζητοῦσε. Ἔτσι ἡ Οὔρσουλα ἔφυγε γιὰ τὰ γυρίσματα, γιὰ νὰ πάρη μέρος σ' ἐκεῖνο τὸ φίλμ, πού, ὅπως δηλώνει τώρα, ἦταν γεμάτο ἀνοησίες, κλωτσιὲς καὶ πυροβολισμούς. Ἀλλὰ... τῆς πρόσφερε τὸ μαγικὸ κλειδὶ τῆς διασημότητος!...

ΜΕΤΑ ΤΟΝ 007, ΗΛΘΕ Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ

Τὰ ὑπόλοιπα εἶναι γνωστά. Ὕστερα ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ φίλμ στὸ πλάϊ τοῦ Τζέημς Μπόντ, ποὺ γνώρισε καὶ γνωρίζει τόσο καταπληκτικὴ ἐπιτυχία σ' ὅλο τὸν κόσμο, μπροστὰ ἀνοιξαν γιὰ τὴν Οὔρσουλα "Αντρες οἱ πιὸ χρυσοὶ δρόμοι. Τραγούδησε στὸ φίλμ μὲ τὸν "Ελβις Πρίσλεϋ, ὕστερα, πῆρε μέρος στὴν ταινία «Τέσσερις γιὰ τὸ Τέξας», μὲ τὸν Φράνκ Σινάτρα καὶ τὸν Ντὴν Μάρτιν. Μετὰ ἀπ' αὐτό, γύρισε ἕνα ἄλλο φίλμ, μὲ σκηνοθεσία τοῦ ἴδιου τοῦ ἀνδρός της — ποὺ στὸ μεταξὺ ἀποφάσισε νὰ γίνη σκηνοθέτης — στὸ ὁποῖο ἐνσάρκωνε μιὰ μυθικὴ βασίλισσα. 'Ακολούθησε ἕνα φίλμ μὲ τὸν Πήτερ Ο' Τούλ καὶ τὸν Πήτερ Σέλλερς. Καὶ μετὰ ἀπ' αὐτό, πῆγε στὴν Κίνα γιὰ νὰ γυρίση μιὰ ταινία μὲ τὸν Ζὰν Πὼλ Μπελμοντό. Ἐνῶ «γύριζε» μὲ τὸν Πήτερ Ο' Τούλ, ἀρνήθηκε νὰ ἀντικατασταθῆ ἀπὸ μιὰ σωσία, σὲ δυὸ πτώσεις μὲ ἀλεξίπτωτο, "ἦταν ἀνεφισβήτητα μιὰ ἀπόδειξη θάρρους. Ἴσως ἡ Οὔρσουλα ἄρχισε νὰ γίνεται λιγώτερο γελωλική. Ἀλλοτε, τὸ λέει καὶ ἡ ἴδια: «Τὸ χρῆμα εἶναι ὁ πιὸ ἰσχυρὸς μοχλὸς τοῦ κόσμου».

Ἀρχίζει ἀκόμα ν' ἀποκτᾶ συνείδηση ἠθοποιοῦ. Ξέρει πὼς εἶναι δραματικὴ ἠθοποιός

— Μὲ τὴν ταχύτητα ποὺ πετᾶνε αὐτὰ τὰ ἀεροπλάνα, σοῦ μιλοῦν γιὰ Ἀκρόπολι καὶ βρίσκεσαι πάνω ἀπὸ τὶς πυραμίδες!

— Ὑπάρχει περίπτωσις νὰ εἶναι τρελλὸς ὁ κύριος Μελέτης.

Ἀγανάκτησα μαζί της καὶ τὴν συμβούλεψα νὰ κοιμηθῇ. Ἐμένα ὁμως στάθηκε ἀδύνατον νὰ μὲ πάρῃ ὁ ὕπνος. Σὲ λίγο τὴν ἄκουσα ποὺ ροχάλιζε. Σηκώθηκα, ἔγκηκα στὸ μπαλκόνι — ἔχουμε ἕνδ τρεὶς γλάστρες μὲ διάφορα λουλουδάκια — ἔκουμε ἕνα κλωνάρι καὶ μπῆκα στὴν κουζίνα. Παρ' ὅλες ὅμως τὶς φιλότιμες προσπάθειές μου, δὲν τὰ κατάφερα νὰ δῶ τὸν ζωογόνο χυμὸ ποὺ ἀνεβαίνει καὶ δίνει ζωή. Ἔπιλωσα νὰ κοιμηθῶ, ἀλλὰ ἐκεῖ ποὺ μὲ ἔπαιρνε ὁ ὕπνος, θυμήθηκα τὸ δεύτερο παράδειγμα τοῦ κυρίου Μελέτη. Τὸν κορίτσι. Πετάχτηκα ὄρθιος κι' ἄρχισα νὰ ψάχνω τὸ σπίτι. Πουθενὰ κορίτς.

— Αἴσχος! μουρμούρισε.

— Τί συμβαίνει; ρώτησε ἡ Ἀσπασία, ποὺ ἀγουρδξύπνησε.

— Συμβαίνει ὅτι τὸ σπίτι μας εἶναι γιὰ τὰ παπηγύρια.

— Γιατί;

— Δὲν μπορῶ νὰ βρῶ οὔτε ἕναν κορίτσι!

Μᾶς ἄκουσε ὅλη ἡ πολυκατοικία, μὲ τὶς φωνές της:

— Σὰν δὲν ντρέπεσαι, βλάκα, τσίριξε. Δὲν φτάνει ποὺ ἔχεις νοικοκυρὰ γυναίκα, μιλᾶς κι' ἄλλας;

Τὸ πρωὶ στὸ γραφεῖο, ἤμουν ἀναστατωμένος ἀκόμα ἀπὸ τὰ παραδείγματα τοῦ κυρίου Μελέτη. Ἄρχισα τοὺς λογαριασμούς, παρακαλῶ, τοῦ προϊστάμενος, παραλίγο, τὸ μιὰ μεγάλη ἑταιρία — εἶναι τὰ νούμερα χόρευαν στὰ μάτια μου. Γύρισα κορυφαῖα καὶ κύτταξα τοὺς συναδέλφους μου.

— Κύριοι, εἶπα, θέλω νὰ σᾶς πῶ κάτι.

— Εὐχαρίστως, ἀπάντησαν.

— Τὸ ζήτημα εἶναι σοβαρὸ καὶ θέλω νὰ κατεληδέστε τὸ βαθὺ νόημα τῆς ἐρωτήσεώς μου.

— Μὰ βέβαια, εἶπανε.

— Τότε ἀφοῦ μὲ βεβαιώνετε, θέλω χωρὶς παρεξηγήσεις νὰ μοῦ ἀπαντήσετε σὲ κάτι ποὺ μὲ ἐνδιαφέρει ἀπολύτως.

— Σ' ἀκοῦμε, ἔκανε ὁ Σώτος.

Σηκώθηκα ὄρθιος, ὅπως ἀκριβῶς στὴν σοβαρότητα τοῦ θέματος, καὶ ρώτησα:

— Ἔχετε κορίτσι σπίτι σας;

Ξαφνιάστηκαν.

— Τί νὰ τοὺς κάνῃς; ρώτησε ὁ Βασιλάκης.

— Μοῦ χρειάζεται ἕνας ἢ μάλιστα πολλοὶ κοριοί. Ἂν ἔχετε νὰ μοῦ τὸ πῆτε.

Τώρα βέβαια μὲ συμπαθοῦν καὶ μὲ σέβονται στὸ γραφεῖο, ἀλλὰ ἐπειδή, ὅπως φαίνεται, δὲν κατάλαβαν τὸ βαθύτερο νόημα τῆς κουβέντας μου, ἀγανάκτησαν. Ὁ Σώτος μάλιστα φέρθηκε μὲ ἀπρέπεια.

— Σ' ἀγαπούμε, σ' ἐκτιμοῦμε, ἀλλὰ σὲ παίρνει ὁ διάβολος καὶ σὲ σηκώνει. Τί τὰ πέρασες τὰ σπίτια μας ρέ; Γιὰ ἀχούρια;

★

Πέρασε καμμιὰ ἑβδομάδα κι' ἕνα πρωϊνὸ, συναντήθηκα μὲ τὸν κύριο Μελέτη στὸ ἀσανσέρ. Μοῦ χαμογέλασε αἰνιγματικὰ καὶ τραβήξαμε μαζὶ γιὰ τὸ λεωφορεῖο.

— Ξέρετε, εἶπε σὲ μιὰ στιγμή, θέλω νὰ σᾶς παρακαλέσω γιὰ κάποιο σοβαρὸ θέμα.

— Σᾶς ἀκούω.

Δίστασε νὰ συνεχίσῃ, ἀλλὰ στὸ τέλος, μίλησε.

— Κύριε Γιαννάκη, ἡ γυναίκα σας, εἶναι ἀπὸ τὶς ἐξυπνες κυρίες.

— Εὐχαριστῶ.

— Παρακαλῶ. Τὸ ζήτημα εἶναι σοβαρό, συνέχισε. Ὅπως θὰ ἔχετε ἀντιληφθῇ ἴσως, ἐγὼ τὴν δικιά μου τὴν ἔχω ἀποβλακώσει μὲ τὰ διάφορα ποὺ τῆς λέω. Θὰ ἤθελα λοιπόν, νὰ πήτε στὴν κυρία σας, νὰ μὴν πολυκάνῃ παρέα μὲ τὴν δικη μου. Δὲν μὲ συμφέρει καθόλου ἡ ξυπνήσῃ ἡ Ἰουλία. Θυμᾶστε ἀσφαλῶς τί ἐτοίμαζαν νὰ κάνουν τὴν περασμένη ἑβδομάδα.

— Θὰ πήγαιναν σὲ νησί.

— Ἀκριβῶς. Ἀλλὰ σᾶς ἐρωτῶ, κύριε Γιαννάκη. Εἶναι καιρὸς γιὰ ἔξοδα; Εὐτυχῶς ποὺ ἔκοψε τὸ μυαλό μου καὶ σᾶς εἶπα ἐκεῖνα ποὺ ἀκούσατε.

— Γιὰ τὸ λουλούδι καὶ τὸν ἀλλοίθωρο κοριό;

— Μάλιστα.

Μοῦ ἤρθε ὁ οὐρανὸς στὸ κεφάλι.

Ὥστε γιὰ σαχλαμάρα τὰ εἶπατε;

— Ἀμ' γιατί τὰ εἶπα;

Τὸν παράτησα στὴ μέση τοῦ δρόμου κι' ἔφυγα, κι' ἀπὸ τότε ἔκανα ὄρκο νὰ μὴν ξαναπιστέψω σὲ λόγια ἀνθρώπου. Καί, παῦ λέει ὁ λόγος, ἔχω σκοπὸ νὰ φτάσω στὰ ἄκρα. Θὰ μοῦ δείχνουν π.χ. μιὰ πολυκατοικία κι' ἐγὼ θὰ ἐπιμένω πὼς εἶναι ραπάκι.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΥΡΙΑΚΟΣ

Ο ΟΔΗΓΟΣ

Ξενύχτι στὶς συνοικίες

Ἡ Σοφία Λόρεν καὶ ἡ γκαζόζα.—Κινηματογράφος, περίπατος, ταβέρνα καὶ τάβλι.

ΣΗΜΕΡΑ θ' ἀσχοληθοῦμε μὲ τὸ ξενύχτι τῶν φτωχῶν. Κι' εἶναι τόσο πολλὴ ἡ φτωχολογιὰ καὶ τόσο ταπεινὴ καὶ περιφρονημένη, ποτισμένη στὴν πίκρα καὶ τὰ βάσανα τῆς καθημερινῆς μιζέριας! Κι' εἶναι τόσο λίγος ὁ καιρός, ποὺ περισσεύει ἀπ' τὸν ἅγιο καὶ ἱερὸ ἱδρῶτα, γιὰ ἀνάπαψι καὶ λίγο ξέσκασμα, μόλις πέσῃ τὸ πρῶτο γαλανὸ σκοτάδι τοῦ ἀπόβραδου.

Ὅταν λέμε φτωχολογιά, ἐννοοῦμε φτωχογειτονιά.

Χιλιοτραγουδημένη γιὰ τὴν ἁπλότητά της ἡ ἀθηναϊκὴ συνοικία, στὸν καιρὸ τοῦ ρομαντισμοῦ, ἐθεωρεῖτο «γραφική».

Οἱ ποιητὲς δὲν τῆς εὕρισκαν παρὰ διορφιές, χαρὲς καὶ τραγούδια.

Ἡ Πλάκα, τὸ Περιστέρι, οἱ Πατήσιες (ἡ σημερινὴ Νέα Ἰωνία), ὁ Ἡδονίατης (Ν. Φιλαδέλφεια), ἡ Γούβα, τὸ Κατσιπόδι, τὰ Σφαγεῖα καὶ ὁ Ἅγιος Δημήτριος, δὲν ἦταν, γιὰ τοὺς ρομαντικούς, παρὰ γειτονιὲς ὅπου ἄνθιζαν οἱ πασχαλιὲς καὶ τ' ἀγιοκλήματα, μοσκοβολοῦσαν στὶς γλάστρες τὰ βασιλικά, καὶ τὰ στενὰ δρομάκια ἀντηχοῦσαν ἀπ' τὶς καντάδες τῶν νεαρῶν καὶ τὰ τραγούδια τῶν ἐρωτευμένων.

Τριγύρω μάντολες καὶ βιόλες
κεντᾶνε τρίλλιες καὶ δαντέλλες
ποὺ ἀπ' τὸ φεγγάρι γύνονται ὀ-
(λες
στίς, ὅπου ξαγρυπνοῦν κοπέλλες.

Ἡ πάλι:

Κάντα τὰ μαλλιά σου κάντα
κάν' τα σκάλες ν' ἀνεβῶ.

Τ' ἄστρα τρεμόπαιζαν σὰν νυσταγμένα μάτια παιδιῶν, οἱ γαλιὲς ἀκινητοῦσαν ἀπ' τὴν ἄπνοια τῆς καλοκαιρινῆς νύχτας, τ' ἀδέσποτα σκυλιὰ γαύγιζαν ποῦ καὶ ποῦ γιὰ νὰ μὴν ξεχάσουν τὴν τέχνη, καὶ τὸ φεγγάρι ἔπαιζε κρυφτὸ ἀνάμεσα στὰ φύλλα τῆς κληματαριᾶς.

Τί ὡραία ποὺ παρουσιαζόταν ἀλήθεια ἡ ψυχὴ τῆς νύχτας στὴν Ἀθηναϊκὴ συνοικία. Ὁ περίγυρος ἔσβηνε τὴν οὐσία, καὶ οἱ ποιητικὲς εἰκόνες ἀγνοοῦσαν τὸν ἄνθρωπο. Τὴ ζωή του, τοὺς πόνους του, τοὺς καημούς του, τὰ βάσανά του.

Εἰρωνεία.

★

Σήμερα βρέθωα τὰ πράγματα ἀλλαξαν. Καὶ οἱ συμπολίτες τῶν συνοικιῶν, πῆραν τὴ θέσι τους, στὰ τραγούδια, στὴ νύχτα, καί.. στὸ ξενύχτι.

Μόνο ποὺ τὰ τραγούδια ἄλλαξαν πιὰ ρότα. Ἔγιναν πιὸ ἀνθρώπινα, κι' ἀσχολοῦνται τώρα, ἀντὶ γιὰ τὴν ἀνθισμένη μυγδαλιά, μὲ τὰ αἰσθήματα καὶ τὰ ὄνειρα τῶν ἀνθρώπων: Ὁ ξενητεμὸς τοῦ πατέρα, ἡ ἀρρώστια τῆς ἀδερφῆς, ὁ καημὸς τοῦ παλληκαριοῦ ποὺ δὲν βρίσκει δουλειά, ὁ ἔρωτας γιὰ τὴν κοπέλλα τῆς φάμπρικας, ἡ ἀπιστία τῆς ἀτιμασμένης, βρῆκαν τὴ θέσι τους στοὺς στίχους τῆς λαϊκῆς μουσικῆς, κι' ἔγιναν ρεμπέτικο. χασάπικο καὶ σεφέτικο στὰ κο. Σεϊλη τοῦ Μπιζιώτση, τοῦ Καζαντζίδη, τῆς Γιώτας Λύδιας, τοῦ Ζαγοραίου καὶ τοῦ Περπινιάδη.

Καὶ τὸ ξενύχτι. μπῆκε κι' αὐτὸ στὰ μέτρα τῆς καθημερινῆς πραγματικότητας.

★

Πολλοὶ εἶναι οἱ τρόποι ποὺ ψυχαγογείται ἡ φτωχογειτονιά: Ὁ συνοικιακὸς κινηματογράφος, ὁ περίπατος στὰ δρομάκια, τὸ καφενεῖο, τὸ ὀνειροπόλημα στὰ παγκάκια τῶν πάρκων καὶ τὸ κουτσομπολιὸ στὶς αὐλὲς τῶν σπιτιῶν.

Ἂς πάρουμε καθέναν μὲ τὴ σειρά.

Ὁ κινηματογράφος, εἶναι ἀλήθεια πὼς ἀποτελεῖ τὸ φτηνότερο μέσον ψυχαγωγίας γιὰ τὸν φτωχόκοσμο.

— Ἔλα, Ἀννούλα, σήκω ντύσου. Ἀπόψε θὰ τὸ ρίξουμε ἔξω. Θὰ σὲ πάω σὲ σινεμά, προτείνει ὁ κυρ-Θανάσης, οἰκοδόμος μπετατζῆς, μόλις ἐπιστρέφει θεοσκοτωμένος ἀπ' τὴ δουλειά.

Τὰ χείλη του χαμογελοῦν, κι' ἡ καρδιά του εἶναι ἀλαφρωμένη. Ὁ ἴδιος δίνει τὴν ἐξήγησι αὐτῆς τῆς εὐεξίας:

—Ξέρεις, πρέπει νὰ ξεδίνῃ ποῦ καὶ ποῦ ἡ γυναίκα. Ἀλλιῶς...

Εὐχαριστημένος ποὺ κάνει τὸ «καθῆκον» του ἀπέναντι τῆς συζύγου, τῆς ἀδερφῆς ἢ τῆς ἀρραβωνιαστικιᾶς, παίρνει συχνὰ τὴν ἀπόφασι νὰ «ξοδευτῇ» καὶ μὲ τὸ παραπάνω.

Τὸ «ξόδεμα» εἶναι συνήθως ὁ «πασατέμπος» ἢ ἡ «παγωμένη». κουλὲς λοκὰλ προαιώνιο τῶν κινηματογράφων β'. προβολῆς.

Ἔτσι τὸ θέαμα ἐπὶ τῆς ὀθόνης ποικίλλεται ἀδιαμαρτυρήτως καὶ ἡ Χέντυ Λαμάρ ἢ ἡ Σοφία Λόρεν δέχονται νὰ διακόψουν τὸ παθητικὸ φίλημα μὲ τὸν Τόνυ Κέρτις ἢ τὸν Φράνκ Σινάτρα, χάριν τοῦ γαργαρισμοῦ ποὺ περιφέρεται μὲ τὸν τεράστιο δίσκο μὲ τὶς γκαζόζες, ὅταν φάνῃ εἰς ὀπτικὸν πεδίον βολῆς μεταξὺ τοῦ πανιοῦ καὶ τοῦ μηχανήματος προβολῆς.

Καὶ οἱ ἄλλοι θεαταὶ δείχνουν κατανόησι.

— Δὲν πειράζει, κύριος. Ἂς περιμένῃ ἡ Δολλό.

150 περίπου συνοικιακοὶ κινηματογράφοι λειτουργοῦν τὰ τελευταία χρόνια.

Καὶ εἶναι λίγοι. Πρᾶγμα ποὺ σημαίνει ὅτι τὸ ξενύχτι τῶν ταπεινῶν ἔχει συνδεθῇ ἄρρηκτα μὲ τὴν 7η Τέχνη.

Μόνο ποὺ τὸ ξενύχτι αὐτὸ διαρκεῖ ὣς τὰ μεσάνυχτα.

Τὸ πρωϊνὸ ξύπνημα καὶ ἡ δουλειὰ δὲν ἀντέχει σὲ ἄλλες νυχτερινὲς περιπλανήσεις.

★

Πέρα ἀπὸ τοὺς φτωχοὺς τῆς φτωχογειτονιᾶς, ὑπάρχουν οἱ.... πεντάφτωχοι. Κι' εἶναι πάρα πολλοὶ οἱ τελευταῖοι, ἰδίως ἀνάμεσα στὴν νεολαία.

Πλούσιοι σὲ ὄνειρα καὶ σὲ αἰσθήματα, οἱ νεαροὶ τῶν συνοικιῶν, ἀλλὰ μὲ ἄδειο συνήθως πορτοφόλι, περιορίζουν τὴν ψυχαγωγία τους... στὸν ἔρωτα.

Ἄπειρα εἰδύλλια πλέκονται στὰ στενὰ δρομάκια καὶ στὶς σκοτεινὲς γωνιές, εἰδύλλια ἀγνὰ ἀλλὰ καὶ πονηρά, κι' αἰώνιοι ὅρκοι ἀγάπης μέχρι θανάτου ἀνταλλάσσονται κάτω ἀπ' τὰ ἄστρα.

— Μέχρι τάφου, Παναγιώτη;

— Καὶ παραπέρα, Μαρίκα μου.

Ἀκροῦσι ἐκείνη, ὀνειροπολεῖ ἐκεῖνος καὶ ἡ συνέχεια τῆς σκηνῆς γράφεται στὰ ἑρημικὰ μονοπάτια τῶν γύρω ἐξοχῶν ἢ καὶ πολλὲς φορὲς στὰ πάνω τῆς πόλεως.

Τὸ πεδίον τοῦ Ἄρεως, ὁ λόφος τοῦ Στρέφη καὶ τὸ Ἄλσος τοῦ Φιλοπάππου καὶ τοῦ Παγκρατίου, μόλις πέσῃ τὸ σκοτάδι, πλημμυρίζουν ἀπὸ ἀγκαλιασμένες σκιές, ποὺ δὲν κουράζονται νὰ λένε καὶ νὰ περπατοῦν, νὰ φιλιοῦνται καὶ νὰ σιωποῦν ὡς ἀργὰ τὰ μεσάνυχτα.

Τὴν ὥρα ἐκείνη, ποὺ βγαίνουν τὰ φαντάσματα, οἱ σκιὲς ἀποφασίζουν νὰ τερματίσουν τὸ «ξενύχτι» τους.

— Πᾶμε, Μαρίκα;

— Πᾶμε, Παναγιώτη. Τέλειωσαν οἱ «σινεμάδες» καὶ εἶπα στὴ μαμὰ πὼς βρίσκομαι στὸ σινεμά.

Καὶ ἐπιστρέφουν. Γιὰ νὰ ἐπαναλάβουν αὔριο τὰ ἴδια.

★

Ἡ ταβερνίτσα καὶ τὸ καφενεῖο ἀποτελοῦσαν ἀνέκαθεν χῶρους «ἱερότητος» γιὰ μεγάλη μερίδα τῶν ἀνθρώπων τῶν συνοικιῶν. τῶν ταπεινῶν τῆς ζωῆς, ποὺ συμπυκνώνουν τὴν ὀλιγάρκειά τους σ' ἕνα κατοστάρι μὲ ρέγγα ἢ παστρωμὰ καὶ τὴν ψυχαγωγία τους στὰ ποῦλια ἑνὸς ταβλιοῦ.

Καὶ τὰ δυὸ διατηροῦν τὰ σκῆπτρα τους καὶ τὴν δύναμί τους μέχρι σήμερα.

Οἱ ταβερνοῦλες ἔχουν πλημμυρίσει τὴν φτωχογειτονιά, ἰδίως τώρα τὶς καλοκαιρινὲς νύχτες.

Τὸ κατοστάρι, ἡ κληματαριά, ἡ γαρδούμπα καὶ τὸ κοκορέτσι γίνονται, στὰ ἐπιδέξια χέρια τοῦ ταβερνιάρη, ὑπέρτατο ἀγαθό, μάνα καὶ ἀμβροσία, ποὺ εὐφραίνει τὰς καρδίας τῶν θεῶν τοῦ Ὀλύμπου.

— Πιάσε μισή, κυρ' Σταῦρο, καὶ νάναι ἀπὸ κεῖνο ποὺ ξέρεις.

Ὁ κυρ Σταῦρος κλείνει τὸ μάτι μὲ σημασία κι' ἡ πελατεία τρίβει τὰ χέρια, εὐχαριστημένη ποὺ ἀνακάλυψε μαγαζὶ μὲ «καλό».

Τὰ πηρούνια δουλεύουν, τὰ στόματα ἐπίσης καὶ τὰ τσουγκρίσματα δίνουν καὶ παίρνουν. ὥσπου ἔρχεται ἡ ὥρα τῆς κανταδίτσας καὶ τῆς κιθαρίτσας.

Γιατί, τὴν σήμερον. δὲν νοεῖται ταβέρνα τῆς συνοικίας, δίχως κιθάρα κρεμασμένη στὸν τοῖχο, καὶ ἡ κανάδα, ἀπαγορευμένη ἀπ τοὺς δρόμους, νοικοκυρεύτηκε σὲ κλειστοὺς χώρους.

Ὁ Ἀντρέας ὁ καλλίφωνος. ξεκινᾶ τὸ σόλο, ποὺ σὲ λίγο μεταβάλλεται σὲ ντουέτο καὶ κουαρτέτο. γιὰ νὰ καταλῆξῃ σὲ ὀκτέτο καὶ βάλε.

Πρωΐαν σὲ εἶδον
μαλλιὰ ξεπλεγμένα
στοὺς ὤμους σου ριγμένα
γελοῦσε ἡ αὐγή.

—Ἂς τα, οὲ Ἀντρέα, αὐτὰ τώρα, τὸν διακόπτει ἡ νεολαία. Κλασικούρες θὰ τραγουδήσουμε; Κλασικούρες πεῖθεται, ἀπὸ τὴν Ἀντρέας πείθεται. καὶ ὁ Μπιγενικὴν συγκατάβασιν, καὶ ὁ Μπιγενικὴν καὶ ὁ Περπινιάδης διθιάσους καὶ ὁ Περπινιάδης δίδουν τὸ «παῶον» ἄνευ διπλοπενιᾶς:

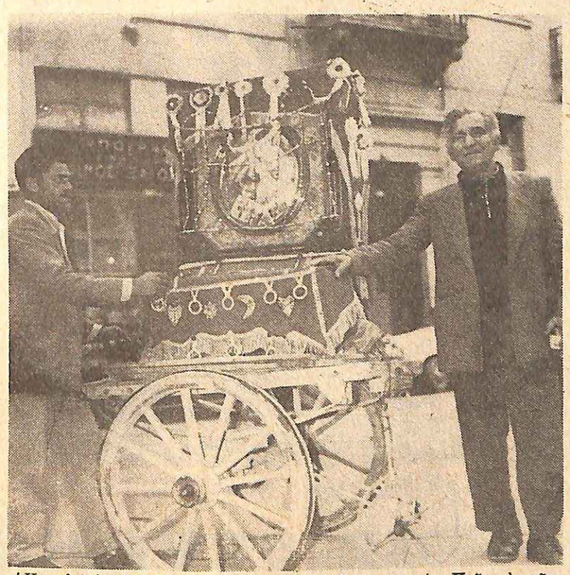
Σὲ τοῦτο τὸ στενὸ
σὲ τοῦτο τὸ δρομάκι
γεννήθηκε ἕνας ἔρωτας
καὶ μιὰ μεγάλη ἀγάπη.

Οἱ καρδιὲς φουσκώνουν, τὰ μέτια γεμίζουν μερακια ἀσίγαστα καὶ οἱ κιμωλοὶ, φτερουγίζοντας κάτω ἀπ' τὴν κληματαριά, πιγώνουν τὴν ἀτμόσφαιρα καὶ τὰ μισόγεια ποτήρια.

Ἄχ, τὸ ἀριλότιμο! Τοῦτο τὸ κρασὶ μοιάζει μὲ φαρμάκι.

Λάθος. Τὸ κρασὶ εἶναι κρασί. Ἁπλῶς τὸ φαρμάκι τῆς καρδιᾶς, φεύγοντας κάτω ἀπ' τὴν ἐπήρεια τοῦ οἴνου, ἀφήνει τὴ στιγμάδα καὶ τὴν πίκρα του στὴ γλῶσσα.

ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΪΚΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

Ἡ παλιὰ λατέρνα δὲν χάθηκε ἐντελῶς ἀπ' τὴ συνοικία. Ποῦ καὶ ποῦ, ὅταν τὸ βραδι πέφτη, ὁ λατερνατζῆς γεμίζει μὲ ἱκλωδίες παλιὸν σκοπῶν τοὺς δρόμους. Καὶ οἱ πενταροδεκάρες γεμίζουν τὸ τασάκι του.

Εἶναι κι' αὐτὸ κάτι.

Ἰδίως ὅταν, σὰν ἀντάλλαγμα, πληρώνῃ κανεὶς μονάχα ἕνα εἰκοσάρι.

★

Ὁ κύκλος τοῦ ξενυχτιοῦ τῆς συνοικίας σταματᾶ στὴν αὐλὴ τῆς κυρ' Ἀνέζας. Μὲ τούτη τὴν παρατήρησι: Ὅτι ἡ κυρ' Ἀνέζα, μπορεῖ νάναι κυρὰ Εὐλαμπία ἢ κυρὰ Περσεφόνη. Μόνο ποὺ ἡ αὐλὴ θάναι ἡ ἴδια: Κάγκελο στὴν ἄκρη, γαζία ἢ χορομηλιά. φεγγάρι ἀλάγιομο καὶ χαρελίτσα ποὺ σχηματίζει κατὰ τὸ κοινῶς λεγόμενο «πηγάδι».

Στὸ «πηγάδι» αὐτὸ γράφεται, στοιχειοθετεῖται καὶ τυπώνεται ὡς τὰ μεσάνυχτα ἡ ζωντανὴ ἐφημερίδα τῆς γειτονιᾶς.

Συντάκτες της. οἱ κυράδες τοῦ σπιτιοῦ καὶ οἱ γειτόνισσες. Καὶ εἰδήσεις, τὰ νέα τῆς περιοχῆς.

Τὰ οἰκογενειακὰ τοῦ μανάβη, τὸ εἰδύλλιο τῆς διπλανῆς κοπελλίτσας, οἱ δηλώσεις τοῦ Παπαγδρέου καὶ τὸ διαζύγιο τοῦ Ρίτσαρντ Μπάρτον. Ἀπρεδεύονται κι' ἀνακατεύονται σ' ἕνα ἀπίθανο κοκτεὶλ. ποὺ συντηρεῖ τὴν ψιλοκουβέντα καὶ τὸ ξενύχτι τῆ- συνοικίας.

Καμμένη φτωχογειτονιά.

Ποιός νὰ σκύψῃ πάνω ἀπ' τὴν καρδιά σου καὶ ποιός νὰ γράψῃ γιὰ τὴ νύχτα σου;

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Συνδυασμὸς παλιῶν καὶ μοντέρνων ξενύχτιων. Ὁ Τάκης Μαρούδας ἀκούμπησε τὴν κιθάρα του πάνω στὸ «Ι. Χ.» τον στὸ στενὸ τῆς Πλάκας καὶ τραγουδάει παλιὲς Ἀθηναϊκὲς καντάδες.

Ταβερνίτσα, κανταδίτσα καὶ ξενύχτι μὲ ἕνα εἰκοσάρι. Τὸ «καλὸ» ἔχει πάντα τὴν πελατεία του.

Ὁ Φραγκλῖνος Ρούζβελτ καὶ ὁ Χάρρυ Τρούμαν : Κρίσιμες ἀποφάσεις.

ΜΙΑ ΠΕΛΩΡΙΑ ΛΕΥΚΗ ΛΑΜΨΗ

Εἴκοσι χρόνια συμπληρώθηκαν ἀπὸ τὴν ἔκρηξι τῆς πρώτης

ΠΕΡΑΣΑΝ εἴκοσι χρόνια ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ οἱ τύχες τοῦ κόσμου ἄλλαξαν, ἀπὸ μιὰ λευκὴ λάμψι στὸν ὁρίζοντα.

Στὶς 16 Ἰουλίου 1945, στὶς 5.30 τὸ πρωί, ἡ πρώτη ἀτομικὴ βόμβα ἐξερράγη πάνω ἀπὸ τὴν ἔρημο τοῦ Νέου Μεξικοῦ.

ΤΟ «ΤΑΞΙΔΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ»

Ἡ βόμβα ἦτανε τοποθετημένη στὴν κορυφὴ ἑνὸς πύργου, στὸ πεδίο ἐρευνῶν τοῦ «Ζορνάντα ντὲλ Μουέρτο», ποὺ σημαίνει «Ταξίδι τοῦ θανάτου».

Στὸ σταθμὸ ἐλέγχου τῆς ἐκρήξεως, σὲ ἀπόστασι ἑνὸς χιλιομέτρου ἀπὸ τὸν πύργο, βρισκόντουσαν οἱ «πατέρες» τῆς ἀτομικῆς βόμβας: ὁ Ὀππενχάϊμερ, ποὺ ἦταν ὁ ἀρχηγὸς τους, καὶ ὁ μεγάλος φυσικὸς Ἐνρίκο Φέρμι, ποὺ εἶχε κατασκευάσει τὸν πρῶτο πυρηνικὸ ἀντιδραστῆρα.

Τὴν ὁρισμένη ὥρα, ἕνα λευκὸ φῶς ἁπλώθηκε ἀπότομα καὶ φώτισε τὴν ἔρημο.

Τὸ σύννεφο, ποὺ θὰ γινότανε γιὰ τὴν αἰωνιότητα τὸ σύμβολο τῆς καταστροφῆς, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀπέραντης δυνατότητας τοῦ ἀνθρώπου νὰ δημιουργήσῃ, ὑψώθηκε στὸν ὁρίζοντα.

Καὶ μετὰ τριάντα ἑκατοβδόμηντα δευτερόλεπτα ὁ ἄνεμος φυσήξε σὰν θύελλα, ἡ τρομερὴ ἔκρηξι καὶ οἱ χίλιοι κεραυνοὶ τῆς ἐκρήξεως ἔφτασαν στὸ σταθμὸ ἐλέγχου.

Ὁ Ὀππενχάϊμερ, σαλεύοντας μὲ τὰ δυό του χέρια τὴν ἄκρη μιᾶς ἐξέδρας, θυμήθηκε ἐσφυκτικὰ τὴν ἀρχὴ ἑνὸς ἰνδικοῦ ποιήματος: «Εἶμαι ὁ θάνατος ποὺ παίρνει τὰ πάντα ποὺ ρίχνει τοὺς κόσμους...»

Ὅλοι οἱ θεαταὶ τῆς ἐκρήξεως φαινόντουσαν σὰν μεθυσμένοι ἀπὸ τὸ θέαμα ποὺ εἶδαν.

Ὁ ἴδιος ὁ Φέρμι, ποὺ πάντα ὡδηγοῦσε μόνος του τὸ αὐτοκινητό του, ἀναγκάστηκε νὰ πάρῃ ἕνα σωφέρ, γιὰ νὰ γυρίσῃ στὰ ἐργαστήρια τοῦ Λὸς Ἄλαμος. Τρεῖς ἑβδομάδες ἀργότερα, πέσανε οἱ βόμβες τῆς Χιροσίμα καὶ τοῦ Ναγκασάκι: 100.000 νεκροὶ καὶ 200.000 τραυματίες.

ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΩΡΕΣ

Ἀπ' αὐτὲς τὶς ἱστορικὲς ὧρες, ἡ ἀτομικὴ ἐνέργεια πραγματοποίησε, μέσα σὲ 7.300 ἡμέρες, πολὺ μεγαλύτερη πρόοδο ἀπ' ὅση ἔγινε σὲ 4.000 χρόνια.

Ἀνέτρεψε τελείως τὴν ἔννοια τῶν ἐξοπλισμῶν καὶ τῆς παραγωγῆς. Ὁ ἄνθρωπος ἀπέκτησε μιὰ καταπληκτική, μιὰ ἀφάνταστη πηγὴ ἐνεργείας.

Σ' αὐτὴ τὴν εἰκοστὴ ἐπέτειο τῆς πρώτης ἀτομικῆς ἐκρήξεως, ἕνα δραματικὸ ἀλλὰ κι' ἐλπιδοφόρο ἐρώτημα ὑψώνεται: Ποῦ βρισκόμαστε;

Πρὶν ἀπ' ὅλα, στὸ στρατιωτικὸ ἐπίπεδο. Οἱ βόμβες ποὺ κατέστρεψαν τὴ Χιροσίμα καὶ τὸ Ναγκασάκι, συγκρινόμενες μὲ τὶς σημερινές, μοιάζουν μὲ ὅπλα τοῦ μεσαίωνος.

Μιὰ καταπληκτικὴ ποικιλία ἀτομικῶν ὅπλων, τακτικῶν καὶ στρατηγικῶν, ἀνήκει τώρα καὶ στοὺς Ἀμερικανοὺς καὶ στοὺς Ρώσους.

Οἱ δύο Μεγάλοι τοῦ Ἀτόμου καὶ τοῦ Διαστήματος, κατέχουν τώρα βόμβες 100 μεγατόνων, ποὺ κάθε μιὰ τους ἰσοδυναμεῖ μὲ τὴ δύναμι καταστροφῆς 100 ἑκατομμυρίων τόννων νιτρογλυκερίνης.

ΑΠΙΣΤΕΥΤΕΣ ΣΥΓΚΡΙΣΕΙΣ

Μιὰ καὶ μόνο ἀπ' αὐτὲς τὶς βόμβες ξεπερνάει σὲ δύναμι καταστροφῆς τὸ σύνολο ὅλων τῶν ὅπλων τοῦ κόσμου, ἀπὸ τότε ποὺ ὑπάρχει ἀνθρωπότητα μέχρι τὸν Ἰούλιο τοῦ 1945. 2.000 βόμβες τῶν 100 μεγατόννων θὰ μποροῦσαν νὰ καταστρέψουν τὰ 90% τῆς ζωῆς πάνω στὴ Γῆ.

Μέχρι σήμερα, πέντε χῶρες κατέχουν τὴν ἀτομικὴ βόμβα: Οἱ Ἡνωμένες Πολιτεῖες, ἡ Σοβιετικὴ Ἕνωσις, ἡ Μεγάλη Βρεταννία, ἡ Γαλλία καὶ ἡ Κίνα.

Δέκα ἄλλες χῶρες, ἂν τὸ θελήσουν, θὰ μπορέσουν νὰ τὴν ἔχουν σὲ μιὰ δεκαετία.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν πυρηνικῶν δοκιμῶν φτάνει μέχρι σήμερα τὶς τετρακόσιες.

ΜΙΑ ΑΠΟΚΑΛΥΨΙ...

Ὅσο γιὰ τὸν ἀριθμὸ τῶν βομβῶν ποὺ κατέχουν οἱ ἀτομικὲς δυνάμεις, εἶναι βέβαια μυστικός.

Πάντως, πρὶν τέσσερα χρόνια, ὁ πρόεδρος Κένεντυ ἐδήλωνε ὅτι τὸ στὸκ τῶν ἀτομικῶν ὅπλων ἀντιστοιχοῦσε σὲ μισὴ βόμβα τύπου Χιροσίμας, γιὰ κάθε κάτοικο τῆς Γῆς!...

Σήμερα, δεδομένου ὅτι ἡ ἀτομικὴ παραγωγὴ δὲν σταμάτησε, ὁ ὑπολογισμὸς τοῦ Κένεντυ θὰ πρέπει ν' αὐξηθῇ κατὰ 10%.

Ἀλλὰ ἡ ἀτομικὴ ἐνέργεια δὲν ἔδωσε μόνο τὴν δυνατότητα στὸν ἄνθρωπο νὰ «ἐξατανίζῃ» τοὺς ὁμοίους του, ἀλλὰ πλούτισε καὶ τὴ βιομηχανική του πανοπλία. Νέα μοτὲρ δημιουργήθηκαν κινούμενα μὲ ἀτομικὴ ἐνέργεια. Νέες βιομηχανίες βλέπουν τὸ φῶς.

ΣΤΑ ΒΑΘΗ ΤΩΝ ΘΑΛΑΣΣΩΝ

Δέκα χρόνια μετὰ τὴν ἔκρηξι τῆς πρώτης ἀτομικῆς βόμβας, οἱ Ἀμερικανοὶ ἔθεταν σὲ λειτουργία τὸ πρῶτο τους ἀτομικὸ ὑποβρύχιο — τὸ «Ναυτίλο» — ποὺ πραγματοποίησε τὸ γύρο τοῦ κόσμου χωρὶς ν' ἀνεφοδιασθῇ.

Ἀπὸ τότε, οἱ Ἀμερικανοὶ κατεσκεύασαν ἄλλα 40 ἀτομικὰ ὑποβρύχια. Πολλὰ ἀπ' αὐτὰ εἶναι ἐξοπλισμένα μὲ πυραύλους «Πολάρις».

Οἱ Ἀμερικανοὶ κατεσκεύασαν ἐπίσης τὸ ἀτομικὸ πλοῖο «Σαβάννα» καὶ τρία πολεμικὰ πλοῖα ποὺ κινοῦνται μὲ ἀτομικὴ ἐνέργεια.

ΤΟ ΧΡΥΣΟ ΚΛΕΙΔΙ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

Ἂν εἶναι ἀλήθεια, πὼς τὸ χρυσὸ κλειδὶ τῆς εὐτυχίας τῶν λαῶν εἶναι ἡ μαζικὴ παραγωγὴ ἐνεργείας, τότε τὸ ἄτομο παίζει καὶ — κυρίως — θὰ παίζῃ ἕνα βασικὸ ρόλο. Οἱ ἴδιες οἱ ἀτομικὲς βόμβες μποροῦν νὰ γίνουν πολὺ χρήσιμες, γιὰ τὴν ἐκτέλεσι γιγαντιαίων ἔργων.

Ἤδη οἱ Ἀμερικανοὶ ἀντιμετωπίζουν τὴ δυνατότητα ν' ἀνοίξουν μιὰ νέα διώρυγα Παναμᾶ, μὲ ἀτομικὲς βόμβες.

Ἀκόμα ἀντιμετωπίζεται ἡ χρησιμοποίησι ἀτομικῶν βομβῶν γιὰ τὴν ἐκμετάλλευσι ὡρισμένων μεταλλείων ποὺ βρίσκονται πολὺ βαθιὰ στὴ γῆ.

Ἡ παραγωγὴ ἠλεκτρισμοῦ ἀπὸ τὴν ἀτομικὴ ἐνέργεια διαρκῶς αὐξάνει.

520 ΑΤΟΜΙΚΟΙ ΑΝΤΙΔΡΑΣΤΗΡΕΣ

Πεντακόσιοι εἴκοσι ἀτομικοὶ ἀντιδραστῆρες λειτουργοῦν τώρα σὲ 38 χῶρες. Ἀπ' αὐτοὺς οἱ 300 περίπου βρίσκονται στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες.

Ὑπολογίζεται ὅτι, πρὸ τοῦ 1970, οἱ Ἡνωμένες Πολιτεῖες θὰ ἔχουν μία ἠλεκτροατομικὴ δύναμι 5 ἑκατομμυρίων κιλοβάτ.

Οἱ εἰδικοὶ προβλέπουν ὅτι, ἡ παγκόσμια ἠλεκτροατομικὴ δύναμι θὰ φτάσῃ τὸ 1968 τὰ δέκα ἑκατομμύρια κιλοβάτ· τὸ 1972 τὰ 25 ἑκατομμύρια κιλοβάτ, καὶ τὸ 1980 τὰ 100!...

Ὑπολογίζεται ἐπίσης ὅτι, τὸ πολὺ σὲ μιὰ εἰκοσαετία, θὰ ἔχουμε ἀτομικὴ ἐνέργεια «κατὰ βούλησι» γιὰ ὅλες μας τὶς ἀνάγκες.

ΤΑ «ΡΑΔΙΟ - ΙΣΟΤΟΠΑ»

Ἀλλὰ ἐκεῖνο ποὺ παίζει καὶ θὰ παίξῃ τεράστιο ρόλο, εἶναι οἱ «ὕλες» ποὺ ὀνομάζονται «ραδιο - ἰσότοπα».

Ἐδῶ ἀνοίγει ἕνα καινούργιο, ἐξαιρετικὰ γόνιμο κεφάλαιο, γιὰ τὶς ἐπιστημονικὲς δυνατότητες τοῦ ἀνθρώπου...

Τὸ πυρηνικὸ μανιτάρι : Σύμβολο τοῦ αἰῶνα.

στὸν ὁρίζοντα

ἀτομικῆς βόμβας

ΑΝΑΔΡΟΜΗ ΚΑΙ ΠΡΟΣΩΠΑ

Ὁ Φραγκλῖνος Ρούζβελτ, μὲ ἀπόλυτη μυστικότητα ἔδωσε τὴν ἐντολὴ τῆς κατασκευῆς τῆς πρώτης ἀτομικῆς βόμβας, ἐνῶ ὁ πόλεμος μὲ τὴ χιτλερικὴ Γερμανία, εἶχε φτάσει στὸ δραματικό του σταυροδρόμι.

Στὸ Λὸς Ἄλαμος, δούλευαν χιλιάδες ἐπιστήμονες μὲ ἄνευ προηγουμένου τεχνικὰ μέσα.

Ὁ ἴδιος ὁ μεγάλος Αἰνστάϊν, ζήτησε νὰ ἐπιστευσθοῦν οἱ ἐργασίες καὶ βοήθησε ὅσο μποροῦσε.

Μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Ρούζβελτ, ὁ νέος πρόεδρος Χάρρυ Τρούμαν, ἔλαβε τὴ μεγάλη, τὴν κρίσιμη ἀπόφασι τῆς χρησιμοποιήσεως τῆς πρώτης ἀτομικῆς βόμβας στὴ Χιροσίμα.

Ὁ ἀρχιστράτηγος Μὰκ Ἄρθουρ ἀντιμετώπιζε μεγάλες δυσκολίες, γιὰ τὴν κατάληψι τῆς Ἰαπωνίας.

Ο ΑΝΤΙΚΤΥΠΟΣ

Ὁ πολεμικός, στρατηγικὸς καὶ ψυχολογικὸς ἀντίκτυπος ἀπὸ τὴν ἔκρηξι τῆς ἀτομικῆς βόμβας ἦτανε τεράστιος.

Ἡ ἀνθρωπότητα βαστοῦσε τὴν ἀναπνοή της.

ΟΙ ΠΟΡΤΕΣ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ

Μιὰ καταπληκτικὴ μυστικὴ κούρσα ἄρχισε ἀνάμεσα στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες καὶ στὴ Σοβιετικὴ Ἕνωσι, γιὰ τὰ ἀτομικὰ μυστικά...

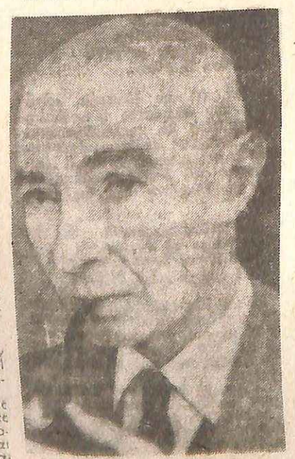
Ἡ ἀτομικὴ βόμβα ἔγινε σύμβολο τυφλῆς καταστροφῆς, ἀλλὰ καὶ δυνάμεως, καὶ ἡ ἀτομικὴ ἐνέργεια ἀνοίξε διάπλατα τὶς πόρτες τοῦ μέλλοντος.

ΕΠ. ΜΕΤ.

Μιὰ ἄποψι τοῦ Ναγκασάκι, μετὰ τὴν ἔκρηξι τῆς ἀτομικῆς βόμβας.

Η ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΣ

Ὁ Μὰκ Ἄρθουρ

Ὁ Ἐνρίκο Φέρμι

Ὁ Ὀππενχάϊμερ

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Τὸ μυστικὸ ποὺ σκοτώνει

Η κ. Ἀρντὲζ κάθησε σ' ἕνα ἀπόμερο παγκάκι τοῦ κήπου τοῦ Λουξεμβούργου, ἀποφεύγοντας τὸ θόρυβο τοῦ πλήθους. Ἄλλοτε, σὰν ἦταν νέα, ὁ θόρυβος, ἡ κίνηση, ἡ χαρὰ καὶ ἡ εὐθυμία τὴν εὐχαριστοῦσαν. Ἀπὸ τότε ὅμως, ποὺ σὲ ἡλικία 30 χρόνων, ἐχήρεψε, δὲν εὕρισκε εὐχαρίστησι, παρὰ μόνον στὴ μοναξιὰ καὶ στὴν ἡσυχία.

Δὲν προσδοκοῦσε τίποτε ἀπὸ τὸν κόσμο. Ἦταν μιὰ ὕπαρξις ἀπροφανισμένη, θλιμμένη καὶ μὲ τὴν ἀπελπισία ριζωμένη μέσα της.

Καὶ ὅμως ἡ κ. Ἀρντὲζ ἀγαποῦσε. Ναί, ἀγαποῦσε, ἀλλὰ ἕνα νεκρό. Ἀγαποῦσε τὸν πεθαμένο σύζυγό της. Ἡ ἀγάπη αὐτὴ τὴν ἀπορροφοῦσε καὶ τὴν ἔκανε νὰ λησμονῇ κάθε ἄλλο πρᾶγμα στὴ ζωή. Οἱ ἀληθινοὶ ἔρωτες νικοῦν καὶ τὸ θάνατο, ξεπερνοῦν τὶς σκοτεινὲς ἐκτάσεις του, ἐξαφανίζουν τὶς σκιές του, σκορπίζοντας καὶ πέρα ἀπ' τὸν τάφο τὸ ἀκτινοβόλημά τους...

★

Λίγο πιὸ κάτω μιὰ ὀρχήστρα ἔπαιζε τὸ «Γύρισε!» (Ριτόρνα) ; ; τοῦ Τοζέλλι.

— Γύρισε πίσω! ψιθύρισε ἡ πικραμένη χήρα, ἀπευθύνοντας ἔτσι ἔκκλησι στὸν ἀγαπημένο της νεκρό.

Καὶ σὲ λίγο ξαναψιθύρισε:

— Γύρισε πίσω!

Στὴ φράσι αὐτὴ ἔβαζε ὅλη της τὴν ψυχή. Εὔρισκε εὐχαρίστησι νὰ τὴ λέῃ καὶ νὰ τὴν ξαναλέῃ. Κι' ἡ καρδιά της πάτωνε ἀπὸ τὸν πόνο...

Ἡ ζωὴ εἶναι τόσο σύντομη, τόσο τρικυμισμένη, τόσο πονεμένη. Κι' ὅμως δὲν ἔχουμε τὸ θάρρος νὰ ὑποταχθοῦμε χωρὶς ἀντίστασι καὶ διαμαρτυρίες στὸ θάνατο, ποὺ εἶναι ἡ τελειωτικὴ μοῖρα τῆς ζωῆς μας...

Ἔτσι καλοῦμε διαρκῶς τοὺς ἀγαπημένους μας νεκροὺς ν' ἀφήσουν τὶς σκιὲς τοῦ θανάτου καὶ νὰ γυρίσουν πίσω, στὸ φῶς τῆς ζωῆς...

Κι' ὅμως τῆς ζωῆς τὰ μονοπάτια εἶναι δακρύβρεχτα καὶ ματωμένα...

Αὐτὰ συλλογιζόταν ἡ κ. Ἀρντὲζ καὶ τὰ μάτια της εἶχαν γεμίσει δάκρυα.

Ἂν ἕνας ἀγαπημένος μας φύγῃ, μᾶς ἐγκαταλείπῃ καὶ μᾶς ξεχάσῃ ἐλπίζουμε ὅτι μιὰ μέρα μπορεῖ ν' ἀλλάξῃ γνώμη, νὰ μᾶς ξαναγαπήσῃ καὶ νὰ γυρίσῃ πίσω σ' ἐμᾶς. Ἐκεῖνος ὅμως ποὺ πέθανε; Ἄ, αὐτὸς δὲν θὰ γυρίσῃ ποτέ! Ποτὲ πιὰ δὲν θὰ τὸν ξαναδοῦμε.. Ὢ! πόση ὀδύνη! Ὢ! τί πένθος προκαλεῖ ἡ ἀνεπανόρθωτη καταστροφὴ ποὺ φέρνει ὁ θάνατος!...

Κι' ἡ κ. Ἀρντὲζ καθὼς σκεφτόταν αὐτά, βυθιζόταν περισσότερο στὴν ἀναπόλησι τοῦ ἀγαπημένου της νεκροῦ καὶ στὸν πόνο τοῦ χαμοῦ του.

★

Ἡ βραδιὰ ἦταν γλυκειά, ὄμορφη, παρηγορητική. Ἡ μυρωδιὰ τῶν ἀνοιξιάτικων φύλλων, ξαναφέρνε στὴ μνήμη της τὸ γαμήλιο ταξίδι της μὲ τὸν ἄνδρα της.

Παραδινόταν ὁλοένα πιὸ πολὺ στὸν πόνο της, στὴν τραγικὴ ἀγάπη της.

Οἱ διαβάτες γύριζαν καὶ κύτταζαν περίεργοι τὴν ὄμορφη μαυροντυμένη γυναίκα, ποὺ καθόταν στὸ παγκάκι, ἀφηρημένη καὶ θλιμμένη.

Κάπου-κάπου ἔριχνε κι' αὐτὴ καμμιὰ ματιὰ στὸ πλῆθος ποὺ περνοῦσε μπροστά της. Μὰ κανεὶς ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄντρες δὲν μποροῦσε νὰ παραβληθῇ μὲ τὸν ἀσύγκριτο νεκρό της...

Σὲ μιὰ στιγμὴ μάλιστα, τῆς φάνηκε πὼς μιὰ φωνὴ ποὺ ἐρχόταν ἀπὸ μακρυά, ἀπὸ ἄλλον κόσμο, τῆς ψιθύριζε:

—Ἀγάπη μου! Ἀγάπη μου!...

★

Εἶχαν ζήσει οἱ δυό τους ἀχώριστοι. Δίχως λόγια, μονάχα μ' ἕνα βλέμμα, μ' ἕνα πιάσιμο τοῦ χεριοῦ, μποροῦσαν νὰ συνεννοηθοῦν. Ἡ ζωή τους ἦταν ἀδιάκοπη εὐτυχία.

Καὶ ποτὲ δὲν εἶχαν ἀποχωρισθῇ, ἐκτὸς ἀπὸ μιὰ φορὰ ποὺ ἐκεῖνος πῆγε στὴν Κορσική. Εἶχε ἐκεῖ ἕνα παλιὸ φίλο, ποὺ τὸν εἶχε προσκαλέσει γιὰ νὰ τὸν φιλοξενήσῃ λίγες μέρες. Στὴν ἀρχὴ εἶπε στὴ γυναίκα του πὼς θὰ τὴν ἔπαιρνε μαζί του. Ἐπειδὴ ὅμως τὸ ταξίδι ἦταν δύσκολο κι' ἡ διαμονὴ στὴν Κορσικὴ ὄχι εὐχάριστη, ἐπῆρε μόνος του. Μονάχα αὐτὴ τὴ φορὰ χώρισαν. Καὶ θυμᾶται τώρα, ὅταν ὁ ἀγαπημένος της Ζὰκ γύρισε ἀπὸ τὴν Κορσική, μὲ πόσο θαυμασμὸ τῆς μιλοῦσε γιὰ τὶς ὀμορφιὲς τοῦ νησιοῦ καὶ γιὰ τὶς ἀναμνήσεις ποὺ τοῦ ἄφησε τὸ ἀλησμόνητο ἐκεῖνο ταξίδι του...

★

Ἡ κ. Ἀρντὲζ εἶνε ὁλότελα μιὰ χαθῆ μέσα στὴν ἀναπόλησί της.

Ἔξαφνα ἀκούστηκαν βήματα κοντά της. Δυὸ γυναῖκες πλησιάσαν καὶ κάθησαν στὸ διπλανὸ παγκάκι. Ἡ κ. Ἀρντὲζ συνῆλθε ἀπὸ τὸ ὀνειροπόλημά της.

Ἦταν κ' οἱ δυὸ ὄμορφες, δροσερές, πλούσια ντυμένες, προκλητικές.

Ἡ μιὰ λεπτοκαμωμένη, ξανθή, ροδομάγουλη, ἀφράτη μὲ μάτια κουκλίστικα.

Ἡ ἄλλη ψηλή, μελαχροινή, λιγάκι ἀδύνατη, μὲ ὕφος ὑπερηφανο, μὲ χαρακτηριστικὰ ἁβρά, ἀλλὰ πολὺ συμμετρικά, μὲ μαῦρα μάτια φιλήδονα ποὺ βγάζαν φλόγες...

Ἡ μελαχροινὴ ἄρχισε ἀμέσως νὰ λέῃ στὴν ξανθή:

— Κάθε φορὰ ποὺ ἔρχομαι σ' αὐτὸ τὸ πάρκο, νοσταλγῶ τὴν ἐποχή, τὰ βουνὰ ποὺ ἔζησα κάστοτε.

—Ἄ! ἐγὼ τρελλαίνομαι γιὰ τὴ θάλασσα! τὴ διέκοψε ἡ ἄλλη.

— Αὐτὸ εἶναι ζήτημα γούστου. Ἐγὼ ἀγαπῶ τὸ βουνό, ξανάπε ἡ μελαχροινή.

Καὶ πρόσθεσε σὲ λίγο:

— Ξέρω ὅμως ἕνα μέρος, ὅπου μπορεῖ κανεὶς ν' ἀπολαύσῃ μαζὶ μὲ βουνὸ καὶ θάλασσα. Αὐτὸ εἶναι, κατὰ τὴ γνώμη μου, τὸ πιὸ ὄμορφο τοῦ κόσμου...

— Καὶ ποιὸ εἶναι αὐτὸ τὸ μέρος; ρώτησε ἡ ξανθή.

—Ἡ Κορσική, ἀγαπητή μου.

— Ναί, ἀλλὰ μιὰ γυναίκα δέν..

—Ἐλᾶτε δά! Θὰ μοῦ πῆτε γιὰ τοὺς αἱμοχαρεῖς κατοίκους της, γιὰ τὴν βεντέττα, γιὰ τοὺς κινδύνους τοῦ ταξιδιοῦ... Ὅλα αὐτὰ εἶναι παραμύθια. Βέβαια, ἡ Κορσικὴ δὲν εἶναι τόπος γιὰ νὰ πάῃ ἕνας καλομαθημένος ἐπισκέπτης τῶν ἀριστοκρατικῶν κέντρων τῆς μόδας... Μπορῶ ὅμως νὰ σᾶς διαβεβαιώσω πὼς τίποτα δὲν ἀξίζει, ὅσο ἕνα ταξίδι στὴν Κορσική.

— Εἴχατε πάει μονάχη σας ἐκεῖ;

Ἕνα δευτερόλεπτο σιωπῆς ἐπακολούθησε.

Ἡ κ. Ἀρντὲζ δυνάμωσε τώρα τὴν προσοχή της γιὰ ν' ἀκούσῃ.

— Ὄχι! ἀναστέναξε ἡ μελαχροινὴ ἄγνωστη. Πῆγα μ' ἕνα παλιό μου φίλο, ἕνα θαυμάσιο νέο. Ἂν καὶ εἶχε παντρευτῇ μιὰ πολὺ καλὴ γυναίκα ποὺ τὸν λάτρευε, ἐκεῖνος ἐξακολουθοῦσε καὶ μετὰ τὸ γάμο του τὶς σχέσεις του μαζί μου. Βλεπόμαστε σχεδὸν κάθε μέρα. Ἡ γυναίκα του ὅμως ἦταν πολὺ ζηλιάρα, ὅπως μὲ βεβαίωνε. Ὡστόσο δὲν ξέρω πῶς τὰ κατάφερε καὶ τὴν ἔπεισε νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ φύγῃ μόνος του γιὰ τὴν Κορσική. Τότε ἤρθε ἀμέσως στὸ σπίτι μου, μὲ πῆρε καὶ φύγαμε μαζί. Δυστυχῶς ὅμως, αὐτὴ ἦταν κι' ἡ τελευταία χαρὰ στὴ ζωὴ καὶ τῶν δυό μας...

— Σᾶς ἄφησε ὕστερα; ρώτησε πάλι ἡ ξανθή.

—Ὄχι, ἀγαπητή μου, πέθανε. Ζὰκ τὸν λέγανε, τὸν καημένο τὸ φίλο μου... Ζὰκ Ἀρντές... Ἀ! πῶς τὸν ἀγαποῦσα καὶ πόσο μ' ἀγαποῦσε.

Ὕστερα οἱ δυὸ ἄγνωστες γυναῖκες ἐσώπασαν...

★

Ἡ κ. Ἀρντές, ποὺ ἄκουσε καὶ τὴν τελευταία λέξι τῆς συνομιλίας τους, προσπάθησε τώρα νὰ σηκωθῇ ἀπὸ τὴ θέσι της. Μιὰ δύναμι ὅμως μυστικὴ κι' ἀκατανίκητη τὴν κρατοῦσε καρφωμένη στὸ παγκάκι... Ἤτανε πιὰ συντριμμένη, ἐκμηδενισμένη... Ἡ καρδιά της σπάραζε. Τὰ μάτια της εἶχαν θολώσει, ἡ σκέψι της ἔσβηνε σιγὰ-σιγά...

Ἔνιωθε μιὰ ἀνείπωτη ὀδύνη ν' ἁπλώνεται μέσα της καὶ νὰ τὴν πλημμυρίζῃ...

Ἡ καταραμένη φωνὴ τῆς ἄγνωστης μελαχροινῆς γυναίκας βοῦιζε ἀκόμα στ' αὐτιά της. Μιὰ στριγγὴ φωνὴ ποὺ λὲς πὼς τῆς μιλοῦσε ἀπὸ τὰ ἔγκατα τῆς γῆς.

Ὕστερ' ἀπὸ λίγο ἔχασε ὁλότελα τὶς αἰσθήσεις της καὶ λιποθύμησε...

Οἱ φύλακες τοῦ πάρκου, μετὰ μιὰ ὥρα, τὴ βρήκανε νεκρὴ στὸ ἐρημικὸ παγκάκι...

ΖΩΡΖ ΜΕΡΕΝΙΕΦ

Η ΛΙΖ ΤΑΙΛΟΡ ΕΧΑΣΕ 6 ΚΙΛΑ

Ἐνῶ ὁ Ρίτσαρντ Μπάρτον γυρίζει στὴν Ἰρλανδία, κοντὰ στὸ Δουβλίνο, τὸ φίλμ «Ὁ κατάσκοπος ποὺ γύρισε ἀπὸ τὸ κρύο», ποὺ βασίζεται στὸ ὁμώνυμο μυθιστόρημα, ἡ γυναίκα του Λὶζ Ταίηλορ ἐπωφελήθηκε, γιὰ νὰ ὑποβληθῇ σ' ἕνα συνδυασμὸ γυμναστικῆς καὶ μασσάζ, ποὺ τὴν βοηθήσῃ νὰ χάσῃ, μέσα σὲ δυὸ ἑβδομάδες, ἓξ κιλά. Πρόκειται, γιὰ ἕνα ἀποτελεσματικὸ τρόπο, ποὺ ἐπιτρέπει σὲ μιὰ γυναίκα ν' ἀδυνατίσῃ σύντομα, χωρὶς νὰ διατρέξῃ κίνδυνο ἡ ὑγεία της, καὶ ποὺ τὸν ἐφαρμόζει ὁ πρῶην Ἀμερικανὸς πυγμάχος Μπόμπυ Λὰ Σάλ, ὁ ὁποῖος ἔγινε τώρα αἰσθητικός. Στὴ φωτογραφία μας, ἡ Λίζ, ποὺ ἐπιμένει νὰ διατηρῇ στὰ 33 χρόνια της τὸν τίτλο τῆς πιὸ ὡραίας καὶ πιὸ κομψῆς γυναίκας τοῦ κόσμου.

✪✪

ΤΗΝ ΥΙΟΘΕΤΗΣΑΝ ΟΙ ΣΚΟΥΠΙΔΙΑΡΗΔΕΣ

Ὁ Ἄρθουρ Χάντσον, σκουπιδιάρης μιᾶς περιοχῆς τοῦ Λονδίνου, βρῆκε ἕνα κοριτσάκι, ποὺ εἶχε ἐλθῇ στὸν κόσμο μόλις πρὶν ἀπὸ λίγες ὧρες, σ' ἕνα σωρὸ σκουπιδιῶν. Παρ' ὅλες τὶς ἀναζητήσεις τῆς ἀστυνομίας, στάθηκε ἀδύνατο νὰ βρεθοῦν τὰ ἴχνη τῆς μητέρας. Τόβρεθουν τὰ ἴχνη της ὅμως, σπρέφθηκαν 400 σκουπιδιάρηδες, ποὺ ἀπεφάσισαν νὰ υἱοθετήσουν τὸ κοριτσάκι. Συνεισφέροντας ὁ καθένας ἕνα σελίνι τὴν ἑβδομάδα, θὰ φροντίσουν γιὰ τὴ συντήρησι καὶ τὴ μόρφωσι τῆς μικρῆς, μέχρι νὰ ἐνηλικιωθῇ.

ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΣ
ἀπὸ τὶς παλίρροιες

Ἑτοιμάζεται ἕνα ἐργοστάσιο 240.000 κιλοβὰτ

ΠΡΟΚΕΙΤΑΙ προσεχῶς νὰ χρησιμοποιηθῇ, γιὰ πρώτη φορὰ σὲ μεγάλη κλίμακα, ἡ κινητήριος δύναμις τῶν παλιρροιῶν. Θὰ λειτουργήσῃ μ' αὐτὴν ἕνα γαλλικὸ ἐργοστάσιο ἠλεκτροπαραγωγῆς, ἰσχύος 240.000 κιλοβάτ, χτισμένο στὶς ἐκβολὲς τοῦ ποταμοῦ Ράνς στὴ Μάγχη. Στὸ μέρος ἐκεῖνο, οἱ παλίρροιες εἶναι ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες τοῦ κόσμου: Φτάνουν σὲ ὕψος τὰ 13 μέτρα.

Τὸ ἐργοστάσιο προβλέπεται νὰ ἀρχίσῃ τὴ λειτουργία του τὸ 1966. Καὶ ἡ ἐπιτυχία του μπορεῖ νὰ ἀναζωπηρήσῃ τὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τὴ δημιουργία παρόμοιων ἐγκαταστάσεων σὲ ἄλλα μέρη τοῦ κόσμου.

Ἀπ' ἔξω, θὰ φαίνεται μόνο σὰν ἕνα μακρὺ καὶ χαμηλὸ φράγμα ἀπὸ μπετόν, μήκους 800 μέτρων καὶ ὕψους μόλις 1½ μέτρου πάνω ἀπὸ τὴ μεγαλύτερη στάθμη τῆς παλιρροίας.

Τὸ κεντρικὸ ὅμως τμῆμα του, μήκους 400 μέτρων περίπου, θὰ εἶναι κούφιο ἐσωτερικῶς καὶ θὰ περιέχῃ ὅλα τὰ μηχανήματα: 24 ὑδραυλικὲς τουρμπίνες, ἱσάριθμα δυναμὸ τῶν 10.000 κιλοβάτ, μεγάλες ἀντλίες καὶ ὅλα τὰ βοηθητικὰ ἐξαρτήματα. Θὰ δοῦμε πιὸ κάτω τὸν τρόπο λειτουργίας των.

Ἡ ἰδέα τῆς ἐκμεταλλεύσεως τῆς δυνάμεως τῆς παλιρροίας ἔχει γεννηθῇ ἀπὸ αἰῶνες. Εἶχαν γίνει μάλιστα ὡρισμένες μικρὲς προστάθειες, μὲ «φτερωτοὺς» τροχοὺς — σὰν τῶν νερόμυλων — ποὺ περιστρέφονταν μὲ τὸ ἀνεβοκατέβασμα τῆς θάλασσας, ἢ μὲ «φλοτὲρ» συνδεδεμένα μὲ τὰ σχετικὰ μηχανήματα. Στοίχιζαν ὅμως πολύ, εἶχαν ἀσήμαντη ἀπόδοσι καὶ ἐπὶ πλέον παρουσίαζαν διάφορα σοβαρὰ μειονεκτήματα.

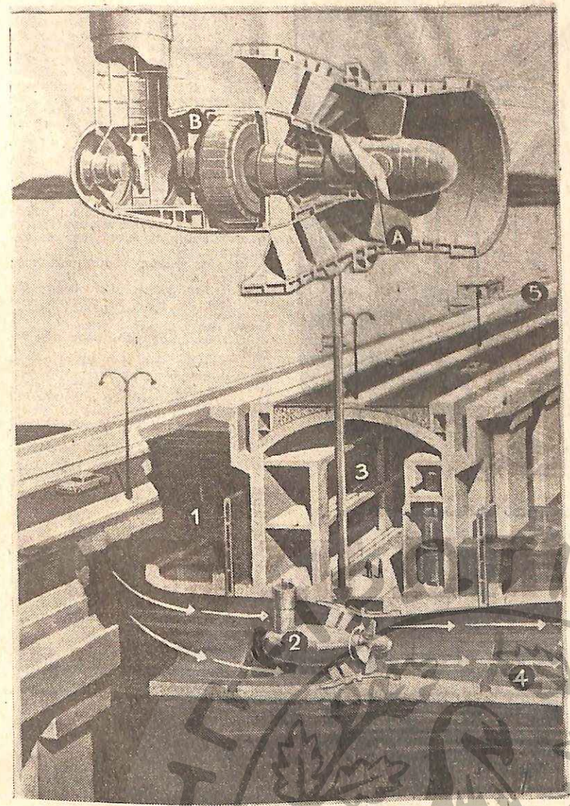
Πράγματι, ἡ δύναμις τῆς παλιρροίας διαρκεῖ λίγες ὧρες μόνο κάθε φορά. Τὸ μέγεθός της ποικίλλει πολύ, ἀντίστοιχα μὲ τὶς φάσεις τῆς σελήνης. Ἐξ ἄλλου, ὁ ρυθμός της δὲ μπορεῖ νὰ προσαρμοσθῇ ἀκριβῶς στὸ 24ωρο τῆς ἡμέρας, γιατὶ ἀλλάζει κάθε 12 ὧρες καὶ 25 λεπτά, ἀκολουθώντας τὴ Σελήνη. Ἑπομένως, ἕνα ἐργοστάσιο ποὺ θὰ λειτουργοῦσε μὲ τὴν παλίρροια, δὲ θὰ εἶχε τὴν ἴδια πάντα ἀπόδοσι στὶς ἴδιες ὧρες τῆς ἡμέρας.

Τὸ νέο γαλλικὸ ἐργοστάσιο λύνει ὅλα αὐτὰ τὰ προβλήματα, δημιουργώντας τεχνητὲς παλίρροιες, μὲ ρυθμὸ 24 ὡρῶν. Αὐτὸ γίνεται χάρις σὲ μιὰ τεχνητὴ «λίμνη», μήκους 20 χιλιομέτρων, πίσω ἀπὸ τὸ φράγμα, στὶς ἐκβολὲς τοῦ ποταμοῦ. Ἡ λίμνη αὐτὴ γεμίζει ἢ ἀδειάζει, ἀνάλογα μὲ τὶς ἀνάγκες καὶ παίζει ἔτσι τὸ ρυθμιστικὸ ρόλο μιᾶς πελώριας «ὑδραυλικῆς μπαταρίας» ποὺ ἀποταμιεύει ἐνέργεια.

Γιὰ νὰ ἐξηγήσωμε καλύτερα αὐτὸ τὸ σύστημα, ἂς πάρωμε ὡς παράδειγμα ἕνα ὡρισμένο προγραμμα λειτουργίας τοῦ ἐργοστασίου, κατάλληλο γιὰ παλίρροιες, μετρίου ὕψους:

"Οταν ἀνεβαίνῃ ἡ παλίρροια (πλημμυρίς), τὸ νερὸ τρέχει ἀπὸ ἕνα τοῦννελ μέσα στὸ φράγμα, κινεῖ τὶς τουρμπίνες καὶ παράγει ἠλεκτρισμό.

"Οταν κοντεύῃ πιὰ νὰ ἀλλάξῃ κατεύθυνσι ἡ παλίρροια — νὰ ἀρχίσῃ δηλαδὴ νὰ κατεβαίνῃ τὸ νερὸ (ἄμπωτις) — διοχετεύεται ἀπ' ἔξω ἠλεκτρικὸ ρεῦμα στὴν ἐγκατάστασι, τὰ δυναμὸ μεταβάλλονται σὲ μοτὲρ καὶ κινοῦν τὶς ἀντλίες. Αὐτὲς τραβάνε νερὸ ἀπὸ τὴ θάλασσα καὶ γεμίζουν τὴν τεχνητὴ λίμνη, περισσότερο ἀπ' ὅσο ἔχει γεμίσει ἤδη μὲ τὴν παλίρροια. Ἔτσι αὐξάνεται τὸ ἀπόθεμα ἐνεργείας, ποὺ θὰ χρησιμοποιηθῇ ἔπειτα ἀπὸ λίγο.

Μιὰ ἀπὸ τὶς 24 τουρμπίνες τοῦ νέου ἐργοστασίου τοῦ ποταμοῦ Ράνς. Κ ά τ ω: 1) Πύλη. 2) Τουρμπίνα. 3) Στρόφαλος. 4) Κατεύθυνσις ρεύματος νεροῦ. 5) Δρόμος στὴν κορυφὴ τοῦ φράγματος. Ἄ ν ω: Κατακόρυφος τομὴ τῆς τουρμπίνας. Α) Φτερὰ μὲ μεταβλητὴ κλίσι. Β) Δυναμὸ 10.000 κιλοβάτ.

Μόλις ἀρχίσῃ νὰ κατεβαίνῃ ἡ παλίρροια, τὸ νερὸ τῆς λίμνης ξεχύνεται πρὸς τὰ ἔξω, ἀπὸ τὰ τοῦννελ, κινεῖ πάλι τὶς τουρμπίνες καὶ παράγει ἠλεκτρισμό.

Περὶ τὸ τέλος αὐτῆς τῆς φάσεως, λειτουργοῦν καὶ πάλι οἱ ἀντλίες, γιὰ νὰ ἀδειάσουν τὴ λίμνη περισσότερο ἀπ' ὅσο θὰ τὴν ἄδειαζε μόνο ἡ ἄμπωτις. Ἔτσι δημιουργεῖται τεχνητὸ μεγαλύτερη διαφορὰ ὕψους, ποὺ θὰ χρησιμεύσῃ στὴν ἀρχὴ τῆς ἑπομένης πλημμυρίδος.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ τυπικὸ αὐτὸ πρόγραμμα λειτουργίας τοῦ ἐργοστασίου, ὑπάρχουν καὶ διάφορα ἄλλα. Κάθε φορὰ θὰ ἐφαρμόζεται τὸ καταλληλότερο, ἀνάλογα μὲ τὶς περιστάσεις καὶ τὶς ἀνάγκες κάθε μέρας.

Ἔτσι, τὴν ἐποχὴ ποὺ οἱ παλίρροιες εἶναι γενικὰ μικρές, θὰ λειτουργοῦν συνεχῶς οἱ ἀντλίες, δημιουργώντας ἀπόθεμα νεροῦ στὴ λίμνη. Ὅταν ἀντίθετα, οἱ παλίρροιες εἶναι μεγάλες, οἱ ἀντλίες θὰ εἶναι περιττές, κι' ἔτσι θὰ λειτουργοῦν μόνο οἱ τουρμπίνες καὶ τὰ δυναμὸ γιὰ τὴν παραγωγὴ ἠλεκτρισμοῦ.

Μπορεῖ ἐπίσης νὰ ρυθμισθῇ τὸ πρόγραμμα λειτουργίας τοῦ ἐργοστασίου, σύμφωνα μὲ τὴ μεγαλύτερη ἢ μικρότερη ζήτησι ἠλεκτρικοῦ ρεύματος, στὶς διάφορες ὧρες τῆς ἡμέρας.

Ἐξ ἄλλου, μπορεῖ νὰ μεταβληθῇ ἡ κλίσις τῶν φτερῶν κάθε τουρμπίνας, ἔτσι ὥστε ἡ ταχύτης της νὰ μένῃ πάντα σταθερά.

Τὸ ἐργοστάσιο θὰ δίνῃ ρεῦμα στὸ ἐθνικὸ δίκτυο, κατὰ τὶς «αἰχμὲς» τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νύχτας, τὶς ὧρες δηλαδὴ ποὺ ὑπάρχει ἡ μεγαλύτερη ζήτησις. Στὰ ἐνδιάμεσα χρονικὰ διαστήματα, θὰ ἀποταμιεύῃ ἐνέργεια, μὲ τὸ σύστημα τῆς τεχνητῆς λίμνης.

Φυσικά, στὶς ὧρες τῆς μικρότερης ζητήσεως ἠλεκτρισμοῦ (συνήθως τὸ μεσημέρι, στὴν ἀρχὴ τοῦ ἀπογεύματος καὶ ἀργὰ τὴ νύχτα) θὰ παίρνῃ ρεῦμα ἀπὸ τὸ ἐθνικὸ δίκτυο, γιὰ τὴ λειτουργία του. Ἀλλ' ὁ ἠλεκτρισμὸς ποὺ θὰ καταναλίσκῃ τότε, θὰ εἶναι πολὺ λιγώτερος ἀπὸ κεῖνον ποὺ θὰ παράγῃ συμβολικά. Ἔτσι, ἡ λειτουργία του θὰ εἶναι πάντοτε οἰκονομικῶς συμφέρουσα.

Ἀλλωστε, στὶς ὧρες ποὺ θὰ καταναλίσκῃ ἠλεκτρικὸ ρεῦμα, ὑπάρχει συνήθως πλεόνασμα παραγωγῆς, ποὺ μένει ἀζήτητο. Αὐτὸ λοιπὸν θὰ ἀποταμιεύεται στὸ ἐργοστάσια τοῦ Ράνς, γιὰ νὰ χρησιμοποιηθῇ ἀργότερα.

Ἕνα μικρὸ ὑπόδειγμα τέτοιας ἐγκαταστάσεως, ἰσχύος 9.000 κιλοβάτ, εἶχε δοκιμασθῇ μὲ ἐπιτυχία τὸ 1959, σὲ μιὰ διώρυγα τοῦ Σαὶν - Μαλό. Ἔτσι, ἀποδείχτηκε ὅτι μπορεῖ νὰ ἐφαρμοσθῇ τὸ σχέδιο, καὶ τὸ 1961 ἄρχισε ἡ ἀνέγερσις τοῦ μεγάλου ἐργοστασίου τοῦ Ράνς — ποὺ θὰ κοστίσῃ 360 ἑκατομμύρια γαλλικὰ φράγκα (2.160 ἑκατομμύρια δραχμές).

Ὅσον ἀφορᾶ τὶς παρόμοιες προσπάθειες, ποὺ ἔχουν γίνει ἤδη σὲ ἄλλες χῶρες, θὰ ἀναφέρουμε ἕνα μικρὸ πειραματικὸ ἐργοστάσιο 1.200 κιλοβάτ, στὴ Ρωσία (Λευκὴ Θάλασσα). Αὐτὸ προβλέπεται νὰ εἶναι ὁ πρόδρομος μιᾶς τεραστίας ἐγκαταστάσεως, γιὰ 14 ἑκατομμύρια κιλοβάτ (ποὺ δὲν ἔχει ὅμως ὁρισθῇ ἀκόμη πότε θὰ πραγματοποιηθῇ).

Στὴν Ἀμερική, εἶχε γίνει πρόταση γιὰ τὴν ἵδρυσι ἑνὸς τέτοιου ἐργοστασίου, ποὺ θὰ παρῆγε 1 ἑκατομμύριο κιλοβάτ, ἀλλὰ μόνο ἐπὶ μιὰ ὥρα κάθε μέρα. Δὲν ἔχει δοθῇ ὅμως ὡς τώρα συνέχεια σ' αὐτὸ τὸ σχέδιο.

Ἡ ἐπιτυχία τοῦ γαλλικοῦ ἐργοστασίου θὰ ἐχῃ σὰν συνέπεια τὴν ἵδρυσι καὶ ἄλλων παρομοίων, σὲ διάφορα μέρη τοῦ κόσμου, ὅπως στὶς ἀγγλικὲς ἀκτές, στὴ Βόρειο Αὐστραλία, κλπ.

✪✪

ΣΙΔΕΡΕΝΙΑ ΘΕΛΗΣΙ

Τί εἶναι ἡ δύναμι τῆς θελήσεως; Τὸ ἀποδεικνύει ὁ Ρενάτο Μανατσόνε, 29 χρόνων, ἀπὸ τὸ ἰταλικὸ χωριὸ Παντάνικο. Τυφλὸς καὶ χωρὶς χέρια ἀπὸ τὸ 1946, ἐξ αἰτίας τῆς τυχαίας ἐκρήξεως μιᾶς νάρκης, ὁ Ρενάτο Μανατσόνε παντρεύτηκε πρὶν ἀπὸ μερικὰ χρόνια καί, μὲ τὴ βοήθεια τῆς συζύγου του καὶ τὴ συνεργασία μερικῶν φίλων του, κατάφθασε νὰ φοιτήσῃ στὸ πανεπιστήμιο, νὰ μελετᾷ, ἀντὶ μὲ τὸ σύστημα τῶν τυφλῶν, μὲ ἕνα μαγνητόφωνο, καί, τέλος, νὰ πάρῃ πρὶν μερικὲς ἑβδομάδες τὸ πτυχίο τῆς Νομικῆς.

Χαλάρωσε τὰ χέρια τοῦ κοριτσιοῦ ποὺ κολλοῦσε ἐπάνω του...

ΟΙ ΣΕΙΡΗΝΕΣ ΤΗΣ ΜΗΛΟΥ

θανατώνουν μὲ... ἔρωτα!

Η ΜΗΛΟΣ, τὸ καλοκαίρι τοῦ 240 π.Χ., ἔζησε τραγικὰ κι' ἀγωνιώδη μερόνυχτα, μὲ τοὺς ἀπανωτοὺς πνιγμοὺς παλληκαριῶν ψαράδων, ποὺ βρέθηκαν τουμπανιασμένοι ἀνάμεσα σὲ βράχια ἢ σὲ ρηχοπάτιες τῶν 'Εριχθονίων Πετρῶν. 'Αρχὴ γίνηκε μὲ τὸν ψαρὰ Κισσία. "Ητανε ἕνα ξανθὸ κι' ὁμορφο παλληκάρι. Βγήκε μὲ τὸ σκαφίδι του γιὰ ψάρεμα. 'Η θάλασσα ἦτανε μπουνάτσα. Μήτε κυματάκι, μήτε ἀγέρας. 'Η καψερὴ μάνα του τὸ περίμενε ποὺ νὰ ταφαγνῆκε στὴν ἄλλη μεριά. Μήτε λο. Τὸ τρίτο μερόνυχτο, βρέθηκε τὸ χιὸ. Τὸ πρόσωπό του ἦτανε γρατσουνισμένο, λές καὶ τὸν χαρακώσανε μὲ τὰ νύχια τους γάτες. Στὸν λαιμὸ του φαινότανε μιὰ θαμπὴ κόκκινη λουρίδα, σὰν ἀπὸ λαμαρίδι. Θἀκοπιτὸ καὶ μὲ θρῆνο. Κανένας δὲν μπορώσε νὰ ξεκαρδιώσῃ τὴν ἀφορμὴ τοῦ θανατου του. Σίγουρα πνίσκαβούρα κελοκαιριάτικη, πνιγονται σὰν σκυλάκια οἱ δοκιμασμένοι ψαράδες.

Σὲ καμπόσες μέρες ἔσκασε τὸ καινούργιο τραγικὸ μήνυμα.

Τώφερε στὸ ψαράδικο χωριὸ ὁ βραγιστὴς Λεοντίσκος:

—Τρεχάτε χωρισνοί. Στὸν κόρφο τοῦ Γλαύκου, παραδέρνει ἕνα κουφάρι!

Αντρες, γυναίκες, παιδιὰ χυθήκανε σὰν ἕνα κοπάδι τρομαγμένα πουλιὰ στὸν κόρφο τοῦ Γλαύκου. 'Αναμεσα σὲ δυὸ γκριζοκόκκινα βράχια, ποὺ θρυψάλιζε τὸ ἀντιμάμαλο, βρισκότανε σφηνωμένο τὸ τουμπανιασμένο κουφάρι τοῦ νέου ψαρὰ Θρασύβουλου. Τοὐλειπε τὸ ἕνα χέρι καὶ στὸν λαιμό του φαίνονταν καθαρὰ στρογγυλὰ κόκκινα σημάδια μὲ σκοτωμένο πηχτὸ αἷμα. Στὰ πράτσα του ἐχωρίζανε βαθειὲς χαρακιές, σὰν ἀπὸ καλέμι.

Οἱ ψαράδες τρομάξανε μὲ τὸ δεύτερο ἀνεπάντεχο θανατικό. 'Ο μεσόκοπος πρωρέας Τίμαρχος ἐξήγησε στὸ σίγουρα θὰ ἔπεσε στὰ νερὰ τοῦ νησιοῦ λυσασμένο θεριοψάρι, ποὺ τσιμπήσει τὶς βάρκες καὶ τὶς σπάραξει κομμάτι. Ἀποδείξει τὸ δεξὶ μπράτσο τοῦ Θρασύβουλου, ποὺ ἔλειπε ἀπὸ τὸ κουφάρι. Ὡστόσο, οἱ ψαράδες δὲν θέλανε νὰ πιστέψουν τὰ λόγια τοῦ πρωρέα. "Οχι, κάτι πολὺ φοβερώτερο πιλάτεψε καὶ θανατωσε τὰ δυὸ παλληκάρια!

Υστερ' ἀπὸ τὸ δεύτερο αὐτὸ περιστατικό, οἱ ψαράδες τοῦ νησιοῦ πανικοβλήθηκανε. Κανένας δὲν τολμοῦσε πιὰ νὰ βγῇ γιὰ νυκτερινὸ ψάρεμα. Μάκι στὴν μπουνάτσα, μὲ φρεσκιὰ καλοκαιριάτικη, πνιγονται σὰν σκυλάκια οἱ δοκιμασμένοι ψαράδες.

Σὲ καμπόσες μέρες ἔσκασε τὸ καινούργιο τραγικὸ μήνυμα.

Τώφερε στὸ ψαράδικο χωριὸ ὁ βραγιστὴς Λεοντίσκος:

—Τρεχάτε χωρισνοί. Στὸν κόρφο τοῦ Γλαύκου, παραδέρνει ἕνα κουφάρι!

Αντρες, γυναίκες, παιδιὰ χυθήκανε σὰν ἕνα κοπάδι τρομαγμένα πουλιὰ στὸν κόρφο τοῦ Γλαύκου. 'Αναμεσα σὲ δυὸ γκριζοκόκκινα βράχια, ποὺ θρυψάλιζε τὸ ἀντιμάμαλο, βρισκότανε σφηνωμένο τὸ τουμπανιασμένο κουφάρι τοῦ νέου ψαρὰ Θρασύβουλου. Τοὐλειπε τὸ ἕνα χέρι καὶ στὸν λαιμό του φαίνονταν καθαρὰ στρογγυλὰ κόκκινα σημάδια μὲ σκοτωμένο πηχτὸ αἷμα. Στὰ πράτσα του ἐχωρίζανε βαθειὲς χαρακιές, σὰν ἀπὸ καλέμι.

Οἱ ψαράδες τρομάξανε μὲ τὸ δεύτερο ἀνεπάντεχο θανατικό. 'Ο μεσόκοπος πρωρέας Τίμαρχος ἐξήγησε στὸ σίγουρα θὰ ἔπεσε στὰ νερὰ τοῦ νησιοῦ λυσασμένο θεριοψάρο, ποὺ τσιμπήσει τὶς βάρκες καὶ τὶς σπάραξει κομμάτι. Ἀποδεῖ

του. Αθικτο όπως το είχε άφήσει το στιχτοδοχείο του, ένα τραπεζάκι στον κήπο, μιά πολυθρονίτσα... Σέ κάθε βήμα, υπήρχε καί κάτι πού της τον θύμιζε.

Όταν βγήκε το διαζύγιο, ξέσπασε την καρδιά της κι' άλλαξε έντελώς την όψη τού σπιτιού. Μετακίνησε το γραφείο, τόβαλε σέ θέση πού νά ξετυπηρετή περισσότερο τή Φροσούλα, πού θά πήγαινε πιά στό σχολείο το φθινόπωρο, άπομάρυνε το τραπεζάκι άπό τή γωνίτσα τού Τάσου, τόβαλε στή μέση της βεράντας, στρώωσε σέ μιά γωνιά την πολυθρόνα του. Τή βοήθησε κι' ή Μαίρη, κι' έτσι με λίγο κόπο καί με μικρά έξοδα, το σπιτάκι πήρε μιά όψη πιό δροσερή, σχεδόν καινούργια.

— Πρέπει νά σκεφθής όμως τί θά γίνη, της έλεγαν καί της Ξανάλεγαν οί δικοί της κι' ή Μαίρη. Δέν έχει καμμιά άνεσι το σπιτάκι αύτό. Είναι κρίμα νά βασανίζεσαι. Πρέπει, άν όχι τίποτ' άλλο, νά το ξεκαινουργώσης.

Τό ήξερε αύτό ή Άννα, τό καταλάβαινε. Περίεργο όμως πράγμα. Ένώ γιά όλα τά άλλα τά ζητήματα έδειχνε θάρρος καί ένεργητικότητα, όταν σκεπτόταν πώς έπρεπε ν' άνανεώση το σπίτι της, την έπιανε πανικός καί προκαταβολική κούραση. Κι' έτσι τ' άφηνε όλο περνοϋσε ό καιρός.

ΠΡΟΤΑΣΙΣ ΓΑΜΟΥ

Μπήκε πάλι το ψθινόπωρο. Ή Φροσούλα φόρεσε τη γαλαζία ποδιτσα της, καί καμαρωτή-καμαρωτή πήγε πρώτη φορά στό σχολείο. Την έστειλε ή Άννα σ' ένα καλό ιδιωτικό σχολείο, όπου θάμενε έως τις πέντε, νά μελετάη μόλις καί νά μαθαίνη ξένες γλώσσες. Στίς πέντε, περνούσε αύτή, έπαιρνε το παιδί, πήγαιναν στή Γλυφάδα, κ' άφηνε την Φροσούλα στη βίλλα άπέναντι, νά παίξη με τά παιδιά, ώσπου χουχαΐστάν. Ή ζωή της κυλούσε μονότονη, άχαρη θάλεγε κανείς, άν δέν την φώτιζαν οί χαρές τών δικών της. Ή εύτυχία τού Ντίνου καί τής Ρηνούλας προπάντων, κ' ή ήρεμη εύτυχία τών γονέων της.

Ή γιορτή τού Άγίου Δημητρίου ήλθε με κρύο καί με συννεφιά έκείνη τη χρονιά. Το μικρό καλοκαιράκι δέν είχε βαστάξει πολύ. Οί γυναίκες έσπευδαν ν' άγοράσουν τά φθινοπωρινά, κι' άκόμα τά χειμωνιάτικά τους, κ' οί δουλειές στο κατάστημα πήγαιναν περίφημα.

Λίγες ήμέρες προτήτερα, είχε πάει κι' ή Ρηνούλα ν' άγοράση ένα καινούργιο φουστανάκι.

— Γιά τού Άγίου Δημητρίου, εξήγησε στην άδελφή της. Καταλαβαίνεις... θ' άνοίξουμε το σπίτι μας πρώτη γροσιά. Ό Μίμης θέλει νά καλέση άρκετών κόσμο. Φυσικά θαρθής Άννα.

Δέν θέλησε νά χαλάση το γατήρι της άδελφούλας της ή μεγάλη, άν καί μέσα της δέν αίσθανόταν καμμιά διάθεσι νά πάη σέ κόσμο.

Ντύθηκε όμορφα, διάλεξε έπι τέλους καί γιά τον έαυτό της ένα ώραίο φόρεμα, πού της πήγαινε, καί παρουσιάστηκε στό σαλόνι της άδελφής της. Το κομψό, μικρό διαμερισματάκι, ήταν γεμάτο άπό καλόν κόσμο. Γιατροί οί περισσότεροι, άλλά καί πελάτες τού γιατροϋ, πού είχαν έλθει μέ τά γλυκά τους, μέ τις τοϋρτες τους, μέ τά λουλούδια τους, κ' έδειχναν την άγάπη τους καί την έκτίμησί τους γιά το νεαρό Άσκληπιάδη. Βοηθούσε ή Άννα πολύ στά κεράσματα, έπειδή ή Ρηνούλα δέν τά πρόφθανε, καί δέν είχε καιρό νά καθήση σχεδόν στιγμή. Μόνον όταν άρχά το βράδι άραίωσε ό κόσμος, βρήκε κ' αύτη έπι τέλους την εύκαιρία νά ξεκουραστή λιγάκι.

Λίγο πρό της βρέθηκε ένας κύριος, όμορφάνθρωπος, παχυλός, με στρογγυλό άνοιχτό πρόσωπο, με μάτια έξυπνα πίσω άπό μυωπικά γυαλιά, καί μ' ένα παιδιάτικο σχεδόν χαμόγελο. Της αύτοσυστήθηκε:

— Άνδρέας Ρατίνας, συνάδελφος τού Μίμη. Κοσμολόγος.

Άρχισε νά της μιλή ζωηρά, νά τη ρωτάη διάφορα πράγματα, κι' όταν άκουσε πώς είναι άδελφή της Ρηνούλας, φάνηκε ένθουσιασμένος. Την φώναζε όμως όλη την ώρα «δεσποινίς».

Ή Άννα στό τέλος τον διόρθωσε:

— Κυρία!

Είδε κάποια έκπληξι στό πρόσωπό του. Κι' ή Άννα κατάλαβε: Την είχαν συστήσει, φαίνεται, μέ το πατρικό της, είχε πάρει τ' όνομα Γιαννοπούλου το αύτί του. Ή Άννα, τοϋ έξήγησε, μέ ύφος όσο μποροϋσε πιό άδιάφορο:

— Είμαι χωρισμένη.

Τώρα κατάλαβε ό κοσμολόγος. Την κύτταξε μ' ένδιαφέρον καί δέν ξεκόλλησε άπό κοντά της, έως την ώρα πού φύγαν οί τελευταίοι καλεσμένοι. Τότε την άποχαιρέτησε θερμά καί κράτησε κάμποση ώρα το χέρι της στό δικό του. Την άλλη μέρα πρόλαε, βραδάκι, έχεσ πού έτοιμαζόταν νά πάση το γοικοκυριό της, ξαφνιάστηκε πού είδε το Μίμη νά καταφθάνη μέ τη Ρηνούλα. Το ύφος τους ήταν γελαστό, πονηρό.

—Καλώς τά παιδιά! είπε πρόσχαρα ή Άννα. Πώς αύτο το καλό;

—Έ, είπαμε νά σοϋ άνταποδώσουμε τη βίζιτα άμέσως, άριστοχρατικά, γέλασε ό γιατρός.

— Περάστε, καθήστε. Φάγατε;

— Όχι.

— Έλάτε, ό,τι βρεθή.

— Καλά, καλά, άσε, θάρθη κ' ή σειρά νά σκεφθούμε τί θά φάμε. Γιά την ώρα, Άννα, άκουσε τά νέα μας, είπε ή Ρηνούλα.

— Έχετε νέα; άπόρησε αύτή.

— Καί σπουδαία! έκαγε ό Μίμης ένθουσιασμένος.

Το νεαρό άντρόγυνο χυττάχτηκε, κουφογέλασαν κ' οί δυό τους, φώναγαν σάν γά συνωμοτοϋσαν.

— Έλάτε πιά, με ξεθεώσατε! φώναξε ή Άννα.

— Σοϋ φέρνουμε μιά πρότασι γάμου, είπε ό Μίμης σοβαρά.

Καί της έξήγησε άμέσως:

— Θυμάσαι τον Άνδρέα Ρατίνα, το γιατρό, πού δέν ξεχώλιασε χθές όλη την ώρα άπο κοντά σου; Έ, λοιπόν, τον ξετρέλλανες. Ήλθε σήμερα το μεσημέρι στό νοσοκομείο κ' άρχισε νά με ρωτάη γιά σένα, όλες τις λεπτομέρειες. Έγώ κατάλαβα άμέσως, κ' έκανα μιά πονηριά, Άννα.

Γελοϋσαν τά τουφερά του μάτια καί κύτταζε τη γυναίκα του θριαμβευτικά.

— Τί πονηριά; άπόρησε ή Άννα.

— Δέν τοϋ είπα μιλιά γιά τη βίλλα. Τοϋ είπα ότι έχεις ένα κατάστημα —δέν τοϋ παρέστησα καί σπουδαίο— κ' ότι έργάζεσαι όλη την ήμέρα. Τ' άκουσε με μεγάλο σεβασμό, καί μοϋ είπε, αύτολεξεί:

» — Είναι σπουδαία γυναίκα, ξέυτερη καί σοβαρή. Την κατάλαβα άμέσως. Καιρός έψαχνα νά βρω μιά τέτοια γυναίκα. Καί τώρα τη βρήκα.

— Θέλει νά σέ παντρευτή άμέσως, μπήκε στη μέση ή Ρηνούλα. Άμέσως, Άννα. Κι' είναι περίφημος.

—Ναί, είναι έκτακτος, συμφώνησε ό Μίμης. Είναι καλός καρδιολόγος, έργάζεται ύποδιευθυντής σ' ένα νοσοκομείο, έχει καί ιδιωτική πελατεία. Έχει άξία καί βγάζει άρκετά. Είναι δέ άγαθώτατος άνθρωπος.

— Θέλει νά μήν έργάζεσαι, είπε ή Ρηνούλα. Δηλαδή, ν' άναθέσης σέ κάποια βοηθό σου το κατάστημα.

— Τύχη! φώναξε ό Μίμης ένθουσιασμένος. Τύχη, Άννα. Κι' αύτο ήταν το σωστό καί το δίκαιο. Σέ κατάτρεξε ή μοίρα άρκετά. Άλλά, ή ζωή είναι ρόδα καί γυρίζει. Τώρα βρέθηκες έσύ τυχή, καί ή μιά τύχη φέρνει την άλλη.

— Τί λές λοιπόν; φώναξε άνυπόμονα ή Ρηνούλα.

Δυό ζευγάρια μάτια, στηλώθηκαν άπάνω της, άνυπόμονα, περίεργα, γεμάτα προσδοκία. Ή Άννα καθόταν καί τους κύτταζε βουβή. Όση ώρα της έλεγαν τά νέα, ρωτοϋσε κ' αύτη ζωηρά, μέ περιέργεια, λές καί ένδιεκειτο γιά κάποιο τρίτο πρόσωπο. Τώρα ξαφνικά, όταν είδε πώς έπερίμεναν την άπάντησί της, ή καρδιά της σάν νά στομάτησε. Τώρα ξαφνικά, το κατάλαβε πώς ένδιεκειτο γι' αύτήν. Πώς κάποιος ζητοϋσε νά την παντρευτή. Της φάνηκε το τερατώδες αύτό, τόσο άπίθανο, πού ή γλώσσα της δέθηκε.

Τάχασε ή Άννα, γέλασε ό Μίμης καλόκαρδα.

— Μά γιατί Άννούλα μου; είπε ή Ρηνούλα στενοχωρημένη. Τί έπαθες; Γιατί κοκκάλωσες, σάν νά σοϋ είπαμε κάτι κακό;

Τά λόγια της σάν νά την ξύπνησαν. Τους κύτταξε μέ μάτια πελώρια, βασανισμένα.

— Δέν μπορώ νά δεχθώ, πρόφερε σιγανά, άλλά σταθερά.

— Γιατί; φώναξαν κι' οί δυό μ' ένα στόμα.

Ήταν δύσκολο νά τους άπαντήση. Ήταν δύσκολο νά τους πή ότι.... Άπό ποϋ ν' άρχίση; Πώς μποροϋσε νά τους δώση νά καταλάβουν; Άφοϋ κι' ή ίδια δέν θά μποροϋσε καλά-καλά νά πή τί γινότων μέσα της.

— Δέν αίσθάνομαι τη δύναμι νά ξαναρχίσω, άποκρίθηκε έπι τέλους.

Τότε τής ρίχτηκαν κι' οί δυό μαζί, έβαλαν τά δυνατά τους νά την πείσουν.

— Κουταμάρες, φώναξε ή Ρηνούλα. Θυμάσαι τί άπελπισμένη ήμουν έγώ; Είχα κάθε λόγο νά πιστεύω, πώς τίποτε δέν μέ περίμενε πιά παρά δυστυχία. Κι' ήρθες έσύ, άπό μηχανής Θεός... Τώρα, έσύ όμως νά μοϋ λές ότι θά μείνης πιστή σ' έναν άντρα, πού σέ άπάτησε, πού σοϋ φέρθηκε άπαίσια, πού σοϋ ποδοπάτησε την καρδιά σου;... Έ, Άννα, νά μοϋ έπιτρέψης νά σοϋ πώ ότι αύτο είναι μιά νοσηρή κατάστασι. Καί σάν γιατρός, σέ συμβουλεύω, μέ κάθε τρόπο, νά θεραπευτής.

— Τότε νά μοϋ βρής το φάρμακο, είπε ή Άννα θλιμμένη. Νά μοϋ βρής τον τρόπο, νά ξεγάσω.

— Στον βρήκα τον τρόπο. Ή μοίρα μάλλον στον βρήκε. Τρόπος άποτελεσματικός όπωσδήποτε. Μπορεί στην άρχή νά φαντάζεσαι ότι είναι δύσκολο. Άλλά είναι τόσο χρυσό παιδί ό Άνδρέας, πού βάζω στοίχημα ό,τι θέλεις, πώς μετά λίγον καιρό, θά είσαι ή πιό εύτυχισμένη γυναίκα τοϋ κόσμου.

— Δέ μπορώ νά το βάλω στο μυαλό μου...

— Μά γνώρισέ τον. Είναι λογικός, θά καταλάβη ότι δέν είναι εύκολο νά ένθουσιαστής έτσι άμέσως, καί νά πής το ναί. Θά σεβαστή τους δισταγμούς σου. Κι' άν, μετά τη γνωριμία σας, πάλι δέν ζεστάνη την καρδιά, θάχη άρκετά καλή άνατροφή, ώστε νά μην έπιμείνη.

— Μά δέν θέλω νά τον γνωρίσω.

— Αύτο είναι πεϊσμα! φώναξε ή Ρηνούλα άνάβοντας. Μέ συγχωρείς, Άννα μου, άλλά αύτο είναι καθαρό πείσμα.

— Άφησέ την νά το σκεφθή, είπε μαλακά ό Μίμης. Την καταλαβαίνω, την Άννα. Είναι άπό τους τύπους, πού δύσκολα φεύγουν άπό τις συνήθειές τους. Βλέπω καί μέ το σπίτι. Άλλη γυναίκα στη θέσι της, θά είχε πάει σέ καλύτερο σπίτι.

Ή Άννα έγινε πλούσια καί δέν έννοεί γ' άλλάξη τίποτε άπό τις συνήθειές της.

— Άλλο αύτό...

— Άφησέ την νά το σκεφθή, ξανάπε ό γιατρός. Έ, Άννα; Τί λές;

Κρύνησε ή Άννα θλιμμένη το κεφάλι της.

— Νομίζω πώς το καλύτερο μποροϋσε νά τους πή, ήταν τά ίδια λογια:

«Δεν αισθάνομαι τη δύναμι...».

— Άκουσε, Άννα, της είπε τότε ό Μίμης. Ίσως νά μην ήταν ό σωστός δρόμος αύτός. Ίσως ή πρότασι νά ήλθε πολύ άπότομα. Ξέρεις τί πρέπει νά γίνη; Νά τον γνωρίσης. Νά συναντηθήτε μερικές φορές, χωρίς καμμιά δέσμευσι, φυσικά. νά τά πής τ' άντάλλαξέτε τίς ίδέες σας...

— Δέν έχω άμφιβολία, ότι οί ίδέες μας συμφωνοϋνε....

— Τότε λοιπόν!

Μέ μάς καταλάβε τί γινόταν μέσα της:

— Δέν είμαι έλεύθερη...

— Πώς; φώναξαν κι' οί δύο.

— Τί σημασία έχει πού πήρα το διαζύγιο; Μπορεί ό νόμος νά μέ χώρισε άπό τον άντρα μου. Έγώ όμως καταλαβαίνω πώς είμαι δική του... άκόμα δική του καί πάντα δική του.

Ό Μίμης σηκώθηκε κι' άρχισε νά φέρνη βόλτες στο δωμάτιο μέ βήμα νευρικό. Ή Ρηνούλα καθότταν μέ μιά έκφρασι άπελπισίας, καί κύτταζε μέ μεγάλα μάτια την άδελφή της.

— Άννα, είπε έπι τέλους ό Μίμης. Θά σοϋ μιλήσω τώρα σάν γιατρός, κι' όχι σάν άδελφός. Αύτο ποϋ κάνεις, είναι έγκλημα. Καλλιεργείς μέσα σου μιά ψοσηρή κατάστασι. Άν είχε πεθάνει ό άντρας σου, θά τόβρισκα πιό δικαιολογημένο. Τράρουν γυναίκες, ποϋ μένουν αίώνια πιστές στή μνήμη ένός άντρα. Ίσως αύτο νά μην είναι πρακτικό, άλλά έχει κάποια δικαιολογία, κάποια βάσι. Έσύ όμως νά μοϋ λές ότι θά μείνης πιστή σ' έναν άντρα, πού σέ άπάτησε, πού σοϋ φέρθηκε άπαίσια, πού σοϋ ποδοπάτησε την καρδιά σου;... Έ, Άννα, νά μοϋ έπιτρέψης νά σοϋ πώ ότι αύτο είναι μιά νοσηρή κατάστασι. Καί σάν γιατρός, σέ συμβουλεύω, μέ κάθε τρόπο, νά θεραπευτής.

— Τότε νά μοϋ βρής το φάρμακο, είπε ή Άννα θλιμμένη. Νά μοϋ βρής τον τρόπο, νά ξεγάσω.

— Στον βρήκα τον τρόπο. Ή μοίρα μάλλον στον βρήκε. Τρόπος άποτελεσματικός όπωσδήποτε. Μπορεί στην άρχή νά φαντάζεσαι ότι είναι δύσκολο. Άλλά είναι τόσο χρυσό παιδί ό Άνδρέας, πού βάζω στοίχημα ό,τι θέλεις, πώς μετά λίγον καιρό, θά είσαι ή πιό εύτυχισμένη γυναίκα τοϋ κόσμου.

— Δέ μπορώ νά το βάλω στο μυαλό μου...

— Μά γνώρισέ τον. Είναι λογικός, θά καταλάβη ότι δέν είναι εύκολο νά ένθουσιαστής έτσι άμέσως, καί νά πής το ναί. Θά σεβαστή τους δισταγμούς σου. Κι' άν, μετά τη γνωριμία σας, πάλι δέν ζεστάνη την καρδιά, θάχη άρκετά καλή άνατροφή, ώστε νά μην έπιμείνη.

— Μά δέν θέλω νά τον γνωρίσω.

— Αύτο είναι πεϊσμα! φώναξε ή Ρηνούλα άνάβοντας. Μέ συγχωρείς, Άννα μου, άλλά αύτο είναι καθαρό πείσμα.

— Άφησέ την νά το σκεφθή, είπε μαλακά ό Μίμης. Την καταλαβαίνω, την Άννα. Είναι άπό τους τύπους, ποϋ δύσκολα φεύγουν άπό τις συνήθειές τους. Βλέπω καί μέ το σπίτι. Άλλη γυναίκα στη θέσι της, θά είχε πάει σέ καλύτερο σπίτι.

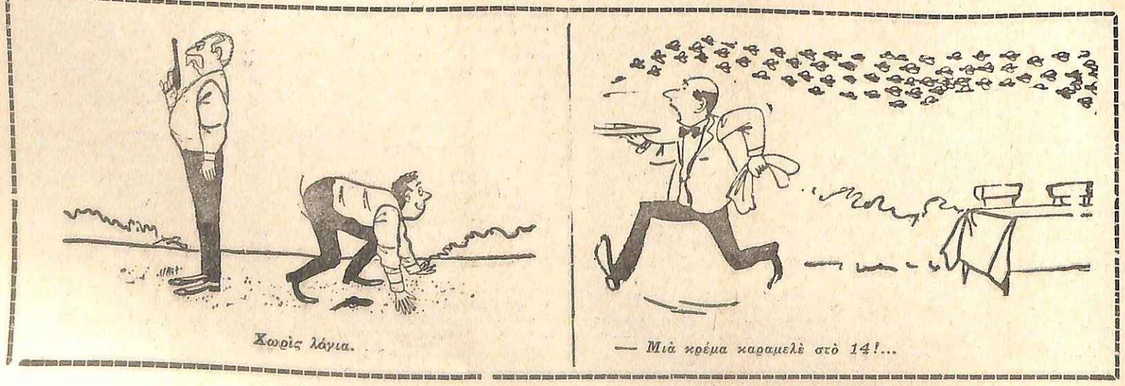
Ή Άννα έγινε πλούσια καί δέν έννοεί γ' άλλάξη τίποτε άπό τις συνήθειές της.

— Άλλο αύτό...

— Άφησέ την νά το σκεφθή, ξανάπε ό γιατρός. Έ, Άννα; Τί λές;

Κρύνησε ή Άννα θλιμμένη το κεφάλι της.

— Νομίζω πώς το καλύτερο

Χωρίς λόγια.

— Μιά κρέμα καραμελέ στό 14!...

Επίκαιροι στίχοι

«ΡΑΒΕ — ΞΗΛΩΝΕ»...

Άνω—κάτω έχουν γίνει οί ταλαίπωροι Άθηναίοι,
γιατί άνοίγονται στούς δρόμους συνεχώς καί λάκκοι νέοι,
κι' ή Δ.Ε.Η. κι' ή λεγομένη Έταιρία τών Ύδάτων
τά χαντάκια τους αύξάνουν καί τά... βαΰ—πήγαδά των!

★

Άκατάπαυστα δουλεύουν κι' άδυσώπητα σχεδόν,
γεωτρύπανα, σκοπάνες καί τσαπιά είδών—είδών
καί μπορεί νά πή κανένας, δίχως λόγια μασημένα,
πώς το σκάψιμο ύπερέβη, πρό πολλοϋ, τά... «έσκαμμένα»!

ΚΑΚΑ . . . ΨΥΧΡΑ

Το κοινόν πληροφορείται άπό τών Σεροών την πόλι,
ότι έξήκοντα πολίτες πήγαν σέ παγωτοπώλη
κι' άφοϋ έφαγαν τ' ώραίο παγωτό του, οί καημένοι,
εύρεθήκανε στό χώμα κι' οί έξήντα... σωριασμένοι!

★

Άπό δηλητηριάσεις προσεκλήθησαν, τοϋτέστι,
γιατί—βλέπεις—κι' ή «κασάτα» έπικίνδυνη κατέστη,
κι' όσοι φεϋ! σέ τέτοιου είδους άναψυκτικά ξεσπάνε,
έχουν κίνδυνον «είς τόπον... άναψύξεως» νά πάνε!

ΠΟΔΕΣ ΚΑΙ . . . ΡΟΔΕΣ

Λίαν άγανακτισμένος σχολιάζει ό κόσμος, ήδη
τον νεοϊερον τον άθλον τοϋ «μοιραίου» Λουκανίδη.
όστις τρέχοντας μέ κούρσαν Γιώτα—Χί κι' ώραιοτάτην,
έτραυμάτισε άρκούντως κάποιον άμοιρον διαβάτην!

★

Μεγαλώνει —έπιπροσθέτως— ή λαγτάρα τών άστών,
γιατί άρχίζει καί ή τάξις ή τών ποδοσφαιριστών
μέ τρελλές λιμουζινάρες, έν 'Αθήναις, νά σωφάση
καί νά τρέχη μέσ' στά δλα καί «ή...μπάλλα όποιον πάρη»!

ΣΤΗΝ ΚΥΡΙΟΛΕΞΙΑ

Ό Βασόπουλος έμπηκε, μετά πάσης άγενείας,
στό τσαρδί μιάς κοιμωμένης νεαράς 'Ιφιγενείας
κι' άφοϋ έγειρε «δεόντως» στό πλευρό της νεαράς,
άρχισε νά την θωπεύη μέ ποθέσεις... πονηράς!

★

Τής έροίχτηκε, τοϋτέστιν, όλος φλόγα καί «γιαγκίνι»
καί ή μισοκοιμισμένη 'Ιφιγένεια έκείνη,
πρό τής έπιθέσεώς του τής βιαίας καί τής λαύσης,
έρέθηκε, όλως αφνιδίως, «'Ιφιγένεια έν... ταύροις»!

ΝΕΑ ΜΟΔΑ

Συνελήφθη ό Μενύχτας, εικοσάρης Πατρινός,
γιατί έχύμηξε έναντίον ένός φίλου του έμμανώς
καί στην «γιούργια» του έκείνη καί στην φόρα του αύτη,
τον έδάγκωσε άγρίως καί τοϋ έφαγε το... αύτί!

★

Γιά φορά, όμως, τετάρτη βλέπει ό κόσμος τέτοιο ποϋμα
κι' ώς έκ τούτου συμπεραίνει άδιστάκτως κι' έν τώ άμα,
ότι... αύτιά κυττάζουν πλείστοι νά δαγκώνουν μέ κακία
καί το ρίχνουν, τελευταίως, όλοι στήν... «αύτοδικία»!

ΤΟ . . . ΔΥΣΤΥΧΗΜΑ

Άπ' την Κούλουρη περνοϋσε κάποιο πλοίο Τουρκικό
καί ό μάγειρός του έρρίφθη μέσα στό Σαρωνικό,
άλλ' άμέσως άνευρέθη, μόλις «προσεθαλασσώθη»
κι' άπό το φουντάρισμά του ό μεμέτης διεσώθη!

★

Δυσφορίαν, έπομένως, δείχνει ό κόσμος φανερά,
γιατί έπεσε ένας Τοϋρκος στα θαλάσσια νερά
καί, χωρίς άμφιβολία καί χωρίς ύπερβολή,
ό Σαρωνικός ό κόλπος... «έμολύνθη» πιό πολύ!

ΦΥΣΙΚΗ ΣΥΝΕΠΕΙΑ

Στής Λαρίσης τά γωράφια καί κοντά στόν Πηνειό,
ό Ποντίκας, πού περνοϋσε τη ζωή μέ το σταυνί,
την άπόφασι έπηρε νά φυτέψη χασισιές
καί νά κάνη, έδώ καί πέρα, «φίνες... οίκονομησιές»!

★

Όμως, γιά κακή του μοίρα καί γιά τύχη του κακή,
δέν έπρολάβε νά πιάση τα «μασούρια» καί τά «πάκα»,
γιατί πιάστηκε ό ίδιος άπ' την γωροφυλακή
καί κατέληξε, μοιραίως, σαν Ποντίκας, μέσ' στή... «φάκα»

ΜΕΤΡΑ ΤΟΥ . . . ΑΕΡΟΣ

Καταρτίζονται έπειγόντως συνεργεία τσικά,
τά όποία θά ψεκάζουν έξ άέρος ταχτικά
καί μ' αύτο το σύστημα τους καί μ αύτον τον «νέο» τρόπον,
θά φουντώσουνε την μάχην τών «μυιών καί των κουνωπων»

★

Τέτοια «μάχη», μ' όλα ταύτα, προκαλεί την είρωνείαν,
γ' ατί γίνονται δαπάνες καί για την «μυγακτονίαν»,
τη σ'γμή πού οί δουλίτσες όλο γίνονται πιο λίγες
κι' οί Ρωμηοί έντός ολίγου θά σκοτώνουν όλοι... «μύγες»!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

είναι νά τοϋ πής όχι κατηγορηματικά. Γιατί νά τον άφήσουμε σε άμφιβολία τον άνθρωπο;

— Δέν τοϋ κάνει κακό, γέλασε ό Μίμης. Τώρα έλπίζει κι' είναι ευτυχισμένος. Τό όχι, υπάρχει πάντα καιρός νά τ' άκούση.

— Καλά, άναστέναξε ή Άννα... Πέστε του ό,τι θέλετε. Έγώ όμως δέν έχω τύψεις, έπειδή καταλαβαίνω τον έαυτό μου καί σάς λέω άπό τώρα ένα όχι κατηγορηματικό.

ΝΕΑ

Πέρασαν λίγες ήμέρες, κι' ή Άννα κόντευε νά ξεγάση την πρότασι. Θά την είχε δηλωδή τελείως ξεχάσει, άν δέν τής το θύμιζε κάθε στιγμή ή Μαίρη, κι' άν δέν την κατηγοροϋσε:

— Κουτή! Θά χτυπάς το κεφάλι σου... Έπιτρέπονται αύτοι οί ρομαντισμοί στον αίώνα μας;

Τής έλεγε, της έλεγε, με άληθινό πάθος. Ή Άννα όμως ούτε άπαντοϋσε τώρα πιά, την άφηνε νά λέη, καί μέσα της ήξερε ότι δέν θ' άλλαζε γνώμη.

Πέρασαν έτσι κάμποσες ήμέρες, το κρύο έγινε τσουχτερό στά μέσα τοϋ Νοέμβρη. Ή Φροσούλα πήγαινε άπέναντι στη βίλλα, πού είχε καλοριφέρ, γύριζε μέ κόκκινα μαγουλάκια, καί τουρτούριζε άπό το κρύο στο άβολο σπιτάκι. Κι' ή Μαίρη την κατσάδιαζε, την Άννα:

— Τά βλέπεις; Νάχης το μέγαρο καί νά κάθεσαι νά βασανίζεσαι;

Μιά μέρα, πού την πίεσε πολύ, τής άποκρίθηκε ή Άννα:

— Άκουσε, Μαίρη μου. Είναι κάτι.. κάτι παράξενο, πώς νά στό πώ; Έχω την έντύπωσι, πώς όλα αύτά είναι προσωρινά.

— Ποιά δηλαδή;

— Νά... πιστεύω, πώς τά χρήματα, ή περιουσία πού ήλθε στά χέρια μου, δέν είναι τίποτε άλλο παρά ένα δάνειο. Πώς δέν μοϋ άνήκει τίποτε.

Γέλασε ή Μαίρη.

— Μνήσθητί μου Κύριε! Μά έχεις τά συμβόλαια, παιδί μου, τά χειρά χαρτιά.

— Δέν σοϋ λέω ότι δυσπιστώ. Το ξέρω ότι τά χαρτιά είναι έν τάξει, κι' ότι ή βίλλα μοϋ άνήκει. Κι' όμως, δέ θά μπορούσα γιά τίποτε στον κόσμο νά πάω νά έγκατασταθώ έκεί μέσα.

— Τί νά σοϋ πώ, Άννα; Μ' έσένα τάζω χαμένα. Γεννάται το ζήτημα όμως, άν έχης τό δικαίωμα νά στερής κι' άπό παιδί σου άπο την όμορφιά, άπό την άνεσι.

— Ή Φροσούλα είναι μικρή, την αντέχουσε ή Άννα. Έκείνο που χρειάζεται είναι νά τρέχη καί νά παίζη, κ' αύτο τόχει στον κήπο της βίλλας.

— Καλά, Άννα, ύπογόησε ή Μαίρη. Κάνε όπως καταλαβαίνεις. Σέ λίγο όμως ξανάρχισε την κατήγησι.

Μ' αύτές τις σκέψεις έβγαινε άπό το κατάστημα το άλλο άπογευμα ή Άννα, και περπατοϋσε γοήγορα, νά πεταχτή μιά στιγμή στην Πλάκα, νά δή τους γονείς της καί τη Ρηνούλα, όταν βρέθηκε ξαφνικά άντίχορ σέ μιά παλιά της συμπαθητσια. Ήταν μιά κοπέλλα, άνύπαντον άκόμα, έξυντη, δεκηγορίνα, τετραετέρατη. Την έλεγαν Γεωργία Λινάτου, κ' ήταν ψηλή, παλλον παγειά, πολύ μελαχρινή, με ζωηρά μαύρα μάτια, παχειά χείλη, πού την έδειχναν σχεδόν σαν μεγάλα. Κατά βάθος όχι πολύ όμορφη, άλλά φανταστερή. Είχε νά τη συναντήση δυό-τρία χρόνια.

Ή Γεωργία ήλθε κατεπάνω της, τη φίλησε καί στά δυό μαγουλά:

— Τί γίνεσαι; της φώναξε. Τί γίνεσαι; Νόσνα καί ζωάνα έ-

χουμε νὰ ἰδωθοῦμε. Καὶ φαντάσου σύμπτωσι! Εἶδα σήμερα καὶ τὸν ἄντρα σου.

Ἡ Ἄννα κοκκάλωσε.

— Τὸν ἄντρα μου; Ποιὸν ἄντρα μου;

Γέλασε ἡ Γεωργία.

— Δὲν ξέρω νἄχῃς δυὸ ἄντρες. Τὸν Τάσο Πτερέα, τὸν ποιητή... Ἀδυνάτισε ὅμως, Ἄννα μου. Τὸν εἶδα χαλασμένο, κουρασμένο. Γιατί;

Τὴν κύτταξε ἡ Ἄννα, θλιμμένη.

— Κάνεις λάθος, Γεωργία μου, τῆς εἶπε. Πρῶτα-πρῶτα, δὲν εἶναι πιὰ ἄντρας μου ὁ Τάσος Πτερέας.

Γούρλωσε ἡ νεαρὴ δικηγορίνα τὰ μάτια της.

— Δὲν εἶναι πιὰ ἄντρας σου;

— Χώρισα...

— Ἄ, ἔτσι; φώναξε ἡ κοπέλλα. Γι' αὐτὸ μοῦ φάνηκε παράξενος, ἀλλοιώτικος... Τὸν θυμᾶμαι, ἦταν τόσο ὄμορφος, λεβέντης.... Τώρα...

— Ἔκανες λάθος, εἶπε ἡ Ἄννα. Δὲν θὰ ἦταν ὁ ἄντρας μου.

— Μά... εἶμαι σίγουρη.

— Δὲν εἶναι δυνατόν, παιδί μου. Ὁ Τάσος δὲν βρίσκεται στὴν Ἀθήνα.

— Ποῦ βρίσκεται;

— Στὸ Λονδίνο.... Ἦταν μόνος αὐτός;...

— Μόνος... νομίζω μόνος.

— Ὁ Πτερέας βρίσκεται στὸ Λονδίνο, μαζὶ μὲ τὴ γυναίκα ποὺ μοῦ τὸν πῆρε, καὶ ποὺ ἀσφαλῶς θὰ εἶναι σύζυγός του σήμερα.

Τὴν κύτταξε μὲ ἀμφιβολία ἡ ἄλλη.

— Ἔ, τότε, Ἄννα μου, ἀσφαλῶς εἶναι σωσίας του. Καί, νὰ σοῦ πῶ καὶ τὴ λεπτομέρεια, ποὺ τὸν εἶδα.... Στὸ Θησεῖο. Ἀπὸ περιέργεια τὸν παρακολούθησα κάμποση ὥρα καὶ τὸν εἶδα νὰ μπαίνῃ σ' ἕνα σπίτι... ἕνα χαμηλὸ σπιτάκι.... Μάλιστα ἀπόρησα, ἐπειδὴ τὸν εἶδα γ' ἀνάγκη μὲ τὸ κλειδὶ αὐτὴ τὴν πρώτη. Ἔπειτα ὅμως σκέφθηκα, ὅτι ἴσως νὰ κατοικῇ ἐκεῖ κανένας συγγενὴς του...

— Μὴ κουράζεσαι εἶπε ἡ Ἄννα. Δὲν ἦταν ὁ πρῶην σύζυγός μου. Οὔτε καὶ θὰ εἶχε δουλειὰ στὸ Θησεῖο...

— Κρῖμα, Ἄννα! πρόφερε ἡ Γεωργία μὲ συμπόνοια. Λυπήθηκα στ' ἀλήθεια ποὺ χωρίσατε. Ἠσαστε ἕνα ζευγάρι τόσο ταιριασμένο, τόσο συμπαθητικό...

— Αὐτὰ εἶναι μοιραία, ἀναστέναξε ἡ Ἄννα.

Ἔδωσε τὸ χέρι της στὴν παλιά της συμμαθήτρια καὶ ἐτοιμάζονταν νὰ χωριστοῦνε, ὅταν ρώτησε ξαφνικὰ ἡ Ἄννα:

— Δὲν μοῦ λές, Γεωργία, μήπως θυμᾶσαι τὴν ὁδὸ καὶ τὸν ἀριθμὸ τοῦ σπιτιοῦ, ὅπου εἶδες αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο;

Γέλασε ἡ δικηγορίνα.

— Δὲν θὰ ἠσύχασῆς τώρα! Εἶναι φυσικό! Κι' ἐγὼ στὴ θέσι σου θὰ εἶχα τὴν περιέργεια νὰ ἐρευνήσω...

Μὰ δὲν μποροῦσε νὰ μὴ νὰ καταλάβῃ ὅτι τὸν κατασκόπευσε.

Ἡ ὑπηρεσιακή της ἐπαναστάτησε. Στὸ τέλος ὅμως σκέφθηκε κάτι ἄλλο:

— Θὰ στεῖλω κάποιο πρόσωπο ποὺ δὲν τὸν γνωρίζει.

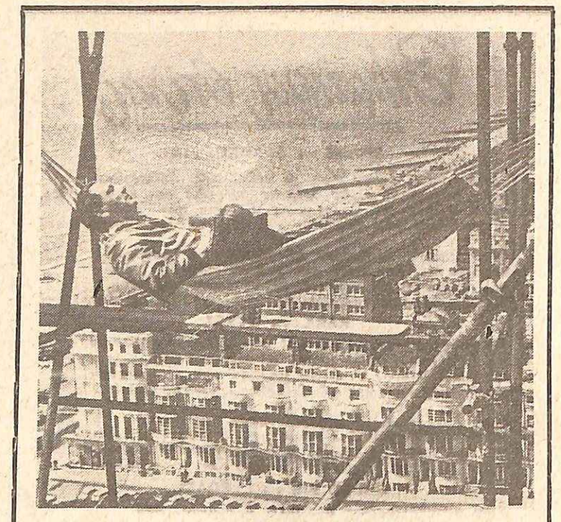
Ὁ νοῦς της πῆγε ἀμέσως στὴ Ντίνα, τὴν ὑπάλληλο τοῦ μαγαζιοῦ της. Ἦταν μιὰ ἔξυπνη, προσεχτικὴ καὶ συμπαθητικὴ κοπελλίτσα.

— Ντίνα τῆς εἶπε. Θὰ μοῦ κάνῃς μιὰ χάρι;

— Εὐχαρίστως, ἀποκρίθηκε ἡ νεαρὴ ὑπάλληλος. Ὅλο προθυμία.

Τῆς ἔδωσε τὴν ὁδὸ καὶ τὸν ἀριθμό.

— Θὰ πᾶς στὸ Θησεῖο, καὶ θὰ ρωτήσῃς, σὲ κανένα μαγαζὶ ἐκεῖ κοντά, ἂν κάθεται σ' αὐτὸ τὸ σπίτι ὁ κύριος Τάσος Πτερέας. Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα θὰ σοῦ πρῶνε ὄχι. Καὶ τότε ἐσὺ νὰ χαντήξῃς νὰ μάθῃς ποιὸς κάθεται ἐκεῖ. Κάνε ἄσους ἕξοδες, σὲ στέλνω γιὰ καταπαπαῖ!

ΔΕΝ ΤΟΝ ΦΟΒΙΖΕΙ Ο ΙΛΙΓΓΟΣ

Ὁ Ρὸν Ντάνφορντ, ὁ ὁποῖος ἐπιβλέπει τὴν ἀνέγερσι ἑνὸς νέου μεγάλου ξενοδοχείου στὸ Μπράϊτον τῆς Ἀγγλίας, ἔχει δέσει ἕνα κρεμαστὸ πλεχτὸ κρεββάτι στὶς σκαλωσιὲς τοῦ ἑβδόμου πατώματος καὶ ξαπλώνει ἐκεῖ γιὰ νὰ ξεκουραστῇ κατὰ τὶς ὧρες τῆς διακοπῆς τῆς ἐργασίας. Τὸ τόλμημα αὐτὸ ἀποδεικνύει πὼς ὁ κ. Ντάνφορντ δὲν φοβᾶται οὔτε τὸν κίνδυνο, οὔτε τὸν ἴλιγγο. Ὅπως δὲ δηλώνει ὁ ἴδιος, εἶναι τὸ μόνο μέρος στὸ ὁποῖο βρίσκει ἡσυχία καὶ δροσιά.

μιᾶς ξένης γυναίκας!

Κι' ἐν τούτοις, παρὰ τὴ λογική, παρὰ τὶς σωστὲς σκέψεις, αἰσθανόταν πὼς ἔχανε τὴν ψυχική της ἡρεμία.

Εἶχε τὴν Ρηνούλα ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, καὶ τὸν Μίμη, ποὺ δὲν τὴν ἀφηναν ἥσυχη.

Κάθε δυὸ-τρεῖς ἡμέρες, εἴτε κατέβαιναν στὴ Γλυφάδα, εἴτε πήγαιναν στὸ κατάστημα πότε ὁ ἕνας, πότε ὁ ἄλλος, εἴτε τοὺς ἔβλεπε στὸ σπίτι τους.

Καὶ τὴν πίεζαν ὅσο μποροῦσαν:

— Ἔλα, Ἄννα. Αὐτὸς ἐπιμένει. Κατάλαβε ὅτι διστάζεις, κι' ἐπιμένει. Εἶναι ἔγκλημα αὐτὸ ποὺ κάνεις, νὰ περιφρονῆς μιὰ τέτοια τύχη.

Ἄκουγε τὰ λόγια τους ἡ Ἄννα, τὰ παραδεχόταν ἐπειδὴ ἦταν στηριγμένα στὴ λογική, ἀλλὰ δὲν ἔκανε τίποτε. Ὁ νοῦς της ἦταν ὅλο καὶ βασανιζόταν μὲ τὰ λόγια τῆς Γεωργίας. Ἐπὶ τέλους δὲ βάσταξε:

— Θὰ πάω ἀπὸ κεῖ, συλλογίστηκε. Ἴσως μάθω τίποτε.

Πάλι ὅμως τὸ μετάνοιωσε.

— Κι' ἂν ἔχω κιαμιὰ συνάντησι; Θὰ καταλάβῃ ὅτι τὸν κατασκοπεύω.

Ἡ ὑπερηφάνειά της ἐπαναστάτησε. Στὸ τέλος ὅμως σκέφθηκε κάτι ἄλλο:

— Θὰ στεῖλω κάποιο πρόσωπο ποὺ δὲν τὸν γνωρίζει.

Ὁ νοῦς της πῆγε ἀμέσως στὴ Ντίνα, τὴν ὑπάλληλο τοῦ μαγαζιοῦ της. Ἦταν μιὰ ἔξυπνη, προσεχτικὴ καὶ συμπαθητικὴ κοπελλίτσα.

— Ντίνα τῆς εἶπε. Θὰ μοῦ κάνῃς μιὰ χάρι;

— Εὐχαρίστως, ἀποκρίθηκε ἡ νεαρὴ ὑπάλληλος. Ὅλο προθυμία.

Τῆς ἔδωσε τὴν ὁδὸ καὶ τὸν ἀριθμό.

— Θὰ πᾶς στὸ Θησεῖο, καὶ θὰ ρωτήσῃς, σὲ κανένα μαγαζὶ ἐκεῖ κοντά, ἂν κάθεται σ' αὐτὸ τὸ σπίτι ὁ κύριος Τάσος Πτερέας. Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα θὰ σοῦ πρῶνε ὄχι. Καὶ τότε ἐσὺ νὰ χαντήξῃς νὰ μάθῃς ποιὸς κάθεται ἐκεῖ. Κάνε ἄσους ἕξοδες, σὲ στέλνω γιὰ κατασκοπεία

Γέλασε ἡ κοπέλλα καὶ τὰ ἔξυπνα μάτια της σπίθισαν.

— Ἔννοια σας, ἔννοια σας, θὰ τὰ καταφέρω. Ξέρω τί θὰ κάνω. Θὰ χτυπήσω τὴν πόρτα αὐτὴ καὶ θὰ ρωτήσω ἂν κάθεται ἐκεῖ ἡ κυρία Γεωργιάδου.... Ἔτσι στὴν τύχη. Θὰ μοῦ ποῦνε φυσικά, ὄχι. Κι' ἐγὼ θὰ ρωτήσω τότε ποιὸς κατοικεῖ ἐκεῖ.

Πῆρε τὸ φύσημά της ἡ κοπελλίτσα, κι' ἔφυγε τρεχάτη.

Ἡ Ἄννα ἔνιωθε ὅλη τὴν ὥρα, ὅσπου νὰ γυρίσῃ, μιὰ παράξενη συγκίνησι. Οὔτε ἤξερε γιόμιζε τί εὐχόταν μέσα της. Νὰ ἦταν σ' ἀλήθεια ὁ Τάσος, ἐκεῖνος ὁ ἄντρας, ποὺ εἶχε δῆ ἡ παλιά της συμμαθήτρια, ἢ ὄχι;

Ἡ Ντίνα ἤλθε ἐπὶ τέλους κάποτε, λαχανιασμένη. Τὸ πρόσωπό της ἦταν θλιμμένο.

— Δὲν κάθεται ὁ κύριος Πτερέας σ' αὐτὸ τὸ σπίτι.

Τὴ ρώτησε ἡ Ἄννα γιὰ λεπτομέρειες.

— Ρώτησες καλά:

— Χτύπησα τὸ κουδούνι, μὲ ὅλη μου τὴν ἀναίδεια. Μοῦ ἀνοιξε μιὰ κυρία. Τὴ ρώτησα λοιπόν, ὅπως τὰ εἴχαμε συμφωνήσει:

»— Σᾶς παρακαλῶ, ἡ κυρία Γεωργιάδου;

»Μὲ κύτταξε καλὰ στὰ μάτια.. Ἦταν μιὰ παράξενη γυναίκα.... Φαντάζεσαι σὰν ξεπεσμένη ἀριστοκράτισσα. Τὸ ἴφος της φαινόταν πολὺ ἀκατάδεχτο, κι' ἦταν ἀρκετὰ χαλογυτνιένη. Κρατοῦσε ὅμως τὴ σκούπα στὸ χέρι καὶ σκούπιζε ἐκείνη τὴν ὥρα.

»Δὲν ἤμαθες τίποτε ἄλλο; ρώτησε μὲ ἀποχοήτευσι ἡ Ἄννα.

»Μοῦ εἶπε τ' ὄνομά της... Σταθῆτε μιὰ στιγμή, τὸ ξέγασα. Πάντως, δὲν εἶχε κιαμιὰ σχέσι μὲ τὸ Πτερέα.

Βασάνισε κάμποση ὥρα τὴ σκέψι της ἡ κοπέλλα.

— Κάτι σὰν Παυλοπούλου... Ἀντωνοπούλου...

— Μήπως Χρυσοπούλου; ρώτησε ἡ Ἄννα, στὴν τύχη σχεδόν.

Τὰ μάτια τῆς κοπέλλας ἄστραψαν:

— Ναί, Χρυσοπούλου... Ναί... Φαίδρα Χρυσοπούλου.

Ἡ καρδιὰ τῆς Ἄννας σταμάτησε. Παρατήρησε τὴν συγκίνησί της ἡ Ντίνα καὶ τρόμαξε.

—Τί πάθατε; Μήπως ἔκανα κανένα λάθος;

— Ὄχι, παιδί μου. Λέγε μου...

— Τὴ ρώτησα ἂν κάθετε ἡ κυρία Γεωργιάδου, καὶ μοῦ εἶπε ὄχι. Ἔκανα λοιπὸν ἐγὼ τὴν μισοκακόμοιρη, τῆς εἶπα ὅτι μὲ στέλνουν ἀπὸ ἕνα κατάστημα κάτι νὰ πάρω, κοντοστάθηκα. Στὸ τέλος, ἡ κυρία αὐτὴ ἔγασε τὴν ὑπομονή της κι ἄμοῦ φώναξε:

»— Δὲν ἔχω ἰδέα κοπέλλα μου, γιὰ τὸ πρόσωπο ποὺ ζητᾶς. Ἐμένα μὲ λένε Χρυσοπούλου. Φαίδρα Χρυσοπούλου.

— Δὲν τὴν ρώτησες γιὰ τὸν κύριο Πτερέα; ἔκανε ἡ Ἄννα μὲ ἀγωνία τώρα.

— Ὄχι, κυρία... Φαντάστηκα ὅτι δὲν ἦταν ἀνάγκη νὰ τὴν ρωτήσω...

—Καλὰ ἔκανες, φώναξε ἡ Ἄννα. Ὁ Θεὸς σὲ φώτισε ποὺ δὲν τὴ ρώτησες. Πιστεύω, σ' εὐχαριστῶ, μοῦ τὰ κατάφερες πολὺ καλά.

Τὴν κύτταξε ἡ κοπέλλα μὲ ἀμφιβολία κι' ἀναρωτιόταν τί ἔπαθε ἡ διευθύντρια. Γιὰ ἄλλο τὴν εἶχε στείλει, ἄλλη πληροφορία τῆς ἔφερνε, καὶ φαινόταν χαλὶς ἱκανοποιημένη. Ἡ Ἄννα ὡστόσο ἄρχισε νὰ τὴ ρωτᾶη γίλιες δυὸ λεπτομέρειες:

— Πῶς ἦταν τὸ σπίτι:

—Ἕνα ἁπλὸ σπιτάκι, μοῦ φάνηκε νἄχῃ δυὸ δωμάτια. Μιὰ ἴσως μονοκατοικία...

—Ἔπιπλα;

— Τίποτε.... Κάτι φθηνά...

— Ντιμένη;

— Φοροῦσε ἕνα ὡραῖο μάλλινο φόρεμα, πολὺ ὡραῖο γιὰ τὴν περίστασι. Ἦταν ντενισμένη πολὺ ὄμορφα.

— Σοῦ φάνηκε ὡραία;

Σήκωσε τοὺς ὤμους της ἡ κοπέλλα:

— Ἀρκετά...

— Εὐχαριστῶ, Ντίνα μου...

Ἔνιωθε ἡ Ἄννα τὴ γ καρδιά της νὰ χτυπάη, νὰ σπάση. Εἶχε ρωτήσει γίλιες δυὸ λεπτομέρειες τὴν ὑπάλληλό της. Ἐκείνα ὅμως ποὺ ἤθελε νὰ ξέρη, ἐκεῖνα ποὺ τῆς βασάνιζαν τὸ μυαλό, δὲν μποροῦσε νὰ τὰ ρωτήσῃ.

— Ἡ Φαίδρα κατοικεῖ στὸ Θησεῖο, σ' ἕνα μικρὸ σπιτάκι... Κι' ὀνομάζεται Φαίδρα Χρυσοπούλου. Κι' εἶναι μόνη... Ἡ Γεωργία ἦταν μὲ τὸ Τάσο. Ἄρα εἶναι μιὰ ἄλλη γυναίκα; Καὶ γιατὶ μένουν σ' αὐτὸ τὸ σπίτι;

Χίλιοι δυὸ συλλογισμοὶ πέρασαν στὸ μυαλό της.

—Ἴσως νὰ τὸ χάνουν ἐπίτηδες, γιατί; Ἴσως νὰ θέλουν νὰ ζήσουν ἀνώνυμοι...

Δὲν ἤξερε τί νὰ πῆ, τί νὰ ὑποθέση.

Τὰ κουβέντιασε καὶ μὲ τὴ Σάσα, ἐπειδὴ δὲν βαστοῦσε νὰ μὴ τὰ πῆ ἀμέσως σὲ κάποιον.

— Μὴ τυχὸν καὶ φαλίρισαν;

γέλασε αὐτή.

Ἡ Ἄννα κούνησε τὸ κεφάλι της:

— Δὲν γίνεται. Εἶχε τόση περιουσία... μιὰ περάστια περιουσία...

— Ποῦ ξέρεις; Ὅλα γίνονται σ' κά ἡ Σάσα.

— Ὄχι, παιδί μου. Λέγε μου...

αὐτὸ τὸν κόσμο.

Ἔμεινε συλλογισμένη ἡ Ἄννα. Ἡ Σάσα ἔσκασε στὰ γέλια:

— Ἔλα, ἔλα, ἄφησε τὶς σκέψεις. Τώρα βάζω στοίχημα πὼς θἄθελες νὰ τὸν δῆς...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Οἱ ΣΕΙΡΗΝΕΣ ΤΗΣ ΜΗΛΟΥ ΘΑΝΑΤΩΝΟΥΝ ΜΕ ΕΡΩΤΑ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛ. 18

θάλασσα. Γλυκὸ φλοίσβισμα ἀκουγότανε στὴν στεγνὴ ἀμμουδιά. Ὁ Λεόντιχος, κωπηλατώντας σιγά, βγῆκε στ' ἀνοιχτά. Τὰ μεσάνυχτα γύρισε πίσω. Ἄναψε τὸ φανάρι στὴν πλώρη, ζώσθηκε τὸ μαχαίρι του, δέθηκε στοὺς θεοὺς νὰ τὸν βοηθήσουν. Ξαφνικά, ἐκεῖ ποὺ ἑτοιμαζόταν νὰ πατήσῃ στὴν ἀμμουδιά, δίπλα σχεδὸν στὰ ξεοκρέμαστα βράχια τῶν Ἐριχθονίων Πετρῶν, εἶδε ν' ἀνάβευνε δυὸ-τρία παράδοξα φῶτα. Ἦταν πὲς σὰν φλόγες ἀπὸ ρετσινωμένους πυρσούς. Κρατώντας στὸ χέρι τὸ φανάρι του, βγῆκε. Πάτησε τὴν στεριά. Ἀπὸ δεξιά του, τριακόσιες τόσες ὀργυιές, ἔπιασε τ' αὐτί του κτυπήματα, σὰν ἀπὸ ξυλοκόπους, κι ἄκουσε σιγανὲς ὁμιλίες. Ἡ καρδιά του δέθηκε κόμπο. Φοβήθηκε. Ἀπὸ ζερβὰ λαμπαδίζανε τὰ φῶτα, ἀπὸ δεξιὰ ἀκουγόνταν ὁμιλίες. Δὲν ἤξερε πιὰ ποῦ νὰ προχωρήσῃ. Τὸ μάτι του ξεχώρισε, λίγα μέτρα μακρύτερα, μιὰ σκιά. Σήκωσε τὸ φανάρι του, νὰ ἰδῇ καὶ νὰ ξεχωρίσῃ. Ὁ ἴσκιος βάλθηκε νὰ τρέχῃ. Ἀδίστακτα τὸν ἀκολούθησε. Σὲ τριάντα-σαράντα ὀργυιές, στάθηκε ἀναποφάσιστος, ἄκουσε κάτι σὰν τραγούδι ἀπὸ λαγαρούς κοριτσιστικούς ἤχους. Ξαφνικὰ βρέθηκε κυκλωμένος ἀπὸ πεντέξη κοπέλλες, ποὺ ἦτανε θεόγυμνες. Φορούσανε προσωπεῖα. Τοῦ μιλούσανε μὲ χαϊδευτικά, τρυφερὰ λόγια. Τοῦδειγναν μ' ἐπιμονὴ καὶ λαγγεια τοὺς ἁμάλαγους κόρφους των, τὶς μυστικὲς ὁμορφιές των.

Ὁ Λεόντιχος τάχε χαμένα. Φανταζόταναν πιὰ πὼς βουλιάζει σὲ ἀκατανόητο ὄνειρο. Δὲν πίστευε μήτε στὰ μάτια, μήτε στὴν ἀκοή του.

—Μὰ ποιὲς εἶστε; τόλμησε νὰ ρωτήσῃ. Τί θέλετε ἐδῶ πέρα, στὴν μαύρη ἐρημιά; Εἶστε νεράϊδες; Σᾶς ξέρασε ἡ θάλασσα:

Κουδουνιστὰ γάργαρα γέλια, ἀντιχήσανε μὲ τ' ἀπανωτὰ ρωτήματα. Τὸ φανάρι του ἔρριχνε ἀμυδρὰ στὶς γυμνὲς σιλουέτες τὸ μελιχρὸ του φῶς. Οἱ ἀγγυωτὲς κοπέλλες στεκάνταν πάνω σὲ λεῖο βράχο, ποὺ κατηφόριζε στὸν κλειστὸ κόρφο. Παρακάτου χρύτιξε ἡ ψιλὴ ἀμμουδιά. Ὁ Λεόντιχος μὲ ἀνοτριχίλα καὶ δέος ξαναρώτησε:

— Μὰ τί θέλετε ἀπὸ μένα ἐπιτέλους: Μιλῆστε μου καθαρά.

Ἡ μικρότερη πλησίασε, τύλιξε τὰ χέρια της στὸν λαιμό του, κόλλησε τὸ στόμα της στὰ πυρωμένα του χείλη.

—Ἔλα. Ἔλα μαζὶ μας... νὰ γλεντήσῃς τὴν ἐρωτα, τοὐλεγαν. Μιὰ φορὰ στὴ ζωὴ σου λαχαίνουνε ἐρωτιασρες νεράϊδες. Δὲν θὰ σοῦ πάρωμε, μὴ φοβᾶσαι, τὴ μιλιά! Θὰ τρελλαθῆς ἀπὸ μεγάλη ἀγάπη.

Ὁ Λεόντιος θ.μήθηκε, ἀκούγοντας τὴν προκλητικὴ αὐτὴ φωνή,τους συτροφοιες του που περιμένανε τὸ συμφωνημένο σύνθημα, νὰ τρέξουνε νὰ τὸν βοηθήσουν.

Ἀργότερα θὰ συλλογιζόταν μὲ φρίκη, πὼς, ἂν παρασυρόταν ἀπὸ τὴν προκλητικὴ γύμνια καὶ τὶς ὑποσχέσεις τοὺ ἔρωτα, θὰ ἤτανε χαμένος, νεκρὸς καὶ τουμπανιασμένος, στὰ βράχια, ὅπως ὁ Κισσίας, ὁ Θηραμένης, ὁ Θρασύβουλος...

Ξανακερδίζοντας τὴν ψυχραιμία του, χαλάρωσε τὰ χέρια του κορτσιοῦ ποὺ κολλοῦσε ἐπάνω του, μὲ σκοπὸ νὰ τὸν παρασύρῃ, προσποιήθηκε ὅτι φοβᾶται, καὶ σφύριξε ἀπανωτὰ—δυὸ φορὲς τὸ σύνθημα.

Ξαφνικὰ τὸ σκηνικὸ ἄλλαξε. Κι' οἱ πέντε γυμνὲς κοπέλλες, ρίχνοντας κραυγὴ πανικοῦ, χυθήκανε σὲ ἀλλοπαρμένη φυγή. Ροδολούσανε σὰν κατσίκια ἀπὸ βράχο σὲ βράχο. Τρέχανε πρὸς τὴν δυτικὴ ἀμμουδιά. Οἱ φίλοι τοῦ Λεοντίχου μὲ τρία σάλτα βρεθήκανε στὸ πλευρό του. Ἦτανε ἀποφασισμένοι καὶ ἑτοιμοι.

— Κυνηγῆστε πέντε γυναῖκες ποὺ ροδολοῦνε γυμνὲς στὴν δυτικὴ ἀμμουδιά, τοὺς συμβούλεψε. Ἐγὼ σᾶς ἀκολουθῶ.

Τὸ κυνηγητὸ στάθηκε δύσκολο. Ἡ νύχτα βοηθοῦσε τὴν φυγὴ τῶν γυναικῶν, ποὺ σκορπίσανε καὶ μήτε φαινόντανε στὸ σκοτάδι.

Ὁ Λεόντιχος στάθηκε πιὸ τυχερός. Διακόσιες τόσες ὀργυιὲς μακρύτερα ἀπὸ τὸν κάθετο βράχο τοῦ μώλου, πρόλαβε κι' ἔκλεισε τὸν δρόμο σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς μυστηριώδεις νεράϊδες. Τὸ κορίτσι, ποὺ εἶχε στραπουλίσει τὰ πόδι του, πολέμαγε μὲ χέρια καὶ πόδια γιὰ ξεγλιτσήρη ἀπο τ' ἀτσαλένια χέρια τοῦ νέου. Κ' ὕστερα, βλέποντας τὸ μάταιο κάθε προσπάθειας, ξέσπασε σὲ σπαρακτικὰ ἀναφυλλητά, σὲ ἀπελπισμένες ὀτριγγυλιές.

Ὁ Λεόντιχος, ἀσυγκίνητος, τὴν δίπλωσε στὴν πλάτη.

—Σ' τὸ ψαροκαλύβι μου, κοπέλλα μοῦ, τῆς εἶπε, θέλοντας καὶ μὴ θἄ γλεντήσῃς θὰ μᾶς ἀποκαλύψῃς τὸ μυστικό.

Τὴν μετέφερε στὸ ψαροκαλύβι του. Ἄναψε τὸ λυχνάρι του. Τὸ κορίτσι ἐκέπασε τὸ μασκοφορεμένο πρόσωπο μὲ τὰ χέρια του καὶ συνέχισε τὸ σπαρακτικὸ μοιρολόϊ.

—Δὲν φταιμε ἐμεις, ἔλεγε καὶ ξανάλεγε. Ὁ Μελικέρτης εἶναι ὁ αἰτιος. Ὁ Δημοκλῆς μᾶς παραπείσε.

Σὲ ἀνάμεταξυ γυρίσανε, ὅπως συμφωνήσανε, στὸ ψαροκαλύβι τοῦ Λεοντίνου οἱ φίλοι του. Ὕστερα ἀπὸ τὸ μάταιο κυνηγητὸ τῶν κοριτσιῶν, ποὺ χαθήκανε στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας, στὴν παραλιακὴ ἐρημιά.

Μπαίνοντας στὸ καλύβι, εἶδανε τὸ ἀγνωστο κορίτσι, ποὺ καθότανε στὸ μιντέρι σὰν κουβάρι.

—Αὐτὸ εἶναι τὸ πεσκέσι σου, Λεόντιχε, τὸν πειράξανε. Ἐμεις σταθήκαμε ἄτυχοι. Οἱ τσοῦπρες λακκίσανε τοὺς τὴν ἀνηφοριὰ τῆς Κακιᾶς σκάλας καὶ τὶς χάσαμε, λὲς κι ἦταν σκιές, ἢ πουλιά.

Ὁ Λεόντιχος ἔρριξε στὸ γυμνὸ κορίτσι ἕνα πρόχειρο ροῦχο, νὰ σκεπάσῃ τὶς ὁμορφιές του.

—Βγάλε τὸ προσωπεῖο σου, παιδί μου, τῆς σύστησε, καὶ μιλησέ μας παστρικά καὶ σωστά, νὰ σὲ ἀκουσουνε οἱ φίλοι μου...

Τὸ κορίτσι, βλέποντας τὸ μάταιο κάθε ἀρνήσεως, ἔφαιρεσε τὸ προσωπεῖο του, ἀπὸ μαῦρο πανί, σημαδεμένο μὲ χρυσὰ στρὲ μότια, στὸ στόμα. Ὁ Λεόντιχος καὶ οἱ φίλοι του ἀπομείνανε ἄλαλοι, σὰν νὰ τοὺς βρέσε ἀστροπελέκι ἀπὸ τὴν κατάπαρτη.

Τὸ ἄγνωστο κορίτσι ἦτανε ἡ μικρότερη κόρη τοῦ ψαρᾶ Πολυδάμα. ἡ μελαχροινούλα πεντάμορφη Θεανώ.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς συντρόφους τοῦ Λεοντίχου στὴν νυχτερινὴ περιπέτεια, ὁ παλληκαρας Ἀριστομένης, ἀγαποῦσε ἀπὸ καιρὸ μὲ τυφλὸ πάθος κι' ἀγιάτρευτο ἔρωτα τὸ χαριτωμένο κορίτσι.

Ὁ Λεόντιχος, που βιαζότανε πιὰ κι' ἔτρεμε ἀπὸ ἀδημονία νὰ μάθῃ τὸ μυστικὸ τοῦ πιγμοῦ καὶ τοῦ θανάτου τῶν τριῶν παλληκαριῶν τοῦ νησιοῦ, ζύγωσε τὸ κορίτσι, χάϊδεψε μαλλιὰ του, γλύκανε τὴ φωνή του, νὰ τῆς ἐδωση κουράγιο, νὰ μιλήσῃ καὶ νὰ πῇ ὅλα, εἶπε. Τὸ ξέρουν ὅλοι πὼς ἐσεσα θῦμα τῶν κακούργων καὶ ἀνοσίων ψαράδων ποὺ σᾶς ρίξανε δόλωμα...

Ἡ Θεανὼ σκούπισε μὲ ἀπόγνωσι τὰ δάκρυα ποὺ κυλούσανε στὰ δροσερὰ της μάγουλα...

— Θὰ σᾶς τὰ πῶ ὅλα, εἶπε, νὰ ἡσυχάσῃ ἡ καρδιά μου. Ἀπὸ κόμπου-καιρὸ μὲ παιδευουνε σκοτεινά, σὰ καιρὸ μὲ παιδευουνε σκοτεινά, σὰ καιρὸ μὲ παιδεύ

Ο "ΘΗΣΑΥΡΟΣ"

Δύο σελίδες ἀφιερωμένες στὸν ἀπόδημο Ἑλληνισμό, ποὺ γράφουν καὶ ἐπιμελοῦνται οἱ συνεργάται μας Σ-ΜΠΟΡΛΕΣΗΣ καὶ ΠΕΛΛΥ ΚΕΦΑΛΑ

ΦΙΛΕ ΞΕΝΗΤΕΜΕΝΕ

Μὲ τὴν ἀναχώρησι τοῦ ὑπερωκεανείου «Πατρίς», μὲ 1500 σχεδὸν ἀκόμα νέους μετανάστες, ἐπίκαιρο ἔγινε καὶ πάλι γιὰ τὸ «Θησαυρὸ τοῦ ξενητεμένου» τὸ θέμα τοῦ «μετανάστη τῆς Αὐστραλίας». Κι' ἔτσι, μ' αὐτὴ τὴν εὐκαιρία, ξαναθυμήθηκα ἐκεῖνα ποὺ μοῦλεγε τὶς προάλλες ἕνας "Ελληνας ναυτικός, ποὺ γιὰ χρόνια ἔχει ὀργώσει θάλασσες καὶ ὠκεανοὺς κι' ἔχε. γνωρίσει ἀπὸ κοντὰ πολλὲς ὠργανωμένες ὁμογένειες, πολλὲς ἑλληνικὲς κοινότητες, σὲ διάφορες ξένες καὶ μακρυνὲς χῶρες.

— "Ολοι οἱ "Ελληνες ποὺχουν ἐγκατασταθῆ στὸ ἐξωτερικό, μοῦλεγε, πρωτοῦν καὶ ἀγαποῦν τὴν πατρίδα, τὴν θυμοῦνται, τὴ νοσταλγοῦν, μιλοῦν γι' αὐτὴν στὰ παιδιά τους καὶ προσταθοῦν νὰ τοὺς μεταδώσουν αὐτὴ τὴν ἀγάπη, ὅπως τοὺς ἔχουν δώσει καὶ τὸ αἷμα. Μὲ ἄλλα λόγια, θέλω νὰ πῶ, πὼς οἱ "Ελληνες ποὺ ξενητεύονται καὶ πηγαίνουν νὰ ἐγκατασταθοῦν σ' ἕνα μακρυνὸ μέρος, μένουν "Ελληνες ἀκόμα κι' ὅταν ἔχουν ἀποκτήσει τὴν ξένη ὑπηκοότητα. Εἶναι ἄρκετὸ νὰ ἀντικρύσουν ἕνα πλοῖο μὲ ἑλλην.κὴ σημαία, γιὰ νὰ συγκινηθοῦν,νὰ κλάψουν, νὰ γεμίσουν μὲ νοσταλγία, καὶ εἶναι ἄρκετὸ νὰ δοῦν ἕναν "Ελληνα ἀπὸ τὴν πατρίδα, γιὰ νὰ τὸν ἀγκαλιάσουν ὅπως θὰ ἀγκάλιαζαν τὸν ἴδιο τὸν ἀδελφό τους.

— Αὐτὸ τὸ ἔχω διαπιστώσει κι' ἐγὼ στὶς διάφορες συναντήσε:ς τοῦ «Θησαυροῦ τοῦ ξενητεμένου» μὲ τοὺς ὁμογενεῖς, ποὺ ἔρχονται ἐφέτος στὴν Ἑλλάδα, παρατήρησα, χωρὶς νὰ καταλαβαίνω ποῦ ἤθελε νὰ φτάση.

Κι' ἐκεῖνος συνέχισε:

— Ναί, σίγουρα! "Ολες οἱ ὁμογένειες διατηροῦν μιὰ ἀξιοθαύμαστη ἑλληνικότητα στὰ αἰσθήματα καὶ στὶς ἐκδηλώσεις τους καὶ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς μοῦ προκάλεσε μεγαλύτερη ἐκπληξι ὁ Ἑλληνισμὸς τῆς Αὐστραλίας.

— Δηλαδή;

— Δηλαδὴ θέλω νὰ πῶ, πὼς ἄταν φτάνη ἕνας "Ελληνας στὴν Αὐστραλία καὶ ἔρχεται φυσικὰ σὲ ἐπαφὴ μὲ τοὺς "Ελληνες ποὺ εἶναι ἐγκατεστημένοι ἐκεῖ, τὰ χάνε:.

— Γιατί;

— Γιατὶ τότε δὲν ἔχει πιὰ τὴν ἐντύπωσι ὅτι βρίσκεται στὸ περιβάλλον μιᾶς καλοωργανωμένης ὁμογένειας, ἀλλά... πὼς ξαναγύρισε στὴν Ἑλλάδα. Δὲν λέω ὑπερβολές, ἔτσι εἶναι. Γύρω στὶς 150 χιλιάδες "Ελληνες ζοῦν σήμερα στὴν Αὐστραλία, μὰ ἀποτελοῦν ἕνα στοιχεῖο ὁλοζώντανα ἑλληνικό. Γιὰ παράδε.γμα, θὰ σᾶς ἀναφέρω τὴν κοινότητα τῆς Μελβούρνης, ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ 30 χιλιάδες "Ελληνες. Ἡ κοινότητα αὐτὴ διατηρεῖ 14 ἐκκλησίες καὶ 17 σχολεῖα, μὲ 2.500 μαθητές καὶ μαθήτριες.

"Τὸ Σαββατοκύριακα, ἂν βρεθῆ νἀνείς στὸ κέντρο τῆς Μελβούρνης νομίζει ὅτι βρίσκεται στὴν Ὁμόνοια! "Ολα τὰ κέντρα εἶναι γεμάτα ἀπὸ "Ελληνες ποὺ κουβεντιάζουν καὶ μαθήτριες ἑλληνικότατα. Τὸ «Φιλελεύθερον», τὸ Ἐθνικοφρόνων καὶ τὸ «Ἀριστερὸν» καὶ ποὺς τὰ μέλη τους διατηροῦν καὶ ἐκδηλώνουν μὲ φλόγα καὶ πάθος τὶς πολιτικὲς πεποιθήσεις τους καὶ τὶς συζητοῦν καὶ καυγαδίζουν, ἀκριβῶς σὰν νὰ βρίσκωντουν στὴν Ἑλλάδα, σὰν νὰ βρίσκωντουν στὴν Ἑλλάδα, ζῆτε τὸ λέω καὶ πάλι: Ὁ Ἑλληνισμὸς τῆς Αὐστραλίας εἶναι ζωντανός, ὁλοζώντανος. Εἶναι ἕνα κομμάτι Ἑλλάδα, ποὺ μεταπήγησε στὴν Αὐστραλία.

Συμφερόμαι ἀπόλυτα τὴ γνώμη τοῦ. Εἶναι καθήκον γ:ὰ μᾶς τοὺς "Ελληνες τῆς πατρίδας νὰ βοηθοῦμε τὰ ξενητεμένα ἀδέλφια μας νὰ διατηρήσουν «ἕνα κομμάτι Ἑλλάδα» στὴ μακρυνὴ ξενητειά.

Σ. Μ.

Μιὰ γριούλα, ἡ Ζαχαρένια Γκούσκου, μαζὶ μὲ τὴν ἐγγονή της καὶ τὸ γιό της. Τρεῖς γενιὲς ποὺ φεύγουν γιὰ τὴν ξενητειά.

Ρεπορτὰζ ἀπὸ τὴν ἀναχώρησι τοῦ ὑπερωκεανείου «Πατρὶς» γιὰ τὴν Αὐστραλία μὲ 1438 μετανάστες.

ΦΕΥΓΟΥΜΕ, ΜΑ ΑΦΗΝΟΥΜΕ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΜΑΣ ΣΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ

Συνήθως ὁ ἀπόπλους τῶν ὑπερωκεανείων τῆς γραμμῆς Ἑλλάδος — Αὐστραλίας γίνεται ἀργὰ τὸ βράδυ. Μὰ αὐτὴ τὴ φορὰ τὸ «Πατρίς», τὸ ὑπερωκεάνειο ποὺ ἀπὸ χρόνια σὲ μετανάστες, ποὺ φεύγουν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα μὲ τὴν μακρυνὴ ἠπειρο, ἑτοιμάζεται νὰ φύγη κατὰ τὸ μεσημέρι. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο, καὶ ἀπὸ τὸ Τελωνεῖο ἔχει ἀρχίσει ἀπὸ τὶς 6 τὸ βράδυ, ποὺ θὰ ἀπαιτήση, ἄπως συνήθως, ἀρκετὲς ὧρες γιὰ τὶς διατυπώσεις καὶ τὸν ἔλεγχο τῶν διαβατηρίων.

Καὶ σήμερα οἱ μετανάστες ποὺ φεύγουν, εἶναι πολλοί. Ὁ ἀριθμός τους ἀνέρχεται σὲ 1438, μὰς πληροφορεῖ ἡ ἀρμοδία ὑπηρεσία τοῦ Λιμεναρχείου.

«ΠΟΤΕ ΘΑ ΓΥΡΙΣΟΥΜΕ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΜΑΣ»;

Μὰ εἶναι καιρὸς πιὰ νὰ πλησιάσουμε τοὺς μετανάστες, νὰ κουβεντιάσουμε μαζί τους. Σήμερα εἶναι ἡ δεύτερη φορά, ποὺ ὁ «Θησαυρὸς τοῦ ξενητεμένου» βρίσκεται κοντὰ σὲ μετανάστες, ποὺ φεύγουν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα μὲ τὴν μακρυνὴ ἠπειρο, ἑτοιμάζεται νὰ φύγη κατὰ τὸ μεσημέρι. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο, καὶ ἀπὸ τὸ Τελωνεῖο ἔχει ἀρχίσει ἀπὸ τὶς 6 τὸ βράδυ, ποὺ θὰ ἀπαιτήση, ἄπως συνήθως, ἀρκετὲς ὧρες γιὰ τὶς διατυπώσεις καὶ τὸν ἔλεγχο τῶν διαβατηρίων.

Καὶ σήμερα οἱ μετανάστες ποὺ φεύγουν, εἶναι πολλοί. Ὁ ἀριθμός τους ἀνέρχεται σὲ 1438, μὰς πληροφορεῖ ἡ ἀρμοδία ὑπηρεσία τοῦ Λιμεναρχείου.

ΜΙΑ ΓΡΗΟΥΛΑ «ΦΕΥΓΕΙ ΚΑΙ ΠΑΕΙ ΣΤΗΝ ΞΕΝΗΤΕΙΑ»

Κοντὰ σ' ἕνα σωρὸ ἀπὸ βαλίτσες, ποὺ χρησιμεύσε γιὰ μιὰ σύντομη περιγραφὴ τοῦ περιβάλλοντος ποὺ θὰ ζήσουν οἱ μετανάστες στὶς ἑβδομάδες τοῦ μακρυνοῦ ταξιδιοῦ τους, ξαναγυρίζουμε στὶς σύντομες συναντήσεις μας μαζί τους.

★ Ἡ Τασία Ξουλὴ ἀπὸ τὸν Πύργο τῆς Ἠλείας φεύγει μὲ πρόσκλησι τῆς ἀδελφῆς της.

★ Ὁ Θεόδωρος Μπουλούμπασης, πτυχιοῦχος ἠλεκτρολόγος, πηγαίνει στὸ Σύντνεϋ, ποὺ τὸν περιμένει ἡ μνηστή του καὶ ὁ ἀδελφός της.

★ Ἡ Εἰρήνη Ἀσπουλίδου, ἀπὸ τὴν Κοζάνη. φεύγει μὲ πρόσκλησι τῆς ἀδελφῆς της.

★ Οἱ Ἀλεξάντρα Γιούλη καὶ Μαρία Ντάντα, δυὸ χαριτωμένες κοπέλλες ἀπὸ τὴν Ἀχαΐα, φεύγουν μὲ προσκλήσεις ἀπὸ τὶς ἀδελφές τους.

★ Ὁ Χαράλαμπος Τσανταλιδής, ἕνας νέος 16 χρόνων, πηγαίνε: στὴν Μελβούρνη, ποὺ τὸν κάλεσαν τὰ δυὸ ἀδέλφια του.

★ Ἡ Θεοδοσία Παπαδεροῦ, μιὰ γλυκειὰ Κρητικοπούλα, φεύγει μὲ πρόσκλησι ἀπὸ τὸ θεῖο της. Σῆμα κατατεθὲν πάνω στὴν καρδιά της μιὰ μικρὴ χρυσὴ καρφίτσα, μὲ τὴν ἀναπαράστασι τῆς μεγαλονήσου.

★ Ἡ "Ελλη Μαγιούλα, ἀπὸ τὴν μὲ Καζάνη, πηγαίνει στὴ Μελβούρνη μὲ πρόσκλησι μιᾶς ἐξαδέλφης της καὶ ἡ Εἰρήνη Τρακόσα, ἀπὸ τὴν Κῶ, πηγαίνει στὸ Σύντνεϋ, ὅπου εἶναι ἐγκατεστημένος ἐδῶ κε' δυὸ χρόνια ὁ ἀρραβωνιαστικός της.

Ὅλοι γενικὰ οἱ μετανάστες καὶ οἱ μεταναστριες, ποὺ προφάνουμε νὰ ἀλλάξουμε μαζί τους λίγα λόγια στὰ πεταχτά, μέσα στὴ συγκινημένη ἀτμόσφαιρα τὴς ὥρας τοῦ χωρισμοῦ, στέλνουν τοὺς γαιρετισμούς τους καὶ τὴν ἀγάπη τους στοὺς συγκούς τους, ποὺ μένουν στὴν πατρίδα, καὶ ἐπαναλαμβάνουν γιὰ μιὰ ἀκόμα φορά: «Ἐμεῖς φεύγουμε γιὰ τὴν ξενητειά, μὰ ἡ καρδιὰ μας μένει στὴν Ἑλλάδα».

ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΗΣ ΑΧΕΠΑ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Σὲ 13 χιλιάδες ὑπολογίζονται οἱ ΑΧΕΠΑΝΣ, ποὺ ἔφτασαν καὶ φτάνουν καθημερινῶς στὴν Ἑλλάδα, μὲ τὴν εὐκαιρία τοῦ μεγάλου Ἐθνικοῦ Συνεδρίου τῆς Α.Χ.Ε.Π.Α., ποὺ προετοιμάζεται, πυρετωδῶς στὸ ξενοδοχεῖο Χίλτον, στὸ ὁποῖο ἔχει διατεθῆ καὶ προετοιμαστῆ εἰδικά, αἴθουσα συνεδριάσεων. Τὸ πρώτο αὐτὸ Ἐθνικὸ Συνέδριο τῆς ΑΧΕΠΑ στὴν Ἑλλάδα θὰ ὁρκέση ἀπὸ τὶς 6 μέχρι τὶς 13 Αὐγούστου καὶ κατὰ τὴ διάρκειά του θὰ συζητηθοῦν σοβαρώτατα θέματα καὶ θὰ ληφθοῦν ἀποφάσεις. Πρόεδρος τοῦ Ἀνωτάτου Συνεδρίου Ἀθηνῶν καὶ πρόεδρος τῆς Ἀνωτάτης Ἐκτελεστικῆς ἐπιτροπῆς εἶναι ὁ ὁμογενὴς κ. Σωκράτης Σέκλες, ὁ ὁποῖος ἔχει συνδέσει τὸ ὄνομά του μὲ τὴν ἐξάπλωσι τῆς ΑΧΕΠΑ στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες καὶ μὲ πολλὰ ἀπὸ τὰ ἐπιτεύγματα καὶ τὶς εὐγενικὲς προσπάθειες τῆς μεγάλης καὶ ἰσχυρῆς αὐτῆς ὀργανώσεως.

ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΗΣ ΓΚΑΠΑ ΣΤΟ ΜΑ'ΙΑΜΙ

Ἀπὸ τὶς 17—25 Ἰουλίου, χιλιάδες ΓΚΑΠΑΝΣ, ἐστιάδες (τῆς γυναικείας ὀργανώσεως τῆς ΓΚΑΠΑ) καὶ φίλοι τῆς ΓΚΑΠΑ συγκεντρώθηκαν στὸ «Ντωδὶλ Χοτὲλ» τοῦ Μαϊάμι τῆς Φλοριδας, γιὰ τὸ ἐτήσιο Ἐθνικὸ Συνέδριο τῆς Ἑλληνοαμερικανικῆς Ὀργανώσεως ΓΚΑΠΑ.

Στὸ διάστημα τοῦ συνεδρίου,συνεζητήθησαν σοβαρὰ θέματα, ὅπως γιὰ τὴ βιβλιοθήκη τῆς ΓΚΑΠΑ στὴν Ἀκαδημία Ἁγίου Βασιλείου, τοὺς σεισμοπαθεῖς τῆς Ἑλλάδος, τὸ Κυπριακόν, τὸ μοναδικὸ Ἑλληνοαμερικανικὸ τεχνολογικὸ Ἰνστιτοῦτον τοῦ Σικάγου, τὸ ἀποτεφρωθὲν κτίριο τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Ἀμερικῆς κλπ.

Ἡ μετανάστευσι τῶν γυναικῶν στὴν Αὐστραλία.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΕΣ ΥΠΟΧΡΕΩΣΕΙΣ

Ἡ ὑποψηφία θὰ πληρώση στὸ Δημόσιο Ταμεῖο δρχ. 800, που ἀντιπροσωπεύουν τὴν εἰσφορά της στὰ ἔξοδα προετοιμασίας. Οἱ 800 δρχ. θὰ καταβληθοῦν σὲ δυο δόσεις: 1ον) Οἱ 120 δρχ. καταβάλλονται στὸ Δημόσιο Ταμεῖο κατὰ τὴν ἐγγραφή καὶ δὲν ἐπιστρέφονται σὲ καμμιὰ περίπτωσι, π.χ. ἂν ἡ ὑποψηφία ἀποκλειστῆ ἢ ἂν ἀλλάξη γνώμη. 2ον) Τὸ ὑπόλοιπον, ὁλικὰ οἱ 680 δρχ, θὰ καταβληθοῦν κατὰ τὴν ἀναχώρησί:

Ἐπίσης πρὶν ν' ἀναχωρήση ἡ μεταναστρια, θὰ καταβάλη στὴ Δ.Ε. Μ.Ε. 750 δρχ, ποὺ ἀντιπροσωπεύουν τὴ συμμετοχή της στὰ ἔξοδα ταξιδίου.

ΧΟΡΗΓΗΣΕΙΣ ΔΑΝΕΙΟΥ

"Ενα μέρος τοῦ εἰσιτηρίου γιὸ τὴν Αὐστραλία θὰ καλυφθῆ μὲ τὸ δάνειο ποὺ θὰ δοθῆ στὴν ὑποψήφια ἀπὸ τὴ Δ.Ε.Μ.Ε. Τὸ ποσὸν τοῦ δανείου ἀνέρχεται σὲ 2.820 (42 λίρες Αὐστραλίας), τὸ ὁποῖον θὰ ἐξοφληθῆ σὲ 14 ἀτοκες δόσεις. Ἡ πληρωμὴ τῶν δόσεων θὰ ἀρχίση 6 μῆνες μετὰ τὴν ἀφιξι της μεταναστριας στὴν Αὐστραλία. (Ἡ κάθε δόσις θὰ εἶναι 3 λίρες).

Η ΓΩΝΙΑ ΤΗΣ ΞΕΝΗΤΕΜΕΝΗΣ

Ξενητεμένη φίλη

Ἑκατοντάδες εἶναι οἱ Ἑλληνοπούλες ποὺ φεύγουν ἀπὸ ἑβδομάδες σὲ ἑβδομάδα, ἀπὸ μῆνα σὲ μῆνα, γιὰ τὴν ξενητειά. Γιὰ τὴ Γερμανία ἢ τὴ μακρυνὴ Αὐστραλία, γιὰ τὴ Ν. Ζηλανδία, τὴ Νότιο Ἀφρικὴ ἢ τὸν Καναδᾶ.

Πολλὲς βέβαια ἀπ' αὐτὲς τὶς νεαρὲς μεταναστριες, ἔχουν κάποιον «δικό τους» ποὺ τὶς περιμένει ἐκεῖ ποὺ πηγαίνουν, ἕναν ἀδελφό, μιὰ ἀδελφή, ἕνα θεῖο, κάποιο συγγενῆ τέλος πάντων, ποὺ θὰ τὶς ἀγκαλιάση ὅταν φθάσουν, ποὺ θὰ τὶς δεχτῆ ἴσως στὸ σπίτι του, ποὺ δὲν θὰ τὶς ἀφήση νὰ νιώσουν ἀκέραιο τὸ φόβερο συναίσθημα τῆς μοναξιᾶς στὴν ξενητειά.

Μὰ ἐκτὸς ἀπ' αὐτές, ἀρκετὲς εἶναι καὶ οἱ ἄλλες, ἐκεῖνες ποὺ κανεὶς δὲν τὶς περιμένει, ποὺ ὁλομόναχες πηγαίνουν νὰ ἀντιμετωπίσουν τὴν ξενητειὰ καὶ τὴν μοναξιά της, τὰ χίλια προβλήματα καὶ τοὺς κινδύνους της.

Καὶ ἀκριβῶς γι' αὐτὲς τὶς τελευταῖες θέλω νὰ μιλήσω σήμερο σὲ σένα, ξενητεμένη φίλη, σὲ σένα ποὺ βρίσκεσαι στὴν ξενητειὰ ἀπὸ καιρὸ καὶ γεντικες τοὺς πόνους της καὶ τοὺς καημούς της, ποὺ ξέρεις τὰ προβλήματά της καὶ τοὺς κινδύνους της, γιατὶ τὰ γκόρισες, τ' ἀντιμετώπισες, τὰ ξεπέρασες καὶ τώρα ζῆς τὴ ζωὴ τῆς ξενητειᾶς, ἀγνωστο ποῦ σὲ φοβίζει.

Σ' ἐσένα λοιπόν, ξενητεμένη φίλη ποὺ ἀπὸ καιρὸ βρίσκεσαι στὴν ξενητειά, θέλω νὰ μιλήσω σήμερο γιὰ τὴν ξενητεμένη, τὴν κατινούργια, τώρα ἀπὸ τὴν πατρίδα καὶ ποὺ θὰ σὲ ζήση κοντά σου, ἴσως σ' τοικεῖς κι' ἐσύ, καὶ νὰ δουλέψη μαζί σου στο ἴδιο ἐργοστάσιο.

Θὰ ζήσετε καὶ θὰ ξουλέψετε πλάϊ πλάϊ. Ἐσὺ ποὺ ἔχεις ἐξοικειωθῆ μὲ τὴ ξενητειὰ καὶ τὸν καημὸ της κι' ἐκείνη ποὺ ἐχει ἀκόμα ὁλοιχτη στὴν καρδιὰ τὴ πληγὴ καὶ ἀστέγνωτα τὰ δάκρυα τοὺ χωρισμοῦ ἀπὸ τοὺς ἀγαπημένους της.

Εἶναι δύσκολο ὁ πρῶτος καιρὸς στὴν ξενητειά, τὸ ξέρεις κι' ἐσύ, αὐτή. Καὶ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἔχεις νεο-ξενητεμένη Ἑλληνοπούλα, ποὺπλα σου. Παραμερίζοντας γιὰ λίγο τὶς δικές σου ἔγνοιες, πρέπει νὰ τὴ στοργὴ σου, πρέπει νὰ τὴς δώσης κουράγιο μὲ τὰ καλά σου λόγια, νὰ μὴ τὴς ἀσυνθῆς τὴ συμπόνια ὁλότελα μόνη στὴν ἐπικίνδυνη μοναξιὰ τῆς ξενητειᾶς.

Π. Κ.

ΤΟΥ ΞΕΝΗΤΕΜΕΝΟΥ

"Ενα σμῆνος ἀπὸ μικρὰ χελιδόνια, ἑτοιμα ν' ἀνοίξουν τὰ μικρὰ φτερά τους γιὰ μια μακρυνὴ καὶ ἀγνωστη χώρα. Ὁ «Θησαυρὸς τοῦ ξενητεμένου» τοὺς εὐχεται καλὴ τύχη.

ΕΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙ μια ἱστορία

Ἡ Ἀνθούλα σφίχτηκε στὴν ἀγκαλιά μου, μὲ δάκρυα στὰ μάτια...

ΑΓΑΠΗ ΠΟΥΓΙΝΕΣ ΔΙΚΟΠΟ ΜΑΧΑΙΡΙ

ΕΙΧΑ φύγει ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα γιὰ τὴ Γερμανία, μὲ τὴν καρδιὰ κουρελιασμένη ἀπὸ πόνο. Κι' ὅμως, ὅταν ἑτοίμαζα τὰ χαρτιά μου γιὰ νὰ φύγω, ἤμουν γεμάτος ἀπὸ ὄνειρα καὶ σχέδια. Θὰ ἐρχόμουν στὴ Γερμανία, θὰ δούλευα γιὰ δυὸ-τρία χρόνια, θὰ ἔβαζα στὴν ἄκρη λίγα λεφτά, τόσα ὅσα θἄφταναν γιὰ νὰ φτιάξω ἕνα σπιτάκι κάπου ἔξω ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, καὶ θὰ παντρευόμουν τὴν Ἀνθούλα.

— "Οταν θὰ παντρευτοῦμε Σωτήρη, μοὺλεγε ἡ Ἀνθούλα, δὲν θέλω νὰ μείνουμε ἐδῶ στὴν ἐπαρχία. Θέλω νὰ πᾶμε στὴν Ἀθήνα. Ἐκεῖ, θὰ ζήσουμε καλύτερα, κι' ἂν ἀποκτήσουμε παιδιά, θὰ μεγαλώσουν σὰν ἀριστοκράτες.

Εἶχα ἀρχίσει, λοιπόν, νὰ φροντίζω γιὰ νὰ φύγω, ὅταν ξαφνικὰ ἡ Ἀνθούλα ἀναγκάστηκε νὰ πάη στὴν Ἀθήνα, μαζὶ μὲ τὴ μεγαλύτερη ἀδελφή της, τὴν Ἄννα. Μιὰ λαμόγιαχη ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ εἶχε σχέσεις μὲ τὸν ἄντρα της, εἶχε ἀρραστήσει τὸν γράψει σὲ μιὰ κλινική, ὁ ὁποῖος ἦταν γιατρὸς στὸν ἐξάδελφό της τὸν κὺρ Θανάση, νὰ τῆς στείλη τὶς δυὸ μεγαλύτερες κόρες του. «Ἡ, μιὰ θὰ μείνη κοντὰ μου στὴν κλινική καὶ ἡ ἄλλη θὰ προσέχη τὸ σπίτι», τοῦ ἔγραφε.

Ἡ Ἀνθούλα καὶ ἡ Ἄννα ἔφυγαν, λίγες μέρες ἀργότερα. Τὸ τελευταῖο βράδυ ποὺ συναντηθήκαμε, ἡ Ἀνθούλα σφίχτηκε στὴν ἀγκαλιά μου μὲ δάκρυα στὰ μάτια.

— Θὰ σοῦ γράφω, καλέ μου, μοῦ εἶπε. Θὰ σοῦ γράφω κάθε μέρα. Θέλω νὰ μοῦ γράφης κι' ἐσύ. Καὶ ὅταν θἄναι νὰ φύγης, νἀρθῆς στὸ σπίτι τῆς θείας, νὰ μὲ ἀποχαιρετήσης.

Ἀπὸ κεῖνη τὴν ἡμέρα, ζοῦσα περιμένοντας γράμματά της. Μὰ ἔλαβα μόνο ἕνα, μιὰ βδομάδα ἀργότερα.

«Σωτήρη μου», μοῦ ἔγραφε, «τώρα ποὺ βρίσκομαι μακρυά σου, σ' ἀγαπῶ ἀκόμα περισσότερο καὶ δὲν ξέρω πῶς θὰ ζήσω, στὰ χρόνια ποὺ ἐσὺ θὰ βρίσκεσαι τόσο μακρυά, στὴ Γερμανία. Σοῦ γράφω ἀπὸ τὴν κλινική ποὺ μένω, γιὰ νὰ κάνω συντροφιὰ στὴ θεία. Ἡ Ἄννα προσέχει τὸ σπίτι καὶ ἔρχεται μόνο μιὰ φορὰ τὴν ἡμέρα. Θὰ ἔλθη σὲ λίγο καὶ θὰ τῆς δώσω τὸ γράμμα μου νὰ τὸ ταχυδρομήση. Ἀνυπομονῶ νὰ πάρω δικό σου γράμμα, ἀγάπη μου. Τὲ φιλῶ, Ἀνθούλα».

Πέρασε ἕνας μήνας. Ἡ μέρα ποὺ θὰ ἔφευγα, γινόταν ὅλο καὶ πιὸ κοντινή. Καὶ ἐπὶ τέλους ἕνα πρωΐ, ὁ ταχυδρόμος μούφερε ἕνα γράμμα ἀπὸ τὴν Ἀθήνα. Ὁ γραφικὸς χαρακτῆρας μοῦ ἦταν ἀγνωστος. Ἀνοιξα τὸ φάκελλο, παραξενεμένος γιατὶ ἄφυπτόμουνος.

«Κύριε Σωτήρη», ἄρχιζε τὸ γράμμα. «Μὲ λένε Κώστα, κι' ἐδῶ στὴν Ἀθήνα γνώρισα τὴν κοπέλλα ποὺ ἀγαπᾶτε καὶ ποὺ ἐκείνη, μέχρι πρὶν ἀπὸ λίγες βδομάδες, νόμιζε πὼς σᾶς ἀγαποῦσε. Μὲ ἡ καρδιὰ δὲν ξέρει νόμους. Ἔτσι, ὅταν γνωριστήκε μαζί μου, κατάλαβε πὼς ἡ ἀγάπη της γιὰ σᾶς ἦταν ἕνα ψεύτικο ὄνειρο. Τώρα ἀγαπᾶ ἐμένα, μόνο ἐμένα. Θἄθελε νὰ σᾶς τὸ γράψη, ἡ ἴδια, μὰ δὲν εἶχε τὸ θάρρος. Γι' αὐτὸ μὲ παρακάλεσε νὰ σᾶς γράψω ἐγώ. Κι' ἐγὼ ὅμως καταλαβα πὼς ἦταν καλύτερα ἔτσι. Σᾶς ζητᾶμε συγγνώμην γιὰ τὸ κακὸ ποὺ σᾶς κάναμε, μὰ τὸ φταίξιμο δὲν εἶναι δικό μας. Σὲ κάτι τέτοιες ἱστορίες, φταίει μονάχα τὸ πεπρωμένο!... Κώστας».

Τὰ τελευταῖα λόγια δὲν τἄβλεπα καλά. Τὰ δάκρυα μοῦ θόλωναν τὰ μάτια. Ἔνιωθα σὰν νἄχα τὸ θάνατο στὴν καρδιά, σὰν νἄμουν ἕνα κορμὶ χωρὶς ψυχή. Ἡ Ἀνθούλα δὲν μ' ἀγαποῦσε πιά... Ἡ Ἀνθούλα ἀγαποῦσε ἕναν ἄλλο. Στὴν ἀρχὴ σκέφτηκα νὰ τὴν ἐκδικηθῶ, μὰ ὕστερα κατάλαβα πὼς θἄταν ἀνώφελο καὶ ἄδικο. Εἶχε δίκιο ἐκεῖνος ὁ ἀγνωστος Κώστας. Μόνο τὸ πεπρωμένο ἦταν ὑπεύθυνο γιὰ ὅλα.

Ἕνα μῆνα ἀργότερα, ἔφυγα γιὰ τὴ Γερμανία. Ἐκεῖ, μακρυὰ ἀπὸ τὰ μέρη τοῦ μοῦ ἔφερναν ὁλοζώντανη τὴν ἀνάμνησι τοῦ μεγάλου ἔρωτα, ἴσως νὰ κατώρθωνα νὰ ξεχάσω.

Τοὺς πρώτους μῆνες θὰ δούλευα σ' ἕνα ἐργοστάσιο. Ἐγκαταστάθηκα κι' ἐγώ, μαζὶ μὲ πολλοὺς ἄλλους νέους, στοὺς εἰδικοὺς θαλάμους ποὺ διαθέτουν πολλὰ γερμανικὰ ἐργοστάσια γιὰ τοὺς ξένους ἐργάτες.

Δεκαπέντε μέρες μετὰ ἀπὸ μένα, ἤλθε στὸ εἰδικὸ ἐργοστάσιο μιὰ ἀκόμα ὁμάδα ἀπὸ Ἕλληνες ἐργάτες, καὶ τότε ἕνας ψηλὸς μελαχροινὸς νέος, πῆρε τὸ κρεβάτι ποὺ βρισκόταν δίπλα ἀπὸ τὸ δικό μου.

Τὸν ἔλεγαν Κώστα Μ. Τὶς πρῶτες ἡμέρες, ἐκεῖνο τὸ ὄνομα «Κώστας» μ' ἔκανε νὰ νιώσω μιὰ αὐθόρμητη ἀντιπάθεια γι' αὐτόν. Μὰ ὕστερα κατώρθωσα νὰ λογικευτῶ. Στὴν Ἑλλάδα, ὑπάρχουν ἀμέτρητοι ἄντρες ποὺ ἔχουν αὐτὸ τὸ ὄνομα. Κι' ἔπειτα, τί ἔφταιγε αὐτὸς ἂν ἕνας ἄλλος Κώστας μοῦ εἶχε κλέψει τὴν καρδιὰ τῆς κοπέλλας ποὺ ἀγαποῦσα;

Ἔτσι, μὲ τὸν καιρό, ἄρχισα νὰ τὸν συμπαθῶ, τὸν Κώστα τοῦ διπλανοῦ κρεβατιοῦ. Ἦταν καλὸ παιδί, εὔθυμο, τραγουδοῦσε ὁμορφα. Μὰ ὅσο περνοῦσαν οἱ βδομάδες, πρόσεχα σ' αὐτὸν δυὸ λεπτομέρειες ποὺ μὲ παραξένευαν: Εἶχε ἕνα μικρὸ πίκ-ἀπ κι' ἔβαζε συχνὰ ἑλληνικοὺς δίσκους. Μιὰ ἕνα τραγοῦδι τὸ ἄκουγε πολλὲς φορὲς τὴν ἡμέρα. Καὶ συχνὰ τὸν ἄκουγα νὰ μουρμουρίζη τοὺς στίχους του:

«Ἀγάπη πούγινες δίκοπο μαχαῖρι
ἄλλοτε μούδινες μόνο τὴ χαρά...»

Ἦταν φανερὸ πὼς κάτι τοῦ θἄμιζε. Μὰ δὲν ἤταν μονάχα αὐτό. Κάθε φορὰ ποὺ ἐρχόταν ταχυδρομεῖο, ὁ Κώστας ἔδειχνε μιὰ παράξενη ἀνυπομονησία. Ἂν λάβαινε κανένα γράμμα, κύτταζε βιαστικὰ τ' ὄνομα τοῦ ἀποστολέως, ὕστερα τὸ πετοῦσε, κλειστὸ ἀκόμα, πάνω στὸ κρεβάτι του κι' ἔμενε γιὰ πολλὴ ὥρα σιωπηλὸς καὶ μελαγχολικός.

Μιὰ μέρα, ὕστερα ἀπὸ δυὸ μῆνες, ὅταν εἴχαμε γίνει πιὰ ἀρκετὰ φίλοι, τόλμησα νὰ τὸν ρωτήσω:

— Περιμένεις κανένα γράμμα ποὺ δὲν ἔρχεται, Κώστα;

Ἐκεῖνος κούνησε τὸ κεφάλι. Ἔπειτε, σὰν νἄνιωθε τὴν ἀνάγκη ν' ἀνοίξη τὴν καρδιά του σὲ κάποιον, ἄρχισε νὰ μιλῆ:

— Ἐγὼ εἶμαι ἀπὸ τὴν Τρίπολι, καὶ δούλευα σ' ἕνα γκαράζ. Εἶχα στὴ Γερμανία, ὅταν γνώρισα μιὰ κοπέλλα. Τὴν ἔλεγαν Ἄννα καὶ ἔμενε μαζὶ μὲ τὴν ἀδελφή της σὲ μιὰ θεία της, στὸ Καλαμάκι. Ἡ θεία της ἤταν ἄρρωστη, καὶ γι' αὐτὸ τὶς εἶχε καλέσει κοντά της.

Τὸν κύτταζα μὲ μάτια πελώρια, ἐνῶ, ἕνας κόμπος μοὔκλεινε τὸ λαιμό. Ἐκείνη τὴν ἱστόρια τὴν ἤξερα, τὴν ἤξερα πολὺ καλά!...

— Ἐγὼ καὶ ἡ Ἄννα ἀρχίσαμε νὰ βγαίνουμε μαζί, συνέχισε ὁ Κώστας. Σὲ λίγο κατάλαβα πὼς τὴν ἀγαποῦσα, ὅσο δὲν εἶχα ἀγαπήσει κομμιὰ μέχρι τότε. Κι' ἐκείνη μοῦ εἶπε πὼς μ' ἀγαποῦσε, ἀλλὰ στὴν ἀγάπη μας ὑπῆρχε ἕνα ἐμπόδιο. Πρὶν γνωρίση ἐμένα, ἡ Ἄννα εἶχε ἕνα αἰσθηματικὸ δεσμὸ μ' ἕναν καλὸ νέο, στὴν ἐπαρχία της. Μὲ παρακάλεσε, λοιπόν, νὰ τοῦ γράψω ἕνα γράμμα, νὰ τοῦ ἐξηγήσω. Ἡ μᾶλλον τὸ γράμμα τὸ ἔγραψε ἐκείνη καὶ ἐγὼ τὸ ἀντέγραψα μὲ τὸ δικό μου γράψιμο. Ὕστερα, τὴν ἡμέρα ποὺ ἔφευγα, μοῦ χάρισε αὐτὸ τὸ δίσκο ποὺ ἀκούω τόσο συχνά, καὶ μοῦ εἶπε πὼς θὰ μὲ θυμᾶται, θὰ μοῦ γράφη καὶ θὰ μὲ περιμένη. Μὰ δὲν μοῦ ἔγραψε οὔτε μιὰ φορά...

Τώρα πιὰ δὲν τὸν ἄκουγα. Τὸν κύτταζα μόνο. Ὥστε αὐτὸς ἦταν ὁ Κώστας! Μονάχα που...

— Ἐκείνη τὴν κοπέλλα ποὺ λές, τοῦ εἶπα μὲ φωνὴ βραχνή, δὲν μπορεῖ νὰ τὴν ἔλεγαν Ἄννα. Τὴν ἔλεγαν Ἀνθούλα.

— Ἀνθούλα; "Οχι! Αὐτὸ ἦταν τ' ὄνομα τῆς ἀδελφῆς της. Μὰ πῶς τὸ ξέρεις ἐσύ;

Ἔβγαλα ἀπὸ τὸ πορτοφόλι μου τὴ φωτογραφία τῆς Ἀνθούλας, ποὺ δὲν εἶχα βρῆ τὸ θάρρος νὰ τὴν σκίσω, καὶ τοῦ τὴν ἔδειξα.

— Δὲν εἶναι αὐτή; τὸν ρώτησα πνιγμένα.

— Ναί, αὐτὴ εἶναι ἡ ἀδελφὴ τῆς Ἄννας, τῆς κοπέλλας ποὺ ἀγαπῶ ἐγώ. Μὰ πές μου, Σωτήρη, τί συμβαίνει;...

Ξαφνικὰ σώπασε καὶ μὲ κύτταξε, συνωφρυωμένος.

— Τώρα θυμᾶμαι. Ἐκεῖνο τὸ νέο... Σωτήρη τὸν ἔλεγαν. Μά... δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω...

Οὔτε κι' ἐγὼ καταλάβαινα τίποτα. Νόμιζα πὼς εἶχα τρελλαθῆ. Τοῦ διηγήθηκα ὅλη τὴν ἱστορία τῆς Ἀνθούλας καὶ ἀγάπης μου μὲ τὴν Ἀνθούλα καὶ στὸ τέλος τοῦ ἔδειξα τὸ γράμμα ποὺ εἶχα λάβει, τὸ δικό του γράμμα! "Υστερα ἔσφιξα τὸ κεφάλι μου στὰ δυό μου χέρια μὲ ἀπελπισία

— Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω τίποτα, τίποτα! φώναξα.

— Ἐγώ, ἀντίθετα, τὰ καταλαβαίνω ὅλα, μοῦ εἶπε ἐκεῖνος μὲ πικρία. Ἡ Ἀνθούλα, ἡ δική σου ἀγαπημένη, ἔβγαινε σὲ τίποτα. Κι' ἐκείνη θὰ νομίζη πὼς τὴν ἐγκατέλειψες καὶ θὰ εἶναι ἀπελπισμένη. Ἡ Ἄννα, ποὺ ἔπαιρνε τὰ γράμματά της γιὰ νὰ τὰ ταχυδρομήση, δὲν τὰ ἔστελνε καὶ κρατοῦσε τὰ δικά σου ἔφταναν.

— Μὰ γιατί, γιατὶ νὰ τὸ κάνη αὐτό;

— Εἶναι φανερό. Φαίνεται πὼς ἡ Ἄννα σ' ἀγαποῦσε καὶ ζήλευε τὴν ἀδελφή της. Γι' αὐτὸ ἤθελε νὰ καταστρέψη τὴν εὐτυχία σας. Γι' αὐτὸ πρόσταψε πὼς ἤταν ἐρωτευμένη μαζί μου καὶ μοῦ ζήτησε νὰ γράψω ἐκεῖνο τὸ γράμμα. Ὅλα εἶναι καθαρὰ τώρα, τὰ βλέπεις; Σοῦ ζητῶ συγγνώμην, Σωτῆρη. Γι' κανα κακὸ χωρὶς νὰ τὸ θέλω.

Ναί, ὁ Σωτήρης εἶχε δίκιο. Γι' αὐτὸ φρόντισα νὰ πάρω μιὰ ὁλιγοήμερη ἄδεια ἀπὸ τὸ ἐργοστάσιο, γι' αὐτὸ βρίσκομαι τώρα μέσα σ' ἕνα τραῖνο ποὺ μὲ πηγαίνει στὴν πατρίδα. Δὲν ξέρω γιατί, μὰ νιώθω σίγουρος πὼς ἡ Ἀνθούλα δὲν μπορεῖ νὰ μὲ λησμόνησε. Κι' ὅταν θὰ βρεθῶ κοντά της, ὅταν θὰ τῆς ἐξηγήσω, ἡ ἀγάπη μας, ἡ εὐτυχία μας θὰ συνεχιστῆ ἀπὸ κεῖ ποὺ σταμάτησε, χωρὶς οὔτε ἕνα συννεφάκι στὸ γαλάζιο οὐρανό της.

ΣΩΤΗΡΗΣ Γ—ΡΗΣ

('Επιμέλεια Σ. ΜΠΟΡΛΕΣΣΗ)

ΚΟΡΙΤΣΙΑ ΜΕ ΜΠΙΚΙΝΙ

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΒΑΛΕΡΙΑ ΦΑΜΠΡΙΤΣΙ	:	Ἔλενα
ΛΑΟΥΡΕΤΑ ΜΑΣΙΕΡΟ	:	Ντενίζ
ΕΝΙΟ ΤΖΙΡΟΛΑΜΙ	:	Μπονακόρσι
ΖΕΡΑΡ ΛΑΝΤΡΥ	:	Ντάριο
ΜΑΡΙΖΑ ΜΕΡΛΙΝΙ	:	Αἰμὲ

ΕΝΑ ΚΟΣΜΟΠΟΛΙΤΙΚΟ ΡΟΜΑΝΤΣΟ ΤΟΥ ΠΑΜΠΛΟ ΒΙΛΑΛΟΜΠΟΣ — ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ: ΜΑΡΙΝΟ ΤΖΙΡΟΛΑΜΙ

3ον ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ὁ κ. Μπονακόρσι ἑτοιμάζεται γιὰ μιὰ κοσμικὴ πλάζ καὶ ἀναζητεῖ μιὰ νέα γραμματέα, ποὺ νὰ τὸν συνοδέψη καὶ νὰ τοῦ κρατήση εὐχάριστη συντροφιά. Τὴν βρίσκει στὸ πρόσωπο τῆς Ἔλενας. Στὴν ἴδια πλάζ παραθερίζει καὶ ἡ γυναίκα τοῦ ξηλιάρη λογιστῆ Πίκολι. Μιὰ ὡραία Γαλλιδούλα, ἡ Ντενίζ, ποὺ τραυματίσθηκε σ' ἕνα αὐτοκινητικὸ δυστύχημα καὶ τὴν ὁποία φλερτάρει ὁ Ντάριο. Ἕνας Διαμαρτυρόμενος πάστωρ μὲ τὴ συμβία του καὶ πολλοὶ ἄλλοι. Ὑπάρχει καὶ μιὰ νεοφερμένη, ἡ γοητευτικὴ χορεύτρια Αἰμέ, ἡ ὁποία ἔφτασε ἐκεῖ μὲ ἕνα Γερμανὸ βιομήχανο.

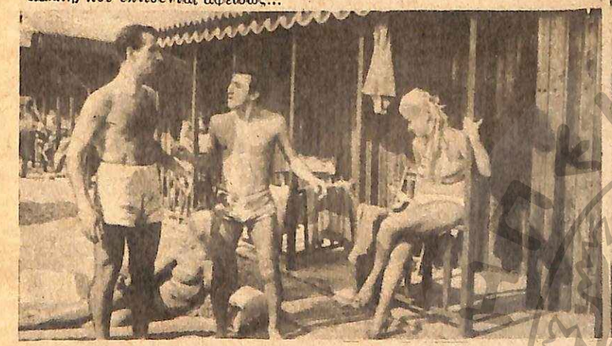

— Ἐρχόμαστε ἅλοι!...

Ὁ βιομήχανος ὅμως δὲν κολυμπᾶ καὶ ἡ Αἰμὲ πηγαίνει μόνη της γιὰ μπάνιο.

Ποιὸς θέλει νὰ κολυμπήση μαζί μου;

Παρὰ τὰ λόγια του ὅμως, ὁ Ράφ δὲν μένει ἀσυγκίνητος μπροστὰ στὰ κάλλη, ποὺ ἐκτίθενται ἀφειδῶς...

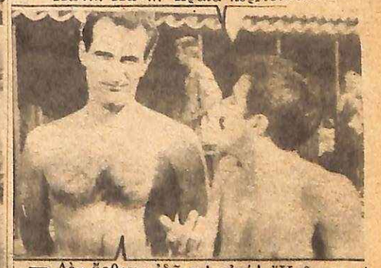
Ὁ Ράφ καὶ ὁ Κάρλο ἀπομακρύνονται καὶ βρίσκουν μιὰ καμπίνα μὲ πολλὲς τρύπες. Ἐνῶ κιττάζουν στὸ ἐσωτερικό, τοὺς πλησιάζει ἕνα γεροντάκι καὶ ζητάει νὰ δῆ κι' αὐτός.

— Δὲν ντρέπεσαι, παπούλη, στὴν ἡλικία σου, νὰ κιττᾶς τὰ κορίτσια ποὺ γδύνονται;

Ὁ Κάρλο καὶ ὁ Ράφ, ποὺ μόλις βγῆκαν ἀπὸ τὴ φυλακή, ἤρθαν κι' αὐτοὶ στὴν κοσμικὴ πλάζ, γιὰ «ὑποθέσεις».

— Πώ!... Πώ!... Ὡραῖα κορίτσια!...

— Δὲν ἤρθαμε ἐδῶ γι' αὐτά! "Ηρθαμε γιὰ δουλειά!

— Βρήκατε καμπίνα, κορίτσια;...

— Καὶ καμπίνα ἔχουμε καὶ γεροδεμένους ἀραβωνιαστικούς!..

Ὁ Κάρλο πάντως ἐπωφελήθηκε τῆς συζητήσεως αὐτῆς, γιὰ νὰ ξαλαφρώση τὸ γεροντάκο ἀπὸ τὸ πορτοφόλι του. Ἐκεῖνος φαίνεται ἐνθουσιασμένος ἀπ' ὅσα εἶδε...

Ὁ κ. Μπονακόρσι φτάνει, μαζὶ μὲ τὴν Ἔλενα...

— Θέλω μιὰ καμπίνα, ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ εὐρύχωρη.

Ἡ Ἔλενα τὸν κυττάζει μὲ φιλαρέσκεια...

— Μὰ κύριε διευθυντά, δὲν νομίζω πὼς εἶναι αὐτὴ συμπεριφορά, ποὺ ταιριάζει σὲ προϊστάμενο...

— Μὰ ἡ μητέρα μου δὲν μὲ παρακολουθεῖ ὅταν ντύνωμαι ἢ γδύνωμαι...

— Τῆς εἶπες πὼς θἄρθῃς μαζί μου, κι' ἐκείνη σ' ἐμπιστεύτηκε σ' ἐμένα. Θὰ κάνῃς λοιπὸν ὅ,τι σοῦ λέω ἐγώ. Ἔχω εὐθύνες ἐγώ!...

Ὅταν βγαίνῃ ὕστερα ἀπὸ λίγο μὲ τὸ μπικίνι της, ὁ Μπονακόρσι μένει κατσωλήτικος μπροστὰ στὸ θέαμα.

Ὅταν μένῃ μόνος μὲ τὴ γραμματέα του, ὁ Μπονακόρσι κάνει μιὰ πρώτη ἐπίθεση...

— Ἐγὼ θὰ σὲ βοηθήσω νὰ γδυθῇς καὶ νὰ φορέσῃς τὸ κομψὸ μπικίνι, ποὺ σοῦ ἀγόρασα!...

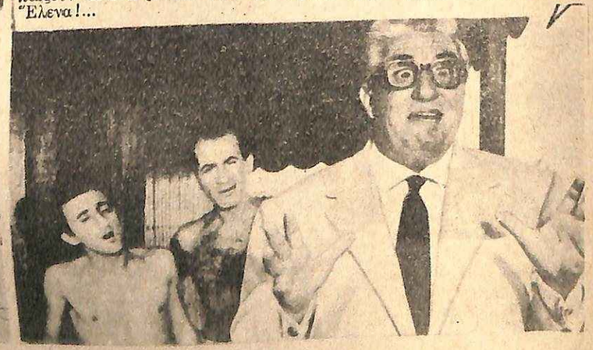
— Στὸ εἶπα ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή. Στὴν ἑταιρία μας, ὅλοι εἴμαστε σὰν μιὰ οἰκογένεια... Πὲς πὼς εἶμαι ἡ μητέρα σου...

Ἡ Ἔλενα κατορθώνει τελικὰ νὰ μείνῃ μόνη στὴν καμπίνα, γιὰ νὰ γδυθῇ μὲ τὴν ἡσυχία της.

— Τόλεγα πάντα ἐγὼ πὼς ἡ γραφομηχανὴ καὶ ἡ στενογραφία δὲν παίζουν κανένα ρόλο... Δὲν ἔχω δῆ πιὸ τέλεια γραμματέα ἀπὸ σένα, Ἔλενα!...

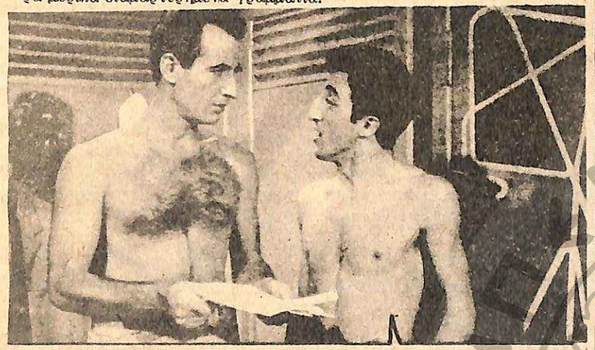

Ἡ Ἔλενα προσποιεῖται τὴν ντροπαλή...

— Μὴ μὲ κυττάζετε ἔτσι, κύριε διευθυντά... μὲ κάνετε νὰ κοκκινίζω!..

Ὅταν ὁ Μπονακόρσι γδύνεται μὲ τὴ σειρά του, ὁ Ράλφ καὶ ὁ Κάρλο ἱπαίνουν στὴν καμπίνα καὶ ψάχνουν τὰ ροῦχα του. Δὲ βρίσκουν ὅμως, παρὰ μερικὰ διαμαρτυρημένα γραμμάτια.

— Λοιπόν, σήμερα δὲν πρέπει νἄχῃς ἐμπιστοσύνη σὲ κανένα.

— Δὲν ντρέπεσαι λιγάκι;

— Δὲν πηγαίνετε στὴ δουλειά σας, λέω ἐγώ, νὰ μ' ἀφήσετε κι' ἐμένα ἥσυχο;..

Οἱ δυὸ φίλοι συνεχίζουν τὸν «περίπατό» τους καί, ἐνῶ προχωροῦν, βλέπουν ἔξω ἀπὸ μιὰ καμπίνα ἕνα πιτσιρίκο νὰ κυττάζῃ ἀπὸ μιὰ τρύπα. Ὁ Κάρλο τὸν τραβάει, γιὰ νὰ τὸν μαλώσῃ, ἀλλὰ βλέπει τότε πὼς πρόκειται γιὰ ἕνα νάνο, πενῆντα περίπου χρόνων.

Ὁ λογιστὴς Πίκολι συναντᾶ ἕνα νεαρὸ ψαροντυφεκᾶ καὶ ἔχει ἀμέσως μιὰ ἰδέα...

— Ἄκουσε, μικρέ...

Ἐναντι γενναίας ἀμοιβῆς, τοῦ παίρνει ὅλη τὴν ἐξάρτυσι καὶ ξεκινᾶ, καμουφλαρισμένος κατὰ αὐτὸν τὸν τρόπο, νὰ βρῆ τὴ γυναίκα του.

Ὕστερα ἀπὸ μερικὰ βήματα, ὁ Πίκολι σταματᾶ. Τὸ θέαμα ποὺ ἀντικρύζει, τὸν κάνει νὰ νιώση ἕνα σφίξιμο στὸ λαρύγγι.

Ὁ Πίκολι ὅμως βλέπει μόνο τὸ χαροίμενο ὕφος καὶ τῶν δυὸ καὶ εἶναι ἕτοιμος νὰ χρησιμοποιήση τὴν τρίαινά του.

—Δὲν περπατᾶτε καὶ τόσο ἄνετα...

— Ναί, τὰ πτερύγια μὲ στενεύουν κάτω...

Ἡ γυναίκα του καὶ ὁ προσωπάρχης του συζητοῦν καὶ χαριεντίζονται... Ἂν μποροῦσε ν' ἀκούση τί λένε, θὰ διαπίστωνε πὼς δὲν ὑπάρχει λόγος ν' ἀνησυχῆ...

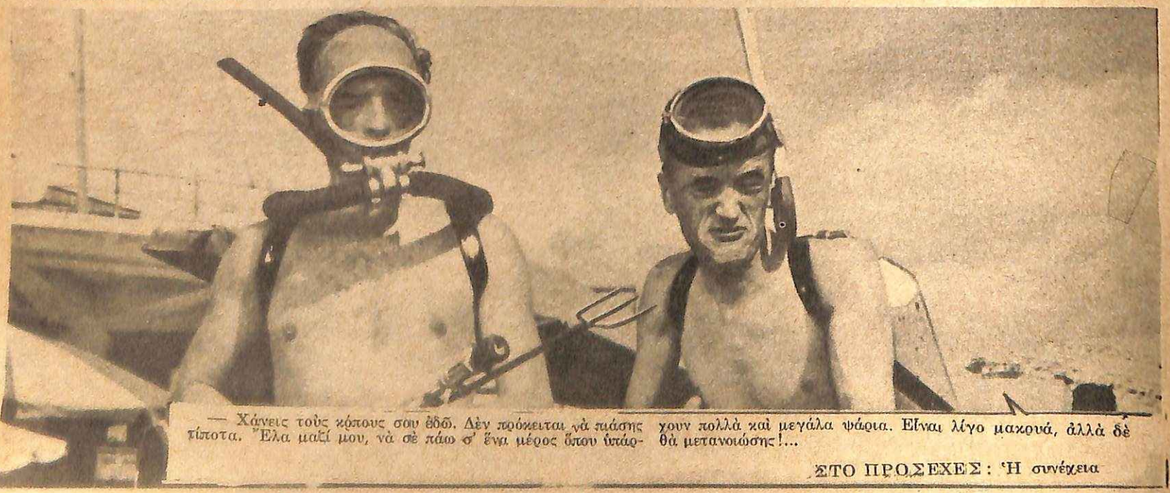

—Ἔχετε ἀπολύτως δίκιο, κυρία μου... Μόλις ξαναγυρίσω στὴν πρωτεύουσα, θὰ κάνω στὸν ἄντρα σας τὴν αὔξησι ποὺ τοῦ ἀξίζει.

Εὐτυχῶς, ἕνας μαυρόδης ψαροντουφεκᾶς τὸν πλησιάζει ἐγκαίρως καί, πιάνοντας τὸ ψαροντούφεκό του, ἀνοίγει συζήτησι μαζί του, πιστεύοντας πὼς πρόκειται γιὰ συνάδελφο.

— Χάνεις τοὺς κόπους σου ἀδῶ. Δὲν πρόκειται νὰ πιάσης τίποτα. Ἔλα μαζί μου, νὰ σὲ πάω σ' ἕνα μέρος ὅπου ὑπάρχουν πολλὰ καὶ μεγάλα ψάρια. Εἶναι λίγο μακρυά, ἀλλὰ δὲ θὰ μετανοιώσης!...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΚΑΡΟΛΙΝΑΣ ΙΝΒΕΡΝΙΤΣΙΟ

Τὸ ἔγκλημα τῆς κόμησσας

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Μετὰ τὸ γάμο τοῦ Ἐδμόνδου καὶ τῆς Ἐντίτας, ἡ κόμισσα παθαίνει μιὰ νευρικὴ κρίσι καὶ οἱ νεόνυμφοι φεύγουν μόνοι τους, παραξενεμένοι γιὰ τὴ συμπεριφορά της. Ὁ Μπέπε πηγαίνει νὰ ἐλευθερώση τὸν Τόνιο, ἀλλὰ τὸν θρίσκει νεκρὸ ἀπὸ ἀσφυξία. Βγάζει τὸ πτῶμα καὶ τὸ ἐγκαταλείπει στὸν ἐρημο δρόμο. Ἡ Λίντια γράφει στὸν Ἐδμόνδο ὅτι ἡ Ἐντίτα εἶναι κόρη του καὶ τοῦ ἐξηγεῖ πὼς φρόντισε αὐτὴ νὰ τοὺς παντρέψη, γιὰ νὰ τὸν ἐκδικηθῆ γιὰ τὴν ἐγκατάλειψί της. Ὁ μαρκήσιος, γυρίζοντας ἀπ' τὸ ταξίδι τοῦ γάμου του, διαβάζει αὐτὸ τὸ γράμμα, ἀλλὰ δὲν τὸ πιστεύει. Καὶ τότε ἡ κόμισσα, ἔξω φρενῶν γιατὶ τῆς ξεφεύγει ἡ ἐκδίκησί της, δηλητηριάζει τὸ μαρκήσιο μὲ τὴν παστίλια ποὺ τῆς εἶχε δώσει ὁ ἴδιος, καὶ ἐξαφανίζει τὴ διαθήκη του γιὰ νὰ μὴ τὸν κληρονομήση ἡ Ἐντίτα. Σ' ἕνα ἀπόμερο ἐξοχικὸ σπιτάκι ἔχουν καταφύγει ὁ Σὰν Βίτο καὶ ἡ Ἀντριάνα, ἀφ' ὅτου γύρισαν ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό. Ζοῦνε μακριὰ ἀπὸ τὸν κόσμο, μόνο μὲ τὴν ἀγάπη τους. Μιὰ νύχτα, περνάει κοντὰ ἀπ' τὸ σπίτι τους μιὰ νεκροφόρα, ποὺ μεταφέρει τὸ φέρετρο μὲ τὸ μαρκήσιο Ἐδμόνδο στὸν πύργο του. Τὸν συνοδεύει ὁ καμαριέρης του Μπέπε.

15ον — Καημένη Ἐντίτα!... πρόσθεσε ἡ Ἀντριάνα, χωρὶς ν' ἀντιληφθῆ τὴν ταραχή του. Χήρεψε· ἀπὸ τόσο νέα... ἐνῶ θὰ εἶχε πλάσει ὄνειρα γιὰ μιὰ ἀπέραντη εὐτυχία!...

Ἀναστέναξε, τὰ μαῦρα μάτια της βουρκώσανε...

—Ἠσύχασε, τῆς εἶπε τρυφερὰ ὁ Σὰν Βίτο. Οἱ συγκινήσεις σοῦ κάνουν κακό...

Τὴ σήκωσε στὰ χέρια, σὰν μικρὸ κοριτσάκι, κι' ἀνοιξε μιὰ πόρτα, ποὺ ὡδηγοῦσε στὴν κομψὴ κρεβατοκάμαρά της. Τὴν ἐπλωσε σὲ μιὰ πολυθρόνα. Κάθησε κοντά της, τῆς ἔπιασε τὰ χέρια καὶ τὰ φίλησε μὲ πάθος.

—Θὰ σοῦ στείλω τὴ Τζίλντα, τῆς εἶπε χαμογελώντας. Μὰ πρέπει νὰ φανῆς λογικὴ καὶ νὰ μ' ἀκούσης.

Ἐκείνη χαμογέλασε μὲ κόπο.

—Τί πρέπει νὰ κάνω; ρώτησε. Πές μου. Διάταξέ με.

—Δὲ σὲ διατάζω, ἀλλὰ σὲ παρακαλῶ. Εἶσαι λίγο κουρασμένη ἀπόψε, ἔχεις ἀνάγκη ἀπὸ ἀνάπαυσι. Πρέπει νὰ κοιμηθῆς.

—Θὰ προσπαθήσω...

—Καληνύχτα, λοιπόν, Ἀντριάνα. Ἐγὼ πηγαίνω στὴν κάμαρά μου. Αὔριο, ἐλπίζω νὰ εἶσαι ἐντελῶς καλά...

Ἡ νέα γυναίκα πέρασε τὰ χέρια της γύρω ἀπ' τὸ λαιμὸ τοῦ τυχοδιώκτη κι' ἀκούμπησε τὸ κεφαλάκι της στὸν ὦμο του.

—Μ' ἀγαπᾶς πολύ; τὸν ρώτησε.

—Σὲ λατρεύω!

—Ἐμένα μονάχα ἀγαπᾶς;

—Ναί, ἄγγελέ μου, γιατὶ δὲν ὑπάρχει γιὰ μένα ἄλλη γυναίκα στὸν κόσμο σὰν ἐσένα!

—Καὶ θὰ μ' ἀγαπᾶς πάντα;

—Πάντα, σοῦ τ' ὁρκίζομαι!

Ὁ τυχοδιώκτης γέμισε φιλιὰ τὸ χαριτωμένο ἐκεῖνο προσωπάκι. Ἐπειτα ξέφυγε ἀπ' τὸ ἀγκάλιασμα τῆς Ἀντριάνας καὶ πρόσθεσε:

—Καληνύχτα, γλυκιά μου.

Στὸ κατώφλι της κάμαρας, σταμάτησε γιὰ νὰ ξανακυττάξη τὴν κοπέλλα. Τῆς χαμογέλασε, τῆς ἔστειλε ἕνα φιλὶ μὲ τὴν ἄκρη τοῦ δακτύλου του κι' ὕστερα ἔφυγε.

Μιὰ σκιὰ μελαγχολίας φάνηκε τότε στὸ πρόσωπο τῆς Ἀντριάνας. Ἡ καρδιά της σφίχτηκε. Ἔφερε τὰ χέρια της στὸ στῆθος της καὶ μουρμούρισε μὲ ἀγωνία:

—Θεέ μου, βοήθησέ μας!...

Η'

Τὰ δυὸ ἀμάξια, μὲ τὸ λείψανο τοῦ μαρκησίου συνέχιζαν ἀργὰ τὸ δρόμο τους. Κάπου - κάπου, ἕνας χωρικὸς ἄνοιγε τὸ παράθυρό του, παραξενεμένος ἔκανε τὸ σταυρό του καὶ ξαναγύριζε ἐπειτα βιαστικὰ στὸ ζεστὸ κρεβάτι του.

Στὸ ἀμάξι ποὺ ἀκολουθοῦσε τὴ νεκροφόρα, βρισκόταν ὁ Μπέπε, ὁ ὑπηρέτης τοῦ μαρκησίου. Φαινόταν ταραγμένος. ἀνυπόμονος.

«Πότε θὰ φτάσουμε, ἐπιτέλους; ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ του. Ἀρκεῖ νὰ προλάβουμε... Μὰ τί παράξενη σύμπτωσι! Τί γυρεύει ἐδῶ ὁ παλιός μου καπετάνιος;... Κατάλαβε, μὲ μιὰ λέξι μου μονάχα, καὶ θάρθη νὰ μὲ βρῆ... Μοῦ τὸν στέλνει ὁ διάβολος γιὰ βοηθό... Δὲ θὰ τἄβγαζα πέρα μονάχος μου... οὔτε καὶ μποροῦσα νὰ ἐμπιστεύθω σὲ ἄλλους τὸ μυστικό...

Ἐπιτέλους, τὰ δυὸ ἀμάξια πέρασαν μιὰ ἀνοιχτὴ καγκελλόπορτα, ποὺ δίπλα της στέκονταν μερικοὶ ὑπηρέτες μὲ ἀναμμένα φανάρια.

Εἶχαν φτάσει στὴ Βίλλα τῶν Ρόδων, ὅπου βρισκόταν τὸ οἰκογενειακὸ ἐκκλησάκι τῶν Πράγκα. Ἀπὸ τότε ποὺ βρισκόταν στὴ ζωή, ὁ Ἐδμόνδος εἶχε κανονίσει νὰ τὸν θάψουν ἐκεῖ μιὰ μέρα.

Δὲ φανταζόταν ὅμως ποτὲ πὼς ἡ μέρα αὐτὴ θάφτανε τόσο γρήγορα...

Τώρα ἡ ὁμίχλη εἶχε διαλυθῆ σχεδὸν τελείως. Μερικὰ ἀραιὰ ἀστέρια λάμπανε στὸν οὐρανό. Φυσοῦσε παγωμένος ἀνεμος.

Ὅλα ἦσαν πένθιμα, μελαγχολικά. Ἡ σκηνὴ ἐκείνη εἶχε κάτι τὸ ἀπόκοσμο...

Τὰ δυὸ ἀμάξια σταμάτησαν μπροστὰ σ' ἕνα χαμηλό, σκοῦρο κτίριο. Ἦταν ἡ ἐκκλησία.

Ὁ Μπέπε κι' ὁ παπᾶς ποὺ συνώδευε τὸ νεκρό, κατέθηκαν. Τέσσερες ὑπηρέτες τραθῆξαν ἔξω τὸ φέρετρο.

Παρ' ὅλο τὸ κρύο, ὁ Μπέπε ἔνιωθε τὸ μέτωπό του μουσκεμένο στὸν ἱδρῶτα.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ, εἶδε ἀνάμεσα στοὺς ἄλλους τὸ Σὰν Βίτο, ποὺ τοῦ ἔκανε ἕνα ἀδιόρατο νόημα. Κι' αἰσθάνθηκε ἀνακούφισι.

Πίσω ἀπ' τὸ φέρετρο, μπῆκαν στὴν ἐκκλησία ὁ παπᾶς, ὁ Μπέπε καὶ δυὸ - τρεῖς ὑπηρέτες. Ἔνας ἀπ' αὐτοὺς ἔκανε νὰ κλείση τὴν πόρτα, ὅταν παρουσιάστηκε ὁ Σὰν Βίτο.

—Τί θέλει ὁ κύριος; τὸν ρώτησε ὁ ὑπηρέτης.

—Νὰ συνοδέψω ὡς τὸν τάφο τὸν ἀγαπητότερό μου φίλο, ἀπάντησε ἐπίσημα ὁ Σὰν Βίτο.

Ὁ ὑπηρέτης ὑποκλίθηκε καὶ τὸν ἄφησε νὰ περάση.

Κατέβηκαν μιὰ πέτρινη σκάλα, ἔστριψαν δεξιὰ καὶ βρέθηκαν σ' ἕνα μεγάλο ὑπόγειο.

Οἱ τοῖχοι του ἦσαν ντυμένοι μὲ μάρμαρο, καλλιτεχνικὰ σκαλισμένο. Ὑπῆρχαν ἐκεῖ μέσα ἀρκετοὶ τάφοι. Προπάντων ὅμως, τραβοῦσε τὴν προσοχὴ μιὰ σαρκοφάγος ἀπὸ μαῦρο μάρμαρο, μ' ἕνα ἄγαλμα ἀπὸ πάνω της: μιὰ γυναίκα νέα ἀκόμα, ξαπλωμένη καὶ τυλιγμένη μ' ἕνα εἶδος σάβανου.

Στὴν ὥρα καὶ ἤρεμη ἐκείνη μορφή· ὁ Σὰν Βίτο βρῆκε μεγάλη ὁμοιότητα μὲ τὸ μαρκήσιο. Καὶ πραγματικὰ τὸ ἄγαλμα αὐτὸ παρίστανε τὴ μητέρα τοῦ Ἐδμόνδου.

— *Αἰμίλιε!... Προσπάθησε νὰ φανῆς ψυχραιμος!...*

Ἀπόθεσαν τὸ φέρετρο πάνω σ' ἕνα τραπέζι, σκεπασμένο μ' ἕνα μαῦρο ὑφασμα.

Ὁ παπᾶς ἀπάγγειλε τὶς τελευταῖες προσευχές, ἐνῶ οἱ ἄλλοι ἔσκυβαν ἐυλαβικὰ τὸ κεφάλι. Ὁ Σὰν Βίτο ἔμενε ἀκίνητος, στὴ σκοτεινότερη γωνιά.

Ὕστερα δυὸ ὑπηρέτες ἀνασήκωσαν τὴν πλάκα ἑνὸς τάφου. Ὁ Μπέπε, ποὺ ἦταν γονατισμένος δίπλα, σηκώθηκε ἀμέσως. Ἦταν καταλλωμος τὰ μάτια του γυαλίζανε, χτυποῦσανε τὰ δόντια του.

—Σταθῆτε! εἶπε, ἁπλώνοντας τὸ χέρι του. Ὁ κύριός μου μὲ εἶχε βάλει νὰ τοῦ ὁρκισθῶ, πὼς κανεὶς ἄλλος ἀπὸ μένα δὲ θὰ κατέβαζε στὸν τάφο τὸ λείψανό του... καὶ πὼς θὰ περνοῦσα ὕστερα τὴ νύχτα κοντά του! Πρέπει τώρα νὰ κρατήσω τὸ λόγο μου.

—Μὰ πῶς θὰ κατεβάσετε μονάχος σας ὁλόκληρο φέρετρο; παρατήρησε ἕνας ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτες.

Ὁ Μπέπε ἔσπασε σὲ λυγμοὺς καὶ τραύλισε:

—Ὁ Θεὸς θὰ μοῦ δώση τὴ δύναμι.

Ὁ Σὰν Βίτο πῆγε κοντά του, τὴν χτύπησε στὸν ὦμο καὶ τοῦ εἶπε ἐπίσημα:

— Εἴσαστε σπουδαῖος ἄνθρωπος! Ἀγαπήσατε πολὺ τὸν ἀφεντικό σας, ὅπως κι' ἐγὼ τὸν φίλο μου. Σὲ μᾶς τοὺς δυὸ ἀνήκει τὸ καθῆκον νὰ θάψουμε τὸ μακαρίτη. Προηγουμένως ὅμως, θὰ περάσουμε ἐδῶ τὴ νύχτα, θὰ κλάψωμε καὶ θὰ προσευχηθοῦμε μαζί, πρὶν σκεπάση τὸ φέρετρό του ἡ πλάκα τοῦ τάφου.

—Εὐχαριστῶ, κύριε! Νὰ εἶσαστε εὐλογημένος! μουρμούρισε ὁ Μπέπε.

Οἱ ἄλλοι κλαίγανε ἀπὸ τὴ συγκίνηση. Ὁ παπᾶς δήλωσε:

—Καλά, λοιπόν, μπορεῖτε νὰ μείνετε. Εἴσαστε δυὸ εὐγενικὲς καρδιές!

Ἐπειτα ἀπὸ λίγα λεπτά, εἶχαν φύγει ὅλοι. Ἔμεινε στὴ βίλλα μονάχα ὁ φύλακας, μὰ πῆγε κι' αὐτὸς νὰ πλαγιάση.

Οἱ χωρικοὶ εἶχαν ἀποσυρθῆ στὰ σπίτια τους.

Στὴν κρύπτη τῆς μικρῆς ἐκκλησίας ἔμειναν μόνο ὁ Μπέπε κι ὁ Σὰν Βίτο.

Ὅταν ὁ ὑπηρέτης βεβαιώθηκε ὅτι δὲν θὰ τοὺς ἐνωχλοῦσε πιὰ κανείς, ἀνέβηκε, ἐκλεισε τὴν πόρτα τῆς ἐκκλησίας καὶ ξαναγύρισε τρέχοντας στὸ ὑπόγειο. Δίχως νὰ μιλήση καθόλου στὸ Σὰν Βίτο, ἄρχισε νὰ ξεσκεπώνη βιαστικὰ τὶς βίδες ποὺ κρατοῦσαν τὸ σκέπασμα τοῦ φερέτρου. Τὸ ἀνασήκωσε.

Ὁ τυχοδιώκτης τὸν κύτταξε, χωρὶς νὰ κινηθῆ, οὔτε νὰ μιλήση. Χλωμιασε, ὡστόσο, ὅταν αντίκρυσε τὴν κέρινη μορφὴ τοῦ μαρκησίου, πανω στὸ στενὸ μεταξωτὸ μαξιλάρι τοῦ φερέτρου.

Τὸ πρόσωπο τοῦ Ἐδμόνδου ἦταν κατάλληλο, ἀλλὰ τὰ χαρακτηριστικὰ του μένανε ἤρεμα, τὰ χείλη του χαμογελαστά.

—Τί ἰδέα σοῦ κατέβηκε νὰ τὸν ξαναδῆς; ρώτησε σαρκαστικὰ ὁ Σὰν Βίτο. Ἐσὺ φοβόσουνα πάντα τοὺς πεθαμένους!

Ὁ Μπέπε ἀνασήκωσε τὸ κεφάλι του, τὸν κύτταξε στὰ μάτια κι' ἀπάντησε ἡσυχα:

—Δὲν καταλάβατε, λοιπόν, ἀκόμα, πὼς δὲν εἶναι πεθαμένος;

'Ο τυχοδιώκτης ἀνασκίρτησε κι' ἔσκυψε ζωηρὰ πάνω ἀπὸ τὸ ἀκίνητο σῶμα.

— 'Αστειεύεσαι; εἶπε μὲ μιὰ γκριμάτσα. 'Αφοῦ τὸ μέτωπό του εἶναι κρύο, τὰ χέρια του παγωμένα, ἡ καρδιά του δὲν χτυπάει πιά!...

—Δὲν εἶναι πεθαμένος, σᾶς λέγω... Μὰ μὴ μὲ ρωτᾶτε ἀκόμα τίποτα... Περιμένετε!

'Ο Μπέπε ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα χαρτονένιο κουτάκι καὶ πῆρε μέσα ἀπ' αὐτὸ ἕνα μικρὸ κρυστάλλινο μπουκάλι. Τὸ ξεβούλωσε, μισάνοιξε τὰ χείλη τοῦ 'Εδμόνδου καὶ ἔρριξε ἀνάμεσα στὰ δόντια του μερικὲς σταγόνες ἀπ' τὸ περιεχόμενο τοῦ μπουκαλιοῦ.

Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν ἄμεσο: Τὸ σῶμα τοῦ μαρκησίου συγκλονίστηκε ἀπὸ ἕνα τρεμουλίασμα, ἕνας ἐλαφρὸς στεναγμὸς βγῆκε ἀπὸ τὰ χείλη του!

'Ο Σὰν Βίτο ἔκαμε ἕνα πήδημα πρὸς τὰ πίσω, βγάζοντας μιὰ κραυγὴ ἐκπλήξεως.

Μὰ ὁ 'Εδμόνδος εἶχε ξαναπέσει κι' ὅλας στὴν πρώτη του ἀκινησία.

'Ο Μπέπε ἔπιασε τὸ χέρι τοῦ τυχοδιώκτη.

—Βλέπετε πὼς δὲν εἶπα ψέματα;

—Ναί, ἔχεις δίκιο!

—Φοβόμουν ὅμως μήπως φτάσω πολὺ ἀργά... μ' ὅλο ποὺ εἶχα φροντίσει ν' ἀνοίξω μερικὲς τρύπες στὴν κάσσα, γιὰ νὰ μπαίνη ἀέρας. Πῶς τρόμαξα!...

—Καὶ τώρα;

—Τώρα ἡσύχασα πιά. 'Ο μαρκήσιος ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι βυθισμένος σὲ λήθαργο, μπορῶ ὅμως νὰ τὸν ξυπνήσω ὅταν θελήσω.

—Γιατί, λοιπόν, καθυστερεῖς;

—Γιατὶ τώρα πιὰ εἶμαι σίγουρος γιὰ τὴ ζωή του, θέλω πρῶτα καιρὸ στὴ διάθεσί μας... Ἄ, ὁ διάβολος σᾶς ἔστειλε κατὰ δῶθε!

'Ο Σὰν Βίτο δὲ μπόρεσε νὰ μὴ γελάση.

—Εὐχαριστῶ γιὰ τὸ κομπλιμέντο! φώναξε. Λέγε, γρήγορα, τί μπορῶ νὰ κάνω γιὰ σένα;

—Θὰ τὸ μάθετε ἀμέσως. Γιὰ πέστε μου ὅμως πρῶτα, πῶς ἐξηγεῖται ἡ ξαφνικὴ ἐμφάνισί σας, ἐπειτα ἀπὸ τόσων μηνῶν ἀπουσία;

—Εἶχα βαρεθῆ τὰ ταξίδια κι' ἤθελα νὰ ξεκουραστῶ ἀκόμα στὴν 'Ιταλία.

—Κι' ἐκεῖνη τί ἀπόγινε;

—Ποιά;

—'Η κοπέλλα ποὺ ἀπαγάγατε.

—Βρίσκεται πάντα μαζί μου.

—Μὰ δὲν ἔρετε πὼς ἂν ὁ δούκας μάθη ὅτι εἴσαστε ἐδῶ, θὰ ζητήση τὴ συλλήψή σας;

—Εἶμαι ἐδῶ ἀπὸ τρεῖς μῆνες, κι' ὅμως, ὅπως βλέπεις, βρίσκομαι ἀκόμα ἐλεύθερος.

'Ο Μπέπε ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ ἐκπλήξεως.

—Τρεῖς μῆνες; φώναξε. Καὶ δὲν ἤσθατε καθόλου νὰ μὲ δῆτε; Ποῦ κρυβόσαστε;

'Ο Σὰν Βίτο χαμογέλασε.

—Θυμᾶσαι τὸ ἄσπρο σπιτάκι, εἶπε, ἐκεῖνο ποὺ ἡ Μαρκέλλα τὸ λεγε «περιστερεώνα»;

'Ο Μπέπε ταράχτηκε καὶ κύτταξε τὸ συνομιλητή του σὰν χαμένος.

—Τὸ ἄσπρο σπιτάκι;... "Εχετε τὸ κουράγιο νὰ μένετε ἐκεῖ... Κρύβετε σ' αὐτὸ τοὺς ἐρωτές σας;

"Ενα σαρκαστικὸ χαμόγελο τοῦ τυχοδιώκτη ἀπάντησε σ' αὐτὰ τὰ λόγια του.

— Γιατί ὄχι; "Εχουν περάσει τόσα χρόνια!... Θυμᾶσαι καὶ σύ, ἐκείνη τὴ Χριστουγεννιάτικη νύχτα;

'Ο Μπέπε εἶχε πιάσει τὸ κεφάλι του ἀνάμεσα στὰ χέρια του. 'Ο Σὰν Βίτο τὸν κύτταξε μὲ οἶκτο καὶ μὲ κάποια περιφρόνησι γιὰ τὴν ἀδυναμία του.

—Μὰ τί ἔχεις, Μπέπε; τὸν ρώτησε, χτυπῶντας τον μὲ τὸ χέρι του στὸν ὦμο.

Στὴν ἐπαφὴ ἐκείνη, ὁ ὑπηρέτης τινάχτηκε.

—Ποιός μ' ἀγγίζει;... τραύλισε. Ποιός εἶν' ἐδῶ;... "Α, ἐσεῖς εἴσαστε, Σὰν Βίτο; Μοῦ φάνηκε πὼς ἄκουσα μιὰ ἄλλη φωνή.

—"Εγὼ δὲν ἄκουσα παρὰ τὴ δική σου. "Ελα λοιπόν, φανοῦ ἄντρας μιὰ φορά!... "Αν δὲ βρισκόμουν ἀπόψε στὸ δρόμο σου, τί θὰ κανες, κλεισμένος ἐδῶ μέσα, μ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο μέσα στὸ φέρετρο, ποὺ μοιάζει γιὰ πεθαμένος;

—Μὰ ὄχι, δὲν εἶναι πεθαμένος! "Εγὼ τὸ ξέρω...

—Τέλος πάντων! Πές μου ὅμως, τί σκοπεύεις νὰ τὸν κάνης; 'Η ὥρα περνάει!

'Ο Μπέπε φάνηκε νὰ ξυπνάη ξαφνικά:

—"Εχετε δίκιο! φώναξε. Πρὶν ξημερώση, πρέπει νἄχη κατεβῆ στὸν τάφο αὐτὸ τὸ φέρετρο, καὶ τὸ σῶμα τοῦ μαρκησίου νὰ βρίσκεται κάπου ἀλλοῦ, σὲ σίγουρο μέρος.

—Μὰ δὲ θάναι εὔκολο νὰ τὸν μεταφέρουμε...

—Κι' ὅμως, πρέπει!

—Ἐξήγησέ μου, τέλος πάντων, γιὰ ποιό λόγο βρίσκεται ὁ μαρκήσιος σ' αὐτὴν τὴν κατάστασι τοῦ φαινομενικοῦ θανάτου;

—Θὰ σᾶς ἐξηγήσω μὲ ὁὐό λογια: 'Αποπειράθηκαν νὰ τὸν δηλητηριάσουν.

—Ποιός;

—Μιὰ γυναίκα. 'Η κόμισσα ντὶ Καστελνουόβο.

—Αὐτή!... "Ωστε δὲν τὸ χώνεψε ἀκόμα πὼς τὴν ἐγκατέλειψε ὁ μαρκήσιος; Τί τσουμερὴ γυναίκα!.. Μίλησε, πές μου τα ὅλα.

—'Η κόμισσα εἶναι ἡ ἱκανώτερη ἠθοποιὸς ποὺ ἔχω γνωρίσει. Ξεγέλασε τὸ μαρκήσιο, κάνοντας πὼς συχώρεσε τάχα τὴν προδοσία του καὶ πὼς ἔγινε ἀφωσιωμένη φίλη του. Τὸν βοήθησε νὰ κερδίση τὴν εὐτυχία ποὺ ὠνειρευότανε στὸ πλευρό της 'Εντίτας. Κι' ἔπειτα τοῦ ἀποκάλυψε πὼς ἡ 'Εντίτα ἦταν — ὅπως πίστευε κι' ἐξακολουθεῖ νὰ πιστεύη — κόρη του!

'Ο Σὰν Βίτο ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ φρίκης, στὴν ὁποία ἀπάντησε ὁ Μπέπε μ' ἕνα στριγγὸ γέλιο.

—Εἴδατε τί φοβερὴ ἐκδίκησι, εἶπε. Μόνο μιὰ σατανικὴ φαντασία, σὰν τῆς κόμισσας, μποροῦσε νὰ τὴ συλλάβη!

—Καὶ τί τῆς ἔκανε ὁ μαρκήσιος, ὅταν ἔμαθε πὼς ἦταν κόρη του ἡ 'Εντίτα; ρώτησε ζωηρὰ ὁ Σὰν Βίτο.

—Δὲν τὸ πίστεψε, κι' ἐξακολούθησε νὰ ζῆ μαζί της. Τότε ἡ κόμισσα, μανιασμένη γιατὶ τῆς ξέφευγε τὸ θῦμα της, ἀποφάσισε νὰ δηλητηριάση τὸ μαρκήσιο. Χρησιμοποίησε δὲ γι' αὐτὸ μιὰ παστίλια ποὺ τῆς εἶχε δώσει ὁ ἴδιος ὁ ἀφεντικός μου, λέγοντάς της πὼς ἦταν ἕνα δυνατὸ καὶ κεραυνοβόλο δηλητήριο.

—Τῆς εἶχε πῆ ψέματα;

—Ναί, γιατὶ ἡ παστίλια αὐτὴ δὲ σκοτώνει. Φέρνει μονάχα μιὰ κατάστασι φαινομενικοῦ θανάτου, μιὰ καταληψία, ποὺ διαρκεῖ τρεῖς —τέσσερις μέρες τὸ πολύ.

—Καὶ οἱ γιατροὶ δὲν ἀντιλήφθηκαν αὐτὸ τὸ φαινομενικὸ θάνατο;

—"Οχι. Ξεγελάστηκαν κι' ἐκεῖνοι, ὅπως ἡ κόμισσα, ὅπως ὅλοι. Εἶπαν πὼς ὁ μαρκήσιος εἶχε πεθάνει ἀπὸ συγκοπή. 'Εγὼ μονάχα ἤξερα τὸ μυστικό, μὰ εἶχα κάθε συμφέρον νὰ σιωπήσω.

—Σὲ τί θὰ σὲ ὠφελήση, αὐτό; Τί θὰ τὸ κάνης τὸ μυστικό σου;

'Ο Μπέπε χαμογέλασε κι' ἔφερε τὸ δάχτυλο μπροστὰ στὰ χείλη του.

—Σούτ! εἶπε σιγανά. Δὲν πρόκειται νὰ σᾶς πῶ ἄλλη λέξι, ἂν δὲν μεταφέρουμε πρῶτα τὸ μαρκήσιο κάπου ἀλλοῦ.

—Ποῦ θέλεις νὰ τὸν πᾶμε;

— Ξέρω κάποιο δασοφύλακα, ποὺ μένει ἐδῶ κοντά. Μὲ μερικὰ λεφτά, θὰ μοῦ διαθέση τὴν καλύβα του, χωρὶς νὰ μὲ ρωτήση τί τὴ θέλω.

—'Ανόητε! Δὲν ξέρεις λοιπὸν πὼς δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος ποὺ νὰ μὴν ἔχη τὴν περιέργεια νὰ μάθη ἕνα μυστικό; Νὰ εἶσαι σίγουρος πὼς ὁ δασοφύλακάς σου θὰ σὲ κατασκοπεύση... Ποὺ ἀλλοῦ μπορεῖς νὰ κρύψης τὸ μαρκήσιο, καλύτερα παρὰ στὸ ὑπόγειο τοῦ δικοῦ μου σπιτιοῦ;

'Ο Μπέπε ἀνατριχίασε.

—"Οχι, ὄχι, ποτέ!... εἶπε μὲ τρεμουλιαστὴ φωνή.

'Ο ἄλλος σηκώθηκε ἀπότομα.

—Θὰ μείνης πάντα φοβιτσιάρης! εἶπε ξερά. Δὲν πρόκειται νὰ σὲ βοηθήσω πιά, γιατὶ δὲ θέλω νὰ διακινδυνέψω τὴν ἡσυχία μου ἐξ αἰτίας σου. Φεύγω.

'Ο Μπέπε τὸν ἅρπαξε ἀπὸ τὸ μπράτσο.

—"Οχι, ὄχι, μὴ φεύγετε! Βλέπω πιὰ ὡς, ἂν δὲ μὲ βοηθήσετε, δὲ θὰ μπορέσω ποτὲ νὰ τὰ βγάλω πέρα μόνος μου. Θὰ πάνε χαμένοι ὅλοι οἱ κόποι μου...

—Δέχεσαι λοιπὸν τὴν πρότασί μου;

—Ναι... ἴσως νἄχετε δίκιο. 'Η κρυψώνα ποὺ μοῦ προτείνετε, εἶναι πιὸ σίγουρη... Μὰ ἂν πάρη μυρωδιὰ ἡ δούκισσά σας;

—Αὐτή, ὅπως κι' οἱ ὑπηρέτες μου, δὲν ξέρουν τὸ μυστικὸ τοῦ ὑπογείου. Κι' ἄλλωστε τώρα κοιμοῦνται ὅλοι... Θέλεις νὰ ξυπνήσης τὸ μαρκήσιο;

—"Οχι. Θὰ μᾶς ἔβαλε σὲ μπελάδες. Γιατὶ θὰ τὸν πιάση τότε πυρετὸς καὶ παραλήρημα, ποὺ θὰ κρατήσουν μερικὲς μέρες...

—Πρέπει λοιπὸν νὰ βιαστοῦμε, γιατὶ δὲν εἶναι τόσο ἁπλὴ δουλειά. Πρῶτα - πρῶτα, ἂς κατεβάσουμε τὸ φέρετρο στὸν τάφο, ἀφοῦ βγάλουμε ἀπὸ μέσα τὸν «πεθαμένο». Στὸ μεταξύ, θὰ μοῦ ἔρθη κάποια καλὴ ἰδέα...

Θ΄

'Αφοῦ ἀπομάκρυνε σχεδὸν διὰ τῆς βίας τὴν 'Εντίτα ἀπ' τὸ δωμάτιο τοῦ νεκροῦ συζύγου της, ἡ κόμισσα τὴν πῆρε στὸ σπίτι της, σὲ μιὰ κατάστασι ποὺ δημιουργοῦσε φόβους γιὰ τὴ ζωή της καὶ γιὰ τὰ λογικά της.

'Επὶ μιὰ ἑβδομάδα περίπου, ἡ νέα χήρα εἶχε δυνατὸ πυρετὸ καὶ δὲν ἀναγνώριζε κανένα.

Πότε βυθιζόταν σὲ λήθαργο καὶ πότε τῆς φαινόταν πὼς ἔβλεπε γύρω ἀπ' τὸ κρεβάτι της ἄγνωστα ὄντα, φαντάσματα...

Νόμιζε πὼς στεκόταν μπροστά της ὁ ἀντρας της, καὶ τοῦ ἁπλωνε τὰ χέρια της, τὸν φώναζε μὲ τὰ γλυκύτερα ὀνόματα. Ζοῦσε ἕνα ὄνειρο ποὺ δὲν θἄθελε ποτὲ νὰ τελειώση...

Σιγὰ - σιγά, ὅμως, ὅσο ἔπεφτε ὁ πυρετός, ξεκαθάριζε τὸ μυαλό της καὶ ξαναγύριζε στὴν ὀδυνηρὴ πραγματικότητα.

Τὴν πρώτη μέρα ποὺ ξαναβρῆκε τὶς αἰσθήσεις της καὶ εἶδε πὼς βρισκόταν στὸ κοριτσίστικο δωμάτιό της, κύτταξε γύρω της μὲ ἔκπληξι, σὰν νὰ ἀναρωτιόταν τί γύρευε ἐκεῖ...

Εἶδε τὸ πρόσωπο τῆς κόμισσας, σκυμμένο πάνω της. Καὶ τὰ θυμήθηκε ξαφνικὰ ὅλα, μὲ ἀνεῖπωτο σπαραγμό...

—"Ωστε εἶναι ἀλήθεια!... τραύλισε, βάζοντας τὰ κλάματα. Πέθανε ὁ 'Εδμόνδος... δὲ θὰ τὸν ξαναδῶ... ποτὲ πιά! "Οχι, εἶναι ἀδύνατο... θέλω νὰ πάω κοντά του!

'Η κόμισσα ἔσκυψε τὸ κεφάλι της, χωρὶς ν' ἀπαντήση.

Φαινόταν γερασμένη κατὰ δέκα χρόνια. Τὸ πρόσωπό της εἶχε μιὰ νεκρικὴ χλωμάδα, τὰ μάτια της ἦταν στεφανωμένα ἀπὸ μαύρους κύκλους.

Τράβηξε μιὰ πολυθρόνα καὶ κάθησε κοντὰ στὸ κρεβάτι.

'Η 'Εντίτα ἐξακολούθησε νὰ κλαίη ἀρκετὴ ὥρα. "Επειτα, σιγὰ-σιγά, οἱ λυγμοί της σταμάτησαν. 'Ανασκώθηκε πάνω στὸ μαξιλάρι της, ἀκουμπῶντας στὸν ἀγκῶνα της, κι' κύτταξε, μὲ δάκρυα στὰ μάτια, τὴ γυναίκα ποὺ ἀγαποῦσε σὰν μητέρα καὶ ποὺ τὴν εἶχε τόσο φροντίσει.

'Η Λίντια φαινόταν κοιμισμένη στὴν πολυθρόνα της. Τὸ ἕνα χέρι της κρεμόταν ἀκίνητο, ἁπλωμένο πάνω στὸ κρεβάτι.

'Η 'Εντίτα ἔσκυψε, τὸ φίλησε, τόβρεξε μὲ τὰ δάκρυά της.

Μιὰ σπασμωδικὴ ἀνατριχίλα πέρασε ἀπὸ τὸ κορμὶ τῆς κόμισσας.

—Τί θέλεις;... Πῶς αἰσθάνεσαι; ρώτησε μὲ φωνὴ σβημένη.

—"Ω, ὑποφέρω φριχτά!... "Αν δὲν εἶχα ἑσένα, θ' ἀκολουθοῦσα στὸν τάφο τὸν 'Εδμόνδο μου!

'Η κόμισσα ἀνασήκωσε ζωηρὰ τὸ κεφάλι της.

—Θὰ τόκανες αὐτό; φώναξε.

—Ναί... γιατὶ ἐκεῖνος ἦταν ὅλη μου ἡ ζωή... ὁ Θεός μου!..

—"Οχι, δὲ θέλω νὰ πεθάνης! εἶπε ἔντονα ἡ κόμισσα. Γιατὶ τότε θὰ τελείωναν ὅλα... "Εχω ἀνάγκη νὰ ζήσης!

Τὰ περίεργα αὐτὰ λόγια ἔκαναν τὴν κοπέλλα νὰ ἐκπλαγῆ.

Ξανακύτταξε τὴν κόμισσα... καὶ τῆς φάνηκε πὼς ἔβλεπε μιὰ παράξενη ἔκφρασι στὴ ματιά της, ἕνα κακὸ χαμόγελο στὰ χείλη της.

"Ηταν τάχα φαντασία της, ἡ πραγματικότης;

'Εκλεισε τὰ μάτια της, τὰ ξανάνοιξε καὶ κύτταξε πάλι. Τώρα ἡ Λίντια εἶχε πάρει ἕνα ὕφος θλιμμένο καὶ συγκινημένο, ἡ ματιά της εἶχε ξαναγίνει γλυκειὰ καὶ στοργική.

'Η 'Εντίτα ξαναβρῆκε τὴν ἐμπιστοσύνη της. 'Ο φόβος της διαλύθηκε.

—"Ηθελες, λοιπόν, κόρη μου, νὰ μ' ἀφήσης μονάχη; τῆς εἶπε ἡ Λίντια μὲ πονεμένο τόνο.

'Η 'Εντίτα ἀνασκίρτησε.

—"Ω, μητέρα, συχώρεσέ με!... μουρμούρισε. Ξέρεις πόσο σ' ἀγαπῶ... Μὰ ἡ ἀνάμνησί του δὲ θὰ μ' ἀφήση ποτέ!... Θὰ μιλᾶμε πάντα γι' αὐτόν.

—"Οχι! ὄχι! φώναξε ἡ Λίντια μὲ πνιγμένη φωνή.

'Η 'Εντίτα φοβήθηκε πάλι. "Ηταν ἕτοιμη νὰ ζητήση ἐξηγήσεις ἀπὸ τὴν κόμισσα γι' αὐτὰ τὰ λόγια καὶ τὸ ὕφος της, ὅταν ἔφτασε ὁ γιατρός. 'Η κόμισσα σηκώθηκε νὰ τὸν ὑποδεχτῆ.

"Οταν ὁ γιατρὸς εἶδε τὴν 'Εντίτα καθισμένη στὸ κρεβάτι της, τὰ μάτια του λάμψανε ἀπὸ ἱκανοποίησι.

—Καλημέρα σας, εἶπε, σφίγγοντας τὸ χέρι τῆς κόμισσας. "Οπως βλέπω, ἡ στοργικὴ περιποίησίς σας ἔκανε περισσότερα θαύματα ἀπ' τὶς συνταγές μου. Χάρις σὲ σᾶς, σώθηκε ἡ ἀγαπημένη μας ἄρρωστη.

'Η 'Εντίτα τὸν ἄκουσε καὶ τὰ μάτια της στράφηκαν στὴ Λίντια, μὲ μιὰ ἔκφρασι βαθειᾶς εὐγνωμοσύνης.

'Ο γιατρὸς πλησίασε στὸ κρεβάτι.

—Πῶς αἰσθάνεσθε; ρώτησε τὴν ἄρρωστη, παίρνοντας τὸ ἕνα της χέρι καὶ χαϊδεύοντάς το, σὰν νὰ ἦταν μικρὸ κοριτσάκι.

'Η νέα χήρα θέλησε νὰ ἀπαντήση, ὅταν ξαφνικὰ ἕνας σουβλερὸς πόνος τὴν ἔκανε νὰ φέρη τὸ χέρι της στὸ ἀριστερὸ μέρος τοῦ στήθους της. "Εβγαλε μιὰ μικρὴ κραυγή, χλώμιασε καὶ λίγο ἔλειψε νὰ λιποθυμήση.

—Τί ἔχετε; τὴ ρώτησε ὁ γιατρὸς μ' ἀνησυχία.

— "Ενας ξαφνικὸς πόνος στὸ στῆθος... Μὰ μου περασε.

'Ο γιατρὸς τὴν βοήθησε ν' ἀνασηκωθῆ, γιὰ νὰ τὴν ἐξετάση. Κι' ἡ κόμισσα νόμισε πὼς διέκρινε στὸ πρόσωπό του μιὰ ἔκφρασι χαρᾶς ἀνησυχίας.

—Τίποτα τὸ σοβαρό... εἶπε ὅταν ἀνασηκώθηκε. Λίγη ἀδυναμία, μὰ θὰ περάση. 'Εχετε ἀνάγκη νὰ τραφῆτε καλά... Σᾶς ἀφήνω τώρα. Θὰ ξαναρθῶ αὔριο τὸ βράδι.

Καὶ βγῆκε ἀπ' τὸ δωμάτιο, συνοδευόμενος ἀπὸ τὴν κόμισσα.

Μόλις βρέθηκαν μονάχοι οἱ δυό τους, ἡ Λίντια ἄρπαξε τὸ χέρι τοῦ γιατροῦ καὶ τὸν ρώτησε μὲ πνιγμένη φωνή:

—Λοιπόν; Οἱ ὑποψίες μου;...

—Ἐπαληθεύσαν, κυρία κόμισσα. 'Η 'Εντίτα θὰ γίνη μητέρα!

'Η Λίντια ἔκανε ἕνα βῆμα πίσω, ἀναστατωμένη.

Η ΚΑΡΝΤΙΝΑΛΕ ΥΠΟΒΡΥΧΙΟΣ ΨΑΡΑΣ ΜΕ ΤΑΛΕΝΤΟ

'Ο Μάρκ Ρόμπσον, ποὺ γυρίζει τώρα στὴν 'Ισπανία τὸ φίλμ «Οἱ ἑκατόνταρχοι» ἔδωσε, λόγω ὑπερβολικοῦ καύσωνος, δυο μέρες ἐλευθερίας στοὺς ἠθοποιοὺς καὶ τεχνικοὺς τοῦ φιλμ, ποὺ ἀδυνατοῦσαν νὰ ἐργαστοῦν λόγω ὑπερβολικῆς ζέστης. 'Η Κλαούντια Καρντινάλε ἐπωφελήθηκε, γιὰ νὰ ἐπιδοθῆ στὸ ἀγαπημένο της σπόρ, τὸ ὑποβρύχιο ψάρεμα, στὴν Πάλμα τῆς Μαγιόρκας. Στὴ φωτογραφία μας, ἡ Κλαούντια ποζάρει ὑπερήφανα μαζὶ μὲ ἕνα ἀπὸ τα... θύματά της.

—"Οχι... εἶναι ἀδύνατο! φώναξε.

'Ο γιατρὸς τὴν κύτταξε, ἔκπληκτος.

—Μὰ τί πάθατε; τὴ ρώτησε ζωηρά.

'Εκείνη δὲν ἀπάντησε. "Εμεινε ἀμίλητη, τρομαγμένη κι' ἡ ἴδια ἀπὸ τὶς σκέψεις της...

"Επρεπε ὡστόσο νὰ ἐξηγήση κάπως στὸ γιατρὸ ἐκεῖνο τὸ ξέσπασμά της.

—Πέρασε ἀπὸ τὸ νοῦ μου μιὰ πολὺ ἠλίθερη ἰδέα! μουρμούρισε.

—Ποιὰ δηλαδή;

—Φοβήθηκα γιὰ μιὰ στιγμή, μήπως τὸ παιδὶ τῆς 'Εντίτας βαλη σὲ κίνδυνο τὴ ζωὴ τῆς μητέρας, ποὺ τὴν ἀγαπῶ σὰν κόρη μου.

—'Εννοια σας, ἡ 'Εντίτα εἶναι δυνατή. Θ' ἀντέξη. Εἶναι ἄλλωστε εὐτύχημα γι' αὐτήν, ποὺ βρίσκεται σὲ ἐνδιαφέρουσα κατάστασι.

—Εὐτύχημα: Γιατί;

'Ο μαρκήσιος πέθανε ξαφνικὰ καὶ δὲν ἄφησε διαθήκη. "Ετσι ἡ χήρα του θὰ βρισκόταν σὲ θλιβερὴ θέσι, δίχως τὴ βοήθειά σας.

'Ενῶ τώρα...

—'Εχετε δίκιο. συμφώνησε ἡ Λίντια. Πάμε τρελλή! Ὡραῖο ἀφεντικό!

Καὶ ξαναγύρισε στὴν κάμαρα τῆς ἀρρώστης, ἀφήνοντας τὸ γιατρὸ ἔκπληκτο, γιὰ τὸ παράξενο φέσιμό της.

Στὸ μεταξύ, ἡ 'Εντίτα εἶχε ἀποκοιμηθῆ πάλι. Τὸ ξανθὸ κεφάλι της ἦταν χωμένο στὸ μαξιλάρι καὶ τὰ λυμένα μαλλιά της σχημάτιζαν ἕνα φωτοστέφανο γύρω του.

'Η κόμισσα προχώρησε πρὸς τὸ κρεβάτι καὶ τὴν κύτταξε. Τὰ μάτια της ἄστραψαν ἀπὸ ἀπέραντο μῖσος καὶ ἀμείλικτη ἀποφασιστικότητα.

'Η 'Εντίτα ἔκανε μιὰ κίνησι καὶ ἄνοιξε τὰ μάτια της.

Βλέποντας ἐκεῖνη τὴν κακὴ ματιὰ καφωμένη ἀπάνω της, δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήση μιὰ ἀδύνατη κραυγή. Μὰ ὕστερα ἀναγνώρισε τὴν κόμισσα, τὴς χαμογέλασε σὲ γλυκὰ καὶ τὴ ρώτησε:

—"Εφυγε ὁ γιατρός;

—Ναί...

—Δὲν εἶπε τίποτα γιὰ τὴν κακοδιαθεσία μου;

—"Ακουσέ με καλά, 'Εντίτα! εἶπε ἡ κόμισσα μὲ φωνὴ πνιγμένη ἀπὸ τὴ συγκίνησι. Πρόκειται νὰ γίνης μητέρα.

—'Εγώ;

'Η 'Εντίτα τρόμαξε γιὰ μιὰ στιγμή, μὰ ἔπειτα ἡ φυσιογνωμία της ἔλαμψε ἀπὸ ἀπέραντη εὐτυχία. "Απλωσε τὰ χέρια της τρεμουλιαστὰ καὶ πρόφερε:

—Θ' ἀποκτήσω ἕνα παιδί... ἕνα παιδὶ τοῦ 'Εδμόνδου; Ὦ, ὁ Θεὸς εἶναι καλός... καὶ μεγάλος!

—Ναί, θὰ γίνης μητέρα... Μὰ τὸ παιδὶ σου θὰ εἶναι καταραμένο!

'Η κόμισσα πρόφερε αὐτὰ τὰ λόγια μὲ φωνὴ ὑπόκωφη, ποὺ σκόπιμα τὸν τρόμο στὴν ψυχὴ τῆς νέας γυναίκας. "Επειτα ὅμως ἡ 'Εντίτα γέλασε μὲ τὸ φόβο της, καὶ εἶπε στὴν κόμισσα μὲ φωνὴ χαϊδευτική:

—Μὰ τί εἶν' αὐτὰ ποὺ λές, μητέρα; Μήπως δὲν εὐλογήθηκε ὁ γάμος μου μὲ τὸν 'Εδμόνδο, ἀπὸ τὸ Θεό;

—'Ο γάμος σου... πρόφερε ἡ κόμισσα γελῶντας πικρά. Μὰ δὲν εἶναι ὥρα τώρα νὰ μιλήσουμε γι' αὐτό. Πρέπει νὰ φύγω. Θὰ σοῦ στείλω μὲ τὸ Τζινέτα τὸ φαγητό σου.

Καὶ βγῆκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο ἀφήνοντας τὴν 'Εντίτα παραζαλισμένη.

«Μήπως σάλεψαν τὰ λογικά της ἀπὸ τὸν μεγάλο πόνο; ἀνακωτήθηκε ἡ νέα γυναίκα. Καημένη μαμά, ὑπόφερε τόσο πολύ!...».

"Εδιωξε κάθε ἀνησυχία της καὶ ἄρχισε νὰ σκέπτεται:

«"Εχω μέσα στὰ σπλάχνα μου ἕνα παιδί... δικό του... τοῦ πολυαγαπημένου μου! 'Εσύ, 'Εδμόνδε, ἐσὺ παρακάλεσες τὸ Θεὸ νὰ μοῦ στείλη αὐτὸ τὸ ἀγγελούδι γιὰ παρηγοριά μου, γιὰ νὰ μοῦ δώση τὴ δύναμι νὰ ζήσω ἀκόμα... Θὰ τὸ βαφτίσω μὲ τ' ὄνομά σου, θὰ τὸ ἀγαπήσω ὅσο ἀγαποῦσα ἐσένα. Ὅσο σ' ἀγαπῶ ἀκόμα... Θέ μου, πόση εὐτυχία μοῦ φύλαγες!...».

Τώρα ἔσκυψε σχεδὸν τὸν πόνο της, τὸ πένθος της.

Μπαίνοντας ἡ Τζινέτα, μὲ τὸ φαγητό της, τὴ βρῆκε καθισμένη στὸ κρεβάτι της, χαμογελαστή, σὰν βυθισμένη σὲ ἔκστασι.

—Δόξα σοι ὁ Θεός! εἶπε ἡ καλαρίεζα. Πόσο χαίρομαι ποὺ εἶσαστε καλά!

—Εὐχαριστῶ, Τζινέτα, εὐχαριστῶ. Πῶ πῶ, πεινῶ ἡ μωμὰ!

—Βγῆκε ἔξω, ἀπόντησε ἡ καμαριέρα κουνῶντας τὸ κεφάλι της. 'Η 'Εντίτα τὴν κύτταξε καὶ πρόσεξε τὴν ἀμηχανία της. Τὸ δίσταγμό της νὰ μιλήση...

'Απόμεινε σιωπὴ γιὰ λίγο.

'Η Τζινέτα ἔβαλε ἀπάνω στὸ κρεβάτι της ἄρρωστης ἕνα δίσκο, μ' ἕνα κλυτζάνι ζουμὶ κι' ἕνα πιάτο μὲ βραστὸ κοτόπουλο.

—Φᾶτε, κυρία, τὶς εἶπε στοργικά. Θὰ σᾶς κάνη καλό.

"Ετσι λές;

—Μὰ βέβαια! "Εχετε ἀνάγκη νὰ δυναμώσετε.

'Η νέα γήρα, ὑπέκουσε, σὰν κοριτσάκι. 'Ενῶ ὅμως ἔπινε σιγὰ-σιγὰ τὸ ζουμί, ρώτησε τὴ Τζινέτα:

—Τί ἔχεις; Μοῦ φαίνεσαι σὰν στενοχωρημένη.

—Τίποτα, τίποτα.. μουρμούρισε ἐκείνη.

—Κι' ἡ μητέρα κάτι ἔγνεσ... Πιὰ νύχτησε πολὺ κοντά μου, ὅσο καὶ ἂν προσπαθοῦσε νὰ μὲ κρύψη...

—'Αλήθεια... μουρμούρισε ἡ Τζινέτα.

Κύτταξε γύρω της, σὰν νὰ ἀνησυχοῦσε μήπως τὴν ἀκούση κανείς, κι' ἔσκυψε πρὸς τὸ σημανά:

—Θὰ σᾶς πῶ κάτι... ἀλλὰ φοβᾶμαι...

—Τί φοβᾶσαι, Τζινέτα;

100% ΡΙΖΙΚΗ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ

ΑΠΑΛΛΑΓΗΤΕ ἀπό τίς περιττές τρίχες προσώπου, σώματος ΤΑΧΥΤΑΤΑ ΧΩΡΙΣ ΙΧΝΗ

Ἡ ὑπερτρίχωση θεραπεύεται τελείως. ΑΝΩΔΥΝΑ - ΥΠΕΥΘΥΝΑ.

Εἴμαστε ἀσυναγώνιστοι, μοναδικοί στὰ Βαλκάνια.

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ ΔΕΡΜΑ ΦΡΕΣΚΟ

ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΑΤΕ ΡΥΤΙΔΕΣ - ΛΕΚΕΔΕΣ ΠΟΡΟΥΣ - ΠΑΛΑΔΡΩΣΗ - ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΗ

ΠΑΝΑΔΕΣ - ΑΚΜΕΣ ΜΕ *PLACENTA*.

ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΥ 6 - ΚΟΛΩΝΑΚΙ ΣΥΜΒΟΥΛΕΥΤΟΝΤΕΣ ΑΠΟ ΡΕΑΝ ΤΗΛ.612010

KASTRIOTIS

ΠΡΟΣΟΧΗ

Ἀντιρυτιδικά σπεσιαλιτέ τοῦ οἴκου μας ἀπο θότανα καὶ κυτταρικά ἐκχυλίσματα. Κατέχουμε μυστικά ποὺ εἶναι καὶ θά μείνουν ἀγνωστα στούς ἀνταγωνιστάς μας.

MENTIOYM

ELENA GALA

Δίπλωμα καί βοαβεῖον τηλεπαθείας. Σᾶς ἀπαντᾶ σὲ κάθε ζητημά σας (ἐρωτικοὺς δεσμούς, ζητήματα γάμου, οἰκογενειακὲς καταστάσεις, ἀπογοητεύσεις, ἀμφιβολίες). Σᾶς συντάσσει τὸ ἐπιστημονικόν σας Ὡροσκόπιον. Γράψατέ μας ἀπὸ ἐσωτερικὸν καὶ ἐξωτερικόν. Ἀποστείλατε γραμματόσημον ἀπαντήσεως.

Ὧραι 9—2 καὶ 5—8. Σάββατον 9—2. Πλὴν Κυριακῆς. Τηλ. 675.065. Ὁδὸς Μεγαλοπόλεως 6. Κάτω Χαλάνδρι λεωφορεῖον Χολαργοῦ. Στάσις 4η.

Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΕΧΝΗΤΗ ΓΟΝΙΜΟΠΟΙΗΣΙΣ ΣΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

ΕΝΔΕΙΞΕΙΣ — ΕΦΑΡΜΟΓΗ

ΣΤΕΙΡΩΣΙΣ

καὶ ἡ θεραπεία της

ΠΩΛΕΙΤΑΙ εἰς ὅλα τὰ κεντρικὰ βιβλιοπωλεῖα Δρχ. 30 καὶ εἰς τὴν διεύθυνσιν τοῦ συγγραφέως ΟΔΟΣ ΣΕΚΕΡΗ 8 — ΑΘΗΝΑΙ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ε. ΣΙΜΑΤΟΣ

ΙΑΤΡΟΣ

ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ

Δέχεται Μάγερ 10 (Πλατεῖα Βάθης) Τηλέφ. 532-563

ΡΟΥΣΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

ΙΑΤΡΟΣ

ΜΑΙΕΥΤΗΡ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

Δέχεται καθ' ἑκάστην 9—3. Τὰ ἀσανεόματα μόνον ἐπὶ συνεντεύξει 613.610. — Οἰκία 710-752. — Τηλέφ.

ΔΙΑΜΕΣΟΝ "ΜΕΝΤΙΟΥΜ"

Διπλ)χον. Ψ.Κ.Ε. Σας ἀπαντα εἰς οἱονδήποτε θέμα σᾶς ἐνδιαφέρει. Αἰσθηματικά, γάμου, θανάτους, ἐξαφανίσεις, προδέλψεις, ἀπωλείας, ἐπαγγελματικά, θησαυρούς κλπ. Ὑποστάσεως διὰ ψυχοβολίσεις ἐν ὑπνώσει. Γράφοντας ἀπό ἐξωτερικόν, ἐσωτερικόν, στέλλετε γραμμόν ἀπαντήσεως. Κα ΤΟΥΛΑ Μ. Πατησίων 14, 7ος ὄροφος, 3ον Γρ.Τηλέφ. 620-412. Ὧραι 9—1 καὶ 5—8 μ. μ. Ἀθῆναι.

—"Ἂν τὸ ὑποπτευθῆ ἡ κυρία κόμισσα...

—Νὰ εἶσαι βέβαιη πὼς δὲ θὰ μάθη τίποτα.

—Τότε λοιπὸν θὰ σᾶς τὰ πῶ ὅλα. Μάθετε ὅτι, μετὰ τὸν θάνατο τοῦ μαρκησίου, ἡ κυρία ὑποφέρει ἀπὸ κάποια σοβαρὴ ἀρρώστια!

Λίγο ἔλειψε νὰ πέσῃ ἀπ' τὰ χέρια τῆς Ἐντίτας τὸ φλυτζάνι ποὺ κρατοῦσε...

—Τί ἀρρώστια; ρώτησε.

—Δὲν ξέρω... Τὶς νύχτες τριγυρίζει στὸ σπίτι, μὲ τὰ μάτια γουρλωμένα, σὰν ν' ἀντικρύζη κάποιο φανταστικὸ ἐχθρό... Φωνάζει, βρίζει... Ἔπειτα πέφτει χάμω καὶ τὴν πιάνουν σπασμοί, ποὺ κρατάνε κάποτε μιὰ ὁλόκληρη ὥρα... Ὥσπου ἀπομένει σὰν πεθαμένη κι' ἀναγκάζουμαι τότε νὰ τὴν σηκώσω στὰ χέρια, γιὰ νὰ τὴν πάω στὸ κρεβάτι της. Μὰ φαίνεται πὼς δὲν τὸ καταλαβαίνει, γιατὶ ὅταν ξυπνάη, δὲν θυμᾶται πιὰ τίποτα.

Ἡ Ἐντίτα ἔνωσε τὰ χέρια της, τρομαγμένη.

—Εἶναι φριχτό!... Μὰ τί θέλει νὰ πῆ αὐτό;

—Ἰδέα δὲν ἔχω! Πάντως, εἶναι πολὺ ἄρρωστη ἡ δύστυχη ἡ κυρία μου. Θἄπρεπε νὰ τὴν κυττάξη κάποιος γιατρός. Μὰ πῶς νὰ τῆς τὸ πῶ;

Ἡ Ἐντίτα σώπαινε, ἀνήσυχη γι' αὐτὸ ποὺ εἶχε μάθει.

Ἡ παράξενη ἐκείνη ἀρρώστια τὴν τρόμαζε. Σκεπτόταν τὶς ἀφνικὲς ἀλλαγὲς τῆς κόμισσας, τὰ ἀνεξήγητα ξεσπάσματα θυμοῦ της...

Ἀγαποῦσε ἡ δυστυχισμένη τὴν κόμισσα, σὰν νὰ ἦταν ἀληθινὴ μητέρα της, καὶ πίστευε εἰλικρινὰ στὴ στοργή της. Τώρα ποὺ εἶχε χάσει τὸν Ἐδμόνδο της, εὗρισκε ἀνακούφισι μονάχα στὰ λόγια της Λίντιας, καὶ ὑπόφερε γιὰ τὶς σκοτεινὲς ματιὲς ποὺ τῆς ἔριχνε κάποτε ἐκείνη...

Μήπως τὴν εἶχε βαρεθῆ καὶ δὲν τὴν ἤθελε πιὰ κοντά της;

"Οχι... δὲ μποροῦσε νἄταν αὐτό! Ἦταν πάντα ὁ καλός της ἄγγελος. Σ' αὐτὴν χρώσταγε ὅλες τὶς χαρές της...

Μὰ γιατί, μιλῶντας της γιὰ τὸ πλάσμα ποὺ εἶχε στὰ σπλάχνα της, εἶχε πῆ πὼς ἦταν «καταραμένο»;

Καταραμένο!... Ἴσως ἐπειδὴ δὲ θὰ γνώριζε ποτὲ τὰ χάδια, τὰ φιλιὰ τοῦ πατέρα;...

Μὲ τὸ μυαλὸ της, ἀδύνατο ἀκόμα ἀπ' τὴν ἀρρώστια, ἡ Ἐντίτα ἔψαχνε τοῦ κάκου νὰ βρῆ μιὰ λύσι στὸ τρομερὸ πρόβλημα ποὺ εἶχε γεννηθῆ ἔτσι ἀπροόπτα μέσα στὸ νοῦ της.

«Θὰ μοῦ πῆ τὸ γιατί... τὸ ὑποσχέθηκε...», ἔλεγε στὸν ἑαυτό της.

Στράφηκε στὴ Τζινέτα.

—Οἱ ἀνησυχίες σου εἶναι δικαιολογημένες, τῆς εἶπε. Τὶς συμμερίζομαι κι' ἐγώ. Μὰ δὲ θὰ κάνω καθόλου λόγο στὴ μαμά. "Οταν ξαναφθῆ ὁ γιατρός, θὰ τὴν παρακαλέσω νὰ μ' ἀφήση μόνη μαζί του... καὶ θὰ τὸν κατατοπίσω γιὰ τὴν κατάστασί της. Ἔπειτα θὰ σκεφτοῦμε μαζὶ τί μποροῦμε νὰ κάνουμε, χωρὶς ν' ἀνησυχήσουμε τὴ μαμά.

—Ἐμπιστεύομαι σὲ σᾶς! εἶπε ἡ καμαριέρα, μ' ἀληθινὴ συγκίνησι, γιατὶ ἀγαποῦσε πολὺ τὴν κυρία της.

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ἕνας ὑπηρέτης ἀνάγγειλε τὸν ὑποκόμι Φρειδερίκο ντὶ Πράγκα.

Ὁ νέος ἐρχόταν κάθε μέρα νὰ ρωτήση πῶς πήγαινε ἡ Ἐντίτα, ἀλλ' ὁ γιατρὸς εἶχε ἀπαγορέψει κάθε ἐπίσκεψι στὴ νέα χήρα.

Τὸ πρωὶ ἐκεῖνο, ὅμως, ἡ Ἐντίτα αἰσθανόταν πολὺ καλύτερα, κι' ἔτσι ὁ Φρειδερίκος εἶχε πάρει τὴν ἄδεια νὰ τὴν δῆ.

Ἡ κόμισσα εἶχε βγῆ ἔξω. Κανεὶς δὲν ἤξερε ποῦ εἶχε πάει.

Ὁ Φρειδερίκος ἦταν ταραγμένος, μπαίνοντας στὸ δωμάτιο τῆς ἄρρωστης. Ἀλλ' ἡσύχασε, βλέποντάς την ἀνασκωμένη πάνω στὰ μαξιλάρια της, καὶ τὴ Τζινέτα νὰ παίρνη τὸ δίσκο ἀπὸ τὸ κρεβάτι της.

Ἡ Ἐντίτα κοκκίνισε καὶ δάκρυσε, στὸ ἀντίκρυσμα τοῦ νέου, ποὺ ἔμοιαζε τόσο στὸ πρόσωπο μὲ τὸ νεκρό.

—Πῶς εἴσαστε, Ἐντίτα; τὴ ρώτησε στοργικὰ ἐκεῖνος, προσπαθῶντας νὰ χαμογελάση.

—Πονάει πάντα ἡ καρδιά μου, ἀπάντησε ἡ νέα, φανερὰ συγκινημένη.

Ὁ Φρειδερίκος κάθησε στὴν ἴδια πολυθρόνα, ἀπ' τὴν ὁποία εἶχε σηκωθῆ πρὶν ἀπὸ λίγο ἡ κόμισσα. Ἔπιασε τὸ χέρι τῆς Ἐντίτας καὶ τῆς εἶπε:

—Πρέπει νὰ κάνετε κουράγιο... Ἂν καὶ ἐγὼ ποὺ σᾶς μιλάω ἔτσι, δὲ μπορῶ νὰ βρῶ ἡσυχία...

Σώπασε, γιατὶ ἡ μεγάλη συγκίνησι δὲν τὸν ἄφησε νὰ συνεχίση.

—Πόσο καλὸς εἶσαστε! μουρμούρισε ἡ Ἐντίτα.

Ἦταν κι' αὐτὴ τόσο συγκινημένη, ποὺ δὲν εὗρισκε ἄλλες λέξεις...

Ἡ Τζινέτα εἶχε τραβηχτῆ διακριτικὰ σὲ μιὰ γωνιά.

Ὅταν ἡ καρδιὰ εἶναι γεμάτη πόνο, κάθε λέξι παρηγοριᾶς φτάνει στ' αὐτὶ σὰν χάδι. Νιώθει τότε κανεὶς τὴν ἀνάγκη νὰ ξεσπάση, καὶ κλαίει μὲ τὴ μεγαλύτερη εὐκολία, εὐτυχισμένος ποὺ βρῆκε κάποιον ποὺ τὸν καταλαβαίνει...

Ἡ Ἐντίτα ἔσκυβε τὸ κεφάλι της μὲ θλῖψι. Κύτταζε κάθε τόσο τὸ νέο, μὲ τὰ γλυκύτατα μάτια της, ὁλο τρυφερότητα κι' ἐμπιστοσύνη.

Ὁ Φρειδερίκος ἐξακολουθοῦσε νὰ σφίγγη τὸ χέρι της μέσα στὸ δικό του.

—Εἴσαστε καλύτερα, τῆς εἶπε, μὰ ἔχετε ἀκόμα ἀνάγκη ἀπὸ ἀνάπαυσι.

—Ὤ, ἀρκετὰ ἀναπαύθηκα! διαμαρτυρήθηκε ἡ νέα. Τόσες μέρες ἤμεινα στὸ κρεβάτι.

—Ὁπωσδήποτε, πρέπει νὰ εἴσαστε ἤσυχη. Σᾶς παρακαλῶ λοιπὸν νὰ μὲ συγχωρήσετε γιὰ τὴν ἐνόχλησι ποὺ σᾶς ἔδωσα. Ἀλλὰ μ' ἔφεραν ἐδῶ δυὸ σπουδαῖοι λόγοι...

Ὡς ἐκείνη τὴν στιγμὴ ἡ Ἐντίτα ἄκουγε μονάχα τὸν ἦχο τῆς φωνῆς τοῦ Φρειδερίκου ποὺμοιαζε μὲ τοῦ Ἐδμόνδου. Ἀλλὰ στὴν τελευταία φράσι του, φάνηκε σὰν νὰ ξυπνοῦσε. "Εγνεψε στὴ Τζινέτα νὰ φύγη, ἀνασηκώθηκε πιὸ πολὺ στὰ μαξιλάρια της καὶ κύτταξε τὸν ἐπισκέπτη, περιμένοντας ἀνυπόμονη τὴ συνέχεια...

Ἐκεῖνος τὸ πρόσεξε.

—Ξέρετε, εἶπε μὲ σιγανώτερη φωνή, ὅτι, μετὰ τὸ θάνατο τοῦ θείου μου, δὲ βρέθηκε καμμιὰ διαθήκη του, μολονότι ἐκεῖνος βεβαίωνε πὼς εἶχε συντάξει μιὰ στ' ὀνομά σας.

—Καὶ τί μ' αὐτό; τὸν διέκοψε ἡ Ἐντίτα, καταταραγμένη. Ἐγὼ πρόσφερα στὸν Ἐδμόνδο μονάχα τὴν καρδιά μου. Τὴν ψυχή μου ὁλόκληρη... Δὲ θέλησε νὰ δεχθῆ ποτὲ τὴν προῖκα ποὺ μοῦ ἔδινε ἡ κόμισσα... Μὰ κι' ἐγὼ θὰ τὸν παντρευόμουν, ἀκόμα κι' ἂν ἦταν ὁ φτωχότερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου!

—Εἴσαστε μιὰ εὐγενικὴ καρδιά... Μὰ ἐγὼ δὲ θὰ ἐπιτρέψω ποτὲ νὰ στερηθῆ ἀπ' ὅλα ἡ χήρα τοῦ ἀνθρώπου ποὺ ἀγαποῦσα σὰν πατέρα μου. Τὸ μέγαρο τοῦ θείου μου εἶναι πάντα δικό σας. Σᾶς ἀνήκει ἐπίσης ἡ μισὴ περιουσία του.

Ἡ Ἐντίτα κύτταξε τὸ νέο μὲ βαθιὰ εὐγνωμοσύνη γιὰ τὴ γενναιόψυχη αὐτὴ προσφορά του. Ἔνωσε τὰ χέρια του καὶ μουρμούρισε:

—Εὐχαριστῶ! Εὐχαριστῶ! Δὲ θὰ ξεχάσω ποτὲ τὴν καλωσύνη σας... Μὰ ἐγὼ ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ τόσο λίγα! Κι' ἡ κόμισσα, ἡ δεύτερη μητέρα μου, δὲν πρόκειται νὰ μ' ἐγκαταλείψη... οὔτε ἐμένα, οὔτε τὸ παιδί μου.

Κοκκίνισε ἐλαφρὰ καὶ χαμήλωσε τὰ μάτια της, προφέροντας τὶς τελευταῖες λέξεις.

Χωρὶς λόγια.

Ὁ Φρειδερίκος χλώμιασε καὶ πετάχτηκε ἀπὸ τὴν πολυθρόνα του.

—Πῶς!... φώναξε. Θὰ γίνεται μητέρα... καὶ δὲν τὸ ἤξερε κανείς;

—Σήμερα μόνο τὸ ἔμαθα, ἐξήγησε ἡ Ἐντίτα. Ναί, θ' ἀποκτήσω ἕνα παιδί... Ἀλλιῶς, θὰ πήγαινα κι' ἐγὼ νὰ βρῶ τὸν ἄμοιρο Ἐδμόνδο μου.

Ὁ Φρειδερίκος εἶχε συνέλθει κιόλας ἀπὸ τὴν συγκίνησί του.

—Μὰ τότε, εἶπε, τὸ παιδί σας θὰ εἶναι ὁ νόμιμος γενικὸς κληρονόμος τοῦ πατέρα του... κι' ἐγὼ δὲν ἔχω πιὰ κανένα δικαίωμα στὴν περιουσία τοῦ θείου μου.

Ἡ Ἐντίτα ἀνασκίρτησε.

Θὰ ἀποκληρωνόταν λοιπὸν τελείως ὁ νέος ἐκείνος, μὲ τὰ τόσο εὐγενικὰ αἰσθήματα, πού, ἀγνοῶντας τὴν μητρότητά της, τῆς εἶχε προτείνει νὰ μοιραστοῦνε τὴν κληρονομία τοῦ Ἐδμόνδου; "Οχι, αὐτὸ δὲ μποροῦσε νὰ γίνη!

Μ' ἕνα γοητευτικὸ χαμόγελο, ἔσφιξε τὸ χέρι του καὶ τοῦ εἶπε τρυφερά:

—Φρειδερίκο, πέστε μου, πὼς δὲν εἴσαστε θυμωμένος μαζί μου!

Ἐκεῖνος, σαστισμένος, ἀκούμπησε τὰ χεῖλη του στὸ χέρι της. "Υστερα, μὲ τὸ κεφάλι ψηλά, χαμογελῶντας περήφανα, διαμαρτυρήθηκε:

—Ἐγώ, θυμωμένος μαζί σας;... Μὰ θἄπρεπε νἆμαι τρελλός... Ἡ εἴδησι ποὺ μοῦ ἀναγγείλατε, μὲ γεμίζει χαρά!

—Ἂν λοιπόν, σᾶς ζητοῦσα μιὰ χάρι, θὰ μοῦ τὴν κάνατε;

—Ἀμφιβάλλετε γι' αὐτό;

—Λοιπόν, σᾶς παρακαλῶ θερμὰ νὰ δεχθῆτε τὴν προσφορὰ ποὺ κάνατε καὶ σεῖς σὲ μένα! Ὁ Ἐδμόνδος σᾶς ἀγαποῦσε σὰν παιδί του. Θέλω νὰ μὲ θεωρῆτε στὸ ἑξῆς σὰν ἀδελφή σας.

Ὁ νέος ἄκουγε μὲ καρδιοχτύπι τὰ εὐγενικὰ αὐτὰ λόγια, ποὺ εἶχαν σχεδὸν ἕνα τόνο ἱκεσίας. Δὲ μποροῦσε νὰ ξεκολλήση τὰ μάτια του ἀπὸ τὸ ὄμορφο ἐκεῖνο πρόσωπο, ποὺ τὸ ἐξιδανίκευαν ἀκόμα πιὸ πολὺ ὁ πόνος κι' ἡ ἀρρώστια.

Ὁ ἥλιος ποὺ ἔμπαινε στὸ δωμάτιο κι' ἔπεφτε στὰ ξανθὰ μαλλιὰ τῆς Ἐντίτας, τὴν τύλιγε σὰν χρυσὸ σύννεφο.

—Δέχομαι, ἀγαπημένη μου ἀδελφή, δέχομαι! φώναξε ὁ Φρειδερίκος. Μ' ὅλο ποὺ ἔχετε τὴν προστασία τῆς μητέρας σας, δὲ θὰ πάψω ποτὲ νὰ φροντίζω γιὰ σᾶς καὶ γιὰ τὸ παιδί σας.

—Εὐχαριστῶ!... εὐχαριστῶ!... εἶπε ἡ νέα γυναίκα μὲ διάχυτη.

Ἔπειτα μελαγχόλησε πάλι καὶ μουρμούρισε μὲ ἀδύνατη φωνή:

—Μοῦ εἶπατε πὼς ἤρθατε νὰ μὲ δῆτε γιὰ δυὸ σοβαροὺς λόγους. Τὸν ἕνα τὸν συζητήσαμε, κι' ὅπως βλέπετε, ταχτοποιήθηκαν ὅλα. Μπορῶ τώρα νὰ μάθω τὸν ἄλλο;

—Ὁ ἄλλος ἀφορᾶ ἐμένα μόνο. Αὔριο θὰ φύγω ἀπὸ τὴ Φλωρεντία.

Ἡ Ἐντίτα ἄκουσε μὲ ἔκπληξι τὴν ἀπρόβλεπτη αὐτὴ εἴδησι.

—Θὰ μ' ἀφήσετε μόνη λοιπόν; φώναξε.

— Ναί. Πρέπει νὰ πάω στὴν Ἑλβετία.

Ὁ νέος πρόφερε αὐτὰ τὰ λόγια μὲ τόση πικρία, ὥστε ἡ Ἐντίτα ἀπόμεινε.

—Κάτι μοῦ κρύβετε, Φρειδερίκο! — Τί — τί σᾶς συνέβη;... Εἶμαι νέα, δὲν ἔχω πεῖσα τῆς ζωῆς... μα [illegible] ὡς δὲν ξέρω νὰ πάρω μέσος σὲ ὅ,τι μπορεῖ νὰ σᾶς ἀφορᾶ;... Χάσατε τὸν Ἐδμόνδο, τὸ θεῖο σας, τὸν καλύτερο φίλο σας. Μὰ μοῦ φαίνεται πὼς τὸν ἀκούω νὰ μοῦ ψιθυρίζη στ' αὐτὶ ὅτι εἶναι καθῆκον μου τώρα νὰ σᾶς παρηγορήσω... ἐγώ, ἡ ἀδελφή σας!

Σταμάτησε λίγο, γιὰ νὰ σκουπίση ἕνα δάκρυ της, ἐνῶ ὁ Φρειδερίκος τῆς ἔσφιγγε τὰ χέρια μὲ εὐγνωμοσύνη καὶ τῆς ἔλεγε:

—Ναί, ἀγαπητή μου ἀδελφὴ—

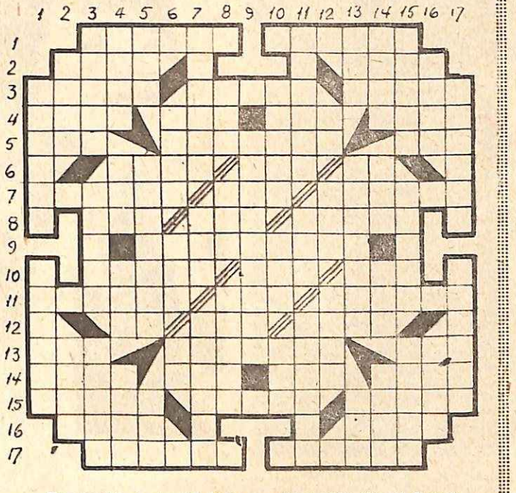
ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 1069

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) Λύνει γλώσσες καὶ τὶς κάνει ν' ἀποκαλύπτουν μυστικά. — Ἔχασε τὴν ἀξία του.
2) Ἐκ τῶν πρωταγωνιστῶν τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως. — Τὰ νερὰ του δὲν πίνονται.
3) Λίγη ζωὴ μέσα στὴν ἔρημο. — Μαλακός, πρᾶος. — Ἀποτελεῖ μέρος τοῦ χεριοῦ.
4) Δίοδος διὰ μέσου οἰκοδομῆς.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) Ὑπάρχει σ' ὅλα τὰ σπονδυλωτὰ ζῶα. — Τὸ σῶμα μας χωρὶς τὰ ἄκρα του.
2) Ὄνομα περιφήμου κατασκόπου. — Περιέχει ὅλα τὰ χρώματα.
3) Φιλοξενεῖ συχνὰ ἐρωτευμένα ζευγάρια. — Χρησιμοποιεῖται συχνὰ στὸ Εὐαγγέλιο, προκειμένου γιὰ κάτι ποὺ ἀποδιδεται στὸν ἴδιο τὸ Χριστό. — Δὲν παραδέχεται τὴν ὕπαρξι Θεοῦ.

— Προσωπικὴ ἀντωνυμία (α' προσώπου). — Πρόθεσις καὶ ἄρθρο (δημοτ.). — Κυκλοφορεῖ ἐφ' ὅρου ζωῆς.
5) Πρακτορεῖον εἰδήσεων. — Εἶναι πάντα τὸ νερὸ μιᾶς πηγῆς. — Μισὸς ναύτης.
6) Συλλαμβάνεται ἀπὸ τὴν ἀκοή. — Προσωπικὴ ἀντωνυμία (β' προσ.). — Κατὰ τοὺς ἀρχαίους Αἰγυπτίους, ὁμοίωμα τοῦ σώματος, ποὺ ἔπιζοῦσε μετὰ θάνατον.
7) Τὸ θῆλυ ὄργανον τοῦ ἄνθους. — Εὐρωπαϊκὸς τίτλος εὐγενείας. — Τὸ πιὸ μικρὸ... τροχαῖφορο, ποὺ μπορεῖ νὰ μεταφέρη ἄνθρωπο.
8) Γενάρχης ἑλληνικῆς φυλῆς. — Ρόδινο. — Φροῦτα ἀκατάλληλα γιὰ φαγωμα.
9) Ἀρεοπαγίτης, ποὺ ὁ ἀπόστολος Παῦλος προσηλύτισε στὸ Χριστιανισμὸ καὶ ποὺ ἔγινε ἐπίσκοπος Ἀθηνῶν (αἰτιατ.).
10) Χύσιμο ὑγροῦ. — Πρόθεσις τῆς δημοτικῆς. — Τελικὸς συνδεσμος.
11) Ἁρπακτικὸ πτηνό. — Ὁ Ἀϊζενχάουερ χαϊδευτικά. — Πάθησι τῆς ρίνας μὲ θυσώδη ἀπόπνοια.
12) Δηλώνει συγκατάβασι. — Νότα. — Ἐπίρρημα, ποὺ ἐκφράζει πιθανότητα.
13) Ἀριθμητικὸ (θηλ.). — Χώρα τῆς Ἀσίας, στὰ παράλια τῆς σημερινῆς Συρίας. — Λιμάνι κοντὰ στὴ Νίκαια.
14) Σωστό. — Ἀνεστραμμένα γεμίζουν ἐφημερίδες. — Χρονικὸς σύνδεσμος. — Περιοχὴ τῆς Πελοποννήσου.
15) Στὰ ἱσπανικὰ σημαίνει ὁροσειρά. — Ἐμπνέει σεβασμό — Εὐνάτες.
16) Χώρα τῆς Ν.Α. Ἀσίας. — Ἡ μητέρα τοῦ Ἑρμοῦ.
17) Βασίλισσα. — Χρονικὸ ἐπίρρημα τῆς δημοτικῆς.

Ἡ λύσις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1068 στὴ σελίδα 88

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17

ἀφοῦ ἐπιτρέπετε νὰ σᾶς ὀνομάζω ἔτσι — θὰ σᾶς ἐμπιστευθῶ ὅ,τι μοῦ συμβαίνει... κι' εἶναι βέβαιος πὼς θὰ μοῦ δώσετε πολύτιμες συμβουλές.

Ἡ Ἐντίτα χαμογέλασε.

—Περιμένω τὴν ἐκμυστήρευσί σας, εἶπε γλυκά.

—Ξέρετε πόσο ἀγαποῦσα τὴν Ἀντριάνα.

Ἡ Ἐντίτα ἀνασκίρτησε.

—Ἄ, τὴν καημένη! εἶπε. Τί ἀπόγινε;

—Αὐτὸ ἀκριβῶς θέλω νὰ μάθω, πηγαίνοντας στὴν Ἑλβετία. Κάποιος φίλος μου, ποὺ γύρισε τώρα ἀπὸ κεῖ, μοῦ εἶπε πὼς εἶχε συναντήσει πρὸ τριῶν μηνῶν τὴν Ἀντριάνα, μαζὶ μὲ τὸν ἄνδρα ποὺ τὴν εἶχε ἀπαγάγει.

—Μὰ τώρα μποροῦν νὰ ἔχουν φύγει ἀπὸ τὴν Ἑλβετία.

—Δὲν περιάζει... Θ' ἀρχίσω ἀπὸ κεῖ τὶς ἐρευνές μου. Ἔχω τώρα ἕνα σίγουρο σημεῖο γιὰ νὰ ξεκινήσω.

—Κι' ἂν τὴν βρῆτε, τί θὰ κάνετε; ρώτησε τρέμοντας ἡ Ἐντίτα.

—Σ' αὐτὴν τίποτα. Θ' ἀνοιξω-πος ὅμως ποὺ μοὐκλεψε τὴν εὐτυχία, ποὺ καταχάσθηκε τὴ φιλία μου γιὰ νὰ μ' ἐξαπατήση ἄτιμα, πρέπει νὰ μοῦ δώση λογαριασμό! Θὰ τοῦ πετάξω τὴ μάσκα, θὰ τὸν ἀναγκάσω νὰ δειχτῆ αὐτὸς ποὺ εἶναι πραγματικά: παλιάνθρωπος, τυχοδιώκτης, ἀπατεώνας!

Ἡ Ἐντίτα κύτταξε με τρόμο τὸ νέο.

—"Οχι, ἔχι, δὲ θὰ τὸ κάνετε, αὐτό! τραύλισε. Σᾶς ἐξορκίζω στὸν ἔρωτα ποὺ λέτε πὼς νιώθετε γιὰ τὴν Ἀντριάνα!

—Μὰ ἀκριβῶς αὐτὸς ὁ ἔρωτας δὲ μ' ἀφήνει νὰ συγχωρέσω ἐκεῖνον τὸν ἄτιμο. "Αν ζητοῦσε τὸ νέρι της ἀπ' τὸν πατέρα της, θ' ἀποτραδιούνων ἀδισμαστόρητα, μὲ σπαραγμένη τὴν καρδιά, γιὰ νὰ κλείψω καὶ νὰ πονέσω κρυφά... Μὰ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ξεγέλασε τὴν Ἀντριάνα, ὅπως καὶ μένα! Πρέπει νὰ ὑπάρχη κάποιο μυστήριο στὴ ζωή του... γιατὶ ἀλλιῶς, πρὶν νὰ φύγη μὲ τὴν κοπέλλα, θὰ προσπαθοῦσε νὰ πείση τὸν πατέρα της νὰ τοῦ τὴ δώση γιὰ γυναίκα. Δὲν ἔκανε ὅμως κανένα τέτοιο διάβημα. Δὲ γύρεψε νὰ παντρευτῆ τὴν Ἀντριάνα. Κι' ἴσως τώρα δὲν τὴν ἀγαπάει πιά... ἂν, βέβαια, τὴν εἶχε ποτὲ ἀγαπήσει!

Ὁ νέος σταμάτησε λίγο καὶ γύρισε ἀλλοῦ τὸ πρόσωπό του, γιὰ νὰ κρύψη τὴν συγκίνησί του.

—Φρειδερίκο, τοῦ εἶπε ἡ Ἐντίτα, μὲ τρομάζετε μὲ τὶς ὑποψίες σας γι' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο... ναί, μὲ τρομάζετε, γιὰ τὴν Ἀντριάνα, ποὺ τὸν ἀκολούθησε τόσο ἀσυλλόγιστα...

Ἀκούμπησε τὸ χέρι της στὸ δικό του καὶ συνέχισε:

—Ὄχι, Φρειδερίκο, δὲν πρέπει νὰ σκέπτεσθε αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο, ἀλλὰ ἐκεῖνη, τὴν Ἀντριάνα. Ἂν εἶναι εὐτυχισμένη, γιατὶ νὰ ταράξετε τὴν εὐτυχία της; Ἂν πάλι εἶναι δυστυχισμένη, πέστε της πὼς ἔχει μιὰ ἀδελφὴ ἕτοιμη νὰ τῆς ἀνοίξη τὴν ἀγκαλιά της.

Πρόφερε αὐτὰ τὰ λόγια μὲ τόση στοργή, καὶ συμπόνοια, ὥστε ὁ Φρειδερίκος ἄρχισε νὰ μαλακώνη. Δὲν πρόφερε ὅμως λέξι.

—Μοῦ ὑποσχεθῆτε νὰ κάνετε ὅ,τι σᾶς λέω; ἐπέμενε ἡ Ἐντίτα.

—Σᾶς ὑποσχοῦμαι πὼς δὲ θὰ κάνω κανένα κακὸ στὴν Ἀντριάνα...

—Δὲ φτάνει αὐτό. Θέλω νὰ μοῦ ὁρκισθῆτε πὼς δὲν θὰ πειράξετε αὐτὸν τὸν Σὰν Βίτο, ποὺ ἦταν φίλος τοῦ Ἐδμόνδου... Μ' ὅλο ποὺ μοῦ τὸν ζωγραφίσατε μὲ τόσο μελανὰ χρώματα, μολονότι συμφωνῶ κι' ἐγὼ μαζί σας πὼς φέρθηκε ἄσχημα, αὐτόσο ἡ ἰδέα πὼς μπορεῖ νὰ σοῦ συμβῆ κάτι, μὲ κάνει νὰ πονῶ... Δὲν ξέρω γιατί! Εἶναι παράξενο, ἔ;

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΤΟ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΕΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΕΣ

ΒΕΤΑ ΠΑΝΟΥ-ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΑΠΑΔΗΜΑΣ

Δυὸ ἀστέρια στὴν Ἀμερική

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ τραγούδι ἐξακολουθεῖ πάντα νὰ συγκινῇ ἰδιαίτερα τοὺς ὁμογενεῖς τῆς Ἀμερικῆς. Ἔτσι, τὴν παράδοσι τοῦ μακαρίτη Γούναρη συνεχίζουν τώρα πολλὰ ἄλλα ἀστέρια, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὴν Εὔα Στήλ.

Ἀνάμεσα ὅμως σ' αὐτά, δυὸ νέα ἀστέρια τοῦ λαϊκοῦ τραγουδιοῦ ποὺ ἔκαναν καρριέρα στὸν Νέο Κόσμο καὶ ποὺ ἀγαπήθηκαν πολὺ ἀπὸ τὸ τόσο ἐνθουσιώδες κοινὸ τῶν ξενητεμένων, εἶναι ἡ Βέτα Πάνου καὶ ὁ Γιάννης Παπαδήμας.

Βέρος Ἀθηναῖος εἶναι ὁ Παπαδήμας. Γεννήθηκε στὰ Πετράλωνα καὶ ἀπὸ μικρὸ παιδί, εἶχε δυὸ ἀγάπες μοιρασμένες: Τὸ ποδόσφαιρο καὶ τὸ τραγούδι. Καί, τακτικά, τὰ βράδια, ὅταν ἀκόμη πήγαινε στὸ Γυμνάσιο, καὶ τραγουδοῦσε ἐρασιτεχνικὰ μὲ τοὺς φίλους του, τὰ κορίτσια τῆς γειτονιᾶς ἦταν ξετρελλαμένα μὲ τὴ φωνή του. Τὸν ἄκουσε, λοιπόν, ἕνα βράδυ προσεχτικά, ἕνας τεχνικὸς τῆς Ραδιοφωνίας, γείτονας καὶ αὐτός, καὶ τὴν ἄλλη μέρα, πρωΐ - πρωΐ, τὸν πῆρε μαζί του στὰ γραφεῖα τοῦ Ε.Ι.Ρ. Τραγούδησε ἐκεῖ, δοκιμαστικά, στὸ μαγνητόφωνο, χωρὶς τὸ παραμικρὸ τράκ, πολὺ ἐλεύθερος, κι' ἡ φωνή του, καθαρὴ καὶ εὐχάριστη, ἔκανε ἰδιαίτερη ἐντύπωσι σὲ ὅσους εἶχαν συγκεντρωθῆ στὴν αἴθουσα φωνοληψίας, γιὰ νὰ ἀκούσουν ἀπὸ περιέργεια τὸ νέο ἀστέρι.

Αὐτὸ ἦταν ἀρκετό, γιὰ νὰ ἀποφασίσῃ νὰ γίνῃ ἐπαγγελματίας, πρὶν ἐννέα περίπου χρόνια.

Εἶχε ὅμως τὴν τύχη νὰ κάνῃ ἕνα καλὸ ξεκίνημα. Ὁ Στέλιος Καζαντζίδης, ὁ ἄσσος τοῦ λαϊκοῦ τραγουδιοῦ, στὸ μεσουράνημά του, ἐκείνη τὴν ἐποχή, ποὺ ἔμεινε καὶ αὐτὸς ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὴ φωνή του, ὅταν τὸν ἄκουσε, τὸν πῆρε μαζί του στὸ συγκρότημά του.

Ὁ Παπαδήμας πῆρε πάρα πολὺ ζεστὰ τὴν δουλειά του, καὶ ἔμεινε ἀρκετὰ μῆνες, κατάφερε νὰ ἐπιβληθῇ στὸ εἶδος του. Μὲ πολύτιμο βοηθὸ τὴν κιθάρα του, ποὺ ἔμαθε, ἐν τῷ μεταξύ, ἐμφανίστηκε ἀπὸ τὴν ἄλλη σαιζόν, στὰ πιὸ γνωστὰ κέντρα τοῦ εἴδους, μὲ πολλὴ πάντα ἐπιτυχία, ἕως ὅτου, ἔπειτα ἀπὸ δυὸ χρόνια, ἀπεφάσισε νὰ συγκατοίκηση ντουέττο, μὲ ἕνα νέο ἀστέρι, νεαρότατο ἀκόμη καὶ σέ, ποὺ ἔκανε τὴν ἐμφάνισί του ἐκείνη τὴν ἐποχή: τὴ Βέτα Πάνου. Ταίριαξαν πολύ, οἱ φωνές τους, καὶ ἀμέσως σχεδὸν τὸ νέο ντουέττο ἄρχισε νὰ γίνεται περιζήτητο.

Ἡ τόσο ἐπιτυχὴς συνεργασία τους ὅμως δὲν ἄργησε νὰ τοὺς δημιουργήσῃ μεγαλύτερα ὄνειρα.

Ἔτσι, τὸ 1962, πῆραν τὴν ἀπόφασι γιὰ πρώτη φορὰ νὰ ξενητευθοῦν. Ἔφυγαν μὲ ἕνα ἐνδιαφέρον ἑξάμηνο συμβόλαιο γιὰ τὴν Ἀμερική, ὅπου ἔμειναν ἕνα ὁλόκληρο χρόνο. Ὅταν ὅμως ξαναγύρισαν στὴν Ἑλλάδα, νόμιζε κανεὶς πὼς κάθονταν σὲ ἀναιμικὰ κάθουνα. Ἀλλεπάλληλες προτάσεις ἀπὸ τὸ ἴδιο κέντρο, ὅπου ἄρεσαν πολύ, καθὼς καὶ ἀπὸ ἄλλα κέντρα, τοὺς ἔκαμαν νὰ ἀποφασίσουν νὰ ξαναφύγουν. Πῆγαν στὸν Καναδᾶ, ὅπου γύρισαν ἐπὶ ἕνα χρόνο ὅλες τὶς πόλεις, γιὰ νὰ ἐγκατασταθοῦν κατόπιν μόνιμα στὴ Νέα Ὑόρκη, ὅπου ἀγαπήθηκαν περισσότερο ἀπὸ ὅλους τοὺς καλλιτέχνας τοῦ εἴδους. Χαρακτηριστικὸ μάλιστα τῆς δημοτικότητός των, εἶναι ὅτι μὲ τὴν ἔναρξι τῆς θεσινῆς σαιζόν, πρὶν λίγες μέρες, ἕνα κέντρο τῆς Νέας Ὑόρκης ἔβαλε στὶς ἐφημερίδες τὴν κάτωθι ἐντυπωσιακὴ διαφήμισι:

«Ὁ Γούναρης πέθανε! Ζήτω ὁ Παπαδήμας καὶ ἡ Βέτα Πάνου».

★

Δημιούργημα τοῦ ἑαυτοῦ του, ὁ Γιάννης Παπαδήμας, ἔχει ἀφιερώσει, ὅπως μοῦ γράφει σὲ ἕνα τελευταῖο του ἐνδιαφέρον γράμμα, ὅλη του τὴ ζωὴ στὸ τραγούδι. Καὶ ζῇ μὲ ἕνα μεγάλο ὄνειρο: ὅταν θὰ πιάσῃ καλά, νὰ ξαναγυρίσῃ στὴν Ἑλλάδα καὶ νὰ ἀνοίξῃ ἕνα δικό του κέντρο, μαζὶ πάντα μὲ τὴν ἀγαπημένη του παρτενάιρ, τὴν Βέτα Πάνου.

Ὁ Παπαδήμας, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Καζαντζίδη, ποὺ τόσο τὸν βοήθησε στὰ πρῶτα του βήματα, ἔχει ἰδιαίτερη ἀδυναμία στὸν Πάνο Γαβαλᾶ. Πιστεύει ὅτι εἶναι ἕνα μεγάλο παιδί, μὲ εὐγενικὴ ψυχή. Γι' αὐτὸ καὶ λανσάρει μὲ μανία κάθε νέο του τραγούδι.

★

Τρίτη στὴ σειρὰ καλλιτέχνις μὲ τὸ ἴδιο ὄνομα, μετὰ τὴν παλαιὰ στὰρ τοῦ κινηματογράφου Καίτη Πάνου καὶ τὸ μεγάλο ἀστέρι τοῦ

Ὁ Γιάννης Παπαδήμας.

Ἡ Βέτα Πάνου.

λαϊκοῦ τραγουδιοῦ, Πόλυ Πάνου, εἶναι ἡ Βέτα Πάνου. Μὲ μόνη τὴν διαφορὰ ὅτι ἡ τελευταία κατάφερε νὰ συνδυάσῃ τὸ λαϊκὸ τραγούδι μὲ τὸν κινηματογράφο. Πράγματι, μὲ τὸ τόσο ἐκφραστικό της πρόσωπο καὶ τὴ γοητεία τῶν ματιῶν της, δὲν δυσκολεύτηκε νὰ προσελκύσῃ τὸ ἐνδιαφέρον ἀρκετῶν παραγωγῶν, ποὺ τῆς πρότειναν νὰ μεταπηδήσῃ ἔπειτα ἀπὸ τὶς πρῶτες ἐπιτυχημένες ἐμφανίσεις της, στὴν ὀθόνη, ὅπου θὰ ἐσημείωνε μεγάλη ἐπιτυχία σὲ ρόλους σέξ. Ἐπίσης ὅμως, πιστὴ στὸ τραγούδι ποὺ τόσο ἀγάπησε καὶ στὸν ποτὲ λύτιμο συνεργάτη καὶ παρτενὲρ της, δὲν ὑπέκυψε στὸν πειρασμό, ἐκτὸς ἀπὸ μερικὰ ρολάκια ποὺ ἔπαιξε στὰ πρῶτα τραγουδιστικά της βήματα.

★

Ἡ Βέτα Πάνου ἔκανε τὴν πρώτη της ἐμφάνισι στὴν Καισαριανή, μὲ τὸ συγκρότημα Κλουβᾶτου.

Ἕνα βράδι, ἔτσι ὅπως περνοῦσε ἔξω ἀπὸ τὸ κέντρο ἐντυπωσιακὰ μακιγιαρισμένη, ὁ ἄσσος τῆς διπλοπενιᾶς καὶ συνθέτης τῆς φώναξε, ἐπάνω ἀπὸ τὸ πάλκο:

—Κορίτσαρέ μου, ἔρχεσαι νὰ σὲ κάνω τραγουδίστρια;

Ἐκείνη τότε πού, σὰν νὰ καραδοκοῦσε αὐτὴ τὴν εὐκαιρία, σταμάτησε ἀπότομα καὶ τοῦ ἀπάντησε:

—Ἔρχομαι!

Ἔτσι, ὕστερα ἀπὸ λίγες μέρες, πῆρε τὸ πρῶτο βάπτισμα τοῦ πάρκου. Γνώρισε ἀπὸ τὴν πρώτη της μὲ τὸν Πάνο Γαβαλᾶ ἔγινε ἀπροσωπικότητα καὶ νὰ γίνῃ περιγρήγορα ἔξω ἀπὸ τὴν Ἀθήνα. Μεταξὺ ἄλλων, σὲ μιὰ ἐποχή, ἡ Ρόδος τὴν ἀγκάλιασε μὲ μεγάλη στοργὴ καὶ γνώρισε ἐκεῖ σπάνια ἐπιτυχία.

Ἐκεῖ, ἕνας γνωστὸς Ἀθηναῖος θιασάρχης, προσπαθοῦσε μὲ κάθε θυσία νὰ τὴν πείσῃ νὰ μεταπηδήσῃ στὸ θέατρο, ἀφοῦ, ὅπως κατάλαβε ἀπὸ τὴν κίνησί της, εἶχε ὅλα τὰ προσόντα γιὰ νὰ γίνῃ μιὰ καλὴ νουμερίστα.

Ἡ Βέτα Πάνου ὅμως, ἦταν ἀνένδοτη. Εἶχε μανία μὲ τὸ τραγούδι καὶ θέλησε νὰ μείνῃ πιστὴ σ' αὐτό.

Ἐργάσθηκε σὰν σολίστ δυὸ χρόνια καὶ κατόπιν ἄρχισε τὴν συνεργασία της μὲ τὸν Παπαδήμα

Μὲ τὸν ἴδιο ἐπίσης, πρὶν φύγουν γιὰ τὴν Ἀμερική, εἶχε τραγουδιστικὲς ἐμφανίσεις στὶς ἑλληνικὲς ταινίες: «Ἀμαρτίες γονέων», «Ποιός θὰ κρίνῃ τὴν Κοινωνία» καὶ «Νά παιδί, νά μάλαμα».

Στὴ Νέα Ὑόρκη, ἡ Βέτα Πάνου ἄρεσε πολὺ καὶ στοὺς Ἀμερικανούς, ποὺ τῆς ἔδωσαν ἕνα χαρακτηριστικὸ ψευδώνυμο: «Σέξυ Γκρὴκ Σίνγκερ».

Ι. ΦΕΡΜΑΝΟΓΛΟΥ

✪✪

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ ΝΕΑ

★ Στὴν Κηφισιὰ ἄρχισε τὸ γύρισμα τοῦ «θρύλλερ» «Φρενίτις», μὲ τὴν συνεργασία Ἑλλήνων καὶ Ἀμερικανῶν παραγωγῶν. Πρωταγωνισταί της εἶναι ὁ Μάνος Κατράκης καὶ ἡ Ἑλληνοαμερικανίς ἠθοποιὸς τοῦ θεάτρου, Κάθριν Μίτσελ, ποὺ ἦλθε εἰδικά, στὴν Ἑλλάδα.

★ Ἀναμένεται στὴν Ἑλλάδα ὁ γνωστὸς Ἀμερικανὸς παραγωγὸς Γούτς, ὁ ὁποῖος προτίθεται νὰ γυρίσῃ δυὸ ταινίες μὲ θέμα τὴν ἀρχαία Ἑλλάδα, γιὰ τὶς ὁποῖες θὰ χρησιμοποιήσῃ ἀποκλειστικὰ Ἕλληνες ἠθοποιούς.

★ Στὸ Μανδράκι τῆς Ὕδρας ἄρχισαν νὰ γυρίζωνται οἱ πρῶτες σκηνὲς τῆς νέας ταινίας «Τζένη», μὲ τὴν Τζένη Καρέζη. Μέ θέμα τὴν Ντόλτσε βίτα, ἡ νέα ἑλληνικὴ ταινία, ὅπως τουλάχιστον λένε οἱ καλῶς πληροφορημένοι, θὰ ἔχῃ πολλὲς τολμηρὲς σκηνές

★ Μιὰ γνωστὴ ἑταιρία ἐπρότεινε στὸν Κωστῆ Λειβαδέα νὰ μεταφέρῃ στὴν ὀθόνη τὸ ἔργο «Ὁ ἐραστὴς τῆς λαίδης Τσάτερλυ», ποὺ συμπλήρωνε αὐτὲς τὶς μέρες, 200 παραστάσεις στὸ θέατρο «Περροκέ». Σὲ περίπτωσι ποὺ θὰ ἐπέλθῃ συμφωνία, τὸν βασικὸ ρόλο θὰ ὑποδυθῇ ἡ Μιρέλλα Τσάρου, ὅπως καὶ στὴν θεατρικὴ ἑρμηνεία τοῦ ἔργου.

★ Σὲ ἡλικία 18 ἐτῶν, ἡ Ζωὴ Χρήστου Εὐθυμίου, κόρη τοῦ δημοφιλοῦς κωμικοῦ, συμπλήρωσε τὸ τρίτο της φίλμ, «Οἱ ἑχθροί». Ἡ Ζωὴ Εὐθυμίου, ἀπόφοιτος τοῦ ἀμερικανικοῦ κολλεγίου, μιλάει θαυμάσια τὰ ἀγγλικὰ καὶ πρόκειται σύντομα νὰ δοκιμάσῃ τὶς δυνάμεις της καὶ στὸν ξένο κινηματογράφο.

★ Ἡ ζωὴ τοῦ ἀλησμόνητου Νίκου Γούναρη πρόκειται προσεχῶς νὰ γυρισθῇ σὲ ταινία ἀπὸ μιὰ ἑλληνικὴ ἑταιρία. Ὁ γνωστὸς μίμος τοῦ μεγάλου τροβαδούρου τῆς Ἀθήνας, Νικολάου, θὰ κρατήσῃ τὸν βασικὸ ρόλο, ἑρμηνεύοντας τὰ ὠραιότερα τραγούδια του.

★ Ἡ Μαροκινὴ χορεύτρια τοῦ «κοπακαμπάνα» Κάντια εἶχε ἐνδιαφέρουσες προτάσεις νὰ ἐμφανισθῇ σὲ μιὰ νέα ἑλληνικὴ ταινία.

ΣΑΛΟΝΙ

ΤΟ «ΝΕΟΝ ΚΥΜΑ»

ΧΡΗΣΤΟΣ ΝΕΓΚΑΣ

Ὁ ζὲν - πρεμιὲ ποὺ ἔγινε «Ἰώβ»

ΕΝΑ τσοῦρμο κοριτσόπουλα, ποὺ τιτίβιζαν, ξεφώνιζαν καὶ διαπληκτίζονταν μέχρι γρατσουνίσματος καὶ γδαρσίματος, προκαλῶντας τὴν περιέργεια τῆς πρωινῆς οὐρᾶς τῶν λεωφορείων, ἀναστάτωσε προχθὲς τὰ τυπογραφεῖα τῆς «Ἀθηναϊκῆς», τὴν ὥρα ποὺ ἐργάφετο καὶ ἐστοιχειοθετεῖτο ἡ πρωινὴ ἔκδοσις τῆς ἐφημερίδος.

Ὕστερα, τὸ τσοῦρμο τῶν κοριτσιῶν (ποὺ προφανῶς ἀπετελεῖτο ἀπὸ μαθήτριες καὶ πωλήτριες ποὺ πήγαιναν στὴ δουλειά τους) εἰσήλασε μέσα στὰ γραφεῖα καί... ἡ δουλειὰ πῆγε περίπατο.

Δημοσιογράφοι καὶ τυπογράφοι ἐκπλήκτοι ἀπὸ τὴν ἀναπάντεχη αὐτὴ χαρούμενη νότα, παράτησαν πέννες καὶ μολύβια καὶ λινοτυπικὲς μηχανές, καί, μαζί μ' αὐτές, τὶς σκοτοῦρες τῶν προθέσεων τοῦ κ. Νόβα καὶ τῶν ὁδομαχιῶν τοῦ Βιετνάμ, κι' ἔσπευσαν νὰ ἐξακριβώσουν περὶ τίνος ἐπρόκειτο.

—Σταματᾶτε, καλὲ κορίτσια...

—Γιατί νὰ σταματήσουμε;

—...Γιὰ νὰ δοῦμε καὶ μεῖς.

Σταμάτησαν.

Καὶ τότε, μαδημένος καὶ μαλλιοτραβηγμένος, ξενυχιασμένος καὶ τσαλαπατημένος, πρόβαλε τὸ θῦμα καὶ ὁ αἴτιος τῆς πρωινῆς ἀναταραχῆς.

—Χρῆστο! Πῶς κατάντησες ἔτσι, βρὲ παιδί;

Ὁ Χρῆστος Νέγκας, ὁ νεαρὸς πρωταγωνιστὴς τοῦ θεάτρου καὶ τοῦ κινηματογράφου, προσπάθησε νὰ χαμογελάσῃ. Τὸ στόμα του ὅμως στράβωσε σὲ θλιβερὴ γκριμάτσα.

—Εἶδες; Αὐτὰ ἔχει τό... ἐπάγγελμα.

—Θαυμάστριες, δηλαδή;

—Μάλιστα. Θαυμάστριες... θανατηφόρες. Παρὰ λίγο νὰ γίνω σήμερα θέμα εἰδήσεως. Καὶ γιὰ γράφατε περὶ στραγγαλισμοῦ μου.

—Κρῖμα ποὺ δὲν σὲ στραγγαλίσανε, τότε.

★

Δὲν στραγγάλισαν οἱ θαυμάστριές του τὸν διαλεχτὸ καὶ νεαρώτατο πρωταγωνιστή, στραγγάλισε ὅμως ὁ ἴδιος καὶ οἱ συνεργάτες του τὴν δουλειὰ τῆς ἐφημερίδος καὶ τοῦ τυπογραφείου.

Μᾶς τὸ προεῖπε, ἄλλωστε, ὁ ἴδιος.

—Σήμερα θὰ γίνετε ἀργόμισθοι.

—Μπᾶ! Πῶς αὐτό;

—Πήραμε ἄδεια ἀπὸ τὸν Ἱδρυτή σας, τὸν κ. Ι. Παπαγεωργίου, νὰ γυρίσουμε ἐδῶ μερικὰ πλάνα τῆς νέας μας ταινίας.

—Τί ἀκριβῶς;

Μᾶς ἐξήγησε:

Ἡ «Δὰν φίλμ», μὲ τὴν ὁποία ἔχει ὑπογράψει μακρὰς διακοπείας συμβόλαιο, ἑδαλε στὰ σκαριὰ ἕνα καινούργιο φίλμ, μὲ τὸν τίτλο «Πικρὴ Ἐποχή», ποὺ ἔχει σὰν θέμα τὴν ἀντίστασι κατὰ τοῦ... Καραμανλισμοῦ.

— Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς πήγαμε στὸν κ. Παπαγεωργίου. Θὰ μᾶς καταλάβαινε.

—Καὶ σᾶς κατάλαβε;

—Μάλιστα.

—Τώρα, συνέχισε ὁ Χρῆστος Νέγκας, θὰ γυρίσουμε ἐδῶ μιὰ σκηνή. Ἐγὼ εἶμαι φωτορεπόρτερ καὶ ὑποτίθεται πὼς πῆρα μιὰ καλὴ φωτογραφία ἀπὸ φοιτητικὲς διαδηλώσεις κατὰ τῆς ΕΡΕ. Τὴν φέρνω λοιπὸν τρέχοντας στὸν ἀρχισυντάκτη τῆς ἐφημερίδος καὶ αὐτὸς τὴν ἀγοράζει ἀμέσως, γιὰ νὰ τὴν δημοσιεύσῃ στὸ φύλλο.

—Εἶναι καλὴ ἡ φωτογραφία;

—Ὤ, ναί. Γι' αὐτὸ ἄλλωστε εἶμαι τόσο χαρούμενος. Ὕστερα ἀπὸ μιὰ σειρὰ ἀποτυχιῶν καὶ γκίνιας ποὺ μ' ἔκαναν νὰ ἀπογοητευτῶ, ἐπὶ τέλους ἄρχισα νὰ πετυχαίνω στὸ ἐπάγγελμα. Αὐτὴ ἡ φωτογραφία εἶναι ἡ πρώτη ποὺ πουλάω. Τὴν πλήρωσα ὅμως ἀρκετά.

—Μὲ τί;

—Τώρα θὰ δῆς.

★

Στ' ἀλήθεια· ἡ δουλειὰ τοῦ ἠθοποιοῦ, τοῦ σκηνοθέτη, τοῦ ρεζισέρ καὶ γενικὰ τοῦ κόσμου ποὺ ἀσχολεῖται μὲ τὸ ἐπάγγελμα, εἶναι ἀρκετά... μπελαλίδικη.

Γιὰ νὰ «γυριστῇ» ἡ μικρὴ αὐτὴ σκηνούλα, ὅπου ὁ Νέγκας φέρνει τὴν περιλάλητη φωτογραφία του στὸν ἀρχισυντάκτη καὶ κεῖνος τὴν παίρνει, χρειάστηκε ἕνα ὁλόκληρο πρωινό.

Μηχανικοί, βοηθοί, σκηνοθέτες, μηχανές, φῶτα, φωτισμοὶ κι' ἕνα σωρὸ ἀπίθανα ἐργαλεῖα ἀγνώστου γιὰ μᾶς προορισμοῦ, παιδεύονται μαζὶ μὲ τοὺς ἀνθρώπους, στήνονται, ξαναστήνονται, μετακινοῦνται, διορθώνονται καὶ ἐπιδιορθώνονται, ὧρες ὁλόκληρες, ἐνῶ ὁ Νέγκας παρακολουθεῖ ὑπομονετικὰ τὶς προετοιμασίες, περιμένοντας τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ «παίξῃ».

Θαυμάσαμε τὴν ἀντοχή του.

—Πῶς τὸ βαστᾶς;

Χαμογέλασε.

—Αὐτὸ εἶναι τὸ πρῶτο προσὸν τοῦ ἠθοποιοῦ.

—Ποιό;

—Ἡ ὑπομονή. Τὰ ἄλλα· τὸ τελέντο, ἡ φωτογένειαι κι' ἡ τέχνη ἔρχονται ὕστερα. Ἄλλωστε τὸ εἶδατε καὶ μόνος σας προηγουμένως.

—Ποιό πρᾶγμα;

—Τὶς θαυμάστριες. Παρὰ λίγο νὰ μὲ φᾶνε. Κι' ὅμως δὲν ἔφερα ἀντίρρησι. Δέχτηκα ὑπομονετικὰ τὴ μοῖρα μου.

—Μακάρι νἄχαν ὅλοι τέτοια μοῖρα.

Στράφηκε σοβαρά.

—Λάθος κάνεις, ἂν πονηρεύεσαι. Δὲν τρέχει τίποτε.

—Ποτὲ τὸν ποτόν.

—Ποτέ. Ἡ δουλειὰ εἶναι δουλειά. Εἶναι κι' οἱ θαυμάστριες μέσα στὸ ἐπάγγελμα.

★

Ὁ μηχανικὸς λήμεως πῆρε θέσι κοντὰ στὴ μηχανή του.

—Ἑτοιμοι;

—Ἑτοιμοι.

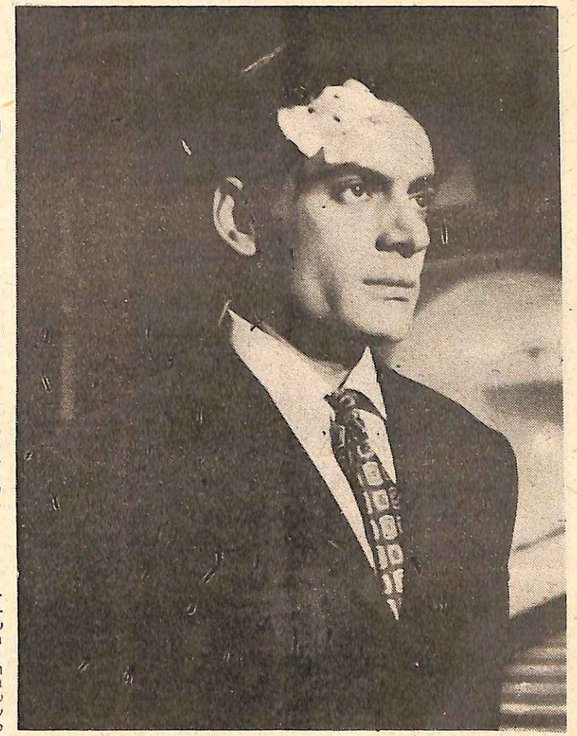
—Πᾶμε.

Ὁ σκηνοθέτης κ. Ζερβουλάκης ἐπενέβη. Τὸ ἔμπειρο μάτι του εἶχε πάρει μιὰ λεπτομέρεια πάνω στὸ κεφάλι τοῦ Νέγκα.

—Στόπ. Λείπει ἕνας... καρούμπαλος.

—Καρούμπαλος;

—Φυσικά. Γιὰ νὰ μπορέσῃς νὰ

Ὁ πρωταγωνιστὴς τῆς «Πικρῆς ἐποχῆς» Χρῆστος Νέγκας, μὲ δεμένο τὸ κεφάλι ὕστερα ἀπ' τὶς φοιτητικὲς ταραχές, ὅπου πῆρε μέρος σὰν φωτορεπόρτερ.

τραβήξῃς μιὰ καλὴ φωτογραφία φοιτητικῶν ταραχῶν, πρέπει ν' ἄραπαξες καὶ σύ, Χρῆστο, κανένα χτύπημα μὲ τὸ γκλόμπ.

Ὁ Νέγκας μοὔκλεισε τὸ μάτι: «Τᾶδες ποὺ λέγαμε γιὰ τὴν ὑπομονή!». Ὕστερα παράδωσε τὸ κεφάλι του στοὺς «εἰδικούς», γιὰ νὰ φιλοτεχνήσουν τὸν καρούμπαλο.

Δίπλα στὸν Νέγκα συγκεντρώθηκαν οἱ ἄλλοι ἠθοποιοὶ τοῦ ἔργου: Ὁ Παντελὴς Ζερβός, ὁ Νίκος Καζάκης, ἡ Ἑλένη Ζαφειρίου καὶ ἡ χορεύτρια Ἑλένη Προκοπίου, ποὺ εἶναι καὶ πρωταγωνίστρια τῆς ταινίας.

Καὶ τὸ γύρισμα ἄρχισε. Γιὰ νὰ τελειώσῃ ὕστερα ἀπό... τρία λεπτά. Τὸ πλάνο ἦταν πιὰ ἕτοιμο.

★

Κρατήσαμε τὸν Χρῆστο Νέγκα, λίγα λεπτὰ πρὶν κατέβῃ τὶς σκάλες, γιὰ νὰ ζητήσουμε μερικὲς συμπληρωματικὲς πληροφορίες.

—Μὲ τὸ συμπάθειο, πόσο κερδίζεις γιὰ κάθε ταινία σου;

—Γιάω στὶς 80.000 δραχμές.

—Πῶς βλέπεις τὸν ἑλληνικὸ κινηματογράφο;

—Χαίρομαι πραγματικὰ ποὺ ἀρχίζει νὰ γίνεται ἐφάμιλλος μὲ τὸν ξένο.

—Πῶς τρῶς τὶς ὧρες σου, ὅταν δὲν «γυρίζεις»;

—Γυρίζω ἐδῶ κι' ἐκεῖ.

—Ποῦ κατὰ προτίμησιν;

—Στὰ γήπεδα. Εἶμαι φανατικὸς ὀπαδὸς τοῦ ποδοσφαίρου καὶ τῆς ΑΕΚ.

—Πῶς τὰ πᾶς μὲ τὶς γυναῖκες;

—Τίποτε τὸ ἰδιαίτερο. Ὅπως ὅλοι.

—Προτιμᾶς τὸ θέατρο ἢ τὸν κινηματογράφο;

—Τὴν ὀθόνη. Ἔχει τὴν γοητεία τοῦ καινούργιου. Ἔγω παίξει ὥστόσο καὶ στὸ θέατρο. Στὴν Πορεία μὲ τὰ «Κόκκινα Φανάρια», στὸ θέατρο Παπᾶ, στὴ «Φλόριντα».

—Ποιά θὰ εἶναι ἡ ἑπομένη ταινία σου;

—Ἕνα φίλμ γαλλικῆς παραγωγῆς, μὲ τίτλο «Μιὰ σφαῖρα στὴν καρδιά». Παίζω μὲ τὴν Τζένη Καρέζη.

—Πόσον καιρὸ εἶσαι πρωταγωνιστής;

—Τρία χρόνια, δηλαδὴ ἀπὸ τότε ποὺ ἀποφοίτησα ἀπ' τὴ Σχολὴ Κινηματογράφου τοῦ κ. Μιχαηλίδη.

—Πῶς βλέπεις τοὺς Ἕλληνες συναδέλφους σου;

—Εἶναι δουλειὰ τῶν κριτικῶν νὰ λένε τὴ γνώμη τους γι' αὐτούς. Ἐγὼ εἶμαι ἁπλῶς... συνάδελφός των.

—Καὶ μιὰ τελευταία ἐρώτησι: Ποιά εἶναι ἡ προσωπική σου ἱστορία;

Ὁ Νέγκας στὴν τελευταία ἐρώτησι ἀποσβολώθηκε.

—Ἡ προσωπική μου ἱστορία, εἶπε, εἶναι προσωπικό μου ζήτημα.

Κι' ἔφυγε τρεχάτος.

Ὅμως δὲν θὰ μᾶς φύγῃ ἔτσι. Κάποια ἄλλη φορὰ θὰ ξαναγυρίσουμε στὴν ἐρώτησί μας καί, τότε, θὰ μεταδώσουμε τὴν ἀφήγησί του.

Ἀξίζει τὸν κόπο, ἀφοῦ ἄλλωστε ὁ Χρῆστος Νέγκας, μαζὶ μὲ τὸν Νίκο Ξανθόπουλο, εἶναι τὰ δυὸ νέα ἀστέρια, ποὺ σήμερα προβάλλουν σὰν οἱ καλύτεροι ζὲν πρεμιὲ τοῦ Ἑλληνικοῦ κινηματογράφου.

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ

Η κόρη τοῦ διαλεχτοῦ θιολονίστα, Αλέκα Κανελλίδη, ἀπό τά νέα ἀξιολογα ἀστέρια τοῦ τραγουδιοῦ, πού σημειώνει ἰδιαίτερη ἐπιτυχία, ἐκτός ἀπό τά κέντρα, στό ραδιόφωνο καί τούς δίσκους.

Θεατρικά παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

ΚΑΠΩΣ πρόωρα, ἄρχισαν οἱ ζωμώσεις γιά τήν προσεχῆ χειμερινή σαιζόν τοῦ θεάτρου.

Ἔτσι, μπορεῖ νά θεωρηθῆ ἀπό τώρα βέβαιο πώς, στό θέατρο Χατζηχρήστου τῆς ὁδοῦ Πανεπιστημίου, θά ἐμφανισθῆ ὁ ἴδιος ὁ δημοφιλής κωμικός, ἐπί κεφαλῆς νέου ἐπιθεωρησιακοῦ συγκροτήματος καί μέ βασικό συνεργάτη τόν τόν Μανώλη Καστρινό, πού θά παρουσιάση μεγάλο μπαλλέτο. Στό θέατρο «Κοτοπούλη», πού ξαναγίνεται πάλι θεατρική στέγη, ἐπειτα ἀπό τήν ἀτυχία πού γνώρισε σάν κινηματογράφος, θά ἐμφανισθῆ τό δημοφιλές ζευγάρι Βουγιουκλάκη Παπαμιχαήλ. Στά «Διονύσια», ἡ Ἔλλη Λαμπέτη χωρίς την συνεργασία τοῦ Χάρυ, που ὅπως λέγεται θά συνεργασθῆ ἐκ νέου, μέ τήν Κρατική Σκηνή. Στό νέο θέατρο «Ὀρφέα», ὁ Διαμαντόπουλος μέ τήν Ἄλκαιου. Καί στό «Κεντρικόν», ἡ Τζένη Καρέζη.

Τέλος, τό θερινό θέατρο «Φλωρίντα» τῆς λεωφόρου Ἀλεξάνδρας πρόκειται νά διαρρυθμισθῆ σέ χειμερινό, θά ἐμφανισθοῦν δέ ὁ αὐτό ὁ Χατζίσκος μέ τήν Μικηφοράκη.

Ἀπ' ὅλα τά θερινά θέατρα, ἐξακολουθοῦν νά προηγοῦνται σέ κίνηση τό «Πάρκ» καί τό θέατρο τοῦ Ἐθνικοῦ Κήπου.

Ὁ θιασος Κούν, ἐπειτα ἀπό τίς ἐπιτυχίες παραστάσεις πού ἔδωσε στό θέατρο τοῦ Δημοτικοῦ Κήπου Θεσσαλονίκης, παίζει τώρα στή Λάρισα. Ἐν τῷ μεταξύ στο ὁμώνυμο θέατρο τῆς Θεσσαλονίκης δίδει τώρα παραστάσεις ὁ νέος θίασος πρόζας Ἰορδάνη Μαρίνου – Κυβέλης Μυράτ.

Στή Θεσσαλονίκη στό μεταξύ, ἑτοιμάζεται, ἐντατικά, το νέο θερινό θέατρο τοῦ ΕΟΤ, στην περιοχή τοῦ Σέιχ Σοῦ, καί ἐλπίζεται ὅτι θά λειτουργήση ἐντός τοῦ Αὐγούστου.

Μέ τέσσερα βαγόνια μετεφέρθησαν ἀπό τό Παρίσι τά σκηνικά τῆς «Καταδίκης τοῦ φάουστ», πού θά παρουσίαση τήν 31η Ἰουλίου στό ἀρχαιο θέατρο τῆς Ἐπιδαύρου, ἡ παρισινή ὀπερα.

Στό ἔργο λαμβάνουν μέρος ἀριστες τῆς γαλλικῆς σκηνῆς, μέ ἐπί κεφαλῆς τους Ντενίς Μοντέζ, τήν Σωβέ καί Ζάκ Μάρς.

Τό θέατρο «Μετροπόλιταν» τῆς λεωφόρου Ἀλεξάνδρας, μετά τήν ἀποτυχία τοῦ Μουζίκου, παίζει ἀπό προχθές τήν ὀρθόδοξη ἐπιθεώρησι «Ὁ Καραγκιόζης στή Βουλή», μέ ἕνα χαρακτηριστικο φινάλε, στό ὁποῖο ζωντανεύουν στη σκηνή οἱ πιό γνωστές φιγούρες τοῦ Καραγκιόζη. Τήν μουσική τῆς ἐπιθεωρήσεως ἔγραψε ὁ συνθέτης Γ. Μουζάκης. Τά δέ σκηνικά καί τά κοστούμια ἐφιλοτέχνησε ὁ Β. Φωτόπουλος. Στήν ἐπιθεώρησι τοῦ «Μετροπολιταν» ἔχει μία ποιλύ ἐπιτυχή ἐμφάνισι ὁ δημοφιλής τραγουδιστης Τζίμης Μακούλης, πού, ὅπως λένε οἱ μεμυημένοι, εἶλθε τήν μεγαλύτερη ἀμοιβή πού ἔχει δοθῆ ἕως τώρα σέ τραγουδιστή στό θέατρο.

Μέ τίτλο τήν Καιτη Παριτση, μία ἀλλη γνωστή ἑρμηνεύτρια τοῦ λαϊκοῦ τραγουδιοῦ, ἡ Μπέμπα Μπλάνς, πρόκειται νά μετάβη μία σειρά ἐμφανίσεων στό Λονδίνο.

Ἡ κάρη τοῦ βιολονίστα Κανελίδη Ἀλέκα, πού σημειώνει πολλή ἐπιτυχία σέ ἕνα μεγάλο θέατρο της Γλυφάδας σάν τραγουδίστρια, ἐκτός ἀπό τίς ἐμφανίσεις της στά ξένα τραγουδιστρια, εἶχε δελεαστικες προτάσεις νά συμπράξη μέ μία μεγάλη ξένη ὀρχηστρα.

Ὁ Χίωτης καί ἡ Μαίρη Λίντα, πού συνεχίζουν τώρα τίς ἐμφανίσεις τους σ' ἕνα θερινό κέντρο της Νέας Ὑόρκης, θά γυρίσουν στήν Ἑλλάδα τόν χειμώνα.

Τό μεγάλο σουξέ τοῦ νέγρου τραγουδιστοῦ Μπέλ Κίνγκ» «Ἄϊ», πού τόση ἐπιτυχία σημειώνει στό δίσκο, πρόκειται νά κυκλοφορήση σύντομα σέ ἑλληνική ἐκδοσι.

★ Ἐκτός ἀπό τά δυό φεστιβάλ τοῦ Σταδίου καί τῆς Ἐκθέσεως Θεσσαλονίκης, θά γίνη στήν Κέρκυρα ἐντός τοῦ Σεπτεμβρίου, μέ τήν πρωτοβουλία τῆς διευθύνσεως τοῦ ἐκεῖ καζίνου, φεστιβάλ Ἰταλικοῦ Τραγουδιοῦ.

★ Ἐκτός ἀπό τήν Αἰγυπτία χορεύτρια τοῦ «Χίλτον», ἐμφανίζεται ἀπό προχθές σ' ἕνα ἀπό τα κέντρα τοῦ Συντάγματος καί ἡ Μαροκινή χορεύτρια Κάντια, πού ἔχει σημειώσει ἐπί σειράν ἐτῶν, πολλή ἐπιτυχία στά μεγαλύτερα κέντρα τῆς Εὐρώπης.

★ Ἡ Τούλα Λαμάρ ἑτοιμάζει γιά τήν χειμερινή σαιζόν μία προσωπική μπουάτ, σ' ἕνα ἀπό τά πιό γνωστά κέντρα τῆς Ἀθήνας.

★ Στό θέατρο «Διάνα» τῆς Θεσσαλονίκης σημειώνει πολλή ἐπιτυχία ἡ γνωστή τραγουδίστρια, Εὐα Ζαχου.

Στή Θεσσαλονίκη ἐπίσης ἀρέσει πολύ μία ἄλλη γνωστή τραγουδίστρια, ἡ Μαίρη Ἀλεξοπούλου.

★ Οἱ δυό γνωστοί Ἕλληνες κωμικοί Κάρλος καί Τότος, ἐμφανίζονται τελευταίως σέ ἕνα, ἀπό τά καλύτερα κέντρα τῆς Γενεύης καί σημειώνουν πολλή ἐπιτυχία.

★ Ἡ ὁδός Πατησίων (64) ἀπέκτησε καί θέατρο σκιῶν. Στό κομψό μικρό θεατράκι «Πίκολο» ὁ καραγκιοζοπαίχτης Φρίξος δίνει καθημερινῶς δυό παραστάσεις. Θ' ἀλλάξη ἔργο κάθε βδομάδα.

★ Εὐνώθη ὅτι ἀπό τόν Αὔγουστο καθιερώνεται στή Σόφια Βαλκανικό Φεστιβάλ Κινηματογράφου, μέ συμμετοχή τῆς Ἑλλάδος καί τῶν ἄλλων βαλκανικῶν χωρῶν, μέ σκοπό τήν ἐξύψωσι τοῦ ἐπιπέδου τῆς κινηματογραφίας στά Βαλκάνια.

Τό Βαλκανικό Φεστιβάλ, πού θά δίδεται κάθε χρόνο σέ διαφορετική χώρα, θά γίνη τό προσεχές ἔτος στήν Τουρκία, τό 1967 στή Ρουμανία καί τό 1968 στήν Ἀθήνα.

ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ :

Οἱ Ἀμερικανοί κριτικοί τοῦ κινηματογράφου δέν δίστασαν νά ἐκδηλώσουν μέ τίς βαρύτερες ἐκφράσεις τήν ἀγανάκτησί τους γιά τό νέο φίλμ τῆς Ἐλίζαμπεθ Ταίηλορ καί τοῦ Ρίτσαρντ Μπάρτον «Ἡ μπεκάτσα τῶν ἀμμων».

«Ἕνα φίλμ κατάλληλο γιά

Ἡ Λίζ Ταίηλορ

ἠδονοθλεψίες», ἔγραψε ἡ Γιούντιθ Κρίστ στή «Χέραλντ Τρίμπιουν». «Ἕνα φεστιβάλ κακοῦ γούστου καί ἠλιθιότητος». Τό χειρότερο φίλμ, πού γυρίστηκε ποτέ».

«Ἀσφαλῶς ἡ μόνη ἐπιδίωξι τῶν δημιουργῶν τῆς «Μπεκάτσας» ἦταν πῶς νά κερδίσουν περισσότερα χρήματα» — γράφει τό περιοδικό «Λάϊφ».

Ἡ «Μπεκάτσα», πού θά κέρδιζε σίγουρα τό βραβεῖο τῆς χυδαιότητος, ἄν ὑπῆρχε τέτοιο βραβεῖο, παίζεται στή Νέα Ὑόρκη, στό «Ράντιο – Σίτυ Μιούζικαλ Χώλλ», καί χιλιάδες θεατῶν περιμένουνε ὧρες στήν οὐρά, γιά νά δοῦν τή Λίζ καί τόν Μπάρτον στό πρωτο ἐρωτικό τους φίλμ.

★ Πολύς λόγος γίνεται γιά μιά νέα ταινια, τύπου Τζέημς Μπόντ, πού γυρίζεται ἀπό τήν «Γουόρνερ Μπρός» μέ τήν Ναταλί Γουντ καί μέ τόν τιτλο «Ἡ καλλονή τοῦ μπάνιου». Στήν ταινία αὐτή, ἡ ἐκκεντρική στάρ, ὅπως λένε οἱ κακές γλῶσσες, ἔχει πολλές προκλητικές σκηνές μέσα στό μπάνιο, ὅπου ἐμφανίζεται σχεδόν γυμνή!

★ "Υστερ' ἀπό πολύ καιρό, ἡ Ρίτα Χαϊηγουορθ συνεφιλιώθη μέ τήν εἰκοσάχρονη κόρη της Ρεβέκκα. Ἡ τελευταία, χωρίς τήν ἄδεια τῆς μητέρας της, εἶχε πάρει ἀπόφασι νά παντρευτῆ ἕνα ὁμορφο Ἱσπανό, τον Μικαέλ Φλόρες. Ἡ Ρίτα ὅμως κατάλαβε πώς ὁ φλογερός Ἱσπανός, πού «πουλοῦσε» ἔρωτα, δέν ἐνδιαφέρετο παρά μόνο γιά τά χρήματά της. Στό Λάς Βέγκας, ὅπου κατέφυγε το ζευγάρι τῶν ἐρωτευμένων, ἐπρόκειτο νά τελέση τούς γάμους του. Τήν τελευταία ὅμως στιγμή, ὅταν ὁ Φλόρες ἀντελήφθη ὅτι ἡ Ρεβέκκα ἔπαυσε νά ἔχη τήν οἰκονομική ἐνίσχυσι τῆς μητέρας της, τήν ἐγκατέλειψε. Ἔπειτα ἀπό τήν τόσο ἄτυχη αὐτή ἐρωτική περιπέτεια, ἡ Ρεβέκκα γύρισε στή Νέα Ὑόρκη, κοντά στή μητέρα της, μέ τήν ὑπόσχεσι ὅτι στό μέλλον θά ἀκούη τίς συμβουλές της.

★ Ἡ Κάρολ Μπαϊκέρ ζητά ἀπό τήν «Παραμαουντ» ἀποζημίωσι 2 ἑκατομμύρια δολάρια, ἐπειδή δέν της ἔδωσε τον πρῶτο ρόλο στήν ταινία «Ὁ τροπικός τοῦ Καρκίνου», ὅπως τῆς εἶχε ὑποσχεθῆ.

ΡΩΜΗ :

ΟΠΩΣ εἶναι γνωστό, ὁ Κάρλο Πόντι κινδυνεύει νά καταδικαστῆ ἐπ ἰδιαιτερα καί ἡ Σοφία Λόρεν ἐπί συνενοχῆ.

Ἀλλά γιατί λοιπόν ἀναρωτιέται ὁ Κάρλο καί ἡ Σοφία, ἀφοῦ τά πήγαιναν πολύ καλά οἱ δυό τους καί ἀστεφάνωτοι καί κανένας δέν εἶχε σοκαριστῆ στήν Εὐρώπη ἐξ αἰτίας τοῦ δεσμοῦ τους; Ὁ Ἰταλός δημοσιογράφος Λουϊτζι Λοζανίνι, ἀποκάλυψε πρό ἡμερῶν τό μυστικό τους. Ὁ διασημος παραγωγός καί ἡ παγκοσμίου φήμης πρωταγωνίστρια ἀποφάσισαν νά παντρευτοῦν γιά λόγους καθαρά ἐπαγγελματικούς, ἤ ἄν θέλετε ἐμπορικούς. Ἂν πηγαίνανε σάν ἐραστές στήν Ἀμερική, τό Χόλλυγουντ θά τούς ἔκλεινε κατάμουτρα τήν πόρτα. Βλέπετε, ἡ ἐναρξη τῆς κινηματογραφούπολις δέν ἀνέχεται τά ἀνύπαντρα ζεύγη. Ἐκεῖ οἱ στάρ παντρεύονται, χωρίζουν καί ξαναπαντρεύονται δυό καί πέντε καί δέκα φορές ἄν χρειαστῆ, καμμιά γυναίκα ὅμως δέν ξῆ μ' ἕναν ἄντρα, ἄν δέν εὐλογῆση πρῶτα τον δεσμό τους, ἕνας πάστορας.

Τώρα ὁ Κάρλο καί ἡ Σοφία ἔχουν μετανιώσει πικρά πού παντρεύτηκαν γιά νά κάνουν τό χατῆρι τῶν «πουριτανῶν» τοῦ Χόλλυγουντ, ποτέ περισσότερο ἀφοῦ τό πέρασμα τῆς Λόρεν ἀπό τά στούντιο τῆς Καλιφόρνιας δέν ἦταν καί τόσο θριαμβευτικό, ὅσο τό περίμεναν.

ΠΑΡΙΣΙ :

ΜΙΑ γαλλική κινηματογραφική ἑταιρία, προκειμένου νά γυρίση ἕνα φίλμ, βασισμένο στή ζωή τῆς Μαρίας Καί τοῦ Πέτρου Κιουρί, ἀναζητοῦσε ἀπό καιρό, τό κατάλληλο φυσικό ντεκόρ. Τῆς χρειαζόταν ἕνα Λύκειο, χτισμένο πρό νε ἑνα Λύκειο, χτισμένο πρό νε ἕνα Λύκειο, τουλάχιστον ἐτῶν καί ἄν ἦτο δυνατόν διατηρημένο σέ κάκη κατασταση, μέ μισοπεσμένους τούς σοβάδες, μέ χαλασμένα τά ξύλινα πατώματα, μέ δυό λόγια, ἕνα κτίριο ὅπου νά εἶναι ἐμφανῆς ἡ πατίνα τοῦ χρόνου. Τελικά, ἡ ἑταιρία βρῆκε αὐτό πού ζητοῦσε: Εἶναι τό Λύκειο τοῦ Βολταίρου, πού κρίθηκε ὅτι ἔχει ὅλα τά ἀπαραιτητα «προσόντα». Πραγματικά, τό Λύκειο αὐτό χτίστηκε τό 1731 καί ἐπισκευάστηκε γιά τελευταία φορά τό 1932.

★ Σέ μιά πρόσφατη συνέντευξί του, ὁ Ζωρζ Γκετάρυ δῆλωσε μεταξύ ἄλλων καί τά ἑξῆς: «Γιά νά τραγουδήσω τήν «Μασσαλιώτιδα» στή Γιορτή τῆς Μπύρας, πού γίνεται κάθε χρόνο στίς 14 Ἰουλίου στή Μωμπτές, φόρεσα τό ὁλοκαίνουργιο ἄσπρο μου κοστούμι. Τό εἶχα πληρώσει 1800 νέα γαλλικά φράγκα (δηλαδή, περίπου 11.000 δραχμές) καί καταλαβαίνετε φυσικά, πόσο λυπήθηκα ὅταν διεπίστωσα, μετά τό τέλος τῆς παραστάσεως, ὅτι εἶχα ἱδρώσει τόσο πολύ, ὥστε τό κοστούμι μου, ἦταν ἀδύνατο πιά, νά ξαναφορεθῆ. Ἡ ἀλήθεια εἶναι, ὅτι οἱ ὀργανωταί τῆς γιορτῆς μέ βάσανε – σχεδόν μέ τό ζόρι – νά πιῶ τρία μεγάλα ποτήρια ξανθῆ μπύρα, πρίν ἀρχίσω νά τραγουδῶ!»

★ Φαίνεται ὅτι ὁ Σάρλ Ἀζναβούρ, δέν τό πάει καθόλου καλά μέ τή γυναίκα του, τήν Ἐθελίν. Ἡ Ἐθελίν εἶναι τρομερά φιλόδοξη, κι' ἐπειδή δέν κατόρθωσε νά γίνη ποτέ της διασημη, θέλει τούλαχιστον νά ἀναγράφεται συχνά τό ὄνομά της στίς ἐφημερίδες, δίπλα στό ὄνομα τοῦ διασήμου συζύγου της. Ἀλλά, γιά νά γίνεται αὐτό, πρέπει ὁ σύζυγός της νά παραμένη συνεχῶς στήν πρώτη γραμμή τῆς ἐπικαιρότητος, δηλαδή, νά σημειώνη διαρκῶς ἐπιτυχίες. Ἡ κυρία Ἀζναβοὺρ πιέζει λοιπόν συνεχῶς τον διάσημο Σάρλ νά γράψη νέα τραγούδια, νέα σουξέ. Ὥστε μιά μέρα ὁ Σάρλ δέν ἄντεξε καί ἔγραψε ἕνα μπριζόλικο τραγουδάκι:

«Φίλε μ' ἀρέσει νά σέ (βλέπω
μέ τίς κάλτσες σου πε-
(σμένες στά παπούτσια
μέ τά μπλουζάκι στά ἀ-
(πίθανα μαλλιά σου
πόσο μ' ἀρέσεις, στρίγ-
(γλα μου ἀγαπημένη...»,

Ἡ Ἐθελίν ἔγινε ἔξω φρενῶν, γιατί κατάλαβε ὅτι ὁ Σάρλ εἶχε αὐτήν ὑπ' ὄψιν του. Κι' εἶναι ζήτημα ἄν παρηγορήθηκε ἀπό τό γεγονός ὅτι τό τραγουδάκι τοῦ ἄντρα της σημείωσε καταπληκτική ἐπιτυχία καί τό σφυρίζουν ὡς καί τά χαμίνια τοῦ Παρισιοῦ.

ΜΑΔΡΙΤΗ :

Ο ΗΘΟΠΟΙΟΣ Ὁμάρ Σερίφ, πού γυρίζει στήν Ἱσπανία τον Δόκτορα Ζιβάγκο, ζήτησε ἀπό τον διευθυντή παραγωγῆς ἄδεια ὀκτώ ἡμερῶν, μέ τό αἰτιολογικό ὅτι ὁ ρυθμός τοῦ γυρίσματος εἶναι ἐξαντλητικός. «Μοῦ εἶναι ἀδύνατο νά συνεχίσω, ἄν δέν κάνω ἕνα μικρό διάλειμμα», δήλωσε ὁ Σερίφ. Ὁ διευθυντής παραγωγῆς ἔφερε πολλές καί διάφορες ἀντιρρήσεις, τελικά ὅμως ἀναγκάστηκε νά ὑποκύψη καί νά παραχωρήση στόν διασημο ἠθοποιό τήν ἄδεια. Τώρα, ὁ Ὁμάρ Σερίφ ξεκουράζεται στήν Κόστα Μπράβα. Φαίνεται ὅμως, ὅτι, ἀκόμα καί ἀναπαυόμενος ἐξακολουθεῖ νά εἶναι ἐργατικός. Παίζει μπρίτζ... μέ τό μεροκάματο.

ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

ΑΘΗΝΑΙ:

Ἡ Κοινοπραξία «Σκούρας Φίλμ–Κλ. Ἀνωνιώτη» θά ἐγκαινίαση τήν παραγωγή της μέ τήν κινηματογράφησι τοῦ γνωστοῦ διηγήματος τοῦ Παπαδιαμάντη «Ὁ Ἀμερικάνος». Στό φίλμ, πού θά τιτλοφορηθῆ «Ὁ μεταναστης», θά πρωταγωνιστήση ὁ Ἀλέκος Ἀλεξανδράκης καί ἄλλοι γνωστοί ἠθοποιοί.

Ὁ Πώλ Νιούμαν

Τό φίλμ «Δάφνις καί Χλόη», πού ἐπρόκειτο νά γυρίση ἡ κοινοπραξία α τή, ἀναβλήθη λόγω διαφωνίας των παραγωγῶν καί τοῦ σκηνοθέτη Δημήτρη Κολλάτου, ὁ ὁποίος ἔχει σχεδιάσει μιά μεταφορά στήν ὁμόνυμο τόσο τολμ... ὥστε θά προκαλοῦσε τήν ἐπέμβασι τοῦ εἰσαγγελέως Ὁ νεαρός σκηνοθέτης, παντως, δέν παραιτήθηκε ὁλ σχεδιου του καί θά γυρίση τό ἔργον του τό συνεργασία μέ τον παραγωγό Τζέημς Πάρις.

★ Ὁ Γιάννης Δαλιανίδης ἀρχίζει, τίς ἡμέρες αὐτές, τό γύρισμα ἑνός νέου ἐγχρώμου μιούζικαλ, πού θά εἶναι συμπαραγωγή τῆς «Φίνος Φίλμ» μέ τόν ὀργανισμό «Δαμασκηνός – Μιχαηλίδης». Τούς δυό βασικούς πρωταγωνιστάς Ζωή Λάσκαρη καί Κώστα Βουτσά θά πλαισιώσουν ἡ Χλόη Λιάσκου, ὁ Γιάννης Βογιατζής, ἡ Κατερίνα Χέλμη καί ἄλλα γνωστά ἀστέρια. Πολλές ἐξωτερικές σκηνές τοῦ φίλμ θά γυριστοῦν σ' ἕνα νησί τῶν Κυκλάδων.

★ Τέσσερις νέες ταινίες πρόκειται νά γυρίση ἐφέτος ἡ «Φοινιξ φίλμ». Δυο ἀπ' αὐτές, ἡ «Βρώμικη πόλη» καί «Αἷμα στό λιμάνι», σέ σενάριο τοῦ Νίκου Φώσκολου. Τά δυό ἄλλα φίλμ θά εἶναι κωμωδίες: «Τό κελεπούρι» τῶν Ἀσημακοπούλου, Σπυροπούλου, Παπαδούκα, καί «Μονιάχε σου χόρευε» τοῦ Δ. Σιατόπουλου. Καί τά τέσσερα ἔργα θά σκηνοθετήση ὁ Κ. Ἀνδρίτσος.

★ Ὁ Τάκης Κανελλόπουλος, δημιουργός τοῦ φίλμ «Οὐρανός», τελείωσε το γύρισμα τῆς νέας του ταινίας «Ἐκδρομή».

★ Στόν Ἅγιο Δημήτριο Λουμπαρδιάρη, ὁ Σταῦρος Παράδος βάφτισε τό γιό του καί τοῦ ἔδωσε τό ὄνομα Γιάνης. Νονά ἡ Μάρθα Καραγιάννη.

★ Τελείωσε τό γύρισμα τῆς ταινίας μικροῦ μήκους «Ἀθήνα: μελωδία μιᾶς πόλεως», πού προορίζεται γιά τή γερμανική Τηλεόρασι. Σκηνοθέτης εἶναι ὁ Τ. Κέρεμις. Ἀπό ἑλληνικῆς πλευρᾶς, τήν ἐπιμέλεια εἶχε ὁ Κώστας Παπανικολόπουλος. Στό φίλμ αὐτό, πῆραν μέρος πολλά γνωστά ἀστέρια τοῦ τραγουδιοῦ: Τζίμης Μακούλης, Γιάννης Βογιατζῆς, Τζένη Βάνου, Γιοβάνα, Βέτα Προέβρου, Βίκυ Μοσχολιού, Σούλα Μπιρμπίλη καί Γιώργος Ζαμπέτας.

★ Ἡ ταινία τοῦ Τζέημς Πάρις «Ἡ Μοίρα ἑνός ἀθώου» θά ἀντιπροσωπεύση τήν Ἑλλάδα στό προσεχές κινηματογραφικό φεστιβάλ τῆς Βενετίας. Ἡ ἁρμοδία ἐπιτροπή τοῦ ὑπουργείου Προεδρίας, πού εἶδε τό φίλμ, ἐξέδωσε τήν ἀπόφασί της παμψηφεί, μέ τά μέλη της νά ἐνθουσιάζωνται γιά τήν ταινία. Ὅπως σπό γιά τήν ταινία, θά ἀρχίση τό γύρισμα τῆς ταινίας «Τό πεῖσμα», τῆς ὁποίας θά εἶναι πάλι σκηνοθέτης καί παραγωγός. Τήν μουσική καί τά τραγούδια θά γράψη ὁ Γιώργος Κατσαρός.

★ Ὑπογράφη σύμβασι μεταξύ Ἀμερικανοῦ παραγωγοῦ τηλεοράσεως καί τοῦ Τάκη Καμπᾶ, γιά τό γύρισμα στήν Ἑλλάδα τριῶν μουσικῶν φίλμ, πού προορίζονται γιά τήν ἀμερικανική τηλεόρασι. Στό πρῶτο θά παρουν μέρος ὁ Γερασιμος Λαβράνος καί ἡ ὀρχηστρα του, ἡ Κλειώ Δενεγράκου, ὁ Γιώργος Ζαμπέτας κ.ἄ. Τό χορευτικό Θεοχάρη κ.ἄ. Στό δεύτερο θά ἐμφανισθοῦν οἱ «Ἀθηναῖοι», ἡ Σούλα Μπιρμπίλη, ὁ Ἀλέκος Ἀναστασιάσης καί ὁ Δημήτρης Στάγιας. Στό τριτο, οἱ Γκρηγκς, ἡ Εὐη Μυλοποῦλου, ὁ ἰσορροπιστής Μαξίμ, τό «Τριο Γκρηκο», κ.ἄ. Καί τα τρία φίλμ θά τά πλαισιώση ἡ μεγάλη ὀρχήστρα τοῦ Τάκη Ἀθηναίου. Κομιέρατέ θά εἶναι ὁ διάσημος Γάλλος τραγουδιστής Ζίλμπερ Μπεκώ.

★ Στήν Ἀθήνα βρίσκεται ὁ Ἰταλοαμερικανος παραγωγός καί σκηνοθέτης Ἀντρέα Γκραντινέττι, γιά νά προβῆ στήν προετοιμασία τοῦ γυρίσματος στήν Ἑλλάδα σκηνῶν τοῦ ἔργου, πού θά γυρίση τον προσεχῆ Σεπτέμβριο. Πρόκειται γιά ἕνα ἐγχρωμο κοσμοπολιτικο δραμα, μέ βασικη πρωταγωνίστρια τήν Τζόαν Φοντέιν καί τον νεαρο Μόργκαν Πώλ.

★ Ἡ Τζένη Καρέζη, πού τελείωσε τό γύρισμα τοῦ γαλλικοῦ φίλμ «Μιά σφαῖρα στήν καρδιά». Βρίσκεται τώρα στίς γραφικές Σπέτσες, ὅπου ὁ Ντίνος Δημόπουλος ἀρχισε το γύρισμα τοῦ φίλμ «Τζένη – Τζένη», στό ὁποῖο πρωταγωνιστεῖ. Τό ἔργο αὐτό τῆς «Φίνος–Φίλμ» θά εἶναι ἔγχρωμο.

★ 200.000 δραχμές δόθηκαν προκαταβολικά ὡς ἀμοιβή στό Δημήτρη Χόρν, γιά νά πρωταγωνιστήση σέ μιά αἰσθηματική κωμωδία, πού θά γυριστῆ ἀπό μιά καινούργια ἑταιρία μέ πολλά κεφάλαια. Τό τίτλος τοῦ φίλμ εἶναι ἀκόμα ἀγνωστος, ἔγινε ὅμως γνωστό ὅτι ὁ βασικός γυναικειος ρόλος ἀνετέθη στή Βούλα Ζουμπουλάκη.

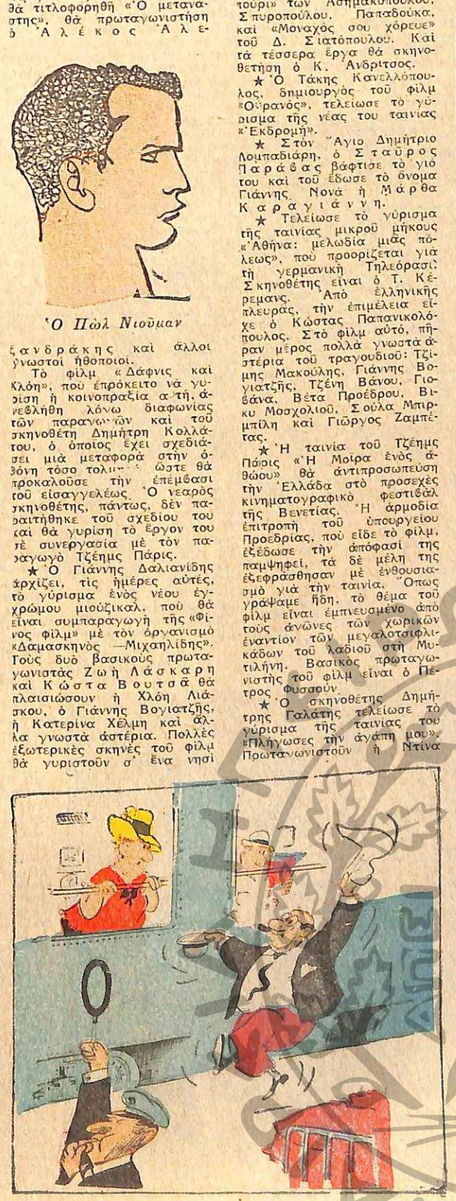
★ «Τά δάκρυά μου εἶναι καυτά» εἶναι ὁ τίτλος ἑνός ἄλλου φίλμ, πού σκηνοθετεῖ ὁ Κ. Πιτσιος, γιά τήν «Ἀρκ Φίλμ». Τούς βασικούς ρόλους ὑποδοῦνται ἡ Μάρα Βούρτση, ἡ Ἴλια Λιβίκου, ὁ Τζ. Καρούσος, ἡ Ἑλένη Ζαφειρίου καί ὁ Κ. Καζάκος.

★ Ὁ Ἀζναβούρ, πού περνᾶ τίς διακοπές του στήν Κορσική, μαζί μέ τή γυναῖκα μητέρα του Οὐλα, ἀνεκοίνωσε τήν ἀποφασί του νά παραγγείλη στά ναυπηγεῖα τῆς Γενούης μιά μεγάλη θαλαμηγό, μέ τήν ὁποία ὀνειρεύεται νά ξεφεύγουν τίς ἑλληνικές θάλασσες καί νά ἐπισκεφθῆ τά ἑλληνικά νησιά.

★ Ὁ Ζόλ Ντασσέν καί ἡ Μελίνα Μερκούρη ἐφυγαν γιά τή Ρώμη, ὅπου θά ἀρχίσουν τό γύρισμα τοῦ φίλμ «Δέκα καλοκαιριῶν». Μερικές σκηνές τοῦ φίλμ αὐτοῦ, στό ὁποῖο συμπρωταγωνιστεῖ καί ἡ Ρόμυ Σνάϊντερ, πιθανόν νά γυριστοῦν στήν Ἀθήνα.

★ Τελείωσε τό γύρισμα τῶν ἐξωτερικῶν τοῦ φίλμ «Φόβος» στήν Κυπαρισσα καί ὁ Κώστας Μαυρουδάκης θά συνεχίση τώρα μέ ἐντατικό ρυθμό τά γυρίσματα στό στούντιο δεδομένου ὅτι τό φίλμ προορίζεται γιά τό κινηματογραφικό φεστιβάλ Θεσσαλονίκης.

Πρωταγωνιστοῦν ἡ Μελιρη Χρονοπούλου, ἡ Ἔλλη Φωτίου, ἡ Ἑλενα Ναβαγιάλ, ὁ Ἀλ. Δαμιανός, ὁ Ἀνέστης Βλάχος, ὁ Θ. Ρουμπάνης, ὁ Θ. Ἔξαρχος κ.ἄ.

—Ἂν τόξερα πώς θά σοῦ προξενοῦσε τόση χαρά ἡ ἀναχώρησι μου δέν θάφευγα γιά τήν ἐξοχή!...

Ὁ γνωστός Ἕλλην τραγουδιστής Ἀνδρέας Κωσταντόπουλος, πού σημειώνη πολλήν ἐπιτυχία στό Σικάγο, εἶχε προτάσεις νά ἐμφανισθῆ καί στόν κινηματογράφο.

Ελληνικά Νέα

Οἱ πιὸ ἐνδιαφέρουσες εἰδήσεις ἀπὸ 12 μέχρι τῆς 18ης Ἰουλίου 1965

12. Ἡ Σουζὰν Ἀμουρού, ἐπὶ 21 χρόνια, εἶναι κλεισμένη μέσα στὸ δωμάτιό της. Ζῆ μόνο μὲ τὴν ἀνάμνηση τοῦ ἀγαπημένου της, ποὺ σκοτώθηκε στὸν πόλεμο. Τὴν φροντίζει ἡ μάνα της, ποὺ σηκώνει τὸ βάρος ὅλης αὐτῆς τῆς τραγῳδίας καὶ τῆς ψυχάσεως τῆς κόρης της. Ἡ Σουζὰν ἦταν ἕνα γοητευτικὸ κορίτσι τῆς Λυών. Πλούσιο, μορφωμένο, ἀξιολάτρευτο. Τὸ 1944, γνώρισε ἕναν ἀξιωματικὸ τοῦ Ναυτικοῦ, ἔζησε λίγο τὸν ἔρωτα μαζί του κι' ὕστερα ἐκεῖνος ἔφυγε γιὰ νὰ γυρίση στὴ μονάδα του. Σὲ μιὰ ναυμαχία στὴ Μεσόγειο, ὁ ἀξιωματικὸς ἔχασε τὴν ζωή του. Ἡ Σουζὰν διάβασε τ' ὄνομά του στὸν κατάλογο τῶν σκοτωμένων. Ἔπαθε τρομερὸ νευρικὸ κλονισμό. Μάταια οἱ γονεῖς της προσπάθησαν νὰ τὴν παηγορήσουν. Ἡ Σουζάν, μισότρελλη, κλείστηκε στὸ δωμάτιό της, δὲν θέλει ν' ἀντικρύση κανέναν ἄνθρωπο, καὶ τὴν μόνη ποὺ ἀνέχεται γιὰ λίγο εἶναι ἡ μητέρα της, ποὺ τῆς πηγαίνει φαγητὸ καὶ τὴν φροντίζει. Τρομερὰ τὰ δράματα τῆς καρδιᾶς, μὰ φοβερώτερες οἱ καταστάσεις ψυχοπαθείας ποὺ δημιουργοῦνε.

— Μεγάλες ἐπιτυχίες σημειώθηκαν στὸν τομέα τῆς μοριακῆς βιολογίας. Πάνω στὴ βάση τῆς βιολογίας, τῆς φυσικῆς καὶ τῆς χημείας, δημιουργήθηκαν οἱ νέες κατευθύνσεις τῆς βιοχημείας, τῆς βιοφυτικῆς, ἡ ὑπερμικροσκοπικὴ ἱστολογία, καθὼς κι' ἡ σύγχρονη γενετική. Οἱ μεγαλύτερες ἐπιτυχίες σημειώθηκαν στὴν μοριακὴ βιολογία. Ἀπεκρυπτογραφήθηκαν οἱ μηχανισμοί, ποὺ μὲ τὴν δοήθειά τους τὸ ζωντανὸ κύτταρο συνθέτει τὸ νουκλεϊνικὸ ὀξὺ καὶ τὰ εἰδικὰ λευκώματα, ποὺ καθορίζουν τὶς ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὴ μεταβίβαση τῶν κληρονομικῶν γνωρισμάτων, ἀπὸ τὶς στοιχειώδεις πράξεις τῆς κινήσεως, καὶ καταλήγοντας στὴ νευρικὴ λειτουργία.

— Κατὰ τὶς θερινὲς διακοπές, τὴν εὐθύνη τοῦ χωρισμοῦ τὴν ἔχει τὸ πολὺ ἡ σύζυγος. Μιὰ ἔρευνα Γάλλων ἐπιστημόνων ἀπεκάλυψε ὅτι ἡ γυναίκα ποὺ λείπει στὴν ἐξοχή, πρέπει μὲ κάθε μέσον νὰ κάνη ἀπαραίτητη τὴν νοητὴ παρουσία της, ἂν δὲν θέλη νὰ χάση τὸν ἄνδρα της καὶ νὰ τὸν ὁδηγήση σὲ διαφορες περιπέτειες ποὺ συχνὰ διαταράζουν κατόπιν τὴν συμβίωσί τους. Οἱ πλέον εὐτυχισμένες διακοπὲς εἶναι ὅταν ὅλη ἡ οἰκογένεια χαίρεται μαζὶ τὴν ὁμορφιὰ τοῦ ἥλιου καὶ τῆς θάλασσας.

13. Ὁ Βασιλεὺς ὑπεδέχθη στὸ ἀεροδρόμιο τοῦ Ἑλληνικοῦ τὸν βασιλέα τῆς Δανίας Φρειδερίκο, ποὺ ἦρθε γιὰ νὰ καμαράση τὴν ἔγγονή του Ἀλεξία.

— Ἀναλαμβάνει καθήκοντα πρεσβευτοῦ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν στὴν Ἑλλάδα, ὁ κ. Φίλιπ Τάλμποτ, ὑφυπουργὸς γιὰ τὶς ὑποθέσεις τῆς Ἐγγὺς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Νοτίου Ἀσίας. Ὁ κ. Ταλμποτ εἶναι ἡλικίας 50 χρόνων καὶ παλαιὸς ἐπαγγελματίας δημοσιογράφος. Διδάξε ἐπίσης στὸ πανεπιστήμιο τοῦ Σικάγου, τῆς Κολούμπια καὶ τῆς Χαβάη πολιτικὲς ἐπιστῆμες κι' ἀστιατικὸ πολιτισμό. Πρόκειται περὶ διακεκριμένης προσωπικότητος.

— Ἡ 24ωρος ἀπεργία τῶν ἐργαζομένων στὸν Τύπο ἐσημείωσε ἐπιτυχία.

14. Στὴν πόλι Γουάου τοῦ Νοτίου Σουδάν, σημειώθηκαν συμπλοκὲς μεταξὺ τῶν στατιαστῶν καὶ τοῦ κυβερνητικοῦ στρατοῦ. Σκοτώθηκαν ἑξδομήντα ἄτομα.

— Στὸν οὐρανὸ τῆς Ἀμμοχώστου ἐπεσημάνθη φωτεινὸ σφαιρικὸ ἀντικείμενο. Στάθηκε γιὰ λίγο κι' ὕστερα χάθηκε πρὸς τὴ θάλασσα, ἀφήνοντας πίσω του μιὰ φωτεινὴ γραμμή. Σύμφωνα μὲ τὸ πρακτορεῖο «Ρώϋτερ», παρόμοια μυστηριώδη ἱπτάμενα ἀντικείμενα παρατηρήθηκαν κατὰ καιροὺς καὶ στὸν οὐρανὸ τῆς Πορτογαλίας.

— Μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς γεννήσεως τῆς Διαδόχου, σύμφωνα μὲ νομοσχέδιο ποὺ θὰ κατατεθῆ στὴν ἐπιτροπὴ Νομοθετικῆς Ἐξουσιοδοτήσεως, δὲν πρόκειται νὰ παραγραφοῦν ποιναὶ καὶ ἀδικήματα εἰς περιπτώσεις εὐτυχῶν γεγονότων. Μπορεῖ ὅμως ἕνας νόμος νὰ ἔχη ἀναδρομικὴ ἐφαρμογή;

— Στὴν Ἑρέτρια τῶν Φαρσάλων, 35 ἄτομα δηλητηριάσθηκαν ἀπὸ κόλλυβα. Ἀπὸ αὐτά, τὰ 14 διεκομίσθηκαν σὲ ἀπελπιστικὴ κατάστασι στὸ Κρατικὸ Νοσοκομεῖο τῆς Λαρίσης.

— Ὁ Πρόεδρος τῆς Ἡνωμένης Ἀραβικῆς Δημοκρατίας κ. Νάσερ θὰ πραγματοποιήση ἐπίσημη ἐπίσκεψι στὴν Σοβιετικὴ Ἕνωσι, στὶς 27 Αὐγούστου.

Ἀναφέρεται στὶς Σουηδικὲς ἐφημερίδες ὅτι πλησιάζει σοβαρὴ μεταβολὴ στὴν ἡγεσία τῶν Σοβιέτ. Λέγεται ὅτι θὰ παραιτηθῆ ὁ Πρόεδρος τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως Α. Μικογιάν, λόγω ἡλικίας, καθὼς καὶ ἄλλα ἐπίλεκτα στελέχη, κι' ὅτι θὰ γίνη σκληρότερη ἡ Σοβιετικὴ πολιτική.

— Κηδεύθηκε ὁ Φώτης Κόντογλου, ποὺ πέθανε χθὲς στὸν «Εὐαγγελισμό».

— Ἡ Ριβιέρα δακιμάστηκε σκληρά. Ἔξη χιλιόμετρα τῆς μαγευτικῆς ἀκτῆς, στὶς Κάννες, γέμισε ἀπὸ ἀκάθαρτο πετρέλαιο. Τὸ γεγονὸς συνέδη μὲ τὶς ἀκόλουθες συνθῆκες: Τὸ ἀμερικανικὸ ἀεροπλανοφόρο «Σάγκρι Λά» ἦταν ἄγκυροβολημένο ἔξω ἀπὸ τὸ λιμάνι τῶν Καννῶν. Ἕνας ναύτης ὅμως κατὰ λάθος πάτησε τὰ κουμπιὰ τοῦ ἀνοίγματος μιᾶς δεξαμενῆς ἀκαθάρτων τοῦ πετρελαίου, κι' αὐτὸ χύθηκε στὴ θάλασσα. Ἔτσι, γέμισε πετρέλαιο ὁλόκληρη ἡ θαλασσία ἔκτασι κι' ἡ ἀριστοκρατικὴ ἀμμουδιά. Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ τὴν χαρῆ καὶ νὰ κολυμπήση. Διακόσιοι ναῦτες τοῦ ἀεροπλανοφόρου ἀγωνίσθηκαν σκληρὰ ν' ἀνοίξουν ὁρύγματα καὶ νὰ ἀνακόψουν τὸ ἅπλωμα τοῦ πετρελαίου στὴν ἀμμουδιά. Δούλευαν ἐντατικὰ ἀκόμη καὶ τὴν νύχτα, μὲ τὴν βοήθεια ὅλων των προβολέων τοῦ ἀεροπλανοφόρου, μὰ δὲν κατάφεραν σπουδαῖα πράγματα.

— Στὸ νοσοκομεῖο παλαιῶν πολεμιστῶν τοῦ Ντένβερ, ἔγινε μεταμόσχευσις ἥπατος σὲ ἄτομο ποὺ ὑπέφερε ἀπὸ κίρρωσιν τοῦ ἥπατος κι' ἦταν ἐτοιμοθάνατο. Τὸ ἧπαρ ἀφηρέθη ἀπὸ τὸ πτῶμα ἑνὸς παιδιοῦ 14 χρόνων, ποὺ εἶχε σκοτωθῆ σ' αὐτοκινητικὸ δυστύχημα. Ἡ διεύθυνσις τοῦ νοσοκομείου ἐδήλωσε ὅτι ὁ ὀσθενὴς ἀνταποκρίνεται κατὰ τρόπον ἱκανοποιητικόν, ἀλλὰ εἶναι πολὺ ἐνωρὶς ἀκόμη γιὰ νὰ ἀποφανθοῦι ὅτι ἡ ἐγχείρησις πέτυχε.

— Στὴν μεγαλύτερη τράπεζα τοῦ Τέξας, στὸ Ντάλλας, μπῆκε αἰφνιδιαστικά, ὡπλισμένο μ' ἕνα ἐξάσφαιρο, ἕνα ἄτομο κι' ἀφοῦ πυροβόλησε κι' ἔτραυμάτισε ἕναν ἀστυνομικὸ τῆς Ἀσφαλείας, ρώτησε τοὺς ὑπαλλήλους ἂν ὅλοι ἦσαν εὐτυχεῖς! Ἔπειτα ἄρχισε ν' ἀδειάζη τὸ περίστροφό του, πυροβολώντας τοὺς φρουρούς. Τελικά, κάποιος ἀπὸ αὐτοὺς τὸν σκότωσε. Ὅπως διεπιστώθη, ἐπροκειτο γιὰ τὸν Στέφαν Ἀμπεῦ, ἐτῶν 38, ποὺ σὲ μιὰ κρίσι τρέλλας θέλησε νὰ παίξη τὸν ρόλο τοῦ σκληροῦ χάγκστερ καὶ τὸ πλήρωσε μὲ τὴ ζωή του.

— Μεγάλη ἔκτασι πῆρε τὸ ἐμπόριο τῶν ναρκωτικῶν στὴν Σιβηρία καὶ στὴν Κεντρικὴ Ἀσία. Στὴν περιοχὴ τοῦ Ὄμσκ, ὑπάρχουν πολλοὶ ποὺ καπνίζουν τσιγάρα μὲ χασίς καὶ ἡ «μόδα» ἔχει ἁπλωθῆ καὶ σ' ἄλλες περιοχές. Οἱ ἐφημερίδες τῆς Μόσχας ἀναφέρουν τὸ γεγονὸς καὶ ζητοῦν νὰ λάβουν οἱ ἁρμόδιες ἀρχὲς αὐστηρὰ μέτρα, γιὰ τὸν κίνδυνο ποὺ ἀπειλεῖ τὸ λαὸ τῆς Ρωσίας.

— Τὸ 1964, στὴν Ἀγγλία, πέθαναν 267.268 ἄτομα ἀπὸ καρκίνο, καρδιακὲς παθήσεις κι' ἐγκεφαλικὲς αἱμορραγίες.

— Μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς ἐθνικῆς γιορτῆς τῆς Γαλλίας, δόθηκε δεξίωσι στὴν γαλλικὴ Πρεσβεία κι' ἐπίσημο γεῦμα στ' «Ἀστέρια».

— Ἐλήφθησαν οἱ πρῶτες φωτογραφίες τῆς Διαδόχου Ἀλεξίας. Μιὰ ἑβδομάδα θὰ μείνουν ἀκόμη κοντὰ στὴν Ἄννα Μαρία οἱ γιατροί τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας κ. κ. Δοξιάδης καὶ Β. Κουτήφαρης, καθὼς καὶ ὁ κ. Σ. Δοξιάδης. Ἀναδόχοι τῆς Διαδόχου θὰ εἶναι ἡ βασίλισσα-μητέρα Φρειδερίκη κι' οἱ Ἕνοπλες Δυνάμεις.

— Πέντε Βρεταννοὶ ὀρειδάτες ἐξαφανίσθηκαν στὴν ὑψηλότερη κορυφὴ τοῦ Μάττερχορν (3,032 μέτρα), στὴν γιορτὴ ποὺ ἔγινε γιὰ τὴν 100ὴ ἐπέτειο ἀπὸ τὴν κατάκτησί της. Οἱ Ἄλπεις τιμωροῦν πάντα σκληρὰ ἐκείνους ποὺ ἀναζητοῦν ν' ἀνακαλύψουν ὅλα τὰ μυστικά τους.

— Στὴ βρετανικὴ βουλὴ ψηφίστηκε νομοσχέδιο, ποὺ καταργεῖ τὴν ποινὴ τοῦ θανάτου. Ἡ θανατικὴ ἐκτέλεσις στὴν Ἀγγλία γίνεται μὲ ἀπαγχονισμό.

— Μὲ τὸ κυνηγετικὸ ὅλο του, ὁ ἠλεκτροτεχνίτης Ἐνρίκο Γκουστάδια ἔριξε 21 ντουφεκιές, στὴν καρδιὰ τῆς νύκτας, ἀναστατώνοντας τὸ προάστιο τῆς Ρώμης, στὸ ὁποῖο διέμενε. Ὅταν συνελήφθη ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικούς, δήλωσε ὅτι ἔτσι ἀνήγγειλε τὸ εὐτυχὲς γεγονὸς ποὺ συνέδη στὴν οἰκογένειά του: Ἀπέκτησε υἱόν. Ἦταν, εἶπε, μιὰ ἔκρηξις χαρᾶς.

— Στὸ γραφεῖον τύπου τοῦ Λευκοῦ Οἴκου, τοποθετήθηκε ὁ κ. Κ. Πάχιος, ἐτῶν 28. Εἶναι ἀπόφοιτος τοῦ πανεπιστημίου τοῦ Πρίνστον.

— Ὑπάρχει μιὰ κακοτυχία, ποὺ κυνηγᾶ ὅλους τοὺς διασημους «γόητες»: Οἱ περισσότεροι ἀπὸ αὐτοὺς πεθαίνουν στὸ δολάν. Ἔτσι σκοτεώθηκε ὁ Πορφύριο Ρουμπιρόζα. Ἐτώθηκε ὁ Πορφύριο Ρουμπιρόζα. Ἐτσι τελείωσε τὶς ἡμέρες του κι' ὁ Ἀλῆ Χάν.

15. Δραματικὴ ὑπῆρξε ἡ συνομιλία τοῦ Βασιλέως Κωνσταντίνου καὶ τοῦ πρωθυπουργοῦ κ. Γ. Παπανδρέου, ποὺ κατέληξε στὴν παραίτησι τῆς κυβερνήσεως. Ἡ ὁρκωμοσία τοῦ κ. Νόβα ὡς πρωθυπουργοῦ προεκάλεσε ἀγρίαν ἀντίδρασιν τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ. Δημιουργήθηκαν αἱματηρὰ ἐπεισόδια. Σημειώθηκαν πολλοὶ τραυματισμοί. Χρησιμοποιήθηκαν δακρυγόνα καὶ καπνογόνα γιὰ τὴν διάλυσι τῶν μαχητικῶν συγκεντρώσεων.

— Ὁ ἀντιπρόσωπος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν στὸν ΟΗΕ Ἀντλάϊ Στήβενσον πέθανε χθὲς ἔξω ἀπὸ τὴν Μ. Βρεταννικὴν πρεσβεία στὴ καρδιάς. Ἡ σορὸς του μεταφέρθηκε ἀεροπορικῶς στὴν Ἀμερική.

— Τὸ ἑλληνικὸ σκάφος «Νυμφαία», 7.276 τόννων, βυθίστηκε στὸ στενὸ τῆς Μάγχης, ὕστερα ἀπὸ σύγκρουσι λόγω τῆς πυκνῆς ὁμίχλης, μὲ τὸ λιβεριανὸ φορτηγὸ «Φαντζέττκα», 17.0ηη τόννων. Τὸ ἑλληνικὸ σκάφος «Βέστα» μετέδωσε ὅτι περισυνέλεξε μέρος τοῦ πληρώματος τοῦ «Νυμφαία», τὸ ὁποῖο ἔσωσε στὴν ἑλληνικὴ βασιλικὴ ἀεραπορία νέα μαχητικὰ ἀμερικανικὰ ἀεροσκάφη, ποὺ ἀναπτύσσουν ταχύτητα 1000 μιλίων. Στὴν τελετὴ παρέστη ὁ Βασιλεύς.

16. Τὰ πολιτικὰ γεγονότα ἐπῆραν δραματικὸ χαρακτῆρα. Ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ἑνώσεως Κέντρου κ. Γ. Παπανδρέου προέβη στὴν ἀκόλουθον ἀνακοίνωσιν:

«Συνετελέσθη σήμερον (χθὲς) παραβίασις τοῦ Πολιτεύματος. Ἡ κυβέρνησις τοῦ Λαοῦ ἐξηναγκάσθη εἰς παραίτησιν. Καὶ ἐκλήθη νὰ κυβερνήση μιὰ ὁμὰς προδοτῶν τῆς Ἑνώσεως Κέντρου. Ἀλλὰ δὲν συνέδη μόνον παραβίασις τοῦ Πολιτεύματος, Συνέδη ἐπίσης καὶ διακωμώδησις. Ὁ τρόπος τῆς καταλήψεως τῆς Ἀρχῆς ἀπὸ τὴν κυβέρνησιν τῶν ἀνδρεικέλων ἔχει προσλάβει τὸν χαρακτῆρα φαιδροῦ πραξικοπήματος. Εἰς τὰ Ἀνάκτορα ἐνήδρευεν ὁ ἀκατονόμαστος πρόεδρος, διὰ νὰ ὁρκισθῆ ἀμέσως, μετὰ τὴν ἀναχώρησίν μου. Καὶ ὡρκίσθη χωρὶς τὴν ἰδικήν μου παρουσίαν, κατὰ παράβασιν τῆς κοινοβουλευτικῆς τάξεως. Καὶ οἱ νέοι ὑπουργοὶ τοῦ Βασιλέως ἀνέλαβαν χωρὶς τὴν παρουσίαν τῶν ὑπουργῶν τοῦ Λαοῦ. Καταγγέλλω πρὸς τὸν Δημοκρατικὸν κόσμον τῆς Λώσας τὴν ὁμάδα τῶν προδοτῶν καὶ τὸν καλῶ εἰς πάνδημον εἰρηνικὴν ἐνδήλωσιν ἐναντίον της προδοσίας. Καὶ τοῦ παρέχω τὴν δεβαίωσιν ὅτι θὰ ἐπανέλθωμεν, διότι ἡμεῖς ἐκφράζομεν τὴν θέλησιν τοῦ κυριάρχου Λαοῦ. Ἀρχίζει ἀπὸ σήμερον νέος ἀνένδοτος ἀγὼν ὑπὲρ τῆς Δημοκρατίας.

— Δημοκρατικὲ Λαέ τῆς Ἑλλάδος, ἐργαζόμενοι καὶ μοχθοῦντες, ἁπλοῖ ἄνθρωποι τοῦ Λαοῦ μας, ἀγρόται, οἱ ὁποῖοι μοῦ ἀνταπεδώσατε τὴν ἀγάπην μου καὶ ἐστάθητε εἰς τὸ πλευρόν μου, σᾶς καλῶ καὶ πάλιν νὰ στρατευθῆτε κάτω ἀπὸ τὴν σημαίαν τῆς ἀληθοῦς Δημοκρατίας. Καὶ σᾶς Νέοι, οἱ ὁποῖοι δονείσθε ἀπὸ τὸν παλμὸν τῶν ἰδανικῶν της Δημοκρατίας καὶ ὑπήρξατε οἱ πρωτοπόροι τοῦ Ἀνενδότου Ἀγῶνος, σᾶς καλῶ καὶ πάλιν κάτω ἀπὸ τὶς πτυχὲς τῆς τιμίας σημαίας μας. Καὶ θὰ νικήσωμεν. Θὰ ἐπανέλθωμεν συντομώτατα θριαμβευταί. Καὶ πάλιν ἡ Δημοκρατία θὰ νικήση».

— Ἐδόθη εὐρεία δημοσιότητα στὶς ἐπιστολὲς ποὺ ἀντηλλάγησαν μεταξὺ τοῦ Βασιλέως καὶ τοῦ κ. Γ. Παπανδρέου καὶ οἱ ὁποῖες φῶτισαν τὴν δημιουργηθεῖσαν πολιτικὴν κρίσιν καὶ τὴν αἰφνιδιαστικὴ ἀλλαγὴ τῆς Κυβερνήσεως. Κατάπληκτος ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς καὶ μὲ δικαίαν ἀγανάκτησιν παρακολουθεῖ τὴν ἐξέλιξι τῶν γεγονότων. Ὅλη ἡ Εὐρώπη κι' ἡ Ἀμερική, ὅλος ὁ κόσμος, ἐντυπωσιάσθηκε ἀπὸ τ' ἀπρόοπτα γεγονότα.

— Ὁ πρωθυπουργὸς κ. Ἀθανασιάδης Νόβας, ἀπαντῶν στὶς δηλώσεις τοῦ κ. Γ. Παπανδρέου, ἐδήλωσε τὰ ἑξῆς: «Λυποῦμαι βαθύτατα διὰ τὴν ὀξύτητα τὴν ὁποίαν ἀπονέουν αἱ δηλώσεις τοῦ κ. Γ. Παπανδρέου. Δὲν μὲ ἀπασχολοῦν καθόλου αἱ ἐναντίον μου ὕβρεις. Ἐπιτελῶ ἁπλῶς τὸ καθῆκον μου ἐναντι τῆς χώρας καὶ ἐναντι της δημοκρατικῆς παρατάξεως. Χρέος τοῦ κ. Παπανδρέου, ὁ ὁποῖος ἔλαβε τὴν ἐπιδλητικὴν ἐντολὴν τοῦ 53% τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ, ἦτο νὰ μὴ φθάσωμεν ἐκεῖ ὅπου ἐφθάσαμε. Καὶ παραμένει χρέος του νὰ ὑποδεῖξη καὶ τώρα λύσεις, τὰς ὁποίας δὲν θεωρεῖ «προδοτικάς». Ὄχι μόνον ἐμπόδιον δὲν πρόκειται νὰ μὲ εὕρουν, ἀλλὰ οὐδεὶς θὰ εἶναι εὐτυχέστερος ἐμοῦ, ἂν ὑπάρξουν καλύτεραι λύσεις. Ἐν μόνον δὲν πρόκειται ποτὲ νὰ πράξω: Νὰ παραμείνω ἀπαθὴς ἐνώπιον τοῦ διαγραφομένου κινδύνου ἐθνικοῦ διχασμοῦ, ὁ ὁποῖος θὰ ἦτο θανάσιμος καὶ διὰ τὴν χώραν καὶ διὰ τὴν Δημοκρατίαν».

— Στὸ ἀεροδρόμιο της Τανάγρας συνετρίδη ἀεροσκάφος «F—104» καὶ σκοτώθηκε ὁ πιλότος του Χρῆστος Εὐσταθίου.

— Τεκτονικὸς σεισμὸς σημειώθηκε στὶς 3.45' στὸ Ἀγρίνιο.

— Τὸ διαστρόπλοιο «Μαρίνερ-4» μετέδωσε φωτογραφίες τοῦ πλανήτη Ἄρη. Ἡ πρώτη φωτογραφία δίνει μιὰ φωτεινὴ εἰκόνα τῆς ἐσήμου νέος;

Χρονικά

Παπανδρέου προέβη στὴν ἀκόλουθον ἀνακοίνωσιν:

«Συνετελέσθη σήμερον (χθὲς) παραβίασις τοῦ Πολιτεύματος. Ἡ κυβέρνησις τοῦ Λαοῦ ἐξηναγκάσθη εἰς παραίτησιν. Καὶ ἐκλήθη νὰ κυβερνήση μιὰ ὁμὰς προδοτῶν τῆς Ἑνώσεως Κέντρου. Ἀλλὰ δὲν συνέδη μόνον παραβίασις τοῦ Πολιτεύματος, Συνέδη ἐπίσης καὶ διακωμώδησις. Ὁ τρόπος τῆς καταλήψεως τῆς Ἀρχῆς ἀπὸ τὴν κυβέρνησιν τῶν ἀνδρεικέλων ἔχει προσλάβει τὸν χαρακτῆρα φαιδροῦ πραξικοπήματος. Εἰς τὰ Ἀνάκτορα ἐνήδρευεν ὁ ἀκατονόμαστος πρόεδρος, διὰ νὰ ὁρκισθῆ ἀμέσως, μετὰ τὴν ἀναχώρησίν μου. Καὶ ὡρκίσθη χωρὶς τὴν ἰδικήν μου παρουσίαν, κατὰ παράβασιν τῆς κοινοβουλευτικῆς τάξεως. Καὶ οἱ νέοι ὑπουργοὶ τοῦ Βασιλέως ἀνέλαβαν χωρὶς τὴν παρουσίαν τῶν ὑπουργῶν τοῦ Λαοῦ. Καταγγέλλω πρὸς τὸν Δημοκρατικὸν κόσμον τῆς Λώσας τὴν ὁμάδα τῶν προδοτῶν καὶ τὸν καλῶ εἰς πάνδημον εἰρηνικὴν ἐνδήλωσιν ἐναντίον της προδοσίας. Καὶ τοῦ παρέχω τὴν δεβαίωσιν ὅτι θὰ ἐπανέλθωμεν, διότι ἡμεῖς ἐκφράζομεν τὴν θέλησιν τοῦ κυριάρχου Λαοῦ. Ἀρχίζει ἀπὸ σήμερον νέος ἀνένδοτος ἀγὼν ὑπὲρ τῆς Δημοκρατίας.

— Δημοκρατικὲ Λαέ τῆς Ἑλλάδος, ἐργαζόμενοι καὶ μοχθοῦντες, ἁπλοῖ ἄνθρωποι τοῦ Λαοῦ μας, ἀγρόται, οἱ ὁποῖοι μοῦ ἀνταπεδώσατε τὴν ἀγάπην μου καὶ ἐστάθητε εἰς τὸ πλευρόν μου, σᾶς καλῶ καὶ πάλιν νὰ στρατευθῆτε κάτω ἀπὸ τὴν σημαίαν τῆς ἀληθοῦς Δημοκρατίας. Καὶ σᾶς Νέοι, οἱ ὁποῖοι δονείσθε ἀπὸ τὸν παλμὸν τῶν ἰδανικῶν της Δημοκρατίας καὶ ὑπήρξατε οἱ πρωτοπόροι τοῦ Ἀνενδότου Ἀγῶνος, σᾶς καλῶ καὶ πάλιν κάτω ἀπὸ τὶς πτυχὲς τῆς τιμίας σημαίας μας. Καὶ θὰ νικήσωμεν. Θὰ ἐπανέλθωμεν συντομώτατα θριαμβευταί. Καὶ πάλιν ἡ Δημοκρατία θὰ νικήση».

— Ἐδόθη εὐρεία δημοσιότητα στὶς ἐπιστολὲς ποὺ ἀντηλλάγησαν μεταξὺ τοῦ Βασιλέως καὶ τοῦ κ. Γ. Παπανδρέου καὶ οἱ ὁποῖες φῶτισαν τὴν δημιουργηθεῖσαν πολιτικὴν κρίσιν καὶ τὴν αἰφνιδιαστικὴ ἀλλαγὴ τῆς Κυβερνήσεως. Κατάπληκτος ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς καὶ μὲ δικαίαν ἀγανάκτησιν παρακολουθεῖ τὴν ἐξέλιξι τῶν γεγονότων. Ὅλη ἡ Εὐρώπη κι' ἡ Ἀμερική, ὅλος ὁ κόσμος, ἐντυπωσιάσθηκε ἀπὸ τ' ἀπρόοπτα γεγονότα.

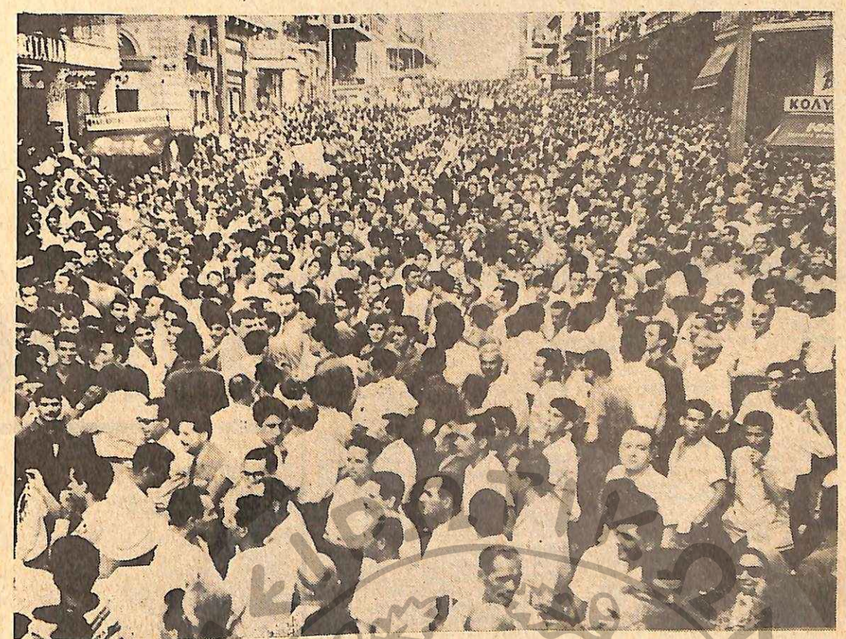
— Ὁ πρωθυπουργὸς κ. Ἀθανασιάδης Νόβας, ἀπαντῶν στὶς δηλώσεις τοῦ κ. Γ. Παπανδρέου, ἐδήλωσε τὰ ἑξῆς: «Λυποῦμαι βαθύτατα διὰ τὴν ὀξύτητα τὴν ὁποίαν ἀπονέουν αἱ δηλώσεις τοῦ κ. Γ. Παπανδρέου. Δὲν μὲ ἀπασχολοῦν καθόλου αἱ ἐναντίον μου ὕβρεις. Ἐπιτελῶ ἁπλῶς τὸ καθῆκον μου ἐναντι τῆς χώρας καὶ ἐναντι της δημοκρατικῆς παρατάξεως. Χρέος τοῦ κ. Παπανδρέου, ὁ ὁποῖος ἔλαβε τὴν ἐπιδλητικὴν ἐντολὴν τοῦ 53% τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ, ἦτο νὰ μὴ φθάσωμεν ἐκεῖ ὅπου ἐφθάσαμε. Καὶ παραμένει χρέος του νὰ ὑποδεῖξη καὶ τώρα λύσεις, τὰς ὁποίας δὲν θεωρεῖ «προδοτικάς». Ὄχι μόνον ἐμπόδιον δὲν πρόκειται νὰ μὲ εὕρουν, ἀλλὰ οὐδεὶς θὰ εἶναι εὐτυχέστερος ἐμοῦ, ἂν ὑπάρξουν καλύτεραι λύσεις. Ἐν μόνον δὲν πρόκειται ποτὲ νὰ πράξω: Νὰ παραμείνω ἀπαθὴς ἐνώπιον τοῦ διαγραφομένου κινδύνου ἐθνικοῦ διχασμοῦ, ὁ ὁποῖος θὰ ἦτο θανάσιμος καὶ διὰ τὴν χώραν καὶ διὰ τὴν Δημοκρατίαν».

— Στὸ ἀεροδρόμιο της Τανάγρας συνετρίδη ἀεροσκάφος «F—104» καὶ σκοτώθηκε ὁ πιλότος του Χρῆστος Εὐσταθίου.

— Τεκτονικὸς σεισμὸς σημειώθηκε στὶς 3.45' στὸ Ἀγρίνιο.

— Τὸ διαστρόπλοιο «Μαρίνερ-4» μετέδωσε φωτογραφίες τοῦ πλανήτη Ἄρη. Ἡ πρώτη φωτογραφία δίνει μιὰ φωτεινὴ εἰκόνα τῆς ἐσήμου νέος; Βρίσκεται σ' ἀπόλυτη ἐξέλιξι; Ἔχει συμπληρώσει τὴν ὁριστικὴ διαμόρφωσί του; Τί συμβαίνει μὲ τὶς ἠπείρους; Ἀπορροφῶνται ἀπὸ τὸν ὑδάτινο χῶρο; Τὸ κλίμα τοῦ μέλλοντος θὰ εἶναι πιὸ ψυχρὸ ἀπὸ τὸ σημερινό; Μπαίνουμε σὲ μιὰ ἐποχὴ συχνοτέρων καταιγίδων καὶ σεισμῶν. Πρόσφατες ἔρευνες ἀπέδειξαν ὅτι ἡ στερεότητα τῶν βράχων εἶναι σχετικὴ καὶ ὅτι σὲ περίπτωσι σεισμῶν θὰ γνωρίσουμε μεγαλύτερες καταστροφὲς καὶ θὰ ἔχουμε γενικώτερες ἀνακατατάξεις. Τὸ κλίμα θὰ γίνη πιὸ ψυχρὸ καὶ οἱ ἄνθρωποι θὰ ἀντιληφθοῦν ὅτι δὲν ζοῦμε πάνω σ' ἕνα τόσο στερεὸ πλανήτη, ὅσο ὑποθέτουμε ἀρχικά».

— Δὲν εἶμαι οὔτε ἄγγελος οὔτε δαίμονας, ἐξομολογεῖται ἡ Κατερίν Σπάακ, ἡ γόησσα μὲ τὸ μεγάλο ταλέντο». Κυνηγᾶ τὴν ἐπιτυχία καὶ τ' ὄνειρο. Στὴν ἀρχὴ ξεκίνησε μὲ μεγάλες φιλοδοξίες. Ἔκανα τὴν ἁπλὴ σκέψι ὅτι, ἀφοῦ πετυχαίνουν

Ἡ Δημοκρατία ἐνίκησε καὶ πάλι. Μετὰ τὸ πολιτικὸ πραξικόπημα, ὁ ἀγανακτισμένος ἑλληνικὸς λαὸς δίδει τὴν εἰρηνικὴ μάχη τῆς Δημοκρατίας, στοὺς κεντρικοὺς δρόμους της Ἀθήνας, ἀποθεώνοντας τὸν φυσικὸ καὶ νόμιμο ἀρχηγό του, τὸν κ. Γ. Παπανδρέου.

πυρηνικῶν δομβῶν. Ἡ Ἰνδία ἐλπίζει ὅτι σύντομα θὰ διαθέτη ἀρκετὸ πλουτώνιο, ὥστε ἀπὸ τὸ 1970 νὰ κατασκευάζη μιὰ δομβα τὴν ἑβδομάδα! Ὁ δόκτωρ Μπάμπα, ποὺ δρίσκεται ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ἀτομικοῦ προγράμματος, ἐδήλωσε ὅτι οἱ τεχνικὲς γνώσεις δὲν λείπουν κι' ἔχει πεῖσι. Οἱ ἐμφανίσεις μου εἶναι «σάεξ». Κι' αὐτὸ θέλουν οἱ φίλοι τοῦ κινηματογράφου. Εἶμαι νέα. Δὲν μπορῶ νὰ παίζω, παρὰ μόνο σὲ ταινίες τολμηρὲς καὶ νὰ ἐμφανίζωμαι γυμνή. Κανεὶς δὲν θὰ μοῦ ἔδινε τὴν παραμικρὴ σημασία, ἂν ἐμφανιζόμουν σεμνή. Ζοῦμε σὲ μιὰ ἐποχὴ ἐξαρσεως τοῦ σεξουαλισμοῦ. Δὲν μπορῶ νὰ πάω ἀντίθετα».

17. Ἐδῶ κι' εἴκοσι χρόνια, στὸ Νέο Μεξικό, σημειώθηκε ἡ πρώτη ἀτομικὴ ἔκρηξι στὸν κόσμο. Στὴν μικροῦ δάθους κοιλοτητα της ἐρήμου ὑψώνεται ἕνα μνημεῖο, στὸ ὁποῖο ἀναφέρεται ὅτι ἡ περιοχὴ αὐτὴ ὑπῆρξε τὸ σημεῖο πυροδοτήσεως τῆς πρώτης ἐκρηξεως που εισηγαγε τον ἄνθρωπο στον αἰῶνα του ἀτόμου. Ἀγριόχορτα ἔχουν φυτρώσει στὰ ἐρείπια τῶν κτιρίων ποὺ ἐχρησιμοποιήθησαν ὡς κέντρα ἐλέγχου. Σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὸ μνημεῖο ὑπάρχει μιὰ σιδερένια δοκός, ποὺ ἔχει πάρει παράδοξο σχῆμα κι' εἶναι κατάλοιπο τοῦ πρώτου ἀτομικοῦ ὄπλου, στὸ ὁποῖο εἶχε δοθῆ τὸ ὄνομα «Τριάς».

— Οἱ Ἀμερικανοὶ

Ἀπόμη καὶ Δανοὶ τουρίστες, ἐνθουσιασμένοι ἀπὸ τὶς ἐκδηλώσεις τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ γιὰ τὴν Δημοκρατία, μετέχουν τῶν συγκεντρώσεων κρατῶντας φωτογραφίες τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς Ἑνώσεως Κέντρου κ. Γ. Παπανδρέου.

νικὰ ὄργανα γιὰ τὴν μελέτη τῶν πολὺ ὑψηλῆς τάσεως κοσμικῶν σωματιδίων. Στὴν ἀνακοίνωσι προστίθεται ὅτι ἡ ἐξαπόλυσις τοῦ «Πρωτονίου-1» ἐπετεύχθη μὲ τὴν βοήθεια κένδυς νέου ἰσχυροῦ προωστικοῦ πυραύλου, ποὺ κατασκευάσθηκε στὴ Σοβιετικὴ Ἕνωσι.

Οἱ Ἀμερικανοὶ ἀναγνωρίζουν ὅτι τὸ «Πρωτόνιο-1) εἶναι τὸ βαρύτερο διαστημικὸ ἀντικείμενο ποὺ ἐξαποστάλθηκε ὡς σήμερα, καὶ συμφωνοῦν ὅτι, γιὰ νὰ τεθῇ σὲ τροχιά, χρειάσθηκε πράγματι ἡ κατασκευὴ ἑνὸς νέου ἰσχυροῦ πυραύλου.

Χωρὶς σχόλια προκαλεῖ ἐπίσης τὸ βαρυφόρτωμα τῶν «Κόσμος-71, 72, 73, 74 καὶ 75», μὲ ἕνα καὶ μόνο πύραυλο, λίγες ὥρες νωρίτερα ἀπὸ τὴν ἐκτόξευσι τοῦ «Πρωτονίου-1». Στοὺς βαρυφόρους αὐτοὺς ἔχουν τοποθετηθῇ ἐπιστημονικὲς συσκευές, γιὰ τὴν διεξαγωγὴ νέων πειραμάτων. Οἱ ἐπιστήμονες πιστεύουν ὅτι αὐτὸ τὸ νέο ἐπίτευγμα τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως εἶναι τὸ προοίμιο ἑνὸς νέου ὅπλου, ἑνὸς «φραντεβοὺ στὸ Διάστημα».

Οἱ «Τάϊμς τοῦ Λονδίνου» γράφουν ὅτι: «Οἱ καλὲς προθέσεις τοῦ βασιλέως Κωνσταντίνου ἀπέτυχαν νὰ σώσουν τὴν χώρα ἀπὸ τὸν δίχασμό της, μὰ μιὰ ἀκόμη φορά, σὲ δυὸ σκληρὲς κι' ἐπικίνδυνες στιγμές. Ἡ συζήτησις ἂν ἡ Ἑλλὰς πρέπει νὰ ἔχῃ μοναρχία ἢ δημοκρατία ἐπανῆλθε στὴν πολιτικὴ ζωὴ καὶ δὲν χρειάζεται τὴν πολιτικὴ ζωὴ μακρυά, γιὰ νὰ θυμηθοῦμε πόσο ματαστρατηγικὲς ὑπῆρξαν γιὰ τὴν Ἑλλάδα οἱ συνέπειες τοῦ παλαιοῦ διχασμοῦ τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ. Ἡ διέξοδος μετὰ τοῦ βασιλέως καὶ τοῦ πρώην πρωθυπουργοῦ κ. Γ. Παπανδρέου εἶναι γεγονὸς ἀξιοθρήνητον.

Ἡ ἑλληνικὴ Κυβέρνησις ἐκρινε τὸν διορισμὸ τοῦ Σαρώνου, ὡς νέου πρεσβευτοῦ τοῦ Βελγίου στὴν Ἑλλάδα.

Ἀμερικανικὸ στρατιωτικὸ ἀεροπλάνο, ποὺ πετοῦσε πάνω ἀπὸ τὴν περιοχὴ τῆς Πιερλάτ, ὅπου βρίσκεται τὸ γαλλικὸ πυρηνικὸ ἐργαστήριο, κατεδιώχθηκε ἀπὸ γαλλικὸ ἀεροσκάφη. Οἱ πιλότοι τους ἐκάλεσαν τοὺς Ἀμερικανοὺς νὰ γυρίσουν στὶς βάσεις τῆς προελεύσεώς τους. στὴν Γερμανία. Ὅτως εἶναι γνωστό, οἱ γαλλικὲς ἀρχὲς ἔχουν ἀπαγορεύσει τόσο στὰ στρατιωτικὰ ὅσο καὶ στὰ ἀεροπλάνα τῆς πολιτικῆς ἀεροπορίας νὰ διέρχωνται ἀπὸ τὸν ἐναέριο χῶρο τῆς περιοχῆς, στὴν ὁποία βρίσκεται τὸ ἐργαστήριο, στὴν κοιλάδα τοῦ Ροδανοῦ. Τὸ ἐργαστήριο αὐτὸ προμηθεύει στὴ Γαλλία τὸ ἐμπλουτισμένο οὐράνιο, ποὺ εἶναι ἀναγκαῖο γιὰ τὴν κατασκευὴ τῆς ἀτομικῆς βόμβας.

— Ἡ Σεούλ κι' ὁλόκληρη ἡ περιοχὴ τῆς Νοτίου Κορέας σαρώθηκε κυριολεκτικὰ ἀπὸ πλημμύρες. Πενήντα 118 στρατιῶτες καὶ πολῖτες. Καταστράφηκαν 30.000 σπίτια καὶ οἱ ζημίες ἀνέρχονται σὲ 600.000 στερλίνες. Ἐπίσης σφοδρὲς καταιγίδες σάρωσαν τὶς περιοχὲς τῆς Κάτω Σαξωνίας, τῆς Ἔσσης, τῆς Βορείου Ρηνανίας καὶ Βεστφαλίας, μὲ ἀποτέλεσμα τὸν θάνατον 15 ἀτόμων.

Κακοκαιρία δοκιμάζει καὶ τὴν Γαλλία. Στὶς Κάννες, ἡ θερμοκρασίας κατέβηκε στοὺς 20 βαθμοὺς καὶ στὴ Νίκαια 19 κελσίου.

— Ὁ ὑπουργὸς Μεταναστεύσεως τοῦ Καναδᾶ κ. Νίκολσον ἐδήλωσε ὅτι ἡ καναδικὴ Κυβέρνησις εἶναι διατεθειμένη νὰ δεχθῇ ὡς μεταναστες εἰδικευμένους τεχνίτες κι' ἐργάτες, ἔστω κι' ἂν δὲν ἔχουν συγγενεῖς στὸν Καναδᾶ.

— Σ' ἕνα νησί, στὸ νότιο τμῆμα τῆς Νέας Γουινέας, σημειώθηκε ἔκρηξις τοῦ ἡφαιστείου Λάγκλα. Μέχρι τὴν στιγμὴς, παραμένει ἀγνωστη ἡ τύχη τῶν τριακοσίων κατοίκων τῆς περιοχῆς.

— Ἕνα ἀμερικανικὸ «φρουμπότ-ξευση στὸ διάστημα. Θὰ εἶναι ἐφωδιασμένο μὲ τὰ χημικὰ ὑγρά, μὲ τὰ νεῦρα νὰ λάμψουν, ὅταν βρίσκονται στὴν ἡ ὑγρὰ διάθεσι. Σκοπὸς τῆς ἐπιστρατεύσεως ἀπὸ τριάντα χρόνων.

—Ὁ κύριος Μέησον; ἐναρμόνησα.

—Εἶμαι ἐγώ, μοῦ ἀπάντησε, ἔνω σηκωνόταν καὶ ἐρχόταν πρὸς τὸ μέρος μου.

—Μά...

—Μὴ νομίζεται γέρο; Πράγματι, ἐκείνος ποὺ εἴδατε στὴ φωτογραφία, ἦταν ὁ παππούς μου, ὁ ἱδρυτὴς τῆς Λέσχης, ποὺ πέθανε πρὶν ἀπὸ ἕξη μῆνες. Τώρα στὴ θέσι του τὴν πῆρε ὁ πατέρας μου, ἀλλὰ ἐγὼ εἶμαι ὁ πιὸ ἄμεσος συνεργάτης του. Θέλετε νὰ μοῦ πῆτε τί σᾶς ἀπασχολεῖ;

—Τίποτα τὸ πολὺ σοβαρό. Εἶχα δῆ τὴ φωτογραφία τοῦ παππού σας καὶ ἤθελα νὰ συζητήσω μαζί του.

—Γιὰ νὰ μιλήσετε γιὰ ἕναν ἄντρα, ὑποθέτω... Μὰ καθῆστε παρακαλῶ. Μπορῶ νὰ σᾶς προσφέρω ἕνα τσιγάρο; Ἐλάτε, μιλῆστε σὲ μένα γι' αὐτὸν τὸν ἄντρα. Θέλετε νὰ τοῦ ξεφύγετε, νὰ ἐνισχύσετε τὸ δεσμό σας ἢ νὰ τὸν κατακτήσετε;

Δέχτηκα τὸ τσιγάρο καί, χωρὶς σχεδὸν νὰ τὸ καταλάβω. ἄρχισα νὰ μιλῶ.

—Θέλω νὰ συμπληρώσω τὴν κατάκτησί μου. Μὰ δὲν πρόκειται γιὰ ἄντρα πολὺ εὔκολο...

—Ποιός εἶναι; Κανένα πρόσωπο σημαντικό:

—Ὁ ἀρχιτέκτων Ἄλμπερτ Λάτιμερ.

Ὁ κύριος Μέησον μὲ κύτταξε κατάπληκτος κι' ἐγὼ ἐπιφελήθη κα γιὰ ν' ἀνοίξω τὴν τσάντα μου καὶ νὰ ἀφήσω πάνω στὸ γραφεῖο μου τρεῖς στερλίνες.

—Γιὰ τὴν ἐγγραφή μου στὴ Λέσχη, εἶπα.

—Ἐν τάξει. Θὰ σᾶς δώσω ἀμέσως μιὰ ἀπόδειξι. Μὰ πέστε μου, δὲν πρόκειται γιὰ κεῖνον τὸν ἀρχιτέκτονα, ποὺ κάνει μιὰ πολὺ ἐν-

ΠΙΚΑΝΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

„ΘΕΛΕΤΕ μιὰ συμβουλή, μιὰ βοήθεια; Ἔχετε ἕνα πρόβλημα νὰ λύσετε; Τηλεφωνῆστε σ' αὐτὸν τὸν ἀριθμὸ καὶ θὰ βρῆτε ἕνα φίλο».

Εἶχα δῆ τόσες φορὲς αὐτὴ τὴν ἀγγελία στὶς ἐφημερίδες καὶ μοῦ εἶχε ἐμπνεύσει πάντοτε μεγάλη συμπάθεια ἡ φωτογραφία τοῦ ἡλικιωμένου ἐκείνου κυρίου μὲ τὰ ἀνοιχτόχρωμα μάτια. ποὺ ἦταν πρόθυμος νὰ προσφέρῃ τὶς συμβουλές του σὲ ὁποιον θὰ γινόταν μέλος τῆς «Λέσχης τῆς φιλίας» πληρώνοντας τρεῖς στερλίνες τὸ χρόνο. Στὴν ἀγγελία ἀναφερόταν ἀκόμα, ὅτι ὠνομαζόταν Μέησον. Μὰ ἐγὼ δὲν εἶχα σκεφθῆ ποτὲ πὼς θὰ ἦταν δυνατὸν μιὰ μέρα νὰ γίνω μέλος τῆς περιέργης Λέσχης καὶ νὰ ζητήσω τὶς συμβουλὲς τοῦ συμπαθητικοῦ ἐκείνου γέρου.

Ἤμουν μιὰ κοπέλλα πολὺ ἀπασχολημένη, μὲ ζωὴ πολὺ ἐντατική καὶ ἐργασία πολὺ ἐνδιαφέρουσα.

Ἐδῶ καὶ τρία χρόνια ἤμουν ἡ διαιτέρα τοῦ Ἄλμπερτ Λάτιμερ, ἑνὸς γνωστοῦ νέου ἀρχιτέκτονος, καὶ σπάνια ἔμενα ἐλεύθερη τὰ ἀπογεύματα. Ὁ Ἄλμπερτ Λάτιμερ μὲ εἶχε ἐπιφορτίσει νὰ ὀργανώσω ὅλη τὴ ζωή του, τὴν κοινωνική καὶ τὴν ἰδιωτική, καὶ φαινόταν πολὺ ἱκανοποιημένος ἀπὸ μένα.

Κι' ἐγὼ ἤμουν πολὺ ἱκανοποιημένη τὸν πρῶτο καιρό, μὰ ὕστερα ἀπὸ δυὸ χρόνια ἄρχισα νὰ κάνω στὸν ἑαυτό μου ἐρωτήσεις, στὶς ὁποῖες δὲν ἤξερα τί νὰ ἀπαντήσω.

Ναί, εἶχα κι' ἐγὼ ἕνα πρόβλημα νὰ λύσω! Καί, ἀκριβῶς γι' αὐτό, κάποια μέρα τὸ ἀποφάσισα: Θὰ γινόμουν μέλος τῆς «Λέσχης τῆς φιλίας». "Ὄχι τόσο ἐπειδὴ ἤλπιζα πὼς θὰ κατώρθωνα νὰ λύσω τὸ πρόβλημά μου, μὰ ἐπειδή, ἀφοῦ εἶχα παραγγείλει ἐκεῖνο τὸ πρωὶ ἕνα μεγάλο πανέρι τριαντάφυλλα ἐκ μέρους τοῦ προϊσταμένου μου γιὰ τὴ νεαρὴ χήρα ἑνὸς Χιλιανοῦ διπλωμάτη, μοῦ ἦλθε ἡ ἐπιθυμία νὰ ζητήσω παρηγοριὰ ἀπὸ τὸν καλὸ ἐκεῖνον γέρο μὲ τὸ ἄσπρο γενάκι.

Ἡ «Λέσχη τῆς φιλίας» εἶχε τὴν ἕδρα της σὲ μιὰ χαριτωμένη βίλλα, ὄχι πολὺ μακρυὰ ἀπὸ τοὺς κήπους τοῦ Κένσινγκτον. Γιὰ μερικὲς στιγμὲς. στάθηκα διστακτική, μὰ ὕστερα πῆρα τὴν ἀπόφασί μου.

«Γιατί νὰ μὴν μπῶ;» σκέφτηκα. Τρεῖς στερλίνες δὲν εἶναι μεγάλο ποσόν.

Χτύπησα τὸ κουδούνι καὶ ἤλθε νὰ μοῦ ἀνοίξῃ μιὰ καμαριέρα μὲ γάες, ποὺ εἶχε βάψει τὰ μαλλιά της κόκκινα.

—Ὁ κύριος Μέησον; τὴν ρώτησα.

Ἐκείνη παραμέρισε γιὰ νὰ μ' ἀφήσῃ νὰ περάσω καὶ μὲ ὠδήγησε σ' ἕνα γραφεῖο αὐστηρὰ ἐπιπλωμένο, ὅπου, πίσω ἀπὸ τὸ γραφεῖο, καθόταν ἕνας ξανθὸς νέος, ὄχι περισσότερο ἀπὸ τριάντα χρόνων.

—Ὁ κύριος Μέησον; ξαναρώτησα.

—Εἶμαι ἐγώ, μοῦ ἀπάντησε, ἐνῶ σηκωνόταν καὶ ἐρχόταν πρὸς τὸ μέρος μου.

—Μά...

—Μὴ νομίζεται γέρο; Πράγματι, ἐκείνος ποὺ εἴδατε στὴ φωτογραφία, ἦταν ὁ παππούς μου, ὁ ἱδρυτὴς τῆς Λέσχης, ποὺ πέθανε πρὶν ἀπὸ ἕξη μῆνες. Τώρα στὴ θέσι του τὴν πῆρε ὁ πατέρας μου, ἀλλὰ ἐγὼ εἶμαι ὁ πιὸ ἄμεσος συνεργάτης του. Θέλετε νὰ μοῦ πῆτε τί σᾶς ἀπασχολεῖ;

—Τίποτα τὸ πολὺ σοβαρό. Εἶχα δῆ τὴ φωτογραφία τοῦ παππού σας καὶ ἤθελα νὰ συζητήσω μαζί του.

—Γιὰ νὰ μιλήσετε γιὰ ἕναν ἄντρα, ὑποθέτω... Μὰ καθῆστε παρακαλῶ. Μπορῶ νὰ σᾶς προσφέρω ἕνα τσιγάρο; Ἐλάτε, μιλῆστε σὲ μένα γι' αὐτὸν τὸν ἄντρα. Θέλετε νὰ τοῦ ξεφύγετε, νὰ ἐνισχύσετε τὸ δεσμό σας ἢ νὰ τὸν κατακτήσετε;

Δέχτηκα τὸ τσιγάρο καί, χωρὶς σχεδὸν νὰ τὸ καταλάβω. ἄρχισα νὰ μιλῶ.

—Θέλω νὰ συμπληρώσω τὴν κατάκτησί μου. Μὰ δὲν πρόκειται γιὰ ἄντρα πολὺ εὔκολο...

—Ποιός εἶναι; Κανένα πρόσωπο σημαντικό:

—Ὁ ἀρχιτέκτων Ἄλμπερτ Λάτιμερ.

Ὁ κύριος Μέησον μὲ κύτταξε κατάπληκτος κι' ἐγὼ ἐπιφελήθη κα γιὰ ν' ἀνοίξω τὴν τσάντα μου καὶ νὰ ἀφήσω πάνω στὸ γραφεῖο μου τρεῖς στερλίνες.

—Γιὰ τὴν ἐγγραφή μου στὴ Λέσχη, εἶπα.

—Ἐν τάξει. Θὰ σᾶς δώσω ἀμέσως μιὰ ἀπόδειξι. Μὰ πέστε μου, δὲν πρόκειται γιὰ κεῖνον τὸν ἀρχιτέκτονα, ποὺ κάνει μιὰ πολὺ ἐν-

λίνες;... παρατήρησα ἔκπληκτη.

—Γιατὶ ὄχι; Ἄλλωστε ἐγὼ εἶμαι δικηγόρος καὶ βοηθῶ τὸν πατέρα μου ὅταν εἶναι ἀπαραίτητο. Νομίζω πὼς ἕνας δικηγόρος ὠφελεῖται πάντα ἀπὸ τὴν μελέτη διαφόρων ψυχολογικῶν προβλημάτων.

Ὁ συλλογισμός του μὲ ἱκανοποίησε ἀρκετά. Ἄλλωστε ἂν δὲν φρονόταν καλά, ἤξερα ἐγὼ νὰ τὸν βάλω στὴ θέσι του.

—Ἐν τάξει, κύριε Μέησον, εἶπα. Δέχομαι τὴν προσφορά σας καὶ θὰ ἀκολουθήσω τὴν τακτικὴ ποὺ μοῦ προτείνετε.

—Θὰ δῆτε πὼς ὅλα θὰ πᾶνε καλά, εἶπε ὁ νέος μὲ μιὰ μικρὴ ὑπόκλισι.

Ἐκείνη τὴν ἑβδομάδα ὁ Ἄλμπερτ ἦταν πολὺ ἀπησχολημένος μὲ τὴ χήρα τοῦ Χιλιανοῦ διπλωμάτη, κι' ἐγὼ μποροῦσα νὰ βγαίνω κάθε βράδι μὲ τὸ νεαρὸ Μέησον ποὺ, κατὰ σύμπτωσι, ὠνομαζόταν κι' αὐτὸς Ἄλμπερτ ὅπως ὁ προϊστάμενός μου.

Τὸ βράδι τῆς δεξιώσεως, ἐγὼ καὶ ὁ Ἄλμπερτ ὁ δεύτερος, εἴχαμε γίνει καλοὶ φίλοι. Κι' ἐπειδὴ ἐγὼ εἶμαι συνήθως πολὺ ἐπιφυλακτικὴ μὲ τοὺς ἄντρες, ὁ Ἄλμπερτ ὁ πρῶτος δὲν ἄργησε νὰ τὸ προσέξῃ.

—Ποιός εἶναι αὐτὸς ὁ νέος; μὲ ρώτησε, ἐπιφελούμενος ἀπὸ μιὰ στιγμὴ ποὺ ἡ Χιλιανὴ φίλη του εἶχε ἀνοίξει ζωηρὴ συζήτησι μ' ἕναν κινηματογραφικὸ παραγωγό.

—Εἶναι ὁ ἀρραβωνιαστικός μου, ἀπάντησα. Θὰ παντρευτοῦμε σ' ἕνα μήνα.

—Δὲν εἶναι δυνατόν! φώναξε,

— Θέλω νὰ συμπληρώσω τὴν κατάκτησί του. Μὰ δὲν πρόκειται γιὰ ἄντρα πολὺ εὔκολο...

ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ

σχεδόν, ὁ Ἄλμπερτ ὁ πρῶτος. Τί θὰ γίνω ἐγὼ χωρὶς ἐσένα;

Σήκωσα τοὺς ὤμους. Σ' αὐτὴ τὴν ἐρώτησι, ἔπρεπε ν' ἀπαντήσῃ μόνος του.

—Ἔλα, πές μου πὼς ἀστειεύεσαι, μοῦ εἶπε ἐκεῖνος σχεδὸν παρακλητικά, πιάνοντάς με ἀπὸ τὸ χέρι.

Ἀκριβῶς ἐκείνη τὴ στιγμὴ μᾶς διέκοψε ἡ Χιλιανή, κι' ὁ Ἄλμπερτ τὴν ἀκολούθησε, ἀλλὰ ἦταν φανερὸ πὼς τὸ ἔκανε μὲ κρύα καρδιά.

—Πῶς πῆγε; μὲ ρώτησε ὁ Ἄλμπερτ Μέησον, ποὺ εἶχε παρακολουθήσει ἀπὸ μακρυὰ τὴ σκηνή. Τοῦ τὸ εἶπατε;

—Ναί, Ἐλπίζω μόνο νὰ μὴ μοῦ πῇ νὰ τὸν βοηθήσω νὰ βρῇ μιὰ ἄλλη ἰδιαιτέρα, γιατὶ τότε ἡ ἀξιοπρέπειά μου θὰ μοῦ ἐπιβάλῃ νὰ παραιτηθῶ.

—Αὐτὸ θὰ τὸ μάθετε αὔριο, εἶπε ἐκεῖνος χαμογελῶντας. Θὰ σᾶς περιμένω, γιὰ νὰ μάθω τὰ ἀποτελέσματα.

Τὸ ἄλλο πρωί, ὁ Ἄλμπερτ Λάτιμερ ἔφτασε στὸ γραφεῖο μὲ ὕφος σκοτεινὸ καὶ μέτωπο συνοφρυωμένο.

— Κάθησε μιὰ στιγμή, Ἄννι, μοῦ εἶπε, θέλω νὰ σοῦ πῶ κάτι. Δὲν θὰ χρησιμοποιήσω φράσεις ρομαντικὲς καὶ παθητικές, μὰ θὰ σὲ ρωτήσω ἁπλούστατα: Θέλεις νὰ γίνῃς γυναίκα μου;

—Ναί, τοῦ ἀπάντησα (καὶ δὲν θυμόμουν πιὰ ὅτι τοῦ εἶχα ἀναγγείλει πὼς ἤμουν ἀρραβωνιασμένη).

—Θαυμάσια. Θὰ παντρευτοῦμε τὸ γρηγοράτερο. Νομίζω πὼς ὁ γάμος μας θὰ πετύχῃ, γιατὶ δὲν ἐκινήμεν ἀπὸ ἕνα μεγάλο πάθος, ἀλλὰ βασίζεται περισσότερο στὴ λογική.

—Θέλεις νὰ πῆς πὼς δὲν μ' ἀγαπᾶς; ρώτησα μὲ ἀγωνία.

—Σ' ἀγαπῶ κι' ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ σένα. "Ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ μιὰ γυναίκα ἤρεμη καὶ λογική, ποὺ νὰ βρίσκεται κοντά μου, νὰ παρακολουθῇ τὴ δουλειά μου καὶ νὰ μὲ ἐνοχλῇ μὲ τὴ ζήλεια της.

—Θέλεις νὰ πῆς, ὅτι καὶ μετὰ τὸ γάμο, θὰ συνεχίσῃς νὰ ἔχῃς δεσμοὺς μὲ ἄλλες γυναῖκες;

—Ὄχι ἀκριβῶς. Ἐγώ, βλέπεις, εἶμαι ἕνας καλλιτέχνης καὶ δὲν μπορῶ νὰ γίνω ἕνας συνηθισμένος σύζυγος.

—Θὰ ἐξακολουθοῦσες τὸ δεσμό σου μὲ τὴ Χιλιανή; τὸν ρώτησα.

—Ὄχι, βέβαια. Ἐπρόκειτο μόνο γιὰ ἕνα δεσμὸ τῆς στιγμῆς. Αὐτὴ ἡ γυναίκα εἶναι ἐντελῶς ἄδεια. Μὰ δὲν μπορῶ νὰ δώσω ὑποσχέσεις γιὰ τὸ μέλλον. "Οπως βλέπεις, σοῦ τὸ λέω ἀπὸ τώρα καὶ ὑπολογίζω στὴν κατανόησι καὶ στὴ διακριτικότητά σου.

Τὸν κύτταξα καὶ γιὰ πρώτη φορὰ μοῦ φάνηκε πὼς τὸν ἔβλεπα ἀκριβῶς ὅπως ἦταν: ἕνας ἄνδρωπος προικισμένος μὲ μεγάλη ἐξυπνάδα, ἀλλὰ καὶ γεμάτος φιλαρέσκεια καὶ ἐγωισμό.

—Εὐχαριστῶ γιὰ τὴν εἰλικρίνεια, εἶπα εἰρωνικά.

—Ἀποτελεῖ ἕνα ἀπὸ τὰ στοιχεῖα τῆς γοητείας μου, μοῦ ἀπάντησε χαμογελῶντας.

Κοκκίνισα μέχρι τὶς ρίζες τῶν μαλλιῶν καί, πρὶν προλάβω νὰ συγκροτηθῶ, σήκωσα τὸ χέρι καὶ τοῦ ἔδωσα ἕνα ἠχηρὸ χαστούκι...

★

—Καὶ τότε, τοῦ ἔδωσα ἕνα χαστούκι καὶ τοῦ εἶπα νὰ γυρέψῃ μιὰ ἄλλη σύζυγο καὶ μιὰ ἄλλη ἰδιαιτέρα! κατέληξα μερικὲς ὥρες ἀργότερα, μπροστὰ στὸ φλυτζάνι τοῦ τσαγιοῦ ποὺ ὁ Ἄλμπερτ Μέησον μοῦ εἶχε προσφέρει, στὸ γραφεῖο του.

—Κάνατε πολὺ καλά, καὶ ἐλπίζω νὰ μὴν ὑποφέρετε πολὺ γι' αὐτὸ ποὺ συνέβηκε.

Κύτταξα γύρω μου μὲ ἔκπληξι. Ἦταν ἕνα ζεστὸ ἀπόγευμα τοῦ Ἰουλίου. Ἔνιωθα ἀπόλυτη γαλήνη.

—Νομίζω πὼς δὲν θὰ ὑποφέρω καθόλου, ἀπάντησα. Μοῦ δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ καταλάβω πὼς ὁ Ἄλμπερτ Λάτιμερ ἦταν ἕνα φουσκωμένο μπαλόνι, καὶ τίποτα περισσότερο.

—Θαυμάσια, λοιπόν! γέλασε ὁ Ἄλμπερτ Μέησον. Μὰ μὴν ξεχνᾶτε πὼς εἶστε μέλος τῆς Λέσχης μας, κι' ἐμεῖς ἐχουμε τὴν ὑποχρέωσι νὰ σᾶς βοηθήσουμε νὰ βρῆτε μιὰ ἄλλη καρδιὰ γιὰ ν' ἀγαπήσετε.

—Πρὶν ἀπ' ὅλα, πρέπει νὰ μὲ βοηθήσετε νὰ βρῶ μιὰ ἄλλη δουλειά, εἶπα γελῶντας κι' ἐγώ. Γιατὶ ἀπὸ σήμερα τὸ πρωὶ εἶμαι ἄνεργη.

Ὁ Ἄλμπερτ Μέησον συνωφρυώθηκε καὶ μίλησε μὲ ὕφος ἐπαγγελματικό!

—Ἂς δοῦμε, λοιπόν. Τὸ σωστὸ εἶναι νὰ σᾶς βροῦμε μιὰ θέσι συζύγου - ἰδιαιτέρας. Κι' ἔχουμε ὑπ' ὄψι μας ἀκριβῶς μιὰ τέτοια θέσι. Πρόκειται γιὰ ἕναν ἀκατάστατο νεαρό, περίπου τριάντα χρόνων. Τὸ ἀπάγγελμά του εἶναι διπλωμάτης.

Δὲν ἔξερα γιατί, μὰ ἐκείνη ἡ πρότασι δὲν μοῦ προξένησε ἐκπληξι. Ἦταν σὰν νὰ τὴν περίμενα...

—Θὰ τὸ σκεφτῶ, εἶπα. Μὰ ἐξηγῆστε μου καλύτερα, ποιές εἶναι οἱ συνήθειες αὐτοῦ τοῦ νέου. Τοῦ ἀρέσει νὰ βγαίνῃ τὸ βράδι;

—Καμμιὰ φορά, μόνον μὲ μιὰ κοπέλλα μελαχροινή, λεπτή, μικροκαμωμένη εἰκοσιπέντε χρόνων, ποὺ λέγεται Ἄννι.

Κοκκίνισα ἀπὸ χαρά.

—Ἐν τάξει, εἶπα. Μὰ ὅταν αὐτὴ ἡ κοπέλλα δὲν θὰ εἶναι πιὰ εἰκοσιπέντε χρόνων καὶ δὲν θἄχῃ πιὰ μαῦρα μαλλιά;

—Δὲν θἄχῃ σημασία. Φτάνει νὰ πρόκειται γιὰ τὴν Ἄννι. Ὁ νέος γιὰ τὸν ὁποῖο μιλῶ, ἔχει στὸ προσωπικό του ὁμορφες δικογενειακὲς βραδιές, δυὸ - τρία παιδιά, ξανθὰ ἢ μελαχροινά, ποὺ θὰ γεμίζουν τὸ σπίτι μὲ γέλια καὶ φωνές. Στὸ ἀκόμα πιὸ μακρυνὸ μέλλον, θὰ ὑπάρχῃ κοντά του μιὰ Ἄννι. Ὄχι πιὰ τόσο λεπτὴ καὶ μὲ μαλλιὰ λευκά, μὰ γι' αὐτὸν θὰ εἶναι πάντοτε ἡ ἴδια ἡ Ἄννι, ποὺ ἀγαπήσε, ὅταν ἦταν εἰκοσιπέντε χρονῶν. Τί λέτε γι' αὐτὴ τὴ θέσι, δεσποινίς;

Τὰ λόγια του ἦταν εὐθύμα, μὰ ἡ φωνὴ του εἶχε γίνει σοβαρὴ καὶ συγκινημένη.

—Θάθελα νὰ σκεφτῶ τρία λεπτά, ἀπάντησα χαμογελῶντας ἀνάμεσα στὰ δάκρυά μου. Μὰ ὄχι, δὲν χρειάζεται. εἶμαι σίγουρη πὼς ἡ θέσι ποὺ μοῦ προσφέρετε εἶναι ἐκείνη ποὺ μοῦ ταιριάζει!

ΝΤΑΝ ΡΟΣ

ΣΤΟ ΚΛΟΥΒΙ ΓΙΑ 18 ΧΡΟΝΙΑ

Τὶς περασμένες μέρες, οἱ καραμπινιέροι τῆς Κοζάντσα, ἑνὸς ἰταλικοῦ χωριοῦ, πληροφορήθηκαν ἕνα ἐγκλημα ἐναντίον μιᾶς γυναίκας, ποὺ διασκοῦσε ἐπὶ 18 χρόνια. Ἡ "Ιντα Μπουρτάι (ποὺ εἶχνει τοὐλάχιστον δέκα περισσότερα) ἦταν μόλις 18 χρόνων, ὅταν μιὰ σοβαρὴ αἰσθηματικὴ ἀπογοήτευσι, ταραξε τὴ διανοητικὴ της ἰσορροπία. Τότε οἱ γιατροὶ συνεμετάφεραν στοὺς δικούς της νὰ τὴν νικῇ. μὰ ἐκείνοι προτίμησαν νὰ χαλοκλείσουν τὴν κόρη τους σὲ ἕνα μεγάλο κλουβί, στὸ ὑπόγειο τοῦ σπιτιοῦ τους. Δεκαοχτὼ χρόνια κράτησε αὐτὸ τὸ φοβερὸ μαρτύριο τῆς ἀτυχης γυναίκας. Ὑστερα, ἐφοβικὰ ἕνα ἀνώνυμο γράμμα ἀνοιξε τὰ μάτια τῶν καραμπινιέρων. Τώρα ἡ ἀτυχη γυναίκα, βρίσκεται στὸ σπίτι μιᾶς θείας της. περιμένοντας νὰ μετάφερθῇ σ' ἕνα νοσοκομεῖο.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Η ΛΕΥΚΩΜΑΤΟΥΡΙΑ

Οἱ διάφορες αἰτίες ποὺ τὴν προκαλοῦν

Οἱ διεθνεῖς στατιστικὲς δείχνουν ὅτι, στὶς 100 ἔγκυες γυναῖκες, οἱ 3—4 πάσχουν ἀπὸ λευκωματουρία κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἐγκυμοσύνης. Γι' αὐτό, εἶναι ἀπαραίτητο νὰ γίνεται ἐργαστηριακὴ ἐξέτασις τῶν οὔρων μιὰ φορὰ τὸ μῆνα ὡς τὸν 5ο μῆνα καὶ κατόπιν κάθε 15 ἡμέρες μέχρι τοῦ τοκετοῦ.

Ἂν ἡ λευκωματουρία συνοδεύεται καὶ ἀπὸ ἐξελισσομένη νεφρίτιδα, ἡ ἰατρικὴ παρακολούθησις πρέπει νὰ εἶναι πιὸ αὐστηρή. Στὴν περίπτωσι αὐτή, εἶναι δυνατὸν νὰ ἐμφανισθοῦν διάφορες ἐπιπλοκές: ὑψωσις τῆς ἀρτηριακῆς πιέσεως, ἰσχυροὶ πονοκέφαλοι, διαταραχὲς τῆς ὁράσεως, ρινορραγίες, αὔξησις τῆς οὐρίας τοῦ αἵματος κτλ.

Κατὰ τὸ τέλος τῆς κυήσεως, μπορεῖ ἐπίσης νὰ ἐμφανισθοῦν σπασμωδικὲς κρίσεις, ποὺ εἶναι γνωστὲς μὲ τὸ ὄνομα τῆς ἐκλαμψίας. Οἱ κρίσεις αὐτὲς μποροῦν νὰ θέσουν σὲ κίνδυνο τὴ ζωὴ τοῦ ἐμβρύου, κάποτε δὲ καὶ τῆς μητέρας. Γι' αὐτό, σὲ παρόμοιες περιπτώσεις, ἐνδείκνυται ὁ πρόωρος τοκετὸς κατὰ τὸν ὄγδοο μῆνα.

Ἡ κρίσιμη περίοδος τῆς λευκωματουρίας ποὺ συνοδεύεται καὶ ἀπὸ νεφρίτιδα, ἀρχίζει ἀπὸ τὸν 8ο μῆνα. Ἐπιβάλλεται τότε ἡ ἀνάπαυσις στὸ κρεβάτι, αὐστηρὴ δίαττα χωρὶς κρέας καὶ ἁλάτι, περιορισμὸς τῶν ὑγρῶν τροφῶν κτλ.

Ἡ παρουσία λευκώματος στὰ οὖρα κατὰ τὴν περίοδο τῆς ἐγκυμοσύνης μπορεῖ νὰ ὀφείλεται σὲ ὀξεῖα νεφρίτιδα, ποὺ οἱ αἰτίες της ποικίλλουν κατὰ τὶς περιστάσεις: τροφικὴ δηλητηρίασις, ὑπερκόπωσις, ψῦξις, μόλυνσις ἕπειτα ἀπὸ κυνάγχη κτλ.

Σὲ μερικὲς περιπτώσεις, ἡ μόλυνσις τῶν νεφρῶν ὀφείλεται σὲ ἀπόπειρες ἀμόλωσης, ποὺ ἔγιναν κατὰ τὴν ἀρχὴ τῆς κυήσεως (ξεστὴ σαπουνάδα, ἁπιόλ., ἀποτυλωσις μπορεῖ τότε νὰ εἶναι πολὺ σοβαρή, καὶ νὰ προκαλέσῃ σηψαιμία. Γι' αὐτὸ ἐπιβάλλεται ἡ ἀμεση μεταφορὰ τῆς ἀσθενοῦς σὲ νοσοκομεῖο, ὅπου νὰ εἶναι δυνατὸν νὰ ἐπιβληθῇ στὴν ἀπαιτουμένη θεραπευτικὴ ἀγωγή. Ἡ δίαιτα θὰ εἶναι αὐστηρή: γαλακτοτροφία, ἀπόλυτη ἀνάπαυσις, διουρητικά, περιορισμὸς τοῦ ἁλατιοῦ καὶ τῶν ὑγρῶν τροφῶν.

Σὲ ἄλλες περιπτώσεις, ἡ λευκωματουρία συνοδεύεται ἀπὸ τὴν ἀποβολὴ πύου, ὁπότε ἐμφανίζονται σὰν ἀπὸ πυρετός. Εἶναι πιθανὸν τότε ἡ μόλυνσις νὰ ὀφείλεται στὸ κωλοβακτηρίδιο ἢ στὸ βακίλλο τοῦ Κόχ. Ἡ καταπολέμησις τῆς μολύνσεως γίνεται μὲ σουλφαμίδες ἢ ἀντιβιοτικά. Ἡ θεραπευτικὴ ἀγωγὴ πρέπει στὶς περιπτώσεις αὐτὲς νὰ παραταθῇ ἐπὶ πολύ, γιατὶ τὸ κωλοβακτηρίδιο, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ νεφρά, μπορεῖ νὰ προσβάλῃ ἐπίσης τὸ συκῶτι καὶ τὰ ἔντερα. Ἡ δίαιτα θὰ εἶναι αὐστηρή. Θὰ ἀποφευχθοῦν ἰδίως οἱ λιπαρὲς τροφές, ποὺ εὐνοοῦν τὴν ἀνάπτυξι τοῦ κωλοβακτηριδίου.

Στὶς περισσότερες περιπτώσεις, ὅμως, ἡ λευκωματουρία εἶναι ἁπλή, δὲν συνοδεύεται, δηλαδή, ἀπὸ νεφρίτιδα ἢ πυελονεφρίτιδα. Ἡ λευκωματουρία αὐτὴς τῆς μορφῆς διατηρεῖται μέχρι τοῦ τοκετοῦ καὶ ἐξαφανίζεται κατόπιν. Διάφορες αἰτίες μποροῦν νὰ τὴν προκαλέσουν: Ὑπερκόπωσις, ἀπότομη αὔξησις τοῦ ἀμνιοτικοῦ ὑγροῦ κτλ. Παρομοία λευκωματουρία παρουσιάζεται καὶ στὶς περιπτώσεις ποὺ τὸ ἔμβρυο εἶναι πολὺ μεγάλο ἢ καὶ ὅταν πρόκειται γιὰ δίδυμα. Ἐπέρχεται τότε συμπίεσις τῶν νεφρῶν, ποὺ δὲ μποροῦν νὰ λειτουργήσουν κανονικά. Οἱ λευκωματουρίες αὐτῆς τῆς μορφῆς δὲν παρουσιάζουν ἰδιαίτερη σοβαρότητα.

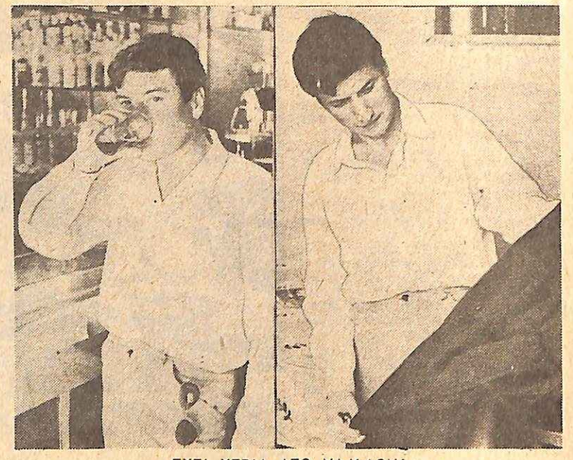
Σὲ μερικὲς περιπτώσεις, μιὰ δυνατὴ συγκίνησι μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ λευκωματουρία. Ἐπέρχεται τότε διαταραχὴ τῆς ὁρμονικῆς λειτουργίας, ποὺ ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα τὴ λευκωματουρία. Ἡ θεραπεία μὲ οἰστρογόνους ὁρμόνες ἀποδίδει πολὺ καλὰ ἀποτελέσματα.

Ὑπάρχουν ἐπίσης λευκωματουρίες ποὺ ἐμφανίζονται μετὰ τὸν τοκετό. Οἱ λευκωματουρίες αὐτὲς ὀφείλονται στὴν ὑπερκόπωσι λόγω τῆς γαλουχήσεως καὶ τῶν φροντίδων γιὰ τὸ βρέφος, ἢ σὲ μολύνσεις κατὰ τὴ διάρκεια τῆς κυήσεως.

Εἶναι δυνατὸν ἐπίσης, ἀμέσως μετὰ τὸν τοκετό, νὰ ἐμφανισθοῦν συμπτώματα νεφρίτιδος, ποὺ συνοδεύεται ἀπὸ κεφαλαλγίες, ὑψωσι τῆς ἀρτηριακῆς πιέσεως, οἰδήματα στὰ πόδια, συγκράτησι τῆς οὐρίας μέσα στὸ αἷμα κτλ.

Στὶς περιπτώσεις αὐτές, ἐπιβάλλεται ὁ ἄμεσος ἀπογαλακτισμὸς τοῦ βρέφους, ἡ ἀνάπαυσις στὸ κρεβάτι καὶ ἡ αὐστηρὴ δίαιτα, μαζὶ μὲ τὴν κατάλληλη φαρμακευτικὴ ἀγωγὴ γιὰ τὴν ἐλάττωσι τῆς οὐρίας.

Ἡ κατάστασις τῶν νεφρῶν ἔχει ἐξαιρετικὴ σημασία, τόσο γιὰ τὴν ἔγκυο ὅσο καὶ γιὰ τὴ θηλάζουσα μητέρα. Σ' ὁποιαδήποτε περίπτωσι, πρέπει ν' ἀποφεύγεται ὁ ὑπερσιτισμός, οἱ τοξικὲς τροφές, ἡ φυσικὴ καὶ ψυχικὴ κούρασις, ἡ παρατεταμένη ὀρθοστασία κτλ. Πρέπει ἐπίσης νὰ καταπολεμοῦνται ἡ δυσκοιλιότης, καθὼς καὶ οἱ μολύνσεις (ἀμυγδαλές, μητρίτιδες, πυορροοῦσες πληγές). Ἡ ἀνάπαυσις στὸ κρεβάτι εἶναι σ' ὅλες τὶς περιπτώσεις ἀπαραίτητη.

ΕΧΕΙ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΝΑΥΛΟΝ!

Θὰ μπορούσατε ποτὲ νὰ φαντασθῆτε ὅτι ὁ Ἰταλὸς Γκοφρέντο Ζαμπέτι, ποὺ εἰκονίζεται στὶς δύο αὐτὲς φωτογραφίες νὰ πίνῃ καὶ νὰ ἐξετάζῃ τὸ πανταλόνι του, ἔχει καὶ τὰ δυό του χέρια τεχνητά, ἀπὸ πλαστικὴ ὕλη; Ὁ Ζαμπέτι ἔχασε τὰ χέρια του ἀπὸ μιὰ ἔκρηξι πυροτεχνημάτων, ποὺ ἑτοίμαζε γιὰ μιὰ γιορτή. Ἔτυχε λοιπὸν νὰ διαβάσῃ στὶς ἐφημερίδες ὅτι κάποιος συμπατριώτης του καὶ ὁμοιοπαθής του εἶχε ἐφοδιασθῆ μὲ τέλεια τεχνητὰ χέρια, ἀπὸ ἕνα ὀρθοπεδικὸ ἰνστιτοῦτο τοῦ Λένινγκραντ. Ἔφυγε ἀμέσως γιὰ τὴ Ρωσία, ὅπου ἀποτάθηκε στὸ ἴδιο ἵδρυμα καὶ σὲ δυὸ μῆνες εἶχε τὰ καινούργια «χέρια» του, ποὺ τὸν ἐξυπηρετοῦν σχεδὸν σὰν τὰ φυσικά, τώρα ποὺ ἔχει συνηθίσει πιὰ στὴ χρῆσι τους. Οἱ κινήσεις τους γίνονται μὲ κλωστὲς ἀπὸ νάϋλον, κατάλληλα προσαρμοσμένες στοὺς μῦς τῶν ὤμων.

Μικρὰ ἐπιστημονικὰ νέα

Ἕνας κίνδυνος τοῦ βουνοῦ

Οἱ τουρίστες — ἀκόμα καὶ οἱ νέοι ἀθλητές, ποὺ ἔχουν ἀπόλυτα κανονικὴ κυκλοφορία τοῦ αἵματος — κινδυνεύουν νὰ πάθουν ὀξὺ πνευμονικὸ οἴδημα, ἂν ἀνεβοῦν ἀπότομα σὲ ὕψος 3.000 μέτρων καὶ ἐπιδοθοῦν ἀμέσως σὲ σημαντικὴ σωματικὴ προσπάθεια. Τὸ οἴδημα αὐτὸ ἐκδηλώνεται μέσα στὶς 6 — 36 πρῶτες ὧρες ἀπὸ τὴν ἀνάβασι, μὲ τὰ ἑξῆς συμπτώματα: ἐξάντλησι, ἀϋπνία, ἀνορεξία, πονοκέφαλο καὶ ἀσυνήθιστο λαχάνιασμα. Σοβαρὸ συμπτωμα εἶναι ὁ βῆχας, μὲ πτύελα ποὺ περιέχουν αἷμα. Στὸν πάσχοντα πρέπει νὰ χορηγηθῇ ἀμέσως ἀρκετὸ ὀξυγόνο, καὶ νὰ τὸν μεταφέρουν στὴν πεδιάδα

Ἥλιος καὶ κολώνια

Ὅποιος θέλει νὰ κάνῃ ἡλιοθεραπεία, δὲν πρέπει νὰ βάζῃ κολώνια στὸ σῶμα του, ἢ τοὐλάχιστον πρέπει νὰ ἀφήνῃ νὰ περάσουν κατόπιν ἀρκετὲς ὧρες, πρὶν ἐκτεθῇ στὶς ἰσχυρὲς ἡλιακὲς ἀκτῖνες. Ἀλλοιῶς, μπορεῖ νὰ σχηματισθοῦν σὲ διάφορα μέρη τοῦ σώματός του σκοῦρες κηλίδες ἀπὸ χρωστικὴ τοῦ δέρματος, τοὺ ἐξαφανίζονται δύσκολα.

Μαθαίνουν τὸ μάθημα στὸν ὕπνο τους

Στὸ Μπεργκαμο τῆς βορείου Ἰταλίας, οἱ μαθηταὶ μιᾶς τάξεως τοῦ Ἰνστιτούτου Σὰν Βιντσέντζο διδάσκονται στὸν ὕπνο τους, μ' ἕνα μαγνητόφωνο ποὺ λειτουργεῖ δίπλα τους. Μὲ τὴ μέθοδο αὐτὴ — ποὺ ἐφαρμόζεται ἀπὸ τὸν καθηγητὴ Μάριο Μπελίνι, ἕνα ἀπὸ τοὺς διασημότερους ὑπνωτιστὰς τῆς Ἰταλίας — μαθαίνουν μιὰ χαρὰ τὰ μαθήματά τους, χωρὶς νὰ χρειαστῇ νὰ μελετήσουν καὶ νὰ κουραστοῦν. Οἱ μαθητές, ἢ ὅσοι ἀφομοιώνουν δύσκολα τὴ διδασκαλία, θὰ ἐνθουσιασθοῦν ἀσφαλῶς μὲ τὸ καινούργιο αὐτὸ σύστημα.

Οἱ φόβοι τῶν ἐγκύων

Στὴν σημερινὴ ἐποχὴ τῶν ἁλματωδῶν προόδων τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς τεχνικῆς, ἀποδεικνύεται κάπου - κάπου ποὺ ἀληθινὴ καὶ βάσιμη μιὰ παλιὰ λαϊκὴ δοξασία. Νὰ ἀκόμη ἕνα παράδειγμα: Ἄλλοτε, ὅταν μιὰ γυναίκα ἔφερνε στὸν κόσμο ἕνα παιδὶ παραμορφωμένο, μὲ κάποια σωματικὴ ἀτέλεια ἢ δυσμορφία, τὸ ἀπέδοκιμάζει κατὰ τὴν ἐγκυμοσύνη της.

Τώρα λοιπόν, ἕνας χειρουργὸς καὶ παιδίατρος, καθηγητὴς στὸ Μόναχο, ἀνακοίνωσε ὅτι ἔνα ἰσχυρὸς ψυχικὸς κλονισμὸς μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ ὑπερπαραγωγὴ κορτιζόνης στὸν ὀργανισμὸ τῆς ἐγκύου. Εἶναι δὲ γνωστὸ ὅτι ἡ κορτιζόνη (ὁρμόνη τῶν ἐπινεφριδίων ἀδένων) ἔχει βλαβερὴ, «τερατογενῆ» ἐπίδρασι στὸ ἔμβρυον, ἱκανὴ νὰ δημιουργήσῃ διάφορες παραμορφώσεις του.

Ὁ ἀμίαντος φέρνει καρκίνο

Σὲ μιὰ πρόσφατη συγκέντρωσι τῆς Ἀμερικανικῆς Ἑταιρίας Δημοσίας Ὑγείας, ὁ δόκτωρ Ἰρβινγκ Σελίκωφ ἀνεκοίνωσε ὅτι οἱ ἐργαζόμενοι σὲ ὀρυχεῖα ἢ σὲ ἐργοστάσια κατεργασίας ἀμιάντου καὶ ἐκτεθειμένοι ἐπιμένως στὴ σκόνη αὐτοῦ τοῦ ὀρυκτοῦ, παρουσιάζουν ἐχεμυστὴ εὐπάθεια σὲ μιὰ σπανία μορφὴ καρκίνου. Πρόκειται γιὰ τὸ λεγόμενον «μεσοθηλίωμα», ποὺ προσβάλλει τὸ ἐσωτερικὸ ἐπίστρωμα τῆς κοιλιᾶς καὶ τοῦ θώρακος καὶ εἶναι θανατηφόρο. Ὁ Ἀμερικανὸς ἐπιστήμων συνιστᾶ νὰ καταβάλλονται ἰδιαίτερες φροντίδες, ὥστε νὰ μὴν ἀναπνέουν οἱ ἐργάτες μεγάλες ποσότητες σκόνης ἀμιάντου.

Οἱ ψυχοπάθειες ἔχουν σωματικὴ προέλευσι

Γιὰ πολὺν καιρό, οἱ ψυχίατροι ζητοῦσαν νὰ ἐξηγήσουν τὶς παθήσεις τῆς ἀρμοδιότητος των μὲ τὶς θεωρίες τοῦ Φρόϋντ. Τώρα ὅμως ὁ Ἀμερικανὸς δόκτωρ Ράϋκ, ἄλλοτε μαθητὴς τοῦ ἰδρυτοῦ τῆς ψυχαναλύσεως, βεβαιώνει ὅτι καὶ ὁ ἴδιος ὁ ὡς, βεβαιώνει ὅτι καὶ ὁ ἴδιος ὁ φρόϋντ, πρὶν πεθάνῃ, εἶχε καταλάδηλώνει σὲ μιὰ ἐπιστημονικὴ του ἀνακοίνωσι ὅτι ἔπρεπε νὰ ἀναθεωρήσῃ τὶς ἰδέες του γιὰ τὴν ἐπίδρασι τῶν ψυχοπαθειῶν στὸ σῶμα.

Σὲ ὅλες τὶς ἄλλες περιπτώσεις, τῶν κανονικῶν ματιῶν, συνιστῶνται γυαλιὰ μετρίου χρωματισμοῦ: κιτρινο — καφέ, γκρίζο — πράσινα ἢ μπλὲ ἀνοιχτά. Μ' αὐτὰ, δὲν ἐπηρεάζονται οἱ ἀντιθέσεις τῶν φωτοσκιάσεων, οὔτε καὶ τὸ βάθος τῆς ὀπτικῆς εἰκόνος.

Ὅσο γιὰ τὸν τύπο τοῦ κρυστάλλου, εἶναι προτιμότερα τὰ λεγόμενα «πολωτικά», ποὺ ἐξουδετερώνουν τὶς ἐκτυφλωτικὲς ἀντανακλάσεις (ἀντηλιά). Οἱ ἀνταναικλάσεις αὐτὲς ἐκπέμπονται συνήθως ἀπὸ λεῖες ἐπιφάνειες, π. χ. μιὰ ἔκτασι νεροῦ, ἕνα πάτωμα πολὺ γυαλιστερό, μιὰ στιλπνὴ καροσσερί αὐτοκινήτου... Ἂν κυττάξωμε ὅμως τὶς ἐπιφάνειες αὐτές, φορῶντας «πολωτικὰ» γυαλιά, οἱ ἀνταναικλάσεις ἐξαφανίζονται καὶ συνεπῶς οἱ εἰκόνες φαίνονται καθαρώτερες.

Ἀλλὰ καὶ ὁ τύπος τοῦ σκελετοῦ ἔχει τὴ σημασία του. Ἂς μὴν ξεχνᾶμε ὅτι τὸ μάτι πρέπει νὰ προστατεύεται ἀπὸ τὶς ἡλιακὲς ἀκτῖνες σὲ ὅλη τὴν ἔκτασι τοῦ ὀπτικοῦ πεδίου του, ἑπομένως καὶ στὰ πλάγια. Συνιστῶνται λοιπὸν τὰ σχήματα ἐκεῖνα τῶν ματογυαλιῶν, ποὺ σκεπάζουν καὶ τὴν ἐξωτερικὴ ἄκρη τοῦ ματιοῦ.

Ὅποιος ὑποφέρει ἀπὸ κάποιο ὀπτικὸ ἐλάττωμα, πρέπει νὰ συμβουλεύεται τὸν ὀφθαλμίατρο, γιὰ τὸν τύπο τοῦ γυαλιοῦ καὶ τὸ χρῶμα ποὺ θὰ προτιμήσῃ. Κατὰ γενικὸ κανόνα, γιὰ τοὺς μύωπες εἶναι πιὸ κατάλληλα τὰ «ζεστὰ» χρώματα.

Θὰ προσθέσωμε δυὸ λόγια καὶ γιὰ κεῖνους ποὺ συνηθίζουν νὰ φοροῦν γυαλιὰ ἡλίου, ἀκόμη καὶ σὲ μέρη ὅπου δὲν ὑπάρχει ἔντονο φῶς. Ἂν δὲν τοὺς τὸ ἔχη συστήσει ὁ γιατρὸς γιὰ εἰδικοὺς λόγους, εἶναι προτιμότερο γιὰ τὸ ἀποφεύγουν, γιατὶ ἀποβάλλουν ἔτσι τὰ μάτια τους σὲ ὑπερβολικὴ προσπάθεια—ἰδίως ἂν τὰ γυαλιὰ εἶναι πολὺ σκοῦρα. Τὸ ἀποτέλεσμα δὲ εἶναι νὰ ἐλαττωθῇ ἡ ἱκανότης προσαρμογῆς τῆς ὁράσεώς τους χωρὶς γυαλιά, προπάντων σὲ περιβάλλον μὲ ἀδύνατο φωτισμό.

✪✪

ΤΟ ΑΛΕΞΙΠΤΩΤΟ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑ ΦΑΡΜΑΚΟ

Τὰ Σαββατοκύριακα, περίπου ἑκατὸ χιλιάδες κάτοικοι τῶν Ἡν. Πολιτειῶν (ἄντρες καὶ γυναῖκες, ἐπαγγελματίες καὶ ἐργάτες) ἐπιδίδονται σὲ πηδήματα μὲ ἀλεξίπτωτο. Καὶ τὸ σπορ αὐτό, φαίνεται νὰ γίνεται ὅλο καὶ πιὸ δημοφιλές. Μὰ πῶς εἶναι δυνατὸν μιὰ ἀσχησι τόσο δύσκολη, ποὺ μέχρι πρὶν ἀπὸ μερικὰ χρόνια ἐθεωρεῖτο σὰν ἐξωφρενικὰ ἐπικίνδυνη, νὰ γίνεται τώρα μιὰ ἁπλὴ διασκέδασι; Σ' ἕνα δημοσιογράφο τοῦ «Νιοὺ Γιὸρκ Τάϊμς» ἕνας χειρουργος 49 χρόνων, ποὺ ἔχει κάνει πολλὰ «πηδήματα» μὲ τὸ ἀλεξίπτωτο, εἶπε πὼς συμβουλεύει αὐτὸ τὸ σπορ σ' ἐκείνους τοὺς ἀσθενεῖς, ποὺ ζοῦν σὲ ἀδιάκοπη νευρικὴ ὑπερένταση. Πολλοὶ ἀπὸ ἐκείνους ποὺ ἐπιδόθηκαν ἀπὸ τολμηρὸ αὐτὸ σπόρ, διέκριναν πὼς ἕπειτα σχεδὸν ἀπὸ ἕλκη ἢ ἀπὸ ἄλλες ψυχοσωματικὲς ἀσθένειες (δηλαδὴ ὀργανικὲς ἀσθένειες ψυχικῆς προελεύσεως) καὶ ὅτι βρῆκαν μεγάλη ἀνακούφισι στὰ πηδήματα μὲ ἀλεξίπτωτο. Θεωροῦν λοιπὸν αὐτὸ τὸ σπόρ σὰν ἕνα πολὺ ἀποτελεσματικὸ θεραπευτικὸ μέσον.

Η ΨΥΧΟΛΟΓΙΑ ΤΩΝ ΑΛΚΟΟΛΙΚΩΝ

Σύμφωνα μὲ τὴ γνώμη τῶν Ἀμερικανῶν ψυχολόγων, οἱ ἀλκοολικοὶ μοιράζονται σὲ τέσσερις κατηγορίες. Σ' ἐκείνους ποὺ ζητοῦν ἀπὸ τὸ ἀλκοὸλ νὰ τοὺς θεραπεύσῃ ἀπὸ μιὰ νοσηρὴ δειλία. Σ' ἐκείνους ποὺ πίνουν προσπαθῶντας νὰ λησμονήσουν. Σ' ἐκείνους ποὺ θέλουν νὰ ἐνθυμήσουν γιὰ νὰ ξαναλήξουν τοὺς ἄλλους. Καὶ σ' αὐτοὺς ποὺ μεθοῦν γιὰ νὰ ἐκδικηθοῦν τοὺς πάντας καὶ τὰ πάντα. Εἶναι περιττὸ νὰ ποῦμε, πὼς αὐτὴ ἡ τελευταία κατηγορία εἶναι καὶ ἡ πιὸ ἐπικίνδυνη.

ΤΑ ΓΥΑΛΙΑ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ

Ποιὰ χρώματα θὰ προτιμήσετε

ΣΥΝΗΘΩΣ, ἡ ἐκλογὴ τῶν σκούρων γυαλιῶν τοῦ ἡλίου ρυθμίζεται ἀπὸ τὶς ἰδιοτροπίες τῆς μόδας καὶ τὰ ἀτομικὰ γούστα τοῦ καθενός. Καὶ ὅμως τὸ ζήτημα ἔχει καὶ τὴν ἐπιστημονικὴ του πλευρά, ποὺ ἀφορᾶ τὸ γιατρό.

Πρῶτα ἀπ' ὅλα, γεννᾶται τὸ ἐρώτημα ἂν χρειάζωνται αὐτὰ τὰ γυαλιά. Ἐδῶ λοιπὸν πρέπει νὰ ἐξηγήσωμε ὅτι, ὑπάρχουν ἄτομα ποὺ ἀνέχονται εὔκολα καὶ τὶς ἰσχυρότερες ἀκόμη ἡλιακὲς ἀκτῖνες καὶ τὴν ἐντονώτερη ἀντηλιά, καὶ ἄλλοι ποὺ ἕνα φῶς κάπως ζωηρὸ ἐρεθίζει τὰ μάτια τους καὶ τὰ κάνει νὰ πονοῦν.

Ἀνάμεσα σ' αὐτὰ τὰ δύο ἄκρα, βλέπομε τὴ μεγάλη μᾶζα τῶν ἀνθρώπων, ποὺ χρειάζονται κάποια προστασία τῶν ματιῶν τους ἀπὸ τὸν πολὺ δυνατὸ ἥλιο, μὲ σκοῦρα γυαλιά.

Τὸ ἡλιακὸ φῶς ἀποτελεῖται ἀπὸ ἀκτῖνες μὲ διάφορα μήκη κύματος. Οἱ ὁρατὲς—ποὺ ἔχουν διάφορα χρώματα, ἀπὸ τὸ κόκκινο μέχρι τὸ βιολὲ—εἶναι οἱ λιγότερο βλαβερὲς γιὰ τὰ μάτια. Ὡστόσο, μπορεῖ κι' αὐτὲς κάποτε νὰ προκαλέσουν ἐλαφρὲς ἐνοχλήσεις: σπασμοὺς τῶν βλεφάρων, πόνους στὸ βολβό, μαῦρες «μυγίτσες» στὸ κέντρο ἀκριβῶς τοῦ ὀπτικοῦ πεδίου.

Πολὺ σοβαρώτερες ὅμως ζημίες φέρνουν στὰ μάτια οἱ ἀόρατες ἀκτῖνες. Αὐτὲς ἔχουν μιὰ ἔντονη χημικὴ ἐνέργεια. Ἀναλόγως δὲ τῆς ἐντάσεώς των καὶ τῶν χρόνων τῆς ἐπιδράσεώς των, μποροῦν νὰ προκαλέσουν ἐπιφυκίτιδα, μὲ ἐλαφρὸ πρήξιμο τῶν βλεφάρων, καὶ σὲ βαρύτερες περιπτώσεις βλάβες τοῦ κερατοειδοῦς (κερατίτιδα).

Ἀλλὰ καὶ οἱ ὑπέρυθρες ἀκτῖνες, ποὺ ἔχουν θερμαντικὴ ἐνέργεια, μποροῦν νὰ προκαλέσουν κοκκίνισμα τῶν βλεφάρων, κάποτε δὲ καὶ ἐλαφρὰ ἐγκαύματα.

Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὡστόσο ὅτι οἱ σοβαρώτερες ζημίες εἶναι οἱ ὀφειλόμενες στὶς ὑπεριώδεις ἀκτῖνες, καὶ γι' αὐτὸ χρειάζεται προφύλαξις τῶν ματιῶν μὲ χρωματιστὰ γυαλιά.

Αὐτὸ ἰσχύει προπάντων γιὰ τὰ μέρη ὅπου ἡ ὑπεριώδης ἀκτινοβολία—εἴτε ἀμεσος εἴτε ἐξ ἀνταναικλάσεως—εἶναι ἐντονώτερη: δηλαδὴ πάνω στὰ ψηλὰ βουνά, στὶς πλάζ, μέσα στὰ πλοῖα, ἢ ὅταν ταξιδεύῃ κανεὶς μὲ αὐτοκίνητο σὲ ἀσφαλτοστρωμένους καὶ γυαλιστεροὺς δρόμους. Ἀπολύτως ἀπαραίτητα εἶναι τὰ σκοῦρα γυαλιὰ ὅπου ὑπάρχουν χιόνια ἢ πάγοι, ποὺ ἀνταναικλοῦν ζωηρὰ τὶς ἡλιακὲς ἀκτῖνες.

Μεγάλη σημασία ἔχει ἡ ἐκλογὴ τοῦ χρώματος τῶν γυαλιῶν, γιατὶ πρέπει νὰ ἐμποδίζουν τὶς βλαβερὲς (ἀόρατες) ἀκτινοβολίες καὶ συγχρόνως νὰ ἀφήνουν νὰ περνοῦν ὅλες οἱ ὁρατές, ὥστε νὰ μὴ «σκοτεινιάζουν» οἱ εἰκόνες. Τὰ πολὺ σκοῦρα κρύσταλλα δὲν εἶναι κατάλληλα, γιατὶ ἀπορροφοῦν σὲ μεγάλο βαθμὸ τὶς ὁρατὲς ἀκτῖνες καὶ προκαλοῦν τὴν ὑπερβολικὴ διαστολὴ τῆς κόρης τοῦ ματιοῦ, ποὺ χάνει ἔτσι τὸ φυσιολογικὸ μυϊκὸ τόνο της, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ γίνωνται τὰ μάτια ἀκόμη πιὸ εὐαίσθητα στὸ κανονικὸ φῶς.

Τὰ πολὺ σκοῦρα γυαλιὰ προορίζονται μόνο γιὰ τὶς ἀρρώστιες τοῦ ματιοῦ, ὅταν χρειάζεται δηλαδὴ ἡ προστασία τῶν ὑπερευαίσθητων μεμβρανῶν του καὶ ἀπὸ τὶς ὁρατὲς ἀκόμη ἀκτῖνες. Ἔτσι, ἐλαττώνονται ἡ καὶ ἐκλείπουν τελείως οἱ ἐνοχλήσεις.

Σὲ ὅλες τὶς ἄλλες περιπτώσεις, τῶν κανονικῶν ματιῶν, συνιστῶνται γυαλιὰ μετρίου χρωματισμοῦ: κιτρινο — καφέ, γκρίζο — πράσινα ἢ μπλὲ ἀνοιχτά. Μ' αὐτά, δὲν ἐπηρεάζονται οἱ ἀντιθέσεις τῶν φωτοσκιάσεων, οὔτε καὶ τὸ βάθος τῆς ὀπτικῆς εἰκόνος.

Ὅσο γιὰ τὸν τύπο τοῦ κρυστάλλου,

Χωρὶς λόγια.

—Ἐδῶ βοῆχες νὰ πέσης;

—Ἔχεις καὶ σήμερα κανένα καλὸ μυστικό, Περικλῆ;

— Βρίσκεται στὴ μεγάλη βαλίτσα, τὴν ἔβαλα ἐκεῖ ἐγὼ ὁ ἴδιος, εἶπε ὁ Κλάϊβ.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΕΠΙΣΤΡΕΦΕΙ...

ΜΟΛΙΣ ἔφτασαν στὸ ἀεροδρόμιο ἡ Τσίριλλα ἄρχισε πάλι νὰ κλαίη. Ὁ Κλάϊβ προσπάθησε νὰ συγκρατήση τὸν θυμό του ποὺ τὸν ἔπνιγε. Παρακάρησε τὸ αὐτοκίνητο ἔξω ἀπὸ τὴν αἴθουσα τῶν ἀναχωρήσεων καὶ στράφηκε στὴ γυναίκα του.

— Πρόσεξε, Τσίριλλα! τῆς εἶπε. Ἡ μητέρα σου σὲ κάλεσε στὴ Ρώμη, νὰ πᾶς νὰ μείνης κοντά της ἕνα μῆνα. Στὴν ἀρχὴ δέχθηκες μὲ χαρὰ αὐτὴν τὴν πρόσκλησι. Ὕστερα μ' ὁρκίσθηκες νὰ φύγης. Τέλος ξεκάνησες καὶ τώρα βάζεις τὰ κλάματα. Ἔλα στὰ συγκαλά σου, χρυσή μου. Τί ἀνησυχίες εἶν' αὐτές;

— Καὶ θέλω καὶ δὲν θέλω νὰ φύγω, ἄρχισε νὰ τραυλίζη ἐκείνη.

Ὁ Κλάϊβ κύτταξε τὴ στέγη τοῦ αὐτοκινήτου, μ' ἕνα ὕφος φανερὸ ποὺ κάθεται πάνω σὲ καρφιά.

— Τέλος πάντων, εἶπε. Τώρα φτάσαμε στὸ ἀεροδρόμιο καὶ φεύγεις.

Ὕστερα ἄνοιξε τὴν πίσω πόρτα τοῦ αὐτοκινήτου γιὰ νὰ βγάλη τὶς βαλίτσες της καὶ νὰ τὶς παραδώση στὸν ἀχθοφόρο τοῦ ἀεροδρομίου.

— Δυὸ μεγάλες βαλίτσες καὶ μιὰ μικρή, τοῦ εἶπε. Πτῆσις 24 Α. Γιὰ τὴ Ρώμη.

— Κι' ἡ κασετίνα μου μὲ τὰ μπιζού; ρώτησε ξαφνικὰ ἡ Τσίριλλα.

— Βρίσκεται στὴ μεγάλη βαλίτσα. Τὴν ἔβαλα ἐκεῖ ἐγὼ ὁ ἴδιος. Ἂν τὴν πάρης μαζί σου, θὰ τὴν ξαναχάσης, ὅπως συνέβη στὸ προηγούμενο ταξίδι σου στὸ Μιλάνο.

Τῆς ἔδωσε τὸ διαβατήριό της.

— Πήγαινε καὶ φρόντισε νὰ τὸ θεωρήσης.

Ὅταν ἔφτασε στὶς περιστροφούμενες πόρτες τῆς αἴθουσας τῶν ἀναχωρήσεων, ὁ Κλάϊβ γύρισε καὶ κύτταξε πίσω. Ἐκείνη ἐξακολουθοῦσε νὰ στέκη πλάϊ στὸ αὐτοκίνητο. Σκούπιζε κάθε τόσο τὰ ὑγρὰ μάτια της μὲ τὸ μαντῆλι της. Κι' ὅταν ὁ ἀχθοφόρος τοῦ ἀεροδρομίου ἄνοιξε πίσω τὸ αὐτοκίνητο καὶ ἄρχισε νὰ τραβάη ἔξω τὶς βαλίτσες της, ἐκείνη ἄρχισε νὰ γύρνα στὴν τσάντα της.

Τὸ καθρέφτισμα τοῦ προσώπου του στὸ κρυστάλλο τ' ἀπόρτας τοῦ ἔφερε μιὰ ἐλαφρειὰ ἀνατριχίλα.

Ἀντίκρυζε μιὰν ἄσχημη μάσκα παγερῆς λύσσας. Συνῆλθε κατόπιν, χαλάρωσε τὴν ἔντασι τῶν νεύρων του καὶ ἄναψε τσιγάρο. Μὰ ἔνιωθε τὸν καπνὸ καυτό καὶ πικρό, νὰ καίη τὸν στεγνωμένο λαιμό του. Τοῦ γρεμιζόταν νὰ πιῆ κάτι. Πέταξε τὸ τσιγάρο καὶ στάθηκε στὴ σειρά, ἔξω ἀπὸ τὸ γκισέ των εἰσιτηρίων. Ὕστερα πῆγε νὰ βρῆ τὸν ἀχθοφόρο, ἀνάμεσα στὸν κόσμο, στὴν αἴθουσα τῶν ἀποσκευῶν. Τὸν παρακολούθησε ποὺ ζύγισε τὶς βαλίτσες, τὶς χαρακτήρισε καὶ τὶς παρέδωσε στὸν ἀρωδιὸ γιὰ τὴν φόρτωσί τους στὸ ἀεροπλάνο. Κατόπιν πῆγε νὰ συναντήση τὴν Τσίριλλα, στὸν διάδρομο ἀπογειώσεως ὑπ' ἀριθ. 9.

Ἐκεῖ, τῆς παρέδωσε τὸ εἰσιτήριό της.

— Οἱ βαλίτσες σου τακτοποιήθηκαν, τῆς εἶπε. Πᾶρε καὶ τὴν σχετική καρτέλλα. Μὲ αὐτὴ θὰ τὶς ζητήσης στὸ τελωνεῖο τῆς Ρώμης. Μὴν τὴν χάσης.

Περίμενε νέα κλάματά της κι' ὅταν τὴν εἶδε ἤρεμη, ἀποφασιστική, ἀνακουφίστηκε. Ἐκείνη δίστασε μιὰ στιγμή, φαινόταν πὼς ἤθελε κάτι νὰ τοῦ πῆ. Τέλος, σήκωσε ἐλαφρὰ τοὺς ὤμους της, ἀναστέναξε, καὶ ἀκολούθησε τοὺς ἄλλους συνεπιβάτες της, ποὺ πλησίαζαν τὸ ἀεροπλάνο.

Βρισκόταν στὰ μισὰ τοῦ δρόμου τον γιὰ τὸ μπάρ, ὅταν τὴν ἄκουσε νὰ τὸν φωνάζη.

Στάθηκε, ἔντρομος μήπως χάση τὴν ψυχραιμία του.

— Θὰ τὸ χάσης, τὸ ἀεροπλάνο! φώναξε ἀνάμεσα στὰ σφιγμένα δόντια του. Τί διάβολο σκέφθηκες πάλι τώρα;

Χωρὶς νὰ πῆ λέξι, ἡ Τσίριλλα τοῦ ἔδωσε ἕναν κλειστὸ φάκελλο, ξαναγύρισε, κι' ἀνέβηκε τὴ σκάλα τοῦ ἀεροπλάνου, ἐνῶ ἐκεῖνος συνέχισε τὸ δρόμο του γιὰ τὸ μπάρ.

Τὸ πρῶτο διπλὸ οὐΐσκυ ποὺ ἤπιε μονορούφι δὲν τὸν συνέφερε. Μόνον στὸ δεύτερο συνῆλθε.

Ἐπέστρεψε στὸ αὐτοκίνητό του καὶ περίμενε ἀμίλητος, καθισμένος στὸ βολάν, ὥσπου ἄκουσε τὸν βοῦϊσθὸ τοῦ ἀεροπλάνου ποὺ ἀπογειωνόταν. Κατόπιν ξεκίνησε ἀργὰ πρὸς τὴν ἔξοδο τοῦ ἀεροδρομίου.

Ἦταν μιὰ καὶ τέταρτο. Δηλαδή, ἔμενε ἀκόμα μιὰ ὥρα ἀκριβῶς, ἂν τὸ ρολόϊ λειτουργοῦσε μὲ ἀκρίβεια. Ἔνιωσε μιὰ ἐλαφρὰ νευρικότητα. Μά, φυσικά, θὰ λειτουργοῦσε! Ἦταν χρονόμετρο.

Αὐτό, λοιπόν, ἕνα καφρῶλι καὶ δυὸ χιλιὰ πλαστικῆς ἐκρηκτικῆς ὕλης βρίσκονταν μέσα στὴν μεγάλη κασσετίνα μὲ τὰ μπιζού!

Ἡ ἔκρηξις θὰ χωμάτιαζε τὸ ἀεροπλάνο, σὲ ἀχτίνα εἴκοσι μιλίων πάνω ἀπὸ τὴ Σαλόπα, κι' οἱ ἐμπειρογνώμονες θὰ ἐρευνοῦσαν πάνω ἀπὸ δέκα χρόνια γιὰ τὰ αἴτια τῆς καταστροφῆς.

Ἀπορροῦσε πῶς καὶ πότε θὰ ἔφταναν τὰ νέα. Εὐνόητον νὰ μάθαινε τὴν τοιαυτὴ εἴδησι τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ βρισκόταν μπροστὰ σὲ ἄλλους, μάρτυρες τῆς ἀπελπισίας καὶ τῆς γλωμάδας του... (Ἀλήθεια πῶς γλωμιάζει κανείς;).

Ἔπρεπε νὰ τὸν δοῦν κατόπιν νὰ πάρνη τὸ τηλέφωνο, γιὰ νὰ ρωτήση τὴν ἀεροπορικὴ ἑταιρία γιὰ τὴν ταυτότητα τῶν πιθανὸν ἐπιζώντων. Φυσικὰ θὰ ὑποδυόταν θαυμάσια τὸ ρόλο τοῦ ἀπαρηγόρητου χήρου, ἀφοῦ ἡ ἀσφάλεια ζωῆς τῆς γυναίκας του ἦταν 25.000 δολλάρια καὶ θὰ τὸν περίμενε κι' ἡ ἀγκαλιὰ τῆς Νέλλας...

Κύτταξε τὸ ρολόϊ του. Ἔμεναν ἀκόμα ἑπτὰ λεπτά... Πλησίαζε κιόλας στὸ Οὐϊντσεστεο.

Δὲν ἤθελε νὰ φτάση πολὺ νωρίς, κι' ὅταν θὰ ἔφτανε ἤθελε νὰ εἶναι ἤρεμος. Πάτησε φρένο καὶ σταμάτησε παρέμερα, κάτω ἀπὸ τὴ σκιὰ ἑνὸς δέντρου.

Τρία λεπτὰ ἀκόμα...

Ἔψαξε γιὰ τσιγάρο, καὶ τὸ γέμισε τὸν ἤθελε σ' ἐπαφὴ μὲ τὸ γράμμα της ποὺ τοῦ εἶχε δώσει. Κύτταξε στὸν φάκελλο στὴ λέξι «Κλάϊβη—τ' ὄνομά του—κι' ἀ, πρόσεξε τί νὰ βρισκόταν μέσα σ' αὐτόν. Ἀσφαλῶς, τὰ συνηθισμένα τὰ λόγια: «Δὲν μποροῦμε νὰ κάνουμε μιὰ νέα προσπάθεια; Δὲν γίνεται ν' ἀποφύγουμε τὸν χωρισμό;»

—Πολὺ ἀργά, ἀγάπη μου, μουρμούρισε.

Ἀκόμα ἕνα λεπτό...

Νὰ τὸ ἔκαιγε χωρὶς νὰ τὸ διαβάση; Ὄχι! Καλύτερα νὰ πάθημα ματιὰ στὴν τελευταία παθητικὴ φωνὴ τῆς καρδιᾶς της. Ἔτσι σχισε τὸν φάκελλο. Ὑπῆρχαν γραμμένες μόνον μερικὲς λέξεις:

«Ὡς τώρα ἔκανα ἀρκετὲς προσπάθειες, ἀλλὰ πῆρα ἐπὶ τέλους τὴ ἀπόφασι, αὐτὸ τὸ τελεσχεδὸν τελευταῖο λεπτό. Ναί. Δὲν μπορῶ νὰ σὲ ὑποφέρω πιά. Δὲν θὰ ξαναγυρίσω κοντά σου. Σ' ἐγκαταλείπω. Ἐλπίζω νὰ σὲ παρηγορήση ἡ Νέλλα. Τσίριλλα».

Κατόπιν ἡ ματιά του ἔπεσε στὸ ὑστερόγραφο:

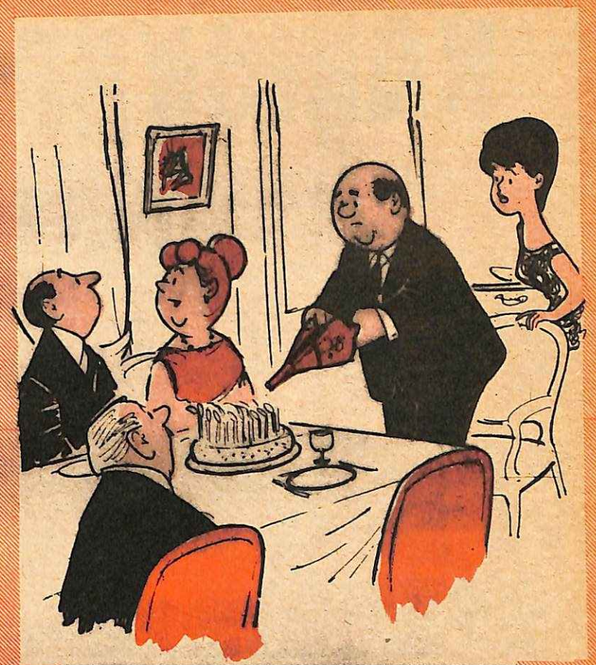
«Δὲν παίρνω τίποτε ἀπὸ τὰ πράγματά σου μαζί μου. Τὸ κουπὶ τὰ κοσμήματα βρίσκεται στὸ πίσω μέρος τοῦ αὐτοκινήτου...».

Ἐνῶ πηδοῦσε ἔξαλλος ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο, ἤρθε ἡ ἔκρηξι.... ἡ τιμωρία!

ΤΟΜΑ ΚΛΑΡΙΑ

Χωρὶς λόγια

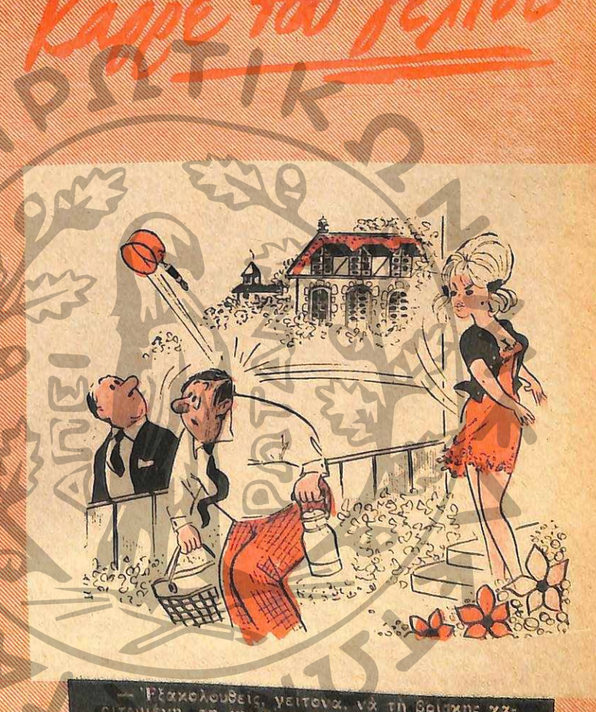

— Ὑποφέρει ἀπὸ ἄσθμα, ἐ κυρία μου!

Καρὲ τοῦ Ἡλίου

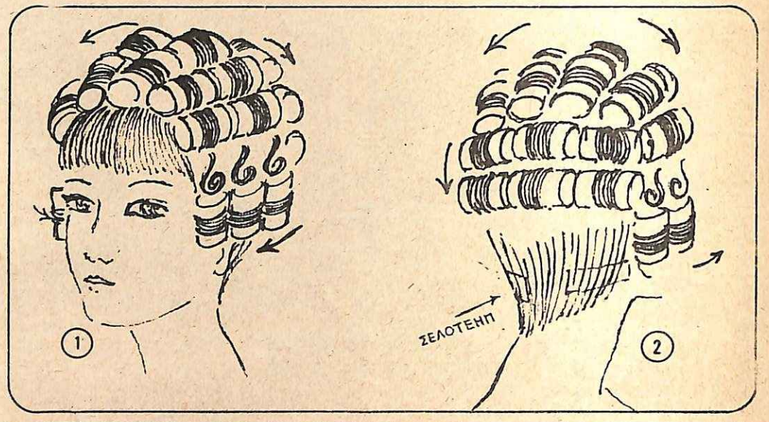
— Δὲν ξέρω ποιὸς μ' ἔβριξε ἐπάνω σ' ἕνα κρεβάτι καὶ μὲ κατάντησε σ' αὐτὰ χάλια, γιατί τὴ στιγμὴ ἐκείνη φορουσε μάσκα χειρουργείου!

— Ἀκολουθεῖς, γειτόνα, νὰ τὴ βρῆσης χαρτωμένη τὴ γυναίκα μου!

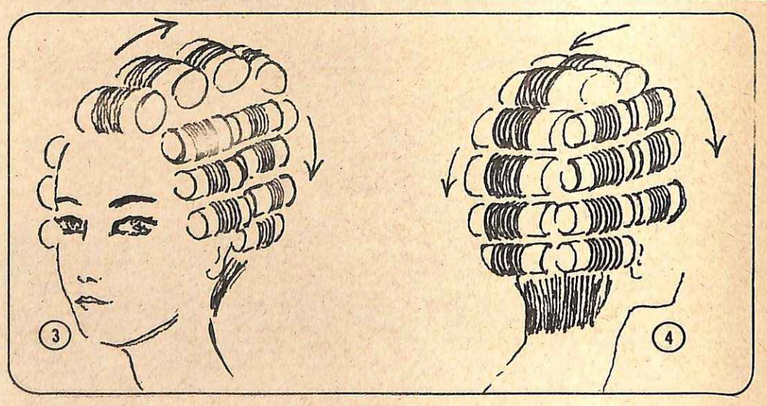
ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΠΡΟΣΩΠΟ

Μὲ τὸ φτάσιμο τῆς μεγάλης ζέστης καὶ τὴν προετοιμασία γιὰ τὶς διακοπές θὰ σκεφθήκατε ἀσφαλῶς νὰ ἀνανεώσετε τὴν γκαρνταρόμπα σας: φορέματα, τσάντες, παπούτσια. Τώρα ὅμως, γιὰ νὰ πάρετε μιὰ ὄψι ἀπόλυτα μοντέρνα, πρέπει νὰ κάνετε καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμα: Νὰ ἀνανεώσετε τὸ πρόσωπό σας, δίνοντάς του μιὰ σφραγίδα ἐντελῶς καινούργια καὶ καλοκαιριάτικη. Μιὰ ματιὰ στὶς συμβουλὲς ποὺ σᾶς δίνουμε, θὰ σᾶς διευκολύνη σ' αὐτό.

Αὐτὸ τὸ χτένισμα εἶναι μελετημένο εἰδικὰ γιὰ τὶς ἀναγνώστριές μας, ποὺ ἔχουν μαλλιὰ ἴσια καὶ λεπτά. Γίνεται εὔκολα, γρήγορα καὶ εἶναι κατάλληλο ἀκόμα καὶ γιὰ τὴ θάλασσα, γιατὶ κρατιέται εὔκολα τακτοποιημένο. Τὰ μαλλιὰ πίσω καταλήγουν σὲ μύτη, ἐνῶ πάνω στὸ μέτωπο πέφτει μιὰ φράντζα μᾶλλον μακριὰ καὶ βαριά.

Γιὰ νὰ κάνετε τὸ φορμάρισμα, πρέπει νὰ τοποθετήσετε τὰ μπιγκουντὶ μὲ τὸν ἀκόλουθο τρόπο: Ἐμπρός, στὴν κορυφὴ τοῦ κεφαλιοῦ, δυὸ σειρὲς μπιγκουντί, μὲ τοῦφες μαλλιῶν γυρισμένες πρὸς τὰ κάτω. Στὰ πλάγια τοῦ προσώπου, τρία μπιγκουντὶ κάθετα, γυρισμένα πρὸς τὰ μέσα. Στοὺς κροτάφους, τρεῖς τοῦφες γυρισμένες μὲ τὶς ἄκρες πρὸς τὰ ἐπάνω καὶ στερεωμένες μὲ τσιμπιδάκια (σκίτσο 1). Πίσω, μετὰ μπιγκουντὶ μὲ τὰ μαλλιὰ τυλιγμένα πρὸς τὰ κάτω καί, γιὰ νὰ κρατήσετε κολλητὰ τὰ μαλλιὰ πίσω στὸ λαιμό, θὰ χρησιμοποιήσετε μιὰ κορδέλλα σελοτέϊπ (σκίτσο 2). Ὅταν τὰ μαλλιὰ θὰ ἔχουν στεγνώσει, τὰ κρεπάρετε ἐλαφρὰ καὶ τὰ γυρίζετε πρὸς τὰ ἐπάνω στ' αὐτιά.

Τὰ ὀντουλισμένα μαλλιὰ εἶναι καὶ πάλι τῆς μόδας. Γι' αὐτό, ἂν ἔχετε μαλλιὰ κάπως σγουρά, δὲν πρέπει νὰ ἀνησυχῆτε, οὔτε νὰ τὰ σιδερώνετε, γιὰ νὰ μοιάσετε τῆς Φρανσουάζ Ἀρντύ. Πρέπει μόνον νὰ ἀντιγράψετε αὐτὸ τὸ χτένισμα, ποὺ δημιουργήθηκε εἰδικὰ γιὰ τὴ δική σας περίπτωση. Ζητῆστε ἀπὸ τὸν κομμωτή σας νὰ σᾶς κόψη τὰ μαλλιὰ ὅλα στὸ ἴδιο μάκρος, ὥστε νὰ φτάνουν μέχρι τ' αὐτιὰ ἢ καὶ ἐλαφρὰ πιὸ κοντά. Ὕστερα κάνετε τὸ φορμάρισμα μὲ τὸν ἑξῆς τρόπο: Μιὰ σειρὰ μπιγκουντὶ ἀπὸ τὸ μέτωπο μέχρι τὸν αὐχένα, τυλιγμένα μὲ τὶς τοῦφες πρὸς τὰ πίσω (σκίτσο 3). Στὰ πλάγια τοῦ κεφαλιοῦ, ἄλλα μπιγκουντὶ μὲ τὶς τοῦφες γυρισμένες πρὸς τὰ κάτω (σκίτσο 4). Τὸ μυστικὸ τοῦ χτενίσματος βρίσκεται στὸν τρόπο ποὺ θὰ χτενίσετε τὰ μαλλιά, ὅταν θὰ στεγνώσουν: Ἀφαιρεῖτε ἕνα μπιγκουντί, ἀρχίζοντας ἀπὸ χαμηλά, κρεπάρετε τὴ ρίζα τῆς τούφας τῶν μαλλιῶν καὶ τὴν ἀφήνετε νὰ πέση λίγο στὴν τύχη. Συνεχίζετε ἔτσι, μπιγκουντὶ μὲ μπιγκουντί, πηγαίνοντας πρὸς ἐκεῖνα ποὺ βρίσκονται πιὸ φηλά. Τὸ ὡραῖο αὐτοῦ τοῦ χτενίσματος εἶναι πὼς μποροῦν νὰ τὸ υἱοθετήσουν καὶ γυναῖκες ποὺ ἔχουν ἴσια μαλλιὰ — μόνο ποὺ σ' αὐτὲς θὰ κρατήσ λιγώτερο.

ΤΟ ΜΑΚΙΓΙΑΖ

Εἶναι πολὺ δύσκολο μὲ τὴ ζέστη νὰ κατορθώση μιὰ γυναίκα νὰ ἔχη ἕνα πρόσωπο πάντα καλὰ μακιγιαρισμένο. Στὴν ἀκρογιαλιὰ ἄλλωστε, τὰ μακιγιάζ τῶν χειλιῶν καὶ τῶν ματιῶν διατρέχει σοβαρώτατους κινδύνους. Τὸ καλύτερο, λοιπόν, ποὺ ἔχετε νὰ κάνετε, εἶναι νὰ χρησιμοποιήσετε προϊόντα, ποὺ ὁρισμένοι οἶκοι καλλυντικῶν κατασκευάζουν εἰδικὰ γιὰ νὰ ἀντέχουν στὴ ζέστη καὶ στὴν ἁλμύρα τῆς θάλασσας.

Ἡ ἐπιδερμίδα: Ὅταν ἔχη μαυρίσει, εἶναι περιττὸ νὰ τὴν μακιγιάρετε. Τὸ φυσικὸ χρῶμα θὰ εἶναι ὁρκετό, γιὰ νὰ σᾶς δώση μιὰ ὄψι δροσερὴ καὶ σπορτίφ, ποὺ εἶναι τὸ πρῶτο ἀπόκτημα τῆς καλοκαιριάτικης ἀμορφιᾶς.

Ἂν ὅμως ἔχετε ἐπιδερμίδα ἀνοιχτόχρωμη, βάλετε λίγο φὸν-ντὲ-τὲν χρώματος μπέζ, οὔτε πολὺ ἀνοιχτόχρωμο οὔτε πολὺ σκοῦρο, περνῶντας το ἀπ' ὅλο τὸ πρόσωπο, ἀκόμα καὶ ἀπὸ τὰ χείλη. Κάτω ἀπὸ τὸ φὸν-ντὲ-τέν, θὰ ἔχετε βάλει μιὰ κρέμα-βάσι. Καὶ ἡ πούδρα; Τὸ καλοκαίρι, τὸ γιαλιστερὸ πρόσωπο εἶναι εὐχάριστο καὶ νεανικό. Ἀρίστε το λοιπὸν χωρὶς πούδρα.

Τὰ χείλη: Δὲν εἶναι πιὰ κόκκινα φωτεινά, ἀλλὰ μπορεῖτε νὰ διαλέξετε ἀνάμεσα σὲ μιὰ ὁλόκληρη σειρὰ ἀπὸ χαρούμενα ρόζ, ποὺ χαρίζουν πολύ. Ἂν δὲν σᾶς ἀρέση τὸ ροὺζ καὶ ἂν εἶστε πολὺ νέα, μπορεῖτε νὰ βάλετε τὸ νέ ο κραγιὸν μπὲζ-ροζέ, ποὺ εἶναι πολὺ ὅμορφο. Γιὰ νὰ ἐμποδίσετε τὸ κραγιὸν νὰ λυώση, μπορεῖτε νὰ διατηρῆτε στὸ ψυγεῖο.

Τὰ μάτια: Εἶναι μεγάλα καὶ φωτεινὰ ὄχι πιὰ ζωγραφισμένα ὁλόγυρα μὲ μαῦρο μολύβι ἢ αὐλάϊνερ. Προβάλλονται, ὅμως, μὲ ἕνα εἰδικὸ στὶκ σὰν κραγιόν, ποὺ ἔχει τὴν ἀπόχρωσι τοῦ δέρματος καὶ δίνει ἕνα λευκὸ φῶς γύρω στὸ μάτι, ὥστε νὰ φαίνεται μεγαλύτερο καὶ πιὸ φωτεινό. Τὸ μολύβι γιὰ τὴν ὑπογράμμισι τῶν βλεφάρων εἶναι μαρόν, ἡ σκιὰ γαλάζια ἢ πράσινη καὶ τὸ ρίμελ γιὰ τὶς βλεφαρίδες ἐπίσης μαρόν. Μιὰ σταγόνα κολλύριο κάθε πρωῒ θὰ κάνη τὰ μάτια ἀκόμα πιὸ φωτεινά.

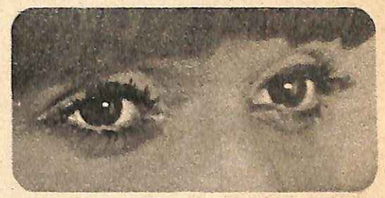
ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ

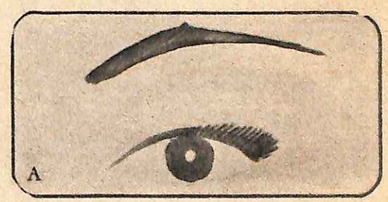
Τὸ ἰδεῶδες γιὰ τὸ καλοκαίρι εἶναι τὰ μικρὰ κεφάλια, μὲ τὰ μαλλιὰ κομμένα στὸ ἴδιο μάκρος καὶ μὲ «σβήσιμο» πίσω στὸ λαιμό. Πολὺ στὴ μόδα εἶναι οἱ φράντζες. Γίνονται ἴσιες καὶ πυκνὲς ἢ σχηματίζουν ἀνάλαφρα κύματα πάνω στὸ μέτωπο. Ἂν τὰ μαλλιὰ εἶναι κάπως σγουρά, τὸ κόψιμο πρέπει νὰ εἶναι ἀκόμα πιὸ κοντὸ καὶ οἱ τοῦφες ἐλαφρὰ ἀκατάστατες. Γιὰ νὰ εἶναι τὸ χτένισμά σας σὲ πραγματικὸ στὺλ 1965, ἀποφύγετε τὸ κρεπάρισμα.

ΓΙΑ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Α. Εἶστε ξανθές, μὲ ἐπιδερμίδα ἀνοιχτόχρωμη; Νὰ ἕνα μακιγιὰζ ἐλαφρό, ποὺ ἔχει μελετηθῆ ἀκριβῶς γιὰ σᾶς. Εἶναι πολὺ εὔκολο. Ἂν δὲν εἶστε μαυρισμένες ἀπὸ τὸν ἥλιο, βάλετε ἕνα φὸν-ντὲ-τὲν μπὲζ καὶ λίγη πούδρα, μὰ πολὺ λίγη, στὴ μύτη. Τὰ χείλη βάφονται ἀνοιχτόχρωμα μὲ ἕνα ἐλαφρὸ ροζέ. Ὅλο τὸ μακιγιάζ, οὐσιαστικὰ συγκεντρώνεται στὰ μάτια. Ὑπογραμμίζετε μὲ μιὰ γκρίζα μολυβιὰ τὰ βλέφαρα, χοντραίνοντας λίγο τὴ γραμμὴ πρὸς τὸ ἐξωτερικὸ τοῦ ματιοῦ. Μὰ προσοχή! Δὲν πρέπει νὰ προχωρήση αὐτὴ ἡ γραμμὴ πέρα ἀπὸ τὸ μάτι. Πάνω στὰ βλέφαρα θὰ ἁπλώσετε λίγη γαλάζια σκιά.

Β. Γιὰ τὶς μελαχροινές, μακιγιὰζ ἀνοιχτόχρωμο καὶ ἐλαφρό, ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ φυσικό. Ἂν ὁ ἥλιος δὲν σᾶς ἔχη μαυρίσει ἀκόμα, ἀρκεστῆτε σ' ἕνα φὸν-ντὲ-τὲν ροζμπὲζ. Μὴν βάλετε καθόλου πούδρα, ἐκτὸς ἀπὸ λίγη στὴν ἄκρη τῆς μύτης. Ἀντὶ γιὰ χρωματιστὸ μολυβι στὰ βλέφαρα, ἁπλῶστε μιὰ ἐλαφριὰ ἀπόχρωσι μαρὸν μὲ τὸ μολύβι καὶ ὑπογραμμίστε τὶς βλεφαρίδες μὲ μιὰ πολὺ λεπτὴ γραμμὴ αὐλάϊνερ μαρόν, ποὺ θὰ ζωγραφίσετε μὲ τὸ πινελάκι. Στὰ χείλη, ἕνα κραγιὸν μπὲζ καὶ λίγο μαρὸν ρίμελ στὶς βλεφαρίδες.

ΗΤΑΝ ΠΛΕΓΜΕΝΗ Μ' ΟΝΕΙΡΑ...

Η ΡΟΖΙΝΑ ΣΕΓΚΑΛΕΝ, σκύβοντας κάτω άπό ένα βαρύ φορτίο καλαμιών, κλαδιών ιτιάς καί κισσού πού κουβαλούσε στή πλάτη της, έφτασε λαχανιασμένη στή πλατεία τού χωριού. Τήν ίδια στιγμή, ό διανομέας τού Ταχυδρομείου είχε σταθή έξω άπό τήν πόρτα ένός μαγαζιού καί φώναξε:

—Ποῦ εἶναι ὁ Σελεστῖνος; Ἔχει ἕνα συστημένο γράμμα ἀπό τήν Ἀμερική.

Ἡ Ροζίνα πέταξε τό φορτίο στό πεζοδρόμιο, ὄρθωσε τ' ἀνάστημά της κι' ἄφησε νά φανῆ τό νεαρό καί γοητευτικό προσωπάκι της, μέ τό ἀνοιχτόκαρδο καί δροσερό της χαμόγελο καί μέ τά δυό μεγάλα μενεξεδένια μάτια της.

—Φωνάζεις τόν ἄντρα μου; εἶπε καμαρώνοντας.

—Δέν λές τόν ἀγαπητικό σου, καλύτερα; της πέταξε σαρκαστικά ὁ διανομέας.

Αὐτή ὅμως τοῦ γύρισε τή πλάτη της μέ περιφρόνησι, μπῆκε μέσα στό μαγαζί καί φώναξε ἀπό τή σκάλα:

—Σελεστῖνε! Σελεστῖνε! Ἔλα γρήγορα κάτω.

Ὁ καλαθᾶς φάνηκε στό κεφαλόσκαλο, μέ τά μανίκια τού πουκαμίσου του ἀνασκουμπωμένα καί μέ τά μάτια πρησμένα ἀκόμα ἀπό τόν ὕπνο.

—Ἕνα γράμμα γιά σένα, Σελεστῖνε, τοῦ φώναξε ἡ νέα.

—Εἶναι συστημένο, πρόσθεσε ὁ διανομέας, πρέπει νά κατεβῆς νά μοῦ ὑπογράψῃς.

—Ποιός διάβολος σκέφτηκε νά μοῦ γράψη; εἶπε κατεβαίνοντας ἀνόρεχτα ὁ καλαθᾶς.

Πῆρε τό γράμμα, κύτταξε ξαφνιασμένος τό φάκελλο μέ τίς πολλές σφραγίδες κι' ἀναρωτήθηκε μέ ἀπορία ποιός νά ἦταν ὁ ἄγνωστος ἐπιστολογράφος του.

—Δέν βλέπεις, βρέ Σελεστῖνε, ἤ κοιμᾶσαι ἀκόμα; τοῦ εἶπε ὁ διανομέας. Σοῦ τό στέλνει ἕνας συμβολαιογράφος ἀπό τή Νέα Ὑόρκη... Μπορεῖ νάναι καμμιά κληρονομιά...

—Λές, μωρέ Φρανσουά; "Αν εἶναι ἔτσι, θά σοῦ δώσω ἕνα μεγάλο ρεγάλο! Κάπελα! Φέρε ἕνα μεγάλο ποτήρι κρασί τοῦ ταχυδρόμου.

Μονάχα ὅταν ἀνέβηκε πάνω στήν κάμαρα πού κοιμόντουσαν, τόδωσε στή Ροζίνα λέγοντάς της:

—Ἄνοιξέ το σύ, νά πάρης πρώτη τή λαχτάρα. Ἐμένα, κάτι μοῦ λέει μέσα μου, πώς τό γράμμα αὐτό θά μοῦ φέρη δυστυχία...

—Σελεστῖνο μου, ἀγάπη μου! τοῦ φώναξε ἀγκαλιάζοντάς τον. Ὁ ἀδελφός σου Ζάκ πέθανε στήν Ἀμερική καί σοῦ ἄφησε τήν περιουσία του... Ἑκατό χιλιάδες δολλάρια!

Ἡ εἴδησι αὐτή ἔπεσε σάν κεραυνός στόν καλαθᾶ Σελεστῖνο Πατιράς. Ἔμεινε ἀρκετή ὥρα ἀκίνητος, μέ τά μάτια γουρλωμένα. Ἔπειτα θέλησε νά βεβαιωθῆ κι' ἴδιος καί διάβασε ἀργά - ἀργά καί προσεχτικά τό γράμμα. Χοντρές σταγόνες ἱδρῶτα ἔτρεχαν ἀπό τό πρόσωπό του.

—100.000 δολλάρια εἶναι πολλά λεφτά! Πόσα γαλλικά φράγκα μᾶς κάνουν, Ροζίνα;

—Δέν μπορῶ νά λογαριάσω ἀκριβῶς, ἀλλά μοῦ φαίνεται πώς θά γίνης ὁ πλουσιώτερος τοῦ χωριοῦ! εἶπε προσπαθῶντας ν' ἀστειευθῆ.

Ἡ φωνή της ὅμως ἔτρεμε. Ὁ Σελεστῖνος εἶχε πέσει σέ βαθειά συλλογή.

—Τί θά κάνης τώρα, Σελεστῖνε; τόν ρώτησε σέ λίγο ἡ κοπέλλα μέ ἀγωνία.

Ὁ καλαθᾶς, σάν νά μήν ἄκουσε, δέν τῆς ἔδωσε καμμιά ἀπόκρισι. Μέ τούς ἀγκῶνες ἀκουμπισμένους στά γόνατά του, σκεφτόταν βαθιά. Ὕστερα ἀπό κάμποση ὥρα, ἡ Ροζίνα νευριασμένη τόν σκούντησε:

—Ἔχεις καιρό νά σκεφτῆς ἀργότερα τί θά κάνης τά λεφτά. Τώρα πρέπει νά γνοιαστοῦμε γιά τίς παραγγελίες πού μᾶς ἔδωσαν οἱ πελάτες μας. Δέν πιστεύω νά τούς ἀφήσης στή μέση. Ζυγώνει τό Πάσχα, κι' οἱ ἄνθρωποι περιμένουν τά καλάθια, τά πανέρια καί τίς πλεχτές καρέκλες πού σοῦχουν παραγγείλει....

Ἐκεῖνος ἔκανε μιά νευρική κίνησι.

—Νά δουλέψω; εἶπε. Νομίζεις πώς μπορῶ νά δουλέψω μέ τή σκοτούρα πού ἔχω στό φάλι μου; Θά παραδώσουμε ὅση δουλειά ἔχουμε ἕτοιμη καί τίς ἄλλες παραγγελίες θά τίς δώσουμε στούς ἄλλους καλαθάδες. Στό Ραισί, στό Ραβόν καί στόν Κασσάν. Στίς 11, πού περνάει τό τραῖνο, πρέπει νάμαι ἕτοιμος νά φύγω γιά τή Λυών.

Ξεκίνησαν φορτωμένοι νά παραδώσουν ἀτούς πελάτες τους ὅσα καλάθια εἶχαν ἕτοιμα.

—100.000 δολλάρια!... Ἔλεγε στό δρόμο ὁ Σελεστῖνος σ' ὅσους ἔβρισκε μπροστά του. Τά κληρονόμησα ἀπ' τόν ἀδελφό μου, Θεός σχωρέ' τον! Εἶμαι πλούσιος! Καταλαβαίνετε; "Ολοι τόν κύτταζαν μέ θαυμασμό. Ἕνας κύκλος περιέργων σχηματίστηκε γύρω του. Τά κορίτσια τοῦ χωριοῦ βγῆκαν στίς πόρτες καί στά παράθυρα καί τόν ἔβλεπαν μέ θαμπωμένα μάτια.

—Θά μπορούσες ν' ἀγοράσης ἕνα κτῆμα μέ χιλιάδες στρέμματα, τοῦ εἶπε ἡ Κλάρα, ἡ μοναχοκόρη τοῦ Τρικέ, τοῦ πλούσιου ζωέμπορου.

—Ναί, εἶπε ὁ Σελεστῖνος καμαρώνοντας. Θά μπορούσα, ἀκόμα, ἄν ἤθελα, ν' ἀγοράσω καί τόν παλιό ἀρχοντικό πύργο πού πουλιέται!...

Ἡ σκέψι ν' ἀγοράση τόν πύργο, τοῦχε καρφωθῆ πιά στό κεφάλι.

—Μέ τά λεφτά μπορεῖ κανείς ν' ἀγοράση καί το λούβρο.

★

"Οταν τήν ἄλλη μέρα εἰσέπραξε τήν κληρονομιά καί κατέθεσε τα χρήματα στήν Τράπεζα, γύρισε στό χωριό ἀγνώριστος. Εἶχε ντυθῆ σάν ἄρχοντας.

—Καταλαβαίνεις, εἶπε στή Ροζίνα, τώρα πρέπει νά τούς θαμπώσω ὅλους. Θ' ἀγοράσω στ' ἀλήθεια τόν πύργο. Θά τούς ἔρθη κόλπος ὅλων αὐτῶν τῶν ψηλομύτηδων, πού μέ βλέπανε σάν μερμήγκι. Μά, γιά φαντάσου, Ροζίνα, νά γίνη ἕνας καλαθᾶς πυργοδεσπότης τοῦ Κωντάρου, διάδοχος ὅλων αὐτῶν τῶν βαρώνων, τῶν μαρκησίων καί τῶν κόμιδων! Τί διασκεδαστικό παιγνίδι τῆς τύχης! Θάχω τή λιμουζίνα μου γιά νά φαρεύω, θάχω δάση γιά νά κυνηγῶ, ἕνα αὐτοκίνητο γιά νά κάνω τούς περιπάτους μου, θάχω χωριάτες ὑποταχτικούς, θάχω τό πρῶτο στασίδι στήν ἐκκλησιά καί τόν παπᾶ στό τραπέζι μου! Κι' εἶμαι μόλις τριάντα χρονῶν. "Εχω τόσο καιρό μπροστά μου νά χαρῶ ἄνετα τ' ἀγαθά μου!

—Μάλιστα, κύριε καλαθᾶ! τοῦ πέταξε εἰρωνικά ἡ Ροζίνα. Φρόντισε ὅμως νά μή μουρλαθῆς ἀπ' τήν ξιππασιά σου!

—Ἐσύ εἶσαι ἕνα ἠλίθιο ζῶο, τῆς ἀπάντησε θυμωμένος. Δέν καταλαβαίνεις τίποτε.

Καί πραγματικά ἐκείνη δέν καταλάβαινε τίποτε. "Ενα μονάχα πράγμα καταλάβαινε ἡ Ροζίνα, μέ πληγωμένη καρδιά: "Οτι ὁ Σελεστῖνος ἔλεγε ἀδιάκοπα «ἐγώ θά» καί ποτέ «ἐμεῖς θά» σάν νά μήν ἤθελε νά τήν ἔχη πιά σύντροφο στή ζωή καί στά πλούτη του. Ἡ φτωχή κοπέλλα τό εἶχε προσέξει αὐτό καλά κι' εἶχε πονέσει πολύ. Τήν νύχτα πού ὁ Σελεστῖνος κοιμόταν, ἐκείνη ἔκλαιγε πικρά.

Τό πρωί, μόλις ἐκεῖνος ξύπνησε, τοῦπε μέ σφιγμένα χείλη, μόλις κρατῶντας τούς λυγμούς της:

—Σελεστῖνε, σκέφτομαι νά σέ ἀπαλλάξω ἀπό τήν παρουσία μου. Δέν θέλω νά σοῦ γίνω ἐμπόδιο στίς φιλοδοξίες σου. Ἐγώ δέν εἶμαι παρά ἕνα φτωχό κορίτσι... πού ἔμαθε νά ζῆ δουλεύοντας.

Ὁ Σελεστῖνος τήν πῆρε στήν ἀγκαλιά του, προσπαθῶντας νά τήν παρηγορήση. Μά τά λόγια του ἦταν ψεύτικα, ὑποκριτικά καί μάταια. Ἡ Ροζίνα κατάλαβε μέ σπαραγμό, πώς κατά βάθος ἄκουγε μ' εὐχαρίστησι τή θυσία της.

"Ετσι, ἕνα ἀνοιξιάτικο βράδι, τήν ὥρα πού ὁ ἥλιος χρύσωνε μέ τίς στερνές ἀχτίδες του τό μικρό χωριό, ἡ Ροζίνα, κάνοντας ἕνα μπόγο τά φτωχικά ροῦχα της καί παίρνοντας τά λίγα χρήματα, πού εἶχε οἰκονομήσει ἀπό τή δουλειά της, ξεκίνησε μόνη πρός τό ἄγνωστο, χωρίς νά ἀποχαιρετήση τό φίλο της.

★

Πέρασαν δέκα χρόνια ἀπό τότε. Ὁ κόσμος ἄλλαξε καί μαζί μ' αὐτά ἄλλαξε καί ἡ ζωή τῶν ἀνθρώπων. Μιά μέρα ὁ Σελεστῖνος Πατιράς, ὁ πλούσιος ἄρχοντας, βρισκόταν στό ἱπποδρόμιο τῆς Λυών. Εἶχε μπῆ ἐκεῖ μέσα γιά νά ξεγελάση τήν πλῆξι του καί νά ξεσκάση ἀπό τίς σκοτοῦρες τοῦ σπιτιοῦ του.

Μέ τό ἀσπρισμένο κεφάλι του ἀκουμπισμένο στό χέρι, καμάρωνε μιά καβαλλάρισσα, πού ἔλαμπε ἀπό δροσιά καί χάρι, καθώς ἔκανε τολμηρές ἀκροβασίες πάνω σ' ἕνα ἄσπρο ἄλογο. Τί ὅμορφη πού ἦταν! Τά μενεξεδένια μάτια της πετοῦσαν φλόγες. Εὐκίνητη, λαστιχένια, αἰθέρια, γοήτευε τό πλῆθος πού παρακολουθοῦσε μέ χτυποκάρδι τά πηδήματά της στόν ἀέρα. Ξαφνικά ὁ Σελεστῖνος τινάχτηκε, σάν ἠλεκτρισμένος πάνω στό κάθισμά του. Δέν πίστευε στά μάτια του, ἀλλά μόλις κύτταξε καλύτερα, ἔμεινε μ' ἀνοιχτό τό στόμα. Ἡ πεῖσμα ἀκροβάτρια δέν ἦταν ἄλλη ἀπό τή Ροζίνα, τήν παλιά του καλαθοπλέχτρια, τή γλυκειά συντρόφισσα τῆς νιότης του, τήν ἀγαπημένη του Ροζίνα!

"Οταν ἡ ἀμαζόνα βγῆκε ἀπό τό στῖβο, ἀποθεωμένη ἀπό τίς ἐπευφημίες καί τά χειροκροτήματα τῶν θεατῶν, ἐκεῖνος ἔκλεισε τά μάτια του, ξανανοίγοντας στή μνήμη του τά περασμένα. Θυμήθηκε τήν παλιά του φίλη, κι' ἡ καρδιά του σφίχτηκε.

Δεκαπέντε χρονῶν παιδούλα, πεντάμορφη κι' ἔρημη ἦταν, ὅταν τή γνώρισε σ' ἕνα πανηγύρι νά πουλάη καλαθάκια, πού ἔπλεκε μέ τά χέρια της. Σάν καλαθᾶς μάστορας πού ἦταν, τοῦ ἄρεσαν περισσότερο τά βαθύσκιωτα μενεξεδένια μάτια της...

—Ἔρχεσαι, τῆς εἶπε, νά σέ πάρω στό μαγαζί μου βοηθό; Θά σοῦ μάθω τή τέχνη καί θά σοῦ δίνω καλό μεροκάματο. Θάχης κάθε μέρα σίγουρο φαγητό καί κρεβάτι νά κοιμᾶσαι.

Ἡ φτωχή μικρούλα, πού ἦταν πεινασμένη καί δέν μποροῦσε νά στεριώση σέ κανένα σπίτι, γιατί ὅλοι τήν ἔβλεχναν καί τήν ἔλεγαν «τσιγγάνα», βρῆκε σά σωσίβιο τήν πρότασι τοῦ καλαθᾶ.

Τόν ἀκολούθησε στό χωριό, κι' ὕστερα ἀπό δυό χρόνια ἔμαθε νά πλέκη μέ τέχνη, ὄχι μόνο ὅμορφα καλάθια, ἀλλά καί κομψές καλαθένιες καρέκλες. Μαζί μέ τήν τέχνη, ἡ φτωχή Ροζίνα, ἔμαθε ν' ἀγαπᾶ καί νά κοιμᾶται στό ἴδιο κρεβάτι μέ τό Σελεστῖνο, πού ἦταν ἕνα ὅμορφο παλληκάρι. "Ηταν φτωχοί, ἀλλά πλούσιοι σέ ἀγάπη, καί τά κατάφερναν δουλεύοντας νά ζοῦν εὐτυχισμένα. Μονάχα ἕνα κρυφό καημό εἶχε ἡ Ροζίνα: Περίμενε καί ἐλπίζε πώς κάποια μέρα ὁ Σελεστῖνος θ' ἀποφάσιζε νά τή στεφανωθῆ. Δέν μποροῦσε πιά νά βαστάξη τήν καταφρόνια τοῦ χωριοῦ. Ὡστόσο δέν τολμοῦσε νά τοῦ τό πῆ. Μονάχα στήν Παναγία τόλεγε, παρακαλῶντας την μέ δάκρυα νά τόν φωτίση. Καί νά ποῦ μιά χειμωνιάτικη νύχτα, καθώς ὁ Σελεστῖνος ἔσφιγγε τό σφιγγηλό, τό φιλντισένιο κορμί τῆς Ροζίνας, κάτω ἀπό τίς γλυκές ἀνταύγειες τῆς μισοαναμμένης λάμπας, πάνω στό ἐρωτικό μεθύσι του τῆς εἶπε:

—Σ' ἀγαπῶ, Ροζίνα, θά σέ στεφανωθῶ τό Πάσχα.

—"Αν τό κάμης αὐτό σέ μένα τήν ὀρφανή, θά σέ λατρεύω σά Θεό...

Καί τοῦ δόθηκε ἐκεῖνο τό βράδι, μέ τόση χαρά, μέ τόση λαχτάρα!

Ὅλα αὐτά τά θυμόταν τώρα ὁ ἄρχοντας τοῦ χωριοῦ κι' ἡ καρδιά του μάτωνε.

—Ρόζα, Ροζίνα, Ροζινούλα μου! τῆς ἔλεγε. Τί ὅμορφη πού ἦταν τότε ἡ καϊλάκαρδη Ροζινούλα του, μέ τά πυκνά, τουφωτά μαλλιά της.

—"Αχ! βαρυαναστέναξε. Τί ἀνόητος πού ἤμουνα, νά τήν ἀφήσω νά φύγη;

★

"Οταν ἔγινε διάλειμμα, ὁ Σελεστῖνος πῆγε μέ λαχτάρα νά δῆ τή Ροζίνα στό καμαρίνι της. Ἐκείνη τόν δέχτηκε μέ κάποια ψυχρή ἐκπληξι. Ἐκείνος, ἀπό τήν ἀρχή τῆς κουβέντας του, θέλησε νά τήν θαμπώση μέ τά πλούτη του:

—Ἡ λιμουζίνα μου σέ περιμένει, τῆς εἶπε, ἔξω ἀπό τό τσίρκο. "Ελα, Ροζίνα, νά θυμηθοῦμε τά παλιά μας. Ποτέ δέν ἔπαψα νά σ' ἀγαπῶ... "Αν δέν ἔφευγες, θάσουνα τώρα ἡ γυναῖκα μου...

Τά μεγάλα μενεξεδένια μάτια τῆς Ροζίνας, πού τά μεγάλωνε ἀκόμα πιό πολύ τό κραγιόνι, τοῦ χαμογέλασαν νοσταλγικά. Ὁ Σελεστῖνος νόμισε πώς τή συγκίνησε.

—Λοιπόν, θάρθῆς μαζί μου; τήν ἱκέτευσε.

Ἡ Ροζίνα τοῦ ἀρνήθηκε.

—Ὄχι, φίλε μου, ὄχι...

Καί τοῦ ἅπλωσε τό χέρι φιλικά:

—Ἡ ζωή μου, πρόσθεσε, ἔχει πάρει τώρα τό δρόμο της. Εἶμαι παντρεμένη μέ τόν Διευθυντή τοῦ Ἱπποδρομίου κι' ἔχω κι' ἕνα παιδάκι. Ἐσύ τί ἔκανες; Τά χάρηκες τά λεφτά σου; Ἱλαντρεύτηκες; Δέν φαίνεσαι καθόλου εὐτυχισμένος. Γιατί; ἀφοῦ ἀπόκτησες ὅ,τι ἐπιθυμοῦσες...

—"Αχ, Ροζίνα, τῆς εἶπε μέ βουρκωμένα μάτια, γελάστηκα. "Οσο πλουταίνω περισσότερο, τόσο γίνομαι καί πιό δυστυχισμένος. Πῆρα τήν πλουσιώτερη νύφη τοῦ χωριοῦ, τήν Κλάρα, καί τώρα το μισό χωριό εἶναι δικό μου. Μά τί τό ὄφελος; Ἡ γυναίκα μου εἶναι ἰδιότροπη, γκρινιάρα, τσιγκούνα κι' ἄσχημη. Εἶμαι ἕνας πολύ δυστυχισμένος ἄνθρωπος...

—Κρῖμα! μουρμούρισε ἡ Ροζίνα μέ συμπόνοια. Ἀλλά τό λάθος εἶναι δικό σου. Τώρα πάει πιά, Σελεστῖνε. Ἡ ζωή μοιάζει μ' ἕνα ποτάμι. Δέν γυρίζει ποτέ πίσω.

—"Ωστε δέν μπορῶ πιά τίποτε νά ἐλπίζω ἀπό σένα; τή ρώτησε ἀποσβολωμένος.

—Μονάχα αὐτό...

Ξεκρέμασε ἀπό τόν τοῖχο τοῦ καμαρινιοῦ μιά μικρή φωτογραφία, πού ἡ κορνίζα της ἦταν πλεγμένη ἀπό λεπτό καλάμι, ἕνα ἀριστούργημα τῶν χεριῶν της, καί τοῦ τήν ἔδειξε. "Ηταν μιά φωτογραφία δυό νέων ἐρωτευμένων, πού χαμογελοῦσαν ὁ ἕνας στόν ἄλλο. "Ηταν ὁ φτωχός καλαθᾶς μέ τή βοηθό του. Τά δάχτυλά τους, ὅπως καί τά ὄνειρά τους, εἶχαν πλεχτῆ ὁπως τά λεπτά καλάμια τῆς κορνίζας.

—Νά, πάρτην, τοῦ εἶπε μέ ἕνα γλυκόπικρο χαμόγελο. Εἶναι ἡ εὐτυχία πού ἀφησες νά χαθῆ, ἡ νιότη μας πού δέν ξαναγυρίζει...

Κι' ἔφυγε, γιά νά ξαναμπῆ στό στῖβο...

ΖΑΝ ΠΕΤΑΛ

Ἡ Ροζίνα ἀρνήθηκε, μέ μιά θλιμμένη κίνησι τοῦ κεφαλιοῦ της...

ΠΛΕΚΤΑ ΓΙΑ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Η ΝΑΥΤΙΚΗ ΚΑΖΑΚΑ

Χρειάζονται: 600 γραμ. βαμβακερὸ νῆμα μελιχιόν, ποιότης 1Χ1 (θὰ τὸ χρησιμοποιήσετε διπλό) μπλέ, 100 γραμ. βαμβακερὸ νῆμα μελιχιόν, ποιότης 1Χ1 (καὶ πάλι διπλό) κόκκινο. Ἕνα βελονάκι νούμερο 3½, ἕξη κουμπιά, μιὰ ἄγκυρα ἁπλικασιόν.

Οἱ πλέξεις ποὺ θὰ χρησιμοποιήσετε: Πόντος χαμηλός: περνᾶτε τὸ βελονάκι στὸ βασικὸ πόντο, τραβᾶτε τὸ νῆμα καὶ μὲ ἕνα ριχτὸ κλείνετε τὸν πόντο. Πόντος ψηλός: ἕνα ριχτὸ πάνω στὸ βελονάκι, μπαίνετε στὸ βασικὸ πόντο, τραβᾶτε τὸ νῆμα, μὲ ἕνα ριχτὸ περνᾶτε ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς δυὸ πόντους, ποὺ βρίσκονται στὸ βελονάκι, μ' ἕνα ἄλλο ριχτὸ κλείνετε τὸν πόντο.

ΠΩΣ ΘΑ ΤΗΝ ΔΟΥΛΕΨΕΤΕ

Πίσω: Πλέκετε μιὰ ἁλυσίδα ἀπὸ 105 θηλειὲς καὶ δουλεύετε μὲ πόντο ψηλό, μὲ νῆμα μπλὲ γιὰ 32 πόντους. Γιὰ τὴ μασχάλη σταματᾶτε τὸ πλέξιμο πάνω στοὺς πέντε πρώτους καὶ τοὺς πέντε τελευταίους πόντους καὶ ἀφαιρεῖτε δύο πόντους ἀπὸ κάθε μέρος, σὲ κάθε σειρά, γιὰ τρεῖς φορές. Σὲ 19 ἑκατ. ἀπὸ τὴ μασχάλη, κλείνετε 28 πόντους ἀπὸ κάθε μέρος γιὰ τοὺς ὦμους σὲ τρεῖς φορές.

Ἐμπρός: Ὅπως καὶ πίσω μέχρι τὰ 32 ἑκατ. τοῦ συνολικοῦ ὕψους γιὰ τὸ ντεκολτέ, σταματᾶτε τὸ πλεχτὸ πάνω στοὺς κεντρικοὺς πόντους καὶ συνεχίζετε ἀπὸ δυὸ μέρη χωριστά. Σὲ 20 ἑκ. ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς μασχάλης κλείνετε τοὺς πόντους τῶν ὤμων σὲ τρεῖς φορές.

Μανίκι: Πλέκετε μιὰ ἁλυσίδα ἀπὸ 60 πόντους καὶ δουλεύετε μὲ πόντο ψηλὸ μὲ νῆμα μπλὲ γιὰ 27 ἑκατ. προσθέτοντας ἕναν πόντο ἀπὸ κάθε μέρος γιὰ ὀκτὼ φορές. Γιὰ τὴ μασχάλη σταματᾶτε τὸ πλέξιμο στοὺς πρώτους καὶ τοὺς τελευταίους πέντε πόντους καὶ κλείνετε δυὸ πόντους ἀπὸ κάθε μέρος γιὰ πέντε φορὲς καὶ τρεῖς πόντους ἀπὸ κάθε μέρος γιὰ τοὺς ὦμους σὲ τρεῖς φορές. Μὲ τὸν ἴδιο τρόπο πλέκετε τὸ δεύτερο μανίκι.

Φινίρισμα: Ράβετε τὰ πλαϊνά. Γύρω ἀπὸ τὸ ντεκολτὲ ἐμπρὸς καὶ κατὰ μῆκος τῶν ὤμων τοῦ ἐμπρὸς, πλέκετε δυὸ σειρὲς μὲ χαμηλὸ πόντο μὲ νῆμα μπλέ, σχηματίζοντας σὲ κάθε ὦμο τρεῖς κουμπότρυπες. Κατὰ μῆκος τῶν ὤμων τοῦ πίσω, πλέκετε δυὸ σειρὲς μὲ χαμηλὸ πόντο. Κλείνετε τὰ μανίκια, κορφιτσώνετε τοὺς ὦμους τοῦ ἐμπρὸς πάνω στοὺς ὦμους τοῦ πίσω καὶ τοὺς τριπώνετε. Ἐφαρμόζετε τὰ μανίκια. Ἀφαιρεῖτε τὸ τρύπωμα ποὺ συγκρατεῖ τοὺς ὦμους καὶ ράβετε τρία κουμπιὰ ἀπὸ κάθε μέρος. Στὸ κάτω μέρος τῶν μανικιῶν καὶ στὸ κάτω μέρος τῆς μπλούζας ἐκτελεῖτε, δουλεύοντας γύρω - γύρω, ἕνα γύρο μὲ χαμηλὸ πόντο μὲ νῆμα κόκκινο, ἕνα γύρο μὲ ψηλὸ πόντο μὲ νῆμα μπλέ, δυὸ γύρους μὲ χαμηλὸ πόντο μὲ νῆμα κόκκινο, τρεῖς γύρους μὲ νῆμα μπλέ, τρεῖς γύρους μὲ νῆμα κόκκινο. Τελειώνετε μὲ τέσσερις γύρους μὲ χαμηλὸ πόντο μὲ νῆμα μπλέ. Σιδερώνετε καὶ ράβετε τὴν ἄγκυρα ἐμπρός.

Μπλέ, μὲ ναρνιρίσματα καὶ ἄγκυρα σὲ ἔντονο κόκκινο, αὐτὴ ἡ καζάκα εἶναι ὅλη δουλεμένη μὲ βελονάκι καὶ κλείνει στοὺς ὦμους μὲ τρία μεταλλίνα κουμπιά.

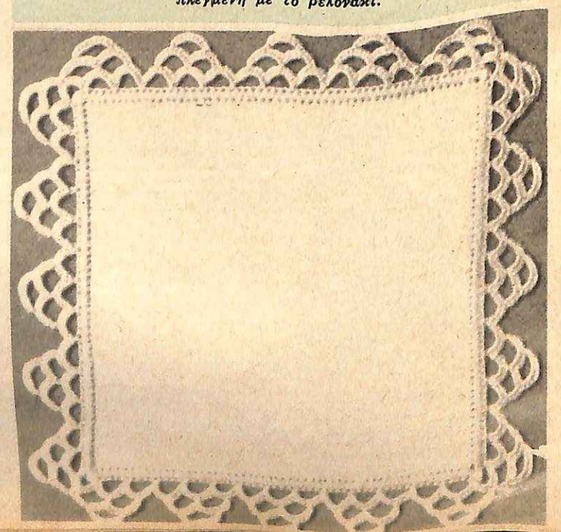

ΤΕΤΡΑΓΩΝΟ ΠΕΤΣΕΤΑΚΙ ΜΕ ΔΑΝΤΕΛΩΤΟ ΓΑΡΝΙΡΙΣΜΑ

Χρειάζονται: κορδονέττο νούμερο 5, βελονάκι νούμερο 2.

Ἐκτέλεσις: Πρώτη σειρά: μὲ χαμηλὸ πόντο, μπαίνοντας μὲ τὸ βελονάκι στὸ ὕφασμα σὲ δυὸ χιλιοστὰ ἀπὸ τὴν ἄκρη. Σὲ κάθε γωνία δουλεύετε τέσσερις χαμηλοὺς πόντους. Δεύτερη σειρά: στὶς τέσσερις πλευρὲς δουλεύετε (*) ἑφτὰ θηλειὲς ἁλυσίδα στὸν ἀέρα, πηδᾶτε τρεῖς πόντους, ἕναν πόντο χαμηλό. Ἐπαναλαμβάνετε ἀπὸ (*). Σὲ κάθε γωνιὰ πηδᾶτε μόνο δυὸ πόντους τῆς γωνίας. Στερεώνετε τὸ νῆμα. Τρίτη σειρά: ἀρχίζοντας ἀπὸ τὸ τρίτο δακτυλιδάκι (ποὺ σχηματίζεται ἀπὸ τὶς ἑφτὰ θηλειὲς ἁλυσίδα τοῦ προηγουμένου γύρου), δουλεύετε ὀκτὼ χαμηλοὺς πόντους γιὰ δυὸ συνεχῆ δακτυλιδάκια στὸ τρίτο δακτυλιδάκι δουλεύετε μόνον τέσσερις χαμηλοὺς πόντους, γυρίζετε. Τετάρτη σειρά: ἑφτὰ θηλειὲς ἁλυσίδα στὸν ἀέρα, ἕνας πόντος χαμηλὸς πάνω στὸν τέταρτο χαμηλὸ πόντο τοῦ κεντρικοῦ δακτυλιδιοῦ, ἑφτὰ θηλειὲς ἁλυσίδα στὸν ἀέρα, ἕνας πόντος χαμηλὸς πάνω στὸν τέταρτο χαμηλὸ πόντο τοῦ πρώτου δακτυλιδιοῦ, γυρίζετε. Πέμπτη σειρά: στὸ πρῶτο δακτυλιδάκι δουλεύετε ὀκτὼ πόντους χαμηλούς, στὸ δεύτερο δακτυλιδάκι τέσσερις πόντους, χαμηλούς, καὶ τέσσερις πόντους, ὀκτὼ πόντοι χαμηλοὶ στὸ δακτυλιδάκι ποὺ σχηματίζεται ἀπὸ τὶς ἑφτὰ θηλειὲς ἁλυσίδα τοῦ προηγουμένου γύρου τέσσερις πόντοι χαμηλοὶ στὸ μεσαῖο δακτυλιδάκι τοῦ τρίτου γύρου. Ἐπαναλαμβάνετε ἀπὸ τὸν πρῶτο γύρο, πάνω στὰ τρία ἑπόμενα δακτυλιδάκια. Σὲ κάθε γωνιὰ δουλεύετε τὸν τρίτο γῦρο πάνω σὲ πέντε συνεχῆ δακτυλιδάκια. Ἐκτελεῖτε ὕστερα τὶς δυὸ ἄκρες χωριστά, στερεώνοντας τὸν τέταρτο γύρο καὶ στὶς δυὸ ἀκμὲς στὸν κεντρικὸ πόντο στὸ δακτυλιδάκι τῆς γωνίας.

Ἕνα πετσετάκι τετράγωνο, ἀπὸ λινό, γαρνιρισμένο μὲ δαντελλίτσα πλεγμένη μὲ τὸ βελονάκι.

ΚΑΠΕΛΛΑΚΙΑ ΜΕ ΤΟ ΒΕΛΟΝΑΚΙ

ΓΙΑ ΤΙΣ ΝΕΑΡΕΣ ΚΟΠΕΛΛΕΣ

Χρειάζονται: 150 γραμ. ψαθάκι χρώματος παστέλ, περίπου 80 ἑκατ. γκρὸ-γκραὶν ὁμοιόχρωμη κι' ἕνα βελονάκι νούμερο 6.

Οἱ πόντοι ποὺ θὰ χρησιμοποιήσετε: Πόντος χαμηλός: Μπαίνετε μὲ τὸ βελονάκι, ἕνα ριχτό, τραβᾶτε τὸ νῆμα καὶ κλείνετε τοὺς δυὸ πόντους στὸ βελονάκι. Πόντος τριαντάφυλλο: Εἶναι ὁ χαμηλὸς πόντος, ὅταν γίνεται ἀνάμεσα στὸν ἕνα καὶ στὸν ἄλλο χαμηλὸ πόντο τῆς προηγούμενης σειρᾶς.

Ἐκτέλεσις: πλέκετε μιὰ ἁλυσίδα μὲ πέντε θηλιὲς καὶ τὴν κλείνετε σὲ δακτυλιδάκι μ' ἕναν μικρὸ πόντο (δηλαδὴ μπαίνετε μὲ τὸ βελονάκι στὸν πρῶτο πόντο τῆς ἁλυσίδας καὶ τραβᾶτε τὸ νῆμα ἀνάμεσα σ' αὐτὸν καὶ στὸν πόντο ποὺ βρίσκεται στὸ βελονάκι). Πρώτη σειρά: Δουλεύετε ὀκτὼ χαμηλοὺς πόντους. Δεύτερη σειρά: Δουλεύετε δύο χαμηλοὺς πόντους σὲ κάθε χαμηλὸ πόντο τῆς προηγούμενης σειρᾶς. Τρίτη σειρά: μὲ πόντο τριαντάφυλλο (*), ἕνας πόντος τριαντάφυλλο ἀνάμεσα στοὺς δύο πρώτους χαμηλοὺς πόντους τῆς προηγούμενης σειρᾶς καὶ δύο ἀνάμεσα στὸ δεύτερο καὶ τὸν τρίτο πόντο, (*) ἔτσι θὰ ἔχετε 24 πόντους. Τέταρτη καὶ πέμπτη σειρά: δουλεύετε (*) δύο πόντους σὲ ἕναν πόντο καὶ δυὸ πόντους κανονικοὺς (*) γιὰ ὅλη τὴ σειρά. Ἕκτη σειρά: (*) δουλεύετε δύο πόντους στὸν ἴδιο πόντο τῆς προηγούμενης σειρᾶς, τρεῖς πόντους τριαντάφυλλο, (*) ἔτσι θὰ ἔχετε 54 πόντους. Συνεχίζετε τώρα γιὰ 12 σειρὲς μὲ πόντο τριαντάφυλλο χωρὶς αὐξήσεις, ὕστερα μετρᾶτε τὸ καπελλάκι στὸ κεφάλι σας γιὰ νὰ δῆτε ἂν χρειάζονται αὐξήσεις ἢ μειώσεις. Ὅταν θὰ ἔχη τελειώσει ἡ καλότ, προσθέτετε στὴν ἑπόμενη σειρὰ 20 πόντους σὲ κανονικὲς ἀποστάσεις, ὕστερα συνεχίζετε δουλεύοντας τρεῖς σειρὲς χωρὶς αὐξήσεις, ἔπειτα μιὰ σειρὰ μὲ τὴν ἑξῆς τρόπο: (*) ἕναν πόντο χαμηλό, δυο θηλιὲς ἁλυσίδα, πηδᾶτε δυὸ πόντους, ἕναν πόντο χαμηλό, δυὸ θηλιὲς ἁλυσίδα, πηδᾶτε δυὸ πόντους (*) ὕστερα μιὰ σειρὰ μὲ πόντο χαμηλὸ δουλεμένο στὰ τόξα ποὺ σχηματίζουν οἱ δυὸ θηλιὲς ἁλυσίδα, δυο πόντοι χαμηλοὶ καὶ στερεώνετε τὸ νῆμα. Σιδερώνετε τὸ καπελλάκι ἀπὸ τὴν ἀνάποδη μ' ἕνα ὑγρὸ πανὶ καὶ χλιαρὸ σίδερο. Χωρίζετε τὴ βελούδινη κορδέλλα στὴ μέση, τὴν περνᾶτε μὲ μιὰ μεγάλη παραμάνα ἀνάμεσα ἀπὸ μιὰ σειρὰ ψηλῶν πόντων καὶ σχηματίζετε δύο φιόγκους ἐμπρός.

ΤΟ ΚΛΟΣ ΠΟΥ ΠΗΓΑΙΝΕΙ ΣΕ ΟΛΕΣ

Χρειάζονται: 200 γραμ. μαύρη ψάθα, 150 ἑκ. βελουδένια κορδέλλα ὕψους περίπου δύο ἑκατ., ἕνα βελονάκι νούμερο 6.

Οἱ πόντοι, ποὺ θὰ χρησιμοποιηθοῦν: Πόντος ψηλός: ἕνα ριχτό, μπαίνετε μὲ τὸ βελονάκι στὸ βασικὸ πόντο, ἕνα ριχτό, τραβᾶτε τὸ νῆμα, ἕνα ριχτό, κλείνετε δύο πόντους, ἕνα ἄλλο ριχτὸ καὶ κλείνετε τοὺς τελευταίους δύο πόντους στὸ βελονάκι.

Ἐκτέλεσις: πλέκετε μιὰ ἁλυσίδα πέντε ἑκατ. καὶ τὴν κλείνετε σὲ δακτυλιδάκι μὲ ἕναν πόντο μικρὸ (περνᾶτε τὸ βελονάκι στὴν πρώτη θηλιὰ καὶ τραβᾶτε τὸ νῆμα ἀνάμεσα σ' αὐτὴ καὶ στὸν πόντο, ποὺ βρίσκεται στὸ βελονάκι). Πρώτη σειρά: δουλεύετε δώδεκα πόντους ψηλούς. Δεύτερη σειρά: δουλεύετε ἀνάμεσα στὸν ἕναν πόντο καὶ στὸν ἄλλο δύο πόντους ψηλοὺς (συνολικὰ 24). Τρίτη σειρὰ (*) ἕνας πόντος ψηλός, στὸν ἑπόμενο δουλεύετε δύο πόντους ψηλοὺς (*). Τέταρτη σειρά: μὲ πόντους ψηλοὺς ἐκτελῶντας ἕξη αὐξήσεις σὲ κανονικὲς ἀποστάσεις. Πέμπτη σειρά: κάνετε τέσσερις αὐξήσεις. Ἔτσι θὰ ἔχετε περίπου 70 πόντους. Ὕστερα συνεχίζετε, δουλεύοντας ὀκτὼ σειρὲς μὲ πόντο ψηλό, χωρὶς καμμιὰ αὔξησι. Στὴν ἑπόμενη σειρὰ κάνετε εἴκοσι αὐξήσεις σὲ κανονικὲς ἀποστάσεις (προηγουμένως, ὅμως, μετρῆστε τὸ καπελλάκι στὸ κεφάλι σας. Τελειώνετε μὲ τέσσερις σειρὲς πόντο ψηλὸ καὶ στερεώνετε τὸ νῆμα. Σιδερώνετε τὸ καπελλάκι μὲ ἕνα ὑγρὸ πανὶ καὶ μὲ χλιαρὸ σίδερο. Χωρίζετε τὴ βελούδινη κορδέλλα στὴ μέση, τὴν περνᾶτε μὲ μιὰ μεγάλη παραμάνα ἀνάμεσα ἀπὸ μιὰ σειρὰ ψηλῶν πόντων καὶ σχηματίζετε δύο φιόγκους ἐμπρός.

Εσείς και...

ΤΟ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

Μιὰ νέα σελίδα τοῦ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ», μὲ τὴν ὁποία ὁ συνεργάτης μας κ. Λ. ΔΕΠΟΛΛΑΣ καθοδηγεῖ καὶ ἐνημερώνει τοὺς φιλοτελιστὰς ἀναγνώστας μας.

ΦΙΛΟΤΕΛΙΚΑ ΕΡΓΑΛΕΙΑ

ΠΟΙΑ εἶναι τὰ ἀπαραίτητα στὸν κάθε φιλοτελιστὴ ἐργαλεῖα; Τὰ σύνεργα αὐτὰ τοῦ φιλοτελιστοῦ θὰ ἀναφέρουμε πιὸ κάτω καὶ θὰ σᾶς ποῦμε, ὄχι μόνο τὴ χρησιμότητά τους, ἀλλὰ καὶ τὸν τρόπο τῆς χρησιμοποιήσεως τοῦ κάθε ἀντικειμένου. Οἱ πληροφορίες αὐτὲς δὲν εἶναι μόνο χρήσιμες σὲ ἀρχαρίους συλλέκτες, ἀλλὰ καὶ σ' αὐτούς, ποὺ μαζεύουν γραμματόσημα μὲ ἀποκλειστικὸ σκοπὸ νὰ τὰ πουλήσουν.

Καὶ πρῶτο - πρῶτο τὸ ψαλίδι. Μ' αὐτὸ θὰ κόψετε τὰ γραμματόσημα, ποὺ βρίσκονται πάνω στὰ φακέλλα τῆς ἀλληλογραφίας. Τὸ ψαλίδισμα αὐτὸ πρέπει νὰ γίνεται μὲ τέτοιο τρόπο, ὥστε νὰ παραμένῃ περιθώριο χάρτου ἀπὸ κάθε πλευρὰ τοῦ γραμματοσήμου καὶ νὰ μὴ καταστρέφεται ἡ ὁδόντωσί του.

Τὰ κομμένα αὐτὰ γραμματόσημα, τὰ τοποθετοῦμε μέσα σ' ἕνα κουτί ἢ σὲ μεγάλο φάκελλο, ὅταν δὲ συμπληρώσουμε 200 — 500 ἢ καὶ 1000 τεμάχια, τότε φροντίζουμε γιὰ τὴν ἀποκόλλησί τους.

Πρὶν ἀποκόψουμε τὰ γραμματόσημα, καλὸν εἶναι νὰ μελετοῦμε τὶς ταχυδρομικὲς σφραγίδες. Ὑπάρχουν σφραγῖδες μὲ ἀναμνηστικὲς χρονολογίες ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρουσες, ποὺ δίνουν μεγάλη ἀξία στὸ φάκελλο. Στὴν περιπτωσι αὐτή, δὲν κόβουμε τὰ γραμματόσημα, ἀλλὰ διατηροῦμε ὁλόκληρο τὸ φάκελλο ἢ τὸ δελτάριο.

Αὐτὸ ἰσχύει πρὸ παντὸς γιὰ παλιὰ γράμματα, ποὺ κυκλοφόρησαν κατὰ τὴν διάρκεια πολεμικῆς περιόδου. Φυσικά, τὴ χρησιμότητα καὶ τὴν ἀξία τῶν φακέλλων αὐτῶν μόνο προχωρημένοι συλλέκτες τὴ γνωρίζουν καὶ τὶς ἀντιλαμβάνονται. Κι' ἕνας ἀρχάριος ὅμως μπορεῖ, μὲ λίγη προσοχὴ καὶ παρατηρητικότητα, κάτι νὰ καταλάβῃ. Δὲν θὰ ψαλιδίσῃ τότε τὸ φάκελλο, ἀλλὰ θὰ τὸν διατηρῆσῃ αὐτούσιο.

Αὐτούσιοι πρέπει νὰ διατηροῦνται καὶ οἱ φάκελλοι, ποὺ φέρουν σφραγῖδες διαφόρων ἐναερίων ταχυδρομικῶν σημάντρων ἀναχωρήσεως ἢ ἀφίξεως, εἴτε τὰ γραμματόσημά τους εἶναι ἀεροπορικά, εἴτε ὄχι. Ἀρκεῖ οἱ σφραγῖδες αὐτὲς νὰ δείχνουν ὅτι ὁ φάκελλος ἢ τὸ δελτάριο διασδάστηκε ἀεροπορικῶς.

Ἐννοεῖται ὅτι οἱ φάκελλοι αὐτοὶ πρέπει νὰ διατηροῦνται καθαροί και ἀκέραιοι, γιατὶ τότε μόνο ἔχουν φιλοτελικὴ ἀξία, ἄλλως καλύτερο εἶναι ν' ἀποκόπτωνται τὰ γραμματόσημα, ἐφ' ὅσον βέβαια εἶναι καθαρὰ καὶ διατηροῦν τὴν ἀκεραιότητά τους.

Λ α β ὶ ς (τσιμπίδακι): Τὸ εἰδικό, φυσικά, γιὰ τὸν φιλοτελιστὴ τσιμπιδάκι εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ ἀπαραίτητα ἐργαλεῖα του. Θὰ τὸ βρῆτε μόνο στὰ καταστήματα, ποὺ πωλοῦν γραμματόσημα, καὶ διαφέρει πολὺ ἀπ' αὐτά, ποὺ χρησιμοποιοῦν οἱ γυναῖκες γιὰ ἀποτρίχωσι. Τὸ φιλοτελικὸ τσιμπιδάκι καταλήγει, στὸ πίσω μέρος, σὲ μιὰ πεπλατυσμένη ἔδρα, ἐπάνω στὴν ὁποία θ' ἀσκοληθοῦμε ἀργότερα.

Π λ υ ν τ ή ρ ι ο ν δ ο χ ε ῖ ο ν: Εἶναι ἡ λεκάνη, μέσα στὴν ὁποία θὰ ξεκολλᾶτε τὰ γραμματόσημα καὶ θὰ τ' ἀπαλλάσσετε ἀπὸ τὰ ξένα χαρτιά. Τὸ μέγεθός της ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ποσότητα τῶν γραμματοσήμων. Καλὸν εἶναι ὅμως νὰ χρησιμοποιῆτε τὸ δοχεῖο αὐτὸ ἀποκλειστικὰ γιὰ τὰ γραμματόσημα, αὐτὸ γιὰ λόγους καθαριότητος καὶ ὑγείας.

Βάζετε μέσα στὸ δοχεῖο ἁφθονο νερὸ καὶ ρίχνετε κατόπιν σ' αὐτὸ τὰ μεταχειρισμένα γραμματόσημα, ποὺ ἔχετε κόψει ἀπὸ τοὺς φακέλλους. Καλὸ εἶναι νὰ τὰ ρίχνετε λίγα - λίγα, γιὰ νὰ μουσκεύουν καλά. Ὕστερ' ἀπὸ μισὴ ἢ μιὰ ὥρα, ἀρχίζουμε ν' ἀφαιροῦμε ἀπὸ τὸ δοχεῖο τὰ ξεκολλημένα χαρτάκια τῶν φακέλλων. Χύνουμε κατόπιν τὸ νερὸ καὶ τὸ ἀντικαθιστοῦμε μὲ νέο, καθαρό. Μποροῦμε ἐπίσης, ἂν διαθέτουμε δεύτερο δοχεῖο, νὰ τὸ γεμίσουμε μὲ καθαρὸ νερὸ καὶ νὰ ρίχνουμε μέσα σ' αὐτὸ τὰ καθαρισμένα γραμματόσημα, γιὰ ν' ἀπαλλαγοῦν τελείως ἀπὸ τὴ γόμμα τους.

Πολλοὶ μεταχειρίζονται ξεστὸ νερό, γιὰ νὰ κερδίσουν χρόνο. Ἐμεῖς ὅμως δὲν τὸ συνιστοῦμε, γιατὶ μερικὲς φορὲς ἀλλοιώνεται ὁ χρωματισμὸς ὡρισμένων γραμματοσήμων. Ἡ ἀλλαγὴ τοῦ νεροῦ εἶναι πάντως ἀπαραίτητη, γιατὶ δὲν πρέπει νὰ μένῃ πάνω στὰ γραμματόσημα οὔτε ἴχνος γόμμας. Ὕστερ' ἀπὸ μιὰ ὥρα, τὰ καθαρισμένα γραμματόσημα εἶναι ἕτοιμα γιὰ στέγνωμα.

Ἀρχίζομε τότε νὰ παίρνουμε μικρὲς ποσότητες τῶν μουσκεμένων γραμματοσήμων καὶ, ἀφοῦ στραγγίξουν καλά, τὰ ρίχνουμε πάνω σὲ μιὰ ἐφημερίδα ἢ σὲ στυπόχαρτο, ἂν τὰ οἰκονομικὰ τὸ ἐπιτρέπουν. Ἀδειάζουμε ἔτσι ὅλα τὰ γραμματόσημα, ποὺ βρίσκονται μέσα στὸ δοχεῖο, καὶ μετὰ παρέλευσι μιᾶς ἢ δυὸ ὡρῶν, ἀνάλογα μὲ τὴ θερμοκρασία καὶ τὸν καιρό, τὰ γραμματόσημά μας στεγνώνουν. Ἀποφεύγετε νὰ ἐκθέτετε τὰ γραμματόσημά σας στὸν ἥλιο, γιατὶ οἱ ἀκτῖνες του ἀλλοιώνουν τοὺς χρωματισμούς.

Πολλοί, γιὰ λόγους ὑγιεινῆς, ρίχνουν μέσα στὸ νερὸ διάφορα ἀπολυμαντικά. Ἐμεῖς δὲν τὸ συνιστοῦμε. Μπορεῖτε μόνο μέσα στὸ πρῶτο νερὸ νὰ προσθέσετε λίγη σαπουνάδα, ἀπὸ καθαρὸ σαπούνι (ὄχι ἀπορρυπαντικά).

Ἅμα στεγνώσουν τὰ γραμματόσημα, μὲ τὴ βοήθεια τῆς λαβίδος τὰ συγκεντρώνετε σὲ στίβες, χωρίζοντας τὰ ἑλληνικὰ ἀπὸ τὰ ξένα, καὶ τὰ τοποθετεῖτε μέσα σὲ φακελλάκια, κατὰ προτίμησιν διαφανῆ, γιὰ φύλαξι.

Ὅταν συγκεντρώσουμε ἔτσι ἀρκετὲς ποσότητες κοινῶν γραμματοσήμων, δικῶν μας καὶ ξένων, ἀρχίζουμε νὰ τὰ ταξινομοῦμε.

Γιὰ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο θὰ γίνεται ἡ ταξινόμησι αὐτή, θὰ μιλήσουμε στὸ προσεχές μας τεῦχος.

✪✪

ΝΕΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Ἐκτὸς ἀπὸ διάφορα μεμονωμένα ἀναμνηστικὰ γραμματόσημα, ἡ Ρωσία ἐξέδωσε καὶ μιὰ σειρὰ 10 ἀξιῶν, γιὰ τὴν 20ὴ ἐπέτειο τῆς νίκης κατὰ τοῦ φασισμοῦ. Κυκλοφόρησε ἐπίσης καὶ μιὰ σειρὰ πέντε γραμματοσήμων μὲ θέμα διάφορα ἄνθη.

★

Οἱ Φιλιππῖνες ἐξέδωσαν μιὰ σειρὰ ἀπὸ τρία πολύχρωμα γραμματόσημα εἰς μνήμην τοῦ προέδρου Τζὼν Φ. Κέννεντυ, ὅλα μὲ τὸ ἴδιο θέμα: Ἐξετυπώθησαν 25 ἑκατομμύρια τῶν 6 σέντς, 7 ἑκατομμύρια τῶν 10 σέντς καὶ 3 ἑκατομμύρια τῶν 30 σέντς.

Δυὸ τελευταῖες σειρὲς γραμματοσήμων τῆς Τσεχοσλοβακίας: Ἄνω: Ἡ σειρὰ 7 γραμματοσήμων, μὲ θέμα τὶς νίκες τῶν Τσεχοσλοβάκων ἀθλητῶν στοὺς διαφόρους Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνες: Ἀμστερνταμ 1928, Παρίσι 1900, Ἑλσίνκι 1952, Λὸς Ἄντζελες 1932, Βερολῖνο 1936, Ρώμη 1960 καὶ Τόκιο 1964. Φαίνεται καθαρὰ στὸ κάθε γραμματόσημο τὸ ἀγώνισμα, στὸ ὁποῖο διεκρίθησαν οἱ Τσεχοσλοβάκοι. Κάτω: Μιὰ ἐπίσης ἀθλητικὴ σειρὰ τεσσάρων γραμματοσήμων, ποὺ κυκλοφόρησε μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς Σπαρτακιάδος 1965.

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΖΑΚΑΝΤΟΡ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ
ΕΞΩΤΙΚΟ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΥΠΟ ΖΑΝ ΝΤΕ ΛΑΧΙΡ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Χάρις στὸ σχέδιο τοῦ Μπελδάλ, οἱ αἰχμάλωτοι Πακχάλας ἐφοδιάζουν τοὺς πολιορκημένους μὲ ἀρκετὰ τρόφιμα, ποὺ θὰ τοὺς ἐπιτρέψουν νὰ κρατήσουν κάμποσον καιρὸ ἀκόμη. Ὕστερα φτάνει τὸ ἀεροπλάνο, μὲ τὸ Λασάς, τὸ Σωντὲλ καὶ τὸν αἰχμάλωτό τους Ματαΐ. Στὴν προσγείωσι, παίλαινει σοβαρὲς ζημίες. Ἀρχίζουν ὅμως ἀμέσως τὴν ἐπισκευή του, γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ φύγουν ὅλοι μ' αὐτό. Ἔχουν ἀποφασίσει, μόλις γυρίσουν στὸν πολιτισμένο κόσμο, νὰ παραδώσουν τὸ Ματαΐ στὴν τακτικὴ δικαιοσύνη.

15ον »Πιθανὸν νὰ εἶπε ἀλήθεια. Ἀλλ' ἀσφαλῶς εἶπε καὶ ψευτσιολογίες. Ειδικὰ γιὰ τὴ δεσποινίδα Ὀντέτ καὶ τὴ δεσποινίδα Ἄλις δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ πεθάνουν πρωτοῦ περάσουν τρεῖς ἑβδομάδες, ἂν αὐτὸς ὁ ἴδιος δὲν ἐπέμβῃ γιὰ νὰ τὶς σώσῃ. Κύριε Λαρᾶς, εἶστε βέβαιος ὅτι γνωρίζει ποῦ ἔχτισε στὸ Σάν—Ρεμές, ὁ Ματαΐ ἤθελε νὰ ἐρθῇ ἐδῶ;

— Δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἀμφιβολία γι' αὐτό, ἀπάντησε ὁ ἀεροπόρος.

— Τότε λοιπὸν δὲν θὰ μπορούσε ν' ἀφήσῃ τὰ πράγματα ἔτσι, ὥστε, ἂν δὲν γύριζε πίσω στὴ Γαλλία μέσα σὲ τρεῖς ἑβδομάδες, νὰ κινδυνεύουν οἱ κοπέλλες νὰ πεθάνουν. Μποροῦσε νὰ εἶναι βέβαιος ὅτι εἴκοσι μέρες θὰ τοῦ ἔφταναν γιὰ νὰ κάνῃ ἐκεῖνο γιὰ τὸ ὁποῖο ἦρθε στὴν Ἀφρική; Μποροῦσε νὰ εἶναι βέβαιος ὅτι δὲν θὰ τοῦ τύχανε καμμιὰ βλάβη στὸ ἀεροπλάνο ἢ κανένα ἀτύχημα, ἢ καμμιὰ ἀρρώστια; Ὄχι δά!

—Σωστά! φώναξε ὁ Σατιγιόν.

—Ἡ σκέψι αὐτὴ εἶναι πολὺ λογική, πρόσθεσε ὁ Λαρᾶς.

— Λοιπόν, κύριοι, ἐπανέλαβε ὁ Ἰδὰν Ζωλέβσκι, νὰ ποιὰ εἶναι ἡ γνώμη μου: Νὰ μὴ λάβουμε ὑπ' ὄψιν μας πρὸς τὸ παρόν, τίποτε ἀπ' ὅσα μᾶς εἶπε ὁ Ματαΐ. Ἀ! Ἂν καὶ θὰ τὸν βασάνιζα γιὰ ὧρες, γιὰ μέρες γιὰ βδομάδες, θὰ τὸν βασάνιζα ὥσπου θὰ πέθαινα ἐγὼ ὁ ἴδιος ἀπὸ τὴν ἱκανοποίησί μου, γιατὶ μισῶ μ' ὅλη μου τὴ δύναμι αὐτὸν τὸ ληστή, ποὺ μοῦ πῆρε τὴ Νταιαντεβὶ Χόγια. Ἀλλὰ δὲν εἶμαι μόνον ἐγώ. Εἶναι κι' οἱ δυὸ κοπέλλες, εἴμαστε ἐμεῖς ὅλοι, εἶναι καὶ τὸ γυναῖκάρι... Βάζω λοιπὸν σὲ δεύτερη μοῖρα τὴν ἱκανοποίησι τοῦ μίσους μου. Κι' ἐπαναλαμβάνω: Νὰ μὴ λάβουμε ὑπ' ὄψιν μας τίποτε ἀπ' ὅ,τι εἶπε ὁ Ματαΐ. Νὰ προσπαθήσουμε νὰ βγοῦμε ἀπὸ δῶ ὅσο τὸ δυνατὸν γρηγορώτερα. Νὰ πᾶμε στὴ Μπίγγερβιλ, νὰ δηλώσουμε στὶς ἀρχὲς τὰ χρυσωρυχεῖα ποὺ ἀνακαλύψαμε καὶ νὰ κατοχυρώσουμε τὰ δικαιώματά μας. Ὁ κ. Ἀντρὲ Σατιγιόν, ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ κ. Μπελδάλ, θὰ μείνῃ μαζί μας στὴ Μπίγγερβιλ, κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸν τῶν διατυπώσεων. Καὶ οἱ κ.κ. Μπελδάλ, Λαρᾶς καὶ Σωντὲλ θὰ πάρουν τὸ ἀεροπλάνο καὶ θὰ πᾶνε κατ' εὐθείαν στὴ Γαλλία, γιὰ νὰ ξαναβροῦν τὶς δεσποινίδες Ὀντὲτ καὶ Ἀλίς. Θὰ τὶς ξαναβροῦν! Τί διάβολο! Ὅσο ἱκανοὶ κι' ἂν εἶναι ἡ Νταιαντεβὶ Χόγια κι' ὁ Μαζίλ-Ματαΐ, δὲν μποροῦν νὰ ἐξαφανίσουν τοὺς σωρεὸς ἢ ὁρισμένα δυό, τρία, λεντέ πρόσωπα, ἄτομα τὰ ὁποῖα μιλᾶτε τὸ ἕνα εἶναι ὁ γιατρὸς Βεγενσόν, γνωστὸς σὲ μιὰ πόλι, ἀφοῦ ν' ἀφήσουν ἴχνη, ἐνδείξεις... Ὁ γιὰ τὸν Ματαΐ, ἢ τὸν παροδικὸ γνωστὸ στὶς τοπικὲς ἀρχές, ἢ τὸν σκοτωμένο. Αὐτὸ τὸ ἀποφασίζουμε μεταξύ μας. Ἀλλ' ἂν πρόκειται νὰ τὸν σκοτώσουμε, ζητῶ νὰ εἶμαι ὁ δήμιός του. κι' ἐπίσης ζητῶ μιὰ πορθεσία εἰκοσιτετράωρη... Θὰ μ' ἀρήσετε μόνον, μαζί μὲ τὸν αἰχμάλωτο, ἀδιάφορο ποῦ, σ' αὐτὸ τὸ διάστημα. Τελείωσα!

— Περίφημα! εἶπε ὁ Βαλντστάϊν. Συμφωνῶ, μὲ τὴ γνώμη τοῦ κ. Ζωλέβσκι σ' ὅλα τὰ σημεῖα.

— Κι' ἐμεῖς ἐπίσης! εἶπεν ὁ Λαρᾶς κι' ὁ Σωντὲλ συγχρόνως.

— Εἶναι ἡ πιὸ σωστὴ γνώμη! παρεδέχτηκε ὁ Σατιγιόν.

— Σᾶς εὐχαριστῶ, κύριοι, εἶπε ὁ Ζὰκ Μπελδάλ. Ὁ ἔνοχος θὰ μείνῃ φυλακισμένος. Γιὰ τὴν τύχη τον θ' ἀποφασίσουμε στὴ Μπιγγερβίλ, ἀνάλογα μὲ τὶς περιστάσεις ποὺ θὰ μᾶς τύχουν. Ἀντρέ, φίλε μου, ἐσὺ ξέρεις τὸν Ματαΐ καλύτερα ἀπ' ὅλους μας. Σὲ σένα λοιπὸν ἀναθέτω νὰ πάρῃς ὅτι μέτρα θεωρεῖς ἀπαραίτητα γιὰ τὴ φύλαξί του. Ὅσο γιὰ μᾶς, κύριοι, ἂς ἀφιερώσουμε ὅλες μας τὶς δυνάμεις, ὅλη μας τὴ δραστηριότητα γιὰ νὰ ἐπισκευάσουμε τὸ ἀεροπλάνο, ἔτσι ὥστε νὰ μπορέσουμε νὰ 'τὸ χησιμοποιήσουμε ὅσο τὸ δυνατὸν γοργότερα. Κύριε Βαλντστάϊν, θέλετε ν' ἀναλάβετε τὴ φρούρησι τῆς κατασκηνώσεως, μὲ τὸν Μπρόντμαν, τοὺς τέσσερις Νανούπιας καὶ τοὺς πέντε Ἀσσινίους ὑπὸ τὶς διαταγές σας;

— Εὐχαρίστως.

— Πολὺ καλά. Ὁ Λαρᾶς, ὁ Σωντέλ, ὁ Ζωλέβσκι, ὁ Σατιγιόν κι' ἐγώ, μὲ τὸν Ράμα τὸν Ζωντ. τὸν Σόφι καὶ τὸν Γιάον, θὰ πᾶμε μετὰ τὸ πρόγευμα στὸ ἀεροπλάνο· καὶ θ' ἀρχίσουμε τὴ δουλειά. Δυὸ ἀπὸ μᾶς, θὰ μείνουν ἐκεῖ τὴ νύχτα, νὰ φυλᾶν σκοπιά, γιὰ καθε ἐνδεχόμενο.

—Ἐν τάξει! εἶπε ὁ Ζωλέβσκι. Ἂς πᾶμε μὲ τὸ αὐτοκίνητο Θὰ χύσουμε ἔτσι κι' ὅτι ὑλικὰ μᾶς χρειαστοῦν.

Ὅλοι παραδέχθηκαν τὶς προτάσεις αὐτές.

Ἀλλ' ὁ Σατιγιόν παρατήρησε:

—Ὁ Σόφι κι' ὁ Γιάον δὲν μᾶς εἶναι ἀπαραίτητοι. Ἐξ ἄλλου, στὴν περίπτωσι ποὺ θὰ μᾶς ἐπιτεθοῦν ξαφνικὰ οἱ Πακχάλας, γιατὶ ὅλα πρέπει νὰ τὰ περμένουμε, ὁ κ. Βαλντστάϊν δὲν θὰχῃ ἀρκετὸ δύναμι, μὲ τοὺς δέκα ἄντρες του, γιὰ νὰ ὑπερασπίσῃ τὴν κατασκήνωσι, ὥσπου νὰ γυρίσουμε ἐμεῖς, ποὺ φυσικά, θὰ τρέξουμε ἀμέσως ἀκούσουμε τὸν πρῶτο πυροβολισμό. Θ' ἀναθέσω λοιπὸν στὸν Σόφι καὶ στὸν Γιάον νὰ φυλᾶνε τὸν Ματαΐ. Εἶμαι σίγουρος γι' αὐτούς. Μποροῦν θαυμάσια νὰ παίξουν τὸ ρόλο τοῦ δεσμοφύλακα.

— Σύμφωνοι! εἶπε ὁ Μπελδάλ.

Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, ὁ Ματαΐ εἶχε μείνει ἀκίνητος, ἀπαθής, μὲ τὰ μάτια κλειστά.

— Μπαΐλ, σήκω κι' ἀκολούθησέ με! εἶπε ψυχρὰ ὁ Σατιγιόν.

Ὁ προδότης ὑπάκουσε. Ἄνοιξε τὰ μάτια του, ἔριξε ἕνα βλεμμα, γεμάτο μῖσος, στὸν Μπελδάλ, στὸν Ζωλέβσκι, στὸν Βαλντστάϊν, στὸν Λαρᾶς καὶ στὸν Σωντέλ, ἀπῆρε σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς καλύβες, ποὺ εἶχαν χτίσει μὲ ἐξοπλίσεις, ποὺ εἶχαν σκεπασθῇ μὲ χλαδιά.

— Θὰ σοῦ δέσουμε τὰ πόδια καὶ τὰ χέρια πίσω ἀπὸ τὴ ράχη, τοῦ εἶπε ὁ Σατιγιόν. Ὄχι γιατὶ θέλω νὰ σὲ κάνω νὰ ὑποφέρῃς, ἀλλὰ γιατί, ἂν ἔχῃς ἐλεύθερα τὰ χέρια σου, θὰ τὰ χησιμοποιήσῃς γιὰ νὰ κάνῃς κακό. Αὐτοί, ποὺ θὰ σὲ φυλᾶν, θὰ σοῦ δίνουν νὰ πίνῃς, ὅποτε διψᾶς. Τὶς ὧρες τοῦ φαγητοῦ, θὰ σοῦ λύνουμε τὰ χέρια. Σὲ προειδοποιῶ ὅμως ὅτι οἱ φύλακές σου ἔχουν ἐντολὴ νὰ σὲ γτυπήσουν μὲ τὰ μαχαίρια τους, στὴν παραμικρὴ ὕποπτη χειρονομία, ποὺ θὰ κάνῃς ἐναντίον τους.

Ἀλλὰ δὲν θὰ σὲ σκοτώσουν, γιατί, κι' ἂν ἀκόμα βγῇς ἀπ' αὐτὴ τὴν καλύβα, δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ ἀριστερήσῃς ἀπὸ τὴν κατασκήνωσι. Τὸ συμφέρον σου λοιπὸν εἶναι νὰ ὑποταχθῇς ὁλοσθύμως στὴν τύχη σου. Σὲ μόνος σου τὴν προκάλεσες. Δέξου την τώρα μὲ θάρρος!

Φώναξε ἔπειτα τὸν Σόφι καὶ τὸν Γιάον καὶ τοὺς ἐξήγησε λεπτομερῶς τί ἔπρεπε νὰ κάνουν. Ἐκεῖνοι ὑποσχέθηκαν νὰ ἐκτελέσουν κατὰ γράμμα τὶς διαταγές τους.

ΤΑ ΚΟΜΜΕΝΑ ΚΕΦΑΛΙΑ

Ἡσυχος τώρα γιὰ τὸν κατάδικο, ὁ Σατιγιόν βγῆκε ἀπὸ τὴν καλύβα. Παρεξενεύτηκε ὅμως, βλέποντας τοὺς συντρόφους του ὀρθιους στὸν νοτιοδυτικὸ περίβολο τῆς κατασκήνωσης, ποὺ ἦταν πλησιέστερος πρὸς τὸ τεῖχος τῶν βράχων, ποὺ ἐλλειπε ἀπὸ παντοῦ τὴν καλύβα. Ὅλοι κρατοῦσαν κνάλια. Ὁ Μπρόντμαν κι' οἱ μαῦροι ἔτρεχαν πρὸς τὰ ἐκεῖ. Ὁ Αντρὲ Σατιγιὸν τοὺς μιμήθηκε.

— Τί συμβαίνει; Τί κυττᾶτε; ρώτησε.

Τὰ κνάπια του τὰ εἶχε ἀφήσει μέσα στὴ σκηνή. Ὁ Μπελδὰλ τοῦ ἔδωσε τὰ δικά του.

— Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ἔλεγε ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὁ Βαλντστάϊν. Εἶναι κεφάλια κομμένα...

— Νὰ τὸ ξωδεκατο! εἶπε ὁ Ζαλέβσκι.

— Καὶ τὸ δέκατο τρίτο! φώναξε ὁ Λαρᾶς.

— Δεκατέσσερα! γρύλλισε ὁ Σωντέλ.

Ὁ Σατιγιὸν εἶδε τότε πὼς οἱ Πακχάλας, ἐφυγαν, πάνω ἀπὸ τὴν κουρτὶ τῶν βράχων, μέσα στὴν κοιλάδα, κομμένα ἀνθρώπινα κεφάλια!

Τὰ μέτρησαν, καθὼς ἔφευγαν: Εἰκοσιοχτώ!... Κι, ξαφνικά, ὅλοι οἱ ἄγριοι, ἀπὸ χεῖ πάνω, ἐξαφανίστηκαν. Οὔτε ἕνας Πακχάλας δὲν εἶχε μείνει!

Ἀλλὰ τότε ἄγνπε, διαγραφόμενη καθαρὰ στὸ γαλάζιο φόντο τοῦ οὐρανοῦ, μιὰ σιλουέτα, τόσο διαφορετικὴ ἀπὸ τὶς ἄλλες, ὥστε ὁ Μπελδάλ, κι' οἱ σύντροφοί του δὲν μπόρεσαν νὰ συγκρατήσουν τὴν κατάπληξί τους.

— Ἕνας λευκός! Ἕνας λευκὸς ἐκεῖ πάνω! χαμήκαμαν.

—Ὄχι, εἶναι ἀδύνατον! Ἕνας λευκὸς μαζὶ μὲ τοὺς Πακχάλας.

— Εἴτε δυνατόν, εἴτε ἀδύνατον, αὐτὸς μιὰ φορὰ εἶναι λευκός.

—Ναί!... Ναί!... Ἕνας λευκός... Κι' ἔχει καὶ κνάλια! Ἕνας λευκός!...

Ἡ σιλουέτα, πάνω στὴν κορυφὴ τοῦ τεῖχους, ἔμενε ἀκίνητη. Οἱ λευκοὶ τῆς κοιλάδας, ποὺ τὸν κυττοῦσαν μὲ τὰ κνάλια τους ἀπο-

— Ξέρεις, Πάνο... Μπορεῖς νὰ γυρίσῃς στὴ σκηνή. Δὲ θὰ ἐπιμείνω νὰ καθήσῃς φρόνιμα!...

ρούσαν τώρα νὰ ξεχωρίσουν καθαρὰ τί φωρυῦσε: Ἕνα κοντὸ ἀμπεχωνο, κυλότα, μπότες, κάσκα στὸ κεφάλι, ὅλα κάτασπρα. Στὴ μέση του ἦταν περασμένη μιὰ φισιγγιοθήκη μ' ἕνα πιστόλι ἀπὸ τὴ μιὰ πλευρὰ κι' ἕνα ἐγγειρίδιο ἀπὸ τὴν ἄλλη. Ὅσο γιὰ τὸ πρόσωπο, δὲν ἔβλεπαν καθαρά, γιατὶ τὸκρυβαν ἡ κάσκα καὶ τὰ κυάλια. Ἀλλ' ὅταν ἄφησε τὰ κυάλια του, μπόρεσαν ν' ἀντιληφθοῦν πὼς ἦταν, πραγματικά, ἕνας λευκός! Καὶ τὸ πρόσωπο αὐτὸ ἦταν τόσο χαρακτηριστικό, γιὰ τὸν Ζαλέβσκι τουλάχιστον, ὥστε δὲν μπόρεσε νὰ μὴ φωνάξη:

— Δὲν εἶναι δυνατόν! Εἶναι ἕνας Βούλγαρος!...

Ὁ Βαλντστάϊν πρόσθεσε ἀμέσως:

— Ναί, ὑπῆρχαν, στὰ 1913, ὀχτὼ ἀξιωματικοὶ Βούλγαροι στὰ γερμανικὰ ἀποικιακὰ στρατεύματα τῆς Τογκολάντ. Εἶχαν καταταχθῆ ὡς ἁπλοὶ στρατιῶτες, μετὰ τὸ δεύτερο Βαλκανικὸ πόλεμο.

— Στὴ Νταχομέη, εἶπε κι' ὁ Σωντέλ, εἴχαμε τουφεκίσει, στὰ 1916, δυὸ ἀπ' αὐτοὺς ὡς κατάσκοπους.

Ἔτσι τώρα μποροῦσαν νὰ ἐξηγήσουν τὴν τακτική, ποὺ εἶχαν κρατήσει στὴν πολιορκία τους οἱ Παχχάλας. Τοὺς συμβούλευε, ἢ μᾶλλον τοὺς διοικοῦσε ἕνας Εὐρωπαῖος, πρώην ἀξιωματικός.

Ξαφνικά, ὁ Βούλγαρος πήδησε πίσω κι' ἐξαφανίστηκε.

Οἱ λευκοὶ περίμεναν, ἀνήσυχοι, μὴ μποροῦντας νὰ μαντέψουν γιὰ ποιό λόγο εἶχαν ρίξει ἐκεῖνα τὰ κομμένα κεφάλια. Ἀλλ' ἡ ἀνησυχία τους γρήγορα μετετράπη σὲ ἀγωνία.

— Εἶναι εἴκοσι μέρες, εἶπε ὁ Μπελβάλ, ποὺ ἔφυγαν ὁ Ματαί, ὁ Ζόλοφ κι' ὁ Νοάνο. Εἶχαν λοιπὸν τὸν καιρὸ νὰ φτάσουν στὴ Μπινγκερβίλ καὶ νἄρθη ὁ λοχαγὸς Μωρεντὸν μὲ βοήθεια. Αὐτὰ τὰ κεφάλια...

— Ἂς πᾶμε νὰ ἰδοῦμε! φώναξε ὁ Ζαλέβσκι νευρικά.

— Πᾶμε, εἶπε κι' ὁ Μπελβάλ. Θὰ μείνετε, κύριε Βαλντστάϊν, ἐδῶ;

— Ὅπως θέλετε.

— Σᾶς εὐχαριστῶ.

Ὁ Μπελβάλ, ὁ Σατιγιόν, ὁ Ζαλέβσκι, ὁ Λαρὰς κι' ὁ Σωντὲλ βγῆκαν ἀπὸ τὴν κατασκήνωσι κι' ἔτρεξαν γοήγορα, ὡπλισμένοι μὲ τὰ ὅπλα καὶ τὰ πιστόλια τους.

Ἑκατὸν πενῆντα μέτρα πρὸ τοῦ χώριζαν. Ἀπ' αὐτὴ τὴν πλευρά, τὸν περίβολο ἀπὸ τοὺς βράχους. Τὴν ἀπόστασι αὐτὴ τὴν ἔκαναν σήκωσε ἕνα κομμένο κεφάλι, ἦταν σὲ λίγα λεπτά. Ὁ πρῶτος, ποὺ ὁ Ζαλέβσκι.

— Τὄλογαν τὴ νύχτα ἢ χθές, εἶπε... Κι' εἶναι ενα κεφάλι Εὐρωπαίου... Ἴσπανοῦ ἴσως. Κυττάχτε!

Ὅλοι κύτταξαν. Ἔπειτα πῆγαν καὶ σήκωσαν κι' ἄλλα κεφάλια, καὶ τὰ ἐξήτασαν ὅλα.

Ὁ Σωντὲλ ἀνέφερε ψύχραιμα τὴν ἐθνικότητα τῶν τραγικῶν κατόχων τῶν κεφαλῶν αὐτῶν:

—Ἕνας Ἱσπανὸς ἢ Γάλλος... Μάλλον Καταλανός. Δυὸ Ἄραβες. Δεκατρεῖς Ἱσπανοὶ ἐπίσης. Ὅλα τ' ἄλλα κεφάλια ἀνῆκαν σὲ μαύρους. Φαίνονται καθαρά, μ' ὅλο τὸ αἷμα καὶ τὶς πληγές. Ἀλλὰ κυττάχτε μὲ τὶ τέχνη εἶναι κομμένα!... Μὲ μιὰ σπαθιά.

Σώπασε. Ὅλοι γύρω του, κυττοῦσαν μὲ φρίκη τὰ κομμένα κεφάλια, ἀραδιασμένα καθὼς ἦσαν καταγῆς, πάνω στὸ χῶμα, ὅπου ἀστραφτοκοποῦσαν οἱ χρυσόπετρες.

Ἦσαν φριχτά!...

Κι' ὁστόσο, οἱ πέντε λευκοὶ ἔνιωθαν μιὰ κάποια ἀνακούφισι. Δὲν μποροῦσαν ν' ἀνήκουν σὲ τμῆμα στρατοῦ, ποὺ εἶχεν ἔρθει ἀπὸ τὴ Μπινγκερβίλ, ἀπὸ τὶς διαταγὲς τοῦ λοχαγοῦ Μωρεντόν, γιατὶ κανένα ἀπὸ τὰ ματωμένα ἐκείνα πρόσωπα δὲν ἔμοιαζε ν' ἀνήκη σὲ Γάλλο. Ἄλλωστε, θὰ ἦταν ἀνεξήγητη ἡ παρουσία δυὸ Ἀράβων στὴν ἀποστολὴ τοῦ Μωρεντόν. Ἐπὶ πλέον, τὰ κεφάλια τῶν μαύρων δὲν ἔμοιαζαν οὔτε μὲ Νανούμπατς, οὔτε μὲ Ἀσσίνους, οὔτε μὲ Μαντὲ—Ντιούλας.

Ὁ Μπελβάλ, ποὺ τὸν ρώτησαν οἱ σύντροφοί του, ἀπάντησε διστακτικά:

— Δὲν ἔχω ἰδῆ ποτέ μου τέτοια πρόσωπα. Ἴσως νὰ εἶναι μαῦροι τῆς Ἀνθρείας. Ἐν πάση περιπτώσει, ἀνάμεσα στὰ κεφάλια αὐτὰ δὲν ὑπάρχουν οὔτε τοῦ Μαντάϊ, οὔτε τοῦ Ζόλοφ, οὔτε τοῦ Νοάνου.

—Ἴσως, εἶπε εἰρωνικὰ ὁ Ζαλέβσκι ἀπὸ τὰ χαοτιὰ τοῦ Πουϊσαορτσάν, τοῦ Βαλντστάϊν καὶ τοῦ Μπρίστολ νὰ ὑπῆρχαν πολλὰ ἀντίγραφα. Κι' ἴσως κάποιος Ἱσπανὸς νὰ θέλησε κι' αὐτὸς ἐπίσης.

— Δὲν τὸ πιστεύω, εἶπε σοβαρὰ ὁ Μπελβάλ. Αὐτὸς ὁ ὅμιλος μποροῦσε θαυμάσια νἄρθη σ' αὐτὴ τὴν περιοχή, χωρὶς νὰ ξέρη τίποτα γιὰ τὰ κοιτάσματα. Μπορεῖ νὰ ἤρθαν γιὰ καουτσούκ, ἢ ἐλεφαντόδοντο. Οἱ Παχχάλας θὰ τοὺς ἔπιασαν καὶ θὰ τοὺς ἀποκεφάλισαν, γιὰ νὰ μᾶς δείξουν τὶ τύχη περιμένει ὁποιονδήποτε θὰ δοκίμαζε νἄρθη γιὰ νὰ μᾶς βοηθήση.

Ἡ ὑπόθεσι αὐτὴ ἦταν ἀληθοφανής. Κανεὶς δὲν ὑποπτεύθηκε τὴν ἀλήθεια: δηλαδὴ ὅτι μιὰ ἀποστολὴ, πάνοντας αἰχμάλωτους τὸν Ζόλοφ, τὸν Νοάνο καὶ τὸν Μαντάϊ, ἢ βρίσκοντας τὰ πτώματά τους, ἔκαθε τὴν ὕπαρξι τῶν κοιτασμάτων τοῦ χρυσοῦ. Ἐπειδή, ἀνάμεσα στὰ κομμένα αὐτὰ κεφάλια δὲν ὑπῆρχαν τὰ κεφάλια τῶν τριῶν Σουδανέζων, οἱ πέντε λευκοὶ ἔβγαζαν τὸ συμπέρασμα πὼς οἱ τρεῖς ἀπεσταλμένοι τους δὲν εἶχαν πάθει τίποτα. Φυσικά, αὐτὸ δὲν ἦταν λογικό. Ἦταν ὅμως ἀνθρώπινο. Κι' ἔτσι, τὸ μακάβριο ἐκεῖνο θέαμα τῶν κομμένων κεφαλιῶν, ἀντὶ νὰ τοὺς ἀπελπίση, τοὺς ἔδωσε θάρρος.

— Οἱ Παχχάλας, εἶπε ὁ Σατιγιόν, καθὼς διοικοῦνται ἀπὸ ἕναν Εὐρωπαῖο ἀξιωματικό, μποροῦν νὰ συντρίψουν μιὰν ἀποστολή, ποὺ δὲν ἔχει ἰδέα γιὰ τὸν κίνδυνο ποὺ διατρέχει, καὶ ποὺ, ἀσφαλῶς, δὲν εἶναι καλὰ ἐξοπλισμένη. Ἀλλά, μ' ἕνα τιμᾶμα στρατοῦ, ποὺ θὰ ξεκινήση ἀπὸ τὴ Μπινγκερβίλ, καὶ ποὺ θὰ τὸ διοικῆ, ἂς ποῦμε, ὁ λοχαγὸς Μωρεντόν, δὲν θὰ εἶναι τὸ ἴδιο. Οἱ Παχχάλας κι' ὁ Βούλγαρός τους θὰ τὴν πάθουν.. Ἕνα τμῆμα γαλλικοῦ στρατοῦ, ἔστω κι' ἂν ἀποτελῆται ἀπὸ ἑκατὸ ἄντρες, θἄχη μυδραλιοβόλα, πολυβόλα, κι' ἴσως-ἴσως μάλιστα κι' ἕνα-δυὸ ὁρειβατικὰ κανόνια. Ὑπάρχουν δυὸ θωρακισμένα αὐτοκίνητα στὴ Μπινγκερβίλ. Ποιὸς σᾶς λέει πὼς δὲν θὰ συνοδέψουν τὸ τμῆμα, ποὺ θὰ σταλῆ νὰ μᾶς βοηθήση;... Κύριοι, περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά, πρέπει νὰ ἐλπίζουμε τώρα. Ἂς ἀφήσουμε αὐτὰ τὰ κεφάλια, κι' ἂς γυρίσουμε στὴν κατασκήνωσι.

—Ἂς γυρίσουμε! εἶπε κι' ὁ Μπελβάλ.

Ὁ Σατιγιόν ἐξήγησε στὸν Μπρόντμαν καὶ στοὺς μαύρους τὶ εἶχε συμβῆ μ' ἐκεῖνα τὰ κομμένα κεφάλια. Ὁ Μπελβάλ κι' ὁ Ζαλέβσκι συζήτησαν μὲ τὸν Βαλντστάϊν σχετικά, κι' ὁ Γερμανὸς παραδέχτηκε τὶς ἀπόψεις των. Ἤρθαν λοιπὸν τὴν ἀπόσασι νὰ οἰχτοῦν ὅλοι μὲ τὰ μοῦτρα στὴν ἐπισκευὴ τοῦ ἀεροπλάνου.

Στὶς 3 τὸ ἀπόγευμα, ἡ πρώτη «βάρδια» πῆγε, μὲ τὸ αὐτοκίνητο, ἐκεῖ ποὺ εἶχε προσγειωθῆ τὸ ἀεροπλάνο.

Ἀλλά, στὸ μεταξύ, ὅλοι οἱ αἰχμάλωτοι τοῦ Ζανκαντόρ δὲν σκέπτονταν παοὶ μόνο τὸ καινούργιο ἐκεῖνο γεγονός, ποὺ εἶχαν ἀντιληφθῆ: Τὸ ὅτι, δηλαδὴ ὑπῆρχε ἕνας Εὐρωπαῖος, πρώην ἀξιωματικός, ἕνας Βούλγαρος, ἀνάμεσα στοὺς Παχχάλας...

Ο ΜΠΟΡΙΣ ΚΑΛΙΤΣΑΡ

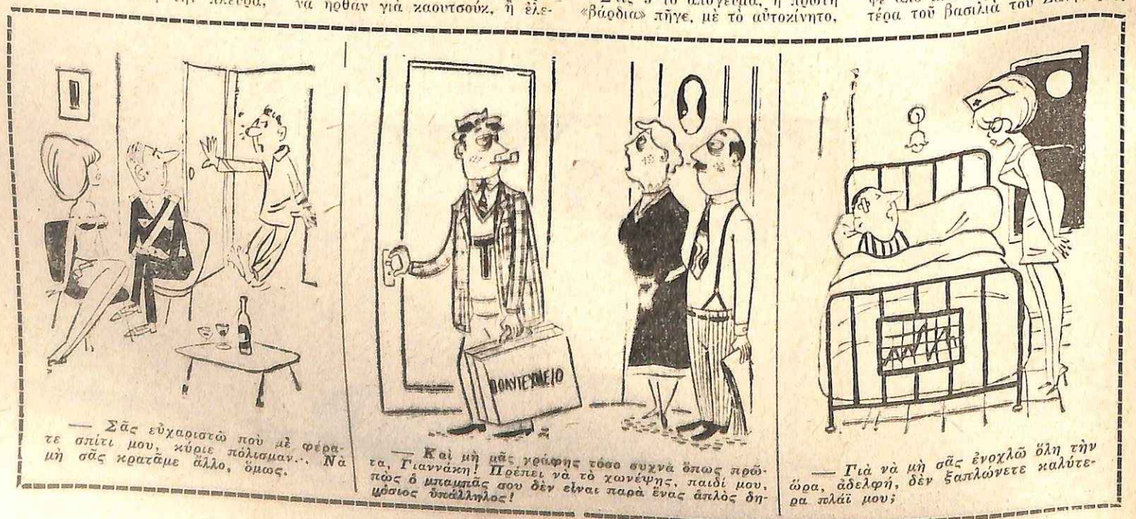
Ὁ Ἰβὰν Ζαλέβσκι δὲν εἶχε γελαστῆ. Πραγματικά, Βούλγαρος ἦταν ἐκεῖνος ποὺ εἶχε φανῆ στὴν χορυφὴ τῶν βράχων, μογαδικὸς λευκὸς ἀνάμεσα στοὺς ἀγρίους Παχχάλας.

Λεγόταν Μπορὶς Καλιτσάρ. Ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς ὀχτὼ νεαροὺς ἀνθυπολοχαγούς, ποὺ, μετὰ τὸν Ἑλληνοβουλγαρικὸ πόλεμο τοῦ 1913, εἶχαν ριχτῆ στὴν περιπέτεια, κι' εἶχαν προσληφθῆ, μὲ εἰδικὴ σύμβασι, σ' ἕνα γερμανικὸ σύνταγμα, ποὺ εἶχε τὴν ἕδρα του στὴν Τογκολάντ, καὶ ποὺ προορισμός του ἦταν νὰ καταλάβη ὡρισμένες ἀνεξερεύνητες περιοχὲς τῆς Ἀφρικῆς, καί, φυσικά, τὶς γαλλικὲς καὶ βελγικὲς ἀποικίες.

Οἱ ἑφτὰ συμπατριῶτες τοῦ Μπορὶς Καλιτσὰρ εἶχαν πεθάνει ἀνάμεσα στὰ 1914 καὶ στὰ 1917. Δυὸ ἀπ' αὐτοὺς εἶχαν σκοτωθῆ σὲ συμπλοκές, καὶ δυὸ ἄλλοι εἶχαν τουφεκιστῆ, ὡς κατάσκοποι, ἀπὸ τοὺς Γάλλους στὴ Νταχομέη. Οἱ τρεῖς τελευταῖοι εἶχαν τουφεκιστῆ ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς τῆς Τογκολάντ, ποὺ τοὺς κατηγοροῦσαν — κι' ὄχι χωρὶς λόγο, φυσικά— ὅτι ἔκαναν τὸν κατάσκοπο, γιὰ λογαριασμὸ τῶν Ἄγγλων, καὶ τῶν ριασμὸ Γάλλων συγχρόνως. Οἱ τυχοδιῶκτες αὐτοὶ ἦσαν ἀντάξιοι τοῦ ἀλλοτε βασιλιᾶ των, τοῦ Βρεδνάνδου, ποὺ εἶχε θεωρηθῆ ὡς ὁ μεγαλύτερος προδότης τοῦ κόσμου...

Μονάχα ὁ Μπορὶς Καλιτσὰρ εἶχε περάσει ἀθίκτος μέσα ἀπὸ τὶς μάχες, ἀπὸ τὶς ἀρρώστιες, κι' ἀπὸ τοὺς ἀνθρωποφάγους κι' εἶχε βρῆ καταφύγιο στὸ μεγάλο χωριὸ Ζανγκουρού, πρωτεύουσα τῆς χώρας τῶν ἀνυπότακτων Παχχάλας. Τὸ χωριὸ αὐτὸ ἦταν κρυμμένο μέσα στὸ πυκνὸ δάσος, στὶς ὄχθες τοῦ Βόλτα, ὀγδόντα χιλιόμετρα βορειοανατολικὰ τοῦ Μπούνα.

Ὁ Μποσὶς εἶχε μερικὲς γνώσεις ἰατρικῆς. Εἴτε μὲ τὴν ἐπιστήμη του, εἴτε τυχαία, γιάτρεψε μιὰ περιπνευμονία τῆ μητέρα τοῦ βασιλιᾶ τοῦ Ζανγουρού, τέρα τοῦ βασιλιᾶ τοῦ Ζανγκουρού.

— Σᾶς εὐχαριστῶ ποὺ μὲ φέρατε σπίτι μου, κύριε πόλισμαν.. Νὰ μὴ σᾶς κρατᾶμε ἄλλο, ὅμως.

— Καὶ μὴ μᾶς γράψης τόσο συχνὰ ὅπως πρώτα, Γιαννάκη! Πρέπει νὰ τὸ χωνέψης, παιδί μου, μόσιος ὑπάλληλος!

— Γιὰ νὰ μὴ σᾶς ἐνοχλῶ ὅλη τὴν ὥρα, ἀδελφή, δὲν ξαπλώνετε καλύτερα πλάϊ μου;

Ἡ φυλὴ τότε τὸν «νίοθέτησε», τὸν σεβάστηκε, μάλιστα καὶ τὸν φοβόταν, γιατὶ εἶχε ἕνα πιστόλι, μιὰ καραμπίνα κι' ἕνα κασσόνι μ' ἐξακόσια φυσίγγια. Αὐτὸ τὸ κασσόνι ἦταν ἡ μόνη του περιουσία, ὅταν ἔφτασε στὸ Ζανγκουρού.

Παντρεύτηκε μιὰ κοπέλλα, ἔπειτα δυό, ἔπειτα τρεῖς, ὅλες κόρες τοῦ ἀρχηγοῦ, ποὺ εἶχε θεραπεύσει τὴ μητέρα του. Ὁ ἀρχηγὸς αὐτὸς πέθανε. Κι' ὁ Μπορὶς Καλιτσὰρ ἔγινε βασιλιᾶς τῶν Παχχάλας, πάντοτε ὑπὸ τὸν ὅρο πὼς δὲν θὰ ζητοῦσε τίποτε ἀπὸ τοὺς ὑπηκόους του, ἂν ἡ θέλησί του δὲν μεταβιβαζόταν ἀπὸ τοὺς μάγους τῆς φυλῆς. Σ' αὐτὴ τὴ «μεταβίβασι», συχνὰ οἱ διαταγὲς τοῦ Βούλγαρου βασιλιᾶ ἀλλοιώνονταν ἐντελῶς ἀπὸ τοὺς μάγους Ἀλλὰ δὲν μποροῦσε νὰ κάνη τίποτα, γιατὶ οἱ μάγοι ἦσαν πιὸ δυνατοί.

Ἡ ζωὴ εἶχε διδάξει στὸν Καλιτσὰρ νὰ εἶναι φρόνιμος, τουλάχιστον σὲ ὡρισμένες περιστάσεις.

Ἐν πάση περιπτώσει, ὅταν ἔγινε βασιλιᾶς τῶν Παχχάλας τοῦ Ζανγκουρού, ἔβαλε ἀρχετὴ φροντίδα ὥστε νὰ μὴ φανερώση, πὼς καταλαβαίνει τὶς ἀπάτες τῶν μάγων, μὲ τοὺς ὁποίους φρόντιζε νὰ τὰ ἔχη πάντοτε καλά. Γιατὶ ὁ Μπορὶς Καλιτσὰρ λογάριαζε πολὺ τὸ «θρόνο» του, ὥστε νὰ διακινδυνέψη νὰ τὸν χάση ἀπὸ ἐγωϊσμό.

Ὅσο γιὰ τὸ ἠθικό του, ἔμοιαζε μὲ τὴν πέτρα ἐκείνη ποὺ τὴν λείανε τόσο πολὺ τὸ κῦμα, ὥστε δὲν ἔχει πιὰ καμμιὰ προεξοχή. Ἔτσι κι' ὁ Μπορὶς δὲν εἶχε κανένα ἠθικὸ δισταγμό.

Ὡστόσο, προσπαθοῦσε νὰ μὴν πέση ἐντελῶς στὴν πρωτόγονη κατάστασι, στὴν ὁποία ζοῦσαν οἱ ὑπήκοοί του. Καὶ γι' αὐτὸ φρόντιζε, περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο, τὴν ἐξωτερική του ἐμφάνισι. Ἔστελνε ἰθαγενεῖς, ποὺ τοῦ ἀγόραζαν λευκὸ λινὸ γιὰ τὶς στολές του. Εἶχε μάθει τὶς γυναῖκες του νὰ κόβουν καὶ νὰ ράβουν τὶς στολὲς αὐτές. Κι' ἔτσι, μ' αὐτὴ τὴν «πολιτισμένη» στολή, ποὺ ἦταν πάντοτε καθαρὴ καὶ πάντοτε καινούργια, κατώρθωνε νὰ κρατήση τὴ θέσι του, πρῶτα-πρῶτα ἀπέναντι στὸν ἴδιο τον τὸν ἑαυτό, κι' ἔπειτα ἀπέναντι στοὺς Παχχάλας..

Δὲν εἶχε πιὰ καμμιὰ φιλοδοξία, χαμηλὰ ἐπιθυμία, ἀχόμα οὔτε καὶ γιὰ περιπέτειες. Περιφρονοῦσε ὅλους τοὺς ἀνθρώπους κι' ὅλο τὸν πολιτισμό. Κι' ὅταν, μιὰ μέρα, ἔμαθε τὴν ὕπαρξι τῶν κοιτασμάτων τοῦ χρυσοῦ, ὅπου τὸν ὁδήγησαν οἱ μάγοι του, ἔμεινε λίγες στιγμὲς σκεφτικός, κι' ἔπειτα ξέσπασε στὰ γέλια σήκωσε τοὺς ὤμους του κι' εἶπε, στὴ γλῶσσα τῶν Παχχάλας:

—Ἐλπίζω πὼς δὲν θὰ πεθάνω, προτοῦ ἰδῶ τοὺς Εὐρωπαίους ν' ἀλληλοσκοτώνονται γιὰ τὴν κατοχὴ αὐτῶν τῶν χαλικιῶν!

Τότε μόνο ἔμαθε πώς, ἀπὸ παράδοσι, καὶ γιὰ νὰ ὑπακούσουν στὰ Πνεύματα τῶν Παχχάλας, ὅλοι οἱ ἄντρες, ὅλες οἱ γυναῖκες, ὅλα τὰ παιδιὰ τῆς φυλῆς αὐτῆς θὰ προτιμοῦσαν νὰ σκοτωθοῦν παρὰ νὰ ἐπιτρέψουν στοὺς λευκούς, εἴτε νὰ μποῦν μέσα στὴν κοιλάδα μὲ τὸ χρυσάφι, εἴτε νὰ βγοῦν ἀπ' αὐτήν, ἂν κατώρθωναν νὰ μποῦν.

— Αὐτὸ εἶναι καλό! παραδέχτηκε ὁ Μπορίς.

Καί, περιαρονῶντας τ' ἀμύθητα ἐκεῖνα πλούτη, γύρισε ἤσυχα στὸ Ζανγκουρού, γιὰ νὰ ἐξακολουθήση νὰ ζῆ τὴν ἤρεμη ζωή του.

Ὁ Μπορὶς Καλισὰο ἦταν ἀδύνατος, μὲ τεράστιους ὤμους, μὲ γέρια μασκουλοῦτα καὶ δυνατά, σαράντα χρονῶν. Στὸ σλαβοτατικὸ πρόσωπό του, ἔλαμπαν παράξενα τὰ μάτια του, ἄλλοτε σκληρὰ κι' ἄλλοτε ρεμβαστικά. Ἡ μύτη του ἦταν ἀετίσια καὶ τὰ σαγόνια του τετράγωνα, σὰν τῶν Τατάρων.

Σ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο, ὅλα τὰ πάθη ἦσαν νεκρά, ὅπως τὸ πιστεύω, ἢ ἁπλῶς κοιμόντουσαν;

Δυὸ φορὲς εἶχε παρευρεθῆ, χωρὶς νἄχη δώση σχετικὴ διαταγή, στὴν ἐξόντωσι ὁμίλων Εὐρωπαίων, ποὺ εἶχαν προχωρήσει, γιὰ ἐμπορικές τους δουλειές ὡς τὴν περιοχὴ τοῦ Ζανκαντόρ. Καὶ δὲν τοῦ ἔκαναν καμμιὰ ἐντύπωσι οἱ σφαγὲς ἐκεῖνες.

Ἀλλά, μιὰ μέρα, ὁ ἀρχηγὸς τῶν μάγων Ρὲν—Μπαρὰν τὸν ὁδήγησε στὴν χορυφὴ τῶν βράχων, ποὺ ἔκλειναν τὴν κοιλάδα μὲ τὰ κοιτάσματα, γιὰ νὰ τοῦ δείξη ἕναν ὅμιλο Εὐρωπαίων, ποὺ εἶχαν εἰσχωρήσει ἐκεῖ, καὶ ποὺ εἶχαν σηκώσει τὴ γαλλικὴ σημαία. Ὅταν, λίγο ἀργότερα, εἶδε ἕνα αὐτοκίνητο νὰ περνάη μέσα ἀπὸ τὴ δασωμένη χαράδρα, ἔχοντας ὑψωμένη τὴν ἀγγλικὴ σημαία, καὶ νὰ μπαίνη μέσα στὴν κοιλάδα, κι' ἔπειτα ἕναν τρίτο ὅμιλο, μὲ τὴ γερμανικὴ αὐτοκρατορικὴ σημαία ἐπικεφαλῆς, νὰ μπαίνη κι αὐτὸς καὶ νὰ τὰ βάζη μὲ τὸν ἀπὸ ἄλλους, ποὺ εἶχαν ἐνωθῆ, ὁ Μπορὶς Καλιτσὰρ ξεσπάωσε στὰ γέλια, ἔτσιψε τὸ χέρι του μὲ ἱκανοποίησι καὶ εἶπε:

—Ἡ τελευταία ποὺ εὐχὴ θὰ πραγματοποιηθῆ: Γάλλοι, Ἄγγλοι καὶ Γερμανοί θ' ἀλληλοσκοτωθοῦν μέσα σ' αὐτὴ τὴν ἀρκουδοφωλιά, γι' αὐτὸ τὸ χρυσάφι, ποὺ τοὺς κρατάει αἰχμαλώτους. Πρέπει ὅμως νὰ μὴ βγοῦν ἀπὸ κεῖ μέσα, ἔστω κι' ἂν ἑνώσουν τὶς δυνάμεις των. Ρὲν—Μπαράν, θ' ἀνεβάδω ἐγὼ τὴ διοίκησι τῶν Παχχάλας. Ἀπὸ σήμερα, ἐγὼ θὰ διευθύνω τὶς ἐπιχειρήσεις!

Ἡ παράξενη κι' ἀπροσδόκητη ἐμφάνισι ἑνὸς ἀεροπλάνου στὴν ἀρχὴ τοῦ ἔκαμε κατάπληξι. Ἀλλ' ἔπειτα, ἀφοῦ σκέφτηκε καλύτερα, ψιθύρισε:

— Εἶναι ὑπέροχο γλέντι αὐτὴ ἡ περιπέτεια, στὴν ὁποία ἐγὼ θὰ εἶμαι ἕνας θεατής!

Ἀλλ' εἶχε τὴν ἀτυχία νὰ χτυπήση στὸ ἀριστερό του πόδι καὶ ν' ἀναγκαστῆ νὰ μείνη στὸ Ζανγκουρού ἀπὸ τὶς 7 ὡς τὶς 12 Φεβρουαρίου.

Κατὰ τὸ διάστημα αὐτό, τὴ διοίκησι τοῦ στρατοῦ τῶν Παχχάλας τὴν εἶχε ἀναλάβει ὁ Ρὲν Μπαράν, ποὺ φάνηκε ἀνίκανος, γιατὶ δὲν μπόρεσε ν' ἀντιληφθῆ τὸ «κόλπο» τῶν λευκῶν, ποὺ προσποιήθηκαν πὼς πιάστηκαν μεταξύ τους καὶ ἀλληλοσκοτώθηκαν. Ἔτσι, μερικοὶ Παχχάλας μπῆκαν στὴν κοιλάδα, αἰχμαλωτίστηκαν ἀπὸ τοὺς λευκούς καί, γιὰ νὰ ἐλευθερωθοῦν, ἀναγκάστηκαν νὰ τοὺς καυβαλήσουν τρόφιμα.

Γιὰ νὰ ἐκδικηθῆ γιὰ τὸ πάθημά του, ὁ Ρὲν—Μπαρὰν διωργάνωσε τὴ νυκτερινὴ ἐκείνη ἐπίθεσι ἀλλὰ κι' αὐτὴ ἀπέτυχε.

—Ἔ, εἶπε μέσα του ὁ Μπορίς, νὰ ἡ εὐκαιρία, ποὺ περίμενα, γιὰ ν' ἀπαλλαγῶ ἀπὸ τὸν Ρὲν—Μπαράν, ποὺ πολλὲς φορὲς μοῦδωσε νὰ καταλάβω πὼς τὸ βασιλικό μου ἀξίωμα δὲν εἶναι τίποτα μπροστὰ στὸν τίτλο τοῦ «ἀρχηγοῦ τῶν μάγων».

Τὸν κατηγόρησε λοιπὸν ὡς ἀνίκανο, ὡς ὑπεύθυνο γιὰ τὴν τροφοδότησι τῶν λευκῶν καὶ τὴν ἀπώλεια πολυάριθμων Παχχάλας, καὶ τὸν σκότωσε μὲ μιὰ πιστολιά, μέσα στὴν πλατεία μὲ τὰ εἴδωλα τοῦ Ζανγκουρού.

Ἔπειτα κύτταξε τοὺς ἄλλους μάγους μ' ἕνα τέτοιο ὕφος, ὥστε κατάλαβαν πὰ τύχη τοὺς περίμενε... Ἔπεσαν λοιπὸν ὅλοι στὰ πόδια του καὶ περίμεναν, τρομαγμένοι, νὰ τοὺς διατάξη νὰ σηκωθοῦν.

— Τώρα εἶμαι πραγματικὰ ἀφέντης ἐδῶ! σκέφτηκε ὁ Καλιτσάρ.

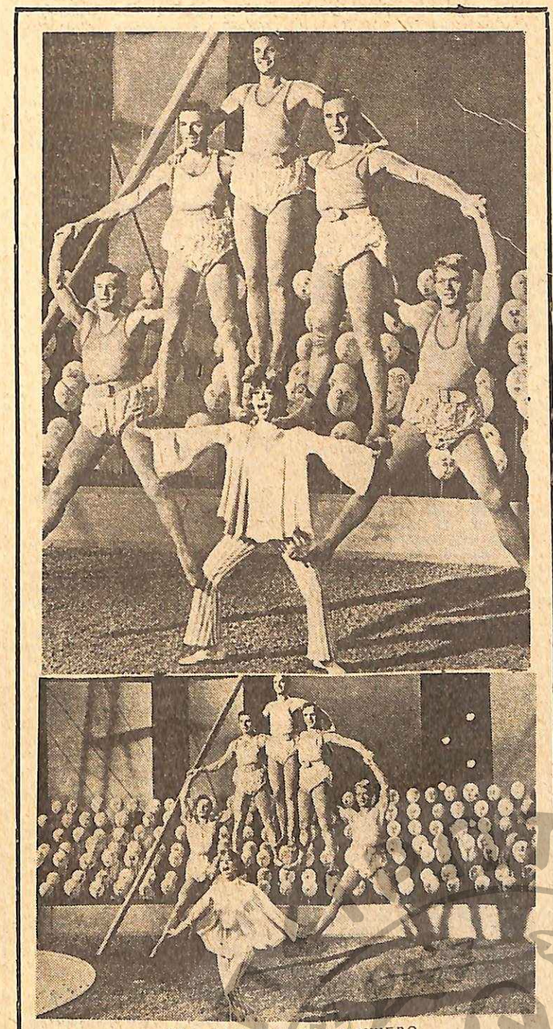
Καὶ, δυὸ μέρες ἀργότερα, ποὺ τὶς κατανάλωσε γιὰ νὰ καταστρώση τὰ σχέδιά του, ψιθύρισε:

— Μπορεῖ ἄραγε, ἕνα ἀεροπλάνο νὰ μπαίνη μέσα ἀπὸ ὁλόκληρο ἑαυτόν μου;..

Ξέχναε πὼς εἶμαι βασιλιᾶς, γιὰ νὰ θυμηθῆ πὼς ἤμουν τυχοδιώκτης; Γιατί ὄχι; Ζήτω ὁ πόλεμος! Τὸ χουσάρι εἶναι ἡ μόνη δύναμι! Ὑπάρχει μέσα στὴν κοιλάδα ἀρκετὸ χουσάρι γιὰ νὰ ξαπλώσω τὴν Ἀφρικὴ ἐναντίον τῆς Εὐρώπης, τὴν Ἀσία ἐναντίον τῆς Ἀμερικῆς καὶ νὰ σἰῶ ἔπειτα, ὁ ἕνα φοβερὸ ἀγῶνα, τὶς τρεῖς ἀνθρώπινες φυλές: τὴ λευκή, τὴ μαύρη καὶ τὴν κίτρινη. Θὰ εἶναι πολὺ διασκεδαστικό!...

Κι' οἱ Παχχάλας γνώριζαν τότε τὴν αὐτοριχότητα καὶ τὴν δραστηριότητα τοῦ βασιλιᾶ τους.

Ὁ Μπορὶς Καλιτσὰρ ὠργάνωσε τὶς δυνάμεις του, ποὺ ἀποτελοῦντο ἀπὸ τέσσερις χιλιάδες πολεμιστές, ὡπλισμένους μὲ τόξα, μὲ βέλη δηλητηριασμένα, μὲ λόγχες, ποὺ τὰ χησιμοποιοῦσαν μὲ μεγάλη δεξιοτεχνία. Ἔστρωσε σιθιαὶ ἀπὸ σπαθιὰ ὅλη τὴν περιοχή, σὲ ὅλον αὐτὸν τὸν τετράγωνο τῶν χιλιομέτρων, ποὺ ἀποτελοῦσε τὸ Ζανγκουρού. Διόρεσε λοιπὸν αὐτὴν τὴν περιοχὴ σὲ τιμήματα, καὶ μοίρασε τὸ στρατό του, ἀπὸ τὴ διοίκησι ἑπτὰ περίπου πολεμιστῶν.

ΕΝΑ ΕΝΤΥΠΩΣΙΑΚΟ ΝΟΥΜΕΡΟ

Μιὰ ἐντυπωσιακὴ σκηνὴ ἀπὸ τὸ φίλμ «Σ' ἕνα χωράφι μὲ τετράφυλλα τριφύλλια», ποὺ γυρίζεται τώρα στὰ στούντιο τοῦ Χόλλυγουντ μὲ βασικὴ ἡρωίδα τὴν Νάταλι Γουντ. Στὴν πρώτη φωτογραφία (ἀνω), ἡ Νάταλι φαίνεται σὰν νὰ σηκώνη στὰ στιβαρά της χέρια τὸ κεφάλι της. Ἡ πέντε ἄνδρες, ποὺ σχηματίζουν ἀψίδα πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι της. Ἡ Νάταλι κάτω φωτογραφία ὅμως δείχνει καθαρὰ τὸ τρικάρισμα. Ἡ Νάταλι κάνει ἕνα βῆμα μπροστά, χωρὶς οἱ πέντε παρτενὲρ της νὰ καταρρεύσουν, γιατὶ μένουν κρεμασμένοι ἀπὸ τὰ ὁράτα συρματόσχοινα, ποὺ τοὺς κρατοῦν μετέωρους στὸ κενό.

ΓΙΑ ΑΝΑΨΥΧΗ –
ΓΙΑ ΜΟΡΦΩΣΗ

δική σας ή των παιδιών σας, δέν ὑπάρχει καλύτερο μέσο ἀπό τή σπουδή τής Α.Β.C. — γιά σκίτσο, σχέδιο, χρῶμα — πού θά γίνη στό σπίτι σας, ὅπου καί ἄν μένετε, σάν νά σπουδάζετε στήν καρδιά τοῦ Παρισιοῦ. Γιά πληροφορίες ἐπισκεφθῆτε μας ἤ, ἄν ἐμποδίζεσθε εἴτε ἄν μένετε σ' ἐπαρχία, στείλτε μας τή δημοσίευσι αὐτή (ἤ καί γράψτε μας) γιά νά λάβετε, δωρεάν καί χωρίς ὑποχρέωσί σας, τό ἀναλυτικό εἰκονογραφημένο τεῦχος μας. Εἰδικοί ὅροι ἐγγραφῆς ἀκόμη γιά λίγες ἡμέρες.

Σκίτσο μαθητοῦ μας ἐκ τοῦ φυσικοῦ.

ΣΧΟΛΗ Α.Β.C.
ΣΧΕΔΙΟΥ—ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ
Πανεπιστημίου 10 — Τηλ. 628.904
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΕΔΡΑ: ΠΑΡΙΣΙ

ΝΤΕΤΕΚΤΙΒΣ «ΑΤΗΕΝΣ» Διεθνές Πρακτορεῖον Παρνασσοῦ 2 (πλατ. Κλαυθμῶνος) 7ος ὄροφος, γραφ. 7 καί 8, Τηλ. 227.709. Ἐμπιστευτικαί Ἔρευναι, ἀναζητήσεις. Ἑλλάδι καί ἐξωτερικῶ. Εἰδικευμένον προσωπικόν. Διευθύνται τέως ἀστυνομικοί Γενικῆς Ἀσφαλείας μέ πολυετῆ πείραν.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΤΗΣ
G. PANTSOS

('Εξ Αἰγύπτου) ΜΥΣΤΗΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΤΗΣ ΣΦΙΓΓΟΣ. 'Ικανότης ΤΗΛΕΠΑΘΕΙΑ ΕΝ ΕΓΡΗΓΟΡΣΕΙ. Μαντεύει καί καθοδηγεῖ ἐπί αἰσθηματικῶν προβλημάτων (ἀμφιβολίας κλπ.) Καί βοηθεῖ διά ΜΕΤΑΒΙΒΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΣΚΕΨΕΩΝ ΣΑΣ εἰς ἔτερα ἄτομα. Δέχεται Τηλεμάχου 17, 'Αμφιθέα, μόνον κατόπιν τηλεφωνικῆς προσυεννοήσεως. Τηλέφ.: 969.360, 934.896. Διά ἀλληλογραφίας γράψατε, G. Pantsos. Τ.Θ. 1109 'Ομόνοια, 'Αθῆναι. 'Αποστείλατε διά ταχυδρομικά τέλη γραμματόσημον 5 δρχ., διά νά λάβετε εἰδικόν ἐρωτηματολόγιον.

ΚΙΜΩΝ Μ. ΣΤΑΜΑΤΟΠΟΥΛΟΣ
ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ — ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ —
Πληροφ. ἐπί ἰδιωτικῶν ὑποθέσεων ἐν δέχεται: 28ης 'Οκτωβρίου 54, 9.— 11 & 4—6 μ.μ. — Τηλ. 810-807 Οἰκία 'Αγ. 'Αλεξάνδρου 10, Παλ. Φάληρον, τηλ. 99-746

Α. ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΗΣ
ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ ΝΟΣΗΜΑΤΑ
ΙΑΤΡΟΣ ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ
Δέχεται Βηλαρᾶ 7 Πλατεῖα 'Αγίου Κωνσταντίνου, 'Ομόνοια) 10 π.μ.— 1 μ.μ. καί 5—8 μ.μ. Τηλ. 525.387

ΑΙΜΟΡΡΟΪΔΕΣ - ΚΙΡΣΟΙ
ΑΤΟΝΑ—ΕΛΚΗ
'Ανευ ἐγχειρήσεως
Θεραπεῖται νοσημάτων πλημμελοῦς κυκλοφοριακοῦ συστήματος.
Dr ΔΗΜ. Χ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ
Ἰατρός
ΑΘΗΝΑΙ Σωκράτους 56
Τηλ. 535-128

Ἐξ αἰτίας τῆς μύγας «γιάνγκ», πού ἐνδημεῖ στά μέρη ἐκεῖνα, καί πού τό δαγκωμά της εἶναι τό ἴδιο ἐπικίνδυνο ὅπως καί τῆς «τσέ—τσέ», δέν μποροῦσε νά χορηγηθῆ ζῶα γιά μεταφορές ἤ γιά ἱππικό. Διοργάνωσε λοιπόν σταθμούς, σέ μικρές ἀποστάσεις, κι ἕνα τμῆμα πεζῶν ταχυδρόμων.

Κανένας ἀπό τούς Παχχάλας, οὔτε ὁ Μπορίς ὁ ἴδιος, δέν εἶχαν ἰδῆ τούς Σουδανέζους, πού ἐφύγαν ἀπό τό ὑπόγειο ρεῦμα τοῦ ποταμιοῦ.

'Αλλά ὁ Βούλγαρος ἔλεγε μέσα του:

— 'Ασφαλῶς, πολύ σύντομα οἱ ἀρχές τῆς Μπαγγκερβίλ θά διοργανώσουν μιάν ἀποστολή γιά γ' ἀνακαλύψη καί νά βοηθήση τούς λευκούς τῆς κοιλάδας. Πρέπει λοιπόν αὐτή τήν ἀποστολή νά τή σταματήσουμε καί νά τήν ἐξοντώσουμε, προτοῦ κατορθώση νά φτάση στήν κοιλάδα.

'Εγκατέστησε τότε πολυάριθμες ἐνέδρες, σ' ὅλα τά σημεῖα, ἀπ' ὅπου θά μποροῦσε νά περάση μιά ἀποστολή, γιά νά φτάση στό Ζανκαντόρ.

Αὐτές ὅλες οἱ δουλειές ἀπασχόλησαν τόν Μπορίς Καλιτσῶφ καί τούς ἀρχηγούς τῶν Παχχάλας ἀπό τίς 13 ὡς τίς 22 Φεβρουαρίου. Τέλος, τήν ἡμέρα ἐκείνη, ὅλο τό δίκτυο, πού εἶχε δργανώσει, ἦταν ἕτοιμο καί λειτουργοῦσε ρεφάρμα.

'Αλλ' ὡστόσο ἄφησε νά περάσουν πολλές μέρες, χωρίς νά χάνη τίποτα. Ὡς τίς 4 Μαρτίου δηλαδή.

Η ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ

'Εδῶ καί μιά ἑβδομάδα, μέσα στήν κοιλάδα, ὁ Μπελθάλ, ὁ Λαράς, ὁ Σωντέλ, ὁ Σατιγιόν, ὁ Ζαλέβσκυ, κι' οἱ μαῦροι Κάμα, Ζιρόντ, Σόφι καί Τάου δούλευαν γιά τήν ἐπιδιόρθωση τοῦ ἀεροπλάνου.

Τίς δυό προηγούμενες μέρες, ἡ δουλειά αὐτή δέν προχωροῦσε ἀρκετά γρήγορα, γιατί τούς ἔλειπαν ὡρισμένα ξύλα. Χρειάστηκε, γι' αὐτό τό σκοπό, νά χρησιμοποιήσουν ὡρισμένα σανίδια ἀπό τό αὐτοκίνητο, πού, ἐπειδή ἦσαν πολύ ξερά κι' εὐκολόσπαστα, τ' ἄλειψαν καλά μέ γράσσο.

— Αὐτό εἶναι προσωρινό, εἶχε πῆ ὁ Λαράς. 'Αλλά θά κρατήση ἀσφαλῶς ὡς τή Μπιγγκερβίλ. 'Εκεῖ πέρα θά βροῦμε ὅ,τι μοῦ χρειάζεται, γιά ν' ἀνανεώσω τά κομμάτια πού ἔπαθαν ἀβαρίες.

'Εκείνη τήν ἡμέρα, 4 Μαρτίου, τελείωσαν τήν ἐπιδιόρθωσι τῆς φτερούγας τοῦ ἀεροπλάνου. 'Αφησαν τό μοντάρισμα νά τό κάνουν τήν ἑπομένη. 'Επειτα, ἐπειδή εἶχαν ἀκόμα δυό ὧρες στή διάθεσί τους, ὥσπου νά νυχτώση, ἐξήτασαν λεπτομερῶς ὅλο τό μηχανισμό τοῦ ἀεροπλάνου, πού τό εἶχαν ὁρμηνιάσει, μέ τό αὐτοκίνητο, ὡς τήν κατασκήνωσι.

Τί συγκίνησι, πού ἔνιωθαν, βλέποντας τό ἀεροπλάνο, ὅμως, ἐκεῖ πέρα, μπροστά τους!

Τήν ἄλλη μέρα τό πρωΐ, θάκαναν μιά μικρή δοκιμή, μέσα στήν κοιλάδα. Θάκαναν, ὅ,τι ἐπιδιορθώσεις, τυχόν, χρειάζονταν. Καί, στίς 7 Μαρτίου, θ' ἀρχίζαν τή διαδρομή κοιλάδας—Μπιγγκερβίλ.

'Η ἐπιδιόρθωσι τοῦ ἀεροπλάνου τούς ἀπασχόλησε τόσο πολύ, ὥστε, ἀπό τίς 4 Μαρτίου, δέν μιλοῦσαν παρά γιά τά κομμένα κεφάλια μέ τά κνάλια, πού εἶχε φανῆ λίγο, στήν κορυφή τῶν βράχων. Δέν σκέπτονταν, δέν μιλοῦσαν παρά γιά τό ἀεροπλάνο.

Τή νύχτα τῆς 5 πρός τήν 6 Μαρτίου, κανένας δέν κοιμήθηκε. Σχεδόν δέν ἔδειπνησαν χάρ. Δέν εἶχαν πιά κομμιά δουλειά. 'Αλλά, μέ τό πρόσχημα ὅτι φοβόντουσαν καμιά ἐπίθεσι τῶν Παχχάλας, κανένας δέν ἤμεινε ξαπλωμένος πάνω ἀπό δέκα λεπτά τῆς ὥρας, κι' ὅλοι φύλαξαν σκοπιά.

Στίς 8 τό πρωΐ, τῆς 6 Μαρτίου, ὁ Λαράς κι' ὁ Σωντέλ ἀνέβηκαν στό ἀεροπλάνο κι' ἄφοῦ ἐξήτασαν τό μοτέρ προσεκτικά, ἔβαλαν μπρός. Τό ἀεροπλάνο ἀρχισε νά κυλᾶη στήν κοιλάδα, μέ ταχύτητα πού ὁλοένα μεγάλωνε.

Καί, ξαφνικά, ἀνυψώθηκε κι' ἀρχισε νά διαγράφη κύκλους, σέ μικρή ἀπόστασι ἀπό τό ἔδαφος.

'Επειτα, μέ μιάν ἀπότομη κλίσι, ὥρμησε ψηλά, ξεπέρασε τό τεῖχος τῶν βράχων καί διέγραψε μιά μεγάλη καμπύλη στόν οὐρανό.

Κάτω, μέ τά κεφάλια ὑψωμένα, οἱ ἄνθρωποι τῆς κοιλάδας τό παρακολουθοῦσαν, μέ δάχνα στά μάτια. 'Ο Ζάκ Μπελθάλ ἔσφιγγε τό στῆθος του μέ τά δυό του νέφρια, σά νά φόβαται μή σπάση ἡ καρδιά του.

Τή σωτηρία, τή ζωή, τήν ἀπελευθέρωσι τῆς 'Οντέτ καί τῆς 'Αλίς, τόν ἔρωτα, τήν περιουσία, τή δόξα ἀντιπροσώπευε τό ἀεροπλάνο ἐκεῖνο στά μάτια ὅλων τῶν αἰχμαλώτων τοῦ Ζανκαντόρ.

Μέ τό ἀεροπλάνο ἐκεῖνο, θά ξανάβρισκαν, σέ λίγο, τήν ἐλευθερία τους! Καί γι' αὐτό ὅλοι ἔκλαιγαν μέ λυγμούς, γέλοῦσαν, φώναζαν σάν τρελλοί, φιλιόντουσαν!

Τέλος, τό ἀεροπλάνο χατέβηκε, προσγειώθηκε ὁμαλά, κι' ὁ Λαράς μέ τόν Σωντέλ πήδησαν ἀπό τήν καμπίνα τους.

— Τό μοτέρ δουλεύει περίφημα! εἶπε ἱκανοποιημένος ὁ Λαράς.

Τότε ἀκούστηκε μιά δυνατή ἔκρηξι, σάν κανονιά.

"Ολοι στράφηκαν πρός τήν πλευρά, ἀπ' ὅπου εἶχε ἀκουστῆ ἡ ἐκπυροσοκρότησι. Πάνω στήν κορυφή τῶν βράχων, φαινόταν ἕνας πυκνός καπνός, ἐνῶ, συγχρόνως, μιά δυνατή ἔκρηξι ἀκούστηκε ἀπό τήν κατασκήνωσι. Δεύτερη ἐκπυροσοκρότησι καί δεύτερη ἔκπληξι ἀκούστηκαν σχεδόν ἀμέσως.

Αὐτή τή φορά, δυό μαῦροι σωριάστηκαν κατάμαυρα μένοι κατα γῆς, ἐνῶ οἱ ἄλλοι γόνατα μέσα στόν πυκνό καπνό.

Τρίτη ἔκρηξι ἀκούστηκε καί, ψηλά στήν κορυφογραμμή, ὅταν διαλύθηκε ὁ πυκνός καπνός, φάνηκε μιά ψηλή λευκή σιλουέτα, πού διαγράφηκε καθαρά στό γαλάζιο οὐρανό...

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ
Η ΜΕΡΙΔΑ ΤΟΥ ΛΕΟΝΤΟΣ

Τό πρακτορεῖο «Ἀζούρεα — Κοσμοπολίτ»

'Απ' τόν παλιό καιρό, ἡ πόλι Μπάλ, στήν 'Ελβετία, ἦταν ἕνα ἀπό τά κυριότερα κέντρα τῆς γερμανικῆς κατασκοπείας στήν Εὐρώπη. 'Ηταν λοιπόν πολύ φυσικό ὅτι ἕνας κοσμοπολίτης, ὅπως ὁ κ. Τζόν—'Λουγκορστ Χέϊσνερ (γεννημένος στή Βιέννη, ἀπό μητέρα 'Αγγλίδα καί πατέρα ἀκαθορίστου ἐθνικότητος, πού εἶχε γίνει, μετά τή συνθήκη τῶν Βερσαλλιῶν, Γιουγκοσλαῦος) διάλεξε τή Μπάλ ὡς στρατηγεῖο τῶν ἐπιχειρήσεών του.

Μετά τόν πρῶτο Παγκόσμιο Πόλεμο, ὁ πατέρας του πέθανε, ἀφήνοντάς του μιά σημαντική περιουσία, πού τήν εἶχε ἀποκτήσει μέ ὕποπτα μέσα κι' εἶχε φροντίσει γιά τήν ἐξασφάλισή, καταθέτοντάς την σέ διάφορες ἑλβετικές Τράπεζες.

'Ο Τζόν—'Λουγκορστ Χέϊσνερ εἶχε αὐτοκρατή ὑπεκούτηα. 'Αλλά θεωροῦσε πιό βολικό νά ἔχη τήν ἐθνικότητα τοῦ τόπου, ὅπου ἔμενε. Καί, καθώς μιλοῦσε εὔκολα τά γερμανικά, τά ρωσικά, τά ἐγγλέζικα, τά γαλλικά, τά ἰταλικά καί τά ἱσπανικά, ὁ κ. Χέϊσνερ ἦταν Γερμανός στό Βερολίνο, Ρῶσος στή Μόσχα, 'Αγγλος στό Λονδίνο, Γάλλος στό Παρίσι, 'Ιταλός στή Ρώμη κι' 'Ισπανός στή Μαδρίτη.

'Αλλά στή Μπάλ ἦταν κοσμοπολίτης! Καί, σάν κοσμοπολίτης, εἶχε μιάν ἐφαρμόστατη ἔμπνευσι, γιά νά ἑκατονταπλασιάση τήν περιουσία του μέσα σέ μικρό χρονικό διάστημα.

'Η ἰδέα αὐτή ἦταν ἡ κατασκοπεία, ἀλλά μιά κατασκοπεία διεθνοῦς, παγκόσμια. Ἔργο δύσκολο, λεπτό, ἐκ πρώτης ὄψεως, ἀλλά συγχρόνως γεμᾶτο πάθος καί μυθώδη κέρδη, γιά ὅποιον «ξέρει».

'Ο κ. Χέϊσνερ χρειάστηκε ἐννιά ὁλόκληρα χρόνια, ὥσπου νά διοργανώση τό πρακτορεῖο «'Αζούρεα — Κοσμοπολίτ». 'Αλλά, στήν ἀρχή τοῦ δέκατου χρόνου, ἡ δουλειά προχωροῦσε περίφημα, καί τά κέρδη ἦσαν πεντακόσια στά ἑκατό!

Γιά τούς ἀδαεῖς, δηλαδή γιά ὅλο τόν κόσμο, ἐκτός ἀπό καμιά ὅλο τόν κόσμο, ἐκτός ἀπό καμιά δωδεκαριά πρόσωπα, τό πρακτορεῖο «'Αζούρεα» ἔκανε ἀγοραπωλησίες κινητῶν καί ἀκινήτων, ἀγοραπωλησίες «χοντρικές»...

Στίς 6 Μαρτίου — τήν ἡμέρα πού οἱ αἰχμάλωτοι τῆς δηλαδή, πού οἱ ἄνταρτες, πενῆντα Ζανκαντόρ κυνηγοῦσαν τόν Μπάλ, ὁ κ. Χέϊσνερ, μεσαίου ἀναστήματος, ἀγορνόν, μεσαίου πρόσωπο, δύνατος, μέ κοινότατο πρόσωπο, 'Αλλά τά μάτια του ἦσαν ζωηρά καί τά βλέμματά του νόμιζες πώς σέ διαπερνοῦσαν!

'Εκεῖνο τό πρωΐ λοιπόν, ὁ κ. Χέϊσνερ καθόταν στό γραφεῖο του κι' ἄκουγε, χαμηλόφωνα καί μέ φωνή μονότονη, ὁ γενικός γραμματεύς του.

Κάθε φορά πού σταματοῦσε, ὁ Χέϊσνερ τοῦ ἔλεγε τή γνώμη του μέ δυό-τρεῖς λέξεις.

Τή στιγμή, πού τό ἐκκρεμές χτυποῦσε δέκα, ὁ γραμματεύς ἔλεγε:

— 'Ο πράκτωρ 602 τῆς 'Ακτῆς τοῦ 'Ελεφαντόδοντος μᾶς πληροφόρησε, στίς 20 Φεβρουαρίου, ὅτι ἡ φίρμα "Αλντορφ—Μάρτοντ καί Σία, τῆς Μπιγγκερβίλ ἔστειλε ξαφνικά τόν γενικό της γραμματέα Ζόρζιφ Ρόλ στό Βερολίνο, μέσον Μάρτοντ καί Παρισίων. 'Ο διευθυντής τοῦ ὑποπρακτορείου μας στό Παρίσι θέλησε νά πληροφορηθῆ τήν ἀφορμή αὐτοῦ τοῦ ταξιδιοῦ τοῦ Ζόρζ Ρόλ. Μέσα στίς ἀποσκευές καί στίς τσέπες τοῦ Ρόλ, πού τόν κοίμισαν μ' ἕνα ναρκωτικό στό ξενοδοχεῖο του, δέν βρῆκαν τίποτα, πού νάδινε, ἔστω τήν παραμικρή ἔνδειξι, γιά τό σκοπό τοῦ ταξιδιοῦ του. Σκέφτηκαν λοιπόν ὅτι ἦταν κυμιστής ἑνός προφορίμου μηνύματος. Γιατί ξέρουμε ὅπως ἡ "Αλντορφ δέν θάστελνε ξαφνικά στό Βερολίνο τόν Ρόλ, ἄν δέν ἐπρόκειτο γιά μιά ὑπόθεσι ἐξαιρετικοῦ ἐνδιαφέροντος. 'Η πρεϊδιτάρισι τοῦ πράκτορος 602 ἦταν σιαφέστατη σ αὐτό τό σημεῖο.

— Πολύ καλά! εἶπε ὁ Χέϊσνερ. 'Εκατό φράγκα δῶρο στόν πράκτορα 602.

'Ο γραμματέας κράτησε σημείωσι στό χαμνέ του καί θυνέζισε τήν ἀνάγνωσι τῆς ἀναφορᾶς του:

—'Η πράκτωρ 420 ἐστάλη στόν Ρόλ, τόν κατέστησε, τόν μέθυσε, ἀλλά δέν μπόρεσε νά του ἀποσπάση τίποτα τό ἐνδιαφερόν. Τό ἀποτέλεσμα ἦταν ὅτι, ὕστερις ἀπό μιά νύχτα ὀργίων, ὁ Ρόλ ἀμφιβαλλε πιά γιά τή μνήμη του. 'Ο πράκτωρ 815, πού ἀνέλαβε νά τόν παρακολουθήση, τόν εἶδε, στό μπουφέ τοῦ Σταθμοῦ τοῦ Βορρᾶ, στό Παρίσι, νά γράφη κάτι γρήγορα σ' ἕνα χαμπατί χαρτί. Αὐτό τό χαρτί, ὁ Ρόλ, πού δέν φαντάζονταν ὅτι τόν παρακολουθοῦν, τύλιξε στήν ἀριστερή τσεπίτσα τοῦ γιλέκου του. Δυό ὧρες ἀργότερα, ὁ πράκτωρ 815 ἔδωσε μιά γροθιά στόν Ρόλ, μέσα στό λαβωμό τοῦ τρυμόνι, τόν ἔριξε ἀναίσθητο μά τοῦ πῆρε τό χαμπατί τό χαρτί. Ἐπειτα ξαναγύρισε ἥσυχα στή θέσι του, στό διπλανό βαγόνι.

— Πολύ καλά! εἶπε ὁ Χέϊσνερ. Πεντακόσια φράγκα δῶρο στόν 815.

— Μπορεῖτε νά τόν συγχαρῆτε καί προσφορικῶς, κύριε, εἶπε ὁ γραμματέας. Μόρις, χαμογελῶντας, γιατί ἦρθε στή Μπάλ γιά νά φέρη ὁ ἴδιος τό χαρτί... Εἶναι αὐτό ἐδῶ!

Κι' ὁ Μόρις, χαμογελῶντας πάντοτε, ἔδωσε στόν προϊστάμενό του ἕνα φύλλο ἀπό σημειωματάριο τῆς τσέπης, διπλωμένο στά τέσσερα. 'Ο Χέϊσνερ πῆρε τό χαρτί, κύτταξε τό γραμμικό χαράκτηρα, σούφωσε τά φρύδια του καί ψιθύρισε:

—Εἶναι στενογραφημένο καί μέ ἰδιαίτερο κώδικα μαλιστά.

— Ναί, ἀλλά κατώρθωσα νά τό ἀποκουτογραφήσω.

— Στοιχηματίζω πῶς τό ξέρετε ἀπ' ἔξω.

— Μάλιστα, κύριε.

— Ἀφοῦ.

'Ο Μόρις ἀπάγγειλε!

— Τρακόσια χιλιόμετρα περίπου πρός τά βόρεια τῆς Μπιγγκερβίλ, ὑπάρχουν κοιτάσματα χρυσοῦ σημαντικοῦ πλούτου, πού ἀνακαλύφθηκαν, ἀπό μερικούς, ἀνάμεσα στούς ὁποίους ἕνας ὁ πρώην συνταγματάρχης Φρεντερίκ μόν Βάλντστάϊν, κατ' ἐντολήν ἀπογόνος τοῦ Βαλντστάϊν τῆς Πομερανίας, πού εἶναι γνωστός γιά τά ἐξερευνητικά ταξίδια, πού εἶχε κάνει στήν 'Αφρική, τά τέλη τοῦ 18ου αἰῶνος. Σύμφωνα μέ τήν τελευταία ἔκθεσι, ὑπ' ἀριθ. 8, ἀπό τήν Μπιγγκερβίλ ἔφυγε μιά ἐξερευνητική ἀποστολή, ὑπό τούς Μπελθάλ, Ματάϊ καί Σατιγιόν. 'Ο Μπελθάλ κι' ὁ Σατιγιόν, μαζί μέ τόν Βαλντστάϊν κι' ἄλλους, ἔχουν ὑπογράψει ἕνα μήνυμα, πού ἤρθε στίς ἀρχές τῆς Μπιγγκερβίλ, ἀπό τίς ὁποίες ζητοῦν βοήθεια. Θά συμπληρώσω τίς πληροφορίες αὐτές καί προφορικά.

'Ο Μόρις σώπασε.

'Ο Χέϊσνερ εἶχε γίνει κάτωχρος ἀπό τή συγκίνησί του.

— Αὐτή τήν ὑπ' ἀριθ. 8 ἔκθεσι, εἶπε μέ βραχνή φωνή, μᾶς τήν ἔστειλε σέ ἀντίγραφο, ὁ γενικός μας πράκτωρ στό Βερολίνο. Ἡ ἀποστολή λοιπόν τῶν Μπελθάλ, Ματάϊ καί Σατιγιόν ζήτηαινε γιά τό χρυσάφι, ὅπως κι' ὁ Βαλντστάϊν, γιά τόν ὁποῖον ὁ ἴδιος πράκτωρ τοῦ Βερολίνου μᾶς ἀνέφερε πώς εἶχε ἀπασχοληθῆ. Ὅλη τήν τή ζωή, μέ τή μελέτη κάτι παλιῶν ἐγγράφων... Τόν εἶχα στό μάτι, αὐτόν τόν Βαλντστάϊν!

— Μάλιστα, κύριε, οἱ δυό ἀναφορές τοῦ πρακτορείου μας στό Βερολίνο ἀποτελοῦν ἐπαρκέστατη ἀπόδειξι πῶς εἶναι σωστή ἡ ἀπομυστηριοποίησι αὐτοῦ τοῦ σημειώματος...

— Αὐτό εἶναι πολύ σαβαρό, Μόρις!... Κι' ἐκεῖνος ὁ Ζόζεφ Ρόλ;

— Εἶναι πιά ἀχίνδυνος, κύριε!

— Γιατί;

—'Ο πράκτωρ ὑπ' ἀριθ. 815, τήν ὥρα πού τό τσαΐνο περνοῦσε ἀπό ἕνα τούνελ, ἔβγαλε τόν ἀναίσθητο Ρόλ ἀπό τό λαβωμό καί τόν πέταξε στίς ράγιες. Οἱ Παρισινές ἐφημερίδες ἔγραψαν πρωτχτες ὅτι κάποιος ταξιδιώτης, ὀνομαζόμενος Ζόζεφ Ρόλ, βρέθηκε σκοτωμένος σ' ἕνα τούνελ. Τό κεφάλι τόν εἶχε γίνει κομμάτια, χαπακά ταξίδια, πού εἶχε κάνει στήν 'Αφρική, τά τέλη τοῦ 18ου αἰῶνος. Σύμφωνα μέ τήν τελευταία ἔκθεσι, ὑπ' ἀριθ. 8, ἀπό τήν Μπιγγκερβίλ ἔφυγε μιά ἐξερευνητική ἀποστολή, ὑπό τούς Μπελθάλ, Ματάϊ καί Σατιγιόν. 'Ο Μπελθάλ κι' ὁ Σατιγιόν, μαζί μέ τόν Βαλντστάϊν κι' ἄλλους, ἔχουν ὑπογράψει ἕνα μήνυμα, πού ἤρθε στίς ἀρχές τῆς Μπιγγκερβίλ, ἀπό τίς ὁποίες ζητοῦν βοήθεια. Θά συμπληρώσω τίς πληροφορίες αὐτές καί προφορικά.

'Ο Μόρις σώπασε.

'Ο Χέϊσνερ εἶχε γίνει κάτωχρος ἀπό τή συγκίνησί του.

— Αὐτή τήν ὑπ' ἀριθ. 8 ἔκθεσι, εἶπε μέ βραχνή φωνή, μᾶς τήν ἔστειλε σέ ἀντίγραφο, ὁ γενικός μας πράκτωρ στό Βερολίνο. Ἡ ἀποστολή λοιπόν τῶν Μπελθάλ, Ματάϊ καί Σατιγιόν ζήτηαινε γιά τό χρυσάφι, ὅπως κι' ὁ Βαλντστάϊν, γιά τόν ὁποῖον ὁ ἴδιος πράκτωρ τοῦ Βερολίνου μᾶς ἀνέφερε πώς εἶχε ἀπασχοληθῆ. Ὅλη τήν τή ζωή, μέ τή μελέτη κάτι παλιῶν ἐγγράφων... Τόν εἶχα στό μάτι, αὐτόν τόν Βαλντστάϊν!

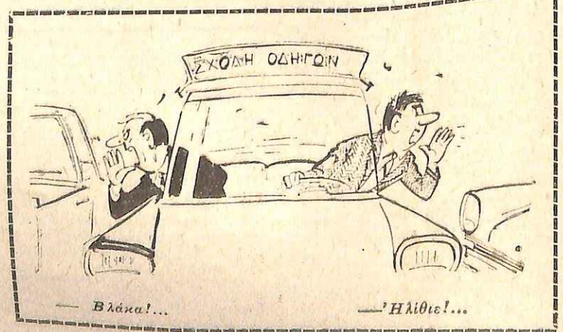
— Μάλιστα, κύριε, οἱ δυό ἀναφορές τοῦ πρακτορείου μας στό Βερολίνο ἀποτελοῦν ἐπαρκέστατη ἀπόδειξι πῶς εἶναι σωστή ἡ ἀπομυστηριοποίησι αὐτοῦ τοῦ σημειώματος...

— Αὐτό εἶναι πολύ σαβαρό, Μόρις!... Κι' ἐκεῖνος ὁ Ζόζεφ Ρόλ;

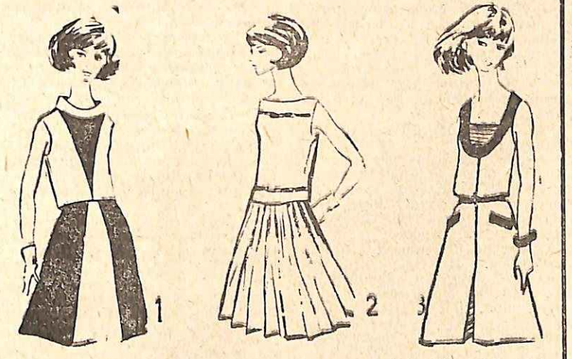
— Εἶναι πιά ἀχίνδυνος, κύριε!

— Γιατί;

—'Ο πράκτωρ ὑπ' ἀριθ. 815, τήν ὥρα πού τό τσαΐνο περνοῦσε ἀπό ἕνα τούνελ, ἔβγαλε τόν ἀναίσθητο Ρόλ ἀπό τό λαβωμό καί τόν πέταξε στίς ράγιες. Οἱ Παρισινές ἐφημερίδες ἔγραψαν πρωτχτες ὅτι κάποιος ταξιδιώτης, ὀνομαζόμενος Ζόζεφ Ρόλ, βρέθηκε σκοτωμένος σ' ἕνα τούνελ. Τό κεφάλι τόν εἶχε γίνει κομμάτια, χαπακά

Συμβουλές
ΓΙΑ ΤΗΝ ΓΚΑΡΝΤΑΡΟΜΠΑ ΣΑΣ

1. — Μέ δυό ρετάλια ἤ μέ δυό παλιά φορέματα μπορεῖτε νά φτιάξετε κάτι καινούργιο καί πρωτότυπο, φθάνει νά ταιριάζουν τά δυό χρώματα. Ἄν ἔχετε π.χ. ἕνα φόρεμα μαῦρον, στενό καί ἐβδαμένο ἀπό στήθος, καί ἕνα ἄλλο ἄσπρο, ἀνεπανόρθωτα λεκιασμένο στή φούστα, μπορεῖτε, συνυδάζοντας τά δυό αὐτά φορέματα, νά φτιάξετε ἕνα πολύ μοντέρνο καί χαριτωμένο, ἀντιγράφοντας τό μοντελάκι τοῦ σκίτσου. Αὐτό τό καλοκαίρι, συνηθίζονται πολύ κάτι τέτοιο πρωτότυπα συνδυασμοί.

2. — "Ενα πολύ ἁπλό περσινό σας φορεματάκι, σέ στυλ τονίκ ἀπό λευκό λινό, εὔκολα μπορεῖτε νά τό μετατοποιήσετε σ' αὐτή τή χαριτωμένη «μαρινιέρα», πού θά φορεθῆ πολύ στό διάστημα τοῦ παρασθερίσμοῦ σας κοντά στή θάλασσα (ὅπο τόν ὅρο νά εἶστε ἀρκετά νέες καί λεπτές). Τό βαθύ ὀβάλ ντεκολτέ θά τό νοσνιρετε μέ μια μπαντούρα ἀπό σκούρο μπλέ καί θά τό κλείσετε μπροστά μέ ἕνα πλαστρόν ρίγέ, μπλέ καί ἄσπρο. Οἱ τσέπες θά γαρνιρισθοῦν μέ μπλέ μονοχρωμο, ἐνῶ ἡ πίετά θά ἔχη φόντο ρίγέ ὅπως τό πλαστρόν.

3. — Τό ταγιεράκι σας μέ τήν πλισέ φούστα, μπορεῖτε νά τό μετάσετε σ' ἕνα χαριτωμένο ντέ — πίές, φούστα — καξάκα, σίγουρες πώς ἔτσι θά φορέσετε κάτι μοντέρνο καί χαριτωμένο. Δέν ὑπάρχει λόγος νά χαλάσετε τήν πλισέ φούστα (τά πλισέ φορίσυνται πολύ καί φέτος). Εἶναι ἀρκετό νά φτιάξετε ἀπό τή βάθεια μιά κοντή ρίγη καξάκα. Γιά νά της βάσετε ἕνα τόνο πιό σίκι, μπορεῖτε νά τήν γαρνίρετε μέ δυό στενές κορβέλλες σέ ἀντίθετη ἀπόχρωσι, πού θά σχηματίζουν φιογκάκι μπροστά. Μπορεῖτε, ὅμως, νά βάλετε καί μιά μόνη κορβέλλα κάθετα, μέ φιόγκο στό ντεκολτέ.

4. — Οἱ ὑπερβολικά ἁπλές τονίκ δέν εἶναι καί τόσο τῆς μόδας, ὅπως πέρυσι. Εὐτυχῶς ὅμως ἡ μεγάλη μόδα τοῦ δίχρωμου, πού εἶναι — θά μποροῦσαμε νά ποῦμε — τό γενικό πρόστυγμα τοῦ φετεινοῦ κολοκαιριοῦ, ἐρχεται νά λύση πολλά προβλήματα, ἐπιτρέποντας ἕνα σωρό μεταποιήσεις. Ἰδιαίτερα στα μονόχρωμα φορέματα. Νά π.χ. μπορεῖτε νά μεταποιήσετε μιά λιψη τονίκ προσθέτοντας ἕνα γιακᾶ — κραγιόν, μιά πέτσα, μερικά κουμπιά καί ἀρκετά ἐξωφρενικά γαζιά σέ ἀντίθετο χρῶμα. Ὁ τέλειος συνδυασμός εἶναι μαῦρο καί ἄσπρο. μπορεῖτε ὅμως νά διαλέξετε κι' ἕνα ἄλλο χρῶμα πού νά σᾶς ἀρέση (πράσινο, μπλέ, πορτοκαλί).

5. — Νά καί πάλι κάτι δίχρωμο, αὐτή τή φορά σέ στυλ «κουρές». Δέν ξέρετε ἀκόμα τί εἶναι τό στυλ «κουρές»; Θά σᾶς τό ἐξηγήσουμε ἀμέσως. Πρόκειται γιά φορέματα μέ δίχρωμους συνδυασμούς, καλά τετραγωνισμένους, καί μέ φούστα κοντή πάνω ἀπό τά γόνατα. Φυσικά, αὐτό τό στυλ προσφέρει πολλές εὐκαιρίες γιά ἐξυπνες μεταποιήσεις. Τό νέο — πιές τοῦ σπίτσου μας πιχ. μπορεῖτε νά τό στιέξετε καί ἀπό μιά περσινή σας ἀσπρη τονίκ, προσθέτοντας μπροστά στή φούστα καί στήν πολύ κοντή κάξακα δυό «κορφέρτες», θά ὁποῖα χρώμα προτιμᾶτε.

6. — Δέν εἶναι δύσκολο νά μεταποιήσετε καί να πλουτίσετε μιά ἐμπριμέ τονίκ, βιναντας της ἕτσι ἕναν τόνο πιό μοντέρνο. Πρίν ἀπ' ὅλα, θά τονιοετε ἐλαφρά τή μέση σε τέσσερις πένσες (δυό ἐμπρός, δυό πίσω) ἀρκετά μακρυές, ἀλλά ὄχι πολύ βαθειές, καί ὕστερα θά τό γαρνίρετε μέ μιά σκούρα καθετή κορβέλλα, πού θά ἀρχίζη ἀπό τό στρίψιμο καί θά φτάνη ἀκριβῶς κάτω ἀπό τό στῆθος, ὅπου θά σχηματίζη ἕνα φιόγκο. Ἡ ἁπλή τονίκ θά ἐχη γίνη μιά ἁπλή τουαλετίτσα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ

— ΚΥΡΙΕ ὑπαστυνόμε, μιὰ κοπέλλα σᾶς περιμένει ἀπὸ δυὸ ὧρες τώρα. Θέλετε νὰ τὴν δεχτῆτε;

Ὁ Σέριντταν σήκωσε τὸ κεφάλι καὶ κύτταξε τὸν ἀστυφύλακα Μούλινερ, σὰν νὰ μὴν τὸν εἶχε ἀκούσει. Τὸ ἔγκλημα τῆς μπυραρίας Μότσαρτ τὸν βασάνιζε πολύ, μὲ τὴ δύσκολη λύσι του, καὶ δὲν ἤθελε νὰ τὸν ἀπασχολῆ κανείς.

Μόλις ὅμως ἡ ἐπισκέπτρια πέρασε τὸ κατώφλι, κάθε ἄλλη σκέψι ἔφυγε ἀπὸ τὸ μυαλό του. Ἡ κοπέλλα εἶχε μιὰ ὁμορφιὰ ἐκπληκτική. Κι' ἐκεῖνος, ὁ Μούλινερ, δυὸ ὁλόκληρες ὧρες, δὲν εἶχε ἀφήσει νὰ τοῦ ξεφύγη οὔτε ἕνα σχόλιο, οὔτε μιὰ λέξι θαυμασμοῦ. Δίκιο εἶχαν οἱ συνάδελφοι τον, ποὺ τὸν ἔλεγαν «κρύο κοτόπουλο».

— Ὀνομάζομαι Ἄλις Χάσμπερν, εἶπε ἡ κοπέλλα.

Ὁ Σέριντταν τῆς ἔδειξε μιὰ πολυθρόνα, ἐνῶ θαύμαζε τὸ θαμάσιο βιολὲ χρῶμα τῶν ματιῶν της καὶ τὸ τέλειο ὀβάλ τοῦ προσώπου της.

—Ἔχω μιὰ δίδυμη ἀδελφή, συνέχισε ἡ κοπέλλα. Ἡ ὁμοιότητά μας εἶναι καταπληκτική, οὔτε οἱ γονεῖς μας δὲν μποροῦσαν νὰ ξεχωρίσουν τὴ μιὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη. Τὴν λένε Κλέλια καί... φοβᾶμαι πὼς θέλει νὰ μὲ δολοφονήση!

Ὁ Ἔντσν Σέριντταν τὴν κύτταξε, συνοφρυούμενος.

— Εἶστε βέβαιη, δεσποινίς; ρώτησε.

— Βεβαιότατη. Ἡ ἀδελφή μου εἶναι ἐρωτευμένη μὲ τὸν ἀρραβωνιαστικό μου, τὸν Μώρφυ. Καὶ γνώθω πὼς εἶναι ἱκανὴ νὰ κάνη ὁ,τιδήποτε γιὰ νὰ μοῦ τὸν πάρη.

— Κι' ἐκεῖνος; Τὸ ἔχει καταλάβει;Ἀνταποκρίνεται στὸ αἴσθημα τῆς ἀδελφῆς σας;

— Κι' ἐκεῖνος ἔχει ὑποψιαστῆ τὶς προθέσεις της. Μά... ἀγαπᾶ μόνον ἐμένα.

Ὁ Σέριντταν ἔμεινε γιὰ λίγο σιωπηλός, κυττάζοντας τὸν καπνὸ τοῦ τσιγάρου του.

— Πρέπει νὰ καταλάβετε ὅτι δὲν μπορῶ νὰ κάνω τίποτα, μὲ βάσι αὐτὲς τὶς ἁπλὲς ὑποψίες, εἶπε ὕστερα. Ὁ νόμος δὲν τιμωρεῖ τὶς προθέσεις, ἀκόμα κι' ὅταν ὑπάρχουν πραγματικά.

Ἡ κοπέλλα κούνησε μελαγχολικὰ τὸ κεφάλι.

— Καταλαβαίνω, ψιθύρισε. Ἡ ἀστυνομία ἔχει τὸ χάρισμα νὰ φτάνη πάντα ἀργά.

Ἡ ἀγανάκτησι τὴν ἔκανε νὰ φαίνεται ἀκόμα πιὸ ὁμορφη.

—Ὁπωσδήποτε θὰ δῶ τί μπορῶ νὰ κάνω, τῆς εἶπε ὁ Σέριντταν. Φυσικά, χωρὶς νὰ ὑποψιαστῆ ἡ ἀδελφή σας αὐτὴ τὴ συζήτησί μας.

Τὸ ἴδιο ἐκεῖνο βράδι, ὁ Σέριντταν κατώρθωσε νὰ φτάση στὴ δόλια λύσι τοῦ ἐγκλήματος τῆς μπυραρίας Μότσαρτ καὶ, ἀφοῦ παρέδωσε τὸ δολοφόνο στὴ δικαιοσύνη, ἀποφάσισε νὰ πάη νὰ γνωρίσῃ τὴ σοσία τῆς Ἄλις Χάσμτερ. Ὄχι πὼς ἡ κατηγελία τῆς ὡραίας ἐπισκέπτριας τοῦ εἶχε κάνει μεγάλη ἐντύπωσι. Εἶχε κάλη πεῖρα ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, ἀκόμα καὶ ἀπὸ τὶς νέες κοπέλλες ποὺ ἔπασχαν ἀπὸ μανία καταδιώξεως καὶ ζοῦσαν ἀδιάκοπα μὲ τὸ φόβο ὅτι κάποιος θέτει τὸ θάνατό τους. Ἐκεῖνο ποὺ τὸν ἔσπρωχνε στὸ σπίτι τῶν ἀδελφῶν Χάσμπερν, ἦταν περισσότερο ἡ περιέργεια νὰ διαπιστώση μέχρι ποιὸ σημεῖο ἦταν καταπληκτική ἡ ὁμοιότητά τους. Κι' ἔτσι, τὸ ἄλλο ἀπόγευμα, μόλις βρῆκε εὐκαιρία, πῆγε νὰ τὶς ἐπισκεφτῆ.

— Καλησπέρα, εἶπε μὲ φιλικὸ ὕφος στὴν κοπέλλα, ποὺ πῆγε νὰ τοῦ ἀνοίξη.

Μὰ ἐκείνη δὲν φάνηκε νὰ τὸν ἀναγνωρίζη.

—Ἀπὸ τὸν τρόπο ποὺ μὲ κυττάζετε, πρέπει νὰ ὑποθέσω ὅτι ἐσεῖς εἶστε ἡ Κλέλια Χάσμπερν, συνέχισε ὁ Σέριντταν. Μέχρι τώρα γνώριζα μόνον τὴν Ἄλις. Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ περάσω;

Τώρα πιὰ δὲν μποροῦσε νὰ ἔχη ἀμφιβολία: Ἡ Κλέλια ἦταν τὸ ζωντανὸ ἀντίγραφο τῆς ἀδελφῆς της. Τὰ ἴδια βιολὲ μάτια, ἡ ἴδια ἐπιδερμίδα, τὰ ἴδια χείλη, τὸ ἴδιο χαμόγελο. Ἂν δὲν εἶχε ἀντιληφθῆ τὴν ἐκπληξι ποὺ ἔδειξε ἡ κοπέλλα βλέποντάς τον, θὰ νομιζε πὼς εἶχε ἀντίχρυσο τὸν τὴν Ἄλις, ποὺ ἔπαιζε μιὰ κωμωδία.

Ἡ Κλέλια τὸν ὡδήγησε σ' ἕνα μικρὸ σαλονάκι.

—Ἡ Ἄλις δὲν εἶναι ἐδῶ, τοῦ εἶπε ἐνῶ τοῦ ἔδειχνε μιὰ πολυθρόνα. Βγαίνει κάθε βράδυ μὲ τὸν ἀρραβωνιαστικό της, μὲ τὰ πόδια. Θὰ εἶδατε τὸ αὐτοκίνητό μας μπροστὰ στὸ σπίτι. Τὸν ὀνομάζουν «ρομαντικὸ περίπατο».

— Κι' ἐσεῖς; ρώτησε ὁ Σέριντταν.

—Ἐγώ, ὅπως βλέπετε, ἀπάντησε ἐκείνη, χωρὶς νὰ δείξη πὼς εὔρισκε ἀδιάκριτη τὴν ἐρώτησι, μένω ἐδῶ καὶ ἀσχολοῦμαι μὲ τὸ σπίτι. Βλέπετε... ἡ ἀδελφή μου κι' ἐγὼ εἴμαστε πολὺ διαφορετικές. Ἐννοῶ, στὸ χαρακτῆρα καὶ στὶς ἀντιλήψεις.

Σὲ λίγο, ὁ Ἔντσν εἶχε μάθει πὼς οἱ δυὸ ἀδελφὲς ἔμειναν ὀρφανὲς σὲ μικρὴ ἡλικία καὶ ἀναγκάστηκαν νὰ δεχτοῦν τὴ φιλοξενία δυὸ θείων τους, ποὺ ἔμεναν σὲ διαφορετικὲς πόλεις. Ἡ Ἄλις πῆγε στὸ Τσιντσινάτι, ἐνῶ ἡ Κλέλια, ἔμεινε στὸ Σὰν Φραντσίσκο.

—Ὁ καημένος ὁ θεῖος Γκόρντον δὲν ἦταν κακός, συνέχισε ἡ Κλέλια, μά, εἶχε τρία δικά του παιδιά, κι' ἔτσι ἔνιωθα πάντα στὸ σπίτι του σὰν ξένη. Ἡ Ἄλις στάθηκε πιὸ τυχερή. Κατώρθωσε νὰ εἰσχωρήση θαυμάσια στὴ νέα της οἰκογένεια, ἴσως ἐπειδὴ ὁ θεῖος, ποὺ τὴν ἀνέλαβε καὶ ἡ γυναίκα του, δὲν εἶχαν ἀποκτήσει παιδιά. Ἔτσι, ὅταν ἐκεῖνος πέθανε, πρὶν ἀπὸ ἕξη μῆνες, τῆς ἄφησε ἕνα ἀρκετὰ μεγάλο ποσόν καὶ τότε ἡ Ἄλις ἀποφάσισε νὰ ἔλθη νὰ ζήση μαζί μου. Ἐγὼ στὸ μεταξὺ εἶχα φύγει ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ θείου μου καὶ ζοῦσα σ' αὐτὸ τὸ διαμέρισμα. Ἡ ἐργασία μου ὡς μοντελίστ μοῦ ἀποδίδει ἀρκετά...

— Θέλετε νὰ καπνίσετε; τὴν διέκοψε ὁ Σέριντταν.

— Ναί, εὐχαριστῶ.

Ὁ Σέριντταν τῆς ἔδωσε τὴν ταμπακιέρα του καί, ὅταν ἡ κοπέλλα πῆρε τσιγάρο, τῆς πρόσφερε φωτιά.

— Τί σκέπτεστε γιὰ τὸν ἀρραβωνιαστικὸ τῆς ἀδελφῆς σας; τὴν ρώτησε.

Τὰ μάτια τῆς κοπέλλας σκοτείνιασαν. Ὁ Σέριντταν νόμισε πὼς, γιὰ αὐτὴ τὴ στιγμὴ τοῦ θυμοῦ, τὸ χρῶμα τους ἦταν διαφορετικὸ ἀπὸ ἐκεῖνο, ποὺ εἶχε πάρει τὸ θαμομένο βλέμμα τῆς Ἄλις. Ἡ ἔκφρασί της εἶχε κάτι τὸ ἀλλοιώτικο. Μὰ ἴσως νὰ ἦταν μόνον μιὰ ἐντύπωσί του.

— Δὲν εἶναι ὁ ἄνθρωπος ποὺ θὰ ἐπιθυμοῦσα γιὰ τὴν ἀδελφή μου... δήλωσε ἡ Κλέλια Χασμπερν μὲ μιὰ ἀπόχρωσι μίσους στὴ φωνή.

Ὁ Σέριντταν φανταζόταν πὼς ἡ Ἄλις θὰ ξαναπήγαινε γρήγορα νὰ τὸν συναντήση, μὰ δὲν φανταζόταν πὼς αὐτὴ τὴ φορὰ θὰ εἶχε μιὰ ἀπόδειξι γιὰ τὶς ὑποψίες της. Ἔφτασε ἀκριβῶς τὸ ἐπόμενο πρωΐ.

— Ξέρετε τί εἶναι αὐτό, κύριε ὑπαστυνόμε; τοῦ εἶπε ἐνῶ τοῦ ἔδειχνε ἕνα σωληνάριο μὲ ὑπνωτικὰ χάπια.

— Τί;

— Δηλητήριο! συνέχισε ἡ κοπέλλα. Μοῦ ἔφτασε νὰ δοκιμάσω τὸ νεῦρο στὸ ὁποῖο εἶχα διαλύσει ἕνα ἀπ' αὐτά, γιὰ νὰ καταλάβω τὴν ἀντικατάστασι...

Ὁ Σέριντταν πῆρε τὸ σωληνάριο καὶ τὸ μύρισε, μὰ δὲν αἰσθάνθηκε καμμιὰ χαρακτηριστικὴ μυρωδιά.

—Ἦταν κανεὶς κοντά σας, ὅταν ἔγινε αὐτό; ρώτησε.

—Ὁ ἀρραβωνιαστικός μου. Ἡ Κλέλια εἶχε πάει κιόλας στὸ δωμάτιό της. Καθήσαμε γιὰ λίγο στὸ σαλονάκι, καὶ πρὶν νὰ φύγη ὁ Μώρφυ, ἐγὼ ἑτοίμασα τὸ συνηθισμένο ὑπνωτικό μου. Ἀπὸ κάμποσο καιρό, δυσκολεύομαι νὰ κοιμηθῶ.

—Ἐλπίζω νὰ κρατήσετε τὸ ποτήρι μὲ τὸ περιεχόμενό του.

—Ὄχι. Ὅταν ὁ Μώρφυ μὲ εἶδε νὰ κάνω ἕνα μορφασμὸ ἀηδίας, μὲ ἀνάγκασε νὰ φτύσω ἐκεῖνο ποὺ εἶχα πιῆ καὶ ἄδειασε τὸ ποτήρι στὸ νεροχύτη.

Ὁ Σέριντταν κράτησε τὸ σωληνάριο καὶ ὑποσχέθηκε στὴν Ἄλις πὼς θὰ φρόντιζε νὰ γίνη ἀνάλυσι τοῦ περιεχομένου του. Μὰ ἔλεγε ψέματα. Ἦταν βέβαιος πὼς τὰ ἄλλα χάπια, ποὺ ὑπῆρχαν στὸ σωληνάριο, ἦταν ἀβλαβῆ. Αὐτὸ ποὺ τὸν ἐνδιέφερε, ἦταν τὸ σωληνάριο. Ἤθελε νὰ βεβαιωθῆ ἂν τὰ ἀποτυπώματα, ποὺ εἶχε ἀφήσει ἡ Ἄλις πάνω σ' αὐτό, ἦταν διαφορετικὰ ἀπὸ ἐκεῖνα, ποὺ ἄφησε ἡ Κλέλια πάνω στὴν ταμπακιέρα του. Γιατί, ἀπὸ ὧρες τώρα, εἶχε τὴν ὑποψία πὼς ὑπῆρχε μόνον μιὰ κοπέλλα, ποὺ γιὰ κάποιο ἄγνωστο λόγο ἔπαιζε μπροστὰ τον τὸ διπλὸ ρόλο τῆς Ἄλις καὶ τῆς Κλέλια Χάσμτερν. Μὰ τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν, ἀντίθετα, θετικό. Τὰ ἀποτυπώματα ἦταν διαφορετικά, ἑπομένως ὑπῆρχαν δυὸ διαφορετικὲς ἀδελφὲς Χάσμπερν.

—Ὅσο γιὰ τὶς πληροφορίες, σχετικὰ μὲ τὸν Μώρφυ Σάτσελ, εἶπε ὁ Στήβ, ὁ ἀστυφύλακας, ποὺ τοῦ εἶχε φέρει τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐξετάσεως τῶν ἀποτυπωμάτων, εἶναι πολὺ ἀσχημες. Πρόκειται γιὰ ἕναν τύπο ὑποπτο γιὰ ἐκμετάλλευσι γυναικῶν.

Ὁ Σέριντταν ἔμεινε γιὰ λίγο συλλογισμένος.

— Κάλεσέ τον ἐδῶ γιὰ αὔριο τὸ ἀπόγευμα στὶς πέντε καὶ κάλεσε καὶ τὴν Ἄλις Χάσμπερν, εἶπε ὕστερα.

Μὰ τὸ ἄλλο ἀπόγευμα στὶς πέντε, προσωπάστηρας στὸ γραφεῖο του μόνον ἡ Ἄλις, Ὁ Σέριντταν τῆς ἔδειξε ἕνα κάθισμα καὶ ξαφνικὰ στὰ χαστιά του, πρωμένο βλέμμα τῆς Ἄλις. Ἡ ἔκφρασί της εἶχε ἀλλάξει. Ἦταν ἀπειλητική. Ἡ ὥρα περνοῦσε καὶ ὁ νέος δὲν φαινόταν.

— Γιατί ἀργεῖ ὁ ἀρραβωνιαστικός σας; ρώτησε τὴν κοπέλλα.

— Δὲν ξέρω, ἀπάντησε ἐκείνη σηκώνοντας ἐλαφρὰ τοὺς ὤμους.

— Καὶ ἡ ἀδελφή σας, ἡ Κλέλια, ποῦ βρίσκεται αὐτὴ τὴ στιγμή;

— Σὲ μιὰ κλινική, ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι. Χθὲς τὸ βράδι ἔπαθε ἕνα ἀτύχημα.

Ξαφνικά, γοντρὰ δάκρυα ἄρχισαν νὰ κυλοῦν στὰ μάγουλα τῆς Ἄλις, ἐνῶ οἱ λυγμοὶ τὴν ἔπνιγαν. Καὶ, ἀνάμεσα στοὺς λυγμούς της, ἄρχισε νὰ διηγῆται.

—Τὸ περασμένο βράδι, εἶχε ξεσπάσει ἡ καταιγίδα στὸ σπίτι τῶν ἀδελφῶν Χάσμτερν. Σὲ μιὰ ἀθῶα παρατήρησι τῆς Κλέλια, ἡ Ἄλις ἄρησε ὅλη τὴ μνησικακία της νὰ ἐκδηλωθῆ. Σὲ κάποια στιγμή, οἱ δυὸ ἀδελφὲς ἤλθαν στὰ χέρια καὶ ἡ Κλέσλια, γλιστρῶντας ἀπὸ τὴ σκάλα, εἶχε ξεμυρθῶσει τὸν καρπὸ τοῦ χεριοῦ της. Ὑστερα ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἀτύχημα, ἡ Κλέλια εἶχε ἀποφασίσει νὰ μιλήση.

Ὁ Μώρφυ Σάτσελ ἦταν παλιὸς γνωστός της. Πρὶν νὰ φτάση ἡ Ἄλις στὸ Σὰν Φραντσίσκο, αὐτὴ καὶ ὁ Μώρφυ ἦταν ἐραστές. Μὰ ὅταν πληροφορήθηκε, ποιὸς ἦταν πραγματικὰ ὁ ἄντρας ποὺ ἀγαποῦσε, ἀποφάσισε νὰ τὸν ἀπομακρύνη ἀπὸ τὴ ζωή της. Καὶ τότε ἀκριβῶς εἶχε φτάσει ἡ Ἄλις. Ἐκείνος, ἴσως γιὰ νὰ ἐκδικηθῆ τὴν Κλέλια, ἴσως ἐπειδὴ ἐπιθυμοῦσε νὰ κατακτήση καὶ τὴ διδυμη ἀδελφή της, πολὺρκησε τὴν Ἄλις καὶ δὲν ἄργησε νὰ γίνη ἀρραβωνιαστικός της. Ἀδικα ἡ Κλέλια τὸν παρακάλεσε νὰ μὴν καταστρέψη καὶ τὴ ζωὴ τῆς ἀδελφῆς της. Ἐκεῖνος φρόντισε νὰ σπείρη τὴ ζήλεια καὶ τὸ μῖσος στὴ ψυχὴ τῆς Ἄλις, γιὰ τὴν ἀδελφή της. Ἔτσι φανταζόταν πὼς, τὴν ἡμέρα ποὺ ἐκείνη θὰ ἔλεγε τὴν ἀλήθεια, ἡ Ἄλις δὲν θὰ τὴν πίστευε.

— Καὶ τὸ πικρὸ χάπι, εἶμαι σίγουρη τώρα, πὼς ἐκεῖνος τὸ ἔβαλε στὸ ποτήρι τοῦ ὑπνωτικοῦ μου. Ἤθελε νὰ μὲ κάνη νὰ μισήσω τὴν ἀδελφή μου, νὰ μὲ ἀπομακρύνη ἀπ' αὐτήν. Καὶ γιὰ πολὺ καιρὸ τὸ κατώρθωσε.

Ὅταν ἡ Ἄλις ἔφυγε, ὁ Σέριντταν πῆγε νὰ ἐπισκεφτῆ τὴν Κλέλια, στὴν κλινική. Ἡ κοπέλλα φαινόταν εὐχαριστημένη, ποὺ εἶχε σώσει τὴν ἀδελφή της ἀπὸ τὰ χαμόγελάσπ. στὴ σκέψι ὅτι ὁ ὑπαστυνόμος Σέριντταν τὴν εἶχε πάθει αὐτὴ τὴ φορὰ σὰν προτάτης. Μὰ ποιὸς μποροῦσε νὰ φαντασθῆ πὼς ἡ Κλέλια, ἀφοῦ νάρκωσε τὴ νοσοκόμα τῆς βάρδιας μὲ δυὸ σταγόνες ναρκωτικὸ στὸν καφέ της, εἶχε γλιστρήσει ἀπὸ τὸ παράθυρο τῆς κλινικῆς καὶ πὼς ἦταν ἐκείνη ποὺ χτύπησε τὴν πόρτα τοῦ Μώρφυ καὶ ἀνάγκασε τὸν καμαριέρη νὰ ξυπνήση τὸν κύριό του;

Ὁ καρπὸς τοῦ χεριοῦ της τῆς πονοῦσε φρικτά, τῆς χαμένης τῆς Κλέλιας, μὰ ἡ ἐπιθυμία τῆς ἐκδικήσεως τῆς εἶχε δώσει δύναμι. Ὅταν βγῆκε ἀπὸ τὸ πάρκο τῆς κλινικῆς, συνάντησε τὴν ἀδελφή της, ποὺ τὴν περίμενε μὲ τὸ αὐτοκίνητο, ὅπως εἶχαν συμφωνήσει. Ὕστερα ἀπὸ εἴκοσι λεπτά, εἶχαν φτάσει στὴ Σαρατόγκα Στρίητ. Ἡ Κλέλια, ποὺ ἦταν ντυμένη ὁμοια μὲ τὴν ἀδελφή της, κατέβηκε ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο καὶ πῆγε νὰ καθήση στὸ καφενεῖο, ἐνῶ ἡ Ἄλις ἔμεινε κλεισμένη στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ αὐτοκινήτου περίπου μιὰ ὥρα. Ὕστερα, σὲ κάποια στιγμή, ποὺ δὲν τὴν ἔβλεπε κανείς, βγῆκε καὶ ἀνέβηκε στὸ δωμάτιο τοῦ Μώρφυ, ἀπὸ τὴ σιδερόσκαλα τοῦ κινδύνου. Ὁ Μώρφυ, βυθισμένος στὸν ὕπνο, τῆς φάνηκε ἕνα μισητὸ κομμάτι κρέας. Τὸ χέρι της δὲν ἔτρεμε καθόλου, ὅταν βύθισε τὸ μαχαίρι στὸ στῆθος του. Ὕστερα, ἀνάβαντας δυὸ φορὲς τὴν ἀναστῆρα της, μπροστὰ στὸ παράθυρο, εἰδοποίησε τὴν Κλέλια, πὼς ὅλα εἶχαν τελειώσει. Καὶ τότε ἐκείνη ἔφυγε ἀπὸ τὸ καφενεῖο καὶ πῆγε νὰ χτυπήση τὴν πόρτα τοῦ Μώρφυ. Ὁ ὑπηρέτης τῆς ἄνοιξε καὶ ἡ Ἄλις παρακολούθησε μὲ ἀγωνία τὴ συζήτησι τῆς ἀδελφῆς της μὲ τὸν Τζάκ. Ὅταν ἐπιτέλους ἐκεῖνος πείστηκε νὰ ξυπνήση τὸν κύριό του καὶ ἐνῶ διέσχιζε τὸ διάδρομο, ἡ Ἄλις πέρασε ἀθόρυβα ἀπὸ τὸ ἐνδιάμεσο σαλονάκι καὶ πῆγε νὰ ἀντικαταστήση τὴν ἀδελφή της στὴν εἴσοδο. Τότε ἡ Κλέλια μπόρεσε νὰ φύγη γιὰ νὰ ξαναγυρίση στὴν κλινική. Καὶ μόνο σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο, ἡ Ἄλις ἔνιωσε πὼς κρατοῦσε τὴ νίκη στὸ χέρι της.

Καθισμένη στὸ βάθος τοῦ πούλμαν, ποὺ θὰ τὴν ἄφηνε κοντὰ στὴν κλινική, ἡ Ἄλις ξαναζοῦσε σχεδὸν μὲ ἀπόλαυσι ὅλες ἐκείνες τὶς στιγμές. Τὶς ἀπόμενε μόνο μιὰ ἀνησυχία: Ἡ Κλέλια εἶχε φύγει ἀπὸ τὴ Σαρατόγκα Στρίητ μὲ τὸ αὐτοκίνητο. Θὰ εἶχε βρῆ τὴ δύναμι νὰ ὁδηγήση μέχρι τὴν κλινική; Μὰ ἂν ἡ ἀδελφή της τὸ εἶχε καταθῶσει, τώρα αὐτὴ θὰ ἔπαιρνε τὸ αὐτοκίνητο καὶ θὰ γύριζε τὸ γρηγορώτερο στὸ σπίτι, σβήνοντας ἔτσι καὶ τὸ τελευταῖο ἴχνος. Μὲ τὴ ψυχὴ γεμάτη ἀπ' αὐτὴ τὴν ἐλπίδα, μόλις τὸ πούλμαν ἀπομακρύνθηκε, ἡ Ἄλις ἔτρεξε πρὸς τὸ σημεῖο ποὺ εἶχε συμφωνήσει μὲ τὴν Κλέλια νὰ ἀφήση τὸ αὐτοκίνητο, καὶ ἀναστέναξε μὲ ἀνακούφισι, ὅταν διέκρινε στὸ σκοτάδι τὸν ὄγκο τῆς Φόρντ. Πλημμυρισμένη ἀπὸ ἱκανοποίησι καὶ ἐνθουσιασμό, ἔτρεξε πρὸς τὸ αὐτοκίνητο καὶ ἄνοιξε τὴν πόρτα του... μὰ μιὰ φωνή, ποὺ ἐρχόταν ἀπὸ τὸ ἐσωτερικό, τὴν παρέλυσε.

— Εἶναι γραφτὸ νὰ συναντιώμαστε συχνὰ ἀπόψε, Ἄλις τῆς εἶπε ὁ Σέριντταν. Τόσο τὸ καλύτερο. Τώρα μποροῦμε νὰ κοιβενταστοῦμε γιὰ τὸ θάνατο τοῦ Μώρφυ Σάτσελ. Ὅπως βλέπετε, δὲν δυσκολεύτηκα νὰ μαντέψω τὴν ἀλήθεια καὶ ἤλθα νὰ σᾶς τσιμπήσω ἐδῶ.

ΑΜΠΕΡΤ ΤΖΙΑΜΠΡΙΚ

✪✪

ΤΟΝ ΣΚΟΤΩΣΕ ΜΑ ΗΤΑΝ ΑΘΩΑ

Τὸ δικαστήριο τοῦ Λονδίνου ἀναγνώρισε τὴν ἀθωότητα τῆς δεκαεξάχρονης Λίντσεϋ Ρούγκς, ποὺ βρέθηκε στὸ ἐπικέντρο ἑνὸς δραματικοῦ ἐπεισοδίου. Ὁ τσαντάγρους φίλος της Ντούγκλας ἔπεσε ἀπὸ τὴν κορέλλα καὶ τὸν πνιγόταν σχεδὸν μὲ ἕνα σφυρίδερο. Βεβαιώνοντας τὸν ὅτι ἦταν ἄσφαιρο καὶ ὅτι ἡ σκηνὴ θὰ χορεύαμε μόνον, γιὰ ἕνα διαγωνιστικὸ χόρο. Μὰ τὸ σφυρίδερο ἦταν γεμάτο μὲ ἀληθινὲς σφαῖρες καὶ ὁ Τζὼν Ντούγκλ ἔπεσε νεκρός, μπροστὰ στὰ ἔντρομα μάτια τῆς νεαρῆς Λίντσεϋ. Εὐτυχῶς βέβαιος, ἐκείνος εἶχε φροντίσει νὰ γράψη ἕνα γράμμα στὴν ἀστυνομία, ἀπαλλάσσοντας τὴν κοπέλλα ἀπὸ κάθε κατηγορία: «Ἀπὸ καιρὸ ἐπιθυμοῦσα νὰ αὐτοκτονήσω, χωρὶς νὰ βρίσκω τὸ θάρρος. Χωρὶς νὰ τὸ ξέρη, ἡ Λίντσεϋ θὰ μὲ βοηθήση νὰ ἀπαλλαγῶ ἐπιτέλους ἀπὸ τὸ βάρος τῆς ζωῆς».

ΣΤΟΝ ΚΑΘΡΕΦΤΗ

— *Εἶναι γραφτὸ νὰ συναντιώμαστε συχνὰ ἀπόψε, τῆς εἶπε ὁ Σέριντταν.*

Διακοπές στή Χρυσοπηγή

Ἡ Χρυσοπηγὴ εἶναι ἕνα μικρὸ χωριό, ὅπου μπορεῖ κανεὶς νὰ περάσῃ εὐχάριστες καὶ ἥρεμες διακοπές.

Αὐτὸ τὸ δροσερὸ χωριοῦδάκι διάλεξαν οἱ δυὸ ἀδελφές, ἡ Καίτη καὶ ἡ Νίνα, γιὰ νὰ περάσουν μερικὲς βδομάδες κοντὰ στὸ θεῖο τους, τὸν Ἀντώνη.

— Περίεργο νὰ μὴ μᾶς περιμένει ὁ θεῖος μας στὸ σταθμό.

— Θὰ τοῦ ἔτυχε κάποιο ἐμπόδιο. Ἂς πᾶμε μὲ τὰ πόδια.

— Μπᾶ!... Μπᾶ! Ὑπάρχουν... βλέπω, καὶ ξένοι στὸ χωριό.

— Ἐπὶ τέλους!...

— Ἐσὺ πρώτης ὄψεως, φαίνονται πολὺ δραστήριοι νέοι!

— Λὲς καὶ βρισκόμαστε στὸ Μεξικό. Μόνο, ποὺ δὲ φοροῦν κι' ἕνα προστατευτικὸ σωμπρέρο.

— Θὰ εἴχατε τὴν καλωσύνη καὶ τὴν εὐγένεια νὰ μᾶς ἐπιτρέψετε νὰ περάσουμε;

— Νὰ τὸ συζητήσουμε!...

— Ἤρθατε νὰ περάσετε κι' ἐσεῖς ἐδῶ τὶς διακοπές σας;... Τὰ συλλυπητήριά μας...

— Βρισκόμαστε ὀκτὼ μέρες ἐδῶ, καὶ μᾶς τρέλλανε ἡ πλῆξι. Δὲν ὑπάρχει οὔτε ἕνα παιχνίδι, οὔτε ἕνα τζουκ-μπόξ... Εἶναι φριχτό!...

— Ἂν σᾶς λείπῃ ἡ ἀτμόσφαιρα τῆς πρωτευούσης, δὲν ἔχετε παρὰ νὰ ξαναγυρίσετε σ' αὐτή.

— Καίτη, προσπάθησε νὰ εἶσαι εὐγενικὴ μὲ τοὺς κυρίους. Δὲν καταλάβες πὼς ἔχουμε νὰ κάνουμε μὲ ἀριστοκράτες;

— Μᾶς καροϊδεύετε κιόλας;

— Κάθε ἄλλο...

— Ἄ... Νά ὁ θεῖος μὲ τὸ αὐτοκίνητό του.

— Μοῦ φαίνεται πὼς δὲν θὰ τὰ πᾶμε καλὰ μ' αὐτὲς τὶς σουσουράδες!...

— Φαίνονται καλὰ κορίτσια. Μόνο ποὺ θυμώνουν εὔκολα.

— Ἐγὼ προβλέπω ἐπεισόδια...

Ὕστερα ἀπὸ 15 μέρες, οἱ δυὸ ἀδελφὲς ξεκινοῦν ἕνα πρωὶ γιὰ μιὰ ἐκδρομή.

— Καίτη, κύτταξε ἐκεῖ κάτω. Δὲν εἶναι οἱ νεαροὶ ποὺ συναντήσαμε, ὅταν ἤρθαμε στὴ Χρυσοπηγή;

— Νομίζω... Βέβαια...

— Νὰ καὶ οἱ ὑπόλοιποι. Πηγαίνουν κι' αὐτοὶ στὴ σπηλιά... Τί κάνουν ἄραγε ἐκεῖ μέσα;

— Ἂς πλησιάσουμε χωρὶς νὰ μᾶς ἀντιληφθοῦν.

— Μὰ αὐτοὶ μετέβαλαν τὴ σπηλιὰ σὲ ἀστικὸ χάλι!...

— Αὐτὸ εἶναι, δηλαδή, τὸ ἀπέλπιό τους Νίνα. Ἔχω μιὰ ἰδεούλα ἐγώ.

— Θὰ ἑτοιμάσουμε περικὲς παγίδες καὶ θὰ ξαναφτιάξουμε αὐριανὰ τὶς στήσουμε σὲ διάφορα σημεῖα. Θὰ διασκεδάσουμε μὲ τὰ ἀποτελέσματά τους...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ Ἡ συνέχεια

Γιά τίς γυναίκα ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Ὁ Ἔρωτας τὸ καλοκαίρι

ΚΟΛΥΜΠΙ, θαρκάδες, ἡλιοθεραπεία, ἐκδρομές, θαλάσσιο σκί: Σύμφωνοι, πρόκειται γιὰ πράγματα πολὺ ὁμορφα καὶ διασκεδαστικά. Εἶναι τὰ χαρακτηριστικὰ «σπὸρ τοῦ καλοκαιριοῦ». Μά, ἂν θέλουμε νὰ εἴμαστε εἰλικρινεῖς, πρέπει νὰ ἀναγνωρίσουμε πὼς τὸ πιὸ διαδεδομένο καὶ διασκεδαστικὸ σπὸρ τῶν διακοπῶν εἶναι τὸ φλέρτ ἤ, ἴσως, ὁ Ἔρωτας. Πρόκειται γιὰ ἕνα σπόρ, γιὰ τὸ ὁποῖο τὸ καλοκαίρι εἶναι ἡ ἰδεώδης ἐποχή. Γιατὶ τότε ὅλοι εἶναι πιὸ ὁμορφοι καὶ νιώθουν πιὸ ἐλεύθεροι, γίνονται καινούργιες γνωριμίες, διασταυρώνονται καινούργιες ἐλπίδες. Στὴ σύντομη παρένθεσι τοῦ καλοκαιριοῦ, ὅλοι πιστεύουν, πὼς ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ διασκεδάσουν καὶ νὰ εἶναι εὐτυχισμένοι.

Πρόκειται, βέβαια, γιὰ ἕνα «σπὸρ», ποὺ ἔχει τὶς χαρές του, ἀλλὰ παρουσιάζει καὶ πολλοὺς κινδύνους. Ὑπάρχουν, πράγματι, πολλοὶ τύποι καλοκαιριάτικου ἔρωτα. Ἂς δοῦμε ποιοί εἶναι οἱ πιὸ συχνοὶ ἀπ' αὐτούς.

ΤΟ ΜΟΙΡΑΙΟ ΟΧΙ

Αὐτὸ τὸ εἶδος τοῦ ἔρωτα ἐκδηλώνεται ἀρχικὰ μὲ μιὰ εἰλικρινῆ ἀντιπάθεια, ἀκόμα καὶ πρὶν ἀπὸ τὴ γνωριμία. Εἶναι, εὐκολότατα, π.χ. νὰ ἀντιπαθήσῃ ἡ κοπέλλα τὸ νεαρό, ποὺ βρίσκεται ξαπλωμένος κάτω ἀπὸ τὴ διπλανὴ ὀμπρέλλα στὴν ἀερογιαλιά, πρὶν ἀκόμα τὸν γνωρίσῃ. Εἶναι ἀνυπόφορος! Κινεῖται μὲ πολλὴ σιγουριά, κάνει τὸ σπουδαῖο! Θὰ εἶναι, δίχως ἄλλο, ἕνας τύπος ἀλαζονικός, γιατὶ καθεται μὲ τὶς ἄκρες ἀκίνητος στὸν ἥλιο, δὲν μιλεῖ ποτὲ σὲ κανένα, διαβάζει ἐπιστημονικὰ τὴν τελευταία φιλολογικὴ ἐπιτυχία. Εἶναι, χωρὶς ἀμφιβολία, ἕνας τύπος ἐπιδεικτικός, καὶ αὐτὸ τὸ δείχνει μὲ τὸν τρόπο ποὺ κάνει βουτιές, μὲ τὸ τέλειο κρόουλ ποὺ κολυμπᾶ. Κι' ἡ ἀντιπάθεια δὲν χάνεται, ὅταν ὁ νεαρὸς ἀποκαλύπτεται ἕνας καλὸς φοιτητὴς τοῦ πανεπιστημίου ἢ ἕνας σοβαρὸς νεαρὸς ὑπάλληλος, καὶ γίνεται δεκτὸς στὸ φιλικὸ σπίτι. Αὐτὸ ἐπιτα, μάλιστα, σ' αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ σημεῖο, ἡ κοπέλλα ἀρχίζει νὰ τὸν κατηγορῇ στὶς φίλες της: «Εἶναι πληκτικός! Εἶπατε ὅτι λύνει ἀκόμα καὶ σταυρόλεξα; Ἐγώ, αὐτοὺς τοὺς τύπους ποὺ λύνουν σταυρόλεξα, δὲν μπορῶ νὰ τοὺς ἀνεχθῶ!» «Μὰ γιὰ κυττάξτε αὐτὰ τὰ πέδιλα ποὺ φοράει σήμερα! Τί φρίχτο γούστο! Καὶ ὕστερα, εἴδατε πάσο εὐκολα κοκκινίζει ὅταν κάθεται στὸν ἥλιο; Νομίζει κανεὶς πὼς θὰ πάθῃ συμφόρηση, ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη».

Ἡ ἀντιπάθεια ἐπιμένει, ἀκόμα καὶ ὅταν ὁ νέος παίρνῃ θάρρος νὰ καλέσῃ τὴν κοπέλλα νὰ βγοῦν μαζὶ τὸ ἀπόγευμα τὴν ἴδια. Φαινομενικά, ἡ κοπέλλα δέχεται μὲ ἀπλικτικὴ εὐγένεια τὴν πρόσκλησι, ἀλλὰ μέσα της ἔχει ἀρχίσει νὰ ἀναγγέλλῃ τὴν ἐπίθεσι στὶς φίλες της καὶ τὶς ἑτοιμάζει γιὰ τὸ σχόλιο, μὲ θάρρος κι' ἐπιμονή: «Σᾶς παρακαλῶ, μὴν μοῦ φύγουν ὅλοι μαζί, ἂν δὲν μπορῶ νὰ ἀνοίξω ἕνα τετ-α-τετ μὲ τὸν Σωκράτη. Ἐγὼ θὰ τοῦ πῶ τί νὰ τοῦ πῶ! Πάντα ξέρει γιατί, δὲν περνᾶ κὸν ἀπὸ τὸ μυαλό της νὰ φύγῃ τὴν ὥρα ποὺ ἔχουν ἀφῆσῃ τὸν παρ' ὅλα ποὺ οἱ φίλες ἔχουν ἀφῆσῃ γενικὸ συναγερμὸ γιὰ τὴν βοήθειαν. Καὶ ὅχι μόνον, ἀλλὰ τὸ μὲ δέχεται καὶ ἡ ἐγὼ καὶ τὸ ἐπόμενο βράδυ, καὶ πολλὲς βραδιὲς ἀκόμα, μόνη μαζί του. Αὐτὸ φυσικὰ γίνεται κρυφά, γιατὶ ὕστερα ἀπὸ ὅλα τὰ ἄσχημα λόγια, ποὺ ἔχει πῆ γι' αὐτόν, προσπαθεῖ νὰ κρατήσῃ τὰ προσχήματα μὲ τοὺς φίλους καὶ τὶς φίλες. Ἐκεῖνοι τὴ βλέπουν μὲ ἔκπληξι νὰ χάνεται ὅλο καὶ πιὸ συχνά, νὰ ἐξαφανίζεται κάθε βράδι καὶ νὰ δεβαιώνῃ κακκινίζοντας, πὼς πλαγιάζει νωρίς, ἐπειδὴ ὑποφέρει ἀπὸ πονοκεφάλους...

Ἀντίθετα, ὁ δεσμός της μὲ τὸν «ἀντιπαθητικὸ» νεαρὸ γίνεται ὅλο καὶ πιὸ ἐντατικός. Μιλοῦν πολύ, ὅταν εἶναι μαζί: Κουβεντιάζουν γιὰ γενικὰ προβλήματα, γιὰ θέματα σοβαρά, ὅπως ὁ ἔρωτας, ἡ πολιτική, ἡ ἠθική, ἡ αἰτία ποὺ ὑπάρχουν

στὸν κόσμο... Μιλῶντας ἔτσι, ἐκθέτοντας ὁ καθένας τὶς δικές του ἰδέες, γνωρίζονται ὅλο καὶ περισσότερο, ὅλο καὶ καλύτερα. Καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγο καιρό, ἕνα πρωΐ, παρουσιάζονται μαζὶ στὴν πλάζ. Ἀγαπιοῦνται, εἶναι φανερό, καὶ τὸ περασμένο βράδυ τὸ ὡμολόγησαν ὁ ἕνας στὸν ἄλλο. Μὰ αὐτό, ἐννοεῖται, δὲν σημαίνει τίποτα. Ἀγαπιοῦνται μὰ ὅλα τελειώνουν ἐκεῖ. Ὁ καθένας πρέπει νὰ διατήρῃση τὴν ἐλευθερία του» ἔχει πῆ ἐκείνη.

Εἴμαστε δυὸ ἄτομα αὐτόνομα, θὰ μείνουμε μαζὶ ὅσο μᾶς ἀρέσει», ἔχει πῆ ἐκείνος. «Ἐσὺ μπορεῖς νὰ ἀγαίνῃς μὲ ὁποια θέλεις, δὲν μὲ νοιάζει». ἔχει πῆ ἐκείνη. «Ἀγαπιόμαστε σὲ τολμηροὺς τρόπους. Ἡ ἰδέα τοῦ νεαροῦ πάνω σ' αὐτὸ τὸ τύπο τοῦ ἔρωτα εἶναι ἡ ἀκόλουθη: Αὔριο παρουσιάζεται στὴν ἀκρογιαλιὰ μὲ τὸ σκολαστερινο δέρμα του καὶ τὰ κάπως μακριὰ μαῦρα μαλλιά του. Ἡ ξένη κοπέλλα, κεραυνοβολημένη ἀπὸ τὴν ἀνδροπρεπῆ ὁμορφιά του, τὸν κυττάζει μὲ θαυμασμὸ καὶ μὲ πάθος. Ἐκείνος τὴν πλησιάζει μὲ σιγουριά, τὴν κυτταζει καὶ τῆς λέει: «Γειά σου, μὲ λένε Ἀλέκο». Ἐκείνη, μὲ φωνὴ πνιγμένη ἀπὸ συγκίνησι, ἀπαντᾶ: «Ἐγκώ, μὲ λένε Κλαίρη». Ὕστερα ἀπ' αὐτό, ἐκείνος τῆς λέει ἁπλᾶ: «Μ' ἀρέσεις, θέλεις νὰ κάνουμε συντροφιά;» Ἐκείνη φυσικὰ ἀπαντᾶ καταφατικά, καὶ ἡ κατάκτησι ἔχει γίνει, γιὰ ὅλο τὸ καλοκαίρι.

Δὲν ἀποκλείεται τὰ πράγματα νὰ ἐξελιχθοῦν ἀκριβῶς ἔτσι. Μὰ συνήθως παρουσιάζονται θλιβερὲς ἐπιπλοκές, ποὺ δὲν ἐξαρτῶνται καθόλου ἀπὸ τὴν κοπέλλα, ἀλλὰ ἀπὸ τὸ νεαρό. Ἡ κοπέλλα, πράγματι, μπορεῖ νὰ δεχτῇ νὰ κατακτηθῇ, ἀλλὰ τὸ πολὺ γιὰ μιὰ ἑβδομάδα. Δὲν θέλει αἰσθηματικὲς περιπλοκές, δὲν γαπᾶ τὰ δράματα οὔτε τοὺς δεσμοὺς ποὺ παρατείνονται, δὲν ὑποφέρει τὴ ζήλεια, δὲν καταλαβαίνει τὴ μανία τῆς ἀποκλειστικότητος. Ἐκείνη θέλει ἁπλούστατα ἕνα σύντομο διασκεδαστικὸ δεσμό, ποὺ θὰ τῆς ἀφήσῃ μιὰ εὐχάριστη ἀνάμνησι. Μὰ ὁ νεαρός, παρ' ὅλο ποὺ ξεκίνησε μὲ προθέσεις ἁπλοῦτα ἴδιες καὶ μὲ μεγάλες ἐπιδείξεις κυνισμοῦ, καταλήγει νὰ ἐρωτευθῇ στὰ σοβαρά. Καὶ τότε ὑποφέρει, ἀπελπίζεται, δημιουργεῖ σκηνές, δίνει χασοῦρα, ἐπειδὴ ἐκείνη πῆγε μ' ἕνα ἄλλο. Καὶ τὸ ἐρωτικὸ πάθος τελειώνει συχνὰ μὲ αἰσθηματικὰ γράμματα, ποὺ ταξιδεύουν ὅλο τὸ χειμῶνα μέχρι τὸ Παρίσι, τὴ Ρώμη, τὸ Βερολίνο, τὴ Στοκχόλμη. Γράμματα γεμάτα ἀπὸ νοσταλγία, ἀπὸ ἐρωτικὲς ἀπειλήσεις, ἀπὸ αἰτήσεις γάμου, ποὺ ἡ ξένη κοπέλλα τὰ περάει στὸ καλόθι τῶν ἀχρήστων μὲ τὰ συνκαταβατικὸ χαμόγελο καὶ δὲν τὰ διαβάζει ποτέ. Ἀλλωστε τῆς εἶναι ἀδύνατον νὰ τὰ διαβάσῃ, γιατὶ δὲν ξέρει ἑλληνικά!

Η ΑΠΙΣΤΙΑ «ΠΟΥ ΔΕΝ ΓΙΝΕΤΑΙ»

Εἶναι σχεδὸν ἀστεῖο, μπορεῖ νὰ φαίνεται ἀπίστευτο, μὰ εἶναι ἀκριβῶς ἔτσι. Πρόκειται γιὰ τὴν ἀπιστία «ποὺ δὲν γίνεται», τοῦ συζύγου, ποὺ μένει στὴν πόλι. Προκειται γιὰ ἕνα φαινόμενο ἀνάπτελκυστο, ὅπως τὸ συνάχι τὸ Νοέμβριο.

Ὁ σύζυγος ὀνειρεύεται τὴν ἐλευθεριά του, στὴν πόλι. Καὶ τὰ ὄνειρά του γεμίζουν ἀπὸ βροσερὲς κορὲς πέλλες, ποὺ θὰ τὶς καλέσῃ νὰ περάσουν μαζί του τὴ βραδιά, ἀπὸ ἐξυπνες συναδέλφους, ποὺ θὰ τὶς συνοδεύσῃ στὸν κινηματογράφο.

Καὶ ἐπιτέλους φτάνει ἡ μεγάλη στιγμή. Ἡ σύζυγος καὶ τὰ παιδιὰ ἀνέβηκαν σ' ἕνα πλοῖο, σ' ἕνα τραῖνο ἢ σ' ἕνα λεωφορεῖο κι' ἐξαφανίστηκαν γιὰ τὸ μέρος τοῦ παραθερισμοῦ. Καὶ αὐτὸς ἔμεινε μόνος, ἐλεύθερος! Μὰ ἡ ἐλευθεριὰ εἶναι τόσο δύσκολη κάποτε! Μήπως δὲν εἶναι ἀλήθεια ὅτι πολλοὶ Ἀμερικανοὶ νέγροι τοῦ Νότου, ὅταν ἐλευθερώθηκαν ἀπὸ τὴ σκλαβιά, ἔμειναν νὰ ὑπηρετοῦν στὰ σπίτια τῶν παλιῶν ἀφεντικῶν τους;

Στὸ σύζυγο, ποὺ μένει στὴν πόλι, θὰ ἄρεσε πολὺ νὰ ἔχῃ μιὰ περιπέτειαν. Ἴσως μάλιστα καὶ νὰ προσπαθήσῃ νὰ τὴν ἔχῃ. Μά, πολλὲς φορές, τὸν σταματᾶ ὁ φόβος τῆς ἀποκαλύψεως καὶ τοῦ σκανδάλου. Δὲν εἶναι καθόλου συνηθισμένος νὰ λέῃ ψέματα, καὶ σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι θὰ πρέπει νὰ ἐπινοήσῃ πολλά, καὶ ὄχι πάντοτε πιστευτά: «Ἀλήθεια, μοῦ τηλεφώνησες στὶς ἕνα τὴ νύχτα; Παράξενο, δὲν ἄκουσα τίποτα. Ἤμουν πολὺ κουρασμένος καὶ κοιμόμουν... Προχθὲς τὸ βράδυ; Ἄ ναί, δὲν ἤμουν στὸ σπίτι, πῆγα νὰ δειπνήσω μαζὶ μὲ τὸ Γιώργο...»

Αὐτὰ τὰ ψέματα τοῦ φαίνονται ταπεινωτικά, ὅπως τὰ ταπεινωτικὲς ἀρχίζει νὰ θεωρῇ καὶ τὶς σύντομες «συναντήσεις» μὲ διάφορες εὐκολες κοπέλλες. Ὄχι, αὐτὸς εἶναι κύριος, ἄνθρωπος μὲ ἀξιοπρέπεια, ποὺ σέβεται τὸν ἑαυτό του. Καλύτερα λοιπὸν νὰ λείπουν κάτι τέτοια...

«Ἄλλες φορές, ὁ σύζυγος δὲν τὰ σκέπτεται ὅλα αὐτὰ καὶ προσπαθεῖ, ἀντίθετα, νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ ὄνειρο τῆς ἐλεύθερης ζωῆς τῶν διακοπῶν, ποὺ εἶναι γεμάτη ἀπὸ περιπέτειες. Μὰ καταλήγει νὰ ἀνακαλύψῃ μὲ πικρία, πὼς οἱ δροσερὲς κοπέλλες, ποὺ εἶχε στὸ μυαλό του, εἶναι ὅλες ἀρραβωνιασμένες, πὼς οἱ ἔξυπνες συνάδελφοι τοῦ γραφείου δὲν ἔχουν ἐλεύθερες τὶς βραδιές τους καὶ πὼς οἱ εὐκολες κοπέλλες, ποὺ εἶναι πρόθυμες γιὰ περιπέτειες, στοιχίζουν πολὺ ἀκριβὰ καὶ εἶναι ἱκανὲς νὰ τὸν κάνουν νὰ χαλάσῃ σὲ μιὰ βραδιὰ μιὰ μικρὴ περιουσία.

Μερικὲς φορές, ἡ κοπέλλα τῆς περιπέτειας μπορεῖ νὰ εἶναι ἕνας παλιὸς ἔρωτας, ἕνα αἴσθημα ποὺ ὑπῆρχε πρὶν ἀπὸ τὸ γάμο του. Σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι, περνᾶ μαζί της ὅλη τὴ βραδιά, δείχνοντάς της τὶς φωτογραφίες τῶν παιδιῶν του στὴν ἀκρογιαλιά, καὶ ὅλα τελειώνουν μ' ἕνα ἀγνὸ νοσταλγικὸ φιλὶ στὸ μάγουλο.

Μερικὲς (σπάνιες ὅμως) φορές, ἡ περιπέτεια πραγματοποιεῖται. Καὶ ὁ ἄπιστος σύζυγος ἐγκαίνει ἀπ' αὐτὴ μ' ἕνα κεφάλι ποὺ βουΐζει, μὲ τὸ στομάχι ἀνω-κάτω, γιατὶ δὲν βρῆκε τὸ θάρρος νὰ πάρῃ τὸ συνηθισμένο χωνευτικό του, καὶ μὲ μιὰ γενικὴ αἴσθησι ἀδιαθεσίας καὶ ἐνοχλητικῆς ντροπῆς. Αἰσθάνεται περιφρόνησι γιὰ τὴν κοπέλλα τῆς περιπετείας καὶ μιὰ μεγάλη ἐπιθυμία νὰ πάρῃ τὸ πρῶτο τραῖνο, γιὰ νὰ τρέξῃ νὰ συναντήσῃ τὴ σύζυγό του!

Ο ΝΕΑΡΟΣ ΠΕΙΡΑΣΜΟΣ

Εἶναι ὁ πειρασμὸς ποὺ κυριεύει συνήθως τὴ σύζυγο, ὅταν βρίσκεται ἀνάμεσα στὰ τριανταπέντε καὶ τὰ σαράντα καὶ ὁ ἄντρας της ἔμεινε στὴν πόλι.

«Τὸ πρῶτο σημάδι πὼς ἡ γυναίκα ἀρχίζει νὰ γερνᾶη», λένε οἱ ψυχολόγοι, «δὲν εἶναι οἱ ρυτίδες, οὔτε οἱ λίγες ἄσπρες τρίχες, οὔτε τὰ λίγα κιλὰ πάρα πάνω. Εἶναι, ἀντίθετα, μιὰ νευρικὴ ἀνησυχία, μιὰ ἀπληστία γιὰ ἔντονη ζωή, μιὰ ἀνάγκη γιὰ τρυφερότητα καὶ μιὰ ἐλξι πρὸς τοὺς πολὺ νέους ἄντρες. Ὅταν ἡ γυναίκα αὐτὴς τῆς ἡλικίας, τραβήξῃ τὴν προσοχὴ ἑνὸς νέου, στὸ διάστημα τῶν διακοπῶν, εἶναι δύσκολο νὰ σωθῇ. Ἀρχίζει πράγματι νὰ αἰσθάνεται μιὰ δυνατὴ ἐλξι γιὰ τὸν ὅμορφο εἰκοσάχρονο νεαρό, ποὺ τὴ φλερτάρει. Τοῦ μιλεῖ σὰν μητέρα, τοῦ φέρεται μὲ ἀνωτερότητα, προβάλλει ἀδιάκοπα τὴν ἡλικία της σὰν ἀνυπέρβλητο ἐμπόδιο γιὰ ἕνα δεσμὸ μεταξύ τους. Μὰ δὲν μπορεῖ νὰ μὴ νιώθῃ συγκινημένη, κολακευμένη. Δὲν μπορεῖ νὰ μὴ γίνεται φιλάρεσκη μαζί του, νὰ μὴ τοῦ χαρίζῃ ποῦ καὶ ποῦ κάποιο χάδι, ποὺ μόνο φαινομενικὰ εἶναι μητρικό. Ὁ θαυμασμὸς τοῦ νεαροῦ τὴ συγκινεῖ. Τὴν εὐχαριστεῖ τὸ γεγονὸς πὼς τὴν ἀναγκάζει ἐκείνος νὰ διασκεδάζῃ ὅπως διασκεδάζουν οἱ νέοι. Τὴν πηγαίνει νὰ χορέψουν (οἱ σύζυγοι, ὅπως εἶναι γνωστό, δὲν χορεύουν ποτέ), τὴν πηγαίνει νὰ κάνῃ μακρυνοὺς περιπάτους (οἱ σύζυγοι, ὅπως εἶναι γνωστόν, μισοῦν τὸν ποδαρόδρομο). Τὰ κομπλιμέντα ποὺ τῆς κάνει ἀδιάκοπα (ἐνῶ οἱ σύζυγοι, ὅπως εἶναι ἀποδεδειγμένο, τὰ ἔχουν λησμονήσει ἀπὸ καιρό) τὴν κάνουν νὰ νιώθῃ καὶ πάλι νέα. Καὶ τότε, ἀρχίζει συμβιβαστικὲς συζητήσεις μὲ τὸν ἑαυτό της. «Κατὰ βάθος, γιατί ὄχι; Ὁ ἄντρας μου δὲν θὰ τὸ μάθῃ ποτέ. "Ισως νὰ εἶναι ἡ τελευταία εὐκαιρία τῆς ζωῆς μου. Εἶμαι ἀκόμα νέα, ἔχω δικαίωμα στὴ ζωὴ καὶ τὸν ἔρωτα».

Ἡ ἀτμόσφαιρα τῶν διακοπῶν τὴν παρακινεῖ νὰ προσφέρῃ κι' αὐτὴ διακοπὲς στὸν ἑαυτό της, δηλαδὴ στὰ καθηκοντά της καὶ στὶς εὐθύνες της. Νιώθει ἡ ἡρωΐδα ἑνὸς ὡραίου ρομάντσου καὶ δὲν καταλαβαίνει πὼς μπορεῖ νὰ εἶναι ἀντίθετα ἡ πρωταγωνίστρια ἑνὸς ρομάντσου θλιβεροῦ.

Δὲν ἀποκλείεται λοιπὸν νὰ καταλήξῃ νὰ ὑποχωρήσῃ στὸν πειρασμό. Ὡστόσο, στὶς περισσότερες περιπτώσεις, ἡ ἀπιστία μένει μόνο στὴ φαντασία της, σὰν κάτι πολὺ ἐπιθυμητό, ἀλλὰ ἀπηγορευμένο.

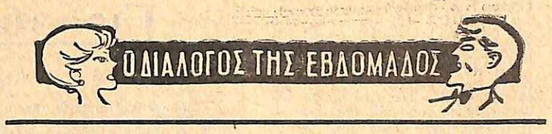
Μὰ δὲν ἀποκλείεται νὰ ἀντιμετωπίσῃ στὸ τέλος μιὰ σοβαρὴ ἀπογοήτευσι. Μπορεῖ νὰ καταλάβῃ πὼς «αὐτὸ τὸ παιδὶ» δὲν εἶναι καθόλου τὸ εὐπλαστο ζυμάρι, ποὺ νόμιζε πὼς θὰ μποροῦσε νὰ τὸ κάνῃ ὅ,τι ἤθελε, ἀλλὰ ἕνας ἄντρας ἀληθινὸ ἐρωτευμένος, ἀποφασισμένος νὰ τὴν κάνῃ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν ἄντρα της καὶ τὰ παιδιά της, τολμηρὸς μπροστὰ στοὺς ἄλλους, ἀδιαφορῶντας γιὰ τὸν κίνδυνο νὰ τὴν ἐκθέσῃ, ἑτοιμος πάντα νὰ δημιουργήσῃ δυσάρεστες σκηνές. Μπορεῖ ἀκόμα νὰ ἀντιληφθῇ πὼς ὁ νεαρος δὲν εἶναι τὸ αἰσθηματικὸ παιδὶ ποὺ φαντάστηκε, ἀλλὰ ἕνας ἄντρας ἁπλῆστος γιὰ δῶρα καὶ ἕτοιμος νὰ τῆς ζητήσῃ «δανεικά» σοβαρὰ χρηματικὰ ποσά, χωρὶς νάχῃ τὴν παραμικρὴ πρόθεσι νὰ τῆς τὰ ἐπιστρέψῃ. Μπορεῖ τέλος νὰ καταλάβῃ πὼς ὁ νεαρὸς τὴν κορίδευει μὲ τοὺς συνομηλίκους του, καὶ νὰ φτάσῃ στὰ ἄκρα αὐτιά της καμμιὰ ἀπὸ τὶς εἰρωνικὲς καὶ σκληρὲς φράσεις τους. Μπορεῖ νὰ καταλάβῃ, μὲ ἄλλα λόγια, πὼς δὲν ἀξίζει τὸν κόπο νὰ ἀπατήσῃ γιὰ χάρι του τὸν ἄντρα της, νὰ ταράξῃ γιὰ πάντα τὴν ἡσυχη συνείδησί της.

ΦΙΛΙΑ ΜΕ ΕΡΩΤΑ

Εἶναι ὁ ἔρωτας τῶν νέων, ἐκείνος ποὺ οἱ γάμοι ἐξακολουθοῦν νὰ ὀνομάζουν ἀκόμα μὲ μιὰ λέξι, ποὺ ἔχει φτάσει ὡς τὶς μέρες μας ἀπὸ τὰ πρῶτα χρόνια τοῦ αἰώνα μας: «Φλέρτ». Μὲ μόνη τὴ διαφορὰ πὼς τὰ παιδιὰ δὲν τὸν ὀνομάζουν πιὰ ἔτσι, γιατὶ δὲν πρόκειται πιὰ γιὰ τὸ ἴδιο πρᾶγμα.

Τὸ φλέρτ ἦταν μιὰ αἰσθηματικὴ συνάντησι, μὲ ὅλα τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ ἔρωτα, ἀλλὰ χωρὶς κίνδυνες, χωρὶς ὑποσχέσεις καὶ χωρὶς συνέχεια.

Ἡ φιλία μὲ ἔρωτα εἶναι ἀντίθετα, κάτι διαφορετικό. Ἐκείνος κι' ἐκείνη εἶναι φίλοι, πρᾶγμα ποὺ σημαίνει πὼς ἔχουν ἕνα δεσμὸ ἀληλεγγύης, ἐγκαρδιότητος, εἰλικρινείας, εἶναι ἑτοιμοι νὰ βοηθήσουν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο, ἔχουν κοινὰ ἐνδιαφέροντα, κοινὲς διασκεδάσεις. Κι' ὅπειτα, κάθε τόσο, ὅταν γίνωνται αἰσθηματίες, ὅταν εἶναι συγκινημένοι ἀπὸ ἕνα τραγούδι, ὅταν αἰσθάνονται μελαγχολία, ἡ φιλία γίνεται ἐρωτας. Ἔνας ἔρωτας, ποὺ σπάνια μόνο λίγη ὥρα, γιὰ νὰ ξαναγίνῃ ὕστερα φιλία. Αὐτὸς εἶναι ὁ πιὸ συχνὸς ἔρωτας τοῦ μοντέρνου καλοκαιριοῦ. Ἴσως λίγο φτωχός, χωρὶς ἀρκετὴ ἔντασι, χωρὶς ἱκανοποίησι. Μὰ εἶναι καὶ ὁ λιγώτερο ὀδυνηρός, ἐκείνος ποὺ ἐπιφυλάσσει τὶς λιγώτερες ἀπογοητεύσεις, γιατὶ δίνει καὶ τὶς λιγώτερες αὐταπάτες.

Συζυγικὲς ἀβρότητες

ΠΡΟΣΩΠΑ:

Κύριος καὶ Κυρία Ζουρνταίν.

(Τὸ ζεῦγος Ζουρνταίν παραθέτει πλούσιο γεῦμα σὲ γνωστοὺς καὶ φίλους γιὰ τὴ δεκαετηρίδα τῶν γάμων τους. Κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ γεύματος, ὁ κ. Ζουρνταὶν δείχνεται περιποιητικώτατος στὴν πλαίνη του δεσποινίδα Ἰωσηφίνα Λυκουρδαί. Πράγμα ποὺ προκαλεῖ τὴ ζήλεια τῆς συζύγου του. Ὅταν τελειώνῃ τὸ γεῦμα καὶ φεύγουν οἱ προσκαλεσμένοι, τὸ ζεῦγος ἀποσύρεται στὸν κοιτῶνα του).

Η ΚΥΡΙΑ: Χαρὰ στὴν ἀσυνειδησία σου, νὰ νομίζῃς τώρα πὼς θὰ μπορέσῃς νὰ κοιμηθῇς...

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Καὶ γιατὶ δὲν θὰ μπορέσω; Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι παραφάγαμε, μὰ ἤπια μερικὲς σόδες κι' ἐλπίζω νὰ χωνέψω...

Η ΚΥΡΙΑ: Ὥστε ὁ κύριος ἐξαχνά τὴ Θεία Πρόνοια, ποὺ φέρνει τύψεις συνειδήσεως στὸν ὕπνο καὶ δὲν τὸν ἀφήνει νὰ κοιμηθῇ:

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Διάβολε! Καὶ τί ὀσολυπίες ἔχει ἡ Θεία Πρόνοια μαζί μου:

Η ΚΥΡΙΑ: Ἀσυνείδητε! "Αν τὸ ἤμερα αὐτὸ πρὸ δέκα χρόνων, δὲν θὰ γιορτάζαμε ἀπόψε δεκαετηρίδες καὶ κουρουφέξαλα... Θυμᾶσαι πρὶν δέκα χρόνια, ὅταν βγαίναμε ἀπὸ τὴν ἐκκλησία μετὰ τὴ στέψι: Ἐγὼ δὲν ξεχνῶ ποῦ μ' ἔτρωγες μὲ τὰ μάτια σοι: Στὸ τραπέζι μάλιστα τοῦ γάμου, γρᾶες καὶ κάθησες πλάϊ μου καὶ δὲν ἤξερες τί νὰ κάνῃς γιὰ νὰ μὲ περιποιηθῇς. Ἔχει γούστο νὰ μοῦ πῇς πὼς δὲν θυμᾶσαι οὔτε τὴν πρότασί σου ἐκείνη γιὰ μένα!... Πόσο συγκινήθηκαν ἡ καημένη ἡ μητέρα μου κι' ὁ καλὸς μου ὁ πατέρας! Μὰ κι' ὅλοι οἱ καλεσμένοι... Ἀλλὰ κι' ἐγὼ ἤμουν εὐτυχισμένη τόσο! Ποῦ νὰ φανταστῶ τὴν ἀποψινή σου ἀνανδρεία! Ἴσως μάλιστα τοὺς προσκαλέσες ἐπίτηδες;

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Μὰ ἐξεγνὸς πὼς ἐσὺ εἶχες κάνει τὶς προσκλήσεις;

Η ΚΥΡΙΑ (ἐξὸ φρενῶν): Καθόλου, κύριέ μου! Εἶσαι ἱκανὸς τώρα νὰ μοῦ πῇς ὅτι ἐγὼ προσκάλεσα κι' ἐκεινη... πῶς τὴ λένε; τή... τὴ δεσποινίδα Ἰωσηφίνα Λυκουρδαί. Ναί, ναί... Θὰ μοῦ πῇς, βέβαια, πὼς τὴν ἔφερε ὁ ἀδελφός της, χωρὶς νὰ τὸ ξέρῃς ἐσύ — αὐτὸ μάλιστα τὸ εἶπε καὶ ἡ ἴδια μπροστά μου — ἀλλὰ δὲν εἶμαι δὰ καὶ κανένα ζῶο. Καταλαβαίνω πὼς τὰ εἴχατε συμφωνήσει, ἐσύ, ἐκεινη κι' ὁ ἀδελφός της... "Α! νὰ σοῦ πῶ, ὡραῖο ρολὸ παίζει ὁ προκομμένος ὁ ἀδελφός! Κυττάζει νὰ διευκολύνῃ τὴν ἀδελφή του στὶς...

Ο ΚΥΡΙΟΣ (ἀδημονῶντας): Τέλος πάντων, θὰ κοιμηθοῦμε ἀπόψε ἢ ὄχι;

Η ΚΥΡΙΑ: Δὲ σ' ἐμποδίζω, μοῦ φαίνεται, νὰ κοιμηθῇς. (Συνεχίζει). Ξέρω δὰ μὲ ποιὸ σκοπὸ ἤρθε ἀ ὐτ ἡ στὸ σπιτι μας... Ἤρεμε νὰ δῇ ἂν θάχῃ καλὸ νοικοκυριό, ὅταν θὰ τὴν παντρευτῇς, σὲ περίπτωσι ποὺ θὰ χωρίσουμε ἢ θὰ πεθάνω ἐγώ... "Ω! ἂς μὴ στενοχωριέται. (Μὲ συγκίνησι). Λίγο θὰ περιμένῃ. Μὲ τὰ μαρτύρια ποὺ μοῦ κάνεις, πολὺ λίγη εἶναι ἡ ζωή μου. Κάθε ἑβδομάδα στενεύω τὰ φορέματά μου. Κάθε μέρα λυώνω καὶ μαραίνουμαι. Γρήγορα θὰ γίνῃ κυρία ἐδῶ μέσα ἡ Ἰωσηφίνα σου.

Ο ΚΥΡΙΟΣ (ἐκνευρισμένος): "Ω! Παναγία μου!

Η ΚΥΡΙΑ: Σὲ στενοχωροῦν βέβαια τὰ λόγια μου καὶ στριφογυρίζεις στὸ κρεβάτι σου ἔ; Δὲν ἀπαντᾶς. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι εἶσαι ἔνοχος.

Ο ΚΥΡΙΟΣ (θυμωμένος): Διάβολε! Ἐσύ, βρὲ γυναίκα, εἶσαι ἱκανὴ νὰ ἐνοχοποιήσῃς καὶ ἁγιο ἀκόμα...

Η ΚΥΡΙΑ: Καὶ τί θέλεις νὰ πῆς μ' αὐτό; Μήπως θέλεις νὰ πῆς ὅτι σὲ συκοφαντῶ, ἐπειδὴ σοῦ λέω τὴν ἀλήθεια; Μήπως σὲ συκοφάντησα καὶ μὲ τὴ Φουσσάνα, τὴν ὑπηρέτριά μας, ποὺ ἔδιωξα;

(Ὁ κύριος γυρίζει τὸ πρόσωπό του πρὸς τὸ ἄλλο μέρος).

Η ΚΥΡΙΑ (ἔξω φρενῶν): "Α, δὲ μπορεῖς νὰ μὲ ὀλέπῃς κατὰ πρόσωπο. Εἶσαι ἄνανδρος καὶ φοβᾶσαι μήπ προδοθῇς...

(Ἀκολουθεῖ μιὰ σύντομη σιωπή).

Η ΚΥΡΙΑ (ἐσπωτὰς μὲ μανίαν): "Οχι, ὄχι! Δὲ σωπαίνω. Μὲ τὴ σιωπή σου τὰ παραδέχεσαι ὅλα ὡς ἀληθινά. Καὶ εἶμαι κατάπληκτη ποὺ ἔχεις τὴν τόλμη νὰ μοῦ ἐπιθυμᾶλης νὰ σωπάσω. Καὶ τὴ γλώσσα νὰ μοῦ κόψῃς, θὰ φωνάξω! Ἐμπρός! Δοκίμασε λοιπὸν νὰ μοῦ τὴν κόψῃς! Ἐσύ, εἶσαι ἱκανὸς ὅλα νὰ τὰ κάμῃς.

Ο ΚΥΡΙΟΣ (διατηρώντας τὴν ψυχραιμία του): Ἡ νύχτα ἔγινε γιὰ νὰ κοιμᾶται ὁ κόσμος καὶ ὄχι γιὰ νὰ κόβῃ γλώσσες.

Η ΚΥΡΙΑ (ποὺ θυμᾶται ἄξαφνα τὴν

τοὺς ἐπαίνους της, τῆς σιχαμένης; "Α! ἑκατὸ χρόνια νὰ ζήσω, δὲ θὰ ξεχάσω τὴν ἀποψινή σου διαγωγή.

Ο ΚΥΡΙΟΣ (μὲ εἰρωνικὸ τόνο στὴ φωνή του): Ἑκατὸ χρόνια! Μὰ προτήτερα ἔλεγες πὼς πολὺ λίγο θὰ ζήσῃς ἀκόμα.

Η ΚΥΡΙΑ: Ὦ! μὴν τρέμῃς, ἂν ἀκοῦς ἑκατὸ χρόνια! Τὸ φέρνω μόνο γιὰ παράδειγμα. Καὶ τώρα νὰ ἔλεπα ἐμπρός μου τὸν τάφο μου ἀνοιχτό, θάπεφτα μέσα καὶ θὰδινα τέλος στὰ βάσανά μου. Ἔτσι θὰ ἤσουν κι' ἐσὺ ἐλεύθερος νὰ πάρῃς τὴν κοκκαλιάρα σου, τὴν κρεμανταλοῦ σου, τῆ... θεατρίνα σου! Μιὰ νέα ποὺ θέλει νὰ δείχνεται στὸν κόσμο κι' ὅλο ζητάει νὰ τραγουδάῃ, ὅπως ἡ Ἰωσηφίνα σου, ἀπόψε, εἶναι σωστὴ θεατρίνα. "Αν ξεκολλοῦσες μιὰ στιγμὴ τὰ μάτια σου ἀπὸ πάνω της, τότε θἄλεπες πὼς γελοῦσαν μαζί της ὅλοι οἱ καλεσμένοι, καθὼς τὴν ἄκουγαν νὰ μιαουλίζῃ ἐκεῖνο τὸ παλητράγουδο. Ἡ σιγαμένη! Εἶχε καὶ τὴν τόλμη νὰ σοῦ ἐκβηλώσῃ τὰ αἰσθήματά της μ' ἐκεῖνο τὸ τραγούδι ποὺ ἔλεγε:

Τὸ ὄνομα ἐκείνου ποὺ λατρεύω
μὲσ' στὴν ψυχή μου εἶναι χα-
(ραγμένο.

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Λάθος ἔχεις. Τὸ τραγούδι λέει: «τὸ ὄνομα ἐκείνης ποὺ λατρεύω». Καὶ ἔτσι τὸ τραγούδησε ἡ δεσποινὶς Λυκουρδιώτη.

Η ΚΥΡΙΑ: Τώρα θὰ μὲ κάνῃς καὶ κουφή. Μοῦ φαίνεται πὼς τὴ βλέπω αὐτὴ τὴ στιγμή, ὅταν τραγουδοῦσε «ἐκείνου» μὲ τὸ ηηγαδίσιο στόμα της. Ἡ παρακάβα! Λίγωνε καὶ τὰ μάτια της, τὰ ξεθωριασμένα! Μὰ ἀπορῶ πῶς ὑπάρχουν πλάσματα τόσο ἀβιάστραπα, ποὺ νὰ θέλουν, σώνει καὶ καλὰ νὰ ξελογιάσουν ἕναν παντρεμένο μπροστὰ σὲ εἴκοσι πρόσωπα! "Υστερα, ὅταν ἀρχίσαμε νὰ παίζουμε χαρτιά, σοῦλεγε συχνά: «Παίρνω τὴν κούπα σας!» "Ηθελε νὰ πῇ δηλαδὴ τὸ χαρτὶ ποὺ ἔχει σχῆμα καρδιάς. Νἄλεπες τί κακὴ ἐντύπωσι ἔκανε στοὺς ἄλλους. Μὰ ποῦ νὰ δῇς ἐσύ, ποὺ ἤσουν ἀφωσιωμένος στὸν ἄγγελό σου ποὺ σ' ἔκλεβε. Γιατὶ πρέπει νὰ ξέρῃς ὅτι σ' ἔκλεβε. Θυμᾶσαι ποὺ πιάστηκε σέ μιὰ στιγμὴ μὲ τέσσερες ντάμες στὸ χέρι;

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Τί φταίει αὐτή; Νὰ μάθῃς νὰ μὴν ἀφήνῃς ἄλλοτε τὸν μικρό μας Παυλάκη νὰ παίζῃ μὲ τὰ τραπουλόχαρτα καὶ νὰ τ' ἀνακατεύῃ.

Η ΚΥΡΙΑ: "Α! κακομοίρη μου, δὲν τὸ περίμενα ποτὲ νὰ μιλᾶς ἔτσι γιὰ τὸ παιδί σου. Γιὰ νὰ ὑποστηρίζῃς μιὰ τοῦ βρόμου, κάθεσαι καὶ λὲς πὼς τὸ φταῖχό μας παιδί, τεσσάρων χρόνων, ἔγινε ἀπὸ τώρα χαρτοκλέφτης! Δὲν ντρέπεσαι, δὲν ντρέπεσαι μὲ τὸ κατάντημά σου, δυστυχισμένε! Ἄκουὸς ἐκεῖ νὰ βρίζῃ τὸ παιδί του, γιὰ τὸ χατῆρι μιᾶς σουσουράδας, μιᾶς ἀδιάντροπης, μιᾶς κοκκαλιάρας! Νἆ οἱ προκοπὲς μας σὲ δέκα χρόνια. "Αλλοτε, σὲ παρακαλῶ νὰ μὴ σ' ἀκούσω νὰ βρίζῃς τὸ παιδί μου. Ἄκουὸς;

Ο ΚΥΡΙΟΣ (μὲ λύσσα): "Α! μὰ αὐτὸ καταντάει μαρτύριο! Εἶναι ἀνυπόφορο! Θὰ μὲ τρελλάνῃς, χριστιανή μου, τὸ καταλαβαίνεις;

Η ΚΥΡΙΑ: Τόσο τὸ καλύτερο. Κάλλιο τρελλός, παρὰ πατέρας ἀστοργος. Νὰ κάθεται χωρὶς λόγο νὰ βρίζῃ ἕνα νήπιο τεσσάρων χρόνων. Καὶ γιατί; Γιὰ τὸ χατῆρι μιᾶς...

Ο ΚΥΡΙΟΣ (μὲ ἀπόγνωσι): "Ακουσε νὰ σοῦ πῶ: Ἀρκετὴ μοῦ φαίνεται ἡ ὑπομονή μου! Ἐννοεῖς νὰ κλείσῃς πιὰ τὸ στόμα σου; Ναὶ ἢ ὄχι;

Η ΚΥΡΙΑ (μὲ πολλὴ ζωηράδα): Ποτέ! Μέχρι τελευταίας πνοῆς θὰ φωνάζω καὶ θὰ λέω, καὶ θὰ λέω, καὶ θὰ λέω!...

(Ὁ κύριος σηκώνεται καὶ ἀρχίζει νὰ γυρεύεται)

Η ΚΥΡΙΑ: Ποῦ πᾶς; Κι' ἔπειτα μοῦ λὲς ὅτι δὲν εἶσαι ἔνοχος, ἔ; Ποῦ πᾶς, λοιπόν; Λέγε ἂν εἶσαι ἄθῶος, ποῦ πᾶς; Σὲ ρωτῶ. Λέγε, ἔνοχε! Ποῦ πᾶς;

Ο ΚΥΡΙΟΣ (δείχνοντας πρὸς τὸ παράθυρο): Κύτταξε, φώτισε πιά, γυναίκα, καὶ πρέπει νὰ πάω στὴ δουλειά μου. Φύλαξε τὴν ὀρχῆ σου γιὰ τὸ μεσημέρι ποὺ θἄρχίσω καὶ τότε μοῦ τὰ ψέλνεις καλύτερα.

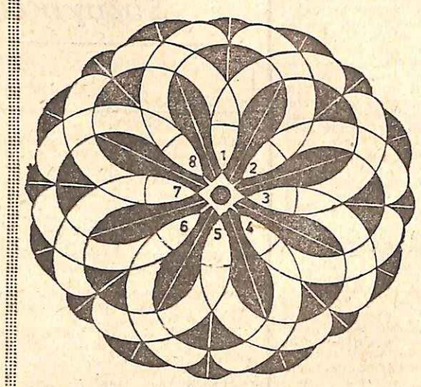
Η ΚΥΡΙΑ (κλαίγοντας γιατὶ δὲν ἔχει πιὰ ποῦ νὰ ξεθυμάνῃ): Δὲν ἀρκεῖ ποὺ ἐξ αἰτίας σου δὲν ἐκλεισα μάτι ἀπόψε, παρὰ μὲ κοροϊδεύεις κι' ὅλας στὰ πίσω... Ἀσυνείδητε, ἀστοργε, ἀπάνσχνε πατέρα, ἄκαρδε σύζυγε, ἔνοχε, χίλιες φορὲς ἔνοχε!

ΕΥΓΕΝΙΟΣ ΣΑΒΕΤ

Γιὰ μικρούς ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

Πρὸς δύο κατευθύνσεις

Ξεκινῶντας ἀπὸ τὰ σημεῖα, ὅπου βρίσκονται οἱ ἀριθμοὶ 1 μέχρι 8, θὰ συμπληρώσετε τὸ σχέδιο αὐτὸ μὲ λέξεις (16 στὸ σύνολο) τῶν 5 γραμμάτων,

βάζοντας ἀπὸ ἕνα γράμμα μέσα στὸ κάθε μικρὸ χώρισμα. Θὰ συμπληρώσετε πρῶτα τὶς καμπύλες μὲ κατευθυνσι πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ ὕστερα ἐκεῖνες, ποὺ κατευθύνονται πρὸς τ' ἀριστερά. Γιὰ ν' ἁπλοποιήσουμε τὸ παιγνίδι, χρησιμοποιήσαμε λέξεις μὲ τὴν ἴδια πάντοτε κατάληξι.

ΠΡΟΣ ΤΑ ΔΕΞΙΑ

1) Κοφτερὸ ὄργανο.
2) Κάνει μιὰ γυναίκα πιὸ ἐνδιαφέρουσα.
3) Διασχίζει τὸ στερέωμα σὰν πύρινη σφαῖρα.
4) Προσδοκία ἀγαθοῦ.
5) Συμπληρώνει στευρόλεξο.
6) Τὴν ἐπισκεπτόμεθα μὲ πλοῖο.
7) Σημειώνεται πάνω σ' ἕνα χάρτη.
8) Ἀρρώστια τῶν ἱπποειδῶν

ΠΡΟΣ ΤΑ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

1) Σιχαμερὸ παράσιτο.
2) Ναρκωτικὸ δηλητήριο.
3) Ὄνομα ἡγεμόνων τῆς Βουλγαρίας.
4) Φέρνει κάτι πιὸ κοντά μας.
5) Συμβάλλει στὸ ξύρισμα.
6) Κολύμβημα.
7) Σβήνει τὴ δίψα.
8) Φτηνὸ καὶ νόστιμο ψάρι.

Δ.

Μικρὰ προβλήματα

1) Στὴ θέσι τῶν στιγμῶν, τοποθετῆστε κατωτέρω τοὺς 9 πρώτους ἀριθμοὺς (1 μέχρι 9), ἔτσι ὥστε, κάνοντας στὴν κάθε σειρὰ τοὺς λογαριασμούς, ποὺ σᾶς ἐπιβάλλουν τὰ ὑπάρχοντα ἀριθμητικὰ σημεῖα, νὰ βρίσκετε πάντα τὸ ἀποτέλεσμα, ποὺ σᾶς δίνομε.

... X ... — ... = 23
... X ... + ... = 23
... X ... + ... = 23

Θὰ χρησιμοποιήσετε καὶ τοὺς 9 ἀριθμούς, μιὰ μόνο φορὰ τὸν καθένα.

★

2) Προσπαθῆστε νὰ βρῆτε τοὺς ἀριθμούς, ποὺ πρέπει νὰ τοποθετῆστε πιὸ κάτω, στὴ θέσι τῶν στιγμῶν, ἔτσι ὥστε νὰ ὁλοκληρωθῇ ὁ πολλαπλασιασμός:

5 . .
2 .

. 5 9 .
. 0 6 2

. 2 2 . .

Γιὰ νὰ σᾶς διευκολύνουμε, σᾶς ἀποκαλύπτουμε, πὼς θὰ χρησιμοποιήσετε πέντε φορὲς τὸ 1 καὶ τέσσερις φορὲς τὸ 3.

★

3) "Ενας τριψήφιος ἀριθμὸς παρουσιάζει τὶς ἀκόλουθες ἰδιότητες: α) Τὸ ἄθροισμα τῶν τριῶν ψηφίων του εἶναι ἴσο μὲ 12. β) Τὸ ἄθροισμα τῶν δυὸ πρώτων ψηφίων εἶναι ἴσο μὲ τὸ διπλάσιο τοῦ τρίτου καὶ γ) Τὸ ἄθροισμα τῶν δυὸ ἀκραίων εἶναι ἴσο μὲ τὸ μεσαῖο ψηφίο.
Ποιός εἶναι ὁ ἀριθμὸς αὐτός;

"Ομοια καὶ ἀνόμοια ζευγάρια

Ἀπὸ τὰ ὀκτὼ αὐτὰ ζευγάρια, μόνο δυὸ εἶναι τελείως ὅμοια, ἀκόμα καὶ στὴν παραμικρότερη λεπτομέρεια. Ὑπάρχουν ὅμως καὶ δυὸ εἰκόνες, στὶς ὁποῖες οἱ γυναῖκες εἶναι ὅμοιοι οἱ ἄνδρες, ἀλλὰ διαφορετικὲς οἱ γυναῖκες. Σὲ δυὸ ἄλλες πάλι, εἶναι ὅμοιες οἱ γυναῖκες διαφορετικοὶ οἱ ἄνδρες. Τέλος, ὑπάρχουν καὶ δυὸ εἰκόνες, στὶς ὁποῖες ὅλα εἶναι ἀνόμοια.

Προσπαθῆστε νὰ τὰ βρῆτε ὅλα αὐτὰ μέσα σὲ δυὸ λεπτά, γιὰ νὰ μπορῆτε νὰ ὑπερηφανεύεστε γιὰ τὴν παρατηρητικότητά σας.

Οἱ λύσεις στὴ σελίδα 88

Ὑπάρχει ἕνα παιδὶ στὸ σπίτι

ΟΤΑΝ Η ΜΗΤΕΡΑ ΕΡΓΑΖΕΤΑΙ

Η ΜΗΤΕΡΑ ποὺ ἐργάζεται, ἔχει, σὲ σύγκρισι μὲ τὶς ἄλλες μητέρες, ἕνα καθῆκον πάρα πάνω ἀπέναντι στὰ παιδιά της. Δὲν πρέπει γιὰ κανένα λόγο νὰ τὰ ἀφήσῃ νὰ αἰσθανθοῦν τὴν ἔλλειψι τῆς παρουσίας της καὶ τῆς ἀγάπης της.

Ἡ περίοδος, κατὰ τὴν ὁποία τὰ παιδιὰ ἔχουν μεγαλύτερη ἀνάγκη ἀπὸ περιποιήσεις ἐκ μέρους τῆς μητέρας τους, εἶναι ὁ πρῶτος χρόνος τῆς ζωῆς τους. Μὲ ἡ παρουσία τῆς μητέρας — ἔστω καὶ περιωρισμένη ἀπὸ τὶς συνθῆκες καὶ τὶς ἀπαιτήσεις τῆς ἐργασίας της — εἶναι πάντοτε σημαντική. Μόνο αὐτὴ μπορεῖ νὰ προσφέρῃ στὸ παιδί της ἐκεῖνο τὸ ἀπαραίτητο συναίσθημα σιγουριᾶς καὶ ἠρεμίας, ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἔχει ἀπόλυτη ἀνάγκη. Ἀπὸ τὰ τρία μέχρι τὰ ἕξη χρόνια του, τὸ παιδὶ χρειάζεται ἀκόμα μεγάλη στοργὴ καὶ κατανόησι ἐκ μέρους τῶν μεγάλων. Καὶ καλὸ θὰ ἦταν νὰ ἔχῃ ἡ μητέρα μιὰ ἐργασία, ποὺ νὰ τῆς ἐπιτρέπῃ νὰ ἀφιερώνῃ στὸ παιδὶ τὰ ἀπογεύματά της ἢ μερικὲς ὧρες τῆς ἡμέρας.

Ὁπωσδήποτε, ἂν ἀναγκασθῇ νὰ τὸ ἐμπιστευθῇ σὲ ἄλλους, πρέπει νὰ εἶναι βέβαιη πὼς τὰ πρόσωπα αὐτὰ θὰ τοῦ δείξουν στοργή, τρυφερότητα καὶ κατανόησι καὶ πὼς θὰ δημιουργήσουν γύρω του μιὰ ἀτμόσφαιρα γαλήνης.

Ὅταν τα παιδιὰ μεγαλώσουν, οἱ ἀντιδράσεις τους καὶ οἱ κρίσεις τους γιὰ τὴ μητέρα, θὰ ἐπηρεάζωνται πάντα ἀπὸ ἀπόλυτα ἀτομικὰ κριτήρια. Ὑπάρχουν τὰ παιδιά, ποὺ ἐκτιμοῦν καὶ ἐπιδοκιμάζουν τὴν ἐργασία τῆς μητέρας τους ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι, ποὺ εἶναι περήφανα, ἐπειδὴ ἔχουν μιὰ μητέρα ποὺ κερδίζει χρήματα. Μὰ ὅταν ἐκείνη τὰ παραμελῇ, ὅταν τοὺς φέρεται μὲ τρόπο σχεδὸν ἀντρικό, ὅταν λησμονῇ ἐντελῶς, στὴ συμπεριφορά της ἀπέναντί τους, τὴ μητρικὴ τρυφερότητα, τὴν κατανόησι, τὴ στοργή, τότε τὰ παιδιὰ ἐπαναστατοῦν καὶ αἰσθάνονται μοναχά, παραμελημένα καὶ δυστυχισμένα.

ΟΙ «ΝΕΥΡΙΚΕΣ ΤΙΜΩΡΙΕΣ»

Ὅταν τιμωροῦμε τὰ παιδιά μας μὲ τὸ παραμικρό, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ ξεθυμάνουμε ἀπὸ ἕναν ἐκνευρισμό, ποὺ ἔχει αἰτίες ἐντελῶς διαφορετικές, κάνουμε μιὰ μεγάλη ἀδικία.

Τὸ παιδὶ καταλαβαίνει θαυμάσια τὴν ψυχικὴ κατάστασι τῶν μεγάλων, τὸν ἐκνευρισμό τους, τὴν ὑπερέντασί τους. Καί, ἐνῶ μπορεῖ νὰ δεχτῇ μερικὲς «ἡμέρες» ξυλιές, σὰν μιὰ σωστὴ καὶ δίκαιη τιμωρία γιὰ τὶς πράξεις του, ὅταν ἡ τιμωρία αὐτὴ φαίνεται σὰν ἕνα ξέσπασμα ἐκνευρισμοῦ, τοῦ δημιουργεῖ τὸ συναίσθημα τῆς ἀδικίας καὶ τὸ ταράζει βαθειά.

Τὸ παιδί, ποὺ εἶναι ἀναγκασμένο νὰ ζῇ μέσα σὲ μιὰ οἰκογενειακὴ ἀτμόσφαιρα ταραγμένη, μπορεῖ νὰ γίνῃ εὐερέθιστο, ἀτίθασσο, ἐπαναστατικό, νευρικό, ὅπως οἱ γονεῖς του ἤ, ἀντίθετα, νὰ συντριβῇ ψυχικὰ ἀπὸ τὶς οἰκογενειακὲς «σκηνὲς» καὶ νὰ γίνῃ ἄτολμο, καὶ πάντοτε φοβισμένο.

Ὁ ἐκνευρισμὸς εἶναι, βέβαια, ἕνα ἀπὸ τὰ «φοῦτα» τῆς ἐποχῆς μας. Μά, ἂν προσπαθήσουμε νὰ βροῦμε λίγη γαλήνη, γιὰ νὰ τὴν προσφέρουμε στὰ παιδιὰ μας, αὐτὸ θὰ μᾶς ὠφελήσῃ κι' ἐμᾶς.

Ὑπάρχουν, ἄλλωστε, γονεῖς ἀξιέπαινοι, ποὺ προσπαθοῦν νὰ φαίνωνται ἤρεμοι, ἔστω καὶ χωρὶς νὰ εἶναι

Μὰ ἡ τεχνητὴ ἠρεμία σπάνια ἐξαπατᾶ τὰ παιδιά. Μερικὲς φορές, ἕνας πατέρας ἢ μιὰ μητέρα, μὲ ἐσωτερικὸ κόσμο γεμᾶτο ὑπερέντασι (ἐκείνη τὴ μυστηριώδη ὑπερέντασι, ποὺ μεταφράζεται σὲ ἀνυπόφορη οἰκογενειακὴ ἀτμόσφαιρα καὶ ποὺ εὔκολα τὴν ἀντιλαμβάνεται κανεὶς μπαίνοντας σὲ ὡρισμένες οἰκογένειες) εἶναι προτιμότερο νὰ «ξεσπάσῃ». Ἀπὸ μιὰ ἄποψι αὐτὸ βλέπτει λιγώτερο τὸ παιδί. Γιατὶ τὰ παιδιά, ὅταν αἰσθάνωνται σιγουριὰ γιὰ τὴν ἀγάπη τῶν γονέων, ὑπομένουν φιλοσοφικὰ μιὰ δόσι ἐκνευρισμοῦ. Μερικὲς φορές, οἱ ἔξυπνοι γονεῖς, ποὺ ξέρουν νὰ ἐξομολογηθοῦν στὸ παιδί τους πὼς «ἔχουν λίγα νεῦρα» καὶ νὰ δικαιολογηθοῦν γι' αὐτά, κερδίζουν τὴν ἐκτίμησί του καὶ ἀποκαθιστοῦν μιὰ ἰσορροπία, ἀπὸ τὴν ὁποία μπορεῖ νὰ γεννηθῇ μιὰ πιὸ βαθύτερη ἀμοιβαία κατανόησι.

ΜΗΝ ΤΑ ΦΟΒΙΖΕΤΕ, ΠΡΟΤΙΜΗΣΤΕ ΝΑ ΚΕΡΔΙΣΕΤΕ ΤΗΝ ΕΚΤΙΜΗΣΙ ΤΟΥΣ

Διῶξετε ὁριστικὰ τὸ «λύκο», τὸν «χάραπη», τὸ «δράκο» καὶ ὅλα τὰ φοβερὰ πλάσματα ποὺ προκαλοῦν φόβο. Ὁ σημερινὸς κόσμος, περιλαμβάνει μὲ τὸ πάρα πάνω «τέρατα» —καὶ μάλιστα τέρατα ἀληθινὰ— καὶ γι' αὐτὸ πρέπει νὰ προσφέρουμε στὰ παιδιά μας τὴ δυνατότητα νὰ ἀμυνθοῦν ἐναντίον τους, μὲ μιὰ σωστὴ ἀνατροφή.

Στὸ μεταξύ, εἶναι σφάλμα νὰ κάνουμε ἀκόμα πιὸ ἔντονη τὴν νευρωτικὴ ἀτμόσφαιρα, δημιουργώντας φαντάσματα τρόμου, ποὺ μπορεῖ νὰ ἀφήσουν ψυχικὰ τραύματα στὰ πιὸ εὐαίσθητα παιδιά.

Μὰ τότε —λέει ἡ δυσαρεστημένη μητέρα, ποὺ ὅλες αὐτὲς οἱ διαβεβαιώσεις της προκαλοῦν ἀμφιβολίες γιατὶ μοιάζουν πολὺ μὲ «θεωρίες» καὶ «ἰδεολογίες»— πρέπει νὰ λέμε πάντοτε ναί; Πρέπει νὰ μεγαλώσουμε «φοβερὰ παιδιὰ» ἢ «ἀνυπόφορα»;

Καθόλου. Πρέπει ἁπλούστατα νὰ μεγαλώσουμε παιδιὰ πολιτισμένα. Καὶ αὐτὸ εἶναι πραγματικὰ κάτι δύσκολο, ὅπως δύσκολος εἶναι ὁ δρόμος τῆς ἐσωτερικῆς διαπαιδαγωγήσεως τῶν παιδιῶν.

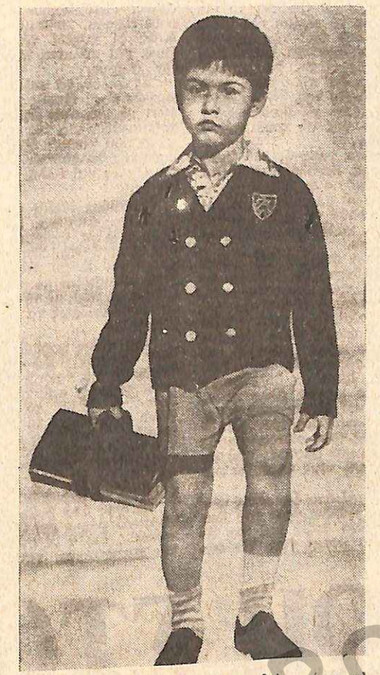
Γιατί, ἀνάμεσα στὴν ἀπόλυτη ὑποχωρητικότητα καὶ στὶς ἀποφυκτικὲς ἀπαγορεύσεις, ὑπάρτα καὶ στὶς ἀποφυκτικὲς ἀπαγορεύσεις, ὑπάρχουν πολλὲς διαβαθμίσεις τῆς συμπεριφορᾶς τῶν γονέων. Χρειάζεται λοιπὸν νὰ δείξουμε προσοχή, ἐξυπνάδα, εὐθυκρισία, ὑπολογίζοντας πρὶν ἀπ' ὅλα τὴν ἰδιοσυγκρασία τοῦ παιδιοῦ.

Βασικὸ εἶναι τὸ γεγονός, πὼς τὰ παιδιὰ θεωροῦν τοὺς γονεῖς σὰν ἕνα βαθὺ σεβασμὸ, αἰσθάνονται γι' αὐτοὺς ἕνα βαθὺ σεβασμό.

Θὰ ἦταν τόσο εὔκολο νὰ μπορῆτε νὰ πῆτε, σ' ἕνα παιδάκι τριῶν χρόνων: «Ἂν φέρεσαι μ' αὐτὸ τὸν τρόπο (ὅταν φυσικὰ κάνῃ κάτι ἄσχημο μο) ὁ μπαμπὰς καὶ ἡ μαμὰ δὲν μποροῦν νὰ εἶναι περήφανοι γιὰ σένα».

Ὁ φόβος, δὲν εἶναι ποτὲ δυνατὸ νὰ καλλιεργήσῃ αἰσθήματα ἀγάπης ἀνάμεσα στοὺς γονεῖς καὶ τὰ παιδιά. Μὲ τὸ φόβο, ἀνοίγει ἀνάμεσα τους ἕνα χάσμα καὶ καταλήγουν νὰ γίνωνται ἐχθροί. Ἡ μητέρα ποὺ ἀπειλεῖ τὸ παιδὶ της πὼς θὰ ἀποκαλύψῃ ἕνα σφάλμα του στὸν πατέρα, γιὰ νὰ τὸ τιμωρήσῃ ἐκείνος, κατορθώνει μόνο νὰ δημιουργήσῃ συναισθήματα τρόμου καὶ μνησικακίας στὴν παιδικὴ ψυχή, παρουσιάζει τὸν πατέρα σὰν ἕναν «τρομοκράτη», ποὺ τὸ παιδὶ δὲν εἶναι δυνατὸν οὔτε νὰ ἀγαπᾶ, οὔτε νὰ σέβεται.

Ἀντίθετα, λέγοντάς του: «Ἂν τὸ κανῇς αὐτό, ὁ μπαμπὰς δὲν θὰ μπορῇ νάναι περήφανος γιὰ σένα», ἐκμεταλλεύεται —μὲ τὴν καλὴ σημασία τῆς λέξεως— τὸ σεβασμὸ καὶ τὸ θαυμασμὸ ποὺ αἰσθάνεται τὸ παιδὶ γιὰ τὸν πατέρα, καλλιεργεῖ μέσα του τὴν ἐπιθυμία νὰ φανῇ ἀντάξιο πρὸς τὶς προσδοκίες καὶ τὴν ἐκτίμησι τῶν γονέων.

Σὲ ὡρισμένους τομεῖς, τὰ παιδιὰ πρέπει νὰ μένουν ἐλεύθερα καὶ νὰ ἀναλαμβάνουν τὶς εὐθύνες τους.

ΠΟΤΕ ΕΧΕΙ ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΣΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΤΟΥ

Ἐπειδὴ τὰ παιδιά, μεγαλώνοντας, πρέπει νὰ γίνουν πλάσματα ἀνεξάρτητα, χρειάζεται νὰ ἐξασκηθοῦν ἀπὸ μικρά, γιὰ νὰ ἀποκτήσουν τὸ συναίσθημα τόσο τῆς ἀνεξαρτησίας ὅσο καὶ τῆς εὐθύνης.

Μὰ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μάθουν νὰ αἰσθάνωνται ὑπεύθυνα, μόνο μὲ μιὰ ἁπλὴ φραστικὴ διδασκαλία. Ὅπως μαθαίνουν νὰ κολυμποῦν κολυμπώντας, νὰ περπατοῦν περπατώντας, ἔτσι μπορεῖ νὰ αἰσθανθοῦν τὸ συναίσθημα τῆς εὐθύνης μόνο ἐξασκώντας το, μὲ τὶς δυνάμεις τους, μὲ ἐμπειρίες προσωπικές, ὥστε νὰ διορθώνουν μόνα τους τὰ λάθη τους, ἀνάλογα μὲ τὰ ἀποτελέσματα ποὺ θὰ ἔχουν.

Οἱ γονεῖς ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ ἐπιβάλουν κανόνες σὲ ὅλα ὅσα ἀφοροῦν τὴν ἀνατροφὴ τῶν παιδιῶν τους, χωρίς, ὅμως, νὰ καταπιέζουν τὰ δικαιώματά τους. Χρειάζεται νὰ δείχνουν ὑπομονὴ καὶ σταθερότητα, γιὰ νὰ πετύχουν τὴν ὑπακοή, ἐκεῖ ποὺ εἶναι ἀπαραίτητη. Μὰ ὑπάρχουν πολλοὶ τομεῖς τῆς παιδικῆς ζωῆς, στοὺς ὁποίους τὸ σωστὸ εἶναι νὰ ἀφήνεται στὸ παιδὶ ἀπόλυτη ἐλευθερία.

Ἀκόμα καὶ τὰ πιὸ μικρὰ μποροῦν π.χ. νὰ ἀναλάβουν τὴν εὐθύνη νὰ τοποθετοῦν τὰ παιχνίδια τους στὸ εἰδικὸ κουτὶ ἢ ντουλάπι. Ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ διαλέγουν τὰ παιχνίδια ποὺ θέλουν νὰ παίξουν, τοὺς συντρόφους ποὺ θέλουν νὰ προσκαλέσουν, τὸ μέρος ποὺ θέλουν νὰ κάνουν ἕναν περίπατο.

Ὅταν δίνουμε στὸ παιδὶ τὴ δυνατότητα νὰ διαλέξῃ, ἡ ἐλευθερία του πρέπει νὰ εἶναι πραγματική. Δὲν πρέπει π.χ. νὰ τοῦ ἀρνιώμαστε τὴ δυνατότητα τῆς ἐκλογῆς, μόνο καὶ μόνο ἐπειδὴ αὐτὴ ἔρχεται σὲ ἀντίθεσι μὲ τὴ δική μας.

ΟΙ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΥ

Η ΘΕΡΜΟΠΛΗΞΙΑ

«Μετεωροπάθειες» λέγονται οἱ παθήσεις ἐκεῖνες ποὺ ἔχουν τὴν αἰτία τους σὲ μετεωρολογικὲς ἀλλαγές. Γιὰ νὰ προσβληθῇ ἕνα ἄτομο ἀπὸ μιὰ μετεωροπάθεια, χρειάζονται δυὸ προϋποθέσεις: ἡ ἐπιβλαβὴς ἐπίδρασις πάνω στὸν ὀργανισμὸ ἑνὸς ἢ δύο μετεωρολογικῶν στοιχείων (ἰδιαίτερα ὅταν αὐτὰ ὑφίστανται γρήγορες καὶ ἀπότομες ἐναλλαγές) καὶ ἡ εὐαισθησία τοῦ ὀργανισμοῦ στὶς ἐπιδράσεις αὐτές.

Τὰ παιδιά, καὶ ἰδιαίτερα τὰ βρέφη, εἶναι πολὺ εὐαίσθητα στὶς μετεωρολογικὲς ἐναλλαγές. Γι' αὐτό, μιὰ ἁπλὴ κλιματικὴ ἐπίδρασι μπορεῖ νὰ τοὺς προκαλέσῃ ναυπρὲς διαταραχές.

Τὸ καλοπαίρι, ἡ ζέστη εἶναι ἡ μεγαλύτερη ὑπεύθυνη γιὰ τὶς νοσηρὲς ἀνωμαλίες αὐτοῦ τοῦ εἴδους — ποὺ γίνονται κάποτε σοβαρές.

Στὰ βρέφη, ὁ ἐλεγχος τῆς θερμοκρασίας εἶναι ἀτελὴς καὶ τὰ ἀποθέματα τοῦ νεροῦ ποὺ ὑπάρχουν στὸν ὀργανισμό τους, εἶναι ἀνεπαρκῆ. Αὐτὲς οἱ συνθῆκες ξέρουν γιατὶ εἶναι τόσο συχνὲς οἱ θερμοπληξίες στὰ βρέφη.

Πῶς ἐκδηλώνονται; Στὴν ὀξεία σοβαρὴ μορφή, τὸ βρέφος, ἀπὸ τὴν ἀπόλυτη εὐεξία, περνάει ἔξαφνα σὲ μιὰ κατάστασι γενικῆς καταπτώσεως, μὲ γρήγορη ἀναπνοή, πυρετὸ μεχρὶ 40—41ο, μέτο, εὐκοιλιότητα καὶ ἀφυδάτωσι.

Στὶς λιγώτερο σοβαρὲς περιπτώσεις, παρουσιάζεται πυρετὸς γιὰ πολλὲς μέρες, ἀϋπνία, ἀνησυχία, μείωσι τοῦ βάρους. Μὰ εἶναι ἀρκετὸ νὰ προσφέρουμε τὸ ἀπαιτούμενο νερὸ στὸν ὀργανισμὸ τοῦ παιδιοῦ (δίνοντας του νὰ πίνῃ πολλὰ ὑγρά) καὶ νὰ δροσίσουμε τὸ σῶμα του μὲ παγοκυστες εἰς τὰ συμπτώματα τῆς ἐλαφρᾶς θερμοπληξίας.

Τρεῖς εἶναι οἱ κανόνες ποὺ πρέπει νὰ ἀκολουθοῦμε γιὰ νὰ προλάβουμε αὐτὲς οἱ ἐνοχλήσεις:

1) Ντύσιμο καταλληλο, ἀνάλογο μὲ τὴν ἐξωτερικὴ θερμοκρασία.

2) Περιβάλλον, στὸ ὁποῖο ζῇ τὸ παιδί, καλὰ ἀεριζόμενο.

3) Ἀφθονα ὑγρὰ (οἱ μητέρες πρέπει νὰ βίνουν στὰ παιδιά τους πολὺ νερὸ καὶ δροσιστικά).

Οἱ περίεργες ἀνακαλύψεις τῆς ἐπιστήμης

ΧΑΡΙΣ στὰ διάφορα τεχνικὰ μέσα ποὺ διαρκῶς τελειοποιοῦνται, ἡ ὠκεανογραφία ἔχει σημειώσει τὸν τελευταῖο καιρὸ τεράστιες προόδους. Ἔτσι, ἔγιναν καταπληκτικὲς ἀνακαλύψεις σχετικὰ μὲ τὴ ζωὴ στὰ βάθη τῶν θαλασσῶν. Ἀπὸ τὶς ἀνακαλύψεις αὐτὲς μαθαίνουμε πολὺ περίεργα πράγματα.

Μέχρι πρὸ ὀλίγων ἀκόμα ἐτῶν, οἱ ἐπιστήμονες ἐπίστευαν ὅτι στὴ θάλασσα, σὲ βάθος μεγαλύτερο τῶν 400 μέτρων, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπάρχῃ ζωή, ὅτι δηλαδὴ δὲν μποροῦσαν νὰ ὑπάρχουν ἐκεῖ κάτω οὔτε ψάρια, οὔτε φυτά, οὔτε καὶ φύκια ἀκόμα. Κι' αὐτό, γιατὶ ἡ πίεσις τοῦ νεροῦ στὰ βάθη τῶν ὠκεανῶν — χιλιάδες μέτρα κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια — εἶναι τόσο τρομακτικὰ τεραστία, ὥστε νὰ διαλύῃ τὰ πάντα. Καὶ ὅμως, οἱ τελευταῖες παρατηρήσεις ποὺ ἔκαναν οἱ ὠκεανογράφοι, ἀπέδειξαν ὅτι, καὶ σὲ βάθος 4.500 μέτρων κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης, ὑπάρχουν ἀμέτρητα εἴδη ψαριῶν καὶ μαλακίων.

Μὲ τὴν διαφορὰ ὅμως ὅτι τὰ ψάρια αὐτὰ δὲν ἔχουν σπονδυλικὴ στήλη. Εἶναι φτιαγμένα ἔτσι, γιὰ νὰ μὴ κινδυνεύουν νὰ σπάσουν τὰ κόκκαλά τους ἀπὸ τὴν τεραστία πίεσι τοῦ νεροῦ. Καὶ ὄχι μόνον αὐτό, ἀλλὰ καὶ τὸ κορμί τους ὁλόκληρο εἶναι γεμάτο ἀπὸ πόρους, μεγάλους σὰν τοῦ σφουγγαριοῦ, ἔτσι ὥστε τὸ νερὸ νὰ περνᾶη μέσα ἀπ' αὐτοὺς καὶ νὰ ἐξουδετερώνεται ἡ πίεσίς του.

Γενικά, τὸ σῶμα τους καὶ ὁ ὀργανισμός τους ἔχουν τέτοια διάπλασι, ὥστε νὰ μποροῦν νὰ ζοῦν εὔκολα καὶ ἀνενόχλητα στὸ βυθὸ τῆς θαλάσσης. Δὲν μποροῦν ὅμως νὰ ζήσουν πάνω ἀπ' αὐτόν, σὲ ψηλότερα δηλαδὴ στρώματα. Ἔχει παρατηρηθῆ σχετικά, πὼς, ὅταν πιάσῃ κανεὶς τέτοια ψάρια ἢ μαλάκια καὶ τ' ἀνεβάσῃ ἀπὸ τὸ βάθος τῶν 3 ἢ 4 χιλιάδων μέτρων στὸ ναράκια αὐτό· τὰ ἀνάβουν καὶ τὰ σβήνουν κατὰ βούλησιν.

Πρὸ ὀλίγου καιροῦ, οἱ ὠκεανολόγοι, ἀνεκάλυψαν ἕνα ἀκόμα περιεργότερο εἶδος ψαριοῦ. Τὸ ἕνα μάτι τοῦ ψαριοῦ αὐτοῦ εἶναι προβολεὺς καὶ τὸ ἄλλο τηλεσκόπιο. Δηλαδὴ τὸ ἕνα μάτι βγάζει ἕνα φῶς ἐξαιρετικὰ δυνατό, τὸ ὁποῖο ὅμως δὲν ἁπλώνεται πρὸς ὅλα τὰ σημεῖα, ἀλλὰ πετιέται μόνον πρὸς μιὰ ὡρισμένη κατεύθυνσι, πρὸς τὸ μέρος δηλαδὴ ποὺ θέλει νὰ κυττάξῃ τὸ ψάρι. Τὸ δεύτερο μάτι του πάλι δὲν φαίνεται καθόλου. Ἀντὶ γι' αὐτό, βλέπει κανεὶς ἕνα στενὸ καὶ μακρὺ σωλῆνα, ποὺ μοιάζει καὶ χρησιμεύει γιὰ τηλεσκόπιο. Τὸ περίεργο αὐτὸ ψάρι περιφέρει ἐδῶ κι' ἐκεῖ, στὰ σκοτάδια τοῦ βυθοῦ, τὸ μάτι - προβολέα του, ἐνῶ τὸ συγχρόνως, παρακολουθεῖ τὸ φῶς του μὲ τὸ τηλεσκόπιό του. Ἔτσι, κατορθώνει νὰ διακρίνῃ τὴ λεία του ἀπὸ πολὺ μακρυνὴ ἀπόστασι.

Οἱ ὠκεανολόγοι προσπαθοῦν νὰ ἐξακριβώσουν πῶς καὶ ἀπὸ τί παράγεται τὸ φῶς τῶν διαφόρων ψαριῶν. Ἄλλοι πιστεύουν ὅτι παράγεται μὲ ραδιενέργεια καὶ ἄλλοι μὲ ἠλεκτρισμὸ ποὺ βρίσκεται μέσα στὸ κορμὶ τῶν ψαριῶν, ἀλλὰ τίποτε θετικὸ δὲν ἐξακριβώθηκε ἀκόμα...

Μερικὰ ἄλλα ψάρια τοῦ βυθοῦ, ποὺ δὲν ἔχουν τὴν ἰδιότητα νὰ παραγάγουν φῶς· ἔχουν σὲ ὅλα τὰ σημεῖα τοῦ σώματός τους κεραίες, πολὺ ψιλὲς καὶ μακρυές, ποὺ εἶναι ἐξαιρετικὰ εὐαίσθητες. Χάρις σ' αὐτές, κατορθώνουν νὰ κυκλοφοροῦν εὔκολα, χρησιμοποιῶντας τὶς ὅπως οἱ τυφλοὶ τὰ μπαστούνια τους, καὶ μάλιστα πολὺ καλύτερα ἀπ' αὐτούς.

Ἐξ ἄλλου, τὰ περισσότερα εἴδη ψαριῶν εἶναι ἐφωδιασμένα ἀπὸ τὴ φύσι μὲ διάφορα ὅπλα, ποὺ τοὺς χρησιμεύουν γιὰ τὸν ἐξοντωτικὸ ἀγῶνα ποὺ γίνεται ἐκεῖ, κάτω στὸν βυθὸ τῆς θάλασσας. Ἄλλα γιὰ νὰ ἀμύνωνται καὶ ἄλλα γιὰ νὰ ἐπιτίθενται.

Ὡρισμένα ψάρια εἶναι κυριολεκτικὰ θωρακισμένα. Τὸ σῶμα τους εἶναι τελείως σκεπασμένο μὲ λέπια σκληρότατα. Ἐπίσης οἱ πολύποδες τοῦ βυθοῦ ἔχουν τὰ πόδια τους ὡπλισμένα μὲ ἕνα εἶδος ἀνεμιστήρων, πού, μὲ τὸ φύσημά τους, ἀνοίγουν ἀμέσως τὰ ὄστρακα τῶν στρειδιῶν.

Ἕνα εἶδος ψαριοῦ, ἡ «νάσσα», ἔχει γλῶσσα πολὺ μακρουλή, ὡπλισμένη μὲ τρυπάνια, μὲ τὰ ὁποῖα τρυπάει καὶ τὰ στερεώτερα ὄστρακα. Ἔτσι τὰ μισοανοίγει, χώνει τὴ γλῶσσα της μέσα καὶ τὰ ρουφάει. Ἕνα ἄλλο ψάρι ἔχει δόντια τόσο δυνατά, ὥστε σπάζει τὰ ὄστρακα καὶ τὰ στρείδια, τὰ τραγανίζει καὶ ἔπειτα τὰ καταπίνει μαζὶ μὲ τὸ περιεχόμενο.

Ἐπίσης στὸ βυθὸ ὑπάρχουν ἕνα σωρὸ ψάρια καὶ μαλάκια δηλητηριώδη. Ὅλα δὲ αὐτὰ διακρίνονται εὐκολώτατα, γιατὶ εἶναι χρωματιστά.

Τὸ «Ρόδο τῆς θαλάσσης», ὅπως τὸν ὀνομάζουν, εἶναι ἕνας πολύπους κατακόκκινος, ποὺ ἔχει στὸ στόμα του «βέλη» δηλητηριώδη.

Τὰ περιεργότερα ὅμως πλάσματα τοῦ ὠκεανοῦ εἶναι ἡ «Γλαυκῶπις» καὶ ὁ «Διάβολος τῆς θάλασσας».

Ἡ «Γλαυκῶπις» εἶναι ἕνα μαλάκιο ποὺ πλέει στὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ καὶ κατορθώνει μάλιστα νὰ πετάῃ στὸν ἀέρα ὡς μισὸ μέτρο ψηλά. Ἐν τούτοις, καὶ ὅταν βρίσκεσαι στὴν ἐπιφάνεια καὶ ὅταν πετάῃ στὸν ἀέρα, οὔτε τὰ ψάρια ποὺ εἶναι ἀπὸ κάτω, τὸν διακρίνουν, οὔτε τὰ πουλιά. Καὶ αὐτό, γιατὶ ἡ ράχη του καὶ ὅλο τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ σώματός του παίρνει χρῶμα γαλάζιο, ἐνῶ ἡ κοιλιά του καὶ τὸ κάτω μέρος τοῦ σώματος παίρνουν ἕνα ἄσπρο πρὸς τὸ ὠχρό.

Ἐπίσης, ὁ «Διάβολος τῆς θάλασσας», ποὺ ζῇ στὸν βυθό, γίνεται ἀόρατος ὅταν θέλῃ, γιατὶ παίρνει τὸ ἴδιο χρῶμα ποὺ ἔχουν τὰ γύρω του φύκια.

Μὰ καὶ κανένα ἀνθρώπινο μυαλὸ δὲν μπορεῖ νὰ φαντασθῇ πόσο ἀγωνιώδης εἶναι στὴν πραγματικότητα ἡ ἐργασία τῶν ἀνθρώπων, ποὺ κατεβαίνουν στὸ βυθὸ τῆς θάλασσας, εἴτε γιὰ νὰ μαζέψουν σφουγγάρια, εἴτε γιὰ νὰ ἀντλήσουν κιβώτια μὲ χρήματα ἢ μὲ πολυτίμα ἀντικείμενα ἀπὸ ναυαγισμένα καράβια.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς ἱκανωτέρους καὶ ψυχραιμοτέρους δύτας τῆς Εὐρώπης, ὁ Ἄγγλος Νὶκ Πέτερσεν, ἐδημοσίευσε σὲ ἀγγλικὸ περιοδικὸ τὴ φρικτὴ ἀγωνία ποὺ δοκίμασε, ὅταν, μαζὶ μὲ μερικοὺς ἄλλους συναδέλφους του, ἐργαζόταν γιὰ ν' ἀνασύρῃ ἀπ' τὸ βυθὸ τῆς θάλασσας τὰ πτώματα ἑνὸς ἰταλικοῦ καραβιοῦ, ποὺ εἶχε βουλιάξει στὸν ποσθμὸ τῆς Ἀντιοχείας.

«Ἔπειτα ἀπὸ πολλὲς δύσκολες ἀναζητήσεις — λέει ὁ Ἄγγλος δύτης — κατωρθώσαμε νὰ ἀνακαλύψουμε σὲ ποιό σημεῖο βρισκόταν τὸ ναυαγισμένο καράβι. Τὸ μέρος αὐτὸ τοῦ βυθοῦ ἦταν βραχῶδες καὶ γεμᾶτο ὑποθρύχιες σπηλιές.

»Ξαφνικά, ἐνῶ προχωροῦσα, οἱ ἀκτῖνες τοῦ φαναριοῦ μου φώτισαν ἕνα γιγαντιαῖο ὄγκο, ποὺ στεκόταν ἀκίνητος πλάϊ μου. Ἐπρόσεξα καλύτερα κι' εἶδα πὼς ἦταν ἕνα σκυλόψαρο τεραστίων διαστάσεων.

»Ἁρπαξα ἀμέσως τὸ σιδερένιο παλαμάρι, γιὰ νὰ τὸ κινήσω καὶ νὰ δώσω ἔτσι σινιάλο στοὺς συντρόφους μου νὰ μὲ τραβήξουν στὴν ἐπιφάνεια. Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ εἶδα κάτι ἀκόμη φρικωδέστερο: Ἀπὸ μιὰ σπηλιὰ πρόβαλαν πέντε - ἕξη μακρύτατοι πλόκαμοι, ποὺ ἁπλώθηκαν ἀμέσως πρὸς τὸ στόμα τοῦ καρχαρία.

»Τὸ θαλάσσιο τέρας, χωρὶς νὰ κινηθῇ καθόλου ἀπὸ τὴ θέσι του, ἔκλεισε τὰ τεράστια σαγόνια του. Οἱ ἕξη πλόκαμοι κόπηκαν ἀπὸ τὰ δόντια τοῦ καρχαρία κι' ἔμειναν μέσα στὸ στόμα του. Οἱ πλόκαμοι αὐτοὶ ἦταν μερικὰ ἀπὸ τὰ πόδια ἑνὸς τεραστίου πολύποδος, ποὺ δὲν ἄργησε νὰ κάνῃ τὴν ἐμφάνισί του. Πράγματι, στὸ στόμιο τῆς σπηλιᾶς, φάνηκαν δυὸ τεράστια μάτια, ποὺ τὸ καθένα τους εἶχε μέγεθος πιάτου. Ἔπειτα πρόβαλε ὅλος ὁ γιγαντιαῖος πολύπους, μὲ τ' ἀμέτρητα πόδια του.

»Σὰν βολίδα τὸ σκυλόψαρο ὥρμησε ἐναντίον τοῦ ἀντιπάλου του. Μιὰ ἐπικὴ πάλη ἄρχισε τοῦ μεταξὺ τῶν δύο θηρίων. Τὰ πόδια τοῦ πολύποδος εἶχαν τυλιχτῆ γύρω ἀπὸ τὸ σῶμα τοῦ σκυλόψαρου, σφίγγοντάς το μὲ δύναμι ἀφάνταστη. Αὐτὸς ὅμως χρησιμοποιοῦσε τὰ δόντια του. Καὶ ὅσα πόδια τυλίγονταν γύρω ἀπὸ τὶς μασέλλες του, τὰ ἔκοβε μὲ λύσσα.

»Στὸ τέλος, ὁ πολύπους, ἀκρωτηριασμένος φριχτά, θέλησε νὰ ὑποχωρήσῃ καὶ νὰ ξανατρυπώσῃ στὴ σπηλιά του. Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ τὸ σκυλόψαρο ὥρμησε κατὰ πάνω του, τὸν ἅρπαξε μὲ τὶς μασέλλες του κι' ἄρχισε ν' ἀνοιγοκλείνῃ τὸ στόμα του δαγκάνοντάς τον μὲ λύσσα, ἀφοῦ δὲν μποροῦσε νὰ τὸν καταπιῇ ὁλόκληρον. Ὅταν τὸν κατεπιῇ ὁλόκληρον, Ὅταν πιὰ τὸν μετέβαλε σὲ μιὰ ἄμορφη μάζα, τὸν ἄφησε κι' ἀπομακρύνθηκε.

»Τότε προχώρησα κι' ἐγὼ πρὸς τὸ ναυαγισμένο καράβι. Τὸ βρῆκα λίγα μέτρα πιὸ πέρα, νὰ πλαγιάζῃ. Ἐλαφρὰ μὲ τὰ θαλάσσια ρεύματα. Ἀφοῦ τὸ τριγύρισα ἀπ' ὅλες τὶς μεριές, βρῆκα τέλος τὴν μπουκαπόρτα ποὺ ὡδηγοῦσε στὸ διαμέρισμα τῶν μηχανῶν. Ἡ καταπακτὴ ἦταν ἀνοιχτή, ἀλλὰ μισοφραγμένη ἀπὸ ἕνα ἀνθρώπινο πτῶμα ἀποσυντεθειμένο. Τὸ ἔπιασα, τὸ τράβηξα ἔξω, τὸ ἀκούμπησα ἀπὸ κατάστρωμα κι' ἔπειτα χώθηκα στὴν καταπακτή. Βρισκόμουν μέσα στὸ διαμέρισμα τῶν μηχανῶν, ποὺ ἦταν κατασκότεινο. Ἄναψα πάλι τὸ ἠλεκτρικὸ φανάρι μου καί, ὅταν ἀντίκρυσα τὸ θέαμα, ἀνατρίχιασα σύγκορμος. Ἐδῶ κι' ἐκεῖ, μέσα στὸ γεμᾶτο νερὸ διαμέρισμα τῶν μηχανῶν, σάλευαν πρὸς διάφορα σημεῖα πέντε ἀνθρώπινα πτώματα.

Ἦταν τὰ πτώματα τῶν μηχανικῶν! Τὰ μάτια ὅλων ἦταν ὁλάνοιχτα, γουρλωμένα, τὰ πρόσωπά τους συσπασμένα σὲ ἀπαίσιους μορφασμοὺς καὶ τὰ χεῖλη τους φουσκωμένα κι' ἀνοιγμένα, σὰν νὰ γελοῦσαν σαρκαστικὰ καὶ σατανικά.

»Γύρισα ἀλλοῦ τὸ βλέμμα μου καὶ προχώρησα γιὰ νὰ μπῶ στὸ διπλανὸ διαμέρισμα. Καθὼς ὅμως ἐβάδιζα, τὸ νερὸ ἀνακινήθηκε καὶ τὰ πέντε πτώματα ἄρχισαν νὰ κινοῦνται πιὸ ζωηρὰ ἀπὸ πρίν καὶ νὰ στριφογυρίζουν ὁλόγυρά μου, πέφτοντας κάθε τόσο ἐπάνω μου κι' ἁπλώνοντας τὰ χέρια τους πρὸς τὸ μέρος μου, σὰν νὰ ἐκλιπαροῦσαν τὴ βοήθειά μου.

»Ὁ μακάβριος χορὸς τῶν πνιγμένων ἦταν φριχτός, ἀπαίσιος, πραγματικὰ ἀπερίγραπτος! Ἐνιώθα ἕνα δυνατὸ ρίγος νὰ μὲ συγκλονίζῃ, νὰ μὲ παγώνῃ. Δὲν ἐτόλμησα, μόνος ὅπως ἤμουν, νὰ προχωρήσω στὸ διπλανὸ διαμέρισμα. Ὑπωσδήποτε, κατέβαλα ὅλη τὴ δύναμι τῆς θελήσεώς μου γιὰ νὰ κρατηθῶ στὰ λογικά μου, πῆρα θάρρος κι' ἔβγαλα τὸ μεγάλο σχοινὶ ποὺ εἶχα τυλιγμένο στὴ μέση μου.

»Ἔδεσα μ' αὐτὸ τὰ πτώματα δύο - δύο καὶ τὸ πέμπτο μοναχό του καὶ διευθύνθηκα πρὸς τὴν καταπακτὴ τῆς ἐξόδου, τραβώντας τα πίσω μου.

»Τὴ στιγμὴ ὅμως ἐκεῖνη, τὸ καράβι ἔγειρε περισσότερο ἀπὸ πρὶν καὶ ἡ καταπακτὴ ἔκλεισε αὐτομάτως. Ὡς τὴν ὥρα αὐτή, τὸ πτῶμα ποὺ εἶχε τρυπώσει ἀνάμεσά της, τὴν κρατοῦσε ἀνοιχτή. Τώρα ὅμως μὲ τὴν κλίσι τοῦ καραβιοῦ, τὸ νερό, μὴ βρίσκοντας ἐμπόδιο, τὴν ἔκλεισε. Ἔτσι βρισκόμουν κλεισμένος ζωντανὸς μέσα σ' ἕνα τρομερὸ ὑγρὸ τάφο!... Μὲ τὴ σκέψι αὐτή, ἐνιωσα νὰ μὲ λούζῃ κρύος ἱδρώτας. Τὸ χειρότερο ἦταν ὅτι ἡ καταπακτή, μὲ τὴν πίεσι ποὺ εἶχε, ἐπίεζε τὸν σωλῆνα ἀπ' τὸν ὁποῖο μοῦ διοχετεύετο ὀξυγόνο. Ἔτσι, κινδύνευα νὰ πεθάνω σὲ λίγο ἀπὸ ἀσφυξία!...

»Τρέμοντας ὁλόκληρος, περιέφερα τὸ βλέμμα μου ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Ἐξαφνα εἶδα σὲ μιὰ γωνιὰ ἕνα μικρὸ σιδερένιο λοστό, ἀπ' αὐτοὺς ποὺ χρησιμοποιοῦν οἱ θερματαὶ γιὰ ν' ἀνακατεύουν τὰ ἀναμμένα κάρβουνα. Ἦταν ἡ σωτηρία μου. Γιατὶ λίγο ἀκόμα καὶ ὁ σωλήνας τοῦ ὀξυγόνου θὰ κρεβόταν ἀπὸ τὴν πίεσι τῆς καταπακτῆς. Ἁρπαξα τὸ λοστό, τὸν πέρασα στὴ σχισμάδα ποὺ σχημάτιζε ἡ καταπακτὴ κοντὰ στὸν σωλῆνα τοῦ ὀξυγόνου καὶ, μὲ τὰ χέρια, μὲ τὸ κεφάλι, μὲ τὸ στῆθος καὶ μὲ τὴν κοιλιά μου ἀκόμα, ἄρχισα νὰ σπρώχνω. Ἀλλὰ στὸ μεταξὺ τὸ ὀξυγόνο λιγόστευε μέσα στὸ σκάφανδρό μου κι' ἔνιωθα τὶς δυνάμεις μου νὰ μ' ἐγκαταλείπουν. Γενικὴ παράλυσι ἁπλωνόταν στὸ κορμί μου. Μὴ μπορώντας πιὰ νὰ κρατηθῶ στὴν σκαλίτσα τῆς καταπακτῆς, σύρθηκα ὡς κάτω. Τὰ δεμένα πτώματα γυρόφερναν, ἐπέφταν ἐπάνω μου, καὶ τ' ἁπλωμένα χέρια τους ἀκουμποῦσαν στὸ λαιμό μου ἢ στὸν σβέρκο μου. Ἐνόμιζα ὅτι ἤθελαν νὰ μὲ πνίξουν. Μοῦ φαίνοταν πὼς ἄκουγα τὸ σαρκαστικό γέλιο τους.

»— Δὲν θέλω νὰ πεθάνω! μουρμούριζα. Πρέπει νὰ σπάσω τὴν καταπακτή!...

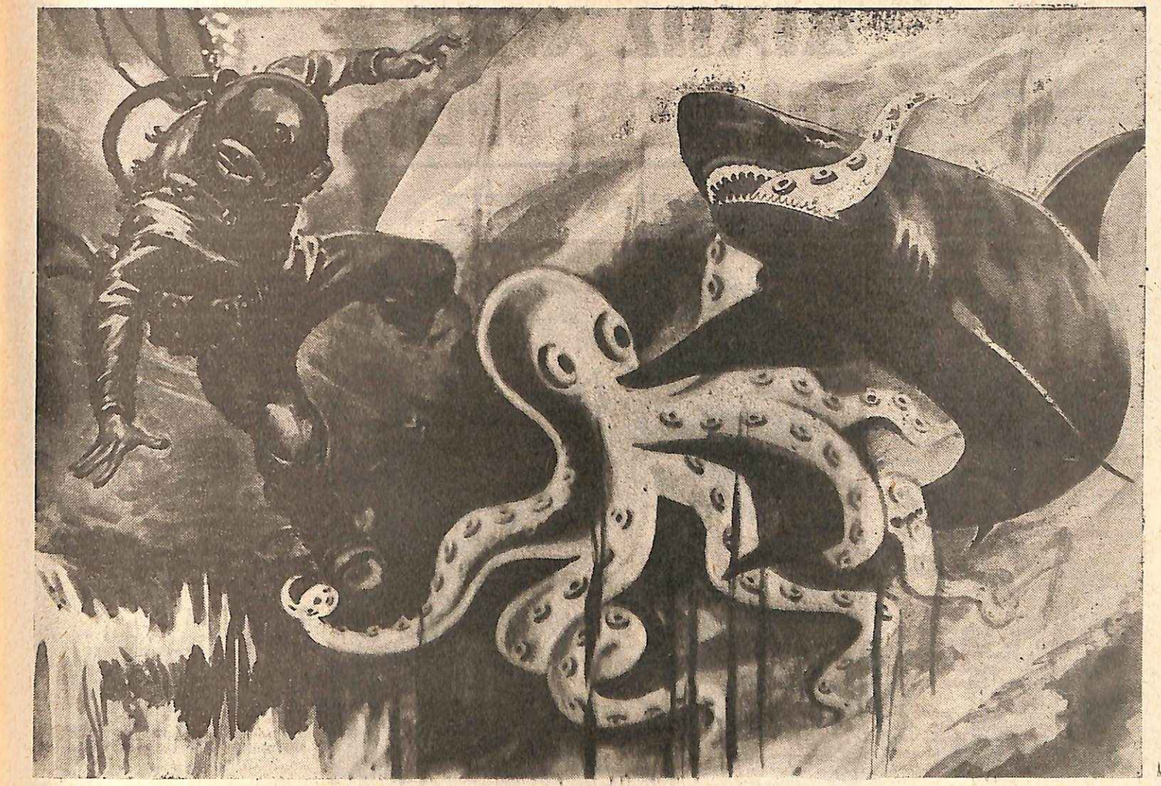
»Περιέφερα τὸ βλέμμα μου τριγύρω καὶ εἶδα κάπου ἕνα γρύλλο, ἕναν κοχλιωτὸ μοχλό. Τὸν ἅρπαξα, ἀνέβηκα στὴ σκαλίτσα, τὸν στήριξα στὸ πιὸ ἐπάνω σκαλοπάτι καὶ ἄρχισα νὰ γυρίζω τὴ μανιβέλλα μὲ ὅση δύναμι μοῦ εἶχε μείνει. Σὲ λίγα δευτερόλεπτα ἡ καταπακτὴ ἄρχισε νὰ ἀνασηκώνεται, πολὺ σιγά. Βέβαια, ἀλλὰ ἀρκετά, ὥστε νὰ χαλασθῇ ἡ πίεσις τοῦ σωλήνος. Τώρα ἄρχισε νὰ μοῦ διοχετεύεται ἀφθονώτερο ὀξυγόνο, ποὺ ἐτόνωνε τὶς δυνάμεις μου. Συγχρόνως ἡ καταπακτὴ σηκωνόταν ὁλόένα, ὡς ὅτου ἀνοίξε ἐντελῶς. Τότε βγῆκα ἔξω, στὸ κατάστρωμα.

»Σταθηκα ἐκεῖ ἀρκετὰ λεπτὰ τῆς ὥρας, ἀναπνέοντας μ' ὅλη μου τὴ δύναμι, περιφέροντας τὸ βλέμμα μου στὰ κατάστια καὶ τὴν ἀνυπαρξία τοῦ ναυαγισμένου καραβιοῦ καὶ ἀπολαμβάνοντας τὸ εὐχαριστο συναίσθημα ποὺ μοῦ προκαλοῦσε ἡ σωτηρία μου ἀπὸ τὸ βέβαιο θάνατο.

»Δίπλα μου βρίσκοταν τὸ ἔκτο πτῶμα. Ἀλλὰ τώρα δὲν μ' ἐφόβιζε πιὰ οὔτε αὐτό, οὔτε τ' ἄλλα πέντε. Τὸ αἴσθημα τοῦ φόβου εἶχε φύγει ἀπ' τὴν ψυχή μου.

»Ἐτράβηξα ἔξω ἀπὸ τὴν καταπακτὴ τὰ πέντε πτώματα, ἔδεσα κοντὰ τους καὶ τὸ ἕκτο καὶ κίνησα νὰ μὲ τραβήξουν ἐπάνω.

»Ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ὥρα κάπνιζα ἡσυχος τὴν πίπα μου, καθισμένος μέσ' στὴν καμπίνα μου καὶ ἀναλογιζόμενος τὴν φρικτὴ περιπέτεια μου ὡς μισοπνιγμένου στὸν βυθὸ τῆς θάλασσας, ποὺ λίγο ἔλειψε νὰ μοῦ στοιχίσῃ τὴ ζωή μου».

ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ

Ἔκοβε μὲ λύσσα ὅσα πόδια τυλίγονταν γύρω ἀπὸ τὶς μασέλλες του...

Η ΖΩΗ ΣΤΟ ΒΥΘΟ

ΔΙΧΩΣ ΧΑΡΕΣ ΚΑΙ ΔΙΧΩΣ ΟΝΕΙΡΑ

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΕΝΑ ἐλαφρὸ ἀεράκι εἶχε σηκωθῆ καὶ τὰ κυματάκια εἶχαν ἀσπρίσει γραμμές, γραμμὲς μέσα στὸν κόλπο.

Οἱ δεμένες στὸ μῶλο βαρκοῦλες κουνιόνταν πάνω-κάτω, στὸ κατέβασμα τοῦ νεροῦ πρὸς τὴ στεριά.

— Θὰ βγῆ ὁ ἥλιος καὶ θὰ στρώση, — μουρμούρισε ὁ Γιάννος μαζεύοντας τὰ δίχτυα του σὲ μιὰν ἄκρη.

Εἶχαν ξεφτίσει σὲ πολλὲς μερὲς καὶ θὰ καθόταν νὰ τὰ μπαλώση, ὡς τὸ μεσημέρι. Τὸ βράδυ θἄβγαινε πάλι μὲ τὸ γρι-γρί του, νὰ πιάση κάτι, νὰ βγάλη τὸ μεροκάματο, τὰ φαῖ τῆς οἰκογενείας του.

Τὰ παιδιὰ τῆς ἀδελφῆς του εἶχαν ἐξ ἄλλου ἀνάγκη ἀπὸ παπούτσια, μὰ κι' ἡ χήρα ἔπρεπε νὰ φωνίση κανένα φορεματάκι.

— Κύριε-Σταῦρο, φώναξε στὸν καφετζῆ τοῦ παραλιακοῦ καφενείου, ποὺ μόλις εἶχε ἔλθει κι' εἶχε ἀνοίξει τὸ μαγαζί. Κυρ-Σταῦρο, φτιάσε ἕνα καφεδάκι.

— Πωνύρο, Γιάννο μου, σήμερα, — τοῦπε ὁ καφετζῆς, βγάζοντας ἕνα τραπεζάκι καὶ δυὸ καρέκλες, πάνω στὴν αμμουδιά. Μπουρίνι, βλέπω νάρχεται ἀπὸ μακρυά.

— Δὲν εἶναι τίποτα, θὰ σιάξη ὁ καιρός, καλοκαίρι ἔχομε, κυρ-Σταῦρο!

Σφίχτηκε ὁ Γιάννος μέσα στὸ σακκάκι του, γιατὶ ἔνιωθε τὴν ψῦχρούλα, κι' ἔτριψε τὰ χέρια του. Ἔπρεπε κάτι νὰ κάνη, γιατὶ τὴν περασμένη νύχτα εἶχε γυρίσει μὲ ἄδεια τὰ δίχτυα. Θὰ πήγαινε καὶ στὸ μῶλο νὰ φαρέψη μὲ τὴν καθετή, μπᾶς κι' ἔπιανε καμμιὰ ἁρμαθιά, νὰ πουλήση στοὺς ξένους.

Ἡ ζωὴ ἦταν δύσκολη, κι' ὅλο τὸ χειμώνα ποὺ ἔλειπε, ἡ βάρκα του εἶχε ἀνοίξει κι' ἤθελε καλαφάτισμα. Κάτι παραδάκια ποὺ μάζεψε στοὺς Ὡρεούς, στὸ ἐργοστάσιο ποὺ ἔφτιενε τὰ πιστά, τάφερε, γιὰ νὰ προσθέση ἀκόμη ἕνα δωμάτιο στὸ σπίτι.

Αὐτὸ ἔκανε κάθε χρόνο, γιατὶ ὅσα περισσότερα δωμάτια εἶχε, τόσο πιὸ πολλὰ θὰ ἦσαν τὰ ἔσοδα τοῦ καλοκαιριοῦ, γιὰ νὰ περάση τὸ χειμώνα της ἡ χήρα, ἡ ἀδελφή του, μὲ τὰ δυὸ παιδιά της.

Ὁ κυρ-Σταῦρος τοῦφερε τὸν καφὲ μ' ἕνα παξιμαδάκι, καὶ κάθησε πλάι του, στὴν ἄλλη καρέκλα.

— Τί λές, θἄχωμε κόσμο ἐφέτος, κυρ-Σταῦρο; ρώτησε ὁ Γιάννος ἀνάβοντας ἕνα τσιγαράκι.

— Μπορεῖ νὰ μὴν ἔχωμε; Πότε ἔλειψε ὁ κόσμος ἀπὸ τὴν Αἰδηψό; Ἀρκεῖ νἄχωμε δωμάτια νὰ τοὺς νοικιάζωμε. Ἔχει ὁ Θεός!

Ἡ καμπάνα τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων ἄρχισε νὰ χτυπᾶ, κι' οἱ δυὸ ἄντρες ἀναστατώθηκαν κι' ἔκαναν τὸ σταυρό τους.

Ἡ κίνησι ἄρχισε στοὺς δρόμους. Πίσω ἀπὸ τὸ δουνὸ χάραζε ὁ ἥλιος.

Κάποιος ξένος μπῆκε στὸ καφενεδάκι, κι' ὁ κυρ-Σταῦρος σηκώθηκε κι' ἄφησε μόνο τὸ Γιάννο μὲ τὸ καφενεδάκι του.

★

Ὁ Γιάννος, ὁ λεβέντης, μὲ τὸ φηλό, μελαψὸ κορμί, κύτταζε τώρα τ' ἀντικρυνὰ ἀκρογιάλια, κι' ἡ σκέψη του κυμάτιζε πάνω ἀπὸ τ' ἀφρισμένα κυματάκια.

Ἤλπιζε, πὼς θὰ ἄλλαζε ὁ καιρός, νὰ βγῆ γιὰ ψάρεμα τὴ νύχτα.

Ἕνα καΐκι ἐρχόταν ἀπὸ μακρυὰ καὶ τραβοῦσε πρὸς τὸν κόλπο, νὰ βρῆ τὴν ἡσυχία του ἀπὸ τὸ σκαμπανέβασμα.

Ἕνα καΐκι!

Κάθε φορὰ ποὺ ἔβλεπε καΐκι, ὁ Γιάννος ἀνατρίχιαζε. Τοῦ φαινόταν, πὼς ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ φουσκωμένα πανιὰ φτερούγιζε κάποια ψυχή. Τὴν ἐντύπωσι αὐτὴ τὴν εἶχε ἀποκτήσει ἀπὸ τὴν ἡμέρα, ποὺ βούλιαξε τὸ καΐκι τοῦ κυρ Χάβκε ὁ ἄντρας τῆς ἀδελφῆς του.

Τρία χρόνια εἶχαν περάσει, μὰ ἡ εἰκόνα τοὺμενε ζωντανή: τὸ κορμὶ τοῦ καπεταν Σωτήρη, νὰ τὸ παίρνουν πρὸς τὴ στεριὰ τὰ κύματα!

Ἔπειτα ὁ σπαραγμὸς τῆς χήρας, τὰ κλάματα τῶν παιδιῶν, κι' ὁ κόσμος στὴν παραλία, τὸ πλῆθος, ποὺ λυπήθηκε καὶ ἔκλαψε τὸ κῦμα-καλοκαίρι, γιὰ τὴν ἀδελφή του, γιὰ τὸ σπίτι, ὅπως πρίν, ὅπως πάντα.

Ἡ ὑπόσχεσι σφαγιζόταν μὲ τὰ φιλιὰ τους...

Σωτῆρο, τὸ νοικοκύρη, τὸν καπετάνιο ποὺ χάθηκε ἀδικαιολόγητα καὶ χωρὶς αἰτία στ' ἀνοιχτὰ τῆς θάλασσας.

Ἦταν κι' ὁ Γιάννος πάνω στὸ καΐκι. Εἶχαν πάει στὸ Βόλο καὶ γύριζαν φορτωμένοι μὲ φροῦτα γιὰ τὴν Αἰδηψό. Μικρὸς ὁ ναῦλος, κι' ἔτσι ἕνας ἔμπορος ἐπωφελήθηκε καὶ τἄστειλε μὲ τὸ καΐκι.

Ἡ θάλασσα ἦταν ἥρεμη, γαλήνια. Μὰ ἡ μηχανὴ εἶχε χαλάσει κι' ὁ καπετὰν Σωτήρης εἶχε ἀνοίξει τὰ πανιά.

Εἶχαν στρίψει πέρα ἀπὸ τὰ Γιάλτρα κι' εἶχαν βάλει μὲ φουσκωμένα τὰ πανιὰ ἀνατολικὰ τὸ τιμόνι, ὅταν, πάνω σ' ἕνα στρίψιμο πιὸ ἀνατολικά, τὰ κασόνια μὲ τὰ φροῦτα κατρακύλησαν ὅλα στὴ μιὰ μπάντα καὶ τὸ καΐκι ἔγειρε κι' ἀναποδογύρισε ἀπότομα.

Ὁ Γιάννος πήδησε στὴ θάλασσα, μὰ οὔτε ὁ καπετὰν Σωτήρης, οὔτε ὁ μοῦτσος πρόλαβαν νὰ σωθοῦν. Πνίγηκαν, χάθηκαν μαζὶ μὲ τὸ καΐκι, ποὺ βούλιαξε ἀπὸ τὸ βάρος.

Μιὰ ψαρόβαρκα ἔσωσε τὸ Γιάννο, ποὺ κολυμποῦσε, καὶ τὸν ἔφερε στὴν Αἰδηψό.

Ἡ τραγωδία μαθεύτηκε ἀμέσως καὶ ὅλες οἱ βάρκες βγῆκαν στ' ἀνοιχτά, νὰ σώσουν τὸν καπετάνιο.

Μὰ ὁ καπετὰν-Σωτήρης δὲν βρέθηκε ποτέ. Ἡ θάλασσα, μὲ τὸ κῦμα της, τὸν ἔφερε τὴν ἄλλη μέρα στὴ στεριά...

★

Τρία χρόνια εἶχαν περάσει ἀπὸ τὸ μεγάλο δυστύχημα, κι' ὁ Γιάννος, σκλάβος τοῦ πεπρωμένου του, συνέχιζε, νὰ δουλεύη σκληρά, χειμώνα-καλοκαίρι, γιὰ τὴν ἀδελφή του καὶ τὰ ὀρφανά της.

Αὐτὸς θὰ παντρευόταν ἔπειτα τὴ Μάρθα καὶ θὰ βοηθοῦσε τὸν πεθερό του στὸ καφενεδάκι.

Καὶ δὲν χρειάστηκε νὰ ψάξη νὰ βρῆ γαμπρό, γιατὶ ὁ καπετὰν-Σωτήρης εἶχε ἐκτιμήσει τὴ νοικοκυρωσύνη καὶ τὴ φρονιμάδα τῆς κοπέλας, καὶ τὴ ζήτησε ἀπὸ τὸν ἀδελφό της.

Ἦταν τυχερὸ νὰ καλοπαντρευτῆ ἡ ἀδελφὴ τοῦ Γιάννου, καὶ νὰ εὐτυχήση δύο ὁλόκληρα χρόνια.

Μὰ κι' ὁ Γιάννος στάθηκε τυχερός, ἐκεῖνα τὰ χρόνια. Ὁ καπετὰν Σωτήρης τὸν πῆρε στὸ καΐκι του μὲ ποσοστά, καὶ κέρδιζε πολλά.

— Γιάννο, πότε θὰ παντρευτοῦμε; τοὔλεγε ἡ Μάρθα.

— Χωρὶς ἄλλο, ταῦτο τὸ χρόνο. Νὰ οἰκονομήσω καὶ μερικὰ λεφτά.

Κι' ἡ ὑπάσχεσι σφαγιζόταν μὲ τὰ φιλιὰ τους.

Μιὰ μέρα ὅμως, γυρνῶντας ἀπὸ κάποιο ταξίδι, ὁ Γιάννος ἔμαθε, πὼς ἡ Μάρθα εἶχε παντρευτῆ κι εἶχε φύγει γιὰ τὴν Ἀθήνα.

Κάποιος ξένος, ἕνας ὑπάλληλος μιᾶς ἑταιρίας, γνώρισε τὴ Μάρθα κεῖ στὸ καφενεδάκι, πούπινε τὸν καφέ του, καὶ τὴν ἀγάπησε. Ἔτσαξε πολλὰ στὸν πατέρα της καὶ στὴ Μάρθα, τοὺς ζάλισε καὶ μπέρδεψε τὶς σκέψεις τους. Ἔτρι ξεχάστηκε καὶ παραμερίστηκε ὁ Γιάννος.

Αὐτὸς ἔκλαψε ἀπὸ τὸν πόνο του, ἔμεινε ἄγρυπνος νύχτες ὁλόκληρες, μέθυσε σὲ ταβέρνες ἀπὸ τὸ μεράκι του, καὶ τέλος τὸ πῆρε ἀπόφασι καὶ ξαναμπαρκάρησε.

Τὰ χρόνια εἶχαν περάσει ἀπὸ τὸ τραγικὸ δυστύχημα.

Ἐκεῖ ποὺ ταῦφεξε μιὰ μέρα ἡ εὐτυχία κι' ὅλα πήγαιναν καλά, τόρα βυθίστηκε στὴν ἀπογοήτευσι.

Ποιός ἄλλος θὰ φρόντιζε γιὰ τὴ χήρα καὶ γιὰ τὰ παιδιά της;

Ἀγόρασε μιὰ βάρκα, καὶ δίχτυα καὶ τὸ καλοκαῖρι ψάρευε γιὰ τοὺς ξένους τῆς Αἰδηψοῦ, ἐνῶ τὸ χειμώνα δούλευε στὰ πιστά, στοὺς Ὡρεούς.

Ρουτίνα ἡ δουλειά του πιά, χωρὶς χαρὲς καὶ δίχως ὄνειρα.

★

Καθισμένος στὴν ἀμμουδιά, μπάλωνε τὰ δίχτυα του ὁ Γιάννος καὶ μουρμούριζε:

— Ὅλα εἶναι τυχερά. Καὶ παραδεχόταν πὼς αὐτὸς δὲν θὰ μποροῦσε νὰ προσφέρη τὴν εὐτυχία στὴ Μάρθα.

Θὰ τοῦ ἦταν ἀδύνατο, ἂν παντρευόταν, νὰ φροντίση γιὰ τὴ χήρα.

Καὶ μπάλωνε, μπάλωνε τὰ δίχτυα του. Αὔριο, μεθαύριο θὰ καἐμπαζε νερά, κι' ἡ ζωὴ του θὰ κυλοῦσε ἄχαρη, προσφέροντας λίγη χαρὰ στὴ χήρα καὶ στὰ ὀρφανά...

ΜΙΡΑΝΤΑ

✪✪

ΝΙΩΘΕΙ Η ΠΙΟ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΗ «ΓΥΝΑΙΚΟΥΛΑ» ΤΗΣ ΓΗΣ

Ἡ Ἄννη Ρόυστον, μιὰ Ἀγγλίδα κοπέλλα 19 χρόνων, νιώθει αὐτὲς τὶς μέρες ἡ πιὸ εὐτυχισμένη «γυναικούλα» τῆς γῆς. Μέχρι πρὶν ἀπὸ ἕνα χρόνο, θεωροῦσε τὸν ἑαυτό της ἕνα τέρας, ἐξ αἰτίας τοῦ ὕψους της: Ἦταν δύο μέτρα καὶ ἑκατοστό. Σήμερα, ὕστερα ἀπὸ μιὰ χειρουργικὴ ἐπέμβασι ποὺ τῆς ἔγινε στὸ Ὀρθοπεδικὸ νοσοκομεῖο τοῦ Γκόμποδεν, κατὰ τὴν ὁποία τῆς ἀφαιρέθηκαν δέκα ἑκατοστὰ ἀπὸ τὶς κνῆμες καὶ δέκα ἀπὸ τοὺς μηρούς, ἡ Ἄν Ρόυστον κυττάζει τὸ μέλλον μὲ αἰσιοδοξία. Μιὰ γυναίκα ὕψος ἕνα καὶ ογδόντα εἶναι πάντοτε μιὰ γυναίκα πολὺ ψηλή, μὰ δὲν φοβίζει πιὰ τὰ παιδιὰ στοὺς δρόμους (ὅπως συνέβαινε μὲ τὴν Ἄν) καὶ ὑπάρχουν πολλοὶ ἄντρες μὲ σχετικὸ ὕψος, ποὺ μποροῦν νὰ φλερτάρουν. Καὶ πράγματι, ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ διαδόθηκε ἡ εἴδησι αὐτὴς τῆς καταπληκτικῆς χειρουργικῆς ἐπεμβάσεως, ἡ Ἄν Ρόυστον ἔλαβε πολλὲς προτάσεις γάμου.

15ον ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

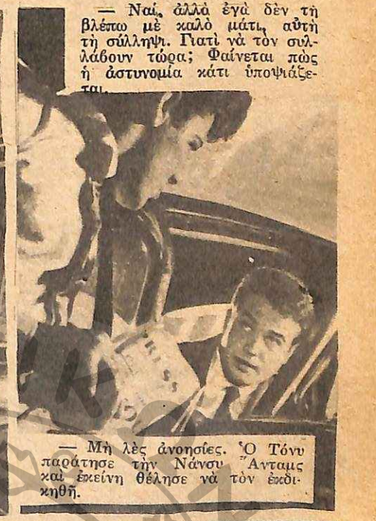
Ὁ ἀστυνομικὸς Χάρρυ Μάλτον, ἀφοῦ πρῶτα ὑποψιάστηκε τὸν ἀδελφὸ τῆς γυναίκας του, τὸν Τόνυ, ὅτι αὐτὸς παρέσυρε τὸν ἀδελφό του στὸν κακὸ δρόμο καὶ τὸν ὁδήγησε στὸ θάνατο, ἀναγκάζεται νὰ παραδεχθῆ πὼς εἶναι ἀθῶος. Ζητάει ἀπὸ τὴ Νάνσυ, τὴ νέα ποὺ ἀγαπᾶ τὸν Τόνυ, νὰ τὸν βοηθήση καί, γιὰ νὰ τὸν ἐμποδίση νὰ πάρη μέρος στὴ ληστεία τῆς Τραπέζης ποὺ σχεδιάζει ἡ συμμορία του, τὸν συλλαμβάνει ξανά. Ἡ Νάνσυ ἀποκαλύπτει στὴν Μπρέντα ὅλη τὴν ἀλήθεια. Μαθαίνει ἔτσι πὼς ὁ Στὴβ Μπρόνσον, στὸ γκαράζ τοῦ ὁποίου ἐργάζεται ὁ Τόνυ, εἶναι ἕνας ἐπικίνδυνος γκάνγκστερ, καὶ πὼς ὁ Τόνυ ἔχει δημιουργήσει χρέη χαρτοπαίζοντας.

Ὁ Στὴβ Μπρόνσον καὶ ἡ παρέα του πληροφοροῦνται ἀπὸ τὶς ἐφημερίδες τὴ σύλληψι τοῦ Τόνυ.

— Πῶς τὴ βλέπεις ἐσύ, Στήβ, αὐτὴ τὴ σύλληψι τοῦ Τόνυ;

— Μὴν ἀνησυχεῖς καθόλου. Βρῆκα κιόλας ἀντικαταστάτη του, γιὰ νὰ ὁδηγήση τὸ αὐτοκίνητό μας.

— Ναί, ἀλλὰ ἐγὰ δὲν τὴ βλέπω μὲ καλὸ μάτι, αὐτὴ τὴ σύλληψη. Γιατὶ νὰ τὸν συλλάβουν τώρα; Φαίνεται πὼς ἡ ἀστυνομία κάτι ὑποψιάζεται.

— Μὴν λὲς ἀνοησίες. Ὁ Τόνυ παράτησε τὴν Νάνσυ. Ἄνταμς καὶ ἐκείνη θέλησε νὰ τὸν ἐκδικηθῆ.

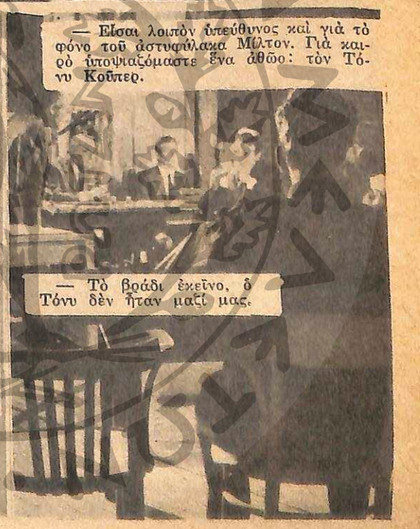

— Καλά, καὶ ἂν ὁ Τόνυ ἀρχίση νὰ φλυαρῆ;

— Δὲ θὰ πῆ λέξι. Ἀπὸ αὐτῆς τῆς πλευρᾶς, τοῦ ἔχω ἐμπιστοσύνη. Πάψετε ν' ἀσχολῆστε μὲ τὸν Τόνυ καὶ ἐλᾶτε νὰ προετοιμαστοῦμε, γιὰ τὸ μεγάλο μας κόλπο. Αὔριο, στὶς 4 τὸ ἀπόγευμα, θὰ εἴμαστε στὴν Τράπεζα. Καὶ τὸ πιὸ μικρὸ σφάλμα θὰ μποροῦσε νὰ ἦταν μοιραῖο!...

Τὴν ἄλλη μέρα, τὴν ὥρα ποὺ ὁ Στὴβ καὶ ἡ συμμορία του φτάνουν στὴν Τράπεζα, ἡ ἀστυνομία τοὺς κυκλώνει ἀπὸ παντοῦ καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγο ὅλοι συλλαμβάνονται, χωρὶς νὰ προβάλουν κωμιὰ ἀντίσταση. Ἔπειτα ἀπὸ μιὰ πρώτη ἀνάκρισι, ὁ Στὴβ Μπρόνσον ἀναγκάζεται νὰ ὁμολογήση πὼς αὐτὸς ἦταν ὁ συνένοχος τοῦ Σκὼτ Μάλτον, τὸ βράδι ἐκεῖνο τῆς ληστείας τοῦ κοσμηματοπωλείου, καὶ πὼς κατώρθωσε νὰ τοὺς ξεφύγη.

— Εἶσαι λοιπὸν ὑπεύθυνος καὶ γιὰ τὸ φόνο τοῦ ἀστυφύλακα Μίλτον. Γιὰ καλὸ ὑποψιαζόμαστε ἕνα ἀθῶο: τὸν Τόνυ Κοῦπερ.

— Τὸ βράδι ἐκεῖνο, ὁ Τόνυ δὲν ἦταν μαζί μας.

...'Επρόκειτο ὅμως νὰ πάρη μέρος στὴ ληστεία τῆς Τραπέζης. Εἶναι μέλος τῆς συμμορίας μας καὶ πρέπει νὰ ἔχη τὴν ἴδια τύχη μὲ μᾶς...

'Η κατηγορία αὐτὴ κάνει σ' ὅλους ἐντύπωσι καὶ ὁ Τόνυ καλεῖται ν' ἀπολογηθῆ.

— Τί ἔχεις νὰ πῆς, γιὰ τὴν κατηγορία αὐτὴ Τόνυ Κοῦπερ; Παραδέχεσαι πὼς ἦσουν μέλος τῆς συμμορίας τοῦ Στὴβ Μπρόνσον;

...'Ολα στρέφονται ἐναντίον μου. Θὰ μὲ καταδικάσουν.

'Η ἐρώτησι τοῦ εἰσαγγελέως μένει χωρὶς ἀπάντησι. 'Ο Χάρρυ Μάλτον, ποὺ παρακολουθεῖ τὴν ἀνάκρισι, ἀρχίζει ν' ἀγωνιᾶ...

... Αὐτὸ δὲν τὸ πρόβλεψα... Μιὰ ἐνδεχομένη ὁμολογία τοῦ Τόνυ θὰ μοῦ κατέστρεφε ὁλόκληρο τὸ σχέδιο. Ἂν ὁμολογήση, θὰ τὸν καταδικάσουν.

— Τόνυ Κοῦπερ, ἄκουσες τί σὲ ρώτησα; Εἶσαι σὲ θέσι νὰ διαψεύσης τὴν κατηγορία τοῦ Στὴβ Μπρόνσον;

—'Οχι. Εἶναι ἀλήθεια πὼς ἤμουν μέλος τῆς συμμορίας του.

— Ζητῶ ἀπὸ τὸν κύριο εἰσαγγελέα τὴν ἄδεια νὰ μιλήσω... Θέλω ν' ἀποκαλύψω κάτι, ποὺ θεωρῶ ὅτι ἔχει μεγάλη σημασία. 'Ο Τόνυ Κοῦπερ εἶχε μπῆ στὴ συμμορία τοῦ Στὴβ Μπρόνσον κατόπιν διικῆς μου ὑποδείξεως. 'Εργαζόταν γιὰ μᾶς!...

Τὸ ψέμα αὐτὸ τοῦ Χάρρυ Μάλτον κάνει σ' ὅλους ἐντύπωσι. Μόνο ὁ Τόνυ ὅμως ξέρει πὼς ὁ Χάρρυ εἶπε ψέματα.

—'Ωστε ὁ Τόνυ ἔπαιξε διπλὸ παιχνίδι καὶ ἐνημέρωνε τὴν ἀστυνομία, γιὰ τὶς κινήσεις καὶ τὰ σχέδια τῆς συμμορίας;

—'Ακριβῶς! 'Ηταν πολὺ ἐπικίνδυνη ἡ ἀποστολή του, ἀλλὰ μᾶς βοήθησε νὰ τοὺς συλλάβουμε ὅλους.

'Ετσι ὁ Τόνυ ἀθωώνεται πανηγυρικά. 'Η ἀγωνία του διαλύεται καὶ νιώθει τώρα ὅτι τὰ βλέμματα ὅλων καρφώνονται ἐπάνω του, γεμᾶτα συμπάθεια.

... Μ' ἔσωσαν! 'Η Νάνσυ μὲ τὴ μήνυσί της καὶ ὁ Χάρρυ μὲ τὸ θαραλέο ψέμα του.

Τὸ ραδιόφωνο καὶ οἱ ἀπογευματινὲς ἐφημερίδες μεταδίδουν ὅλες τὶς εἰδήσεις σχετικὰ μὲ τὴ σύλληψι τῆς συμμορίας κ' ἔτσι, ὅταν ὑστερα ἀπὸ λίγο ὁ Τόνυ ἐγκαταλείπη τὸ ἀστυνομικὸ τμῆμα, βλέπει τὴ Νάνσυ νὰ τὸν περιμένη ἀπ' ἔξω, ἐνῶ τὸ πρόσωπό της ἀκτινοβολεῖ ἀπὸ χαρά.

— Τόνυ!...

'Οι δυὸ νέοι ἀγκαλιάζονται καὶ ἡ εὐτυχία τους κάνει νὰ κυλήσουν δάκρυα ἀπὸ τὰ μάτια τους.

—Τόνυ, ἀγαπημένε μου. Εἶσαι ἐλεύθερος... Τελείωσε ὁ ἐφιάλτης.

— Αὐτὸ χάρις σὲ σένα, Νάνσυ. Τώρα ἀρχίζει τὸ ὄνειρο. Ἕνα ὄνειρο, ποὺ γρήγορα σὰ γίνη πραγματικότης.

Μιὰ γυναικεία σιλουέττα βγαίνει ἀπὸ τὸ σκοτάδι καὶ προχωρεῖ πρὸς τὸ μέρος τους.

— Εἶναι ἡ Μπρέντα. Τρέξε κοντά της, Τόνυ. Τὴ στέρησε τόσο ἡ καημένη, ἐξ αἰτίας σου!

— Μπρέντα, καλή μου ἀδελφούλα, θὰ μὲ συγχωρήσης ποτὲ ἐμένα, ποὺ τόσο σὲ πλήγωσα;

— Χρυσέ μου, ἡ χαρά, ποὺ νιώθω αὐτὴ τὴ στιγμή, μὲ κάνει νὰ ξεχάσω ὅλα ὅσα ὑπέφερα.

— Δὲν ξέρεις πόσο καλὸς φάνηκε μαζί μου ὁ Χάρρυ. Μοῦ πρότεινε ἀκόμα νὰ πάω στὴ Σχολὴ ὑπαστυνόμων. Νομίζω πὼς θὰ δεχθῶ τὴν πρότασί του.

— 'Η ζωή τους εἶναι σκληρή. Εἶμαι ὅμως εὐτυχισμένη, ποὺ βρῆκες ἐπὶ τέλους τὸ σωστὸ δρόμο.

'Ο Τόνυ στρέφεται στὴ Νάνσυ.

—'Ας μὴ θυμόμαστε πὰ τίποτα ἀπὸ τὸ φοβερὸ παρελθόν. 'Η Νάνσυ κι' ἐγὼ ἀγαπιόμαστε καὶ σύντομα θὰ παντρευτοῦμε...

— Συμφωνῶ ἀπολύτως. Σᾶς εὐχομαι νὰ εὐτυχήσετε, ὅπως κι' ἐγώ.

— Φάνηκα ἄδικη ἀπέναντί σου, τὸ πρῶτο ἐκεῖνο βράδι. Τὰ σφάλματα τῶν γονέων δὲν πρέπει νὰ βαρύνουν τὰ παιδιά. Σὲ παρακαλῶ νὰ τὰ ξεχάσης ὅλα.

— Σ' εὐχαριστῶ, Μπρέντα.

— Πηγαίνουμε στὸ σπίτι τῆς Νάνσυ. Ἔρχεσαι μαζί μας;

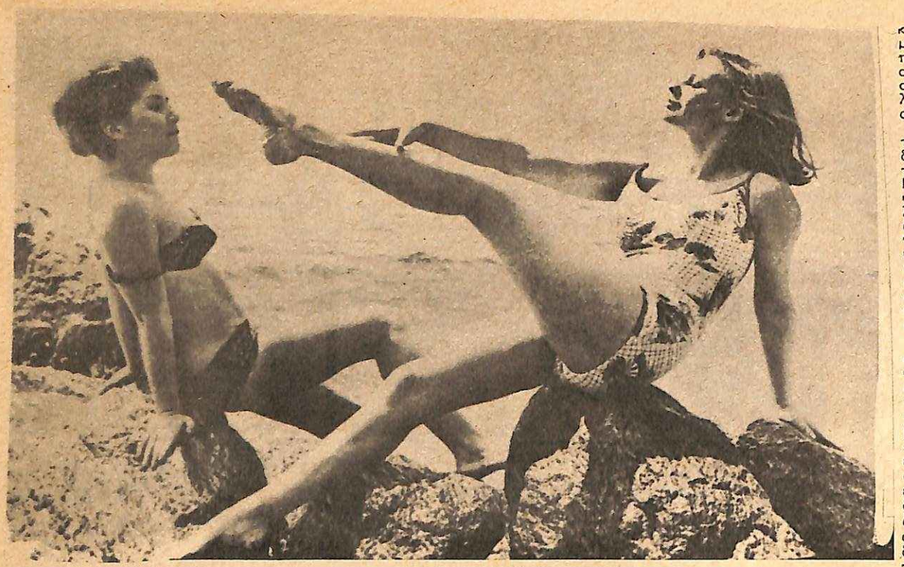
— 'Οχι ἀπόψε... 'Απόψε πρέπει νὰ περιμένω ἐδῶ...

'Η Μπρέντα περιμένει καὶ ὅταν ὑστερα ἀπὸ λίγο ὁ Χάρρυ βγαίνη ἀπὸ τὸ τμῆμα, πέφτει στὴν ἀγκαλιά του, ἐνῶ δάκρυα κυλοῦν ἀπὸ τὰ μάτια της.

— Σ' εὐχαριστῶ, ποὺ ἔσωσες τὸν Τόνυ. Μόνο ἐγὼ μπορῶ νὰ καταλάβω πόσο σοῦ ἐστοίχισε τὸ ψέμα, ποὺ εἶπες. Εἶμαθες ἐπὶ τέλους νὰ συγχωρῆς...

— 'Εμαθα πὼς ἂν ἀπὸ καθῆκον πρέπη νὰ τιμωροῦμε ὅσους παραβαίνουν τοὺς νόμους, πρέπει συγχρόνως νὰ βοηθοῦμε ἐκείνους, ποὺ μποροῦν, καὶ ποὺ ἀξίζει νὰ σωθοῦν. Καὶ τώρα πᾶμε στὸ σπιτάκι μας, Μπρέντα. Τίποτα πιὰ δὲν θὰ μᾶς χωρίση...

ΤΕΛΟΣ

Χαίρονται ξένιαστα τὸν ἥλιο, γιατὶ ἡ ἀντηλιακὴ κρέμα προστατεύει τὸ δέρμα τους ἀπὸ τὸ λέκιασμα καὶ τὴν ἀφυδάτωσι.

ΠΡΟΣΟΧΗ ΣΤΟΝ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΟ ΗΛΙΟ

Πῶς θὰ προστατέψουμε τὸ δέρμα μας ἀπὸ λεκέδες καὶ φακίδες

ΜΕ ΤΑ πρῶτα ἡλιόλουτρα ἄρχισαν τὰ παράπονα γιὰ τὸ «κάτσισμα» τῆς ἐπιδερμίδας. Τὰ εὐαίσθητα στὸν ἥλιο ἄτομα γέμισαν ἀπὸ φακίδες καὶ χλοάσματα, ποὺ εἶχαν σχεδὸν σβήσει τὸν χειμῶνα. Τί εἶναι χλόασμα; Μία ἀνεπιθύμητη δυσχρωμία, ποὺ ἐμφανίζεται κυρίως στὰ πρόσωπα τῶν ἐγκύων γυναικῶν. Πρόκειται γιὰ λεκέδες μεγάλους, διαφόρου σχήματος, χρώματος ξανθοῦ, σκούρου κίτρινου ἢ καφέ.

Ἐμφανίζονται στὸ πρόσωπο, γύρω ἀπὸ τὶς ρίζες τῶν μαλλιῶν σὰν στεφάνι, ἢ στοὺς κροτάφους. Στὴν ράχη τῆς μύτης καὶ στὰ μάγουλα σὲ σχῆμα πεταλούδας. Ἀλλοτε πάλι σκεπάζουν τὰ μάγουλα ἀνω χειλος.

Οἱ Γάλλοι ἔδωσαν στὸ χλόασμα τῶν ἐγκύων γυναικῶν τὸ ὄνομα «Μάσκα τῆς ἐγκυμοσύνης». Λίγους μῆνες μετὰ τὸν τοκετὸ ἐξαφανίζεται ἀπὸ τὶς περισσότερες γυναῖκες ἡ μάσκα ποὺ ἔπεσε μόνη της παραμόρφωνε, σὲ ἄλλες τὶς ἀφήνει πολύ, καὶ ἀπὸ μερικὲς δὲν φεύγει ποτέ.

Ἕνας ἄλλος καημὸς τῶν γυναικῶν εἶναι οἱ ἐφηλίδες. Ὁ λαὸς τὶς λέει φακίδες, πιτσιλάδες κλπ. Πρόκειται γιὰ κάτι μικρὲς κηλίδες, ξανθὲς ἢ καφέ, σὲ μέγεθος κεχριοῦ ἢ φακῆς.

Ἐμφανίζονται σὲ πρόσωπα πολὺ εὐαίσθητα στὸν ἥλιο καὶ ἐντοπίζονται στὴν ράχη τῆς μύτης, μὲ ἐπέκτασι στὰ μάγουλα ἢ διασπείρονται σ' ὅλο τὸ πρόσωπο καὶ τὸ κάνουν νὰ φαίνεται σὰν πιτσιλισμένο.

Τὸν χειμῶνα ἐξασθενοῦν καὶ κάποτε δὲν φαίνονται καθόλου. Ἐνῶ κάτω ἀπὸ τὴν ἐπίδρασι τοῦ ἡλίου πληθαίνουν, ἢ γίνονται πιὸ ἔντονες.

Πολλοὶ παραδέχονται τὴν κληρονομικότητα, δεδομένου ὅτι σὲ πολλὰ ἄτομα τῆς ἴδιας οἰκογενείας παρουσιάζονται ἐφηλίδες.

Πολλὲς γυναῖκες λεκιάζουν στὸ πρόσωπο, χωρὶς νὰ περάσουν ἐγκυμοσύνη, καὶ μάλιστα ἀπὸ πολὺ νεαρὴ ἡλικία.

Οἱ περισσότερες ἀπ' αὐτὲς ἔχουν τὴν γνώμη ὅτι ὁ ἥλιος εἶναι ὁ μοναδικὸς φταίχτης, ὅταν μάλιστα δὲν αἰσθάνωνται καμμιὰ ἀνωμαλία στὴν ὑγεία τους. Σ' αὐτὸ ἐπιμένουν οἱ γυναῖκες ποὺ εἶδαν τοὺς λεκέδες νὰ ἐμφανίζωνται σχεδὸν ἀμέσως ἔπειτα ἀπὸ μιὰ παρατεταμένη ἡλιοθεραπεία, ἢ κολύμπι, ἢ πορεία κάτω ἀπὸ τὶς ἀκτῖνες τοῦ δυνατοῦ ἥλιου.

Αὐτὰ πιστεύουν οἱ γυναῖκες μὲ τὰ λεκιασμένα πρόσωπα.

Οἱ εἰδικοὶ ὅμως ἔχουν ἄλλη γνώμη: Ἀναζητοῦν βαθύτερα τὴν αἰτία, ἐξετάζοντας τὰ διάφορα συστήματα τοῦ ἀνθρωπίνου ὀργανισμοῦ, νευρικὸ πεπτικό, ἀδένες.

Τὰ ἐπινεφρίδια, ἡ ὑφαρπσι, οἱ ἀδένες τοῦ φύλου, τὸ συκώτι, συμβαίνει πολλὲς φορὲς νὰ συμμετέχουν στὸ σχηματισμὸ τῶν λεκέδων. Ἀναμεσα μεγάλου βαθμοῦ μπορεῖ ἐπίσης νὰ προκαλέσῃ χλόασμα. Ἐκτὸς ἀπὸ αὐτά, ὡρισμένες οὐσίες, ὅπως ἡ γονακρίνη, ἡ ἐωσίνη, ἡ αἱματοπορφυρίνη καὶ ἡ χλωροφύλλη, ὁ ἄργυρος, ὁ ὑδράργυρος, σκουραίνουν τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου. Ὁ ὑδράργυρος, ὅταν συμπεριέχεται στὶς καλλυντικὲς παρασκευὲς σὲ μικρὲς δόσεις, φρεσκάρει φαινομενικὰ τὸ πρόσωπο. Ὅταν ὅμως γίνωνται ἀπορροφήσεις ἀπὸ τὴν μακροχρόνια χρῆσι ὑδραργυρούχων καλλυντικῶν, τὸ δέρμα τοῦ προσώπου λεκιάζει καὶ μαραζώνει.

Γι' αὐτὸ χρειάζεται μεγάλη προσοχὴ στὶς χημικὲς οὐσίες, ποὺ μεταχειριζόμαστε γιὰ διαφόρους σκοποὺς, ἀκόμη καὶ θεραπευτικούς. Καὶ κυρίως στὴν ἐκλογὴ τῶν καλλυντικῶν μας.

Γιὰ τὴν θεραπεία τῶν λεκέδων καὶ ἐφηλίδων, δὲν πρέπει νὰ χρησιμοποιοῦμε διάφορα ἀνεύθυνα παρασκευάσματα, ἀλλὰ νὰ καταφεύγουμε στοὺς εἰδικοὺς γιατρούς, ποὺ θὰ φροντίσουν νὰ ρυθμίσουν τὶς λειτουργίες τοῦ ὀργανισμοῦ, πρὸς τὸ φυσιολογικότερο. Συχνὰ οἱ ὀργανικὲς ἀνωμαλίες εἶναι ἐλαφρότατες καὶ ἡ θεραπεία σύντομη. Τὶς περισσότερες φορές, δὲν ὑπάρχει σαφὴς ἢ καθωρισμένη αἰτία. Σὲ τέτοιες περιπτώσεις ἐπιμένουμε στὴν ἀνεύρεσι τῆς αἰτίας καὶ προσπαθοῦμε νὰ τὴν θεραπεύσουμε, ἂν εἶναι δυνατόν. Ἐξωτερικά, χρησιμοποιοῦμε λευκαντικὲς καὶ προστατευτικὲς ἀνθηλιακὲς κρέμες. Οἱ πιὸ ἀγνὲς καὶ ἀβλαβεῖς λευκαντικὲς κρέμες εἶναι αὐτὲς ποὺ περιέχουν ὀξυζενὲ καὶ ὀξεῖδιον ψευδαργύρου σὲ μικρὲς δόσεις. Ἔχουν τὴν ἰδιότητα νὰ ξανθαίνουν τοὺς λεκέδες καὶ νὰ λευκαίνουν τὸ δέρμα. Ἐπειδὴ ὅμως μεγαλύτερη σημασία ἔχει τὸ νὰ προλαμβάνουμε παρὰ νὰ θεραπεύουμε, ἂς προστατεύουμε τὰ εὐαίσθητα δέρματα μὲ μιὰ καλὴ ἀνθηλιακὴ κρέμα, ποὺ περιέχει εἰδικὸ ἀντιακτινικὸ στοιχεῖο.

Πολὺ συνηθισμένος τρόπος ἔξωτερικῆς θεραπείας γιὰ τοὺς λεκέδες εἶναι καὶ τὸ πήλιγκ, δηλαδὴ τὸ ξεφλούδισμα τῆς ἐπιδερμίδος. Πολλὲς φορὲς τὸ πήλιγκ πετυχαίνει καὶ καθαρίζει τὸ πρόσωπο, ἀλλὰ οἱ λεκέδες ξαναγίνονται, γιατί, ὅπως εἴπαμε, προέρχονται σχεδὸν πάντοτε ἀπὸ κάποια ἐσωτερικὴ ἀνωμαλία τοῦ ὀργανισμοῦ. Ἐπίσης γιὰ τὴν ἐξαφάνισι τῶν ἐφηλίδων καταφεύγουν στὸ ἐπιπόλαιο ξεφλούδισμα μὲ ἠλεκτρισμό. Ὅταν εἶναι ἔντονες καὶ ἀραιές, τὶς ξεφλουδίζουν μιὰ - μιὰ χωριστά.

Ἡ μέθοδος αὐτὴ εἶναι ἀρκετὰ ἀποτελεσματική. Πολλὲς φορὲς καθαρίζει τὸ πρόσωπο ἀλλὰ οἱ φακίδες ξαναεμφανίζονται μὲ τὴν πρώτη ἔκθεσι στὸν ἥλιο. Χρειάζεται λοιπὸν ἢ νὰ μὴ ξαναδοῦμε τὸν ἥλιο, ἢ νὰ προστατευώμαστε σχολαστικὰ μὲ ἀνθηλιακὲς κρέμες, ποὺ εἶναι εἰδικὰ παρασκευασμένες γι' αὐτὸν τὸ σκοπὸ καὶ 1.) περιέχουν εἰδικὸ ἀντιακτινικὸ στοιχεῖο, ποὺ διϋλίζει τὶς ἀκτῖνες καὶ ἐμποδίζει τὸ λέκιασμα, 2) δίνουν νερὸ στὰ κύτταρα, προστατεύοντας τὸ δέρμα ἀπὸ τὴν ἀφυδάτωσι ποὺ προκαλεῖ ὁ ἥλιος καὶ 3) περιέχουν ἄσθενα θρεπτικὰ συστατικά, γιὰ νὰ προλάβουν τὴν ξηρότητα.

Ἕνα ἄλλο μέσον ἐξωτερικῆς θεραπείας γιὰ τὰ λεκιασμένα πρόσωπα, ποὺ τὸ χρησιμοποιοῦν πολὺ τώρα τελευταία στὸ Παρίσι, εἶναι ἡ μάσκα μὲ μαγιὰ τῆς μπύρας. Πραγματικά, ἡ μάσκα αὐτὴ δίνει στὸ δέρμα ὡραῖο χρῶμα καὶ λάμψι.

Χρησιμοποιοῦμε γι' αὐτὲς τὶς μάσκες φρέσκη μαγιά, ποὺ εἶναι πιὸ δραστική. Ὅσες δὲν μποροῦν νὰ τὴν προμηθευθοῦν, ἂς τὴν χρησιμοποιήσουν ξερή, ἀλλὰ ἀφοῦ τὴν ἀνακατεύουν μὲ λίγο ζεσταμένο νερό, ὥσπου νὰ γίνῃ μιὰ μάζα νεροulή. Τὴν ἀλείφουμε στὸ πρόσωπο μὲ πινέλλο, μιὰ ἢ ἕως δυὸ φορὲς τὴν ἑβδομάδα. Γιὰ νὰ τὴ βγάλουμε, καθαρίζουμε τὸ δέρμα μ' ἕνα βαμβάκι, βουτηγμένο σὲ χλιαρὸ ἀπεσταγμένο νερό. Πρέπει χλιαρὸ ἀπεσταγμένο πολὺ πόσην ὥρα νὰ προσέχουμε τὸ πρόσωπο, θὰ τὴν ἀφήσουμε στὸ πρόσωπο, γιατὶ σὲ μερικὰ δέρματα προκαλεῖ ἐρεθισμό. Ἀρχίζουμε ἀπὸ πέντε λεπτὰ τὴν πρώτη φορὰ καὶ φθάνουμε σιγὰ - σιγὰ στὰ εἴκοσι. Ἀφοῦ τὴ βγάλουμε, περνοῦμε τὸ δέρμα μὲ μιὰ λοσιόν, ἢ κρέμα ἀπαλυντική, καὶ ἂν ἀκόμη δὲν ἔχει ἐρεθισθῆ.

ΔΟΜΝΑ ΣΑΡΙΚΟΠΟΥΛΟΥ
Αἰσθητικὸς

✪✪

Η ΚΑΘΙΣΤΙΚΗ ΖΩΗ

Οἱ γιατροί, ποὺ συγκεντρώθηκαν στὸ Συνέδριο τῆς Φλωρεντίας, καν στὸ Συνέδριο τῆς Φλωρεντίας, συμφώνησαν ὅτι ἡ ψυχικὴ καὶ νευρικὴ ὑπερέντασι, ποὺ ὀφείλεται στὸ ρυθμὸ τῆς σύγχρονης ζωῆς, προδιαθέτει γιὰ τὶς καρδιακὲς προσβολές, ποὺ παρουσιάζονται συχνότερα σὲ ἀνθρώπους μὲ ὑπεύθυνες διευθύνουσες θέσεις. «Ἡ καθιστικὴ ζωὴ μεγαλώνει τοὺς κινδύνους», προσέθεσαν, «καὶ ὑπάρχει μόνον ἕνα μέσον ἀμύνης: ἕνας μακρυνὸς καθημερινὸς περίπατος».

ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΤΖΑΙΜΣ ΤΖΕΪΖ

ΤΟ ΔΙΠΛΟ ΑΙΝΙΓΜΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ὁ στρατηγὸς Στέρνγουντ, γέρος, ἀνάπηρος καὶ πολὺ πλούσιος, ἔχει δυὸ κόρες. Ἡ μεγαλύτερη, ἡ Εἰβιαν, εἶχε παντρευτῆ μὲ τὸν πρώην λαθρέμπορο ἀλκοὸλ Ρούστυ Ρέγκαν, ὁ ὁποῖος ὅμως ἐξαφανίσθηκε λίγον καιρὸ μετὰ τὸ γάμο. Ἡ μικρότερη, ἡ Κάρμεν, εἶναι ἕνας τύπος ἐρωτομανὴς καὶ παίρνει ναρκωτικά. Εἶχε μιὰ ἐρωτικὴ περιπέτεια μὲ κάποιο χαρτοπαίκτη, τὸ Τζὸε Μπρόντυ, στὸν ὁποῖο ἀναγκάστηκε νὰ πληρώσῃ ὁ πατέρας της 5000 δολλαρίων, γιὰ νὰ τὴν ἀφήσῃ ἡσυχη. Τελευταίως, κάποιος Ἄρτουρ Γκέϊγκερ, ἔμπορος, σπανίων βιβλίων, ἔγραψε στὸ στρατηγὸ ὅτι ἡ κόρη του τοῦ χρωστοῦσε 3000 δολλάρια καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ τοῦ τὰ πληρώσῃ αὐτός, γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὸ σκάνδαλο. Ὁ στρατηγὸς κάλεσε τότε τὸν ἰδιωτικὸ ντέτεκτιβ Μάρλοου καὶ τοῦ ἀνέθεσε αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι τοῦ ἐκβιασμοῦ. Καθὼς φεύγει ὁ ντέτεκτιβ, τὸν καλεῖ στὸ διαμέρισμά της ἡ Βίβιαν, τοῦ φέρνεται προκλητικὰ καὶ γυρεύει νὰ μάθῃ τί τὸν ἤθελε ὁ πατέρας της, ἀλλ' αὐτὸς ἀρνεῖται νὰ τῆς ἐξηγήσῃ. Ὑστερα ὁ Μάρλοου πηγαίνει στὸ κατάστημα τοῦ Γκέϊγκερ, ὅπου, ρωτῶντας μιὰ ὑπάλληλό του, βεβαιώνεται πὼς δὲν ἀσχολοῦνται πραγματικὰ μὲ σπάνιες ἐκδόσεις, ἀλλὰ ὅτι νοικιάζουν πορνογραφικὰ βιβλία. Παρακολουθεῖ ὕστερα τὸ Γκέϊγκερ ὡς τὸ σπίτι του, ὅπου πηγαίνει καὶ ἡ Κάρμεν Στέρνγουντ. Ἀκούγονται σὲ λίγο τρεῖς πιστολιὲς μέσα, ἀπ' τὸ σπίτι. Ὁ Μπρόντυ ὁρμάει μέσα καὶ βρίσκει τὸ Γκέϊγκερ νεκρὸ καὶ τὴν Κάρμεν ὁλόγυμνη, καθισμένη σὲ μιὰ πολυθρόνα, μπροστὰ σὲ μιὰ φωτογραφικὴ μηχανὴ καὶ ὑπὸ τὴν ἐπήρεια κάποιου ναρκωτικοῦ. Ἀκούει δὲ νὰ φεύγῃ ὁ φονιὰς ἀπὸ τὴν πίσω πόρτα. Ἀνακαλύπτει ἐπίσης ἕνα καρνέ, ὅπου σημείωσε ὁ Γκέϊγκερ τὰ ὀνόματα καὶ τὶς διευθύνσεις τῶν πελατῶν του. Ἔπειτα ντύνει πρόχειρα τὴν Κάρμεν, τὴν πηγαίνει στὸ σπίτι της καὶ τὴν παραδίδει στὸν καμαριέρη. Ὅταν ξαναγυρίζῃ κατόπιν στὸ σπίτι τοῦ Γκέϊγκερ, τὸ πτώμα του ἔχει χαθῆ. Τὸ ἄλλο πρωΐ, τοῦ τηλεφωνεῖ ὁ φίλος του ἀστυνομικὸς Μπέρνι Ὄλς, τοῦ γραφείου τοῦ εἰσαγγελέως, τοῦ λέει πὼς βρέθηκε δουλιαγμένο μέσα στὴ θάλασσα ἕνα αὐτοκίνητο τοῦ Στέρνγουντ, καὶ τὸν καλεῖ νὰ πάνε μαζὶ νὰ τὸ ἐξετάσουνε.

Σταματήσαμε καὶ κατεβήκαμε μπροστὰ σ' ἕνα μῶλο, ποὺ προχωροῦσε βαθιὰ μέσα στὴ θάλασσα. Κάμποσοι ἄνθρωποι σκύβανε ἀπ' τὴν ἄκρη του πρὸς τὸ νερό.

Δεξιὰ κι' ἀριστερὰ ἀπ' τὸ δρόμο, ἦταν σταματημένα ἕνα σωρὸ αὐτοκίνητα μὲ τοὺς συνηθισμένους περιέργους.

Ὁ Ὄλς ἔδειξε τὴν ταυτότητά του σ' ἕνα ἀστυφύλακα μοτοσυκλετιστή, καὶ περάσαμε πάνω στὴν ἀποβέθρα.

—Εἶν' ἐκεῖ... στὴ μασοῦνα, μοῦ εἶπε ὁ Ὄλς, δείχνοντας μὲ τὸ πούρο του.

Ἕνα μαῦρο καὶ χαμηλὸ σκάφος, μὲ καμπίνα τιμονιέρη σὰν τὰ ρυμουλκά, ἦταν πλευρισμένο στὴν ἄκρη τοῦ μώλου. Καὶ πάνω σ' αὐτὸ βρισκόταν ἕνα μεγάλο ἀντικείμενο, ποὺ γυάλιζε στὸν πρωινὸ ἥλιο. Τὸ ζώναγε ἀκόμα οἱ ἁλυσίδες τοῦ γερανοῦ.

Ἦταν ἕνα μαῦρο αὐτοκίνητο πολυτελείας στολισμένο μὲ πολλὰ χρώμια.

—Πήγαμε πιὸ κοντά, κατεβήκαμε τὰ γλιστερὰ σκαλοπάτια. Ὁ Ὄλς καλημέρισε ἕνα βοηθὸ τοῦ σερίφη μὲ στολὴ κι' ἕναν ἄλλον μὲ πολιτικά.

Οἱ τρεῖς ἄντρες ποὺ ἀποτελοῦσαν τὸ πλήρωμα τῆς μασούνας, μαζεμένοι στὴν πλώρη, μασοῦσαν καπνό. Ὁ ἕνας τους σκούπιζε τὰ μουσκεμένα μαλλιά του μὲ μιὰ βρώμικη πετσέτα. Θὰ ἦταν, ἀσφαλῶς, ἐκεῖνος ποὺ εἶχε βουτήξει γιὰ νὰ περάσῃ τὶς ἁλυσίδες.

Ἐξετάσαμε τὸ αὐτοκίνητο. Ὁ προφυλακτῆρας του εἶχε στραβώσει, τὸ ἕνα φανάρι του ἦταν σπασμένο, τὸ ἄλλο παραμορφωμένο, ἀλλὰ μὲ γερὸ ἀκόμη τὸ γυαλί του. Ἡ μπογιὰ καὶ τὰ χρώμια εἶχαν ζυστὴ σχεδὸν παντοῦ. Ἡ ἐσωτερικὴ ταπετσαρία φαινόταν μαύδη καὶ μουσκεμένη. Τὰ λαστιχα δὲν εἶχαν πάθει τίποτα.

Ὁ ὁδηγὸς καθόταν ἀκόμα στὸ τιμόνι. Τὸ κεφάλι του σχηματίζε μιὰ παράξενη γωνία μὲ τοὺς ὤμους του.

Ἦταν ἕνας λεπτοκαμωμένος ἔφηβος μὲ μαῦρα μαλλιά. Θάταν ἀλλοτε ὁμορφαίδω, μὰ τώρα τὸ πρόσωπό του εἶχε μελανιάσει, τὰ μάτια του γυάλιζαν θολὰ κάτω ἀπ' τὰ μισόκλειστα βλέφαρά του καὶ τὸ ἀνοιχτὸ στόμα του ἦταν γεμάτο ἄμμο. Στὸ ἀριστερὸ μελίγγι του εἶχε ἕνα μεγάλο σημάδι ἀπὸ χτύπημα.

Ὁ Ὄλς ἔκαμε ἕνα μορφασμό, κύτταξε ἀλλοῦ καὶ ρώτησε, ἀνάβοντας καινούργιο πούρο.

—Τί ἀκριβῶς συνέβη;

Ὁ ἀστυνομικὸς μὲ τὴ στολὴ ἔδειξε τοὺς ἀνθρώπους ποὺ στέκονταν στὴν ἄκρη τοῦ μώλου, σ' ἕνα σημεῖο ὅπου τὰ ξύλινα κάγκελλα ἦσαν τσακισμένα, σὲ πλάτος δυὸτριῶν μέτρων.

—Πέρασε ἀπὸ κεῖ κι' ἔπεσε στὴ θάλασσα. Πρέπει νὰ χτύπησε μὲ ὁρμή... Ἡ βροχὴ εἶχε σταματήσει ἐδῶ ἀπὸ νωρίς, κατὰ τὶς 9 τὸ βράδι. Τὰ σπασμένα ξύλα εἶναι ἐντελῶς στεγνὰ στὸ ἐσωτερικό τους. Ἑπομένως τὸ δυστύχημα ἔγινε μετὰ τὴ βροχή.

»Τὰ νερὰ ἦταν κάπως βαθιά, κι, ἔτσι δὲν ἔπαθε πολλὰ πράγματα τ' αὐτοκίνητο. Ὑπολογίζω, λοιπόν, μὲ τὴν παλίρροια, πὼς θὰ ἦταν κατὰ τὶς 9½ ἢ τὶς 10... Τὸ εἴδανε μέσα στὴ θάλασσα, αὐτοὶ ποὺ εἶχαν ἔρθει νὰ ψαρέψουνε τὸ πρωί, καὶ εἰδοποιήσανε τὴ μασούνα μὲ τὸ γερανὸ γιὰ νὰ τὸ βγάλῃ. Ὁ ὁδηγὸς ἦταν νεκρός, πνιγμένος.

Ὁ ναυτικὸς ποὺ σκούπιζε τὸ κεφάλι του, πλησίασε στὴν κουπαστὴ κι' ἔφτυσε μέσα στὴ θάλασσα.

—Γέμισε ἄμμο τὸ στόμα μου, γκρίνιασε. Σὰν κι' αὐτοῦ τοῦ φουκαρᾶ...

—Ἦταν μεθυσμένος; ρώτησε ὁ Ὄλς τὸ βοηθὸ τοῦ σερίφη.

—Μπορεῖ νάχε πιῆ... Τί ἤθελε καὶ γύριζε μονάχος του μέσα στὴ βροχή;

Μὰ ὁ ἄλλος ἀστυνομικός, μὲ τὰ πολιτικά, ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του.

—Μεθυσμένος; Ὄχι δά! Δὲν βλέπετε πὼς τὸν χτυπήσανε στὸ κεφάλι; Ἂν θέλετε τὴ γνώμη μου, δὲν ἦταν δυστύχημα, ἀλλὰ δολοφονία.

Ὁ Ὄλς γύρισε καὶ κύτταξε τὸ ναυτικὸ μὲ τὴν πετσέτα.

—Τί γνώμη ἔχεις ἐσύ, γέρο μου; τὸν ρώτησε.

Ἐκεῖνος σάνηκε κολακευμένος... Χαμογέλασε κι' ἀπάντησε:

—Ἐγὼ λέω πὼς ἦταν αὐτοκτονία... Δὲν εἶναι δική μου δουλειά, ἀλλ' ἀφοῦ μὲ ρωτᾶτε... Πρῶτα, τὸ αὐτοκίνητο ἀκολούθησε ὅλο τὸ μῶλο, ὡς τὴν ἄκρη του. Φαίνονται καθαρὰ τὰ σημάδια ἀπ' τὶς ρόδες του. Ὑστερα ἔπεσε κατευθεῖαν πάνω στὰ κάγκελλα. Ἂν τὰ χτυποῦσε λοξά, θάκανε δυὸ - τρεῖς τούμπες, πέφτοντας... Ὅσο γιὰ τὸ σημάδι στὸ κεφάλι τοῦ ὁδηγοῦ, μπορεῖ νὰ χτύπησε καθὼς ἔπεφτε.

—Σπουδαία τὰ λές! συμφώνησε ὁ Ὄλς.

Καὶ ρώτησε πάλι τὸ σερίφη:

—Τὸν ψέξατε;

Ἐκεῖνος τὸν κύτταξε μὲ ἀμηχανία κι' ἔγνεψε κόκκινα.

Ἕνας κοντὸς ἀνθρωπάκος μὲ ματογυάλια, μὲ κουρασμένη ψυσιογνωμία καὶ μὲ μιὰ μαῦδη τσάντα στὸ χέρι, κατέβηκε τὰ σκαλοπάτια τοῦ μώλου καὶ μπῆκε στὴ μαούνα. Γύρεψε ἕνα καθαρὸ μέρος γιὰ ν' ἀφήσῃ τὴν τσάντα του. Ἔτριψε τὸ σβέρκο του καὶ κύτταξε τὴ θάλασσα, σὰν νὰ μὴν ἤξερε ποὺ βρισκότανε καὶ γιατὶ εἶχε ἔρθει ἐκεῖ.

—Νά ὁ πελάτης σας, γιατρέ,

—Ἐν τάξει, κύριε Παπαδόπουλε... Θὰ τὴν ἔχετε τὴν αὔξησι, ποὺ μοῦ ζητήσατε... Ἀλλὰ μὴ μοῦ ξαναφέρετε τὰ παιδιὰ σας στὸ γραφεῖο!...

τοῦ εἶπε ὁ "Ολς. "Εκανε μιὰ βουτιὰ στὴ θάλασσα, χτὲς τὴ νύχτα, μεταξὺ 9 καὶ 10. Αὐτὰ μονάχα ξέρουμε.

Ὁ ἀνθρωπάκος κύτταξε τὸ νεκρὸ τοῦ αὐτοκινήτου, μὲ διάφορο ἐπαγγελματικὸ ὕφος. Ψαχούλεψε τὸ κρανίο του, ἐξέτασε τὸ χτύπημα στὸ μελίγγι του, κούνησε τὸ κεφάλι του ἀνάμεσα στὰ δυό του χέρια, ἄγγιξε τὰ πλευρά του. Ἀνασήκωσε τὸ ἕνα του χέρι καὶ κύτταξε τὰ νύχια του. Ἔπειτα τ' ἄφησε νὰ ξαναπέσῃ, ἔκαμε ἕνα βῆμα πίσω, ἄνοιξε τὴν τσάντα του, ἔβγαλε ἕνα μπλὸκ καὶ ἄρχισε νὰ γράφῃ.

—"Ο θάνατος φαίνεται νὰ προῆλθε ἀπὸ κάταγμα τοῦ τραχήλου, ἔλεγε συγχρόνως. Αὐτὸ σημαίνει πὼς δὲ θὰ πρόλαβε νὰ καταπιῇ πολὺ νερό... Κυττάχτε τώρα νὰ τὸν βγάλετε μέσα ἀπ' τὸ αὐτοκίνητο, πρὶν ξυλιάσῃ. Θάναι δύσκολο ὕστερα.

—Ἀπὸ πόσες ὧρες εἶναι πεθαμένος, γιατρέ; ρώτησε ὁ "Ολς.

—Δὲ μπορῶ νὰ τὸ προσδιορίσω, ἀπάντησε ὁ ἀνθρωπάκος.

Ὁ "Ολς τὸν κύτταξε, κούνησε τὸ κεφάλι του καὶ εἶπε:

—Περίεργο! "Ενας ἰατροδικαστὴς νὰ μὴ μπορῇ νὰ καθορίσῃ τὴν ὥρα τοῦ θανάτου!...

Ὁ γιατρὸς χαμογέλασε, φύλαξε στὴν τσάντα του τὸ μπλὸκ καὶ τὸ στυλὸ στὴν τσέπη του καὶ ἀπάντησε:

—Ἂν εἶχε φάει χτὲς τὸ βράδι, θὰ σᾶς τὸ πῶ... ἐφ' ὅσον θὰ ξέρω τὴν ὥρα ποὺ ἔφαγε. "Οχι ὅμως μὲ μεγάλη ἀκρίβεια.

—Πῶς ἔγινε αὐτὸ τὸ σημάδι στὸ μελίγγι του; Χτύπησε πέφτοντας;

Ὁ ἀνθρωπάκος ξανακύτταξε τὸ σημάδι.

—Δὲν πιστεύω, δήλωσε. Προσθήκε μὲ ἀμβλὺ ἀντικείμενο καὶ ποὺ προκάλεσε αἱμάτωμα κάτω ἀπ' τὸ δέρμα, πρὶν ἀπὸ τὸ θάνατο.

—Μὲ ρόπαλο, δηλαδή;

—Πολὺ πιθανόν.

Ὁ γιατρὸς κούνησε τὸ κεφάλι του, μάζεψε τὰ ἐργαλεῖα του καὶ ξανανέβηκε στὴν ἀποβάθρα.

Ὁ "Ολς μὲ κύτταξε καὶ εἶπε:

—Πᾶμε καὶ μεῖς νὰ φύγουμε... Πάντως, δὲν πῆγε χαμένος ὁ κόπος μας.

Γυρίσαμε στ' αὐτοκίνητό μας. "Εκαμε μισὴ στροφή, βγήκαμε στὸ μεγάλο δρόμο καὶ τραβήξαμε γιὰ τὴν πόλι.

Πάνω ἀπ' τὴ θάλασσα φτερούγιζαν μερικοὶ γλάροι. Μακρυά, στὸν ὁρίζοντα, ἕνα γιὸτ φαινόταν σὰν κρεμασμένο ἀπ' τὸν οὐρανό.

—Τὸν γνωρίζεις; με ρώτησε ὁ "Ολς.

—Βέβαια. Ἦταν ὁ σωφὲρ τῶν Στέρνγουντ. Τὸν εἶδα ποὺ ξεσκόνιζε χτὲς αὐτὸ τὸ ἴδιο αὐτοκίνητο.

—Δὲν πρόσπαθῶ νὰ σοῦ πάρω λόγια, Μάρλου... πές μου ὅμως μονάχα ἂν ἡ δουλειά σου εἶχε καμιὰ σχέσι μαζί του.

—"Οχι. Δὲν ξέρω οὔτε τ' ὄνομά του.

—Λέγεται "Ορυεν Ταίλορ. Πῶς τὸ ξέρω; Θὰ σοῦ ἐξηγήσω. Ἐδῶ κι' ἕνα χρόνο, τὸν εἶχαν κλείσει μέσα γιὰ ἀπαγωγὴ ἀνηλίκου. Φαίνεται πὼς εἶχε κλέψει τὴν κόρη τοῦ Στέρνγουντ, τὴ μικρότερη, καὶ τὴν τήγε στὴ Γιούμα. Ἡ μεγαλύτερη τοὺς πῆρε ἀπὸ πίσω. Παρουσιάστηκε στὸν τοπικὸ εἰσαγγελέα καὶ τὸν ἔπεισε νὰ ἀφήσῃ ἐλεύθερο τὸν νεαρό, γιατὶ τάχα σκόπευε νὰ παντρευτῇ τὴ μικρή· μὰ ἐκείνη δὲν ἤθελε καὶ προτίμησε νὰ διασκεδάσῃ λιγάκι μαζί του. Γιὰ νὰ μὴ τὰ πολυλογοῦμε, ἀπαλλάχτηκε ὁ φιλαράκος ἀπὸ κάθε κατηγορία καὶ ἀποφυλακίστηκε. Κι' ὅμως, μοῦ λές, οἱ Στέρνγουντ τὸν ξαναπῆραν στὴν ὑπηρεσία του, ὡς σωφέρ.

»Ἔπειτα ἀπὸ λίγο καιρό, ὅμως, ἔφθασε ἀπὸ τὴν Οὐάσιγκτων ἡ ἔκθεσι γιὰ τὰ δακτυλικά του ἀποτυπώματα. Εἶχε προηγούμενα μὲ τὴ Δικαιοσύνη, ὁ μικρός· Πρὶν ἀπὸ 10 χρόνια, εἶχε κάνει μιὰ ληστεία, στὴν Ἰντιάνα, καὶ τὴν εἶχε πληρώσει μὲ ἕξη μῆνες φυλακή. Στείλαμε τὶς πληροφορίες αὐτὲς στοὺς Στέρνγουντ. Κι' ὅμως ἐκείνοι τὸν κράτησαν. Πῶς σοῦ φαίνεται;

—Εἶναι ὅλοι τους τρελλοί, σ' αὐτὴ τὴν οἰκογένεια... Ξέρουνε τί συνέβη χτὲς τὴ νύχτα;

—"Οχι. Πρέπει ν' ἀνεβῶ τώρα στὸ σπίτι τους, νὰ τοὺς πληροφορήσω.

—"Αν μπορῇς, μὴν ἀνακατέψῃς τὸ γέρο.

—Γιατί;

—"Εχει ἀρκετὲς σκοτοῦρες στὸ μυαλό του, καὶ εἶναι ἄρρωστος.

—Ἐξ αἰτίας τοῦ Ρέγκαν;

Ζάρωσα τὰ φρύδια μου.

—Σοῦ εἶπα πὼς δὲν ξέρω τίποτα γιὰ τὸ Ρ"γκαν. Δὲν ἀσχολοῦμαι μαζί του. Καθὼς ξέρω, ὁ Ρέγκαν δὲν ἐνώχλησε κανένα.

Ὁ "Ολς γύρισε καὶ κύτταξε τὴ θάλασσα, συλλογισμένος. Ἀφαιρέθηκε ἔτσι, καὶ παρὰ λίγο νὰ ρίξη τ' αὐτοκίνητο ἔξω ἀπ' τὸ δρόμο.

Στὴν ὑπόλοιπη διαδρομή, δὲν ἄνοιξε καθόλου τὸ στόμα του.

Μ' ἄφησε στὸ Χόλλυγουντ, κοντὰ στὸ Κινέζικο Θέατρο, καὶ τράβηξε γιὰ τὸ σπίτι τῶν Στέρνγουντ.

"Εφαγα κάτι, στὸ πόδι, κι' ὕστερα ξεφύλλισα μιὰ βραδινὴ ἐφημερίδα, ἀλλὰ δὲ βρῆκα τίποτα σχετικὸ μὲ τὸ Γκέϊγκερ.

Μετὰ τὸ φαγητό, ξαναπῆρα τὸ βουλεβάρτο, πρὸς τὰ ἀνατολικά. Πήγαινα νὰ ρίξω μιὰ ματιὰ στὸ κατάστημα τοῦ Γκέϊγκερ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'

Ὁ ἀβύθιστος κοσμηματοπώλης στεκόταν στὴν πόρτα τοῦ μαγαζιοῦ του, στὴν ἴδια στάσι ὅπως καὶ τὴν προηγουμένη μέρα. Μούρριξε τὴν ἴδια πονηρὴ ματιά, καθὼς ἔμπαινα. Τὸ «Βιβλιοπωλεῖο» δὲν εἶχε ἀλλάξει ὄψι: ἡ ἴδια λάμπα ἦταν ἀναμμένη στὸ μικρὸ γωνιακὸ γραφεῖο. Ἡ ἴδια ἐαυθειά, μὲ τὸ ἴδιο ἐφαρμοστὸ φόρεμα, σηκώθηκε καὶ ἦρθε πρὸς τὸ μέρος μου, μὲ τὸ ἴδιο ἐπαγγελματικὸ χαμόγελο.

Θέλησε νὰ μοῦ πῇ κάτι, ἀλλὰ μὲ γνώριζε καὶ σταμάτησε ἀπότομα. Τὸ χαμόγελό της ἔγινε ἕνας στενοχωρημένος μορφασμός.

—Πάλι ἐγώ, τὰ εἶπα μὲ ἐλαφρὸ τόνο. Μήπως εἶν' ἐδῶ σήμερα ὁ κ., Γκέϊγκερ;

—"Οχι... ὄχι, δυστυχῶς... Μήπως μπορῶ νὰ σᾶς ἐξυπηρετήσω ἐγώ;

"Εβγαλα τὰ μαῦρα γυαλιά μου καὶ τὰ σκούπισα στὸ μανίκι μου.

—Ἦταν μιὰ πρόφασι οἱ πρωτότυπες ἐκδόσεις ποὺ σᾶς ζήτησα τὴν πρώτη φορά... ψιθύρισα. Μὰ πρέπει νὰ φυλάγεται κανείς... Λοιπόν, ἔχω ἕνα βιβλίο, ποὺ θὰ ἐνδιαφέρη πολὺ τὸν κ. Γκέϊγκερ. Ξέρω πὼς τὸ γυρεύει ἀπὸ καιρό. Μπορῶ νὰ τοῦ τὸ πουλήσω σὲ καλὴ τιμή.

Ἡ νέα γυναῖκα πέρασε τ' ἀσημένια νύχια της πάνω ἀπ' τὰ ξανθὰ μαλλιά της.

—Ἄ, ἔτσι;... εἶπε. Ξανοπεράστε, λοιπόν, αὔριο. Πιστεύω νὰ τὸν βρῆτε ἐδῶ.

—Εἴν' ἄρρωστος; Μπορῶ νὰ πάω στὸ σπίτι του... ἐπέμενα μ' ἀνυπομονησία. Θέλω νὰ ξεμπερδεύω μ' αὐτὴ τὴ δουλειά.

Ἡ ξανθειὰ ξερόβηξε μ' ἀμηχανία. Ψευτοχαμογέλασε πάλι καὶ ἀπάντησε:

—Ὄχι, ὄχι... Λείπει σὲ ταξίδι... Δὲ θὰ τὸν βρῆτε... Γιατὶ δὲν ξανάρχεσθε αὔριο;

Καθὼς ἔκανα νὰ τῆς πῶ κάτι, μισάνοιξε ἡ πόρτα τοῦ ξύλινου χωρίσματος καὶ πρόβαλε τὸ κεφάλι του ὁ μελαχροινὸς νεαρὸς μὲ τὸ πέτσινο μπλουζόν.

"Ηταν χλωμὸς κι' ἔσφιγγε τὰ χείλη του. "Οταν μὲ εἶδε, ξανάκλεισε ἀμέσως τὴν πόρτα. Μὰ πρόλαβα νὰ διακρίνω, δίπλα του στὸ πάτωμα, μιὰ σειρὰ ἀπὸ κάσες γεμάτες βιβλία. Τὶς ταχτοποιοῦσε ἕνας ἄντρας μὲ φόρμα ὁλοκαίνουργη.

Κατάλαβα πὼς μεταφέρανε κάπου ἀλλοῦ ἕνα μέρος ἀπὸ τὰ στὸκ τοῦ Γκέϊγκερ.

—Αὔριο, λοιπόν, εἶπα... "Ας εἶναι... Θὰ σᾶς ἄφηνα τὴν κάρτα μου... Ξέρετε, ὅμως, σ' αὐτὲς τὶς δουλειές...

—Ναί, ναί, ξέρω! μὲ διέκοψε ἡ ξανθειά.

Βγῆκα ἀπὸ τὸ κατάστημα, ἔβγαλα τὸ δυτικὸ σταυροδρόμι, ἔστριψα πρὸς τὸ βορρᾶ καὶ πῆρα τὸ δρομάκι ποὺ περνοῦσε πίσω ἀπὸ τὸ μαγαζιά. "Εξω ἀπ' τὸ κατάστημα τοῦ Γκέϊγκερ, ἦταν σταματημένο ἕνα μαῦρο καμιονάκι. Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴν καινούργια φόρμα φόρτωνε ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ μιὰ ἀπὸ τὶς κάσες.

Ξαναγύρισα στὸ βουλεβάρτο καὶ πῆγα ὡς τὸ ἑπόμενο τετράγωνο ἀπ' τὸ μαγαζὶ τοῦ Γκέϊγκερ. Βρῆκα ἕνα ταξί, σταματημένο κοντὰ σ' ἕνα πυροσβεστικὸ κρουνό. Ὁ ὁδηγὸς του διάβαζε ἕνα περιοδικό. "Εσκυψα μέσα στ' αὐτοκίνητο, ἀπὸ τ' ἀνοιχτὸ τζάμι, καὶ τοῦδειξα ἕνα δολλάριο. Κατάλαβε.

—Παρακολουθεῖτε κανένα; μὲ ρώτησε.

"Εγνεψα ναί. Μὲ κύτταξε.

—Ἀστυνομικὸς εἴσαστε;

—Ἰδιωτικός.

—Ὁ κέυ! εἶπε χαμογελῶντας ὁ σωφέρ.

"Αφησε τὸ περιοδικό του κι' ἔπιασε τὸ βολάν. Ἀνέβηκα στ' αὐτοκίνητο. Κάναμε τὸ γῦρο τοῦ τετραγώνου καὶ σταματήσαμε στὸ δρομάκι τοῦ Γκέϊγκερ, δίπλα σ' ἕναν ἄλλο πυροσβεστικὸ κρουνό.

Εἶχαν φορτωθῆ δέκα ἢ δώδεκα κάσες στὸ μικρὸ καμιόνι, ὅταν ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴ φόρμα ἔκλεισε τὶς πόρτες του, ἀνέβηκε καὶ κάθησε στὸ βολάν.

— Παρακολουθῆστε τον, εἶπα στὸν σωφέρ.

Ὁ ὁδηγὸς τοῦ φορτηγοῦ ἔβαλε μπροστά, ἔριξε μιὰ ματιὰ δεξιὰ κι' ἀριστερὰ καὶ ξεκίνησε. Βγῆκε ἀπ' τὸ δρομάκι κι' ἔστριψε ἀριστερά. Κάναμε κι' ἐμεῖς τὸ ἴδιο.

Ζήτησα ἀπ' τὸ σωφέρ μου νὰ πλησιάσῃ λίγο τὸ καμιονάκι. Μὰ δὲν τὸ ἔκαμε... ἢ δὲν μπόρεσε νὰ τὸ κάνῃ.

Τὸ καμιονάκι ἔστριψε στὴν ὁδὸ Φράνκλιν. "Οταν βγήκαμε κι' ἐμεῖς στὸν ἴδιο δρόμο, τὸ εἶδα δυὸ τετράγωνα μπροστά μας. Κινδυνεύαμε νὰ τὸ χάσουμε, μέσα στὴν μεγάλη κυκλοφορία, γιατὶ ἤμαστε πολὺ μακρυά του. Τὸ εἶπα στὸν σωφέρ μου, ὅταν τὸ εἶδα νὰ ξαναστρίψῃ πρὸ στὸ βορρᾶ, στὴν ὁδὸ Μπρίτανυ.

"Οταν φτάσαμε σ' αὐτὸ τὸ δρόμο, τὸ καμιονάκι εἶχε χαθῆ. Ὅ

νέα γυναῖκα. Πιστεύετε στὰ θαύματα... Ἔχετε νὰ πιοῦμε τίποτα;

Ἄνοιξα ἕνα συρτάρι κι' ἄδραλα μιὰ μπουκάλα οὐΐσκυ καὶ δυὸ ποτηράκια. Τὰ γέμισα καὶ ἤπιαμε. Ὕστερα ἡ Βίβιαν ἔκλεισε τὴν τσάντα της, μὲ μιὰ ἀπότομη κίνησι κι' ἔσπρωξε πίσω τὴν πολυθρόνα της.

—Θὰ τὶς βρῶ αὐτὲς τὶς 5 χιλιάδες, εἶπε μὲ πεποίθησι. Εἶμαι καλὴ πελάτισσα τοῦ Ἔντι Μάρς. Κι' ἔπειτα, ἔχει καὶ κάποιον ἄλλο λόγο νὰ μὲ ἐξυπηρετήσῃ...

Χαμογέλασε κρῦα καὶ πρόσθεσε:

— Ἡ ξανθὴ γυναικοῦλα τοῦ Μὰρς τόσκασε μὲ τὸν ἄντρα μου.

Δὲν ἀπάντησα. Μὲ κύτταξε στὰ μάτια κι' ἐπέμεινε:

—Δὲ σᾶς ἐνδιαφέρει, αὐτό;

—Θὰ μὲ βοηθοῦσε νὰ τὴ ξαναβρῶ, ἂν ἔψαχνα γι' αὐτήν. Μὰ δὲ φαντάζομαι νἄχῃ καμμιὰ σχέσι μὲ τὴν ὑπόθεσι ποὺ μᾶς ἀπασχολεῖ τώρα.

Μοῦ ἄπλωσε τὸ ἀδειανὸ ποτήρι της.

—Βάλτε μου κι' ἄλλο, εἶπε. Εἴσαστε ἕνας τύπος... Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ σᾶς πάρῃ λόγια!

Τῆς γέμισα πάλι τὸ ποτήρι κι' ἀπάντησα:

—Σᾶς εἶπα ὅ,τι ἔπρεπε, γιὰ νὰ πεισθῆτε πὼς δὲ γυρεύω τὸν ἄντρα σας.

Ἤπιε χρήγορα τὸ οὐΐσκυ της.

—Ὁ Ρούτυ δὲν ἔκανε τέτοιες παλιανθρωπιές, δήλωσε. Κι' ἀλλωστε, δὲ θὰ περιωριζόταν σὲ μικροπράγματα. Εἶχε πάνω του 15 χιλιάδες δολλάρια. Τὸ «χαρτζηλίκι του», ὅπως ἔλεγε. Τὰ εἶχε ὅταν παντρευτήκαμε, καθὼς καὶ ὅταν ἔφυγε... Ὄχι, δὲ μπορεῖ ν' ἀνακατεύτηκε ὁ Ρούτυ σὲ τέτοιους μικροεκβιασμούς.

Πῆρε τὸ φάκελλο καὶ σηκώθηκε.

—Νὰ διατηρήσουμε τὴν ἐπαφή μας, τῆς εἶπα. Ἂν θέλετε νὰ μοῦ ἀφήσετε καμμιὰ παραγγελία, θὰ τὴν πάρῃ ἡ τηλεφωνήτρια τῆς πολυκατοικίας ποὺ μένω.

Πῆγαμε ὡς τὴν πόρτα.

—Λοιπόν, δὲ θὰ μοῦ πῆτε, τί συζητήσατε μὲ τὸν μπαμπά; μοῦ εἶπε.

—Πρέπει νὰ τὸν δῶ πρῶτα, νὰ τὸν ρωτήσω.

Στὸ κατώφλι, ἔβγαλε πάλι ἀπ' τὸ φάκελλο τὴν φωτογραφία καὶ τὴν κύτταξε.

—Ἔχει ὡραῖο σῶμα... δὲν εἶναι ἔτσι; μοῦ εἶπε.

—Ναί.

Ἔσκυψε πρὸς τὸ μέρος μου καὶ μοῦ πρόσθεσε σοβαρά:

— Θάπρεπε νὰ δῆτε τὸ δικό μου...

—Κανονῖστε, ὅταν θέλετε.

Ἐλασε ζαφνικά, πέρασε τὸ κατῶφλι καί, γυρίζοντας τὸ κεφάλι της, εἶπε ἤρεμα:

—Εἴσαστε τὸ ψυχρότερο ζῶο, ποὺ ἔχω δῆ ποτέ μου, Μάρλοου... Μπορῶ νὰ σᾶς λέω Φίλ;

—Βεβαίως.

—Καὶ σεῖς μπορεῖτε νὰ μὲ λέτε Βίβιαν.

—Εὐχαριστῶ, κυρία Ρέγκαν.

—Ἄ, νὰ σᾶς πάρῃ ὁ διάβολος, Μάρλου. εἶπε νευριασμένη.

Καὶ βγῆκε, χωρὶς πιὰ νὰ μὲ κυττάξῃ.

Ἔκλεισα τὴν πόρτα καὶ ξαναγύρισα στὸ γραφεῖο μου. Ξέπλυνα τὰ δυὸ ποτήρια καὶ τὰ φύλαξα, μαζὶ μὲ τὴ μπουκάλα.

Ὕστερα πῆρα στὸ τηλέφωνο τὸ γραφεῖο τοῦ εἰσαγγελέως καὶ ζήτησα τὸ Μπέρνι Ὅλς. Εἶχε γυρίσει πρὶν ἀπὸ λίγο.

—Ἄφησα ἡσυχο τὸ γέρο, μοῦ ἀνήγγειλε. Ὁ καμαριέρης του μοῦ εἶπε πὼς μπορεῖ νὰ μάθῃ ὁ,τι συνέβη ἀπ' αὐτὸν τὸν ἴδιο ἢ ἀπὸ μιὰ κόρη του. Θεώρησα περιττὸ λοιπὸν νὰ τὸν δῶ. Αὐτὸς ὁ Ὄουεν Ταίηλορ κατοικοῦσε πάνω ἀπὸ τὸ γκαράζ. Ἔκαμα μιὰ ἔρευνα στὰ πράγματά του. Οἱ γονεῖς του ζοῦνε στὸ Ντύμπουκ τῆς Ἰόβας. Τηλεγράφησα στὸ διευθυντὴ τῆς Τοπικῆς Ἀστυνομίας, γιὰ νὰ τοὺς ρωτήσῃ τί θέλουν νὰ κάνουμε τὸ νεκρό. Ἡ οἰκογένεια Στέργκουντ θὰ πληρώσῃ ὁ,τι ἔξοδα χρειαστοῦνε.

—Ἦταν αὐτοκτονία; ρώτησα.

—Ἀδύατο νὰ τὸ διαπιστώσουμε. Δὲν ἄφησε κανένα στοιχεῖο... Δὲν εἶχε πάντως τὴν ἄδεια νὰ πάρῃ τὸ αὐτοκίνητο... Ὅλοι βρίσκονταν στὸ σπίτι, χτὲς τὴ νύχτα, ἐκτὸς ἀπ' τὴν κ. Ρέγκαν. Αὐτὴ εἶχε πάει στὸ καζίνο τοῦ Λὰς Ὀλίντας, μαζὶ μὲ κάποιο λιμοκτόνορο, ὀνόματι Λάρρυ Κόμπ. Τὸ ἐξακρίβωσα. Ξέρω ἕναν ἀπὸ τοὺς γκρουπιέρηδες.

—Θάπρεπε νὰ τὰ κλείσετε αὐτὰ τὰ χαρτοπαίγνια· παρατήρησα.

—Ἀστειεύεσαι; Νὰ τὰ βάλουμε μὲ τὸ πανίσχυρο συνδικάτο; Σοβαρέψου, λοιπόν, Μάρλοου! Μ' ἀπασχολεῖ λιγάκι ἐκεῖνο τὸ χτύπημα τοῦ Ταίηλορ στὸ κεφάλι... Εἶσαι σίγουρος πὼς δὲν μπορεῖς νὰ μὲ βοηθήσῃς σ' αὐτό;

Μ' ἄρεσε ὁ τρόπος ποὺ διατύπωνε τὴν ἐρώτησί του. Μοῦ ἐπέτρεπε ν' ἀπαντήσω, χωρὶς νὰ πῶ ψέματα...

Τὸν ἀποχαιρέτησα, ἔφυγα ἀπ' τὸ γραφεῖο μου, ἀγόρασα τρεῖς βραδινὲς ἐφημερίδες καὶ πῆγα μ' ἕνα ταξὶ στὸ Δικαστικὸ Μέγαρο, γιὰ νὰ πάρω ἀπὸ κεῖ τ' αὐτοκινητό μου.

Καμμιὰ ἐφημερίδα δὲν ἀνάφερε τὸ παραμικρὸ γιὰ τὸν Γκέϊγκερ.

Ἔρριξα μιὰ ματιὰ στὸ μπλὲ καρνέ, μὰ δὲ μπόρεσα καὶ πάλι ν' ἀνακαλύψω τὸ κλειδὶ τοῦ κρυπτογραφικοῦ κώδικος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'

Τὰ φύλλα τῶν δέντρων, στὸ πάνω μέρος τῆς Λάϐερν Τεράς, ἦταν πλυμένα ἀπ' τὴ βροχή.

Στὸ φῶς τοῦ ἀπογευματινοῦ ἡλίου, παρακολούθησα μὲ τὰ μάτια τὴν ἀπότομη ἀνηφοριὰ τοῦ λόφου καὶ τὰ σκαλοπάτια ἀπ' ὅπου εἶχε φύγει ὁ φονιάς, μετὰ τὶς τρεῖς πιστολιές.

Δυὸ μικρὰ σπιτάκια βρίσκονταν ἐκεῖ κοντά. Ἴσως νὰ εἶχαν ἀκούσει οἱ ἐνοικοί τους τοὺς πυροβολισμούς.

Στὸ δρόμο καὶ στὸ σπίτι τοῦ Γκέϊγκερ δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ κίνησι. Ὁ φράχτης ἦταν καταπράσινος καὶ ἡ σκεπὴ ὑγρὴ ἀκόμη.

Προχώρησα καὶ προσπέρασα τὸ σπίτι, στριφογυρίζοντας μιὰ σκέψι μέσα στὸ νοῦ μου:

Δὲν εἶχα ἐξετάσει τὸ γκαράζ, τὴν περασμένη νύχτα. Ἀφοῦ χάθηκε τὸ πτῶμα τοῦ Γκέϊγκερ, δὲν εἶχα προσπαθήσει σοβαρὰ νὰ τὸ ξαναβρῶ.

Ἂν ὁ φονιὰς τὸ εἶχε τρυπδῆσει ὡς τὸ γκαράζ, τὸ εἶχε φορτώσει στὸ αὐτοκίνητο — τὸ δικό του, τοῦ θύματος — καὶ εἶχε ρίξει ὕστερα τ' αὐτοκίνητο αὐτὸ σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς τόσες μοναχικὲς χαράδρες ποὺ ταιγριζίζουν τὸ Λὸς Ἀντζελες θὰ ἦταν ἕνας τρόπος γιὰ νὰ ἡσυχάσῃ ἀπ' αὐτὸ γιὰ πολλὲς μέρες, γιὰ βδομάδες ἴσως. Ναί, μὰ αὐτὴ ἡ ἐκδοχὴ προϋπέθετε δυὸ πράγματα: νὰ ἔχῃ ἕνα κλειδὶ τοῦ αὐτοκινήτου καὶ ἕνα βοηθὸ γιὰ τὸ κουβάλημα.

Ἔτσι περιωριζόταν ἀρκετὰ τὸ πεδίο τῶν ἐρευνῶν — ἐφόσον μάλιστα τὰ κλειδιὰ τοῦ Γκέϊγκερ, βρίσκονταν στὴν τσέπη μου, ὅταν ἐξαφανίστηκε τὸ πτῶμα του.

Δὲν μπόρεσα νὰ ἐξετάσω τώρα τὸ γκαράζ. Οἱ πόρτες του ἦταν κλειστὲς μὲ λουκέττο.

Κάτι κουνήθηκε πίσω ἀπὸ τὸ φράχτη, ὅταν ἔφτασα κοντά. Μιὰ γυναίκα, ποὺ φοροῦσε ἕνα μαντὼ μὲ πράσινα καρῶ κι' ἕνα καπελλάκι στὰ ξανθὰ μαλλιά της, ξεπρόϐαλε καὶ κύτταξε τ' αὐτοκίνητό μου, σὰν νὰ μὴ τὸ εἶχε ἀκούσει ποὺ ἔπαιρνε τὸν ἀνήφορο. Ἔπειτα στράφηκε κι' ἐξαφανίστηκε. Μὰ εἶχα προλάϐει νὰ τὴν ἀναγνωρίσω. Ἦταν ἡ Κάρμεν Στέρνγουντ.

Ξανανέϐηκα τὸ δρόμο, παρκάρησα πιὸ πέρα, τ' αὐτοκίνητο καὶ γύρισα πάλι πίσω. Πέρασα τὸ φράχτη. Ἡ Κάρμεν βρισκόταν ἐκεῖ πάντα. Ἀλύγιστη καὶ βουβή, ἀκουμποῦσε στὴν κλειστὴ ἐξώπορτα τοῦ σπιτιοῦ. Εἶχε τὸ ἕνα της χέρι στὸ στόμα της καὶ δάγκωνε τὸ δάχτυλό της.

Εἶχε κόκκινα σημάδια κάτω ἀπὸ τὰ μάτια της, καὶ τὸ χλωμὸ πρόσωπό της πρόδινε τὴ νευρική της ὑπερένταση.

Μοῦ χαμογέλασε ἀχνὰ καὶ μοῦ εἶπε μὲ σιγανὴ φωνή:

—Καλημέρα... Τί τρέχει;

—Μὲ θυμόσαστε; Εἶμαι ὁ Νὶ κάστεν Ρέϊλυ.

Κούνησε τὸ κεφάλι της καὶ μουρμούρισε πάλι μηχανικά:

—Τί τρέχει;... Τί τρέχει;...

Τὴν παραμέρισα, ἔϐαλα τὸ κλειδὶ στὴν κλειδαριά, ἄνοιξα τὴν πόρτα κι' ἔσπρωξα μέσα τὴν κοπέλλα. Ξανάκλεισα ἔπειτα τὴν πόρτα καὶ κύτταξα γύρω.

Τὸ περιϐάλλον ἦταν ἀκόμα πιὸ ἀντιπαθητικὸ στὸ φῶς τῆς ἡμέρας. Οἱ κινέζικες στάμπες στοὺς τοίχους, τὸ χαλί, οἱ ἄχρηστες λάμπες, τὰ ἀταίριαστα χρώματα, τὸ ξόανο, τὸ μπουκαλάκι μὲ τὸν αἰθέρα καὶ τὸ λάϐδανο... ὅλ' αὐτὰ φαίνονταν ἀπαίσια καὶ βρώμικα...

Ἡ Κάρμεν μὲ κύτταζε. Ἤθελε νὰ χαμογελάσῃ, μὰ δὲν εἶχε τὴ δύναμι καὶ τὸ κουρασμένο πρόσωπό της ἔμενε ἀνέκφραστο. Τὸ δέρμα της ἦταν χλωμό, τὰ μάτια της ἀδειανά. Ἔγλειφε μὲ τὴν ἄσπρη γλῶσσα της τὶς γωνιὲς τῶν χειλιῶν της.

Ἦταν μιὰ κακομαθημένη κοπελλίτσα, ὄχι πολὺ ἔξυπνη, ποὺ εἶχε πάρει τὸν κακὸ δρόμο, γιατὶ δὲν εἶχε ἐνδιαφερϑῆ κανεὶς γι' αὐτήν.

Ἀναψα τσιγάρο, παραμέρισα μερικὰ βιϐλία καὶ κάθησα στὴν ἄκρη τοῦ μαύρου γραφείου. Τράϐηξα μερικὲς ρουφηξιὲς καπνοῦ, κυττάζοντας τὴν Κάρμεν ἀμίλητος, ποὺ στεκόταν ὄρθια μπροστά μου, δαγκάνοντας τὸ δάχτυλό της.

—Τί γυρεύετε ἐδῶ; τὴ ρώτησα ἐπιτέλους.

Ἐκείνη δὲν ἔδωσε καμμιὰ ἀπάντησι.

—Τί θυμόσαστε, ἀπ' τὴν τελευταία νύχτα; ἐπέμεινα.

—Νὰ θυμᾶμαι;... Τί νὰ θυμᾶμαι; Ἤμουν ἄρρωστη, στὸ σπίτι.

Μιὰ πονηρὴ λάμψι ὑπῆρχε στὸ βάθος τῶν ματιῶν της. Ἡ φωνή της ἦταν τόσο ἀδύναπη, ποὺ μόλις τὴν ἄκουγα.

—Πρὶν γυρίσετε στὸ σπίτι, ἐνῶ, τῆς εἶπα. Πρὶν σᾶς πάρω ἀπ' αὐτὴν ἐδῶ τὴν πολυθρόνα (τῆς τὴν ἔδειξα). Θυμόσαστε πολὺ καλὰ πὼς καθόσαστε πάνω σ' αὐτὸ τὸ πορτοκαλὶ σάλι!

Τὸ πρόσωπό της κοκκίνισε σιγὰ - σιγά. Πάλι καλὰ ποὺ μποροῦσε νὰ ἐκκινίζῃ...

—Ἐσεῖς... ἐσεῖς ἤσαστε;...

—Ἐγὼ ὁλόκληρος! Λοιπόν, τί θυμόσαστε;

—Εἴσαστε ἀστυνομικός; μὲ ρώτησε ἀφηρημένα.

—Ὄχι. Εἶμαι φίλος τοῦ πατέρα σας.

—Τί... τί θέλετε νὰ μάθετε;

—Ποιός τὸν σκότωσε;

Οἱ ὦμοι της τρεμούλιασαν, μὰ ἀπάντησε:

—Ποιός ἄλλος τὸ ξέρει;...

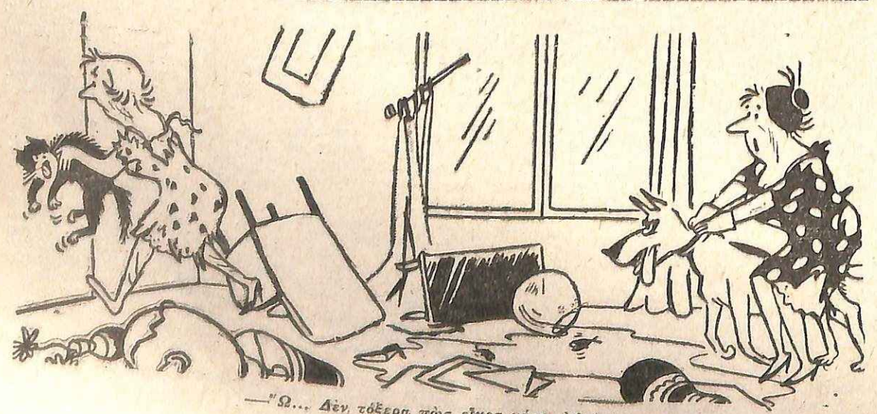
—Ἐσεῖς, ρώτησε.

—Γιὰ τὸ Γκέϊγκερ; Πάντως ὄχι ἡ ἀστυνομία, γιατὶ ἀλλιῶς θὰ βρισκόταν τώρα ἐδῶ. Ἴσως ὁ Τζόε Μπράντυ.

Πρόφερα ἐντελῶς στὴν τύχη αὐτὸ τὸ ὄνομα. Μὰ ἡ Κάρμεν ἔμπηξε τὸ τὸ ὄνομα. Μὰ ἡ Κάρμεν ἔμπηξε μιὰ φωνή.

—Ὁ Τζόε Μπράντυ!... Αὐτός!... Σηκωθήκαμε κι', οἱ δυό. Ἐγὼ ρουφοῦσα τὸ τσιγάρο μου κι' ἐκείνη πιπίλιζε τὸ δάχτυλό της.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

—"Ω... Δὲν τόξερα πὼς εἶχες γάτα, Ἀγλαΐα μου!...

ΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ

ΤΟ ΗΛΕΚΤΡΟΚΙΝΗΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ

Τὸ Συμϐούλιο Ἠλεκτρισμοῦ τῆς Μεγάλης Βρετανίας, μελετάει τὴ χορήγησι ἀδείας γιὰ τὴν παραγωγὴ τριῶν πρότυπων αὐτοκινήτων, ποὺ θὰ κινοῦνται μὲ ἠλεκτροκινητῆρες.

Κάθε ἕνα ἀπὸ τὰ τρία αὐτοκίνητα εἶναι διαφορετικῆς κατασκευῆς καὶ διαφόρων ἑταιριῶν.

Ἤδη τὸ πρόϐλημα τῆς κατασκευῆς ἠλεκτρικοῦ κινητῆρος γιὰ αὐτοκίνητο, ποὺ νὰ ἀποδίδῃ ἴση τοὐλάχιστο δύναμι πρὸς τὸ ϐενζινοκίνητο, λύθηκε κατὰ 98%.

Τὸ κόστος αὐτῶν τῶν αὐτοκινήτων δὲν θὰ ὑπερϐαίνῃ τὸ ἀντίστοιχο ἑνὸς συνηθισμένου ϐενζινοκινήτου.

Τὸ κόστος ὅμως —κι' αὐτὸ εἶναι πολὺ ϐασικό— συντηρήσεως, θὰ εἶναι τοὐλάχιστον τὸ μισό.

Ἡ μπαταρία θὰ «γεμίζεται», ἀφοῦ συνδ-ϑῇ μ' ἕνα καλώδιο σὲ μιὰ κοινὴ πρίζα. Ἡ διάρκεια κάϑε φορτίσεως εἶναι περίπου 65 χιλιόμετρα.

Ἡ ἐπιτάχυνσι καὶ ἡ ἱκανότητα ἀναϐάσεως ποὺ δίνει ὁ ἠλεκτροκινητήρας, εἶναι παρόμοια μὲ τοῦ συνηθισμένου ϐενζινοκινητῆρα, ὑστερεῖ ὅμως στὶς πολὺ μεγάλες ταχύτητες.

Ἡ οἰκονομία στὴ συντήρησι καὶ ἡ εὐκολία στὴν ἐκκίνησι, ἰδιαίτερα τὸ χειμῶνα, εἶναι δυὸ ϐασικὰ στοιχεῖα τοῦ νέου κινητῆρα.

Ὁπωσδήποτε, ϑὰ χρειαστοῦν ἀκόμα πολλὲς δοκιμές, πρὶν ἀρχίσῃ ἡ μεγάλη παραγωγὴ τοῦ ἠλεκτροκινητῆρα, ἰδιαίτερα στὸ ϑέμα τῆς διαρκείας τῆς μπαταρίας.

Γιὰ τὴν ὥρα, προϐλέπεται νὰ χρησιμοποιηϑοῦν ἀμαξώματα γνωστῶν μοντέλων μικρῶν καὶ μεσαίων αὐτοκινήτων. Ἀργότερα πάντως, ϑὰ σχεδιασϑοῦν εἰδικὰ μοντέλα, γιὰ ἠλεκτροκινητῆρες.

Η ΠΑΡΑΓΩΓΗ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ ΤΟ 1964

1)	Τζένεραλ Μότορς (Η.Π.Α.)	4.590.949
2)	Φὸρντ (Η.Π.Α)	2.604.526
3)	Κράϊσλερ (Η.Π.Α.)	1.377.792
4)	Φολκσβάγκεν (Γερμανία)	1.317.295
5)	Φίατ (Ἰταλία)	937.505
6)	Μπρίτους Μότορ (Ἀγγλία)	847.000
7)	Ὄπελ (Γερμανία)	688.575
8)	Φὸρντ (Ἀγγλία)	613.000
9)	Ρενὼ (Γαλλία)	526.855
10)	Σιτροὲν—Πανὰρ (Γαλλία)	495.098
11)	Τογιότα (Ἰαπωνία)	425.764
12)	Ἀμερικανικὴ Μότορς (Η.Π.Α.)	393.863
13)	Βώξαλ (Ἀγγλία)	357.000
14)	Νισσὰν (Ἰαπωνία)	348.237
15)	Φὸρντ (Γερμανία)	333.422
16)	Σίμκα (Γαλλία)	284.602
17)	Πεζὼ (Γαλλία)	279.384
18)	Ρούτ, (Ἀγγλία)	254.000
19)	Τόγιο Κόγκιο (Ἰαπωνία)	245.030
20)	Μερσεντὲς Μπὲντς (Γερμανία)	222.107

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟ ΤΗΣ «ΧΙΝΟ» ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Ἡ μεγάλη ἰαπωνικὴ ἑταιρία «ΧΙΝΟ» μελετάει τὴ δυνατότητα ἱδρύσεως ἐργοστασίου συναρμολογήσεως αὐτοκινήτων στὴν Ἑλλάδα.

Εἶναι ἡ δεύτερη ἰαπωνικὴ ἑταιρία, μετὰ τὴν «Ἰζούζου» ποὺ, ἑτοιμάζει τὴν ἵδρυσι ἐργοστασίου στὴ χώρα μας.

599 ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ ΤΟΝ ΙΟΥΝΙΟ ΣΤΗΝ ΠΕΡΙΟΧΗ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

Στὴν περιοχὴ τῶν Ἀθηνῶν —ζώνη «Α»— ἐτέϑησαν σὲ κυκλοφορία τὸν Ἰούνιο 599 καινούργια αὐτοκίνητα, ποὺ κατανέμονται σύμφωνα μὲ τὴ μάρκα τους ὡς ἑξῆς:

Φολκσβάγκεν	82
Φὸρντ (Ἀγγλία)	79
Φίατ	53
Χίλλμαν	35
Πεζὼ	34
Βώξαλ	28
Ὄπελ	28
Τάουνους	26
Ὤστιν	24
Μπὲ-Ἔμ-Βὲ	21
Μερσεντὲς	21
Τράϊουμφ	21
Ρενὼ	20
Νεκὰρ	17
Μόρρις	17
Ἔμ - Τζὶ	15
Βόλβο	8
Σιτροὲν	6
Σίμκα	6
Ντὲ-Κὰ-Βὲ	6
Γαύλαξὶ	6
Ντατσοὺν	4
Μόσκοβιτς	4
Χάμπφ	4
Ἄλφα Ρομέο	4
Ἔντ - Ἔς - Οὔ	3
Πανὰρ	2
Σίγγερ	2
Σάμπημ	2
Ντότζ	2
Γκλὰς	2
Λάντσια	2

Ὁ ἀριϑμὸς τῶν αὐτοκινήτων ποὺ κυκλοφόρησαν τὸν Ἰούνιο τοῦ περασμένου χρόνου, εἶναι πολὺ ἀνώτερος. Συγκεκριμένα πέρυσι τὸν ἴδιο μῆνα, ἐτέϑησαν σὲ κυκλοφορία 899 αὐτοκίνητα, ἐναντι τῶν 599 ἐφέτος.

Ἐξ ἄλλου, στὴν περιοχὴ Θεσσαλονίκης (Κεντρικὴ Μακεδονία), ἐχορηγήϑησαν τὸν Ἰούνιο 270 νέες ἀδειες, ἀπὸ τὶς ὁποῖες 103 σὲ ἐπιϐατικὰ αὐτοκίνητα Ἰδιωτικῆς χρήσεως.

Η ΠΑΡΑΓΩΓΗ ΤΗΣ «ΜΕΡΣΕΝΤΕΣ»

Ἡ παραγωγὴ τῆς ἑταιρίας «Μερσεντὲς» στὸ πρῶτο ἑξάμηνο τοῦ τρέχοντος ἔτους, ἔφτασε τὶς 85.000 ἐπιϐατικά (δηλαδὴ αὔξησι 4% ἐναντι τοῦ ἀντιστοίχου περυσινοῦ ἑξαμήνου) καὶ 26.000 φορτηγὰ καὶ λεωφορεῖα (ἀκριϐῶς ὅσα καὶ πέρυσι).

Τὰ κέρδη τῆς ἑταιρίας στὸ ἴδιο διάστημα σημειώσαν αὔξησι 6%.

ΝΕΟ ΜΟΝΤΕΛΟ «ΤΡΑ.Ι.ΟΜΦ»

Ἡ ἀγγλικὴ ἑταιρία «Τράϊουμφ» ἑτοιμάζει ἕνα νέο μοντέλο, ποὺ ϑὰ πάρῃ τὴ ϑέσι μεταξὺ τοῦ «Χέραλντ 1200» καὶ τοῦ «2000».

Τὸ νέο μοντέλο ϑὰ παρουσιαστῇ γιὰ πρώτη φορὰ στὴν ἔκϑεσι αὐτοκινήτων τοῦ Λονδίνου, τὸν προσεχῆ Ὀκτώϐριο.

ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΕΝΟΙΚΙΑΣΕΩΣ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ

Μιὰ νέα διάταξι τοῦ Ὑπουργείου Συγκοινωνιῶν καϑορίζει τοὺς ὅρους λειτουργίας τῶν γραφείων ἐνοικιάσεως αὐτοκινήτων.

Σύμφωνα μὲ τὴ διάταξι αὐτή, γιὰ τὴ χορήγησι ἀδείας λειτουργίας γραφείου ἐνοικιάσεων αὐτοκινήτων, ἀπαιτεῖται ἡ καταϑολὴ ἐγγυήσεως, γιὰ τὶς περιοχὲς Ἀϑηνῶν καὶ Θεσσαλονίκης 75.000 δραχμῶν, γιὰ τὶς ἄλλες δὲ πόλεις 40.000.

Κάϑε γραφεῖο πρέπει νὰ διαϑέτῃ τοὐλάχιστον 12 αὐτοκίνητα, ἂν ἡ ἕδρα του εἶναι στὴν Ἀϑήνα ἢ στὴ Θεσσαλονίκη, 6 αὐτοκίνητα σὲ μικρότερες πόλεις, καὶ 4 σὲ πόλεις κάτω τῶν 25.000 κατοίκων.

Ὅλα τὰ αὐτοκίνητα πρέπει νὰ εἶναι ἀσφαλισμένα καὶ τὸ γραφεῖο πρέπει νὰ ἔχῃ ὑπάλληλο ποὺ νὰ γνωρίζῃ τοὐλάχιστον μιὰ ξένη γλῶσσα.

Ἀπαγορεύεται ἐπίσης, ἡ ἐνοικίασι αὐτοκινήτων σὲ ἄτομα κάτω τῶν 12 ἐτῶν.

Ἀκόμα προϐλέπεται ἡ τακτικὴ συντήρησι καὶ ὁ μηχανικὸς ἔλεγχος τῶν αὐτοκινήτων.

Ἡ ἄδεια κυκλοφορίας τῶν αὐτοκινήτων τῶν γραφείων ἐνοικιάσεως πρέπει νὰ εἶναι στὸ ὄνομα τοῦ ἰδιοκτήτου τῆς ἐπιχειρήσεως.

Ἐπίσης τὰ αὐτοκίνητα πρέπει νὰ ἔχουν ἕνα εἰδικὸ ἐνδεικτικὸ σημεῖο στὸ πάρ-μπριζ καὶ στὸ πίσω παράϑυρο.

Τὰ ἀνωτέρω μέτρα τοῦ Ὑπουργείου Συγκοινωνιῶν κρίϑηκαν ἀναγκαῖα, γιατὶ μέχρι σήμερα ὑπῆρχαν γραφεῖα ἐνοικιάσεως αὐτοκινήτων χωρὶς αὐτοκίνητα. Ἁπλῶς μεσίτευαν αὐτοκίνητα διαφόρων ἄλλων κατόχων. Αὐτὸ δημιουργοῦσε πολλὲς ἀνωμαλίες, γιατὶ σὲ περίπτωσι ϑλάϐης ἢ ἀτυχήματος, τὸ ἐνοικιαστὴς ἔπρεπε νὰ ἔλϑῃ σ' ἐπαφὴ, ὄχι μὲ τὸ γραφεῖο, ἀλλὰ μὲ τὸν ἰδιοκτήτη...

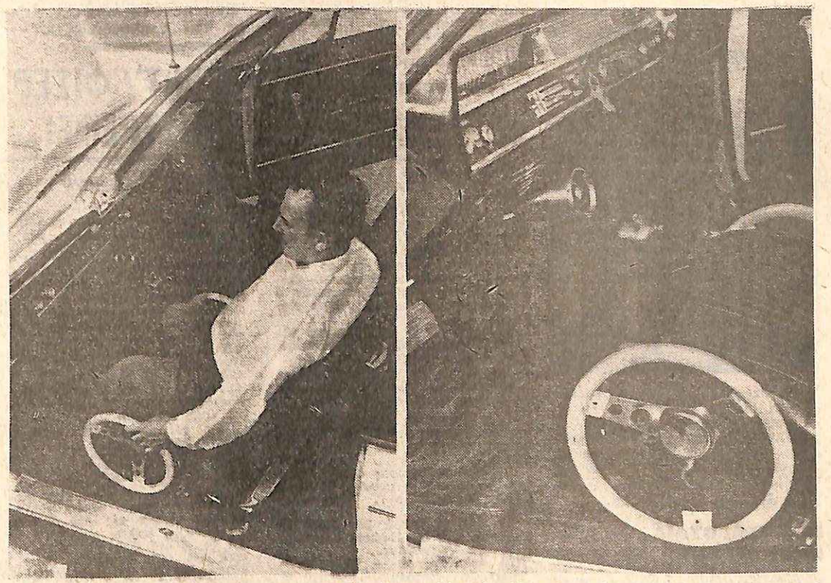
Ἐπίσης πολλὰ αὐτοκίνητα δὲν ἦτανε ἀσφαλισμένα.

ΤΟ ΝΕΟ «ΡΕΝΩ»

Ἡ γαλλικὴ ἑταιρία «Ρενὼ», ποὺ ὡς γνωστὸν εἶναι ἐθνικοποιημένη, ἄρχισε τὴν παραγωγὴ τοῦ νέου μοντέλου της R10, ποὺ ἀντικαϑιστᾶ τὸ «Μαζὰρ».

Τὸ νέο μοντέλο, ἀπὸ μηχανικῆς πλευρᾶς, εἶναι περίπου ὅμοιο μὲ τὸ «Μαζὰρ», διαϑέτει ὅμως νέα ἀμάξωμα, μακρύτερο κατὰ 19 ἑκατοστὰ, καὶ πιὸ πολυτελὲς φινίρισμα. Ἡ ἰσχὺς τοῦ κινητῆρος παραμένει ἀμετάϑλητη, δηλαδὴ 1108 κ. ἑκ.

Τὸ R10 ϑ' ἀρχίσῃ νὰ διατίϑεται στὸ κοινὸ τὰ μέσα Αὐγούστου.

Ἰταλοί, Ἄγγλοι καὶ Ἀμερικανοὶ μηχανικοὶ δημιούργησαν ἕνα νέο τύπο αὐτοκινήτου, ποὺ δὲν ἔχει τὸ κλασικὸ τιμόνι, ἀλλὰ ὁδηγεῖται μὲ δυὸ μικρὰ ϐολὰν ἀριστερὰ καὶ δεξιὰ τοῦ ὁδηγοῦ!... Σὲ περίπτωσι δυστυχήματος μὲ τὸ κλασικὸ ϐολάν, ἔχουμε ϐαρυτάτους τραυματισμοὺς ἢ καὶ ϑανάτους, γιατὶ ὁ ὁδηγὸς πέφτει μὲ δύναμι ἀπάνω του. Ἡ διαπίστωσι αὐτὴ ὡδήγησε τοὺς μηχανικοὺς στὴν κατασκευὴ τοῦ νέου μοντέλου, γιὰ τὸ ὁποῖο ἐϐειξαν μεγάλο ἐνδιαφέρον πολλὲς ἑταιρίες. Στὶς φωτογραφίες μας, φαίνεται ὁ ὁδηγὸς χωρὶς τὸ κλασικὸ ϐολὰν μπροστά του, καὶ τὰ δύο μικρὰ ϐολὰν ἀριστερὰ καὶ δεξιά.

ΜΟΥΣΙΚΟ

Ὁ Σῶτος Παναγόπουλος ξαναφεύγει γιὰ τὸ Λονδῖνο. Αὐτὴ ἡ πληροφορία ποὺ μᾶς ἔδωσε ὁ Κύπριος ἱμπρεσάριος Χ. Ἰωαννίδης, φανερώνει τὴ μεγάλη ἐπιτυχία ποὺ εἶχε ὁ βετεράνος Ἀθηναῖος τραγουδιστὴς στὴν ἀγγλικὴ πρωτεύουσα.

ΝΕΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΝΕΟΙ ΔΙΣΚΟΙ

ΚΟΣΜΟΣ πάει κι' ἔρχεται. Καὶ ἰδίως τραγουδιστὲς "Ελληνες, ποὺ ἔχουν σὰν ἐπάγγελμα νὰ εἶναι διαρκῶς «ἐνητεμένοι».

Μεταξὺ τῶν τελευταίων ποὺ «ἔρχονται» ὁ Τζίμης Μακούλης, βετεράνος τοῦ ἐλαφροῦ ἑλληνικοῦ τραγουδιοῦ, μονίμως ἐγκατεστημένος στὴ Δυτ. Γερμανία καὶ προσωρινῶς στὴν Ἀθήνα.

Ὁ Τζίμης ξανάδωσε τὴν εὐκαιρία, τὴν περασμένη βδομάδα, στοὺς ἀπειροπληθεῖς θαυμαστές του, ν' ἀκούσουν τὴν μαγευτική, πράγματι, φωνή του, στὸ θέατρο «Μετροπόλιταν» ὅπου συνέπραξε γιὰ μερικὲς μέρες. Δυστυχῶς ὅμως θὰ φύγη σύντομα πάλι, ἀφοῦ ὅπως φαίνεται οἱ ἐπισκέψεις του στὴν Ἑλλάδα εἶναι ζήτημα νοσταλγίας.

"Οσο γιὰ κείνους ποὺ «πάνε»,πρῶτος καὶ καλύτερος μεταξύ τους εἶναι ὁ γλυκὸς τραγουδιστὴς Γιώργος Καπερνάρος.

Ὁ Καπερνάρος ἔφυγε γιὰ τὴν Δ. Γερμανία ἀπαγοητευμένος. Εἶχε ἐλπίσει σὰν ἀπεσταλμένος μιᾶς γερμανικῆς ἑταιρίας, γιὰ νὰ πείση τὸν Μίκη Θεοδωράκη νὰ γράψη τὴν μουσικὴ μιᾶς ταινίας τῆς ἐν λόγω ἑταιρίας, μὲ τὴν ἀστρονομικὴ ἀμοιβὴ τῶν 500 χιλ. δραχμῶν.

Ὁ Θεοδωράκης ὅμως ἀρνήθηκε, κι' ὁ κ. Καπερνάρος ἔμεινε μὲ τὴν ἀπορία:

— Τὰ περιφρονεῖ ὁ Μίκης, τὰ χρήματα; Μαζί του, ἀπορῶ με καὶ μένς.

ΤΟ ΕΛΑΦΡΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς καλύτερους τελευταίους δίσκους ἐλαφροῦ τραγουδιοῦ.

1) «Χάρτινος ὁ οὐρανός». Στίχοι Κ. Κινδύνη — μουσικὴ Μ. Κουλουκουτσῆ. Τραγουδᾶ ὁ Ὀρχήστρα καὶ παίζει ἡ ὀρχήστρα Λούκα.

2) «Τὸ φτωχοκόριτσο». Στίχοι Μ. Βλασσοπούλου, μουσικὴ Ζ. Κορινθίου. Τραγουδοῦν ὁ Γιώργος Λουκας καὶ ἡ Λίτσα Σακελλαρίου.

3) «Προσμονή». Στίχοι Πυθαγόρου — μουσικὴ Γ. Κατσαρού. Τραγουδᾶ ὁ Ρένα Βλαχοπούλου.

4) «Συντροφιά με σένα». Στίχοι Γ. Σντρινιου — μουσικὴ Κ.Πρέντα. Τραγουδοῦν ἡ Ἀντζελα Ζήλεια καὶ ὁ Κώστας Προκοπίου.

5) «Χαμόγελό μου». Ἡ παλιὰ ἐπιτυχία τοῦ Ζάκ Ἰακωβίδου. Τραγουδοῦν ὁ Σῶτος Παναγόπουλος καὶ ἡ Κλειὼ Δενάρδου.

ΤΟ ΛΑ·Ι·ΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

1) «Δὲν ἔχω παλάτια καὶ λεφτά». Τοῦ Ε. Περπινιάδη. Τραγουδᾶ ὁ συνθέτης μὲ τὴν Ρία Νόρμα.

2) «Κάψε με καὶ σύ». Στίχοι Κ. Βίρδου — μουσικὴ Γ. Μανισαλῆ.Τραγουδοῦν ὁ Περπινιάδης καὶ ἡ Ρία Νόρμα.

3) «Ἀσπρομάλλη μου πατέρα». Στίχοι — μουσικὴ Μπ. Μπακάλη. Τραγουδοῦν ὁ Π.Ἀναγνωστάκης καὶ ἡ Ρούλα Καλάκη.

4) «Νᾶσαι καλὰ σὰν τὰ ψηλὰ βουνά». Στίχοι Κ. Ψυχογιοῦ—μουσικὴ Γ. Μανισαλῆ. Τραγουδοῦν ὁ Ἀναγνωστάκης καὶ ἡ Ρούλα Καλάκη.

5) «Κι' ἂν ἡ μοίρα μίσησε τὴν ἀγάπη μας». Τοῦ Ε. Περπινιάδη Τραγουδᾶ ὁ ἴδιος.

6) «Τὸ μαῦρο μονοπάτι». Στίχοι —μουσικὴ Σ. Καυενίδη. Τραγουδᾶ ὁ Τζώνης Μακρόπουλος.

7) «Ἡ γυναίκα θέλει χάδια». Στίχοι — μουσικὴ Δ. Γκούτη. Τραγουδοῦν ὁ Σταῦρος καὶ ἡ Ζωὴ Ζαγοραίου.

8) «Τὸ μεπάνιωσες ἀργά». Στίχοι Κ. Βίρδου — μουσικὴ Γ. Μανισαλῆ. Τραγουδᾶ ὁ Π. Ἀναγνωστάκης.

9) «Δίχως φτερὰ δὲν ζοῦνε τὰ πουλιά». Τοῦ Ε. Σούκα. Τραγουδᾶ ἡ Νίτσα Ἀντωνάτου.

10) «Παλαμάκια — παλαμάκια». Στίχοι Κ. Βίρδου — μουσικὴ Θ. Derdeniώτη. Τραγουδοῦν ὁ Σταῦρος καὶ ἡ Ζωὴ Ζαγοραίου.

ΤΟ ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

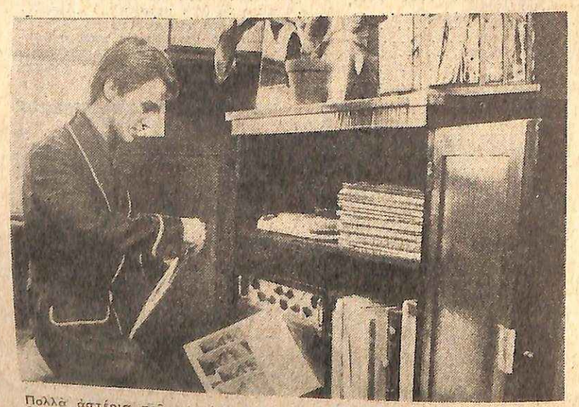
1) "Ο Κωσταντάκης" (Ζαγορίσιο). Τοῦ Α. Κιτσάκη. Τραγουδοῦν ὁ Ἀλέκος καὶ ἡ Βασιλικὴ Κιτσάκη.

2) «Ξύπνα, πουλάκι». Τοῦ Β.Μπεσίρη ἢ Τουρκοδασύλη. Τραγουδᾶ ἡ Μαρία Γκαλμάνη καὶ παίζει κλαρίνο ὁ Τουρκοδασύλης.

3) «Παιδιὰ βραχόπουλα». Στίχοι — μουσικὴ Κ. Φιλίππου. Τραγουδᾶ ὁ Δ. Βλαχαγγέλης.

4) «Σ' ἕνα δεντρὶ ἀκούμπησα» (τσάμικο). Τοῦ Β. Μπατζῆ. Τραγουδᾶ ὁ Ἀλέκος Κιτσάκης.

Ο ΜΟΥΣΙΚΟΦΙΛΟΣ

Πολλὰ ἀστέρια τοῦ τραγουδιοῦ ἔχουν τὰ πιὸ ἀπίθανα χόμπυ, ποὺ τοὺς ξεκουράζουν τὶς ἐλεύθερες ὧρες τους. Ὁ εἰκονιζόμενος Γάλλος τραγουδιστὴς τῆς νεολαίας, Κλὼντ Φρανσουά, ἔχει γιὰ χόμπυ τὸ ἐπάγγελμα του: στὶς ὧρες τοὺς διάκους... Ἡ πλουσιώτατη δισκοθήκη του τὸν κρατᾶ ὧρες ὁλόκληρες πλάι στὸ ἠλεκτροφωνό του. Ἰδανικοὶ του τραγουδιστές, ὁ Νατ-Κινγκ-Κόουλ, ὁ Ραὶν Τσάρλς, ὁ Σινάτρα.

"Ενα μεγάλο ἀστέρι τοῦ τραγουδιοῦ

Ο ΕΝΤΥ ΦΙΣΕΡ ΕΠΙΣΤΡΕΦΕΙ...

«Νιώθω καὶ πάλι πολὺ νέος...»

ΚΑΝΕΙΣ δὲν τὸ ἀμφισβητεῖ ὅτι ἡ φυγὴ τῆς Λίζ Τέιλορ ἀπὸ τὴ ζωὴ τοῦ "Εντυ Φίσερ, ἦταν ἕνα βαρὺ πλήγμα γιὰ τὴν καριέρα τοῦ τελευταίου. Ὁ "Εντυ ἐνιωσε ἕναν τόσο μεγάλο κλονισμό, ὥστε τίποτα, οὔτε ἡ λαμπρὴ καλλιτεχνική του καριέρα δὲν ἦταν σὲ θέσι νὰ τοῦ γεμίση τὴ ζωή. Μὲ τὸ δίκιο τους, λοιπόν, οἱ ἄνθρωποι τοῦ ἀμεσου περιβάλλοντος τοῦ "Εντυ, ὑπεστήριαναν ὅτι ὁ καλλιτέχνης εἶχε σβήσει γιὰ πάντα. Καὶ οἱ θαυμαστές, ἐξ ἄλλου, τοῦ Φίσερ, τὸν εἶχαν διαγράψει. Κρατοῦσαν τοὺς δίσκους του σὰν μιὰ καλὴ ἀνάμνησι...

Τρία χρόνια, ὡστόσο μετὰ τὸν καλλιτεχνικὸ «θάνατο» τοῦ "Εντυ Φίσερ μιὰ τρομακτικὴ εἴδησι ἤλθε νὰ ἀναστατώση τὸν κόσμο τῶν «σώου μπίζνες»: Ὁ Φίσερ ἐπιστρέφει! Ἀλλὰ ὁ Φίσερ δὲν εἶχε φύγει τότε. Ἐμφανιζόταν πάντα στὰ πανάκριβα κέντρα τοῦ Λὰς Βέγκας, τραγουδοῦσε πολλὲς ἐπιτυχίες του καὶ ζοῦσε μιὰ ζωὴ μετρημένη, μακριὰ ἀπὸ κάθε διαφήμισι, ὅπως ἐκατοντάδες ἄλλες μετριότητες τοῦ καλλιτεχνικοῦ κόσμου. Ἐργαζόταν γιὰ νὰ περνᾶ ὁ καιρός, γιὰ νὰ μὴ πλήττη. Δὲν τὸν ἐνδιέφερε οὔτε τὸ μέλλον, οὔτε ἡ καριέρα του. Καὶ ξαφνικά, ὅλα ἀλλαξαν. Στὰ 18 του χρόνια, ὁ "Εντυ ἐνιωσε νὰ ξαναγεννιέται. Ἡ φλόγα τῆς δημιουργίας, ποὺ εἶχε σβήσει ἀπὸ καιρό, ἀρχισε πάλι νὰ τὸν καίη... Ἀγόρασε ἕνα καινούργιο σπίτι σὲ προάστιο τοῦ Χόλλυγουντ, βρῆκε ἕναν καλὸ μάνατζερ καὶ ἀνανέωσε τὰ παλιά του συμβόλαια μὲ ἑταιρίες δίσκων. Ἔγινε περισσότερο κοινωνικός, περισσότερο καλοδιάθετος, καὶ κάθε ἄλλο παρὰ προκαλεῖ τώρα τὴ συμπόνια τοῦ κόσμου. Φυσικά, οἱ κακὲς γλῶσσες, ὑποστηρίζουν ὅτι μόλις τώρα ἔφυγε ἀπὴν τραγικότητα ἡ Λίζ ἀπὸ τὴ ζωή του... Ὅπως καὶ νὰ ἔχη, ὅμως, τὸ πρᾶγμα, ὁ "Εντυ, ποὺ ἐναυαρῆκε τὸ χαμόγελό του, εἶναι ἕτοιμος νὰ καταπλήξη καὶ πάλι τὸ διεθνὲς κοινὸ μὲ τὶς νέες ἐπιτυχίες του. "Ηδη ἐκυκλοφόρησαν στὴν Ἀμερικὴ οἱ πρῶτοι δίσκοι τῆς νέας περιόδου τοῦ Φίσερ. "Ενα μεγάλο «μπουμ μὲ τὸν τίτλο «"Εντυ Φίσερ τουνταίη» (Ὁ "Εντυ Φίσερ σήμερα). Σημειώνει τεράστια ἐπιτυχία. Ἀκολουθεῖ ἕνα δεύτερο, μὲ τὸν τίτλο «Γουέν σὶ γουὸζ γιάνγκ» ("Οταν ἦμουν νέος). Σοῦλ, ἐξ ἄλλου, ἔχει γίνει τὸ «Σανράϊζ σάνσετ» ποὺ χαρίζει στὸν τραγουδιστὴ τὴν παλιά του αἴγλη.

Ποιοί εἶναι, ὅμως, οἱ ἀγοραστὲς τῶν δίσκων τοῦ νέου Φίσερ; Οἱ τηνέητζερς τῆς ἐποχῆς ποὺ μεσουρανοῦσε τὸ ἄστρο του, τὸ 1950 μέχρι τὸ 1956, εἶναι σήμερα ἀρκετὰ ὥριμοι κι' ἂν δὲν τὸν ξέχασαν, σίγουρα τὸν ἀντιθέτησαν στὶς προτιμήσεις τους. Ὁ "Εντυ ὑποστηρίζει τὸ ἀντίθετο. Ἀγοραστὲς τῶν δίσκων του εἶναι οἱ παλιοὶ θαυμαστές του, ποὺ, ἀκούγοντάς τον καὶ πάλι σήμερα, ἀναπολοῦν τὰ χρυσὰ χρόνια τῆς ἐφηβείας τους...

ΟΙ ΔΙΣΚΟΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΚΟΜ ΤΥ Ε' ΖΕΝ : "Ενα νέο γαλλικὸ τραγούδι καὶ μιὰ νέα φωνή, πλουτίζουν τὸ ρεπερτόριο τῆς ἐλαφρᾶς μουσικῆς. Εἶναι τὸ «Κόμ τὲ φρὰς μουσικῆς. Εἶναι τὸ «Κόμ τὲ ζένη, ἕνα μελωδικώτατο μπλούζ, ποὺ ἔγραψε ὁ Ντανιὲλ Ζεράρ καὶ τραγουδᾶ ἡ νέα ἀποκάλυψι τοῦ ἐλαφροῦ γαλλικοῦ τραγουδιοῦ, Λὶζ Μπραντού. Ἡ Μπραντοὺ ὑπόσχεται, μιὰ λαμπρὴ καριέρα.

ΣΑΤΣ ΕΝ ΗΖΥ ΚΟΥΕΣΤΙΟΝ : Ὁ Κίνγκ "Ελ, ὁ πολὺς Πρίσλεϋ, «δίνει πληροφορίες τὸν «θέο» ποὺ ἐπίμονες τουρίστοι στὸν τόπο μας, μᾶς ἔστειλε δυὸ τραγούδια του ἀπὸ τὴν ταινία ποὺ θὰ δοῦμε τὸν ἐρχόμενο χειμώνα, «Τίκλ μὴ» (Γαργάλησέ με), Εἶναι τὸ «Σ' ἀτς ἐν ἤζυ κουέστιον» (Μιὰ τόσο εὔκολη ἐρώτησι) καὶ τὸ «Ἰτ φὶλς σόου ραίτ» (Αἰσθάνεται τόσο καλά).

ΤΙ ΠΕΝΣΟ Ε ΠΡΕΓΚΟ : Μιὰ πολὺ μελωδικὴ νότα, ἀποτελεῖ τὸ τραγούδι, ποὺ μόλις ἔφτασε ἀπὸ τὴν Ἰταλία. Τίτλος του, «Τί πένσο ἐ πρέγκο» (Σὲ σκέπτομαι καὶ παραπρέγκο» (Σὲ σκέπτομαι καὶ παρακαλῶ...) καὶ ἐρμηνεύτης ἕνα ἀγνωστο ὄνομα στὸν τόπο μας: ὁ Σαλβατόρε Βιντσιγκουέρα. Προκείται γιὰ μιὰ μελωδία μὲ πολλὴ συγκίνησι, ποὺ δίνει τὴν εὐκαιρία στὸ νέο τραγουδιστὴ νὰ ἀξιοποίηση τὴ ξεσπὴ φωνή του.

ΣΕΪΚ ΚΕ ΒΟΥΟΪ ΝΤΙ ΜΕ : Στὸ ἴδιο ρομαντικὸ κλίμα κέ-

ΞΕΝΕΣ ΕΠΙΤΥΧΙΕΣ

SE PIANGI, SE RIDI

Μὲ τὸν Μπόμπυ Σόλο

Σὲ πιάντζι, ἀμόρε, ἴο πιάντζο τέκον τε
περκὲ σόνο πάρτε ντὶ τέ
σορρινὶ σέμπρε σὲ τοὺ νὸν
(βουοί,
νὸν βουοΐ βεντέρμι σοφρίρε μάϊ.
Σὲ ρίντι, ἀμόρε, ἴο ρίντο κὸν τε
περκὲ τοὺ σεῖ πάρτε ντὶ μέ.
Ρικόρντα σέμπρε περκὲ τοὺ φάϊ
σόπρα ἴλ μίο βόλτο ἰο ριδεντράϊ,
Νὸν σαραϊ σόλα ἄνκε ντὲ τοὺ
τοὺ σεῖ λοντάνα ντά μέ.
Ὅνι μομέντο, ντοξούνκε ἀντραϊ
ἀκάντο ἀ τὲ μὶ τροξεράϊ.
Σὲ πιάντζι, σὲ ρίντι, ἴο σόνο κὸν τε
(τέ
περκὲ σόνο πάρτε ντὶ τέ.
Ρικόρντα σέμπρε, περκὲ τοὺ φάϊ
σόπρα ἴλ μίο βόλτο ἰο ριδερν-
(τράϊ...
Ρικόρντα σέμπρε, περκὲ τοὺ φάϊ
σόπρα ἴλ μίο βόλτο ἰο ριδεν-
(τράϊ...

Μιὰ χαρακτηριστικὴ πόζα τῆς μικρούλας Ἀμερικανίδας τραγουδίστριας Λίτλ Πέγκυ Μάρτς, ποὺ τελευταῖα μετέφερε τὴν καλλιτεχνική της δραστηριότητα στὴν Εὐρώπη.

ΛΙΤΛ ΠΕΓΚΥ ΜΑΡΤΣ

Ἡ Ἰδιχρονη τραγουδίστρια, ποὺ ἀπεσπασε το πρώτο βραβεῖο στὸ 5ο Τραγουδιστικὸ Φεστιβὰλ τοῦ Βερολίνου. Στόχος της τώρα, το Σὰν Ρέμο. Θὰ δώση τὴ ρεβάνς στὴν πρόσφατη ἀποτυχία της...

ΤΟ ὄνομα τῆς Λίτλ Πέγκυ Μάρτς ἀκούστηκε στὴν Εὐρώπη πρόπερσυ, ὅταν ὁ πυρετὸς τοῦ Φεστιβὰλ τοῦ Σὰν Ρέμο βρισκόταν στὸ ἀποκορύφωμά του. Κανεὶς δὲν ἔδωσε σημασία στὴν δεκαεξάχρονη μικρούλα, ποὺ ἔφτασε φοβισμένη ἀπὸ τὴν μακρυνὴ πατρίδα της, γιὰ νὰ ἀντιμετωπίση τὰ πιὸ λαμπρὰ ἀστέρια τοῦ ἐλαφροῦ τραγουδιοῦ. Ἡ παρουσία της, ὡστόσο, μολονότι, ὑπερβολικὰ διακριτική, δὲν πέρασε καθόλου ἀπαρατήρητη ἀπὸ τὰ λαγωνικά... Ἀνακηρύχθηκε ἡ μικρὴ μασκὼτ κι' ὅταν ἀνέβηκε στὸ πάλκο τοῦ Καζίνου, γιὰ νὰ διεκδικήση τὴν μεγάλη διάκρισι τοῦ Φεστιβάλ, ὅλοι ἐπείσθηκαν ὅτι εἶχαν νὰ κάμουν μ' ἕνα ἀληθινὸ ταλέντο. Ἡ Πέγκυ δὲν ἀπέσπασε, φυσικά, κανένα βραβεῖο, ἀλλὰ τὸ μεγάλο βάπτισμα εἶχε γίνει. Καὶ τὸ νὰ ἐγκριθῆ ἕνας τραγουδιστὴς σὰν ὑποψήφιος τοῦ Σὰν Ρέμο, θεωρεῖται νίκη.

"Αν ὅμως, ἡ Πέγκυ Μάρτς, δὲν ἔφυγε στεφανωμένη ἀπὸ τὸ ἰταλικὸ θέατρο, μὲ κάποιο βραβεῖο, ἔφυγε γεμάτη συμβόλαια καὶ δελεαστικὲς προτάσεις γιὰ νὰ ἐμφανισθῆ σὲ ἑνομαστὰ προγράμματα τῆς τηλεράσεως, στὸν κινηματογράφο καὶ σὲ μεγάλα εὐρωπαϊκὰ νυκτερινὰ κέντρα. Φαίνεται πὼς ἡ Εὐρώπη τὴν πρόσεξε περισσότερο ἀπὸ τὴν πατρίδα της, γιατὶ ἡ Πέγκυ ἐλάχιστο καιρὸ μένει στὴν Ἀμερική. Ἰδιαίτερα στὴ Γερμανία, τὸ ἄστρο της μεσουρανεῖ. Ἀφοῦ ἐμφανίστηκε σὲ πολλὰ μουσικορευστικὰ φιλμὶς (φέτος τὴν εἴδαμε στὴν ταινία «Διακοπὲς στὸ Σαὶν Τροπὲζ» νὰ τραγουδᾶ μιὰ γερμανικὴ ἐπιτυχία της) ἡ Πέγκυ Μάρτς ἀπέσπασε τὸ πρῶτο βραβεῖο τοῦ πέμπτου τραγουδιστικοῦ φεστιβὰλ τοῦ Βερολίνου, ποὺ πραγματοποιήθηκε τὸν περασμένο μῆνα, μὲ τὴ συμμετοχὴ τῶν πιὸ γνωστῶν τραγουδιστῶν καὶ τραγουδιστριῶν τοῦ διεθνοῦς τραγουδιοῦ.

Τὴν πρώτη της δημοσία ἐμφάνισι, ἡ Λίτλ Πέγκυ Μάρτς, ποὺ δὲν εἶναι πλέον «λίτλ» (μικρή), ἔκαμε σ' ἕναν διανωνισμὸ ταλέντων, ὅταν ἦταν μόλις πέντε ἐτῶν... Ἕνα χρόνια, ἦταν τακτικὴ συνεργάτις μιᾶς ἐκπομπῆς τηλεράσεως. Τὰ ἑπόμενα τέσσερα χρόνια, περιόδευε μὲ μιὰ τοπικὴ ὀρχήστρα τὴν Πενσυλβανία καὶ τὸ Νιοὺ Τζέρσεϋ. Οἱ περιοδειές γίνονταν μόνο τὰ καλοκαίρια γιατὶ ἡ μικρούλα γυμνάσιές ἦταν συγχρόνως καὶ μαθήτρια. Ἡ Πέγκυ ὀφείλει πολλὰ στὰ παιδικὰ προγράμματα τηλεράσεως, ὅπου ἐσημείωνε τεράστια ἐπιτυχία. Ἑκατομμύρια μικροὶ φίλοι της δὲν ἔχαναν τὰ φαϊ τους ἀν δὲν τοὺς ἔλεγε μιὰ ἱστορία ἡ μικρούλα Πέγκυ.

Πρὶν μερικὰ χρόνια, ἡ Πέγκυ ἀντιμετώπισε τὸν κίνδυνο νὰ ξεχασθῆ. Γιὰ τὰ παιδικὰ προγράμματα ἦταν πιὰ ἀρκετὰ μεγάλη. Τὸ «παιδὶ — θαῦμα» ἔπρεπε νὰ βρῆ κάτι καινούργιο, ποὺ θὰ τῆς ἔδινε μιὰ νέα ὠθησι. Αὐτὸ τὸ κάτι ἄλλο, ποὺ ἀναζητοῦσε, ἦλθε μὲ τὴν μορφὴ ἑνὸς συμβολαίου μὲ μεγάλη ἑταιρία δίσκων. Ἔγραψε δοκιμαστικὰ ἕναν δίσκο καὶ τὸ τραγούδι της «Αἰ γουὶλ φὸλλοου χίμ» (Θὰ τὸν ἀκολουθήσω) ἔγινε ἐπιτυχία καὶ πουλήθηκε σὲ διακόσιες χιλιάδες ἀντίτυπα. Ἡ ἑταιρία της τῆς ἀνανέωσε γιὰ ἀπεριόριστο χρόνο τὸ συμβόλαιο καὶ ὁ μάνατζέρ της, ποὺ ἔκανε κι' αὐτὸς τὴν τύχη του, τῆς χάρισε ἕνα σκυλάκι περίεργης ράτσας, ποὺ ἦταν ἡ ἀδυναμία της Πέγκυ. Ἄλλα δύο μεγάλα της ὀνειρα ἐκπληρώθηκαν: Γνώρισε τὸ εἰδωλό της, Πέρρυ Κόμο καὶ ἀπέκτησε μιὰ ἔγχρωμη τηλεόρασι, δῶρο τῶν δικῶν της.

ΝΕΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΞΕΝΗ ΕΛΑΦΡΑ ΜΟΥΣΙΚΗ

★ Ἡ πρώην κυρία Ξαβιὲ Κουγκάτ, "Αμπυ Λαίην, καὶ νῦν σύζυγος τοῦ Νεοὺορκέζου ἱμπρεσσάριου Πέρρυ Λέρτ, τέλειωσε στὴ Ρώμη τὸ «γύρισμα» μιᾶς ταινίας γιὰ τὴν ἀμερικανικὴ τηλεόρασι.

★ Ὁ Τόνυ Ρένις, διάσημος Ἰταλὸς τραγουδιστής, τιμημένος μὲ τὸ πρῶτο βραβεῖο τοῦ Φεστιβὰλ τοῦ Σὰν Ρέμο, μετὰ τὴν ἀποστράτευσί του, ἐμφανίζεται μὲ δυὸ καινούργια τραγούδια του: τὸ «Νεσσοὺν» ἄλτρα κὲ τέ» καὶ «Ἰλ γκαροφάνο ρόσσο».

★ Περισσότερα ἀπὸ πέντε χιλιάδες γράμματα τὴν ἑβδομάδα λαβαίνει ὁ Τρίνι Λοπὲς ἀπὸ τοὺς θαυμαστές του. Μεταξὺ τῶν πιστῶν τοῦ δημοφιλέστατου Τρίνι, εἶναι ὁ πρίγκιψ τοῦ Μονακὸ Ραινιὲ καὶ ἡ πριγκίπισσα Γκρέης. Τοῦ γράφουν τακτικώτατα καὶ σκίτσα, ὁ Λοπὲς σπεύδει ν' ἀπαντᾶ...

★ Ἡ "Αννυ Μάργκρετ θὰ πρωταγωνιστήση σ' ἕνα νέο μιούζικαλ στὸ «Μέτρο», ποὺ ἔχει τὸν τίτλο «Ἔρτας σὲ πέντε γυίσσες». Τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς ταινίας θὰ γυρισθῆ στὴν Εὐρώπη. Περτεναίρ τῆς "Αννυ θὰ εἶναι ὁ Μπελμοντό.

★ Ὁ Χάρρυ Μπελαφόντε ἔχει γιὰ παρτεναίρ του στὸ νέο του «Λόνγκ πλαίη» τὴν ἀποκαλυψὶ του, Μύριαμ Μακίμπα. Ὁ Χάρρυ «ἀνεκάλυψε» τὴν νεαρὴ Μύριαμ σὲ μιὰ περιοδεία του στὴ Νότιο Ἀφρική. Τώρα ἡ Μακίμπα εἶναι διάσημη στὴν Ἀμερική.

★ Ἡ κόρη τοῦ ἀξέχαστου τραγουδιστῆ Νατ Κίνγκ Κόουλ, Κάρολ Κόουλ, ὑπέγραψε συμβόλαιο μὲ τὴν κινηματογραφικὴ ἑταιρία «Κολούμπια».

★ Ὁ ἀγαπημένος τραγουδιστὴς τοῦ Φράνκ Σινάτρα εἶναι ὁ Τόνυ Μπέννετ.

★ Ἡ Συλβὶ Βαρτὰν καὶ ὁ Τζόνυ Χάλλυντάϊη «πετάχτηκαν» μέχρι τὸ Λονδῖνο, γιὰ νὰ διαπραγματευθοῦν τὴν ἀγορὰ ἑνὸς διαμερίσματος. Ἡ εἴδησι δὲν ἀναφέρει ἂν τὸ διάσημο ζευγάρι βρῆκε συμφέρουσα τὴν τιμή...

★ Ὁ Ντὴν Μάρτιν καὶ ὁ Φράνκ Σινάτρα βρῆκαν, στὰ πρόσωπα τῶν γιῶν τους, τοὺς πιὸ ἐπικινδύνους ἀνταγωνιστές... Συγκεκριμένα, ὁ διάκος τοῦ νεαροῦ Ντὴνο Μάρτιν «Αἰ'μ ἐ φούλς», συναγωνίζεται σὲ πωλήσεις τὴν ἐπιτυχία τοῦ πατέρα του, «Αἰ'μ ἀῒ σούαν χοὺ λάβς γιού», ἐνῶ ὁ τζούνιορ Σινάτρα κάνει τὸ κλόουζ φὸρ κόμφορτ», γιὰ ξεπεράση τοὺς ὑποχρεώσεων. Δὲν ἔπαψαν, ὅμως νὰ εἶναι φίλοι καὶ νὰ νοσταλγοῦν... τὰ παλιά. Στὴν εἰκόνα, ὁ Τζίαννι καὶ ἡ Ρήτα, ὅταν ἔκαναν τὰ πρῶτα τους καλλιτεχνικὰ βήματα.

Τὰ δυὸ τρελλόπαιδα τῆς Ἰταλίας, ἡ 19χρονη πιὰ Ρήτα Παβόνε καὶ ὁ Τζιάννι Μοράντι, μολονότι θεωροῦνται σήμερα δεντέτες τοῦ τραγουδιοῦ, δὲν ξεχνοῦν ποτὲ πὼς, πρὶν δυὸ χρόνια, ἦσαν ἐντελῶς ἄγνωστοι καὶ κυνηγοῦσαν ἀπεγνωσμένα τὴν ἐπιτυχία. Τώρα ποὺ ἔγιναν τὰ πιὸ διάσημα παιδιὰ τῆς Ἰταλίας, σπανίως βλέπονται μεταξύ τους, λόγω τῶν καλλιτεχνικῶν τους ὑποχρεώσεων. Δὲν ἔπαψαν, ὅμως νὰ εἶναι φίλοι καὶ νὰ νοσταλγοῦν...

TOP 15

Τὰ 15 ξένα δημοφιλέστερα τραγούδια

1 CRYING IN THE CHAPEL (Κράϊνγκ ἰν δὲ τσάπελ). «Κλαίγοντας στὸ ἐρημοκκλήσι». Ἔλβις.
2 IL MONDO ("Ιλ Μόντο). «Ὁ Κόσμος». Τζίμυ Φοντάνα.
3 PER UN PUGNO DI DOLLARI (Πὲρ οὺν πούνιο ντὶ ντόλλαρι). «Γιὰ μιὰ χούφτα δολλάρια». Ὀρχήστρα Μορρικόνε.
4 DA MOLTO LONTANO (Ντὰ μόλτο λοντάνο). «Ἀπὸ πολὺ μακρυά». Ἔντ. Βιανέλλο.
5 TICKET TO RIDE (Τίκετ τοὺ ράϊντ). Μπήτλς.
6 SOPHIA «Σοφία». Ντὴν Μάρτιν.
7 I KNOW A PLACE ("Αϊ νόου ἐ πλέης). «Σέρω κάποιον τόπο». Πετ. Κλάρκ.
8 IN GINOCCHIO DA TE ("Ιν τζινόκιο ντὰ τέ) «Γονατιστὸς μπροστά σου». Τζιάννι Μοράντι.
9 RAZZAMATAZZ (Ραζαματάζ). Ἀστροναῦτες.
10 I'VE LOST MT LOVE FOR YOU ("Α'β λὸστ μάϊ λὰβ φὸρ γιού). «Ἔχασα τὴν ἀγάπη μου γιὰ σένα». Τρὶν Λοπές.
11 LA NUIT (Λὰ νουΐ). «Ἡ νύχτα». Ἄνπαμο.
12 GREEK HOLIDAYS (Γκρὶκ χόλιντεϋς). «Ἑλληνικὲς διακοπές». Φόρμιγξ.
13 DO THE CLAM (Ντοῦ δὲ Κλάμ). «Χόρεψε Κλάμ». Ἔλβις.
14 DANS TES BRAS (Ντὰν τὲ μπρά). «Μές στὴν ἀγκαλιά σου». Συλβὶ Βαρτάν.
15 YES, I WILL (Γιές, ἄϊ γουΐλ). Χόλλις.

ΣΑΛΟΝΙ

Η σελίδα τοῦ παιδιοῦ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Ο ΠΑΡΑΞΕΝΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

ΜΙΑ φορὰ κι' ἕναν καιρό, στὴ στάνη ἑνὸς τσέλιγκα, δούλευε σὰν βοσκὸς ἕνα παιδί, ἕνα γιὸ παλληκάρι. Πήγαινε τὸ πρωῒ τὸ κοπάδι στὴ βοσκή, καθότανε κάτω ἀπὸ ἕνα δέντρο, μὲ τὰ τέσσερα τσοπανόπουλα ὁλόγυρά του, ἔπαιζε τὴ φλογέρα του, ἔτρωγε ψωμί, γάλα καὶ φρέσκο τυρί κι' ἔπειτα, τὸ ἀράδιαζε τὰ πρόβατα στὴ στάνη, ἄρμεγε τὶς προβατίνες, ἔπηζε τυρὶ τὸ γάλα κι' ἔπεφτε νὰ κοιμηθῆ.

Μὰ αὐτὴ ἡ ζωὴ δὲν τὸν εὐχαριστοῦσε καθόλου. «Δὲν ἀντέχω ἄλλο νὰ ζῶ ἔτσι», σκεφτότανε, «μέσα σὲ τοῦτη τὴ μοναξιά, ἀνάμεσα στὰ πρόβατα καὶ στὰ σκυλιὰ ὅλη τὴν ἡμέρα, χωρὶς νὰ μπορῶ νὰ βλέπω καὶ νὰ κουβεντιάζω μ' ἄλλους ἀνθρώπους, ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς βοσκοὺς ποὺ μένουν στὶς γύρω στάνες, ποὖναι πιὸ ἀμόρφωτοι καὶ ἀνήξεροι ἀπὸ μένα. Ἐγὼ τοὐλάχιστον ξέρω λίγα γράμματα, διαβάζω βιβλία κι' ἔτσι ξέρω πώς, πέρα ἀπὸ τοῦτα τὰ βοσκοτόπια, πέρα ἀπὸ κεῖνα τὰ βουνά, ὑπάρχει ἕνας κόσμος, γεμάτος ὁμορφιὲς καὶ πλούτη καὶ σοφία. Γι' αὐτὸ θέλω νὰ φύγω, γιὰ νὰ ζήσω κι' ἐγὼ σὰν ἄνθρωπος».

Αὐτὰ σκεφτότανε ὁ νιὸς βοσκός, τὰ βράδια, ποὺ πήγαινε νὰ ξαπλώνη κουρασμένος στὸ ξερό του στρῶμα. Αὐτὰ σκεφτότανε καὶ τὶς ἡμέρες, ἐνῶ τὰ πρόβατα ἔβοσκαν στὸ παχὺ χορτάρι κι' αὐτὸς ἄφηνε τὴ φλογέρα του νὰ σωπαίνη γιὰ νὰ πλάση ὄνειρα γιὰ τὴν ὁμορφη ζωή, ποὺ θὰ πήγαινε νὰ ζήση κάποτε σὲ μιὰ μεγάλη καὶ πλούσια πολιτεία.

«Θὰ δουλέψω», σκεφτότανε», ἢ μπορεῖ νὰ βρῶ καὶ κανένα θησαυρό. Καὶ τότε θὰ γίνω ἄρχοντας. Θὰχω ἕνα ὁμορφο μαρμαρένιο σπίτι, θὰχω μιὰ ἀμαξα χρυσὴ καὶ ὑπηρέτες».

Μιὰ μέρα, ἐκεῖ στὰ βοσκοτόπια ποὺ βρισκότανε, πῆγε νὰ τὸν βρῆ ὁ τσέλιγκας μαζὶ μὲ μια πεντάμορφη κοπέλλα.

— Ἐ, βοσκέ, τοῦ φώναξε. Γιατί δὲν παίζεις τὴ φλογέρα σου; Ἡ κόρη μου ἤλθε μαζί μου γιὰ νὰ σ' ἀκούση. Γιατὶ τῆς εἶπανε πὼς παίζεις τὴν πιὸ ὁμορφη φλογέρα, σ' αὐτο τὸν κάμπο.

Ὁ νέος βοσκός, μαγεμένος ἀπὸ τὴν ὁμορφιὰ τῆς κοπέλλας, ἔφερε τὴ φλογέρα στὰ χείλη του κι' ἄρχισε νὰ παίζη τοὺς πιὸ ὁμορφους σκοπούς. Ἐκεῖνη τὸν ἄκουγε, μὲ μάτια ποὺ λάμπανε ἀπὸ χαρὰ καὶ θαυμασμό, καὶ κάθε τόσο ψιθύριζε:

— Ὢ πατέρα μου, τί ὁμορφα, τί ὁμορφα ποὺ παίζει φλογέρα ὁ βοσκός σου, τί ὁμορφα ποὺ εἶναι αὐτὰ τὰ βοσκοτόπια, τὶ ἄσπρα πεχουλὰ καὶ χαριτωμένα τὰ προβατάκια. Τώρα θὰ μὲ παίρνης πάντα μαζί σου, ὅταν θἄρχεσαι στὰ βοσκοτόπια ἢ ὅταν θὰ πηγαίνης στὴ στάνη.

Σὲ λίγο ὁ τσέλιγκας πῆρε τὴν κόρη του καὶ φύγανε, κι' ἔτσι ὁ βοσκὸς ἔμεινε πάλι μόνος.

«Τί ὁμορφη κοπέλλα;» συλλογίστηκε, ψιθυρίζει μὲ τὴν αὐγὴ ὅταν προβάλλη πίσω ἀπὸ τὰ βουνά. Μὰ τί νὰ τὸ κάνης;... Ἂν ἤμουν ἕνας πλούσιος, ἕνας ἄρχοντας, μπορεῖ νὰ τὴν ζητοῦσα γιὰ γυναίκα μου. Μὰ τὸ βοσκὸ τοῦ πατέρα της, ποὺ νὰ καταδεχτῆ νὰ τὸν κυττάξη! Ἐκεῖνον, θὰ φύγω, αὔριο κιόλας! Τὴν πῆρα ἐπιτέλους τὴν ἀπόφασί μου...»

Μιὰ-δυὸ φορὲς τὸ μῆνα πήγαινε στὴ στάνη ὁ παλιὸς γερο-βοσκός, ποὺ εἶχε φυλάξει χρόνια καὶ χρόνια τὸ κοπάδι τοῦ τσέλιγκα, καὶ καθότανε μιὰ μέρα νὰ προσέχη τὰ πρόβατα, γιὰ νὰ μπορῆ ὁ νέος βοσκὸς νὰ κατεβοίνη στὸ χωριό. Αὐτή, λοιπόν, ἦταν ἡ πιὸ καλὴ εὐκαιρία γιὰ νὰ φύγη.

Ἔτσι, τὴν ἄλλη μέρα, ὅταν ὁ γέρος βοσκὸς πῆγε νὰ τὸν βρῆ στὰ βοσκοτόπια, τὸ παλληκάρι ἔβγαλε ἀπὸ νωρὶς τὸ σακκούλι του, ποὺ τόχε βάλει γιὰ τὸ χωριὸ πῆρε τὸ μεγάλο δρόμο, ποὺ ἄρχιζε ἀπὸ τὴ ρίζα τοῦ βουνοῦ καὶ ποὺ ὡδηγοῦσε ψηλὰ στὶς μεγάλες πολιτεῖες.

Περπάτησε γιὰ πολὺ κάτω ἀπὸ τὸν καφτερὸ ἥλιο, ὥσπου εἶδε μιὰ βρύση ἀνάμεσα σὲ κάτι ψηλὰ δέντρα καὶ σταμάτησε γιὰ νὰ ξαποστάση καὶ νὰ πιῆ δροσερὸ νερό. Ἐκεῖ ὅμως ποὺ καθόταν, εἶδε ξαφνικὰ νὰ παρουσιάζεται ἀπὸ ἕνα μονοπάτι ἀνάμεσα στὰ δέντρα ἕνας ψηλὸς γέρος μὲ κάτασπρα μαλλιὰ καὶ μὲ δυὸ μάτια τόσο γαλάζια, ποὺ τὸ παλληκάρι νόμισε πὼς ἦταν δυὸ κομμάτια οὐρανοῦ.

— Ἡ σοφία, παιδί μου, ἔχει κάτασπρα μαλλιά... εἶπε ὁ γέροντας.

— Δροσᾶτο τὸ νερὸ αὐτῆς τῆς πηγῆς, εἶπε ζυγώνοντας, πίνεις-πίνεις καὶ δὲν τὸ χορταίνεις, ἔτσι ὅπως ποτὲ δὲν χορταίνεις πίνοντας ἀπὸ τὴν πηγὴ τῆς ζωῆς καὶ ἀπὸ τὴν πηγὴ τῆς γνώσης.

— Μιλᾶς σὰ σοφός, γέροντα, εἶπε τὸ παλληκάρι καὶ σηκώθηκε μὲ σεβασμὸ ἀπὸ τὴν πέτρα ποὺ καθόταν.

— Ἐκεῖνοι ποὺ μὲ γνωρίζουν, σοφὸ μὲ λένε, μὰ ἡ σοφία εἶναι κάτι τόσο ἀπέραντο, ποὺ ποτὲ δὲν μπορεῖ νὰ μαζευτῆ σ' ἕνα ἀνθρώπινο μυαλό, ἀπάντησε ὁ γέροντας. Πές μου ὅμως ἐσύ, παλληκάρι, ποὺ ἡ ζωὴ καὶ τὰ νιάτα λάμπουν κι' ἀστράφτουν στὸ πρόσωπό σου καὶ στὴν κορμοστασιά σου, ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι καὶ ποῦ πηγαίνεις;

— Δούλευα βοσκὸς σὲ μιὰ στάνη, μὰ βαρέθηκα νὰ ζῶ στὰ βοσκοτόπια, γι' αὐτὸ ἔφυγα. Θὰ πάω στὴν πολιτεία νὰ δουλέψω, νὰ κερδίσω χρήματα. Τί λὲς κι' ἐσύ, σοφὲ γέροντα, δὲν ἔκανα καλά;

Ὁ γέρος ἔμεινε γιὰ λίγο σιωπηλός, ὕστερα κούνησε τὸ κεφάλι. Καμμιὰ φορὰ ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι πᾶμε νὰ ζητήσουμε μακρυὰ ἐκεῖνο ποὺ ἔχουμε στὰ χέρια μας χωρὶς νὰ τὸ ξέρουμε, εἶπε συλλογισμένα.

— Μὰ ἐγὼ στὴ στάνη δὲν εἶχα τίποτα, ἤμουν ἕνας φτωχὸς βοσκός, εἶπε τὸ παλληκάρι. Κι' ὠνειρευόμουν πάντα νὰ φύγω, γιὰ ν' ἀποκτήσω πλούτη καὶ γνώσεις. Πές μου, σοφὲ γέροντα, τί πρέπει νὰ κάνω γιὰ νὰ ἀποκτήσω κι' ἐγὼ σοφία σὰ τὴν δική σου;

Ὁ γέροντας κούνησε τὸ κεφάλι καὶ γέλασε.

— Ἡ σοφία, παιδί μου, εἶπε, ἔχει πάντα ἄσπρα, κάτασπρα μαλλιά. Κι' ἐγὼ πρόθυμα θὰ ἄλλαζα τὰ σοφά μου χρόνια μὲ τὰ δικά σου νιάτα. Μὰ βλέπεις, κάτι τέτοιο κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ τὸ κάνη. Πήγαινε λοιπὸν νὰ γνωρίσης τὴ ζωὴ καὶ τοὺς ἀνθρώπους. Ὅταν γυρίσης, θἄσαι κιόλας πιὸ σοφός.

— Μὰ ἐγὼ δὲν πρόκειται νὰ ξαναγυρίσω ἀπ' αὐτὰ τὰ μέρη! εἶπε τὸ παλληκάρι.

Ὁ γέροντας δὲν μίλησε ἄλλο. Γέμισε μὲ νερὸ μιὰ μικρὴ στάμνα ποὺ κρατοῦσε στὸ χέρι του, κι' ἔφυγε.

Τὸ παλληκάρι ξαναπῆρε τὸ δρόμο του. Αὐτὴ τὴ φορὰ περπάτησε δυὸ μερόνυχτα, ὥσπου τὸ πρωῒ τῆς τρίτης μέρας ἔφτασε μπροστὰ σ' ἕνα ὁμορφο μαρμάρινο ὀρχοντικό.

«Νά, ἕνα τέτοιο ἀρχοντικὸ θέλω γ' ἀποκτήσω κι' ἐγὼ μιὰ μέρα», συλλογίστηκε. Ὕστερα πῆγε κοντὰ στὸν ὑπηρέτη, ποὺ καθότανε στὴν πόρτα καὶ τὸν ρώτησε μήπως ὑπῆρχε καμμιὰ δουλειὰ στὸν κῆπο ἢ στὰ κτήματα τοῦ ἀρχοντικοῦ.

— Ἔλα νὰ σὲ παρουσιάσω στὸ ἀφεντικό, τοῦ εἶπε ἐκεῖνος. Αὐτὸς πάντα ἀποφασίζει ἂν θὰ κρατήση ἕναν ἐργάτη.

Καὶ τὸν ὡδήγησε σ' ἕνα ὁλάνθιστο κιόσκι, στὴ μέση τοῦ κήπου, ὅπου, ξαπλωμένος σὲ μιὰ πολυθρόνα, καθόταν ἕνας ἄντρας ὄχι πολὺ γερασμένος, ἀλλὰ μὲ πρόσωπο κουρασμένο καὶ γεμάτο ρυτίδες.

— Ἔλα κοντά, παλληκάρι, τοῦ εἶπε μόλις τὸ εἶδε. Πές μου ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι καὶ ποῦ πηγαίνεις.

— Δούλευα βοσκὸς σὲ μιὰ στάνη, ἀπάντησε τὸ παλληκάρι. Μὰ βαρέθηκα νὰ ζῶ στὰ βοσκοτόπια γι' αὐτὸ ἔφυγα.

— Καὶ σίγουρα ὀνειρεύεσαι νὰ γίνης πλούσιος... δὲν εἶναι ἔτσι; Ν' ἀποκτήσης πλούτη σὰν τὰ δικά μου! φώναξε ὁ πλούσιος ἄρχοντας. Τί ἀνόητοι ποὺ εἶναι οἱ νέοι! Ἤμουν κι' ἐγὼ κάποτε ἔτσι, μὰ τώρα θἄδινα ὅλα μου τὰ πλούτη, ἀκόμα καὶ τὴ ζωή μου, γιὰ νὰ ξαναγυρίσω ὅπως ἤμουν τότε, νέος, λεβέντης καὶ φτωχός, μ' ἕνα σακκούλι γεμάτο ὄνειρα στὸν ὦμο.

— Τὸ σακκούλι μου ἔχει ψωμὶ καὶ τυρί, ἔκανε σαστισμένα τὸ παλληκάρι.

— Ὄχι, ὄνειρα ἔχει, ὅπως ὄνειρα εἶχε καὶ τὸ δικό μου, ὅταν ξεκίνησα νέος καὶ φτωχὸς ὅπως εἶσαι τώρα ἐσύ. Μὰ ἐγὼ τὰ ὀνειρά μου τὰχασα ὅλα. Ἔγινα πλούσιος, ἔχω ὅ,τι θέλω κι' ἔτσι τίποτα πιὰ δὲν ἔχω νὰ ὀνειρεύωμαι. Ὅσο γιὰ τὰ νιάτα μου τὰ σπατάλησα πρόωρα κι' αὐτὰ μὲ τὴ σκληρὴ δουλειὰ κι' ἔτσι μὲ βλέπεις τώρα γερασμένο, ἐνῶ γέρος δὲν εἶμαι. Ἂν θέλης, λοιπόν, τὴ συμβουλή μου, παλληκάρι μου, ξαναγύρισε στὴ στάνη σου καὶ ζῆσε ἐκεῖ ὅσο μπορεῖς πιὸ πολὺ μὲ τὰ ὀνειρά σου καὶ μὲ τὰ ὁμορφα νιάτα σου.

Σὰν ζαλισμένο τὸ παλληκάρι βγῆκε ἀπὸ τὸ ἀρχοντικὸ καὶ δὲν ἤξερε πιὰ ποῦ νὰ πάη.

«Παράξενος κόσμος», σκεφτόταν. «Ἐγὼ νόμιζα πὼς οἱ σοφοὶ καὶ οἱ πλούσιοι θἄταν εὐτυχισμένοι. Μὰ γνώρισα ἕνα σοφό, ποὺ θἄταν πρόθυμος νὰ μοῦ χαρίση τὴ σοφία του, γιὰ νὰ κερδίση τὰ νιάτα μου... καὶ γνώρισα ἕναν πλούσιο, ποὺ μὲ χαρὰ θὰ μοῦδινε τὰ πλούτη του γιὰ νὰ τοῦ δώσω τὰ ὀνειρά μου. Ἄ, τὸν βαρέθηκα αὐτὸ τὸν παράξενο κόσμο. Κι' ἔπειτα, ἄρχισα νὰ νοσταλγῶ κιόλας τὴ στάνη μου, τὰ βοσκοτόπια, τὰ πρόβατα, τὴ φλογέρα μου».

Καὶ χωρὶς νὰ τὸ σκεφτῆ περισσότερο, πῆρε τὸ δρόμο, περπάτησε-περπάτησε κι' ἔπειτα ἀπὸ τρία μερόνυχτα ἔφτασε στὴ στάνη.

«Ποιός ξέρει ἂν ὁ τσέλιγκας θὰ μὲ συγχωρέση καὶ θὰ δεχτῆ νὰ μὲ ξαναπάρη στὴ δουλειά του», συλλογιζότανε.

Μὰ μόλις ἔφτασε στὴ στάνη τί νὰ δῆ. Κάτω ἀπὸ τὴ μεγάλη βελανιδιά, κοντὰ στὴ στάνη, καθότανε ὁ τσέλιγκας μὲ τὴν πεντάμορφη κόρη του καὶ τὸ γέρο βοσκό. Μόλις τὸν εἶδαν, σηκώθηκαν καὶ οἱ τρεῖς καὶ τρέξανε κοντά του. Μαζὶ τους τρέξανε καὶ τὰ τέσσερα τσοπανόσκυλα, κουνώντας τὴν οὐρά τους χαρούμενα.

— Τί γίνηκες, παλληκάρι; φώναξε ὁ τσέλιγκας καὶ τὸν χτύπησε στὸν ὦμο. Ἐμεῖς ἤμαστε σὲ μεγάλη ἔγνια, λέγαμε πὼς σοῦτυχε κάποιο κακό. Μὰ γιὰ λέγε, πού εἶχες πάει;

Τὸ παλληκάρι τότε κάθησε σὲ μιὰ πέτρα καὶ τὰ διηγήθηκε ὅλα. Στὸ τέλος, ὁ τσέλιγκας ἔβαλε τὰ γέλια.

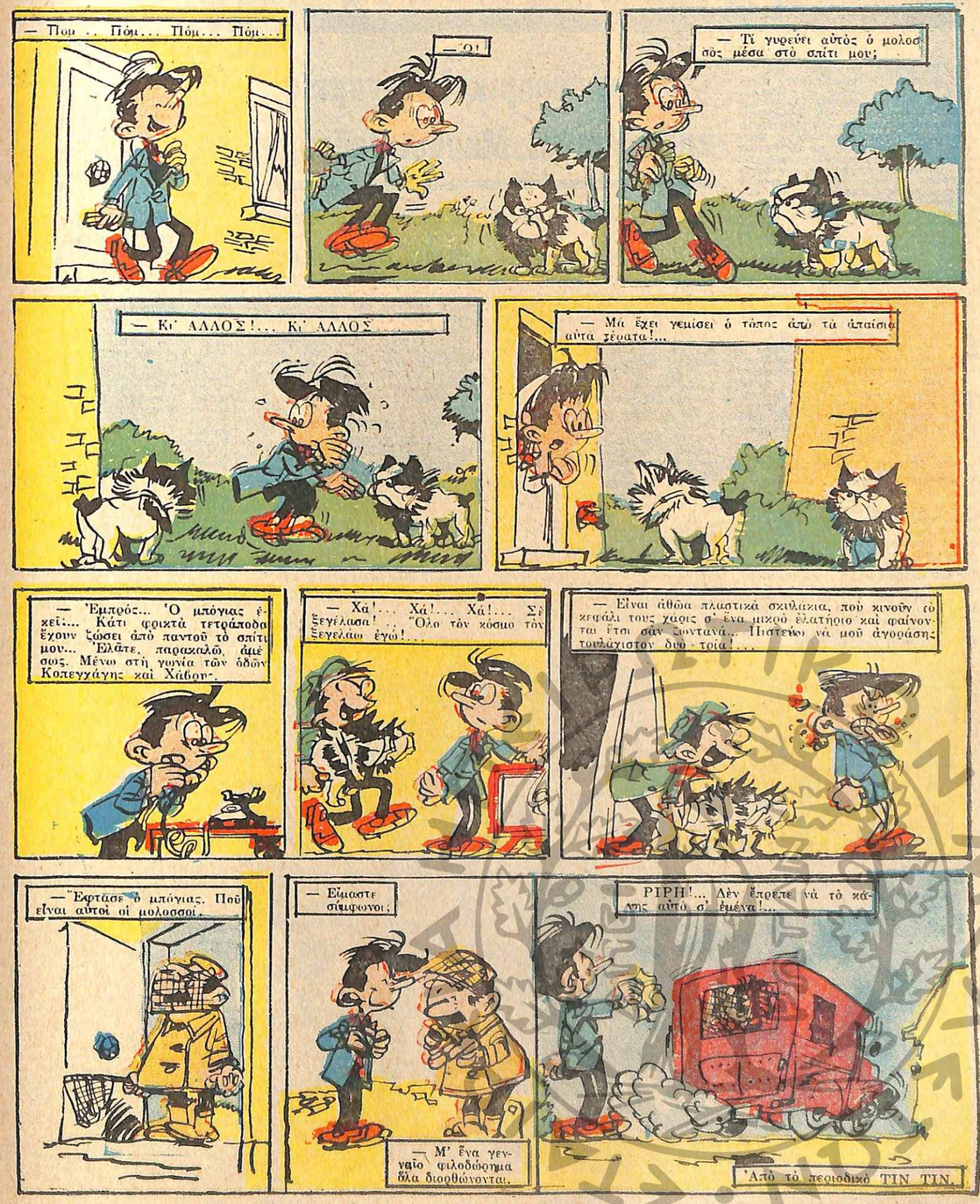
— Καλὰ ἔκανες ποὖφυγες, τοὖπε καὶ τὸ ξαναχτύπησε στὸν ὦμο, γιατὶ ἔτσι μπόρεσες κι' ἔμαθες πὼς κανένας ἄνθρωπος δὲν εἶναι εὐχαριστημένος ἀπὸ αὐτὸ ποὺ ἔχει. Καὶ κατάλαβες ἀκόμα πόσο ἀγαπᾶς αὐτὰ τὰ βοσκοτόπια, αὐτὴ τὴ στάνη, τὰ πρόβατα καὶ τὰ σκυλιά. Καὶ ξέρεις κάτι ἀκόμα; Ἐκεῖνος ὁ σοφὸς γέροντας, ποὺ σοῦ εἶπε πὼς ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι πᾶμε νὰ ζητήσουμε μακρυὰ ἐκεῖνο ποὺχουμε στὰ χέρια μας. Δίκιο εἶχε. Γιατὶ ἐγὼ ἀπὸ καιρὸ τώρα σκέφτουμαι νὰ σὲ κάνω γαμπρό μου. Νὰ σοῦ δώσω γυναίκα σου τὴν κόρη μου, γιὰ νὰ σ' ἀφήσω στὴ θέσι μου μιὰ μέρα. Ἡ μπάς καὶ δὲν θέλεις;

— Νὰ μὴ θέλω; φώναξε τὸ παλληκάρι. Ποιός στραβὸς δὲν θέλει τὸ φῶς του, τσελιγκά μου;

Καὶ κύτταξε τὴν πεντάμορφη κοπέλα ποὺ τοῦ χαμογελοῦσε εὐτυχισμένη.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Ὁ Ριρῆς καὶ οἱ μολοσσοί

ΑΘΛΗΤΙΚΑ

Οἱ ταχυδρομικοὶ διανομεῖς καθημερινοὶ Μαραθωνοδρόμοι

Καὶ οἱ σφουγγαράδες ἡρωϊκοὶ καὶ ἀπαράμιλλοι κολυμβηταί

Ο ΚΟΣΜΟΣ χειροκροτεῖ καὶ δοξολογεῖ στὸ Παναθηναϊκὸν Στάδιον καὶ στὸ γήπεδον τοὺς πρωταθλητὰς ποὺ σημειώνουν ρεκόρ καὶ τοὺς μπαλαδόρους, ποὺ καρφώνουν μὲ κεραυνοβόλα σοὺτ τὴν μπάλα στὰ ἀντίπαλα δίχτυα. Παράλληλα, θαυμάζει κι' ἐγκωμιάζει μὲ ἐπαινετικὰ σχόλια τὴν ρωμαλέα παλληκαριὰ τῶν παλαιστῶν καὶ πυγμάχων, τὴν ὑπεράνθρωπη ἀντοχὴ τῶν κολυμβητῶν στὶς μεγάλες ἀποστάσεις καὶ τῶν μαραθωνοδρόμων ποὺ κατατίνουν τὰ χιλιόμετρα μὲ τὴν εὐκολία καὶ ἄνεση ποὺ παρουσιάζουν οἱ πρωτίνοι κι' ἀπογευματινοὶ σουλατσαδόροι τοῦ Ἐθνικοῦ Κήπου.

Μὰ ὑπάρχουν καὶ κυκλοφοροῦνε κάθε μέρα στὴν Ἀθήνα καὶ σ' ὅλα τὰ ἐπαρχιακὰ κέντρα, ἢ βουτάνε στοὺς ἐναλίους βυθούς, χιλιάδες ἄσημοι, ἀνώνυμοι, παραμερισμένοι κι' ἀγνοημένοι ἀθληταί, παιδιά, νέοι καὶ μεσόκοποι, ποὺ σημειώνουν ρεκὸρ κι' ἐπιτελοῦν ἀθλητικὰ κατορθώματα ποὺ κάμμιὰ ἐφημερίδα δὲν θέλει ἢ δὲν θεωρεῖ σκόπιμο νὰ δημοσιεύσῃ. Μπορεῖτε νὰ μαντεύσετε ποιοί εἶναι οἱ ἀνώνυμοι κι' ἀγνοημένοι αὐτοὶ πρωταθληταὶ στοὺς μεγάλους δρόμους ἀντοχῆς, στὸ ρυθμικὸ βάδισμα, στὴν κολύμβηση; Νὰ σᾶς τοὺς ποῦμε λοιπὸν ἐμεῖς, γιὰ νὰ μὴ σᾶς κρατᾶμε σὲ ἀμφιβολία καὶ ἀπορία.

ΟΙ ΙΣΟΒΙΟΙ ΜΑΡΑΘΩΝΟ-ΔΡΟΜΟΙ ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΟΙ

Καὶ πρῶτα - πρῶτα θ' ἀρχίσωμε μὲ τοὺς ἰσοβίους Μαραθωνοδρόμους ταχυδρομικοὺς διανομεῖς, ποὺ, φορτωμένοι μὲ ὁλικὸ 15 μέχρι 20 κιλά, πράϊ καὶ ἀπόγευμα, κυκλοφοροῦνε ἀπὸ γειτονιὰ σὲ γειτονιά, μὲ τὴν κάψα τοῦ καλοκαιριοῦ καὶ τὸ κρύο τοῦ χειμῶνα, γιὰ νὰ μοιράσουνε τὸ ἔντυπο ὁλικὸ καὶ τὴν ἀλληλογραφία στοὺς παραλήπτες. Οἱ μαρτυρικοὶ αὐτοὶ ἄνθρωποι, ἀπὸ ἡλικίας εἴκοσι μέχρι πενῆντα χρόνων, ἐκτελοῦν καθημερινὰ πεζῇ μιὰ διαδρομὴ 25 μέχρι 30 χιλιομέτρων. Εἶναι λοιπὸν ἢ δὲν εἶναι ἰσόβιοι Μαραθωνοδρόμοι; Κι' ἂν πῆς γιὰ τοὺς ἀγροτικοὺς διανομεῖς, αὐτοὶ κατεβαίνουν καθημερινὰ στὴν πιὸ δύσκολη κούρσα ἀνωμάλου, ραβδώνοντας ἀπὸ λαγγαδιὰ σ' λαγγαδιὰ κι' ἀπὸ βουνὸ σὲ βουνό, σὲ ρεμματιὲς καὶ σὲ βάση, σὲ φαράγγια καὶ γούπατα. Κάποιος φίλος μου ταχυδρομικός, ὁ κ. Ι. Δ., μοῦλεγε κάποτε:

— Θὰ τὸ πιστέψῃς ὅτι ἑφερα βόλτα τὴ γῆ πεντὲξὶ φορὲς πεζός, μοιράζοντας γράμματά;

Τὸν κότταξα μὲ δικαιολογημένη ἀπορία...

— Γιὰ κάθησε, μοῦ εἶπε, νὰ κάνῃς ἕνα μικρὸ λογαριασμό. Δύολεύω τριάντα χρόνια ταχυδρομικὸς διανομέας στὴν περιοχὴ τοῦ Θησείου. Ἂν λογαριάσῃς λοιπὸν ὅτι βαδίζω καθημερινὰ εἴκοσι τὸ λιγώτερο χιλιόμετρα, θὰ βρῇς σ' ἕνα μῆνα 600 χιλιόμετρα καὶ σ' ἕνα χρόνο (σὲ 320 ὁλικὰ ἡμέρες, ἂν ἀφαιρέσω τὶς ἡμέρες τῶν ρεπὸ) 5.400 χιλιόμετρα. Ἂν πολλαπλασιάσῃς τὸν ἀριθμὸ αὐτὸ ἐπὶ τριάντα, ὅσα χρόνια δουλεύω διανομέας, θὰ βρῇς 192 χιλιάδες χιλιόμετρα, ποὺ ἰσοδυναμοῦν μὲ 6 περίπου φορὲς τὸν γῦρο τῆς Γῆς. Φυσικά, τὸ «γεγονὸς» εἶναι κάπως ἀπίστευτο, ἀλλὰ ἀληθινὸ καὶ πολὺ σωστό.

Ἡ Διεύθυνσις τῶν Ἑλληνικῶν Ταχυδρομείων, γιὰ νὰ τιμήσῃ τοὺς ἡρωϊκοὺς αὐτοὺς μαραθωνοδρόμους ἢ ἡμεροδρόμους, ὀργανώνει τὸ φθινόπωρο, τὴν δεύτερη ἀθλητικὴ ἡμερίδα των, στοὺς ἀθηναϊκοὺς δρόμους. Ὅσοι ταχυδρομικοὶ διανομεῖς πάρουνε μέρος σ' αὐτὴ τὴν πρωτότυπη ἰσούρσα βάδην, θὰναι φορτωμένοι μὲ 10 κιλὰ ὗλικό, στὴν ταχυδρομικὴ σακκα ποὺ θὰ κολλᾶῃ στὴν πλάτη τους. Οἱ τρεῖς πρῶτοι νικητὰι στὴν κούρσα τῶν 5 χιλιομέτρων σὲ ἀθηναϊκὴ λεωφόρο, θὰ τιμηθοῦνε μὲ κύπελλα.

ΟΙ ΕΙΣΠΡΑΚΤΟΡΕΣ ΤΗΣ Δ.Ε.Η.: ΚΑΠ.

Μιὰ ἄλλη κατηγορία καθημερινῶν βαθιστῶν εἶναι οἱ εἰσπράκτορες τῆς Ἑταιρίας Ὑδάτων, ἢτις ΔΕΗ, καθὼς κι' ἐκεῖνοι τοῦ ΟΤΕ, ποὺ ἐπιδίδουν τὶς εἰδοποιήσεις τῶν λογαριασμῶν τοῦ ΟΤΕ. Καὶ οἱ μὲν καὶ οἱ δὲ (ΕΕΥ καὶ ΔΕΗ) βαδίζουνε καθημερινὰ εἴκοσι μὲ τριάντα χιλιόμετρα, ἰσζεύουνε τά... ὀφειλόμενα ἀπὸ κλοὺς καὶ κακοὺς καὶ γυρνάνε τὸ ἀτόγεμα στὸ γραφεῖο τους γιὰ νὰ βάσουνε σωστὸ καὶ κανονικὸ λογαριασμό.

Περίφημοι εἰσπράκτορες τῆς ΔΕΗ εἶναι ὁ γνωστὸς μαραθωνοδρόμος Κυριακίδης καὶ ὁ βετεράνος μπαλαδόρος τοῦ Ὀλυμπιακοῦ Μπέμπης.

Ἕνα στιγμιότυπον ἀπὸ τὸν πρὸ διετίας ἀγῶνα βάδην 5 χιλιομέτρων τῶν ταχυδρομικῶν διανομέων Ἀθηνῶν στὶς ἀθηναϊκὲς λεωφόρους. Ὁ γραφικὸς ἀγῶνας τῶν διανομέων, μὲ 10 κιλὰ ἔντυπο ὁλικό, στὴν λάτη, παρουσιάζει ἐξαιρετικὸ ἐνδιαφέρον καὶ παρακολουθεῖται μ' ἐνθουσιασμὸ ἀπὸ χιλιάδες κόσμο.

ΟΙ ΗΡΩΪΚΟΙ ΣΦΟΥΓΓΑΡΑΔΕΣ

Ἄλλη κατηγορία ἀνωνύμων πρωταθλητῶν κολυμβήσεως καὶ ὑποβρυχίου δραστηριότητος εἶναι οἱ Καλυμνιοί, οἱ Συμιῶτες καὶ οἱ Αἰγινῆτες σφουγγαράδες, ποὺ κατεβαίνουν, ντυμένοι μὲ τὴν καταδυτικὴ στολή, ἢ μὲ τὸ ἀναπνευστικὸ προσωπεῖο στὴν αὐτή τους, στοὺς ὑποβρυχίους βυθούς, γιὰ νὰ ξεκολλήσουν ἀπὸ τὰ βράχια ἢ τὴν θαλάσσια χλωρίδα τὸ πολύτιμο σφουγγάρι. Στὴν Κάλυμνο, τὸ τραγουδισμένο νησὶ τῶν σφουγγαράδων, λειτουργεῖ ἐδῶ καὶ κάμποσα χρόνια Σπογγαλιευτικὴ Σχολή, ὅπου παλαίμαχοι καὶ πεπειραμένοι δάσκαλοι διδάσκουνε τὸ «βούταγμα» στοὺς ὑποβρυχίους γκρεμούς, τὴν τέχνη ν' ἀντιμετωπίζουν εἰ σφουγγαράδες τὸ ἀδηφάγο θεριόψαρο, τὸν ἔχιδια, τὸν καρχαρία, τὸ τρομερὸ χταπόδι. Κι' ἔτσι μπαρκάρουν στὰ σπογγαλιευτικὰ καράβια, ποὺ ἐκλινάνε κάθε Ἀπρίλη γιὰ τὰ ζεστά, ὑπουλα τροπικὰ νερὰ τοῦ Τομπρούκ, τῆς Τριπολιτίδας, τῆς Βεγγάζης. Οἱ δύτες κατεβαίνουν στὸ βυθὸ τῶν τριάντα, τριανταπέντε ὀργυιῶν (τὰ λένε μιζάρλιες), τολμηροὶ κι' ἀποφασιστικοί. Ἔχει κάτω, στὸν σιωπηλό, σκοτεινὸ βυθὸ ποὺ παραμονεύουν τὰ λιμασμένα θεριόψαρα, οἱ σφουγγαράδες πρέπει νὰ κρατήσουνε τὸ θάρρος, τὴν ἀντοχή, τὴν ψυχραιμία τους. Γιοιὸς λοιπὸν μπορεῖ ν' ἀρνηθῇ ὅτι δὲν εἶναι ἡρωϊκὰ παλληκάρια, ἀφάνες ἥρωες, ξακουστοὶ δύτες, ποὺ ρισκάρουν τὴν ζωή τους;

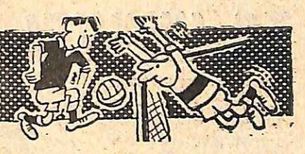
ΟΙ ΟΙΚΟΔΟΜΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΛΥΓΝΙΤΩΡΥΧΟΙ

Κι' ἐρχόμαστε στὶς δυὸ κατηγορίες τῶν ἀνωνύμων ἀθλητῶν, ποὺ δουλεύουνε ἀνάμεσα οὐρανοῦ καὶ γῆς, κρεμασμένοι στὰ γιαπιὰ ἢ χωμένοι στὰ ὀγρά, μισοφωτισμένα βάθη τοῦ ὀρυχείου, γιὰ νὰ ξεκολλήσουνε ἀπὸ τὰ σπλάχνα τῆς γῆς τὸ πολύτιμο κάρβουνο.

Οἱ οἰκοδόμοι ποὺ δουλεύουνε στὰ μπέτον καὶ στὴ πλιοφόρι, γίνονται πολὺ χειροδύναμοι κι' ἀποφασιστικοί κι' οἱ λιγνιτωρύχοι μαθαίνουν τί σημαίνει ψυχραιμία, κίνδυνος τοῦ θανάτου, σκληρὸ καὶ πικρὸ ριζικό. Κι' οἱ δυὸ αὐτὲς κατηγορίες ἀναδείχνουν τολμηρὰ παλληκάρια ποὺ περνᾶνε ἀνάμεσά μας κι' ὅμως κανένας δὲν βλέπει κρεμασμένο στὸ στῆθος τους, χρυσὰ κι' ἀσημένια μετάλλια. Χιλιάδες ἄνθρωποι, νέοι καὶ μεσόκοποι, σ' ὅλες τὶς χῶρες τοῦ κόσμου, κάνουν καθημερινὰ ἀθλητισμὸ καὶ γυμνάζουνε χέρια καὶ πόδια.

Κι' ὅμως μήτε οἱ ἴδιοι τὸ ξέρουνε ὅτι ἡ βιοπάλη ποὺ συνδυάζεται μὲ τὴ σωματικὴ ἄσκηση, εἶναι ἱερὴ καὶ θρησκεία. Κι' εἶναι ὁ ἄσπρη σάγ ἄνθρωπο, ὅταν ἡ μελαγχολία καὶ ἀπάνθρωπο, ὅταν ἡ σκληρὴ κι' ἀβέβαιη καρδιὰ διώχνει μὲ βανάσστατα τὸν ἀγγονομένον ἀθλητὴ εἰσπράκτορα καὶ τοῦ λέει νὰ ξαναπεράσῃ! Ὁ ἄσημος κι' ἀνώνυμος ἀθλητής, ποὺ σκεπάζει εἴκοσι μὲ τοιάντα χιλιόμετρα τὴν ἡμέρα, χαμογελάει πικρά, ἀποσύρεται μὲ ἕνα γένεια καὶ ξαναγυρίζει τὴν ἐπομένη γιὰ τὸ μικρὸ ἢ τὸ μεγάλο ἐπάθλο τῆς ἐπιδόσεώς του στὸ βάθη, ἢτοι τὴν δόση τοῦ ἠλεκτρικοῦ ψυγείου ἢ τὴν ἐξόφλησι τῆς τριμηνίας τοῦ νεροῦ.

Τ. ΚΡ.

ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ

Συμπεράσματα...

ΤΕΝΝΙΣ 1965: ΣΤΑΣΙΜΟΤΗΣ!

...Ἀπὸ τοὺς Βαλκανικοὺς

Οἱ ΣΤ' βαλκανικοὶ ἀγῶνες τέννις, ποὺ διεξήχθησαν στὴν Ἀθήνα, ἔληξαν μὲ νίκη τῶν Γιουγκοσλάβων. Ἀκολούθησαν δεύτεροι οἱ Ρουμάνοι, τρίτοι οἱ Ἕλληνες, τέταρτοι οἱ Βούλγαροι καὶ πέμπτοι καὶ τελευταῖοι οἱ Τοῦρκοι.

Ἡ ὀργάνωσι τῶν ἀγώνων ἔγινε ἀπὸ τὴν Ὁμοσπονδία, στὰ ἀσκητήρια τοῦ Ὁμίλου Ἀντισφαιρίσεσεως Ἀθηνῶν, σὲ νυκτερινὲς ὧρες καὶ παρουσία ἐκλεκτῶν θεατῶν... Τὸ πολὺ κοινὸ ἀπουσίασε καὶ πάλι, κι' αὐτὸ βέβαια δὲν εἶναι ὑπὲρ τῆς ὀργανώσεως. Ἂν οἱ ἀγῶνες γίνωνταν σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς γειτονικὲς χῶρες, οἱ θεαταὶ θὰ ὑπερέβαιναν τὶς 5.000 — τὸ λιγώτερο. Στοὺς ἐδῶ ἀγῶνες, μερικὲς ἑκατοντάδες μόνο παρηκολούθησαν τὰ μάτς, καὶ ὄχι ὅλα... Ἡ ἐκλαΐκευσι τοῦ ἀθλήματος, παρὰ τὶς πομπῶδεις ὑποσχέσεις, δὲν προχωρεῖ. Ἀλλ' αὐτὸ εἶναι ἄλλο θέμα...

Ἡ ἑλληνικὴ ὁμάδα θὰ μποροῦσε ἴσως νὰ κατακτήσῃ τὴ δεύτερη θέσι. Γιὰ τὴν πρώτη δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ λόγος, γιατὶ οἱ Γιουγκοσλάβοι ἦταν ἄφθαστοι. Οἱ Πίλιτς καὶ Γισβάνοβιτς ἦσαν ἐκτὸς συναγωνισμοῦ. Νέοι, δυνατοὶ καὶ πεπειραμένοι, ἐπεκράτησαν ἄνετα. Οἱ Ρουμάνοι Μαρμουρεάνου καὶ Τίριακ δὲν ἦσαν ἀτρωτοι. Ἔχασαν ἀπὸ τοὺς Γιουγκοσλάβους, ἀλλὰ καὶ μὲ τοὺς Ἕλληνες «τὰ βρῆκαν σκούρα». Τελικά, ὅμως, νίκησαν, χάρις στὴ μεγαλύτερη πεῖρα τους. Ἡ «μάχη» τῶν Βαθμῶν κρίθηκε κυρίως στὴν ἀναμέτρησι Τίριακ — Καλογεροπούλου, γιατὶ ὁ Γαβριηλίδης ὑπέκυψε εὔκολα στὸν Μαρμουρεάνου. Τὸ μάτς Τίριακ — Καλογεροπούλου εἶχε τὸ ἑξῆς ἀποτέλεσμα: 11—9, 6—3, 1—6, 6—4. Φαίνεται καθαρά, ὅτι μὲ λίγη τύχη, ὁ νεαρὸς Ἕλληνας τεννίστας μποροῦσε νὰ κατακτήσῃ τὴν νίκη.

Ἐὰν τὸ κατώρθωνε, θὰ ἀλλαζε — ψυχολογικὰ — καὶ ἡ θέσις τῆς δυάδος Γαβριηλίδη — Ἀργυρίου ἐναντι τῶν Μαρμουρεάνου — Ἀναστάζε. Ἡ δυάδα τοῦ διπλοῦ, ἐπηρεασθεῖσα ἀπὸ τὴν ἔκβασι τῶν ἀτομικῶν, ἠττήθηκε, ἀλλὰ ὄχι ἀμαχητί, ὅπως δείχνει καὶ τὸ σκόρ: 10—12, 6—4, 7—5, 1—6, 6—2.

Στὴ συνάντησι μὲ τοὺς Ρουμάνους κρίθηκε καὶ ὁριστικὴ θέσι τῆς ἑλληνικῆς ὁμάδας. Στὰ ἄλλα μάτς, μὲ τοὺς Βουλγάρους καὶ τοὺς Τούρκους, ἡ ἐπικράτησι της ἦταν καθαρὴ καὶ ἡ ὑπεροχή της ἀναμφισβήτητη: Ἑλλὰς — Τουρκία 3—0 (Καλογερόπουλος — Μπάζι 1—6, 8—6, 6—2, 6—2, Γαβριηλίδης — Μπάλακ 6—3, 6—2, 6—4, Γαβριηλίδης, Ἀργυρίου — Μπάζι, Μπάλακ 6—2, 6—1, 6—4). Ἑλλὰς — Βουλγαρία 2—1 (Καλογερόπουλος — Τσουπάρωφ 4—6, 6—4, 6—1, 6—3, Ραγκέλωφ — Γαβριηλίδης 6—3, 6—4, 1—6, 3—6, 9—7 καὶ Καλογερόπουλος, Γαβριηλίδης — Τσουπάρωφ, Ραγκέλωφ 8—6, 6—2, 3—6, 6—2).

Τὸ γενικὸ συμπέρασμα ἀπὸ τοὺς Βαλκανικοὺς Ἀγῶνες τέννις εἶναι ὅτι τὸ ἄθλημα ἐξακολουθεῖ νὰ στηρίζεται σὲ δυὸ - τρεῖς ἱκανοὺς παῖκτες καὶ κυρίως τὸν Καλογερόπουλο. Δὲν ἔχει παρουσιάσει καιμία ἐξέλιξι.

ΠΩΣ ΘΑ ΠΑΙΞΕΤΕ ΣΤΟ ΠΡΟ - ΠΟ ΤΗΣ 31.7.65

Συμβουλὲς ποὺ θὰ ἀποδειχθοῦν... θησαυρός!

1	Βάσας — Ὄζντ	1
2	Γκυὲρ — Ταταμπάνια	1 X
3	Κόμλο — Τσέπελ	1 X 2
4	Ντόρογκ — Μ.Τ.Κ.	2
5	Πὲτς — Χόνβεντ	2
6	Σαλγκοτάριαν — Σέγκεντ	1
7	Ἄϊντραχτ — Μπάγερν	1 X
8	Καλορούθ — Σλόβαν	1
9	Κίκερς Ὄφ — Νυρεμβέργη	1 X 2
10	Μπορούσια Ν. — Ἐρ. Ἀστὴρ	1 X 2
11	Μπορούσια Γκλάντ—Ντούκλα	1 2
12	Μπορούσια Νοὺκ — Ἀγιὰξ	X
13	Στουτγκάρδη — Ρασὶγκ Στρ.	1

ΤΟ «ΚΟΥΣ–ΚΟΥΣ» ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ὁ προπονητὴς τοῦ Παναθηναϊκοῦ κ. Μπόμπεκ (ποὺ ἔφυγε στὸ Βελιγράδι μὲ ἄδεια), θὰ μεταβῇ τὰ τέλη Αὐγούστου στὴ Μάλτα γιὰ 15 ἡμέρες.

—Ὁ σκοπὸς τοῦ ταξιδιοῦ του εἶναι... κατασκοπευτικός! Θὰ πάῃ νὰ παρακολουθήσῃ τὴν «Σλιέμα», ποὺ εἶναι ἀντίπαλος τῆς ὁμάδος τῶν «πρασίνων» στὸ πρωτάθλημα Εὐρώπης.

—Ἐνῶ ἐπέστρεψε στὴν ΑΕΚ ὁ Κ. Νεστορίδης, ἔκανε ἐνεργὰ ὁ Παπαϊωάννου, ποὺ ἔφυγε γιὰ λίγες μέρες στὴν Ἰδιαίτερη πατρίδα του.

—Ἀφορμή: Ἕνα μικρὸ δάνειο (75.000 δρχ.), ποὺ τοῦ εἶχε ὑποσχεθῇ ἡ διοίκησι καὶ ἀδυνατοῦσε νὰ τοῦ τὸ δώσῃ...

—Τὰ ποδοσφαιρικὰ σωματεῖα προσανατολίζονται στὴν ἀποψι νὰ αὐξήσουν τὶς τιμὲς τῶν εἰσιτηρίων κατὰ τὴν προσεχῆ περίοδο.

—Λέγεται συγκεκριμένως ὅτι τὰ

Φάσις ἀπὸ τὸν ἀγῶνα μπάσκετ μπὰλ τοῦ πρωταθλήματος ἐθνικῆς κατηγορίας μεταξὺ ΑΕΚ — Ἡρακλέους Θεσ)νίκης 76—65 : Ὁ Γ. Ἀμερικάνος ἐπιχειρεῖ διείσδυσι, ἐνῶ ἀντίπαλός του τὸν μαρκάρει.

ἀριθμημένα θὰ φθάσουν τὶς 50 δρχ. καὶ τὰ κοινὰ τὶς 30 ἢ 25.

—Μετὰ τὴ λήξι τῆς ποδοσφαιρικῆς περιόδου, οἱ περισσότεροι παῖκτες, ἂν δὲν ἔφυγαν σὲ νησιά, κάνουν καθημερινὰ μπάνιο στὶς ἀκτὲς τοῦ Ἁγίου Κοσμᾶ.

—Περισσότερο ἀπ' ὅλους λατρεύει τὴ θάλασσα ὁ Ν. Γιούτσος, ἐνῶ ὁ Στεφανάκος προτιμᾶει τὰ ξενύχτια...

—Στὶς ὁλονύκτιες συγκεντρώσεις στὴ Φωκίωνος Νέγρη, δίνει φυσικὰ τὸ παρὼν κ.' ὁ Λουκανίδης λόγω καταστήματος...

ΕΙΔΗΣΟΥΛΕΣ ΠΕΝΝΙΕΣ–ΣΧΟΛΙΑ

Η ΕΘΝΙΚΗ ΣΤΙΒΟΥ

Ἡ ἐθνικὴ ὁμάδα ἐφήβων τοῦ στίβου θὰ ἀγωνιστῇ τὸ Σαββατοκύριακο (7—8 Αὐγούστου) στὴ Σόφια μὲ τὴν ἀντίστοιχη ὁμάδα τῆς Βουλγαρίας.

ΑΠΟΤΥΧΙΑ...

Πέντε πρωταθλητές, ποὺ ἔλαβαν μέρος στὸ διεθνὲς μὴτιγκ τοῦ Ὄσλο, δὲν κατώρθωσαν νὰ διακριθοῦν. Πέτυχαν τὰ ἑξῆς ἀποτελέσματα:

Δ. Μαγκλάρας: 3ος στὸ μῆκος μὲ 7.08.

Γ. Μεσημέρτσης: 8ος στὰ 5000 μ. μὲ 14.37.2.

Γ. Τσακανίκας: 5ος στὴ σφαῖρα μὲ 16.72.

Χ. Παπανικολάου: 3ος στὸ ἑπτάκοντῶ μὲ 4.45.

Ν. Ρεγκούκος: 6ος στὰ 400 μ. μὲ 49.0.

ΤΕΝΝΙΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς ἔτους θὰ γίνωνται τακτικὰ καὶ βαλκανικοὶ ἀγῶνες τέννις γυναικῶν. Στὰ δύο πρῶτα χρόνια, οἱ ἀγῶνες αὐτοὶ θὰ ἔχουν δοκιμαστικὸ χαρακτῆρα.

Η ΜΠΕΝΦΙΚΑ

Κλείσθηκε ὁριστικὴ συμφωνία γιὰ δυὸ ἀγῶνες στὴν Ἀθήνα τῆς Μπένφικα. Ἡ πρωταθλήτρια Πορτογαλίας θὰ ἐλθῃ στὶς 6 Σεπτεμβρίου καὶ θὰ ἀγωνισθῇ στὶς 7 καὶ στὶς 10 μὲ τὸν Παναθηναϊκὸ καὶ τὸν Ὀλυμπιακό.

ΔΙΕΘΝΕΣ ΤΟΥΡΝΟΥΑ

Στὶς ἐκδηλώσεις ποὺ θὰ γίνουν γιὰ τὸν ἑορτασμὸ τῶν 75 χρόνων τοῦ Παγκρατίου, τὸν προσεχῆ Σεπτέμβριο, μεταξὺ τῶν ἄλλων, θὰ τελεσθῇ ἕνα διεθνὲς ποδοσφαιρικὸ τουρνουὰ μὲ συμμετοχὴ βουλγαρικῆς ὁμάδος.

ΟΙ ΠΑΝΕΥΡΩΠΑΪΚΟΙ

Ἡ διοίκησι τοῦ ΣΕΓΑΣ μελετᾶ τὴν δυνατότητα νὰ ἀναλάβῃ τὴν ὀργάνωσι τῶν εὐρωπαϊκῶν ἀγώνων στίβου τοῦ 1970. Ἡ κυβερνητικὴ ὅμως μεταβολὴ ἀνέστειλε τὶς ἐνέργειές της.

ΠΑΟ — ΣΛΙΕΜΑ

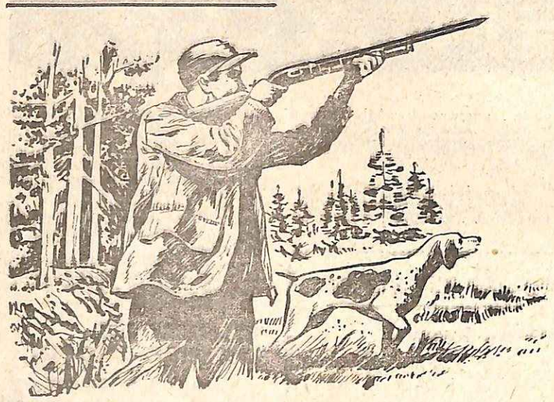
Ὁ Παναθηναϊκὸς θὰ δώσῃ τὸν πρῶτο ἀγῶνα μὲ τὴν «Σλιέμα» Μάλτας γιὰ τὸ κύπελλο πρωταθλητριῶν Εὐρώπης, στὶς 26 Σεπτεμβρίου στὴν Ἀθήνα. Ἡ ρεβὰνς θὰ γίνῃ στὶς 10 Ὀκτωβρίου στὴ Μάλτα.

Στὶς ἴδιες ἡμερομηνίες γιὰ τὸ κύπελλο «κυπελλούχων» Εὐρώπης, ὁ Ὀλυμπιακὸς θὰ ἀγωνισθῇ μὲ τὴν «Ὁμόνοια» Κύπρου (α' ἀγὼν Λευκωσία καὶ β ἀγὼν Νέο Φάληρο).

ΤΟ ΠΡΩΤΑΘΛΗΜΑ

Ἐλήφθη ἀπόφασις ὅπως τὸ ποδοσφαιρικὸ πρωτάθλημα α' ἐθνικῆς ἀρχίσῃ στὶς 19 Σεπτεμβρίου καὶ μετὰ μίαν ἑβδομάδα τῆς β' ἐθνικῆς

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ

Η ΛΥΣΣΑ

ΑΠΟ τὴν 'Αμερικὴ μᾶς ἔρχονται οἱ πιὸ παράξενες ἀνακαλύψεις, ὅπως ἡ παρακάτω: Ἕνας, λένε, 'Αμερικανὸς γιατρός, ἀνακάλυψε πὼς ἡ λύσσα δὲν μεταδίδεται μόνο μὲ τὸ σάλιο τοῦ λυσσασμένου ζώου, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν... ἀναπνοή.

Εἶναι ὅμως ἀποδεδειγμένο, κατὰ τρόπο ποὺ δὲν ἐπιδέχεται ἀμφισβήτησι, ὅτι ἡ λύσσα εἶναι ἀσθένεια «νευροτρόπος». Προσβάλλει, δηλαδή, τὸ νευρικὸ σύστημα τοῦ ὀργανισμοῦ τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῶν ζώων καὶ τὸ μικρόβιό της κυκλοφορεῖ διὰ τοῦ αἵματος.

Δὲν μεταδίδεται οὔτε διὰ τοῦ στομάχου, ἂν τὸ ἄτομο φάη τροφὴ ποὺ προέρχεται ἀπὸ λυσσασμένο ζῶο.

Ἡ λύσσα μεταδίδεται ἀπὸ σκυλιά, γάτες, γουρούνια, ἀγελάδες, λύκους, τσακάλια, ἀλεποῦδες κι' ἀπό... ἀρκούδες ἀκόμα. Τὸ μικρόβιο τῆς νόσου βρίσκεται στὸ σάλιο τοῦ προσβεβλημένου ζώου.

Ἡ μετάδοσι τῆς νόσου γίνεται ἢ ἀπὸ δάγκωμα λυσσασμένου ζώου ἢ ἀπὸ γλείψιμο ἀπὸ ζῶο στὸ ὁποῖο δὲν ἔχει ἀκόμα ἐκδηλωθῆ ἡ λύσσα, σὲ μέρος τοῦ σώματος ὁπού ὑπάρχει ἢ λεγομένη «λύσις συνεχείας». Δηλαδή, τραῦμα, σχίσιμο ἢ καὶ γρατσούνισμα ἀκόμα.

Ἡ λύσσα ἐκδηλώνεται στὸν ἄνθρωπο, σὲ χρόνο ποὺ ἔχει σχέσι μὲ τὴν ἀπόστασι τοῦ μέρους ἀπ' ὅπου μπῆκε τὸ μικρόβιο στὸν ὀργανισμό του ἀπὸ τὸν ἐγκέφαλο.

Ὅσο πλησιέστερα στὰ κεφάλι βρίσκεται τὸ μέρος αὐτό, τόσο ταχύτερα καλλιεργεῖται τὸ μικρόβιο. Ἀκριβῶς καθωρισμένος χρόνος δὲν ὑπάρχει. Μπορεῖ νὰ περάσουν ἑβδομάδες καὶ μῆνες ἀκόμη, ἀπὸ τότε ποὺ ἦλθε ἕνα ἄτομο σὲ ἐπαφὴ — δάγκωμα ἢ γλείψιμο — μὲ λυσσασμένο ζῶο, ὥσότου ἐκδηλωθῆ ἡ λύσσα καὶ σ' αὐτό.

Ἡ λύσσα παρουσιάζει δυὸ κλασικὲς μορφές: τὴν «παραλυτικήν», γνωστὴν στοὺς κυνηγοὺς ἰδίως, ὡς «ποδόλυσσα», καὶ τὴν «μανιακήν».

Ἡ ποδόλυσσα μοιάζει μὲ πολλὲς ἄλλες ἀρρώστιες τῶν ζώων: μὲ τὴ μόρβα, τὴν ἐπιληψία, τὴν ὀξεῖα φαρυγγίτιδα, τὶς νευρικὲς κρίσεις, τὶς ὀξεῖες δηλητηριάσεις.

Σκυλὶ προσβεβλημένο ἀπὸ ποδόλυσσα παρουσιάζει τὰ ἑξῆς συμπτώματα: Ἔχει ὕφος χαυνωμένο, δὲν γαυγίζει, τὰ χείλη του καὶ ἡ γλῶσσα παραλύουν δὲ μὲ τὸ χρόνο καὶ τὰ ἄκρα του, ὁπότε καὶ ψοφάει ἐπειτα ἀπὸ λίγες μέρες.

Ἡ μανιακὴ λύσσα, ἡ μάστιξ αὐτὴ τῆς κοινωνίας, παρουσιάζει τὰ ἑξῆς συμπτώματα: Τὸ σκυλὶ χάνει τὴν ὀρεξί του γιὰ φαΐ. Ἀλλάζει συνήθειες. Γίνεται σκυθρωπὸ καὶ ἀνήσυχο. Ἀποτραβιέται σὲ μέρη σκοτεινά, ξύνει τὸ ἔδαφος μὲ τὰ πόδια του, δαγκώνει τὰ ἐπίπλα καὶ γενικὰ κάθε ἀντικείμενο ποὺ θὰ βρεθῆ μπροστά του. Κατευθύνει τὸ βλέμμα του πρὸς ἕνα οἱοδήποτε σημεῖο καὶ ρίχνεται ἐπάνω του. Καταπίνει ἄχυρα, ξυλάκια κλπ. καὶ ἐσχίζει ὅ,τι βρεθῆ μπροστά του. Ἡ φωνή του γίνεται βραχνὴ καὶ οὐρλιάζει ἀνατριχιαστικά. Σ' αὐτὸ τὸ στάδιο τῆς ἀρρώστιας του, τὸ σκυλὶ ἐπιτίθεται στὸν ἄνθρωπο καὶ στὰ ζῶα...

Τότε πιὰ φεύγει πολὺ μακρυὰ ἀπὸ τὴν κατοικία του, γιὰ νὰ ψοφήσῃ σὲ 14 μέρες συνήθως. Αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος ποὺ παρακολουθεῖται ἐπὶ 15 μέρες τὸ σκυλὶ ποὺ δάγκωσε ἢ ἔγλειψε ἕνα ἄτομο. Ὅ,τι ἰσχύει γιὰ τὰ σκυλιὰ ἰσχύει καὶ γιὰ τὶς λυσσασμένες γάτες. Αὐτές, μάλιστα, εἶναι πιὸ ἐπικίνδυνες ἀπ' τὸ σκυλί, γιατὶ δὲν συμμαζεύονται εὔκολα.

Ἡ λύσσα ἔχει ὀνομασθῆ ἐσφαλμένως «ὑδροφοβία». Τὰ λυσσασμένα σκυλὶ δὲ φοβᾶται τὸ νερό. Καὶ νερὸ πίνει καὶ μέσα στὸ νερὸ μπαίνει. Καὶ στὴ θάλασσα δὲ βιστάζει νὰ μπῆ, ὅπως διεπιστώσαμε μὲ προσωπικὰς ὅταν τὸ καταδιώκουν καὶ εἶναι ὑποχρεωμένο νὰ περάσῃ στὴν ἀπέναντι ξηρά.

Ὅπως ἀναφέραμε παραπάνω, ἕνας τρόπος μεταδόσεως τῆς νόσου εἶναι καὶ τὸ γλείψιμο σὲ μέρος τοῦ σώματος ποὺ ὑπάρχει γρατσούνισμα, τραῦμα, σχίσιμο καὶ γενικὰ ἡ λεγομένη λύσις συνεχείας τοῦ δέρματος τοῦ σώματος, ὅταν ἀκόμα τὸ προσβεβλημένο ἄτομο λύσσα ζῶο δὲν παρουσιάζῃ κατάσταση ἐξωτερικὰ συμπτώματα τῆς νόσου. Ὅταν ἐπιλεχθῆ, τὸ ζῶο βρίσκεται στὸ λεγόμενο «πρόδρομικὸ» στάδιο τῆς νόσου. Καὶ τὸ στάδιο αὐτὸ εἶναι ἡ περίοδος, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ λύσσα καλλιεργεῖται στὸν ὀργανισμὸ τοῦ ζώου, χωρὶς αὐτὸ νὰ παρουσιάζῃ τὶς ἐξωτερικὲς χαρακτηριστικὲς ἐκδηλώσεις ποὺ ἀναφέραμε.

Ἡ περίπτωσι αὐτὴ εἶναι ἐξαιρετικὰ ἐπικίνδυνη γιὰ τὸν ἄνθρωπο, γιατὶ δὲν ὑποψιάζεται ὅτι ἕνα ακυλὶ ἢ ἄλλο ζῶο, φαινομενικῶς ἡσυχο καὶ ὑγιές, εἶναι δυνατὸν μ' ἕνα ἅθλιο δάγκωμά του ἢ γλείψιμο, νὰ τοῦ μεταδώσῃ τὴ φοβερώτερη νόσο.

Ἡ λύσσα δὲν εἶναι νόσος ἐποχική, ὅπως πιστεύουν πολλοί. Ἐκδηλώνεται σὲ ὅλες τὶς ἐποχὲς τοῦ ἔτους, δεδομένου μάλιστα ὅτι ἔγινε πιὰ ἐνδημικὴ νόσος. Ἂν ἐκδηλώνονται τὰ κρούσματά της περισσότερο κατὰ τοὺς θερμοὺς μῆνες τοῦ ἔτους, αὐτὸ ὀφείλεται στὸ ὅτι, κατὰ τοὺς μῆνες αὐτούς, τὸ κοινὸν κυκλοφορεῖ περισσότερο στὴν ὕπαιθρο, ἀπὸ κάθε ἄλλη ἐποχὴ τοῦ ἔτους. Φαίνεται πὼς αὐτὸ τὸ ἀγνοοῦν οἱ ἁρμόδιες γιὰ τὴν ὑγεία καὶ τὴ ζωὴ τοῦ κοινοῦ κρατικὲς ὑπηρεσίες. Αὐτό, τοὐλάχιστον, τὸ συμπέρασμα βγαίνει ἀπ' τὸ γεγονὸς ὅτι οἱ ὁδηγίες πρὸς τὸ κοινὸν γιὰ τὴν προφύλαξί του ἀπ' τὴν λύσσα ἐκδίδονται ἀπὸ τὶς ὑπηρεσίες αὐτές, κατὰ κανόνα, τὸ θέρος. Μία, μάλιστα, κρατικὴ ὑπηρεσία (δὲν διστάζουμε νὰ τὴν ἀναφέρωμε, ἡ Νομοκτηνιατρικὴ Ἀττικῆς), ἀνεκοίνωσεν ὅτι «τὸ ἄτομον ποὺ δαγκώθηκε ἀπὸ σκυλί, νὰ προσκομίσῃ τὸ σκυλί(!) στὸ Λυσσιατρεῖο πρὸς ἐξέτασι καὶ νὰ μὴν ἀφήνωνται οἱ κύνες νὰ κυκλοφοροῦν ἐλεύθεροι».

Αὐτὰ ἀρκοῦν γιὰ τὴν προαναφερθεῖσα ὑπηρεσία, γιὰ τὴν προστασία τῆς ὑγείας καὶ τῆς ζωῆς τοῦ Κοινοῦ! Τί ἐγκληματικὴ ἀμάθεια καὶ ἀδιαφορία, ὅπως θὰ ἐξηγήσωμε ἀμέσως παρακάτω!

Τὰ προληπτικὰ μέτρα κατὰ τῆς λύσσας εἶναι ἀστυνομικά, κρατικὰ καὶ ἀτομικά: Τὰ ἀστυνομικὰ μέτρα συνίστανται στὰ ἑξῆς: Στὸν ὑποχρεωτικὸ ἀντιλυσσικὸ ἐμβολιασμὸ τῶν σκυλιῶν, ποὺ πρέπει νὰ ἐπεκταθῆ καὶ στὶς γάτες. Στὴ θανάτωσι κάθε ἀδέσποτου σκυλιοῦ, ἀδιαφορίτως ἂν φέρῃ περιλαίμιο μὲ τὸ σῆμα τοῦ ἀντιλυσσικοῦ ἐμβολιασμοῦ.

Στὴν ἀπαγόρευσι μεταφορᾶς σκυλιοῦ διὰ δημοσίων μεταφορικῶν μέσων, ἤτοι σιδηροδρόμων, λεωφορείων, ἀεροπλάνων κ.τ.τ., ἐὰν δὲν συνοδεύεται τὸ σκυλὶ ἀπὸ τὸ «βελτίο ταυτότητός» του, ἐπάνω στὸ ὁποῖο νὰ εἶναι γραμμένη ἡ χρονολογία τοῦ ἀντιλυσσικοῦ ἐμβολιασμοῦ του. Στὴν ἀπαγόρευσι κυκλοφορίας σκυλιῶν ποὺ δὲν φέρουν φίμωτρο.

Ἡ νομοθεσία μας προβλέπει νὰ φέρουν φίμωτρο τὰ κυκλοφοροῦντα σκυλιά. Ἡ κυκλοφορία σκυλιοῦ χωρὶς φίμωτρο εἶναι ποινικὸ ἀδίκημα καὶ τιμωρεῖται ὡς πλημμέλημα, σύμφωνα μὲ τὸ ἄρθρον 3 τοῦ Α.Ν. 2540)40, ὅπως ἀντικατεστάθη τοῦτο διὰ τοῦ ἄρθρου μόνου τοῦ ν. 290)43.

Τὰ ἀτομικὰ μέτρα προστασίας κατὰ τοῦ κινδύνου τῆς λύσσας συνίστανται στὰ ἑξῆς: Ν' ἀποφεύγωμε, γενικῶς, νὰ χαϊδεύωμε τὰ ζῶα (σκυλιά, γάτες κλπ.).

Νὰ μὴν ἀφήνωμε νὰ μᾶς γλείφουν, κι' ἂς εἶναι ἀκόμη τοῦ σπιτιοῦ μας, κι' ἂς τάχουμε μπολιάσει ἀντιλυσσικῶς. Τὸ ἀντιλυσσικὸ ἐμβόλιο δὲν εἶναι πάντοτε ἀποτελεσματικό. Ἀναφέρουμε γιὰ ἐνίσχυσι αὐτοῦ τὸ ἑξῆς γεγονός:

Στὴν ὁδὸ Ἁγίου Πάντων ἀριθ. 64 (Καλλιθέα — Χαρκόπου) κατοικεῖ ὁ φίλος κυνηγὸς κ. Ἀλ. Σταματίου, ἰατρός. Αὐτὸς εἶχε μπολιάσει τὸ σκυλί του μὲ ἀντιλυσσικὸ ἐμβόλιο. Καί, ὅμως, τὸ σκυλὶ ἐλύσσαξε καὶ ἀναγκάσθηκε καὶ ὁ ἴδιος καὶ ἡ οἰκογένειά του νὰ ὑποβληθοῦν σὲ ἀντιλυσσικὴ θεραπεία καὶ νὰ σκοτώσουν, φυσικά, τὸ ἀγαπημένο τους ζῶο.

Συνεχίζουμε τὴν ἀπαρίθμησι τῶν ἀτομικῶν προληπτικῶν μέτρων κατὰ τῆς λύσσας: Ἂν τὸ σκυλὶ μας εἶναι μπολιασμένο καὶ τὸ δαγκώσῃ λυσσασμένο ακυλὶ ἢ ἄλλο ζῶο, πρέπει νὰ τὸ ἀπομονώσουμε καὶ νὰ τὸ παρακολουθήσουμε ἐπὶ 15 τοὐλάχιστον μέρες, ὁπότε καὶ πάλι δὲν εἴμεθα ἀσφαλεῖς ὅτι δὲν θὰ μᾶς μεταδώσῃ τὸ μικρόβιο τῆς λύσσας. Ἂν δὲ εἶναι ἀμπόλιαστο, ὀφείλουμε ὁπωσδήποτε νὰ τὸ σκοτώσουμε. Ν' ἀποφεύγωμε σχολαστικὰ νὰ ἐρχώμεθα σὲ ἐπαφὴ μὲ τὰ σκυλιὰ ποὺ φέρουν στὸ περιλαίμιό τους τὸ σῆμα τοῦ ἀντιλυσσικοῦ ἐμβολιασμοῦ. Εἶναι εὐχερέστατο ν' ἀφαιρεθῆ ἀπὸ ἀσυνείδητο χέρι τὸ σῆμα αὐτὸ ἀπὸ τὸ μπολιασμένο σκυλὶ καὶ νὰ κρεμασθῆ στὸ περιλαίμιο ἀμπόλιαστου σκυλιοῦ, στὸν ὀργανισμὸ τοῦ ὁποίου ἐνδέχεται νὰ καλλιεργήται ὕπουλα ἡ λύσσα.

Τόσο τ' ἀστυνομικὰ μέτρα ὅσο καὶ τὰ ἀτομικὰ ποὺ ἀναφέρσμε παραπάνω, συντείνουν στὸν περιορισμὸ τῶν κινδύνων ἀπὸ τὴ λύσσα. Ἐπιβάλλεται, ὅμως, παράλληλα νὰ γίνεται συστηματικὴ διαφώτισις τοῦ Κοινοῦ, γιὰ τὸν φοβερὸ κίνδυνο τῆς ζωῆς του.

Πρέπει τὸ Κοινὸν νὰ μάθη ὅτι ἡ ἀντιλυσσικὴ θεραπεία λυσσοδήκτου ἀνθρώπου δὲν εἶναι πάντοτε ἀποτελεσματική. Τὸ ἔχει ἀνακοινώσει καὶ τὸ ὑπουργεῖο Προνοίας ἐπισήμως.

Μέχρι πρὸ 80 περίπου ἐτῶν, οἱ λυσσοδήκτοι ἄνθρωποι ἦταν καταδικασμένοι νὰ πεθάνουν. Τὸ 1885, ὁ μεγάλος εὐεργέτης τῆς ἀνθρωπότητος Παστέρ, ἐπέτυχε τὴν θεραπεία τῆς λύσσας πρὸ τῆς ἐκδηλώσεώς της, ἀνακαλύψας τὴν ἐξουδετέρωσι τοῦ μικροβίου δι' εἰδικῶν ἐνέσεων.

Ποῦ, ὅμως, ἀναπτύσσεται τὸ μικρόβιο τῆς λύσσας; Ἡ ἐπιστήμη δὲν κατώρθωσε ἀκόμα νὰ τὸ ἐξακριβώσῃ. Ἡ Διεθνὴς Ὀργάνωσις Ὑγείας ἔχει τὴν ὑπόνοια ὅτι τὸ μικρόβιο αὐτὸ ἀναπτύσσεται στὸν ὀργανισμὸ τῶν νυχτερίδων. Στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες, τὴν Νότιο Ἀμερική, τὴν Ἰνδία καὶ τὴν Δυτικὴ Γερμανία, διεπιστώθη, ὅτι νυχτερίδες ποὺ εἶχαν δαγκώσει ἀνθρώπους, ἦταν λυσσασμένες.

Ἡ λύσσα, ποὺ ἔχει λάβει στὴ χώρα μας μορφὴ «ἐπιδημική», δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ ἐκλείψῃ, γιατὶ μᾶς τροφοδοτοῦν ἀφειδῶς μὲ λυσσασμένα σαρκοφάγα ζῶα: λύκους, τσακάλια, ἀλεπούδες, κλπ., τὰ Βαλκάνια καὶ Ἰδιαιτέρως ἡ Γιουγκοσλαβία.

Τελειώνοντας, σημειώνουμε καὶ τοῦτο: Ἂν μᾶς δαγκώσῃ δικό μας σκυλί, τὸ ὁποῖο ὅμως κυκλοφορεῖ ἀδέσποτο, πρέπει νὰ ὑποβληθοῦμε ἀπαραιτήτως σὲ ἀντιλυσσικὴ θεραπεία.

ΚΥΝΗΓΕΤΙΚΑ ΝΕΑ

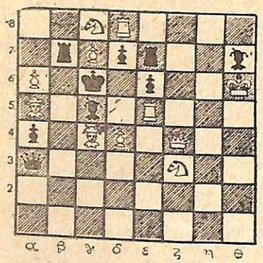
Ἡ Διεύθυνσις Δασῶν τοῦ Ὑδυπουργείου Γεωργίας ζητήσε ἀπὸ τοὺς κατὰ τόπους δασάρχας νὰ γνωματεύσουν ἐὰν ἐνδείκνυται νὰ ἀπαγορευθῆ τὸ κυνήγι τῶν τριγωνίων κατὰ τὴν νέα κυνηγετικὴ περίοδο, δεδομένου ὅτι, σύμφωνα μὲ στατιστικὲς πληροφορίες, τὰ πουλιὰ αὐτὰ ἐλαττώνονται ἀνησυχητικὰ ἀπὸ χρόνο σὲ χρόνο.

—Στὸ Σκοπευτήριο τοῦ Κυνηγετικοῦ Ὁμίλου» τῆς Καισαριανῆς θὰ διεξαχθοῦν κι' ἐφέτος Πανελλήνιοι Σκοπευτικοὶ ἀγῶνες «κυνηγετικῆς στάσεως», τὴν 7ην καὶ 8ην προσεχοῦς Αὐγούστου.

—Στὴ Μυτιλήνη, ἱδρύθηκε «Ἔ. Ἀ. Σταματίου,

ΤΟ ΣΚΑΚΙ

ΠΡΟΒΛΗΜΑ 310Ν

Παίζουν τὰ λευκὰ καὶ κάνουν μάτ σὲ δυὸ κινήσεις.

('Η λύσις στὸ προσεχὲς τεῦχος)

ΟΙ ΛΥΣΕΙΣ

τῶν παιχνιδιῶν

Πρὸς δύο κατευθύνσεις

Πρὸς τὰ δεξιὰ

1) ΚΟΠΙΣ. 2) ΧΑΡΙΣ. 3) ΒΟΛΙΣ. 4) ΕΛΠΙΣ. 5) ΛΕΞΙΣ. 6) ΝΗΣΙΣ. 7) ΠΟΛΙΣ. 8) ΜΑΛΙΣ.

Πρὸς τὰ ἀριστερὰ

1) ΚΟΡΙΣ. 2) ΧΑΣΙΣ. 3) ΒΟΡΙΣ. 4) ΕΛΞΙΣ. 5) ΛΕΠΙΣ. 6) ΝΗΞΙΣ. 7) ΠΟΣΙΣ. 8) ΜΑΡΙΣ.

Μικρὰ προβλήματα

1) 6 Χ 4 — 1 — 23
7 Χ 2 + 9 = 23
5 Χ 3 + 8 = 23

4) ΡΕ — ΗΧΟΣ — ΗΣΑΥ — ΥΤ.

3) 'Ο ἀριθμὸς 264.

Ὁμοια καὶ ἀνόμοια ζευγάρια

"Ομοια ζευγάρια: 3 καὶ 5. "Ομοιες μόνο οἱ γυναῖκες: 2 καὶ 8. 'Ομοιοι μόνο οἱ ἄνδρες: 4 καὶ 6. "Ολα ἀνόμοια: 1 καὶ 7.

★

'Η λύσις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1068 σταυρολέξου

'Οριζοντίως:

1) ΜΑΡΤΙΝΙΚΑ. 2) ΣΟΠΕΝ — ΑΜΕΣΑ. 3) ΛΙΝΟΝ — ΑΡΤΟΣ. 4) ΡΕ — ΗΧΟΣ — ΗΣΑΥ — ΥΤ. 5) ΠΑΡΑ — ΠΥΡ — ΙΡΑΚ. 6) ΑΝΟΙΑ — ΛΑΔΩΝ — ΜΟΙΡΑ. 7) ΑΙΣΤ — ΛΑΠΩΝΙΑ — ΒΑΑΛ. 8) ΙΣ — ΗΠΑΡ — ΣΩΜΑ — ΣΑ. 9) ΟΒΙΣ — ΑΥΡΑ. 10) ΡΑ — ΛΑΙΣ — ΡΟΥΣ — ΜΠ. 11) ΟΣ — ΣΑ — ΣΗΣΑΜΟΝ — ΑΡΠΑ. 1) ΙΠΠΟΣ — ΣΩΡΟΣ — ΙΣΑΑΚ. 13) ΑΙΑΣ — ΜΗΝ — ΑΚΡΑ. 14) ΣΤ — ΤΑΝΑ — ΑΥΤΗ — ΟΙ. 15) ΑΓΑΠΗ — ΒΕΛΟΣ. 16) ΑΡΩΜΑ — ΣΟΦΟΣ. 17) ΑΝΑΡΡΩΣΙΣ.

Κατὰ στήλες:

1) ΠΑΛΙΡΡΟΙΑ. 2) ΡΑΝΙΣ — ΑΣΠΙΣ. 3) ΛΕΡΟΣ — ΣΠΑΤΑ. 4) ΣΙ — Α·Ι·ΤΗ — ΛΑΟΣ — ΓΑ. 5) ΜΟΝΗ — ΠΟΑ — ΤΑΡΑ. 6) ΑΠΟΧΗ — ΛΑΒΙΣ — ΤΑΡΑ. 6) ΡΕΝΟ — ΛΑΡΙΣΗΣ — ΣΑΠΩΝ. 7) ΤΝ — ΣΠΑΤ — ΝΗΜΑ. 8) ΡΩΝ — ΜΟΝΑ — ΣΩΜΑ — ΑΡ. 9) ΥΔΩΡ — ΒΑΡΗ. 10) ΝΑ — ΝΙΣΥΡΟΣ — ΥΒΟΣ. 12) ΚΕΡΑΣ — ΑΩΡΟΝ — ΝΤΕΦΙ. 13) ΑΣΤΥ — ΜΑΥ — ΗΛΟΣ. 14) ΑΟΙΟΒΑ — ΣΑΣΑ — ΟΣ. 15) ΣΥΡΙΑ — ΡΑΚΟΣ. 16) ΤΑΡΑΣ — ΜΠΑΡΙ. 17) ΚΑΛΑΜΠΑΚΑ.

ΝΑΥΤΙΚΟΙ

'Ο FOUFAS ANTONIOS (18 ἐτῶν), Μ)Τ TRITON C)O CORAL SHIPPING L. T. D. 104 LEANDENHALL STR. LONDON E.C. 3., ENGLAND, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἡλικίας 16—18 ἐτῶν, ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

'Ο IOANNIS DEMAS, Τ)Τ PROTEUS R.K. C)O L.T.D. ST. CLARE HOUSE 30—33 MINORIES ST. LONDON E. C. 3., ENGLAND, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες μορφωμένες, ἡλικίας 20—30 ἐτῶν, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ ἀπόψεων ἐπὶ σοβαρῶν θεμάτων καὶ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς σταθερῆς φιλίας.

'Ο ANASTASIOS PARACATSELACIS, Μ)Τ PROVIDENCE C)O AGENT MARITIME 16 RUE DAUNOU PARIS 2 — E FRANCE, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἡλικίας 18—19 ἐτῶν, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

'Ο NICOLAOS ZARBIS, Τ)Τ ORICO MARIO MARTINOLI JATTERED 1.404 VENEZIA ITALIA, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἕλληνίδες, ἡλικίας 28—35 ἐτῶν, μὲ σκοπὸ τὴν φιλία καὶ ὅ,τι ἄλλο ἤθελε προκύψει.

'Ο S. P., S)S PERICLES C)O VERGOTTIS L. T. D. CRECHURCH HOUSE LANE LONDON E. C. 3., ENGLAND, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε ἐπακολουθήσει.

'Ο PET POULOS, ὁ BILL KOUDOUNIS καὶ ὁ TIM CHRONIS, C)O SMITTTS PANCAKE HOUSE R.B.I. DUFFS CONNERS ANCASTER ONT CANADA, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἕλληνίδες κάτω τῶν 26 ἐτῶν, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε προκύψει.

'Ο DIMITRIOS CHATJINAS (32 ἐτῶν), S)S MARIA—ELENI, IONIAN SEA OPERATORS INC 29 BROADWAT NEW YORK N.Y. 10006 USA, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ, τὸ Μοσχάτο καὶ τὴν Καλλιθέα, ἡλικίας 24—28 ἐτῶν, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

'Ο IOANNIS VATSITIHANOS, S)S MELTEMI C)O MESSRS STATHATOS COLD 51 BISHOPS E.C.2.,ENGLAND, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας 17 — 22 ἐτῶν, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι ἀγνῶν φιλικῶν δεσμῶν.

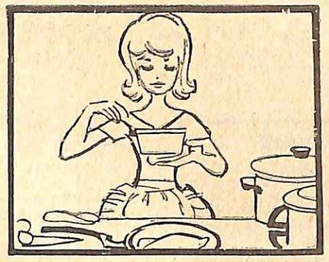
'Ο DACLAS GEORGIOS, Μ)Τ PROVIDENCE C)O AGENT MARITIME 16 RUE DAUNOU PARIS 2 E. FRANCE, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἑλληνίδες τοῦ ἐσωτερικοῦ καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

'Ο ANGELOS MALLIS καὶ ὁ ALECOS FRAGIADAKIS, Μ)V EVROS, C)O LIVANOS SHIP. BROKERS C)O TRENT HOUSE L.T.D. 55 — 57 ST. MARY AXE LONDON ENGLAND, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους ἀπ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

MENTIOUM

ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ

Τῆς Ἑταιρίας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν (Βραδεῖον Τηλεπαθείας μακρᾶς ἀποστάσεως). Δέχεται καθ' ἑκάστην 9—1 π.μ. καὶ 6—9 μ.μ. ὁδὸς Μεταδου 25 Α' δροφος (στάσις Μουσείου). Τηλέφωνον 810.975.

Η ΚΟΥΖΙΝΑ ΜΑΣ

Καλοκαιρινὰ πιάτα μὲ κοτόπουλο

ΣΤΟΥΣ ζεστοὺς μῆνες, καλὸ εἶναι νὰ ἀποφεύγωνται ἢ μᾶλλον νὰ ἀποκλείωνται ἀπὸ τὴν κουζίνα μας ὅλα γενικῶς τὰ παχειὰ κρέατα. "Ετσι, τὰ δυὸ εἴδη κρέατος ποὺ θεωροῦνται ἰδεώδη γιὰ τὸ καλοκαίρι εἶναι τὸ κοτόπουλο καὶ τὸ μοσχάρι. Σήμερα θὰ σᾶς δώσουμε μερικὲς συνταγὲς μὲ κοτόπουλο.

ΚΟΤΟΠΟΥΛΟ ΣΤΗ ΣΧΑΡΑ

Χρειάζονται: "Ενα κοτόπουλο, λάδι, ἁλάτι, πιπέρι, λεμόνι, λίγη ρίγανη. Καθαρίζετε τὸ κοτόπουλο καὶ τὸ περνᾶτε ἀπὸ φλόγα. "Υστερα τὸ κόβετε πάνω σ' ἕνα τραπέζι καὶ τὸ κόβετε κατὰ μῆκος στὴ μέση. Τὸ πλένετε καὶ ὕστερα τὸ χτυπᾶτε πάνω στὴ σανίδα καλὰ μὲ ἕνα εἰδικὸ χτυπητήρι ἢ τὸ γουδοχέρι. Τὸ ἀλείφετε μὲ λάδι, τὸ ἁλατίζετε, τὸ πιπερώνετε καὶ τὸ βάζετε στὴ σχάρα, ποὺ τὴν ἔχετε βάλει ἀπὸ πρὶν στὴ φωτιὰ γιὰ νὰ κάψῃ. Τὸ γυρίζετε ἀρκετὲς φορὲς μέχρι νὰ ψηθῇ καλά. Προσοχή: Γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ χρειάζεται ἕνα μικρὸ κοτόπουλο. "Αν τὸ κοτόπουλο εἶναι μεγάλο, θὰ χρειαστῇ περισσότερη ὥρα.

Γιὰ νὰ ἐλέγχετε τὸ ψήσιμο, ὕστερα ἀπὸ μισὴ ὥρα βυθίζετε στὸ μπούτι μιὰ βελόνα. "Αν δὲν βγαίνῃ πιὰ αἷμα, ἀλλὰ μόνο ἕνα ἀνοιχτόχρωμο ὑγρό, τὸ κοτόπουλο εἶναι ἕτοιμο.

ΚΟΤΟΠΟΥΛΟ ΤΟΥ ΚΥΝΗΓΟΥ

Χρειάζονται: "Ενα κοτόπουλο λίγο μεγαλύτερο ἀπὸ ἕνα κιλό, 50 γραμ. βούτυρο καὶ μερικὲς κουταλιὲς λάδι, ἕνα κεμμυδάκι, 400 γραμ. φρέσκες ντομάτες, ἕνα ποτήρι ἄσπρο κρασὶ ἀρετσίνωτο, ἕνα ποτήρι ζουμὶ κρέατος (ἢ ἀπὸ κύβο κρέατος), βασιλικός, ἁλάτι, πιπέρι, ἀλεύρι. Καθαρίζετε τὸ κοτόπουλο, τὸ περνᾶτε ἀπὸ φλόγα καὶ τὸ κόβετε σὲ ὀκτὼ κομμάτια. Τὸ ἀλευρώνετε ἐλαφρὰ καὶ βάζετε τὰ κομμάτια σὲ μιὰ κατσαρόλα, ὅπου ἔχετε ρίξει ἀπὸ πρίν, γιὰ νὰ κάψουν, τὸ λάδι καὶ τὸ βούτυρο. "Οταν τὰ κομμάτια τοῦ κοτόπουλου χρωματιστοῦν καὶ ἀπὸ τὰ δυὸ μέρη, προσθέτετε τὸ κρεμμύδι ψιλοκομμένο καί, ὅταν χρωματιστῇ κι' αὐτό, τὰ βρέχετε ὅλα μὲ κρασὶ καὶ τὸ ψήνετε νὰ ἐξατμιστῇ. "Υστερα προσθέτετε στὴν κατσαρόλα ἕνα φλιτζάνι ζωμό, ἀφήνετε τὸ κρέας νὰ τὸ ἀπορροφήσῃ λίγο καὶ ἔπειτα ρίχνετε τὶς ντομάτες, ἀφοῦ τὶς ξεφλουδίσετε καὶ τὶς ἀφαιρέσετε τοὺς σπόρους. Ἁλατίζετε, πιπερώνετε καὶ προσθέτετε μερικὰ φυλλαράκια βασιλικό. Ἀφήνετε τὸ φαγητὸ νὰ μαγειρευτῇ σὲ σιγανὴ φωτιά, χωρὶς νὰ σκεπάσετε τὴν κατσαρόλα, καὶ ὅταν σβῆ, τὸ κοτόπουλο θὰ εἶναι ἕτοιμο. "Αν εἶναι ἀπαραίτητο, προσθέτετε μαγείρεμα, ὅσο θὰ χρειαστῇ.

Προσοχή: "Αν θέλετε νὰ ἔχετε ἐνα φαγητὸ πιὸ ραφινάτο, ὅταν τὰ κομμάτια θὰ ἔχουν χρωματισθῇ, τὰ βρέχετε μὲ ἕνα ποτηράκι κονιὰκ καὶ τὸ φλογίζετε. "Οταν τὸ κονιὰκ θὰ σβήσῃ, προσθέτετε τὸ κρασὶ καὶ συνεχίζετε ὅπως στὴν πιὸ πάνω συνταγή.

ΚΟΤΟΠΟΥΛΟ ΑΛΑ ΓΑΛΛΙΚΑ

Χρειάζονται: "Ενα κοτόπουλο,125 γραμ. μανιτάρια (τοῦ κουτιοῦ), ἕνα ποτήρι κρασὶ ἄσπρο ἀρετσίνωτο, πέντε ἢ ἕξη ντομάτες, δύο πράσα, λάδι, πιπέρι, ἁλάτι, ζωμός.

Καθαρίζετε τὸ κοτόπουλο, τὸ κόβετε σὲ κομμάτια, τὰ ἀλευρώνετε ἐλαφρὰ καὶ τὰ βάζετε νὰ χρωματιστοῦν στὸ λάδι (ποὺ ἔχει κάψει σὲ μιὰ κατσαρόλα). "Οταν θὰ ἔχουν πάρει χρῶμα, προσθέτετε τὰ πράσα (μόνο τὸ λευκὸ μέρος) ψιλοκομμένα. "Οταν κι' αὐτὰ χρωματιστοῦν, προσθέτετε τὰ μανιτάρια σὲ φετίτσες, ἁλατίζετε, πιπερώνετε καὶ συνεχίζετε τὸ μαγείρεμα, σὲ κατσαρόλα σκεπασμένη, γιὰ δέκα λεπτά. Τὰ βρέχετε ὅλα μὲ τὸ ἄσπρο κρασὶ καί, ὅταν θὰ ἔχῃ ἐξατμισθῇ, προσθέτετε τὶς ντομάτες, ἀφοῦ θὰ τοὺς ἔχετε ἀφαιρέσει τοὺς σπόρους καὶ θὰ τὶς ἔχετε ξεφλουδίσει, καὶ συνεχίζετε τὸ μαγείρεμα σὲ σιγανὴ φωτιά, μέχρι νὰ πήξῃ ἡ σάλτσα. Σερβίρετε τὸ φαγητὸ πολὺ ζεστό.

Προσοχή: Γιὰ νὰ συμπληρώσετε αὐτὸ τὸ γαλλικὸ πιάτο, προσθέτετε σὲ κάθε μερίδα ἕνα αὐγὸ τηγανισμένο μὲ λάδι.

ΚΟΤΟΠΟΥΛΟ ΜΕ ΜΠΑΝΑΝΕΣ

Χρειάζονται: "Ενα κοτόπουλο, πέντε μπανάνες, ἕνα ποτήρι ἄσπρο κρασὶ ἀρετσίνωτο, ἕνα ποτήρι ροὺμι, 25 γραμ. βούτυρο, τρεῖς κουταλιὲς λάδι, λάτι καὶ πιπέρ..

Καθαρίζετε τὸ κοτόπουλο, τὸ κόβετε σὲ κομμάτια, τὰ ἀλευρώνετε ἐλαφρὰ καὶ τὰ βάζετε νὰ χρωματιστοῦν σὲ βούτυρο καὶ σὲ λάδι. Ἀστοῦν σὲ βούτυρο καὶ σὲ λάδι. Ἁλατίζετε, πιπερώνετε καὶ ρίχνετε τὸ λατίζετε, πιπερώνετε καὶ ρίχνετε τὸ ροὺμι πάνω στὸ κοτόπουλο, ἀνάβοντάς το μ' ἕνα σπίρτο. "Οταν σβήσῃ ἡ φλόγα, προσθέτετε τὸ ἄσπρο κρασὶ καὶ τὸ ἀφήνετε νὰ ἐξατμισθῇ. Συνεχίζετε τὸ μαγείρεμα γιὰ μιὰ ὥρα περίπου, ρίχνοντας κάθε τόσο λίγο ζωμὸ ἂν χρειάζεται. Ξεφλουδίζετε τὶς μπανάνες καὶ τὶς ζεματίζετε γιὰ μερικὰ λεπτὰ σὲ βραστὸ νερό. Τὶς στραγγίζετε, ἁλατισμένο νερό. Τὶς στραγγίζετε, ἁλατισμένο νερό. Τὶς στραγγίζετε, τὶς κόβετε σὲ φετίτσες καὶ τὶς προσθέτετε στὸ κοτόπουλο λίγο πρὶν τὸ ψήσῃ. Σερβίρετε τὴν κατσαρόλα ἀπ' εὐθεῖαν τραβήξτε τὴν κατσαρόλα ἀπὸ τὴ φωτιά, ὅταν νὰ ἀπορροφηθῇ τὸ ἀπορροφηθῇ τὸ ζουμὶ καὶ ἡ σάλτσα. Σερβίρετε σὲ μιὰ ζεστὴ πιατέλλα.

ΣΤΗΘΗ ΚΟΤΟΠΟΥΛΟΥ ΑΛΑ ΙΤΑΛΙΚΑ

Χρειάζονται: "Ενα ἢ δυὸ στήθη κοτόπουλου γιὰ κάθε μερίδα, 100 γραμ. ὠμὸ χοιρομέρι 50 γραμ. βούτυρο, πιπέρι ἁλάτι, κοπανισμένη φουγανιά, ἕνα αὐγό.

Κοπανίζετε καλὰ τὰ στήθη τοῦ κοτόπουλου τὰ περνᾶτε ἀπὸ χτυπημένο αὐγὸ καὶ ὕστερα ἀπὸ κοπανισμένη φρυγανιά. Τὰ τηγανίζετε στὸ βούτυρο τὰ ἁλατίζετε ἐλαφρὰ καὶ τοποθετῆτε πάνω στὸ καθένα μιὰ φετίτσα χοιρομέρι μὲ μερικὲς λεπτὲς φετίτσες παρμεζιάνα. Τὰ τοποθετεῖτε ἔτσι σ' ἕνα ταψὶ καὶ τὰ περνᾶτε στὸ φοῦρνο μέχρι νὰ λιώσῃ τὸ τυρί. Σερβίρετε τὰ στήθη πολὺ ζεστά.

ΚΟΤΟΠΟΥΛΟ ΤΗΓΑΝΗΤΟ

Χρειάζονται: "Ενα κοτόπουλο ὄχι πολὺ μεγάλο, ἀλεύρι κοπανισμένη φρυγανιά, ἕνα αὐγό, ἁλάτι, πιπέρι μαϊντανός, ἕνα λεμόνι, λάδι.

Καθαρίζετε τὸ κοτόπουλο καὶ τὸ περνᾶτε ἀπὸ φλόγα. "Υστερα τὸ κόβετε σὲ ὀκτὼ κομμάτια καὶ τὸ ἀφήνετε νὰ μουσκέψῃ μιὰ ὥρα σὲ μιὰ λεκανίτσα μὲ λάδι, μαϊντανὸ ψιλοκομμένο, ἁλάτι, πιπέρι καὶ χυμὸ λεμονιοῦ. Στραγγίζετε τὰ κομμάτια τὰ στεγνώνετε, τὰ ἀλευρώνετε, τὰ περνᾶτε ἀπὸ χτυπημένο αὐγὸ καὶ φρυγανιὰ καὶ τὰ τηγανίζετε σὲ ἄφθονο λάδι ὥσπου νὰ πάρουν ἕνα ὡραῖο χρυσαφένιο χρῶμα.

Προσοχή: Τὸ κοτόπουλο ποὺ θὰ τηγανίσετε δὲν πρέπει νὰ εἶναι πολὺ μεγάλο. Τὸ λάδι πρέπει νὰ εἶναι ζεστό, ἀλλὰ νὰ μὴν καπνίζῃ, γιατὶ στὴν ἀρχὴ τὰ κομμάτια πρέπει νὰ τηγανιστοῦν σιγὰ-σιγά. Κατὰ τὸ τέλος,δυναμώνετε τὴ φωτιά, γιὰ νὰ χρωματιστοῦν καλὰ τὰ κομμάτια ἐξωτερικά. "Ετσι τὸ κοτόπουλο μαγειρεύεται καλὰ καὶ ἐσωτερικὰ καὶ ὄχι μόνο ἐπιφανειακά.

ΚΡΟΚΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΚΟΤΟΠΟΥΛΟ

Χρειάζονται: Περισσεύματα ἀπὸ κοτόπουλο βραστὸ ἢ ψητό, 100 γραμ. χοιρομέρι, 40 γραμ. βούτυρο, 40 γραμ. ἀλεύρι, ἕνα ποτήρι γάλα, μοσχοκάρυδο, ἁλάτι, πιπέρι, λάδι, δύο αὐγά, κοπανισμένη φρυγανιά.

'Αφαιρεῖτε ὅλο τὸ κρέας ἀπὸ τὸ κοτόπουλο ποὺ ἔχει περισσέψει καὶ τὸ τρίβετε ψιλό. Τρίβετε καὶ τὸ χοιρομέρι καὶ τὰ ρίχνετε ὅλα σὲ μιὰ λεκάνη, φτιάχνετε τὴ μπεσαμέλ, ὅπως συνήθως, μὲ ἀλεύρι, βούτυρο καὶ γάλα καὶ προσθέτετε στὸ τέλος λίγο μοσχοκάρυδο. Προσθέτετε τὴ μπεσαμέλ στὸ «τριφτὸ» ἀπὸ τὸ κοτόπουλο καὶ τὸ χοιρομέρι καὶ προστόπουλο καὶ τὸ χοιρομέρι καὶ προστίθετε ἕνα αὐγὸ ὁλόκληρο, χτυπημένο, ὅπως θὰ τὸ χτυπούσατε γιὰ μιὰ ὀμελέττα. Δουλεύετε καλὰ αὐτὸ τὸ μίγμα, ὥσπου νὰ γίνῃ ὁμοιόμορφο. Ὕστερα σχηματίζετε κροκέττες, τὶς περνᾶτε ἀπὸ χτυπημένο αὐγὸ καὶ ἔπειτα ἀπὸ κοπανισμένη φρυγανιὰ καὶ τὶς τηγανίζετε σὲ ἄφθονο λάδι.

Προσοχή: Αὐτὲς οἱ κροκέττες πρέπει νὰ συνοδεύονται ἀπὸ μιὰ σάλτσα ἀρκετὰ πικάντικη. Κατάλληλη εἶναι μιὰ σάλτσα ντομάτες πολὺ τιπεσομένη.

ΚΟΤΟΠΟΥΛΟ ΜΕ ΕΛΙΕΣ

Χρειάζονται: "Ενα κοτόπουλο, 200 γραμ. πράσινες ἐλιές, 100 γραμ. ἀβύαστο χοιρινό, 100 γραμ. μπέκον, 50 γραμ. βούτυρο, τρεῖς κουταλιὲς λάδι, ἄσπρο κρασὶ ἢ κονιάκ, πιπέρι, ἁλάτι, ζωμός, ψίχα ψωμιοῦ.

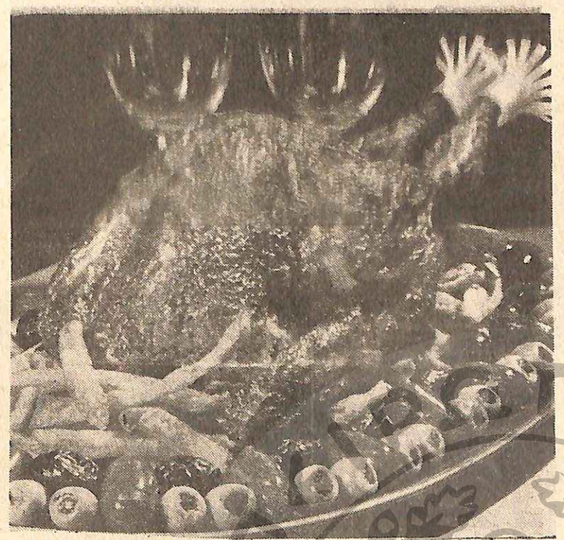
Περνᾶτε ἀπὸ τὴ μηχανὴ τὸ ἀβύαστο χοιρινὸ καὶ τὸ μπέκον καὶ χοντροκόβετε ἕνα μέρος ἀπὸ τὸ κοτόπουλο. "Υστερα τὰ βάζετε ὅλα αὐτὰ νὰ χρωματισθοῦν σὲ βούτυρο.

'Αλατίζετε, πιπερώνετε καὶ προσθέτετε ἕνα κομμάτι, (ὅσο ἕνα πορτοκάλι.) ψίχα ψωμιοῦ βρεγμένη σὲ κονιάκ. "Υστερα προσθέτετε τὶς μισὲς ἐλιὲς χωρὶς κουκούτσι. Μ' αὐτὸ τὸ μίγμα γεμίζετε τὸ κοτόπουλο, ράβοντας ὕστερα τὰ ἀνοίγματα, τὸ δένετε ὅπως συνήθως καὶ ἂν τὸ κοτόπουλο εἶναι ἀδύνατο, τὸ ἐντύνετε», πρὶν νὰ τὸ δέσετε, μὲ μερικὲς φετίτσες μπέκον. Βάζετε τὸ κοτόπουλο νὰ χρωματιστῇ σὲ λάδι καὶ βούτυρο καί, ὅταν θὰ ἔχῃ πάρει χρῶμα ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, ρίχνετε τὸ κρασί. 'Αφήνετε τὸ κρασὶ νὰ ἐξατμισθῇ καὶ προσθέτετε λίγο ζωμὸ καὶ τὶς ὑπόλοιπες ἐλιές, προσθέτοντας ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ ἀκόμα λίγο ζωμό, καὶ σὲ κάθε φορὰ ποὺ χρειάζεται. Τὴ σάλτσα θὰ τὴν «δέσετε» στὸ τέλος μὲ λίγο ἁλεύρι, ἀφοῦ θὰ τὸ λιώσετε πρῶτα σὲ λίγο κρύο ζωμό.

Προσοχή: Μπορεῖτε νὰ προσθέσετε καὶ μερικὲς ντομάτες ξεφλουδισμένες χωρὶς σπόρους καὶ κομμένες σὲ κομμάτια, ἕνα καρότο κομμένο σὲ ξίκ-ζάκ, καὶ μερικὲς κάπερες. "Ετσι τὸ κοτόπουλο γίνεται πιὸ πικάντικο.

ΚΟΤΟΠΟΥΛΟ ΦΡΙΚΑΣΕ

'Αγοράζετε ἕνα νεαρὸ κοτόπουλο, ποὺ νὰ ζυγίζῃ τοὐλάχιστον ἕνα κιλό, τὸ καθαρίζετε, τὸ περνᾶτε ἀπὸ φλόγα καὶ τὸ κόβετε σὲ κομμάτια. Βάζετε σὲ μιὰ κατσαρόλα ἀρκετὸ βούτυρο καί, ὅταν κάψῃ, προσθέτετε τὸ κοτόπουλο καὶ φροντίζετε νὰ χρωματισθῇ ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη. "Υστερα προσθέτετε δυὸ κρεμμυδάκια ψιλοκομμένα καὶ τὰ ἀφήνετε νὰ χρωματιστοῦν κι' αὐτά. "Υστερα πασπαλίζετε τὸ κοτόπουλο μὲ ἁλεύρι, τὸ βρέχετε μ' ἕνα ποτηράκι κονιὰκ καὶ τὸ φλογίζετε. 'Αλατίζετε, προσθέτετε λίγο πιπέρι, ἕνα ματσάκι μαϊντανό, δάφνη, σέλινο, καρότα. Τὰ βρέχετε ὅλα μὲ 100 γραμ. ἄσπρο κρασὶ καὶ ἀφήνετε τὸ φαγητὸ νὰ σιγοβράσῃ μισὴ ὥρα. "Οταν θὰ εἶναι ἕτοιμο, τὸ αὐγοκόβετε μὲ ἕνα αὐγὸ καὶ λεμόνι.

Τὸ κρέας τοῦ κοτόπουλου εἶναι ἰδεώδες γιὰ τὸ καλοκαίρι.

ΚΟΤΟΠΟΥΛΟ ΣΤΟ ΚΡΑΣΙ

Χρειάζονται: "Ενα κοτόπουλο, 200 γραμ. ἀβύατο λαρδί, 300 γραμ. μικρὰ κρεμμυδάκια, 150 γραμ. μανιτάρια (τοῦ κουτιοῦ) ἕνα ποτήρι κονιάκ, κόκκινο κρασὶ καλῆς ποιότητος, 50 γραμ. βούτυρο, ἁλάτι, πιπέρι, ἀλεύρι καὶ λάδι.

Εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς ἐκλεκτὲς γαλλικὲς συνταγές, ἕνα πιάτο που ἔχει γίνει γνωστὸ διεθνῶς. Καθαρίζετε, περνᾶτε ἀπὸ φλόγα τὸ κοτόπουλο καὶ τὸ κόβετε σὲ ὀκτὼ κομμάτια, τὰ ἀλευρώνετε ἐλαφρὰ καὶ τὰ τηγανίζετε σὲ βούτυρο. Σὲ μιὰ ἄλλη κατσαρόλα, βάζετε νὰ πάρῃ χρῶμα, σὲ μιὰ κουταλιὰ λάδι, τὸ λαρδὶ κομμένο σὲ λουρίδιτσες, ἀφοῦ θὰ τὸ ἔχετε ζεματίσει προηγουμένως, ἕνα λεπτὸ σὲ βραστὸ νερό. Προσθέτετε τὰ κρεμμυδάκια καὶ τὰ μανιτάρια κομμένα σὲ φετίτσες. "Οταν τὰ κρεμμυδάκια θὰ χρωματιστοῦν καὶ ἀπὸ τὰ δυὸ μέρη, ρίχνετε στὴν κατσαρόλα τὰ κομμάτια τοῦ κοτόπουλου τὰ βρέχετε μὲ κονιὰκ καὶ τὰ φλογίζετε. Στὸ τέλος, ὅταν τὸ κονιὰκ θὰ ἔχῃ σβήσῃ, σκεπάζετε τὸ κοτόπουλο μὲ κόκκινο κρασὶ τῆς καλῆς ποιότητος. Τὸ ἀφήνετε νὰ βράσῃ σὲ κατσαρόλα σκεπασμένη. "Οταν τὸ μαγείρεμα θὰ τελειώσῃ, βγάζετε τὰ κομμάτια τοῦ κοτόπουλου ἀπὸ τὴν κατσαρόλα καὶ τὰ τοποθετεῖτε σὲ μιὰ πιατέλλα, ποὺ τὴν κρατᾶτε ζεστή. Τὴ σάλτσα, ποὺ ἔχει μείνει στὴν κατσαρόλα, τὴν «δένετε» μὲ μιὰ κουταλιὰ ἁλεύρι, ποὺ θὰ τὸ ἔχετε λιώσει πρῶτα σὲ λίγο κρύο νερό. 'Ανακατεύετε καὶ ἀφήνετε τὴ σάλτσα νὰ βράσῃ, ὥσπου νὰ γίνῃ σὰν κρέμα. "Υστερα τὴ ρίχνετε πάνω στὰ κομμάτια τοῦ κοτόπουλου. Μπορεῖτε νὰ γαρνίρετε τὸ πιάτο μὲ φετίτσες ψωμιοῦ τηγανισμένες σὲ βούτυρο.

ΚΟΤΟΠΟΥΛΟ ΜΕ ΚΡΕΜΜΥΔΙΑ

Χρειάζονται: "Ενα κοτόπουλο,30 γραμ. βούτυρο, τρεῖς κουταλιὲς λάδι, 400 γραμ. κρεμμύδια, ἁλεύρι, πιπέρι καὶ ἁλάτι.

Καθαρίζετε τὸ κοτόπουλο, τὸ κόβετε σὲ κομμάτια, τὰ ἀλευρώνετε καὶ τὰ βάζετε νὰ χρωματιστοῦν σὲ βούτυρο καὶ λάδι. "Οταν θὰ ἔχουν πάρει χρῶμα, προσθέτετε τὰ κρεμμύδια κομμένα σὲ φιλὲς φετίτσες καὶ τ' ἀφήνετε κι' αὐτὰ μέχρι νὰ χρωματιστοῦν. 'Αλατίζετε, πιπερώνετε, προσθέτετε ἕνα φλιτζάνι ζωμὸ καὶ συνεχίζετε τὸ μαγείρεμα σὲ σιγανὴ φωτιά, προσθέτοντας ὅταν χρειάζεται καὶ ἄλλο ζωμό. "Οταν τὸ κοτόπουλο θὰ εἶναι ἕτοιμο, βγάζετε τὰ κομμάτια καὶ τὰ τοποθετεῖτε σὲ μιὰ πιατέλλα, ποὺ τὴν κρατᾶτε ζεστή. "Υστερα ρίχνετε στὴ σάλτσα μιὰ κουταλιὰ ἁλεύρι, ποὺ τὸ ἔχετε λιώσει προηγουμένως σὲ λίγο κρύο νερό.

ΚΟΤΟΠΟΥΛΟ ΜΕ ΚΡΕΜΑ ΓΑΛΑΚΤΟΣ

Χρειάζονται: "Ενα κοτόπουλο, ἕνα κρεμμύδι, ἁλεύρι, 40 γραμ. βούτυρο, ἁλάτι, πιπέρι, ἕνα ποτήρι κρέμα γάλακτος, μαϊντανός, κονιάκ.

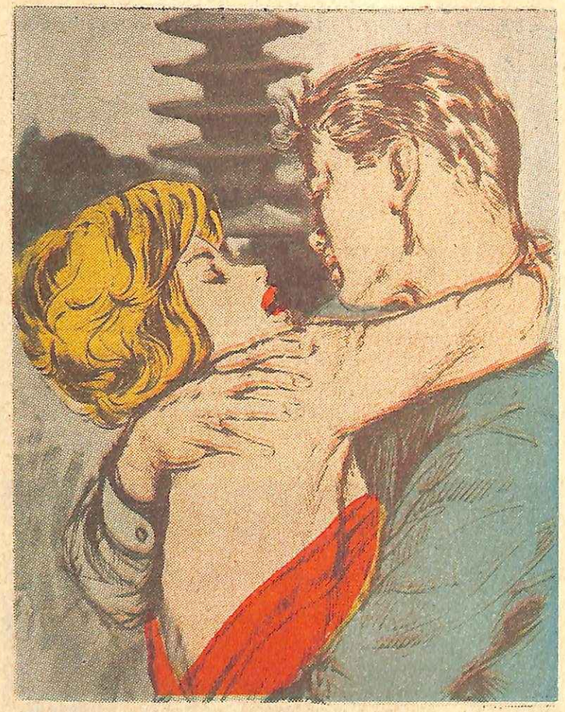
Κόβετε τὸ κοτόπουλο σὲ κομμάτια ἀφοῦ τὰ ἔχετε καθαρίσει, τὰ ἁλευρώνετε καὶ τὰ βάζετε νὰ ροδίσουν σὲ βούτυρο. "Οταν θὰ ἔχουν πάρει ἕνα ὡραῖο ξανθὸ χρῶμα, προσθέτετε τὸ κρεμμύδι ψιλοκομμένο κι' ὅταν κι' αὐτὸ θὰ πάρῃ χρῶμα, ρίχνετε στὴν κατσαρόλα ἕνα ποτήρι κονιὰκ τὰ ἀφήνετε νὰ ἐξατμισθῇ καὶ ὕστερα ρίχνετε τὴν κρέμα τοῦ γάλατος. 'Αλατίζετε καὶ πιπερώνετε τὸ ταψὶ σὲ φοῦρνο (μὲ μέτρια θερμότητα) γυρίζοντας κάθε τόσο τὰ κομμάτια τοῦ κοτόπουλου.

Προσοχή: Γι' αὐτὴ τὴ συνταγὴ χρειάζεται ἕνα κοτόπουλο νεαρό. Τὸ μαγείρεμα θὰ χρειαστῇ λίγο περισότερο ἀπὸ μιὰ ὥρα. Τὸ κοτόπουλο μὲ κρέμα γάλατος σερβίρεται μὲ ψωμάκια τηγανιτὰ σὲ βούτυρο καὶ μὲ ψιλοκομμένο μαϊντανό.

ΚΟΤΟΠΟΥΛΟ ΣΤΗΝ ΚΑΤΣΑΡΟΛΑ

Καθαρίζετε καὶ περνᾶτε ἀπὸ φλόγα ἕνα κοτόπουλο περίπου ἑνὸς κιλοῦ. Τὸ ἁλατίζετε, τὸ πιπερώνετε καὶ τὸ βάζετε σὲ μιὰ κατσαρόλα, ἀφοῦ θὰ ἔχετε βάλει στὸ ἐσωτερικό του ἕνα κλαδάκι, δεντρολίβανο. 'Ετοιμάζετε τώρα 400 γραμ. πατάτες ξεφλουδισμένες, 400 γραμ. κρεμμυδάκια, 200 γραμ. καρότα καὶ τὰ κόβετε ὅ

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΠΕΤΑΛΟ ΤΗΣ ΚΕΡΑΣΙΑΣ

Τὰ χέρια τῆς Μίκο Λὺν τυλίχτηκαν γύρω ἀπὸ τὸ λαιμὸ τοῦ Στῆβ..

Ο Στῆβ ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὴ μητέρα του, ποὺ ὄρθια στὸ παράθυρο, κύτταζε τὸν ἀπέραντο κῆπο ποὺ ἁπλωνόταν μπροστὰ ἀπὸ τὸ πολυτελέστατο ξενοδοχεῖο. Τὴν πλησίασε.

— Γιατί, μητέρα;...

— Ρωτᾶς γιατί; πρόφερε μὲ σκληρὴ φωνή, ἐνῶ τὰ γαλάζια μάτια της τὸν κυττοῦσαν θυμωμένα. Στὴν Ἀμερική, σὲ περιμένει ἕνα ἀπὸ τὰ ὡραιότερα καὶ πλουσιώτερα κορίτσια τοῦ κόσμου. Τοῦ ἔδωσες τὸ λόγο σου ὅτι θὰ τὸ παντρευτῆς. Κι' ἐσὺ ἐπιμένεις νὰ κάμῃς γυναίκα σου μια Γιαπωνεζούλα, ἐπειδὴ σὲ γοήτευσαν τὰ καμωμάτα της! Ρωτᾶς «γιατί» λοιπόν;

— Τὴν ἀγαπῶ, μητέρα... Ἡ Μίκο Λὺν μοῦ χάρισε τὴν εὐτυχία, μ' ἔκαμε νὰ καταλάβω ἐπιτέλους τί ζητῶ ἀπὸ τὴ ζωή...

— Καὶ ἡ Ἄννυ; Ξεγνᾶς τὴν Ἄννυ;

— Θὰ τῆς γράψω, θὰ τῆς ζητήσω συγγνώμη...

— Εἶσαι ἀποφασισμένος νὰ παντρευτῆς α τὴν τήν...., αὐτὴν τὴν Γιαπωνεζούλα;

— Ναί, μητέρα...

— Ἔστω καὶ χωρὶς τὴ συγκατάθεσί μου:

— Στὴν Ἀγγλία..., σὲ παρακαλῶ νὰ μοῦ τὴν δώσῃς...

— Ξεχνᾶς τὴν κατάστασί μου; Ξεχνᾶς πὼς μιὰ σύγχυσι μπορεῖ νὰ μοῦ φέρῃ τὸ θάνατο;

Πῆγε κοντά της. Τὰ μάτια του πλημμύρισαν ἀπὸ ἀπέραντη στοργή.

— Σ' ἀγαπῶ, μητέρα..., κι' ἀπὸ τότε ποὺ πέθανε ὁ πατέρας, ξέρεις πὼς μόνο γιὰ σένα φροντίζω. Μὰ τώρα βρῆκα τὴν ἀγάπη. Γιατὶ δὲ θέλεις νὰ μὲ δῇς εὐτυχισμένο; Γνώρισε τὴ Μίκο Λύν, καὶ θὰ τὴν ἀγαπήσῃς... Αὐτή, ἀπὸ τὶς τόσες φορὲς ποὺ τὴν ἐχω μιλήσει γιὰ σένα, ἤθη σ' ἀγαπάει...

Ἡ γυναίκα ἔκαμε μιὰ νευρικὴ κίνησι.

— Ἡ θέσι σου εἶναι στὴν Ἀμερική, κοντὰ στοὺς ἀνθρώπους ποὺ σοῦ ταιριάζουν, κοντὰ σὲ μιὰ γυναίκα τῆς τάξεώς σου... Τίποτ ἄλλο δὲν ἔχω νὰ σοῦ πῶ...

Ὁ Στῆβ κύτταξε τὸ ρολόϊ του. Ἔβειχνε ἕξη, καὶ σὲ μιὰ ὥρα εἶχε ραντεβοῦ μὲ τὴν Μίκο Λύν.

Στὶς ἑπτά, βρισκόταν στὸ σπιτάκι τῆς Μίκο Λύν. Τὸν περίμενε ἐκείνη στὸν κῆπο. Κυττοῦσε πρὸς τὴν εἴσοδο. Βλέποντας τὴν ψηλὴ σιλουέτα του, ἔτρεξε κοντά του. Ἀγκαλιάστηκαν. Ὕστερα πρόσεξε τὸ πρόσωπό του. Τὰ μεγάλα ἀμυγδαλωτὰ μάτια της, θόλωσαν ἀπὸ μιὰ σκιὰ λύπης.

— Τί ἔχεις;

— Ἡ μητέρα μου ἀρνήθηκε νὰ σὲ γνωρίσῃ..., ἐπιμένει νὰ γυρίσουμε στὴν Ἀμερική.

— Θὰ φύγῃς;

— Σοῦ ἔχω μιλήσει γιὰ τὴν καρτερία τῆς... Φοβᾶμαι, πὼς μιὰ δυνατὴ σύγχυσι μπορεῖ νὰ τὴ σκοτώσῃ. Θὰ φύγω μαζί της...

Τὴν κύτταξε. Περίμενε πὼς τὰ μάτια της θὰ ἤταν γεμάτα δάκρυα, μὰ τὰ εἶδε χαμογελαστά, νὰ τὸν κυττοῦν μ' ἀγάπη.

— Λυπᾶσαι, Μίκο Λύν;

Δὲν τοῦ ἀπάντησε. Προχώρησαν πρὸς τὸ σπιτάκι. Στάθηκαν καὶ κύτταξαν τὸν κῆπο, τὴ μικρὴ λίμνη, τὶς ἀνθισμένες κερασιές. Κάθησαν στὰ φαλλί της στὸν ὄμιλο του. Αὐτὸς τὴν ἔσφιξε πάνω του.

— Σ' ἀγαπῶ, Μίκο Λύν..., ψιθύρισε.

— Κι' ἐγώ, Στῆβ...

— Λυπᾶσαι πού φεύγω;

Δὲ μίλησε ἐκείνη. Ἔνιωσε τὸ κορμάκι της νὰ τρέμῃ. Φίλησε τὰ μαῦρα μακριὰ μαλλιά της.

— Θέλεις νὰ ξαναρθω, Μίκο Λύν; — Θὰ παρακαλῶ τὸ Θεὸ σου νὰ σὲ στείλῃ πίσω!

Σηκώθηκαν. Πέρασαν στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ σπιτιοῦ. Λίγο ἀργότερα, κρατοῦσε στὴν ἀγκαλιά του τὸ λιπόβαρο κορμί της. Χάρηκε τὸν ἔρωτά της μ' ὅλη του τὴ δύναμι. Κι' ἐκείνη τὸν ἔσφιγγε μὲ τ' ἀδύνατα μπράτσα της. Δυνατά, ἀπελπισμένα, γιατὶ ἤταν βέβαιη πὼς αὐτὴ ἡ φορὰ ἦταν ἡ τελευταία ποὺ τὸν κρατοῦσε στὴν ἀγκαλιά της. Ὕστερα, ἀγκαλιασμένοι, ἀπόμειναν ἀκίνητοι κι' ἀμίλητοι, νὰ κυττάζουν ἀπὸ τὴ μισάνοιχτη πόρτα τὶς κερασιὲς τοῦ κήπου, ποὺ τὰ φυλλώματά τους τὰ σιγοκουνοῦσε ὁ ἀέρας...

Ὁ Στῆβ κύτταξε τὸ πρόσωπο τῆς νέας. Πόσο εἶχε σοβαρέψει! Πόσο πολὺ ἡ γκριμάτσα τῆς δυστυχίας τόχε παραμορφώσει. Θάφευγε καὶ δὲ θὰ τὴν ξανάβλεπε πιά; Θὰ ὑπάκουε στὴ θέλησι τῆς μητέρας του καὶ θ' ἀρνιόταν τὸν ἔρωτα, τὴν ἀγάπη, τὴν εὐτυχία; Ἔπρεπε νὰ παντρευτῇ κάποια πλούσια ἀριστοκράτισσα, ἀφήνοντας αὐτὴν τὴν ὁλόγυμνα Γιαπωνεζούλα μὲ τὰ μενάλα μάτια; Ἡ ἀγάπη κυριάρχησε στὴν καρδιά του. Τὴν ἀγκάλιασε μὲ λαρεια.

— Μικρὴ μου Γιαπωνεζούλα...., πρόφερε μὲ πάθος.

Τὰ χείλη της ἀκούμπησαν στὸ γυμνὸ στῆθος του.

— Μίκο Λύν, μίλησε, βλέπεις αὐτὴν τὴν κερασιά;

Τὸν κύτταξε μ' ἀπορία.

— Πρὶν τὸ τελευταῖο πέταλο ἀπὸ τ' ἄνθη της πέσῃ, θὰ εἶμαι καὶ πάλι κοντά σου..., στὸ ὁρκίζομαι..., συνέχισε ὁ Στῆβ.

Ἀναπηδήθηκε κι' ἐκείνη. Τὰ χέρια της γαντζώθηκαν στὸ λαιμό του. Τὰ μάτια της εἰσχώρησαν μέσ' τὰ δικά του. Βρῆκαν καὶ διάβασαν τὴν ἀλήθεια στὴν καρδιὰ του. Δὲ μίλησε. Μόνο πὼς τὸν τρόμαξε καὶ τὸν ἔσφιξε πάνω στὸ μικρὸ ὄρθο στῆθος της μὲ δύναμι.

. . . . . .

Ἐκείνη ἡ ἀνοιξιὰ κι' ἐκείνο τὸ καλοκαίρι ἔφυγαν, χωρὶς ὁ Στῆβ νὰ ξαναρθῇ. Μὲ μάτια γεμάτα μελαγχολία καὶ πόνο, ἡ Μίκο Λὺν εἶχε παρακολουθήσει καὶ τὸ τελευταῖο πέταλο τῆς κερασιᾶς νὰ πέφτῃ.

Καὶ ἤρθε ὁ χειμώνας. Τὰ γυμνὰ κλαδιὰ ἀπὸ τὶς κερασιὲς λύγιζαν στὸ δυνατὸ ἀνάσαμα τ' ἀέρα. Μὰ ἡ Μίκο Λὺν περίμενε... . Ἴσως ὁ Στῆβ νὰ ξαναγύριζε. Μὰ ἡ Μίκο Λὺν περίμενε... Ἀργά, βαρύς, ἀτέλειωτος κύλησε ὁ χειμώνας. Οἱ κερασιὲς ξανάβγαλαν φύλλα καὶ ἄνθη. Ἡ Μίκο Λὺν τὰ κυττοῦσε, κι' ὅταν φυσοῦσε, βλέποντας τὰ πέταλά τους νὰ πέφτουν, ἔνιωθε τὴν καρδιά της νὰ τρέμῃ, νὰ σπαρταρᾷ ἀπὸ τὴν ἀγωνία. Ὄρθια στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ της κύτταζε τὸν οὐρανό, ἔφερνε τὰ χέρια μποστὰ στὸ μικρὸ στῆθος της, καὶ νοερὰ παρακαλοῦσε:

— Θεέ τοῦ Στῆβ, στεῖλε τον καὶ πάλι κοντά μου!..

Οἱ μέρες περνοῦσαν.

Τριγύριζε στὸν κῆπο. Ἐπισκεπτόταν τὶς γωνιὲς ποὺ εἶχε καθήσει μ' ἐκεῖνον. Χαμογελοῦσε στὸ παγκάκι, χάϊδευε μὲ τὸ τρυφερὸ χέρι της τοὺς κορμοὺς τῶν δέντρων, ποὺ εἶχε ἀκουμπήσει ἐκεῖνος, καὶ τὴν ἐπιφάνεια τοῦ ξύλινου πάγκου. Στεκόταν ἀντίκρυ ἀπὸ τὴ μικρὴ λιμνούλα,καὶ ὁλόενα ψιθύριζε:

— Ἔλα, ἀγάπη μου... Ἔλα, Στῆβ...

Ἡ ἀναμονή, ἡ μελαγχολία, ἡ ἀπέραντη ἐπιθυμία, κλόνισαν τὴν ὑγεία τῆς Μίκο Λὺν καὶ, καθὼς τέλειωνε ἡ ἄνοιξι, καθὼς τὰ πέταλα ἀπὸ τ' ἄνθια τῶν κερασιῶν εἶχαν ἀρχίσει νὰ πέφτουν, ἔπεσε κι' αὐτὴ ἄρρωστη. Ἡ μοναδικὴ συγγενής της, ἡ Ὄττο Μίνχ, ἡ γριὰ ἀδελφὴ τοῦ νεκροῦ πατέρα της, τὴν περιποιόταν καὶ προσπαθοῦσε νὰ τὴν παρηγορήσῃ.

Μὰ ἡ Μίκο Λύν, ξαπλωμένη στὸ στρῶμα της, κύτταζε ἀπὸ τὴν πάντα μισάνοιχτη πόρτα τὴν ἀνθισμένη κερασιά, μπροστὰ ἀπὸ τὸ σπίτι, καὶ μετροῦσε τὰ πέταλα ποὺ ἔπεφταν στὸ ἄπαλο φύσημα τ' ἀνέμου. Μὲ μάτια πλημμυρισμένα θλῖψι, παρακολοθοῦσε τὸ στριφογύρισμό τους, καὶ τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου της γινόταν ὁλοένα πιὸ ἀχνό.

Μικο Λὺν περίμενε μακριὰ ἀπὸ τὸ θάνατο ὁ ἔρχομος τοῦ Στῆβ, ὅπως τὸ χέρι του κράτησε μακριὰ ἀπὸ τὸ χῶρι του τὸ τελευταῖο πέταλο τῆς κερασιᾶς.

Τὰ μάτια της τὸν κυττοῦσαν. Τὰ χέρια της ὑψώθηκαν.Τυλίχτηκαν γύρω ἀπὸ τὸ λαιμό του. Τὸν ἀγκάλιαζε. Ἐκεῖνος ἀκούμπησε τὸ πέταλο σε. Ἐκεῖνος ἀκούμπησε τὸ πέταλο στὰ στρωσίδια καὶ τὴν ἔσφιξε μὲ λατρεία στὸ στῆθος του.

— Ἀγάπη μου, ψιθύριζε.

Στὸ μικρὸ δωμάτιο εἶχε ἁπλωθῇ τὸ σκοτάδι. Μὰ γιὰ τὴν Μίκο Λύν, τὰ μάτια τοῦ ἀγαπημένου της σκόρπιζαν ἄπλετο φῶς. Γῆς μιλοῦσε:

— Ὅταν φτάσαμε στὴν Ἀμερική, προσπάθησα νὰ πείσω τὴ μητέρα μου ν' ἀλλάξῃ γνώμη. Ἐπέμενε νὰ παντρευτῶ τὴν Ἄννυ. Ἀρνιόμουν. Πέρασε καιρός. Κανεὶς ἀπὸ τοὺς δυό μας δὲν ἄλλαζε. Μόνο πού ἐγώ, μέρα μὲ τὴ μέρα, ὁλοένα καὶ περισσότερο κλεινόμουν στὸν ἑαυτό μου, Μιλοῦσα λιγώτερο καὶ δὲ γελοῦσα ποτέ. Δὲν ἤθελα νὰ σοῦ γράψω, γιατὶ δὲν ἤξερα ἂν θαρχόμουν ποτὲ κοντά σου καὶ δὲν ἤθελα νὰ σοῦ δώσω ψεύτικες ἐλπίδες. Πρὶν ἀπὸ λίγο καιρό, μιὰ θεομάσια μέρα, ἡ μητέρα μου μὲ κάλεσε κοντά της. Ἦρα μου μὲ κάλεσε κοντά της. Ἦταν κι' αὐτὴ πολὺ λυπημένη. Μ' ἀγαπάει. Κατάλαβε, πὼς δ,τι ἔνωνε ἐσένα μ' ἐμένα, ἦταν πολὺ πιὸ δυνατὸ ἀπ' ὅσο νόμιζε. Κατάλαβε, τίποτα δὲν πὼς τὴν ἀλήθινὴ ἀγάπη, εἶπε: «Πῆγαινε λοιπὸν στὴν ἀγαπημένη σου.». Τώρα μᾶς περιμένει στὴν Ἀμερική καὶ τοὺς δυό... Κλαίς, Μίκο Λύν; Δὲ μίλησε ἡ νέα. Κι' αὐτός, μὲ τὸ σκοτάδι, τὴν πῆρε στὴν ἀγκαλιά του, τὴν φίλησε στὰ μαῦρα μαλλιά της, κι' ἀπόμειναν ἀκίνητος μ' ἀκούμπησε τοὺς χτύπους τῆς καρδιᾶς του, ποὺ ἐνώνονταν μὲ τοὺς χτύπους τῆς κοσδιᾶς ἐκείνης.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ ΡΟΔΙΤΗΣ

Η ΣΕΛΙΔΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Η ΓΚΑΡΝΤΑΡΟΜΠΑ ΜΕ «ΠΟΥΑ»

Τὸ γαρνίρισμα ἑνὸς ρούχου μὲ «πουὰ» ἀποτελεῖ, ὅπως φαίνεται ἀπὸ τὶς πρόσφατες ἐπιδείξεις μόδας στὸ Παρίσι καὶ στὰ ἄλλα κέντρα μόδας, τὴν τελευταία λέξι τῆς ἐφετεινῆς σαιζόν. Μὰ δὲν γαρνίρονται μόνο τὰ φορέματα ἢ τὰ ἄλλα ροῦχα μὲ «πουά»: Συχνὰ ἡ μπλούζα, τὸ φόρεμα ἢ τὸ καλοκαιρινὸ μαντὼ εἶναι ὁλότελα φτιαγμένα ἀπὸ ὑφάσματα, ποὺ ἔχουν σχέδια μὲ «πουὰ». Οἱ βοῦλες αὐτὲς ποικίλλουν, μπορεῖ δηλαδὴ νὰ εἶναι μικροσκοπικὰ μικρὲς ἢ μεγάλες σὰν κέρματα. Συνηθίζονται τὰ ἀνοιχτόχρωμα «πουὰ» πάνω σὲ σκοῦρο φόντο, ἢ τὰ σκουρόχρωμα «πουὰ» πάνω σὲ ἄσπρο ἢ ἄλλο ἀνοιχτόχρωμο ὕφασμα.

Ἀπὸ 2 μ. 50 σὲ 90 π. φάρδος, ἢ 1 μ. 55 σὲ 140 π. ἄσπρο σαντούγκ, θὰ φτιάξετε ἕνα ἴσιο φόρεμα, μὲ κόψι πάνω ἀπὸ τὸ στῆθος κι' ἕνωσι τοῦ νωμίτη μὲ τὸ ὑπόλοιπο μονοκόμματο φόρεμα μὲ τονισμένες σοῦρες. Ὁ νωμίτης ἔχει κουμπωτὴ «πάτ», ποὺ φτάνει μέχρι τὸ φόρεμα. Κουμπώνει, δηλαδή, μ' ἕνα κουμπὶ πάνω σ' αὐτό. Ἡ γαρνιτούρα τοῦ φορέματος εἶναι ἕνας μικρὸς στρογγυλὸς γιακὰς ἀπὸ σκουρόχρωμο μεταξωτὸ μὲ ἄσπρα «πουά». Μιὰ ἀσορτὶ μεταξωτὴ κορδέλλα συγκρατεῖ τὰ μαλλιά.

Πολὺ ὄμορφο εἶναι ἕνα ἄλλο παριζιάνικο τρουὰ - πιές: Ἡ ἴσια φούστα μὲ ἐφαρμοστὴ ζώνη καὶ ἡ ρηχτὴ ζακέττα «μπὸρ - μὲ - μπὸρ» γίνονται ἀπὸ ἄσπρο σαντούγκ καὶ ἡ λοξὰ κομμένη μπλούζα, χωρὶς γιακᾶ, μὲ ντραπὲ ζώνη, ποὺ περνάει ἀπὸ τὶς θηλειὲς τῆς φούστας, γίνεται ἀπὸ μπλὲ τουΐλ μὲ ἄσπρα «πουά». Σᾶς χρειάζονται γιὰ τὸ ταγιὲρ 1 μ. 75 σὲ 140 π. ἢ 2 μ. 85 σὲ 90 π. Γιὰ τὴ μπλούζα καὶ τὸ γιακᾶ - σιμόκιγκ τῆς ζακέττας, σᾶς χρειάζονται 1 μ. 75 σὲ 90 π. ἢ 1 μ. 15 σὲ 140 π. τουΐλ.

Ἀπὸ ἄσπρο τουὰλ μὲ μπλὲ «πουὰ» θὰ φτιάξετε ἕνα ὄμορφο μονοκόμματο φόρεμα χωρὶς μανίκια, μὲ στρογγυλὸ, λίγο ξεχειλωτὸ στεκολιτέ. Μιὰ πλατιὰ πιέττα στὴ μιὰ πλευρὰ τοῦ φορέματος, ποὺ ἔχει διπλὴ κάθετη σειρὰ ἀπὸ κουμπιά, μιμεῖται ἕνα ψευτο-διπλὸ κούμπωμα. Τὸ πραγματικὸ ἄνοιγμα τοῦ φορέματος εἶναι στὴν πλάτη, μ' ἕνα μεγάλο φερμουάρ. Γιὰ τὸ ὄμορφο αὐτὸ φόρεμα θέλετε 2 μ. 70 σὲ 90 π. ἢ 2 μ. 35 σὲ 140 π.

Πολὺ χαριτωμένες εἶναι οἱ γαρνιτοῦρες μὲ «πουὰ» σὲ δυὸ «ἐκδόσεις»: Τὸ κορσὰζ γίνεται ἀπὸ σκοῦρο ὕφασμα μὲ ἄσπρα «πουὰ» καὶ ὁ γιακᾶς, καθὼς καὶ ἡ φούστα, φτιάχνονται ἀπὸ ἄσπρο ὕφασμα μὲ σκούρα «πουά». Μπορεῖτε ἐπίσης νὰ φρεσκάρετε κάθε περυσινὸ φόρεμα, προσθέτοντάς του δυὸ τσέπες - μαργαρίτες ἀπὸ μαῦρο μονόχρωμο ὕφασμα, ποὺ ἔχει ἀπὸ πάνω ἕνα μαῦρο μεταξωτὸ κρίκο μὲ μικρὰ ἄσπρα «πουά», γαζωτὸ μόνο στὸ μισό του. Κάθε μαργαρίτα ἀποτελεῖ ἔτσι κι' ἀπὸ μιὰ τσέπη.

Ἂν πρόκειται ν' ἀγοράσετε μιὰ καινούρια ὀμπρέλλα γιὰ τὸν ἥλιο, φροντίστε νὰ εἶναι ἀπὸ νάϋλον μὲ «πουά». Τὰ μοντέρνα μπερέ, ἐξ ἄλλου, γίνονται τώρα πάντα ἀπὸ ἕνα ὑφασμα μὲ «πουὰ» καὶ στολίζονται στὴν κο-

Κομψὸ βραδυνὸ φόρεμα τῆς Ρώς, ἀπὸ ἄσπρο - χρυσὸ Τεργκὰλ μπροσέ, μὲ ἀσορτὶ μικρὸ «σπένσερ» - ζακέττα».

Ἄσπρα ροῦχα μὲ καὶ χωρὶς ξένες γαρνιτοῦρες: α) φόρεμα γιὰ τὸ πρωΐ, β) τρουβὰ πιὲς γιὰ τὸ ἀπόγευμα, γ) κομψὸ μικρὸ φόρεμα, μὲ γαρνιτούρα «πουά», δ) ντὲ - πιὲς γιὰ τὶς γεμάτες γυναῖκες: μοντέλο τῆς παριζιάνικης μόδας.

ρυφή τους μ' ἕνα σκουρόχρωμο μεγάλο πομπόν.

Στὸ Παρίσι λανσάρονται τελευταῖα παπούτσια μὲ ἀσσορτὶ τσάντες, καὶ τὰ δυὸ φτιαγμένα ἀπὸ σκοῦρο ὑφασμα ἢ καὶ δέρμα, μὲ ἄσπρα «πουά». Μιὰ ὡραιοτάτη γαιρνιτούρα γιὰ κάθε ἁπλὸ ἄσπρο φόρεμα εἶναι μιὰ φαρδειὰ φάσα στὸ τετράγωνο ντεκολτέ, φτιασμένη ἀπὸ ἄσπρο σαντούγκ μὲ σκοῦρα «πουά», στολισμένη μ' ἕνα ἄσπρο λουλούδι καὶ μὲ φιόγκο ἢ μπλὲ φεστόνια.

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Πρόκειται γιὰ τὰ νέα μοντέλα, ποὺ φορι-ούνται τόσο τὸ πρωΐ, ὅσο καὶ τὸ ἀπόγευμα καὶ ποὺ εἶναι εἰδικὰ μελετημένα γιὰ τὴν ἐποχὴ αὐτή, ὅπου ξεκινάει κανεὶς γιὰ τὴν ἔποχὴ δρομή, μὰ θέλει νὰ εἶναι καταλληλια ντυμένος γιὰ τὸ χορὸ σὲ μικρὸ κύκλο, ποὺ θὰ ἀκολουθήσῃ, χωρὶς νὰ εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ ἀλλάξῃ ροῦχα.

Πολὺ ὄμορφο εἶναι ἕνα πταριζιάνικο μοντέλο, ραμμένο ἀπὸ ἄσπρο ὑφασμα μὲ μπλὲ «πουά». Ἡ φούστα του πταίρνει τὸ ἀπαιτούμενο φάρδος της χάρις σὲ δυὸ κουφόπιετες, ποὺ ἀρχίζουν κάτω ἀπὸ τὶς σχιστὲς τσέπες, ποὺ εἶναι τοποθετημένες πάνω στοὺς γοφούς. Ἡ φάσα στὸ ὄβάλ καὶ ξεχειλωτὸ ντεκολτὲ καὶ στὶς μασχάλες, ἡ στενή, περασμένη ἀπὸ θηλειές, ζώνη, καθὼς καὶ τὰ στρογγυλὰ ραμπτὰ εἶναι ἀπὸ μονόχρωμο μπλὲ ὑφασμα. Τὸ φόρεμα γίνεται πολὺ ὄμορφο ἀπὸ τουάλ φιμπράν ἢ ἀπὸ τουΐλ.

Ἕνα φόρεμα - ποδιὰ τῆς μόδας, μὲ ἐλαφρὰ ταγιέρ, ποὺ κουμπώνει ἄμως στὴν ἀνάγκη καὶ μέχρι τὰ πέτα. Τὸ σχεδὸν ἴσιο φόρεμα ἔχει μπροστὰ ἴσιο ντεκολτὲ μὲ μπρετέλλες καὶ πίσω πιὸ μεγάλο, λίγο στρογγυλεμένο ντεκολτέ. Στὸ ὕψος τοῦ στήθους τοποθετοῦνται δυὸ κουμπωτὰ ψευτοραμπά. Ἀπὸ ἐκεῖ πρὸς τὰ κάτω καὶ μέχρι τὸ στρίφωμα, ξεκινοῦν σὲ κάθε πλευρὰ διπλὰ γαζιά, ποὺ καμουφλάρουν τὶς μακριὲς πένσες.

Τὸ σύνολο τυνὶκ - φούστα ἔχει ἕνα «ἐνκρυστὲ» πλαστρὸν μὲ βελονιὲς γιὰ γαρνιτούρα καὶ οἱ στρογγυλεμένες γραμμὲς τοῦ «πλαστρὸν» συνεχίζονται πάνω στὴν ἐβαζὲ φούστα, ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ ἓξη λοξὰ φύλλα.

ΓΑΡΝΙΤΟΥΡΕΣ ΓΙΑ ΑΣΠΡΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Ὑπάρχουν πολλοὶ τρόποι γιὰ νὰ σπάσετε τὴ μονοτονία ἑνὸς ἄσπρου φορέματος. Θὰ σᾶς περιγράψουμε τώρα τοὺς πιὸ χαρακτηριστικοὺς γιὰ τὴν καινούργια μόδα. Μπορεῖτε νὰ γαρνίρετε τὸ φόρεμά σας μὲ μιὰ χρωματιστὴ ἐνκρυστὲ ζώνη, ποὺ ξεκινάει ἀπὸ τὶς μπροστινὲς πένσες καὶ δένεται μπροστά. Τὸ μπερὲ καὶ ἡ τσάντα εἶναι στὸ ἴδιο χρῶμα, κατὰ προτίμησι μπέζ.

Μιὰ συκλαμὲν δαντέλλα σὲ στὺλ μπολερό, μ' ἕνα μὼβ λουλούδι στὸ στρογγυλὸ μεγάλο ντεκολτὲ καὶ ἀσσορτὶ καπέλλο, δίνει μιὰ πολὺ ἀμπιγιὲ νότα στὸ φόρεμα. Ἐπίσης τὰ τυρκουάζ κουμπιά, μὲ συμπλήρωμα ἕνα τυρκουάζ μπερὲ καὶ ὅμοια γάντια. Ἂν θέλετε, τούναντίον, νὰ ἐπιτύχετε μιὰ σπορτὶβ ἐμφάνισι μὲ τὸ ἴδιο ἄσπρο ἴσιο φόρεμα, θὰ τὸ γαρνίρετε πχ. μὲ μπλὲ καὶ κόκκινα κάθετα γαζιά, μπροστὰ στὴ μέση καὶ πάνω στὶς πλαϊνὲς ραφὲς καὶ θὰ τὸ φινίρετε μ' ἕνα μπλὲ - κόκκινο ρέλιασμα στὸ μικρὸ ντεκολτὲ καὶ στὶς μασχάλες. Μπορεῖτε ἐπίσης νὰ τὸ γαρνίρετε μόνο μὲ δυὸ σειρὲς ἀπὸ χρυσᾶ κουμπιὰ καὶ νὰ συμπληρώσετε τὸ ντύσιμό σας μὲ μιὰ μεγάλη, ψάθινη τσάντα, χρώματος μπρίκ, καὶ μ' ἕνα ἀσσορτὶ ψάθινο μπερὲ μὲ μεγάλη φούντα, ἐπίσης ἀπὸ ψάθα.

ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ Μ' ΕΝΑ ΜΑΝΤΗΛΙ

Ἡ κάθε γυναῖκα ξέρει ὅτι μπορεῖ νὰ φτιάξῃ ἀκόμη κι' ἕνα φόρεμα μὲ μερικὰ ἐμπριμὲ μαντήλια. Σήμερα θὰ σᾶς ἐξηγήσωμε πῶς νὰ φτιάξετε ἕνα χαριτωμένο μοντέρνο «μπερὲ» - τυρμπὰν ἀπὸ ἕνα μαντήλι καὶ μιὰ μικρὴ βάσι - καλὸτ. Σᾶς χρειάζεται ἕνα φουλάρι 80 π. Χ 80 π. (δηλαδὴ ἴσιο φάρδος καὶ πλάτος) καὶ ἐβαζὲ γραμμή, ἴσιο ντεκολτὲ μπροστὰ καὶ μυτερὸ στὴν πλάτη, καθὼς καὶ μὲ πλάτη - πορτφεΐγ (σταυρωτὴ κι' ἀνοιχτὴ) δένεται μπροστὰ μὲ τὴ ζώνη ποὺ ξεκινάει ἀπὸ τὴν πλάτη. Γίνεται, δέ, ἀπὸ 3 μ. 75 σὲ 90 π. ἢ 3 μ. 40 σὲ 100 π. ἀτσαλάκωτου ὑφάσματος. Τὸ πρακτικὸ αὐτὸ μοντέλο, μὲ βαθειὲς κουφόπιετες στὴ φούστα καὶ κούμπωμα στὸ κορσάζ, ποὺ ταιριάζει γιὰ κάθε-εὐκαιρία, δίνει ἰδιαίτερη χάρι στὶς γεμάτες γυναῖκες, κι' αὐτὸ χάρις στὶς μακρυὲς καὶ διπλὲς βελονιὲς ποὺ καμουφλάρουν τὶς πένσες στὸ κορσὰζ καὶ συνεχίζονται μέχρι τὸ ἄνοιγμα ἀπὸ τὶς κουφόπιετες στὴ φούστα (κάτω ἀπὸ τοὺς γοφούς).

ΣΥΝΟΛΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Θὰ σᾶς περιγράψωμε σήμερα δυὸ βασικὰ σύνολα τῆς καινούργιας μόδας: ἕνα σύνολο σύνολα τῆς καινούργιας μόδας: ἕνα σύνολο σύνολα τῆς καινούργιας μόδας: ἕνα σύνολο μπλούζα - φόρεμα καὶ ζακέττα κι'

Γαρνιτούρες μὲ «πουὰ» σὲ τελευταῖο στύλ, γιὰ κάθε ἡλικία.

φορμαρισμένες τὶς πλαϊνὲς ραφές, κλείνει μὲ ἕξη κουμπιὰ κι' ἔχει ραφὴ στὴν πλάτη καὶ μπροστὰ δυὸ ἐξωτερικὲς μεγάλες κουμπωτὲς τσέπες χωρὶς ραμπά.

"Αν προτιμᾶτε ἀντὶ τοῦ καμπᾶν μιὰ ζακέττα σὲ ἀγγλικὸ στύλ, θὰ πάρετε 1 μ. 70 σὲ 140 π. ριγωτοῦ ὑφάσματος καὶ θὰ ράψετε μιὰ ἴσια, μάλλον κοντὴ ζακέττα, μὲ μικρὰ πέτα καὶ τρεῖς τσέπες χωρὶς ραμπά.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Γιὰ τὸ σπίτι.

* Τὸ μάρμαρο πλένεται μὲ σκέτο νερό. "Αν εἶναι πολὺ λερωμένο, χρησιμοποιῆστε ἕνα ὑγρὸ ἀπορρυπαντικό, ἀλλὰ ποτὲ σαπούνι οὔτε ξίδι.

* Οἱ καινούργιες ἐμαγιὲ κατσαρόλες ἔχουν πάντα μιὰ χαρακτηριστικὴ μυρωδιά, ποὺ πρέπει νὰ τὴν ἀφαιρέσετε πρὶν νὰ τὶς χρησιμοποιήσετε, βάζοντας νὰ βράση μέσα σ' αὐτὲς ἕνα μίγμα ἀπὸ λάδι καὶ νερό.

* "Αν τὸ φαγητό σας καῆ στὴν κατσαρόλα, βάλτε την ἀμέσως σ' ἕνα δοχεῖο μὲ κρῦο νερό. Ὁ ἀτμὸς θὰ συμπυκνωθῆ στὸ βάθος καὶ θὰ ἐμποδίση τὴ γεῦση τοῦ καμένου νὰ μεταδοθῆ σ' ὅλο τὸ φαγητό.

* Γιὰ νὰ ἐξακριβώσετε ἂν τὸ γάλα εἶναι ἀγνὸ (δηλαδὴ ὅτι δὲν εἶναι ἀνακατεμένο μὲ νερό), βυθίζετε σ' αὐτὸ μιὰ γυαλιστερὴ βελόνα πλεξίματος. "Αν θὰ μείνη λίγο γάλα κολλημένο στὸ κάτω μέρος τῆς βελόνας καὶ στὴν ἄκρη της μιὰ πηχτή σταγόνα, τὸ γάλα εἶναι ὁπωσδήποτε ἀγνό.

* "Αν τὰ γυαλικά σας (ποτήρια, κανάτες, κλπ.) ἔχουν σχηματίσει στὸ ἐσωτερικό τους πουρί, θὰ τὰ καθαρίσετε, τρίβοντάς τα μ' ἕνα πανάκι βουτηγμένο σ' ἕνα μίγμα ἀπὸ ἀλάτι καὶ ξίδι.

Καλοκαιρινὸ ταγιὲρ ἀπὸ ἄσπρο βαμβακερὸ πικέ, μὲ γιακᾶ «μπεμπὲ» καὶ στρογγυλὲς μπάσκ.

Η ΓΚΑΡΝΤΑΡΟΜΠΑ ΤΗΣ ΚΟΠΕΛΙΤΣΑΣ

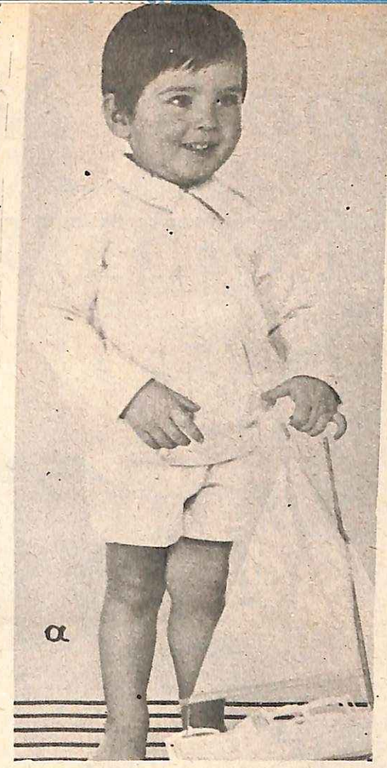
Πολὺ πρακτικὸ καὶ χαριτωμένο εἶναι γιὰ τὴν ἡλικία αὐτὴ ἕνα φόρεμα - παντελόνι. Τὸ κορσάζ ἔχει μπροστὰ ἕναν ἴσιο νωμίτη, μὲ δυὸ πλὰ γαζιά, κούμπωμα σὲ στὺλ σεμιζιὲ μέχρι τοὺς γοφοὺς καὶ γιακᾶ - ταγιέρ, μὲ πάτ στοὺς ὤμους ἢ πάνω στὸ τελευταῖο τμῆμα τοῦ μανικιοῦ. Ἡ φούστα - παντελόνι ἔχει μπρὸς καὶ πίσω μιὰ βαθιὰ κουφόπιεττες καὶ κουμπωτὲς τσέπες μὲ κουφόπιεττες καὶ κουμπωτὰ ρομπά, καθὼς καὶ θηλειές, ἀπ' ὅπου περνάει ἡ δερμάτινη ζώνη. Γιὰ τὸ φόρεμα αὐτὸ χρειάζονται 3 μ. σὲ 140 π. ἢ 4 μ. 60 σὲ 90 π.

Τὸ ντὲ - πιὲς φούστα - μπλουζὸν εἶναι πολὺ νεανικὸ καὶ γίνεται ἀπὸ 2 μ. 40 σὲ 140 π. ἢ 3 μ. 50 σὲ 90 π. Ἀποτελεῖται ἀπὸ ἕνα μπλουζόν, μὲ μικρὸ στρογγυλὸ ντεκολτέ, μὲ μεγάλο φερμουὰρ καὶ μὲ ἐνκρυστὲ ζώνη πάνω στοὺς γοφούς. Ἡ ἐβαζὲ φούστα γίνεται ἀπὸ ἕξη φύλλα. "Ολες οἱ ραφὲς στὴ φούστα καὶ στὸ μπλουζὸν γαρνίρονται μὲ διπλὲς βελονιὲς σὲ ἄλλο χρῶμα.

Γιὰ μιὰ ἴσια φούστα θὰ χρειασθῆτε 95 π. σὲ 140 π. Ἔχει ραφὴ στὰ πλάγια καὶ στὴν πλάτη. Ἡ τελευταία αὐτὴ ραφὴ τελειώνει μὲ μιὰ πλατιὰ πιέττα καὶ ἡ φούστα μοντάρεται σὲ μιὰ ζώνη ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα. Γιὰ τὸ καλοκαιρινὸ «καμπᾶν» τῆς κοπελλίτσας, ἀπὸ ποπλίνα ἢ ἀπὸ μιὰ καλοκαιρινὴ γκαμπαρντίνα (τὸ ροῦχο αὐτὸ εἶναι ἀπαραίτητο γιὰ τὶς ἐκδρομὲς καὶ γιὰ τὴν ἐξοχή), σᾶς χρειάζονται 2 μ. σὲ 140 π. ἢ 2 μ. 85 σὲ 90 π. Ἔχει

Τὸ πρωϊνὸ ντύσιμο τῆς κοπελλίτσας: πτὶ - κπορὼ γιὰ τὴ μπλούζα καὶ μονόχρωμο τουὰλ γιὰ τὴν ἴσια φούστα.

α

* "Αν βάλετε δυὸ ποτήρια, τὸ ἕνα μέσα στὸ ἄλλο, καὶ ὕστερα δὲν μπορεῖτε νὰ τὰ χωρίσετε, πρέπει νὰ βυθίσετε τὸ κάτω ποτήρι σὲ ζεστὸ νερὸ καὶ νὰ ρίξετε στὸ ἀπὸ πάνω νερὸ κρύο. Ἡ θερμότητα θὰ διαστείλη τὸ ἕνα καὶ τὸ κρῦο νερὸ θὰ κάνη τὸ ἄλλο νὰ συστολῆ. Ἔτσι θὰ ξεκολλήσουν.

* Δὲν πρέπει νὰ ἀλείφετε τὶς φόρμες τῶν γλυκῶν μὲ βούτυρο, γιατὶ τὸ βούτυρο περιέχει καὶ νερὸ κι' ἔτσι τὸ γλυκὸ κινδυνεύει νὰ κολλήση. Γι' αὐτὸ εἶναι προτιμότερο νὰ χρησιμοποιῆτε λάδι. Φτάνει νὰ ρίξετε μερικὲς σταγόνες, νὰ τὶς ἁπλώσετε μὲ τὸ πινελάκι καὶ ὕστερα νὰ πασπαλίσετε μὲ ἀλεύρι ἢ κοπανισμένη φρυγανιά.

* "Αν ἕνα φαγητὸ εἶναι πολὺ ἁλατισμένο, μπορεῖτε νὰ τὸ διορθώσετε προσθέτοντας λίγη ζάχαρη. Κανεὶς δὲν θὰ τὸ καταλάβη. Ἡ ζάχαρη θὰ ἐξουδετερώση τὸ ὑπερβολικὸ ἁλάτι, χωρὶς νὰ αἰσθανθῆ κανεὶς τὴ γεῦση της.

* Τὰ πήλινα ἀντικείμενα, ποὺ ἔχουν λερωθῆ πολύ, τρίβονται μ' ἕνα ὑγρὸ πανάκι ἢ μ' ἕνα πανὶ στεγνό, ἀλλὰ πολὺ σκληρό.

* Ποτὲ δὲν πρέπει νὰ πλένετε τὰ χορταρικά, πρὶν τὰ βάλετε στὸ ψυγεῖο. Φτάνει νὰ τὰ καθαρίζετε μ' ἕνα πανάκι.

* Τὸ πίτουρο, ζεσταμένο στὸ φοῦρνο, χρησιμοποιεῖται γιὰ νὰ καθαρίζωνται πέτσινα γάντια, βοῦρτσες μαλλιῶν καὶ τραπουλόχαρτα.

* Τὸ οἰνόπνευμα, ἡ βενζίνη, τὸ πετρέλαιο καὶ ὅλες οἱ εὐφλεκτες ὕλες πρέπει νὰ μένουν μακρυὰ ἀπὸ τὴν κουζίνα καὶ ἀκόμα ἀπὸ τὰ δωμάτια, ὅπου καπνίζουν τσιγάρα.

Τὸ παιδὶ στὴν πλάζ: ντὲ - πιὲς γιὰ τὸ ἀγοράκι (α), φόρεμα μὲ φερμουὰρ γιὰ τὸ μεγαλύτερο ἀγοράκι (β), καὶ κὰς-μαγιὸ γιὰ τὸ κοριτσάκι (γ).

β

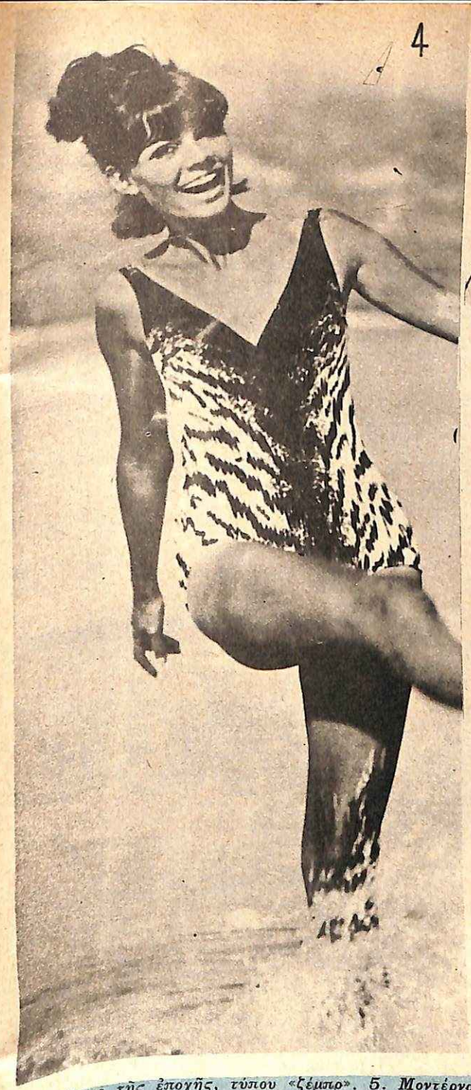
γ

Ἡ Σύγχρονη Νεράϊδα

Τὰ μαγιὸ καὶ τὸ μοντέρνο ντύσιμο στὴν πλάζ.

1. Μοντέρνο παριζιάνικο μπικίνι, ἀπὸ Ριλσὰν Νυλφράνς, σὲ δυὸ ἀντίθετα χρώματα.
2. Τρουβὰ - πιὲς ἀπὸ βαμβακερὸ βουάλ: Ἡ φυχτὴ ζακέττα μένει χωρὶς φόδρα.
3. Μοντέρνο μαγιὸ σὲ τρία χρώματα.

4. Μαγιὸ τῆς ἐποχῆς, τύπου «ζέμπο». 5. Μοντέρνα πυτζάμα γιὰ τὴν πλάζ. 6. Τελευταῖο μοντέλο τυνὶκ - πανταλόνι, σὲ κινέζικο στύλ. 7. Ζακέττα - μαρινιὲρ γιὰ τὶς λεπτὲς γυναῖκες. Προσοχή: Τὸ μαγιὸ σας πρέπει νὰ εἶναι σὲ ἀρίστη κατάστασι καὶ κατὰ προτίμησι μονόχρωμο! 8. Κοντὸ «πουνκάμισο», μὲ σχιστὲς ραφὲς καὶ κούμπωμα στοὺς ὤμους. 9. Ὁμορφο πουλόβερ γιὰ τὴν βαρκάδα, πλεχτὸ μὲ τὸ βελονάκι. 10. Χαριτωμένο φορεματάκι γιὰ τὸ μικρὸ παιδί, γιὰ τὴν πλάζ καὶ τὸ παιχνίδι.

Ἡ μόδα τοῦ ἐμπριμὲ κατέκτησε ἐφέτος κυριολεκτικὰ τὴν πλάζ. Ἐμπριμὲ εἶναι τὰ μαγιό, εἴτε μὲ λουλούδια, εἴτε σὲ στὺλ «γούνας». Ἐμπριμὲ εἶναι καὶ ὅλα τὰ ρούχα ποὺ σᾶς χρειάζονται γιὰ τὴν πλάζ: τὸ ντὲ-πιὲς (μπικίνι), τὸ σύνολο πανταλόνι—τυνίκ, τὸ κοντὸ «πουκάμισο», ἡ ριχτὴ ζακέττα—μαρινιὲρ (μὲ μονόχρωμο φέλιασμα καὶ δεμένο κορδόνι), καθὼς καὶ ἡ πυτζάμα. Οἱ μοντέρνες πυτζάμες γίνονται ὡστόσο ἐπίσης ἀπὸ ριγωτὸ ὕφασμα, μὲ πολὺ πρωτότυπη κούπ: Συνδυάζονται, δηλαδή, ἕνα 3)4 πανταλόνι μὲ μιὰ μακρυὰ ζακέττα, ποὺ ἔχει σχιστὲς πλαϊνὲς ραφὲς καὶ μικρὸ στρογγυλὸ ντεκολτὲ χωρὶς γιακᾶ. Φοριέται μὲ ζώνη καὶ γαρνίρεται μὲ μεγάλες τετράγωνες τσέπες, κομμένες μὲ τὸ ὕφασμα σὲ ὁριζόντια γραμμή, ἐνῶ ὅλο τὸ ροῦχο γίνεται ἀπὸ τὸ ὕφασμα μὲ κάθετες τὶς γραμμές. Ἂν εἶστε πολὺ λεπτή, μπορεῖτε νὰ φτιάξετε τὸ πανταλόνι μὲ κάθετες ρίγες καὶ τὴ ζακέττα μὲ ὁριζόντιες.

Γιὰ τὴ βαρκάδα, θὰ φορέσετε τὴν ἡμέρα ἕνα πλεχτὸ πουλόβερ—τυνὶκ ἀπὸ κοτὸν—περλὲ μὲ ἀσορτὶ κασκέττο, καὶ τὰ δυὸ σὲ δαντελωτὸ σχέδιο. Γιὰ τὶς δροσερὲς ὧρες, σᾶς χρειάζονται ἐπὶ πλέον ἕνα 3)4 πανταλόνι καὶ ἕνα καμπὰν ἀπὸ στερεὸ ὕφασμα.

Τὰ μοντέρνα μαγιὸ καὶ τὰ μπικίνι γίνονται συχνὰ δίχρωμα καὶ τρίχρωμα, μὲ συνδυασμὸ ἀπὸ τρίγωνα ἢ φάσες. Ἕνα τελευταῖο περιζιάνικο μπικίνι, φτιαγμένο ἀπὸ ἄσπρο καὶ κόκκινο Ριλσάν, κατέκτησε ὅλες τὶς νέες γυναῖκες ποὺ παρακολούθησαν μιὰ ἀπὸ τὶς τελευταῖες ἐπιδείξεις μόδας. Ἔχει στὸ σουτιὲν καὶ στὸ κοντὸ πανταλονάκι του μιὰ φαρδιὰ ἄσπρη φάσα καὶ ὡς φινίρισμα στὸ σουτιὲν καὶ στὶς ἐξωτερικὲς στρογγυλὲς τσέπες τοῦ κοντοῦ πανταλονιοῦ κρόσια ἀπὸ βαμβακερὸ ἢ μεταξωτὸ ὑλικό.

ΠΛΕΚΤΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΜΑΓΙΟ

ΜΑΓΙΟ ΣΟΚ

ΠΡΟΚΕΙΤΑΙ γιὰ ἕνα γυναικεῖο μαγιὸ πολὺ μοντέρνο, ἐντελῶς κλειστὸ μπροστά, σὰν μάλλινο μπλουζάκι, καὶ πολὺ ντεκολτὲ πίσω στὴν πλάτη.

Χρειάζονται: 250 γραμ. μαλλὶ χρησιμοποιημένο τριπλό, βελόνες νούμερο 3, ἕνα ζευγάρι «κοῦπ» γιὰ τὸ στῆθος, 1,70 λάστιχο.

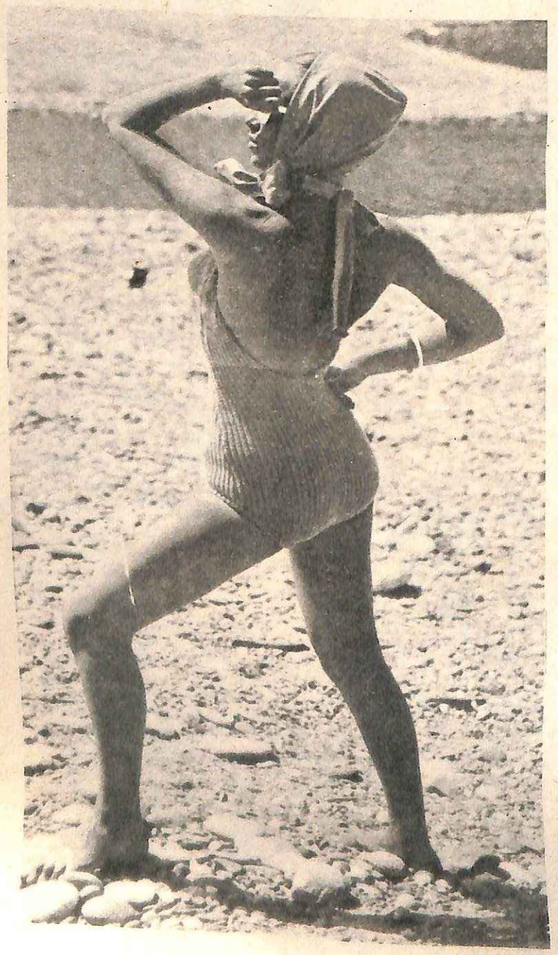
Οἱ πλέξεις ποὺ θὰ χρειαστοῦν: λάστιχο περλέ: Πρώτη βελόνα (*) ἕνας πόντος καλός, ἕνας πόντος ἀνάποδος (*). Δεύτερη βέλονα: ἑνας πόντος διπλός, ἕνας πόντος ἀνάποδος (*).

Πῶς θὰ τὸ δουλέψετε. Ἐμπρός: Περνᾶτε εἴκοσι πόντους καὶ δουλεύετε μὲ λάστιχο περλὲ γιὰ 11 ἑκατ., συνεχίζετε προσθέτοντας ἕναν πόντο ἀπὸ κάθε μέρος σὲ κάθε βελόνα γιὰ πέντε φορές. Περνᾶτε πάλι τριάντα πόντους ἀπὸ κάθε μέρος. Συνεχίζετε πάνω σ' ὅλους τοὺς πόντους γιὰ εἴκοσι ἑκατοστά, ἀφαιρῶντας ἕναν πόντο ἀπὸ κάθε μέρος γιὰ 15 φορές. Συνεχίζετε μέχρι τὰ 68 ἑκατ. συνολικοῦ ὕψους. Συνεχίζετε γιὰ 15 ἑκατ. ἀφαιρῶντας ἕναν πόντο ἀπὸ κάθε μέρος γιὰ δέκα φορές. Στὰ 75 ἑκατ. συνολικοῦ ὕψους, διασταυρώνετε εἴκοσι κεντρικοὺς πόντους καὶ συνεχίζετε μόνο ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος, ἀφαιρῶντας γιὰ τὸ ντεκολτὲ ἕναν πόντο σὲ κάθε βελόνα γιὰ τέσσερις φορὲς ἕναν πόντο σὲ κάθε δυὸ βελόνες γιὰ ἕξη φορές. Ξαναπαίρνετε τοὺς πόντους, τοὺς ἀφήνετε ἐκκρεμεῖς καὶ τελειώνετε καὶ τὸ ἄλλο μέρος μὲ τρόπο συμμετρικό.

Πίσω: Περνᾶτε εἴκοσι πόντους καὶ δουλεύετε μὲ λάστιχο περλέ, περιῶντας ἄλλους τέσσερις πόντους ἀπὸ κάθε μέρος σὲ κάθε δυὸ βελόνες γιὰ ἐννιὰ φορές. Συνεχίστε πάνω σ' ὅλους τοὺς πόντους γιὰ εἴκοσι ἑκατ., ἀφαιρῶντας τρεῖς πόντους ἀπὸ κάθε μέρος. Σὲ 33 ἑκατ. ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τοῦ πλεχτοῦ, χωρίζετε τὸ πλεχτὸ στὴ μέση καὶ συνεχίζετε μόνο ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος, ἀφαιρῶντας γιὰ τὸ ντεκολτὲ τῆς ράχης ἕναν πόντο σὲ κάθε δυὸ βελόνες γιὰ 42 φορές. Ἀπὸ τὸ πλαϊνὸ μέρος προσθέτετε ἕναν πόντο γιὰ τρεῖς φορὲς Σὲ 52 ἑκατ. συνολικοῦ ὕψους διασταυρώνετε τοὺς ὑπόλοιπους πόντους. Ξαναπαίρνετε τοὺς πόντους καὶ τοὺς ἀφήνετε ἐκκρεμεῖς, περιμένοντας νὰ τελειώσετε καὶ τὸ ἄλλο μέρος συμμετρικά.

Μπορντούρα: Περνᾶτε ἐννιὰ πόντους καὶ δουλεύετε μὲ λάστιχο περλὲ γιὰ 140 ἑκατ., διασταυρώνετε τοὺς πόντους σὲ μιὰ μόνο φορά.

Φινίρισμα: Κάνετε ἐμπρὸς δυὸ βαθεῖὲς πλάγιες πένσες, βάθους δέκα ἑκατ. καὶ μάκρους ἐννιὰ ἑκατ. Ἑνώνετε τὰ πλαϊνά. Ράβετε μὲ πόντο πλεχτὸ τοὺς εἴκοσι πόντους τοῦ καβάλου μὲ τοὺς ἀντίστοιχους πόντους τοῦ πίσω μέρους. Γύρω ἀπὸ τὰ ἀνοίγματα γιὰ τὰ μπόδια καὶ γύρω ἀπὸ τὰ ντεκολτέ, διπλώνετε καὶ ράβετε ἕνα στρίφωμα περίπου ἑνὸς ἑκατοστοῦ. Περνᾶτε τὸ λάστιχο. Ράβετε τὴ μπορντούρα στὸ ντεκολτὲ ἐμπρός. Οἱ μακρυὲς «οὐρὲς» θὰ χρησιμεύσουν γιὰ δέσιμο. Σιδερώνετε καὶ ράβετε τὶς «κοῦπ» γιὰ τὸ στῆθος.

Τὰ ΑΣΤΡΑ καὶ τὸ μέλλον σας

Οἱ προβλέψεις τοῦ Δρος ΚΑΜΑ γιὰ τὴν περίοδο ἀπὸ 29 Ἰουλίου — 4 Αὐγούστου 1965

ΖΩΔΙΑ...	ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...	ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...	ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ
ΚΡΙΟΣ 22 Μαρτίου – 20 Ἀπριλίου	★ Θὰ σᾶς δοθῆ κατ' ἐπανάληψιν ἡ εὐκαιρία νὰ διαπιστώσετε πὼς εἶστε ὁ εὐνοούμενος τῆς τύχης. ★ Γιὰ τοὺς καλλιτέχνες, δυνατότης ν' αὐξήσουν τὴ δημοτικότητά τους καὶ τὶς ἀποδοχές τους. ★ Ὁ "Αρης αὐξάνει τὴ δραστηριότητα.	★ Μὴ περιμένετε τίποτα τὸ εὐχάριστο ἀπὸ τὸν ἔρωτα, γιατὶ τὰ ἄστρα ἐπηρεάζουν δυσμενῶς, κατὰ τὴν περίοδο αὐτὴ τὸν αἰσθηματικὸ τομέα. ★ Ἀποφύγετε τὴ δημιουργία ἐπεισοδίων, ποὺ θὰ πλήγωναν ἀγαπημένο πρόσωπο.	★ Προσέξατε τὰ νεφρά σας, ποὺ παρουσιάζουν κατὰ τὴν περίοδο αὐτὴ μιὰ ξεχωριστὴ εὐαισθησία. Μὴ ἐκτίθεστε σὲ ρεύματα, ὅταν εἶστε ἱδρωμένος, καὶ περιορίστε τὴ χρῆση οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν. ★ Χρῶμα σας τὸ μπλέ.
ΤΑΥΡΟΣ 21 Ἀπριλίου – 21 Μαΐου	★ Δείξετε ἐμπιστοσύνη στοὺς στενοὺς συνεργάτες σας καὶ μὴ χάνετε τὴν εὐκαιρία νὰ τοὺς πῆτε δυὸ κολλακευτικὰ λόγια. Αὐτὸ θὰ τοὺς εὐχαριστήση πολύ. ★ Τὰ ἄστρα διπλασιάζουν σχεδὸν τὶς δυνατότητες καὶ τὶς ἱκανότητές σας.	★ "Εντασι στὶς σχέσεις μὲ τὸ ἄλλο φῦλο, ποὺ πρέπει ν' ἀποδοθῆ στὴν ἐπίδρασι τῆς Ἀφροδίτης. Καλύτερα ν' ἀποφύγετε τὶς αἰσθηματικὲς συναντήσεις, τὸ Σάββατο 31 καὶ τὴν Δευτέρα 2. ★ Νέα ἐνδιαφέρουσα γνωριμία.	★ Προσέξετε τὰ μάτια σας. Προφυλάξατε τα ἀπὸ τὸν ἥλιο καὶ μὴ πηγαίνετε συχνὰ στὸν κινηματογράφο. Ἀποφύγετε ἐπίσης τὸ διάβασμα ἢ τὴν ἐργασία κάτω ἀπὸ ἀκατάλληλο φωτισμό. ★ Τὸ διαμάντι φέρνει τύχη.
ΔΙΔΥΜΟΙ 22 Μαΐου – 22 Ἰουνίου	★ Πρόσωπα, ποὺ σᾶς ἦταν μέχρι σήμερα ἄγνωστα, θὰ σᾶς ἐπιτρέψουν νὰ σημειώσετε ἐπιτυχίες, ποὺ ξεπερνοῦν κατὰ πολὺ τὶς αἰσιόδοξες προσδοκίες σας. ★ Παρακολουθῆστε τὶς κινήσεις ἀντιπάλου. Θὰ μάθετε ἐνδιαφέροντα πράγματα.	★ Περίοδος εὐνοϊκὴ γιὰ ἀλλαγές. Μὴ διστάζετε νὰ στραφῆτε πρὸς ἕνα νέο αἰσθηματικὸ δεσμό, ποὺ θὰ σᾶς ἐπιτρέψη νὰ ξεχάσετε γρήγορα ἕνα δυσάρεστο παρελθόν. ★ Μάθετε νὰ ξεχωρίζετε τοὺς πραγματικοὺς καὶ καλοὺς φίλους σας.	★ Συνῆθες εὐνοϊκὴ γιὰ ἀλλαγὲς. Μὴ διστάζετε νὰ στραφῆτε πρὸς ἕνα νέο αἰσθηματικὸ δεσμό, ποὺ θὰ σᾶς ἐπιτρέψη νὰ ξεχάσετε γρήγορα ἕνα δυσάρεστο παρελθόν. ★ Μάθετε νὰ ξεχωρίζετε τοὺς πραγματικοὺς καὶ καλοὺς φίλους σας.
ΚΑΡΚΙΝΟΣ 23 Ἰουνίου – 23 Ἰουλίου	★ Ἡ ἔκβασις μιᾶς ὑποθέσεως θὰ ἐξαρτηθῆ ἀπὸ τὴν ἐπιδεξιότητα καὶ τὴν ταχύτητα, μὲ τὴν ὁποία θὰ τὴν διεκπεραιώσετε. ★ Θὰ ὑποχρεωθῆτε νὰ πάρετε μιὰ ἀπόφασι, ποὺ δὲν φαίνεται νὰ συμβαδίζη μὲ τὶς ἀπόψεις σας.	★ Δείξετε καλωσύνη στὰ πρόσωπα, ποὺ σᾶς περιβάλλουν. Θὰ σᾶς ἐπιβραβεύσουν μὲ τὸ παραπάνω, δίνοντας ἕνα πιὸ εὐχάριστο τόνο στὴ ζωή σας. ★ Ἡ γοητεία σᾶς ἐξασφαλίζει πολλὲς καὶ εὔκολες κατακτήσεις.	★ Κίνδυνος τραυματισμοῦ μὲ δυσάρεστες ἐπιπλοκές. Προσέξετε καὶ τὴν παραμικρότερη ἀμυχή, γιατὶ ὑπάρχει κίνδυνος μολύνσεως. ★ Προσέξετε ἐπίσης τὸ φαγητὸ σας, γιὰ ν' ἀποφύγετε μιὰ δηλητηρίασι. ★ Τυχερὸ τὸ 2.
ΛΕΩΝ 24 Ἰουλίου – 23 Αὐγούστου	★ Ἡ ἐργασία περνᾶ ἀπὸ μιὰ δύσκολη καμπή. Δὲν πρέπει ὅμως νὰ χάσετε τὸ θάρρος σας. Θὰ βρεθοῦν ἄλλωστε πρόσωπα, πρόθυμα νὰ σᾶς βοηθήσουν. ★ Μὴ σκορπᾶτε τὴ δραστηριότητά σας πρὸς διάφορες κατευθύνσεις.	★ Ἡ τύχη δὲν εἶναι μὲ τὸ μέρος σας, γι' αὐτὸ ἐπιβάλλεται ἕνας προσεκτικὸς χειρισμὸς τῶν αἰσθηματικῶν ὑποθέσεων καὶ μεγάλη διπλωματία. ★ Τὶς δυσχέρειες τοῦ παρόντος θὰ διαδεχθῆ μιὰ μακρὰ περίοδος εὐτυχίας.	★ Ἀποφύγετε κάθε κόπωσι, σωματικὴ ἢ πνευματική, καὶ μὴ χάνετε καμμιὰ εὐκαιρία γιὰ ἀνάπαυσι. Μόνον ἔτσι θὰ ἐξασφαλίσετε στὸ νευρικὸ σύστημα τὶς ἀπαραίτητες προϋποθέσεις, γιὰ μιὰ γενικὴ ἰσορροπία. ★ Τυχερὸ τὸ 7.
ΠΑΡΘΕΝΟΣ 24 Αὐγούστου – 23 Σεπτεμβρίου	★ Τὰ ἄστρα δημιουργοῦν συνθῆκες εὐνοϊκές, γιὰ τὴν ἐργασία. ★ Νέες ἰδέες σᾶς ἐπιτρέπουν νὰ ὀργανώσετε καλύτερα τὴ δουλειά σας. ★ Περιττὰ ἔξοδα ν' ἀποφευχθοῦν, ἄλλως θ' ἀναστατώσουν τὸν προϋπολογισμό σας.	★ Ἡ συμπεριφορά σας ἀπέναντι ἀγαπημένου προσώπου θὰ ἐπηρεάση, κατὰ τὶς ἡμέρες αὐτές, σημαντικὰ τὶς αἰσθηματικές σας σχέσεις. Μὴ ζητᾶτε νὰ ἔχετε διαρκὴς ἐσεῖς δίκιο. Ἡ τακτικὴ αὐτὴ θὰ ἔχη ὁλέθριες συνέπειες.	★ Ἀποφύγετε τὰ ψυχρὰ καὶ περιορίσετε τὸν καφὲ καὶ τὸ τσιγάρο. ★ Τὰ ἄστρα ἐξασφαλίζουν στὸν ὀργανισμὸ μιὰ ἰσορροπία, ποὺ τοῦ ἐπιτρέπει ν' ἀντιδράση ἀποτελεσματικὰ στοὺς κινδύνους, ποὺ τὸν ἀπειλοῦν.
ΖΥΓΟΣ 24 Σεπτεμβρίου – 23 Ὀκτωβρίου	★ "Αν ἡ ἐργασία ἐπιβάλλη μιὰ μετακίνησι ἢ ἕνα ταξίδι, μὴ τὸ ἀναβάλλετε, γιατὶ τότε δὲν θ' ἀποδώση τ' ἀποτελέσματα, ποὺ περιμένετε. ★ Ὁ Ἑρμῆς ἐπηρεάζει εὐνοϊκὰ τὰ οἰκονομικὰ καὶ σᾶς ἐξασφαλίζει πολύτιμη βοήθεια.	★ Περιορίσετε κατὰ τὶς ἡμέρες αὐτὲς τὶς ἐξόδους. Θὰ ἀπέβαιναν σὲ βάρος τῶν αἰσθηματικῶν σας σχέσεων. ★ Γιὰ τὶς γυναῖκες, τὰ φορέματα ποὺ θὰ ράψουν κατὰ τὸν Αὔγουστο, θὰ ἔχουν μεγάλη ἐπιτυχία. ★ Νέα γνωριμία.	★ Τὰ νεφρὰ ἐπιβάλλουν νὰ προσέχετε πολὺ τὸ νερὸ ποὺ πίνετε. Στὸ τραπέζι σᾶς αὐστηρὸ ὁ γιατρός σας. Αὐτό, φυσικά, ἂν τὸ ἀπαιτῆ ἡ ὑγεία. ★ "Ανθος καὶ ἄρωμά σας τὸ γιασεμί.
ΣΚΟΡΠΙΟΣ 24 Ὀκτωβρίου – 22 Νοεμβρίου	★ Ἡ τύχη εἶναι μὲ τὸ μέρος σας καὶ διπλασιάζονται οἱ πιθανότητες ἐπιτυχιῶν σχεδίων, ποὺ καταστρώσατε. ★ "Εξυπνη ἰδέα θὰ σᾶς ἐπιτρέψη νὰ θριαμβεύσετε τῶν ἀντιπάλων καὶ νὰ ἐξραιώσετε τὴν ἐπαγγελματική σας θέσι.	★ Εὐτυχισμένη περίοδος ἀπὸ αἰσθηματικῆς πλευρᾶς. Θὰ πάρετε μιὰ ἀπόφασι, ποὺ θὰ βελτιώση πολὺ τὶς σχέσεις μὲ τὸ ἄλλο φῦλο. Ἡ νέα Σελήνη ὑποσθηκεί τὴ διαλυσι παρεξηγήσεων. Συνάντησι τὴν Κυριακὴ 1.	★ Εὐαίσθητος λαιμός, ἀπαιτεῖ αὔξησι τῶν προφυλάξεων. ★ Ἀποφύγετε τὰ ρεύματα καὶ τὰ παγωμένα νερά ἢ ποσίαξε κατὰ τὴν περίοδο αὐτὴ δυσάρεστες ἐπιπλοκές. ★ Τὸ διαμάντι τυχερό.
ΤΟΞΟΤΗΣ 23 Νοεμβρίου – 22 Δεκεμβρίου	★ Περίοδος εὐνοϊκὴ γιὰ τὰ οἰκονομικά. ★ Θὰ δεχθῆτε τὴν ἀνταμοιβὴ μιᾶς ὑπηρεσίας, ποὺ προσφέρατε πρὸ καιροῦ. ★ Δὲν πρέπει νὰ σᾶς ἀφήσουν ἀδιάφορο οἱ προσπάθειες τῶν ἀντιπάλων. Ἀποβλέπουν νὰ σᾶς ἐξοντώσουν.	★ Θὰ κερδίσουν πολλὰ ἐκεῖνοι, ποὺ θὰ δείξουν, κατὰ τὶς ἡμέρες αὐτές, σὲ ἀγαπημένο πρόσωπο τρυφερότητα καὶ στοργή. ★ Τὸ κέφι καὶ τὸ γέλιο θὰ ἐξυπηρετήσουν ἐπίσης πολὺ τὶς αἰσθηματικές σας σχέσεις. ★ Ἀλλαγές.	★ Ἡ καρδιὰ ἐπιβάλλει ν' ἀποφύγετε τὴν ὑπερκόπωσι καὶ τὶς ζωηρὲς συγκινήσεις. ★ Οἱ ἀντρες, ποὺ πλησιάζουν περίοδος εἶναι ἰδιαίτερα κρίσιμη γι' αὐτούς. ★ Τὸ κόκκινο σᾶς κολακεύει.
ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ 23 Δεκεμβρίου – 20 Ἰανουαρίου	★ Θὰ πληροφορηθῆτε κάτι εὐχάριστο, ποὺ θὰ ἐπαναφέρη τὴν αἰσιοδοξία. ★ Ἀπουσία ἀπὸ τὴν ἐργασία θὰ σᾶς ἔκανε νὰ χάσετε μιὰ σπουδαία εὐκαιρία. ★ Μιὰ συζήτησι θ' ἀπαιτήση ἐκ μέρους σας προσοχὴ καὶ διπλωματία.	★ Ἡ στιγμὴ εἶναι κατάλληλη, γιὰ νὰ διώξετε μιὰ βελτίωσι τῶν αἰσθηματικῶν σας σχέσεων. Θὰ σᾶς ἀνταπέδιδαν μὲ τὸ παραπάνω τὴν κατανόησι καὶ τὴν τρυφερότητα, ποὺ θὰ δείχνατε. ★ Ἀδιαλλαξία καὶ καιολόγητη ἐκρηξι ζήλειας.	★ Ἀποφύγετε τὶς ἡμέρες αὐτὲς κάθε περιττὴ κόπωσι. Θὰ βοηθήσετε ἔτσι τὸν ὀργανισμό σας ν' ἀντιδράση στὴν κατάλληλη στιγμή. ★ Προσέξετε πολὺ τὸ φαγητό σας, γιατὶ σᾶς ἀπειλεῖ τροφικὴ δηλητηρίασι. ★ Τυχερὸ τὸ 8.
ΥΔΡΟΧΟΟΣ 21 Ἰανουαρίου – 19 Φεβρουαρίου	★ Τὰ ταξίδια, ποὺ θὰ κάνετε γιὰ ἐπαγγελματικοὺς σκοπούς, θ' ἀποδειχθοῦν πολὺ ἀποτελεσματικά. ★ Κίνδυνος νὰ ματαιωθῆ ἡ πραγματοποίησι σχεδίου, ἐπειδὴ θ' ἀνακόψετε τὶς προσπάθειες ἢ θὰ τὸ ἀναθέσετε σὲ τρίτους.	★ Κίνδυνος νὰ διαπράξετε μιὰ ἀπερισκεψία, γιὰ τὴν ὁποία θὰ μετανοήσετε. ★ Προσέξετε πολὺ τὸ πρόσωπο, ποὺ σᾶς πολιορκεῖ. Δὲν φαίνεται ἀπόλυτα εἰλικρινές. ★ Νέοι πειρασμοὶ σᾶς ἀπομακρύνουν ἀπὸ ἀγαπημένο πρόσωπο.	★ Τίποτα τὸ σοβαρὸ δὲν θὰ συμβῆ κατὰ τὴν περίοδο αὐτή. Προφυλαχθῆτε μόνον ἀπὸ τὸν ἥλιο καὶ τὴ βραδυνὴ ὑγρασία. ★ "Αν ἡ ἐργασία σᾶς κούραγε, ἀναβάλλετε γι' ἀργότερα τὰ ξενύχτια καὶ τὶς διασκεδάσεις. ★ Τυχερὸ τὸ 6.
ΙΧΘΥΕΣ 20 Φεβρουαρίου – 21 Μαρτίου	★ Κατάλληλη περίοδος, γιὰ νὰ δώσετε στὴν ἐργασία σας νέα ὤθησι καὶ μιὰ πιὸ συγχρονισμένη ὄψι. ★ Εὐκαιρία γιὰ τοὺς ἐμπόρους νὰ εὐρύνουν τὸν κύκλο τῶν πελατῶν τους. ★ Ἡ διαίσθησι σᾶς καθοδηγεῖ πολὺ σωστά.	★ Ἀπροσδόκητη συνάντησι θὰ σᾶς ἐπιτρέψη νὰ ξαναθυμηθῆτε τὰ περασμένα καὶ νὰ δοκιμάσετε μιὰ μεγάλη χαρά. ★ Ἕνα περιστατικὸ θὰ βάλη τέλος στὶς ἀνησυχίες σας καὶ θὰ διώξη τὶς ἀμφιβολίες, ποὺ σᾶς βασανίζουν.	★ Γυμναστικὴ καὶ γενικὰ κίνησι θὰ ὠφελοῦσαν πολὺ τὴν ὑγεία. Μὴ χάνετε καμμιὰ εὐκαιρία νὰ κάνετε ἕνα μικρὸ περίπατο, ἰδίως τὶς πρωϊνὲς ὧρες. ★ Ὅσοι ὁδηγοῦν αὐτοκίνητο, ἂς προσέξουν. Μιὰ ἀφηρημάδα θ' ἀποδῆ μοιραία.

Ἕνα ἀόρατο γάντι...

Κάθε νοικοκυρὰ ποὺ χρησιμοποιεῖ τὸ ROL, τὸ ξέρει...

ξέρει πὼς τίποτα μέχρι σήμερα δὲν μπόρεσε
ν' ἀντικαταστήση τὸ 07 στὴν προστασία τῶν χεριῶν.

ξέρει ἀκόμα πὼς μόνο τὸ 07, μόλις τὰ χέρια μποῦν στὸ νερό,
τὰ ἀγκαλιάζει σὰν ἀόρατο γάντι, τὰ προστατεύει, τὰ διατηρεῖ ἁπαλά, βελούδινα...

Καὶ σεῖς, ἂν μέχρι σήμερα δὲν χρησιμοποιήσατε τὸ ROL, δοκιμάστε το...
Θὰ διαπιστώσετε ἀπ' τὸ πρῶτο κι ὅλας πλύσιμο
τὴν διαφορὰ ποὺ θὰ ἔχουν τὰ χέρια σας, χάρη στὸ 07.

ROL με **07**

Τὸ ROL μὲ τὸ φυσικὸ χιονᾶτο λευκό του,
τὸ 07 ποὺ μόνον αὐτὸ περιέχει, τὸ λεπτὸ διακριτικὸ ἄρωμά του,
εἶναι ἀναμφισβήτητα τὸ τελειότερο σαπούνι πλυσίματος.

Εἶναι ἀναντικατάστατο!...

BR/5